

Hào Môn Nhất Kiếm

Contents

Hào Môn Nhất Kiếm	2
1. Chương 1: Danh Gia Văn Thị	2
2. Chương 2: Họa Kiếp Đêm Xuân	12
3. Chương 3: Thân Kỳ Bang	22
4. Chương 4: Kị Sỷ Đại Nhục	33
5. Chương 5: Điều Kiện Sinh Tử	40
6. Chương 6: Hàn Đàm Quái Tẩu	50
7. Chương 7: Khôn Thú Đấu Công	61
8. Chương 8: Cô Tinh Huyết Lệ	71
9. Chương 9: Huyết Đồ Cự Cự	79
10. Chương 10: Quỷ Vực Nan Trắc	92
11. Chương 11: Hào Khí Chấn Quần Hùng	102
12. Chương 12: Cửu Độc Tiên Cơ	113
13. Chương 13: Nhu Tình Tợ Thủy	123
14. Chương 14: Phong Vân Đột Khởi	136
15. Chương 15: Tụ Anh Lâu Quyết Đấu	148
16. Chương 16: Nhất Ngón Khởi Phong Ba	156
17. Chương 17: Tam Phái Bủa Vây	163
18. Chương 18: Nghi Vấn Trùng Trùng	177
19. Chương 19: Thiên Lý Nam Chinh	186
20. Chương 20: Huyết Lưu Trong Đạo Quán	195
21. Chương 21: Cổ Cự Tinh Thâm	203
22. Chương 22: Kỳ Án Mê Li	213
23. Chương 23: Hỷ Sự Nan Hải	220
24. Chương 24: Dị Nhập Nan Xuất	229
25. Chương 25: Long Hồ Tranh Đấu	238
26. Chương 26: Bài Học Nhớ Đời	247
27. Chương 27: Giải Cấu Tương Phùng	257
28. Chương 28: Nhân Gian Tiên Tử	267
29. Chương 29: Khảm Ly Kiếm Trận	276
30. Chương 30: Vương Kiếm Quy Lai	286
31. Chương 31: Trận Chiến Trong Thạch Lương	295
32. Chương 32: Lão Âu Tran Hùng	304
33. Chương 33: Cửu Biệt Trùng Phùng	314
34. Chương 34: Cổ Động Phong Vân	323
35. Chương 35: Sơn Lâm Huyết Vũ	333
36. Chương 36: Long Hồ Tranh Đấu	342
37. Chương 37: Tam Mưu Tứ Kế	352
38. Chương 38: Xua Sói Cẩn Hồ	363
39. Chương 39: Miêu Nữ Dụng Độc	371
40. Chương 40: Hậu Sơn Luyện Kiếm	379

41. Chương 41: Ôm Hận Quyên Sinh	389
42. Chương 42: Kỳ Duyên Kiếm Kinh	395
43. Chương 43: Mắc Phải Mẹo Gian	404
44. Chương 44: Quần Ma Dự Tế	412
45. Chương 45: Cừu Nhân Tương Hội	420
46. Chương 46: Uy Lực Kim Kiếm	430
47. Chương 47: Kiếm Thánh Ngao Du	438
48. Chương 48: Quần Tà Cướp Bảo	447
49. Chương 49: Châm Ngồi Phát Nổ	456
50. Chương 50: Cốt Trung Đại Chiến	463
51. Chương 51: Ngự Ông Đắc Lợi	470
52. Chương 52: Trở Lại Bất Ngờ	477
53. Chương 53: Cừu Âm Giáo Chủ	483
54. Chương 54: Ma Quỷ Tranh Cường	494
55. Chương 55: Mây Tạnh Trời Quang (hoàn)	502

Hào Môn Nhất Kiếm

Giới thiệu

"Võ lâm hiện nay tối ám tở như khu rừng này đây, con phải nhớ kỹ, phàm là kẻ võ lâm nghiệp nghệ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-nhat-kiem>

1. Chương 1: Danh Gia Văn Thị

Núi rừng tĩnh mịch, trắng lạnh sao thưa, phóng hết tầm mắt chỉ là một cảnh núi non trùng điệp, thâm u vô bờ bến.

Giữa cánh rừng còn nguyên sơ âm u ấy, có một khoảng đất trống, một túp lều tranh, khoảng nửa mẫu vườn và ngôi mộ đơn độc.

Dưới ánh trăng mờ nhạt chỉ thấy trước ngôi mộ một tấm bia không chữ, một thiếu niên khoảng mười bảy đang quỳ, nét mặt sạm đen, dưới đôi mày rậm là cặp mắt sáng tinh anh.

Bên cạnh mộ ngồi trên một cái ghế gỗ, là một thiếu phụ trung niên phu nhân, thân vận áo vải bố, chân đi giày cỏ. Dáng điệu khoan thai, gương mặt xinh đẹp, đôi mắt vẫn ẩn nét thu ba nhưng vẫn không che giấu nổi vài nét nhăn dưới khóe mắt của thiếu phụ.

Thỉnh thoảng có vài ngọn gió đêm thổi qua, đung đưa những tàng cây rừng xào xạc. Tiếng gió như quở hứ, những cành cây như ma vờn, cảnh rừng u tịch cô quạnh làm tăng thêm quý khí rừng rợn.

Chênh chênh hướng đông, một ngôi sao cô đơn lúc sáng lúc mờ bất định, ngôi sao tựa như là ánh mắt độc nhất trên thế gian đang ngưng nhìn hai con người bên ngôi mộ đơn độc này.

Thời gian nặng nề im lặng trôi qua, bỗng thấy phụ nhân đưa tay áo lên gạt những dòng nước mắt cứ lặng lẽ chảy xuống tự bao giờ, cuối cùng cất giọng vừa nhẹ nhàng ấm áp vừa hàm ẩn thật nhiều nỗi bi thương :

- Tinh nhi, đã trễ lắm rồi, cần phải trấn tĩnh lại, nghe lời mẹ căn dặn đây!

Thiếu niên lúc này như vừa sực tỉnh, vội quay người, đứng lên bước lại gần rồi quỳ xuống bên chân mẹ, rơi nước mắt nói :

- Xin mẹ cứ dạy, hài nhi đang lắng nghe!

Trung niên mỹ phụ cố nén tiếng thở dài, đưa tay chỉ một vòng quanh cánh rừng nói :

- Vô lâm hiện nay tối ám tợ như khu rừng này đây, con phải nhớ kỹ, phạm là kẻ vô lâm nghiệp nghệ cao cường hơn con, thì mười người hết tám chín người là tà ác bá đạo. Ai... Đây là thời mạt pháp, đạo tiêu ma chướng, họa kiếp reo rắc khắp nơi, quần tà tung hoành ngang dọc...

Thiếu niên ngược đầu lên, những giọt nước mắt đã ngừng, thay vào đó trên khuôn mặt ngăm đen anh tuấn hiện thần thái uy nghi khác thường.

Trung niên mỹ phụ vỗ nhẹ tay lên đầu con trai nói tiếp :

- Con không được ý khí dụng sự, trường huyết chiến mười năm về trước tại Bắc Minh hội vẫn còn đó, bấy giờ tại trường tụ tập toàn là tinh anh hảo hán của hai phe chính tà, chẳng ngờ hiệp sĩ chính phái tận vong, tà phái lại đắc thắng. Từ đó kể như đánh dấu cái mốc đạo tiêu ma trường, khắp nơi phường tà ma ác đạo hoành hành, khiến cho giang hồ thiên hạ nơi nơi đều gặp thảm họa bi thương.

Bà ta dừng lại, ngược mắt nhìn trời, trong ánh mắt bắt gặp ngôi sao cô đơn đang nhấp nháy như muốn nói với bà điều gì, bất giác buông một tiếng thở dài sóng gợn.

Trầm mặc một lúc, trung niên phụ nhân lại cúi nhìn con, giọng trở nên trầm lắng nghiêm túc :

- Con cần nhớ! Lần này dẫn bước giang hồ, không được dụng cái dũng của kẻ thất phu, gây họa đến cho người vô tội, có vậy mới không phụ lòng mẹ nuôi dưỡng giáo dục con mười mấy năm nay.

Thiếu niên ngược mắt lên nhìn mẹ thành khẩn nói :

- Con ghi nhớ lời mẹ, vinh nhục của một con người là chuyện nhỏ, trừ ma hộ đạo cứu vô lâm thoát trầm luân mới là đại sự.

Trung niên mỹ phụ gạt đầu hài lòng nói tiếp :

- Trước khi quần ma chưa diệt tận, tuyệt không được tính đến chuyện thành gia lập thất, tình cảm vợ con sẽ khiến cho anh hùng khí đoản, nhục hào khí cứu thế tẻ nhạt.

Thiếu niên năm nay chỉ mới mười sáu mười bảy, chuyện gia thất đương nhiên chưa nghĩ đến, thế nhưng biết câu căn dặn của mẫu thân tất có dụng ý lấy đại sự làm trọng, tất cả mọi chuyện đều gạt bên ngoài, khi ấy hành động lĩnh tụ.

Nói đến đó, trung niên phụ nhân quay đầu nhìn ngôi mộ, giọng trở nên nghẹn ngào :

- Trượng phu vì đại nghĩa, tuyệt không tham sinh tiếc mạng...

Chỉ dạy con được mấy tiếng “Tuyệt không được tham sinh tiếc mạng”, bất giác trong đầu hiện lên một trường giang hồ hiểm ác năm xưa khiến bà rơi nước mắt.

Thiếu niên gơ hai tay lên ôm lấy gối mẹ, chàng nức nghẹn tuôn lệ trào nói :

- Mẹ yên tâm, hài nhi ghi lòng khắc dạ di chỉ của cha, coi sự hưng vong của vô lâm là trách nhiệm tối trọng của mình.

Trung niên mỹ phụ gạt đầu rơi nước mắt, sụt sùi khóc cùng với con, cả khi rừng ám tối hoang vu, giờ thêm tiếng khóc của bọn họ khiến cho nó càng trở nên lạnh lẽo thê lương.

Qua một lúc, trung niên mỹ phụ gạt khô nước mắt, trấn định lại nói :

- Con nghe cho kỹ, trong thành Tịnh Châu có một người tên Tần Bạch Xuyên, trên Điền Nam Vô Lượng sơn có tay ma đầu ngoại hiệu Vô Lượng Thần Quân, hai người này có thâm cừ đại hải với nhau. Vô Lượng Thần Quân từng thề mười năm sau sẽ làm cỏ cả nhà họ Tần từ lớn đến nhỏ.

Bà ta hơi ngừng lại, nhìn co rồi kể tiếp :

- Trong Bắc Minh hội lần ấy, cha con đầu tiên thách đấu với Vô Lượng Thần Quân, ý là định trực xuất tay đại ma đầu này rồi, nhằm giảm thương tổn cho quần hùng. Ài,... lần ấy Vô Lượng Thần Quân tuy bị bại, vừa then vừa hận mà rút lui, cha con thì hao tổn chân lực cũng không ít. Tiếp đó là một trường hỗn chiến huyết đấu, võ lâm đồng đạo thương vong quá lớn, thật khó mà cứu vãn được quần hùng thoát nạn được.

Nói đến đó, mẫu tử hai người cùng lúc đưa mắt nhìn vào ngôi mộ, tiếc thương cho một vị anh hùng vừa là chồng vừa là cha của họ.

Trung niên mỹ phụ nén tiếng thở dài rồi tiếp tục kể :

- Trước lúc cha con cùng Vô Lượng Thần Quân động thủ, từng có lời giao ước với nhau, nếu Vô Lượng Thần Quân thủ bại, thì mười năm phong môn bế sơn, không lệ diện trên giang hồ. Vô Lượng Thần Quân bại, trước lúc bỏ đi, từng có lời khuyên cái không ai được lấy mạng Tần Bạch Xuyên, chỉ vì lão ta muốn tự tay mình lấy mạng kẻ thù không đội trời chung này. Quần ma ác đạo đối với Vô Lượng Thần Quân có người thì thâm giao, có kẻ thì khiếp uy của hắn. Thế nhưng, ông ta quyết không phải là đối thủ của Vô Lượng Thần Quân, mười năm ròng rã sống trong những tháng ngày nặng nề, tợ hồ chỉ chờ đến ngày đối phương đến lấy mạng.

Thiếu niên không dám cắt ngang lời mẫu thân, chờ lúc bà ta ngừng lời bèn hỏi :

- Trong mười năm qua, Tần Bạch Xuyên có thể tính trước di cư ẩn thân tránh họa diệt môn?

Trung niên mỹ phụ cười khổ lắc đầu nói :

- Đó chính là cái bệnh của kẻ sĩ, Tần Bạch Xuyên là một con người cương liệt nghĩa khí, thà chịu chết vinh chứ khi nào chịu sống trốn nhủi lánh mặt đối phương?

Thiếu niên nghe mẫu thân nói vậy gật đầu cảm thán rồi lắng nghe mẹ kể tiếp :

- Cuộc huyết chiến Bắc Minh hội cuối cùng kết thúc, cha con hy sinh, lúc ấy mẹ cũng trúng chưởng thụ thượng rất nặng, vốn chỉ muốn quyền sinh theo cha con, thế nhưng chỉ nghĩ đến con còn nhỏ bơ vơ, lại may còn một số bằng hữu đồng đạo giải thoát mẹ khỏi trùng vây, mới còn sống đến hôm nay.

Bà ngừng lại nén tiếng thở dài não ruột, ngừng mắt nhìn ngôi mộ cô đơn là lòng chua xót, nói tiếp :

- Mẹ còn sống được cũng là nhờ Tần Bạch Xuyên trợ giúp rất nhiều, đồng thời di thể của cha con được ông ta mang được ra nơi đó.

Thiếu niên nghẹn lời nói :

- Đại ân đại đức của Tần bá bá, hải nhi nguyện ghi tâm tạc dạ, có lúc nguyện báo đáp.

Trung niên mỹ phụ ánh mắt sáng lên nói :

- Ài, Tần Bạch Xuyên trước mắt sắp chịu họa diệt môn, mẹ từ mười năm nay nội thương trần kha khác gì phế nhân, còn nghiệp nghề chưa hoàn tựu, quyết không thể địch được với Vô Lượng Thần Quân, ân đức này làm sao báo đáp được đây?

Thiếu niên cảm thấy lung túng, nhúu mày trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa nghĩ ra kế gì, thế nhưng nhìn thấy nét khổ sở trên khuôn mặt vốn bị tàn phai bởi ngày tháng của mẫu thân thì lòng chàng xót xa, buột miệng nói :

- Hải nhi sẽ lập tức đến Tịnh Châu, ra sức trợ tâm lực cho Tần bá bá, nhất định đánh đuổi được Vô Lượng Thần Quân cứu nhà họ Tần được họa kiếp này!

Trung niên mỹ phụ thâm hiểu tuổi trẻ khí tráng thiếu suy nghĩ, khi ấy ánh mắt sáng lên dữ dội, cười nhạt nói :

- Sức con chừng nào, trí con bao lắm? Chỉ mới vừa rồi ta dặn con không được ý khí dụng sự, không được dùng cái dũng của kẻ sát phu, vậy mà nháy mắt con đã quên mất lời ta dạy. Ài...

Trung niên mỹ phụ hoa dung tuyệt đẹp, ánh mắt hiền từ, thế nhưng khi thoáng giận lên thì toát ra một uy lực không nhỏ, năm xưa bà ta cũng đã từng là một nữ trung hào kiệt, theo chân chồng hành hiệp giang hồ uy danh không nhỏ, thiếu niên vốn là người con chí hiếu, thấy nét mặt mẫu thân thoáng giận, thì vội cúi thấp đầu tạ lỗi.

Trung niên mỹ phụ thở dài nói :

- Con ạ, mẹ là từ mẫu mà kiêm cả nghiêm phụ dạy con thành người, luôn hy vọng ở con không phụ di chỉ của cha, bỏ mình lợi người, hộ đạo trừ ma, chấn hưng võ lâm cũng hy vọng con luôn an tường mạnh khỏe, trường thọ an khang, chớ nên theo bước cha đoản mệnh. Mọi chuyện giờ đây chỉ trông chờ vào con tự ứng xử với đời.

Mấy lời này khiến thiếu niên không cầm nổi nước mắt, gật đầu nói :

- Con đã biết, quyết không làm phụ kỳ vọng của cha nơi chín suối, không làm mẹ hổ thẹn với người đời.

Trung niên mỹ phụ ngưng mắt nhìn con trai trầm lặng hồi lâu, bất chợt lấy từ trong áo ra một bức thư, giao cho con còn nói tiếp :

- Suốt mười năm nay mẹ lao tâm khổ tứ nghĩ kế cứu họa cho nhà họ Tần, thế nhưng vẫn không có kế hay, duy nhất nghĩ ra một kế hoãn binh mà thôi, tạm thời có thể kéo dài thời gian.

Thiếu niên nhận lấy phong thư, chỉ thấy bên trên có dấu triện đỏ, vội càng cẩn thận cất vào trong áo, chợt nhớ ra trời cũng sắp sáng, bèn nói :

- Mẹ, chúng ta vào nhà rồi nói chuyện tiếp nhé!

Trung niên mỹ phụ thấy con quỳ cũng đã lâu, lòng cũng bất nhẫn, gật đầu đồng ý.

Thiếu niên đứng trước ngai mộ vái thêm lần nữa, rồi mới đỡ người mẹ dìu vào trong nhà.

Trung niên mỹ phụ ngồi trên giường, mới nói :

- Vô Lượng Thần Quân là người âm trầm nham hiểm, lời hắn đã ước nhất định sẽ làm, lần này hết hạn mười năm, hắn hạ sơn nhất định đầu tiên sẽ tìm đến Tịnh Châu lấy mạng cả nhà họ Tần. Sau khi trời sáng con nhanh xuống núi phải đến Tịnh Châu trước ngày người tám thắng chạp, cứ ở lẩn quẩn bên ngoài nhà họ Tần chờ đợi khi Vô Lượng Thần Quân xuất hiện, theo mẹ suy đoán thì hắn khả năng xuất hiện trước đêm giao thừa.

Thiếu niên nhìn mẹ hỏi :

- Tần Bạch Xuyên bá bá đã thân giao với phụ thân năm xưa, lẽ ra con nên đến bái viếng mới phải!

Trung niên mỹ phụ lắc đầu thở dài nói :

- Cha con lúc sinh tiền được võ lâm đồng đạo sùng kính là người nghĩa hiệp, Tần Bạch Xuyên nếu biết được lai lịch của con nhất định không khi nào chịu để mẹ con ta dính vào chuyện nguy hiểm này. Huống gì đây chỉ là tính toán của mẹ, thành hay không thành khi mà biết trước được.

Thiếu niên mấp máy đôi môi như muốn nói gì thêm, nhưng trung niên phụ nhân đã khoát tay cắt ngang, nói tiếp :

- Tình hình bên trong con bắt tất hỏi nhiều, phải ghi nhớ lời mẹ, sau khi gặp được Vô Lượng Thần Quân con cần tìm cách dẫn dụ hắn ra ngoài, đến chỗ vắng mới đưa bức thư của mẹ cho hắn, vô luận hắn hỏi gì, con tuyệt một lời cũng đừng đáp.

Thiếu niên trong lòng nhiều nỗi hoài nghi, không hiểu mẹ đặt kế hoạch gì nhưng mẹ đã nói vậy, chàng không dám hỏi nhiều chỉ sợ người thêm giận, tần ngần một lúc, mới hỏi :

- Sau khi đưa thư xong, con sẽ làm gì mẹ?

Trung niên mỹ phụ ngược mắt như nhớ đến điều gì rồi nói :

- Hơn mười năm trước, cha con từng tìm được một cây Đan Hỏa Độc Liên, chăm dưỡng nó trong ổ cư chúng ta Lạc Hà sơn trang, con nhớ chuyện này chứ?

Thiếu niên nghe, cổ hồi ức lại rồi nói :

- Có phải là khóm sen lá đen, hoa đỏ như huyết kia không?

Trung niên mỹ phụ gật đầu nhìn con, thấy đầu tóc rối bù liền dùng tay chải cho con, rồi nó tiếp :

- Đây là một loài sen có độc tính cực mạnh, trong thiên hạ không ai giải nổi, con trở lại Lạc Hà sơn trang nếu tìm thấy khóm sen kia thì nhanh mang nó về đây cho mẹ.

Nói đến đó, bỗng chốc nét mặt sa sầm, thở dài tiếp :

- Nếu như Đan Hỏa Độc Liên đã bị người ta trộm mất thì con phải truy tìm thấu hỏi về mới được.

Thiếu niên chợt hỏi :

- Giả như Vô Lượng Thần Quân không chịu thôi, thì con phải nên xử trí thế nào?

Trung niên mỹ phụ trầm ngâm một hồi mới nói :

- Bằng vào uy danh của cha mẹ con năm xưa, mẹ tin rằng bức thư này của mẹ đủ trọng lượng!

Bà hơi ngừng lời, cười khổ tiếp :

- Trong võ lâm ai cũng biết mẹ chưa chết nhưng không ai biết là mẹ đã mất hết võ công. Vô Lượng Thần Quân tuy cuồng vọng kiêu hùng nhưng biết mẹ còn sống quyết cũng không bao giờ dám coi thường.

Thiếu niên gật đầu, nhớ lại mẹ thụ thương trầm kha từ mười năm nay, bất giác nét mặt ủ dột, thấp giọng nói :

- Con đi chuyến này, nhanh lắm cũng phải hết mùa xuân sang năm mới trở về, mẹ đơn thân một mình ở nhà ai chăm sóc...

Phụ nhân cười cắt lời con :

- Ngốc ạ! Mẹ con chúng ta ru rú ẩn cư ở đây, chẳng lẽ là để an cư hưởng phúc?

Nét mặt bà trở nên nghiêm túc nói :

- Ổ cư của chúng ta Lạc Hà sơn trang giờ này hẳn đã trở thành bình địa hoang vu. Độc liên mười phần có lẽ bị kẻ khác trộm mất rồi, sau khi con đến đó cứ tùy cơ mà hành động, bằng mọi cách lấy lại được Độc liên, cuối năm sau mang về đây cũng được.

Thiếu niên chợt hỏi :

- Mẹ cần Độc liên làm gì? Chẳng lẽ có liên quan đến chuyện nhà họ Tần?

Trung niên mỹ phụ mỉm cười nói :

- Đan Hỏa Độc Liên còn có một diệu dụng khác...

Bà vốn không định nói rõ, thế nhưng nhìn thấy con trai ngơ ngác hoài nghi, cho nên đành cười nói thốt :

- Nếu có được Độc liên thì thương thế của mẹ có thể trị lành, đồng thời công lực sẽ được hồi phục.

Thiếu niên vừa nghe được lời này thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, vui mừng khôn tả nói :

- Thật vậy sao? Mẹ sao chẳng nói sớm cho hài nhi?

Rồi chàng lẩm bẩm như nói một mình :

- Bảo vật quý như vậy, người trong võ lâm đương nhiên ai cũng cầu đắc, đã mười năm qua, có lẽ không còn...

Trung niên mỹ phụ hiểu được lòng con, cười nói :

- Nội tình còn dài, không thể một lời nói hết, cứ chờ đến khi con tìm được Độc liên trở về, mẹ sẽ nói rõ cho con biết, trời sắp sáng rồi, con lên đường là vừa!

Thiếu niên trẻ tuổi không suy nghĩ thấu đáo, lúc này nghe nói Độc liên có thể trị lành thương thế của mẹ thì vui mừng hưng phấn, chỉ muốn tức tốc lên đường tìm nó. Nhưng tình mẫu tử thâm sâu, chia tay bịn rịn, lòng muốn đi mà chân nán lại, ngậm ngùi nói :

- Còn sớm lắm, hay là để con nấu cơm tiếp mẹ ăn sáng xong rồi sẽ đi!

Trung niên mỹ phụ biết con trai hiếu thuận, không nỡ làm con buồn, gật đầu cười đồng ý.

Thiếu niên tuy là nam nhi, nhưng ở với mẫu thân từ nhỏ, mọi chuyện đốn củi, săn thú, nấu nướng rửa dọn đều làm rất thành thạo. Lúc ấy vo gạo thổi cơm, trung niên mỹ phụ bước đến ngồi bên cạnh âu yếm con, rồi nói tiếp :

- Con ạ, mẹ con võ công còn thô thiển, lần này dần bước giang hồ rất nhiều nguy hiểm, hay là nên thay tên đổi họ, có như vậy mới có thể tránh được mắt bọn cừu gia nanh ác.

Thiếu niên gật đầu rồi hỏi :

- Mẹ, con còn một điều vẫn thường muốn hỏi mẹ, kẻ thù giết cha và kẻ đã đánh mẹ một chưởng là ai?

Trung niên mỹ phụ chừng như không vui trước câu hỏi này, giọng phật ý nói :

- Mẹ đã từng nói với con, đại nghĩa làm trọng, tư thù để sau, sao con cứ luôn nghĩ đến tư thù, thật làm mẹ thất vọng!

Thiếu niên thấy mẹ lại chột giận, thì cúi đầu im lặng trong lòng thầm nghĩ: “Kẻ thù giết cha và đánh mẹ một chưởng nhất định cũng là lũ tà ma ngoại đạo, ta chỉ cần luyện thành võ công diệt hết lũ ma đạo thì xem như cũng trả được thù cho cha mẹ”.

Bỗng nghe trung niên mỹ phụ giọng nghiêm khắc nói tiếp :

- Tinh nhi, sau khi con xuống núi, tuyệt đối không được hỏi han chuyện năm xưa ở Bắc Minh hội.

Dừng lại một lúc, chột nhớ điều gì, bà dặn tiếp :

- Ngoài mười sáu chiêu kiếm pháp đó, những võ công của mẹ từng nói cho con nghe, thỉnh thoảng có thể luyện nhưng tuyệt chớ nên vọng động dùng đến.

Thiếu niên không hiểu hết tâm ý của mẹ, thế nhưng chỉ việc gật đầu ghi nhớ.

Trung niên mỹ phụ căn dặn con một hồi, rồi chột nghĩ đến giây phút chia tay, ngậm ngùi rơi lệ.

Chẳng mấy chốc thì trời sáng hẳn, bọn họ cũng vừa cơm nước xong, trung niên mỹ phụ nhân còn nói cho con biết về những quy luật và cấm kỵ của giang hồ, thiếu niên nhất nhất ghi nhận, cuối cùng mang tay nải lên vai, rồi bái biệt mẫu thân xuống núi.

Tịnh Châu cách nơi mẹ con họ ở có đến cả nghìn dặm, cũng may thiếu niên còn nhỏ tuổi, áo thôi quần bố, mặt ngăm đen che giấu đi vẻ tuấn tú anh dật, nên không mấy người chú ý đến thiếu niên quê mùa có chút gì như kẻ hành khất này.

Bấy giờ đã cuối đông, trong thành Tịnh Châu gió bắc cuối mùa tràn về mang theo những bông tuyết nhẹ phủ xuống khắp thành tạo nên một màu trắng bạc.

Tần Bạch Xuyên là người có danh tiếng trong võ lâm, cho nên chẳng mấy khó khăn để hỏi thăm gia cư của ông ta. Chàng thiếu niên thăm hỏi mới biết được cả nhà Tần Bạch Xuyên tổ tông tam đại và cả nô bộc mười ba mươi bốn người, năm mới sắp đến, trong nhà họ Tần xúng như những nhà khác không khí chuẩn bị đón tết cũng có phần nhộn nhịp, chừng như trước đại họa diệt môn bọn họ không hề biết.

Thiếu niên ghi nhớ lời mẫu thân, suốt mấy hôm chỉ luôn lảng vảng bên ngoài quanh Tần gia trang, không dám để lộ chân tướng cho họ biết.

Tiếp thêm mấy ngày nữa qua đi, hôm ấy là ngày cuối năm, chiều tối của đêm giao thừa, nhà nhà đoàn tụ, người người như chim về tổ vào đêm, chuẩn bị đón cái thời điểm giao thừa nghênh tân tống cựu

Khi trời sập tối, đường vắng người từ lâu, trong làn tuyết lất phất chỉ thấy chàng thiếu niên cuộn quanh người tắm vài bố bước đến trước hai cánh cổng nhà họ Tần khép kín im lìm, tìm một góc có thể tránh được cái rét lạnh của đêm ba mươi.

Thoạt nhìn, thiếu niên tựa như là một kẻ hành khất vô gia cư trú ẩn qua đêm, nhưng chàng chính đang ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên trong.

Thời gian chậm chậm trôi qua, không gian càng tĩnh lặng như ngưng thở để chờ đón những khắc thời gian đầu tiên của một năm đầy hơi ấm mùa xuân.

Đột nhiên, tiếng pháo nổ dồn từ trong vọng ra đình đình, tràng pháo kéo dài thật lâu phá tan cái không khí tĩnh lặng của đêm cuối năm.

Chốc lát, hai cánh cửa gỗ nặng nề mở toang ra, xuất hiện trước cửa ba bóng người.

Ở giữa là một lão nhân trường bào đai rộng, râu tóc như cước, tướng mạo phương phi, hai bên lại là một đôi thanh niên nam nữ xúng xính trong bộ quần áo gấm mới.

Thiếu niên ngược mắt nhìn lên ba người, thầm nghĩ lão nhân này chính là ân nhân của gia đình mình, Tần Bạch Xuyên, chàng liền vội vàng đứng lên thi lễ nói :

- Tiểu khả không nơi an thân, nương nhờ ngoài cửa quý phủ tránh gió tuyết xin lão viên ngoại xá tội!

Nói rồi, chừng như sợ bị hỏi han nhiều, chàng liền quay người bỏ đi.

Nhưng lão già bỗng lên tiếng gọi giật lại :

- Tiểu ca, chậm chân!

Thiếu niên nghe gọi, đành dừng chân quay lại, chắp tay nói :

- Lão viên ngoại có gì dạy bảo?

Lão nhân bỗng hừ một tiếng tức giận, ánh mắt quắc lên nhìn chàng từ đầu đến chân, rồi ngưng lại ở chiếc tay nải bên nách chàng, gặng giọng hỏi :

- Có phải người là cậu đồ tay chân của Thần Kỳ bang không?

Thiếu niên bị hỏi bất ngờ thì ngớ người ấp úng nói :

- Tiểu khả họ Hoàng Phủ, đơn danh Tinh, không biết Thần Kỳ bang nào cả!

Lão nhân ngưng ánh mắt sắc lạnh nhìn xoáy vào mặt thiếu niên nói :

- Hoàng Phủ Tinh? Danh bất kinh truyền, nhân vật trong võ lâm, cũng không nghe nói đến họ Hoàng Phủ này!

Hoàng Phủ Tinh thầm hiểu lão nhân hoài nghi chàng lai lịch bất chính, khổ một nỗi là chàng không thể giải thích, chỉ đành chắp tay vái dài nói :

- Tiểu khả tuổi trẻ không biết, quấy động đến lão viên ngoại, xin thứ tội!

Chàng vừa nói dứt câu, lão già vung tay chụp lấy cổ tay chàng nói lớn :

- Bên ngoài gió tuyết lạnh lẽo, tiểu ca người theo lão phu vào trong uống trà!

Hoàng Phủ Tinh vốn thấy đối phương chụp tay, theo bản năng chàng sẽ thoái lui tránh tay trảo của lão già, nhưng chợt nghĩ lại nên cứ để cho lão chụp một cách dễ dàng đầu óc nghĩ nhanh: “Lão ta đã hoài nghi, nếu ta phản kháng tất càng dễ bị nghi ngờ chỉ thêm phiền phức”.

Lão già chụp cứng lấy cổ tay Hoàng Phủ Tinh quay ngược người phóng vào trong, ầm một tiếng hai cánh cửa gỗ nặng nề đã đóng kín lại.

Trong viên phủ đèn đuốc sáng rực, lúc này giữa khách phòng lớn đã bày một cỗ rượu. Lão già buông tay ra, rồi bước đến ghé chủ ngồi xuống, đôi thanh niên nam nữ kia ngồi kế hai bên. Hoàng Phủ Tinh tuy

không bật thiệp giang hồ, thế nhưng tính bẩm thông minh, tháo vát, lúc ấy chàng nghĩ nhanh trong đầu, đã đến nước này cần tùy nghi hành động, bèn tự nhiên chấp tay thi lễ, rồi bước đến ghế khách ngồi xuống.

Lão nhân chờ chàng ngồi ổn định rồi cười điềm nhiên nói :

- Tiểu huynh đệ, người cứ luẩn quẩn không đi, tối đến ngủ bên ngoài cửa nhà ta, tất bên trong có nguyên nhân. Đêm nay là giao thừa, chuẩn bị nghênh tân tổng cự, bất luận là thù hay là bạn, ta nghĩ người cũng phải nói ra cho rõ ràng, đoạn chúng ta dùng tiệc đón năm mới.

Hoàng Phủ Tinh thầm nghĩ: “Thì ra hành tung của ta sớm đã lọt vào mắt bọn họ, lão giang hồ quả nhiên lợi hại!”

Nhưng tình hình trước mắt mới khó xử, đối phương đơn đao trực chấp, phải nên ứng đối thế nào đây, nghĩ nhanh rồi chấp tay hỏi một câu lấy lệ :

- Tiểu khả còn chưa thỉnh giáo lão viên ngoại?

Lão nhân nhướn mày cười nhạt nói :

- Tiểu ca người đã biết hà tất còn hỏi, lão phu chính là Tần Bạch Xuyên!

Rồi lão chỉ tay vào đôi nam nữ bên cạnh mình giới thiệu tiếp :

- Đây là khuyển tử Tần Ngọc Long và tiểu nữ Uyển Phụng, chỉ biết võ vẽ vài ngón gia truyền không đáng vào đâu!

Hoàng Phủ Tinh đưa mắt nhìn đôi thanh niên nam nữ, chỉ thấy Ngọc Long tuổi ước chừng hai ba hai bốn, tướng mạo tuấn nhã bất tục, thiếu nữ chừng mười bảy mười tám mắt hạnh mày liễu, nước da trắng ngần đúng là một vị cô nương tuyệt đẹp. Huynh muội bọn họ lúc này cũng chính đang ngóng mắt nhìn chàng không dứt.

Trong lúc song phương nhìn nhau, trong đầu cũng đã nghĩ được một lời đối đáp bèn nói :

- Tiểu khả lưu lạc giang hồ, chỉ hy vọng tìm được minh sư đầu môn học chút võ nghệ, từng nghe người ta truyền ngôn Tịnh Châu có vị Tần đại hiệp thành danh Kim Sa trường, cho nên...

Tần Bạch Xuyên đưa bàn tay vàng như nghệ lên cắt ngang lời chàng, rồi bỗng cất tiếng cười lớn nói :

- Tiểu huynh đệ người quá khen, lão phu chỉ một chút ngoại môn công phu, nào đáng nói chi để thiên hạ thêm cười.

Lúc này Tần Ngọc Long nắm bình rượu lên định rót, đột nhiên Tần Bạch Xuyên dần lấy bình rượu thuận thế đẩy tới hướng Hoàng Phủ Tinh.

Hoàng Phủ Tinh vội nâng chén lên định hứng rượu, nhưng chợt thấy bình rượu đưa tới với một thế khác thường, trong đầu thoáng động, liền đặt chén xuống bàn, chỉ dùng hai tay giữ chén tỏ ý thành kính.

Tần Bạch Xuyên vốn định nhân lúc mời rượu sẽ ngầm nấn gân cốt đối phương xem hư thực thế nào, chẳng ngờ thấy thế thì giật mình nghĩ thầm: “Tiểu tử ngày thật cơ cảnh linh trí thâm tàng bất lộ, không để hở ra chút hành tích nào”.

Tần Uyển Phụng ngồi kế bên thấy vậy nhú mày nói với lão nhân :

- Cha, con thấy vị huynh đệ này không có địch ý. Vô Lượng Thần Quân thì cũng sắp đến, cha sao phải khổ đây đưa đưa người vào chuyện này?

Thiếu nữ nói một cách thẳng thắn trung thực, nhưng lão nhân lắc đầu cười nhẹ nói :

- Uyển nhi, con nhìn nhầm rồi: Vị tiểu huynh đệ này tuy ăn vận rách rưới bần cùng, nhưng hẳn nhất cử nhất động hành tàng đúng tiết độ, nếu không phải là cao nhân dị sĩ, quyết không thể dạy được một môn đồ thế này!

Tần thị huynh muội hai người nghe vậy đều đưa ánh mắt dò xét nhìn chăm chăm vào người Hoàng Phủ Tinh, chỉ thấy đó là một thiếu niên mười sáu mười bảy, thân hình tuy cao lớn nhưng thô thiển, tuyệt không

thấy nét gì đặc dị. Lại nhìn tướng mạo cũng chẳng ra vẻ con nhà võ, chung quy chỉ giống một con nhà nông hoặc bất quá là con nhà tiểu phu, nghĩ thế càng khiến cho cả hai người lấy làm lạ trong lòng.

Hoàng Phủ Tinh thấy lúc này cả ba người đều tập trung ánh mắt vào người mình thì ngượng ngập lúng túng, vội chấp tay nói :

- Vừa rồi ngoài ngõ, lão viên ngoại nhắc đến Thần Kỳ bang, không biết đó là bang hội nào?

Nghe hỏi đến, lão nhân hừ một tiếng nặng nề, phần nhiên nói :

- Thần Kỳ bang ư? Đó là một bang phái tàn bạo, không chuyện ác gì chúng không làm, suốt cả một vùng Hồ Quảng, phường lục lâm thảo phái ác đạo tà ma thì tám phần đều thuộc Thần Kỳ bang.

Hoàng Phủ Tinh nghĩ nhanh: “Lão nhân này đúng là xem ác như thù!”

Tuy nghĩ vậy trong đầu chàng lại nghĩ cách kéo xa sự chú ý của đối phương, tránh bị vấn hỏi nhiều về mình, bèn tiếp lời :

- Thế... như vừa rồi thư thư đây nhắc đến Vô Lượng Thần Quân là...

Chàng hỏi chưa dứt câu, đột nhiên ngoài cửa vang lên một giọng nói lạnh lẽo tiếp :

- Là một vị Thần quân có nợ thì đòi, có thù thì báo, không dung tình với ai!

Lời vừa dứt, cửa hoa sảnh mở rồi khép lại ngay, xuất hiện một vị bạch thiếu niên tướng mạo tuấn sĩ, mắt ngọc mày kiếm, mũi thẳng miệng rộng duy nhất trong đôi mắt sắc lạnh ẩn ước sát khí, thiếu niên xuất hiện đường đột lướt nhanh đến bên bàn chống tay đứng ngạo nghễ, khoảng cách với Hoàng Phủ Tinh không ngoài một xích.

Hoàng Phủ Tinh hơi hồi hộp, nhưng hiểu người này nhất định chưa phải là Vô Lượng Thần Quân, bất giác ngược mắt lên nhìn gã ta từ đầu đến chân.

Chỉ thấy gã thiếu niên chừng tuổi hai mươi, đứng chống tay lên bàn với thái độ ngạo nghễ, nụ cười nhạt phớt hiện trên khóe môi càng tăng thêm tính cuồng ngạo tự thị của hắn.

Tần Bạch Xuyên là nhân vật lão luyện giang hồ, thoát nhìn đã biết đối phương đến có chuyện chẳng lành, khi ấy từ từ chống tay mép bàn đứng lên, trầm giọng nói :

- Các hạ xưng hô thế nào? Phải chăng phụng mệnh Vô Lượng Thần Quân mà đến?

Bạch y thiếu niên giọng lạnh lùng nói :

- Ta là Cốc Thế Biểu, Vô Lượng Thần Quân chính là tôn sư, chúng ta hà tất nhiều lời, cứ động thủ ngay tại đây. Đêm nay chỉ cần người nào ra khỏi được hoa phòng này thì bốn công tử xem như mạng hắn lớn, từ rày về sau không hỏi đến!

Hoàng Phủ Tinh thầm rửa trong lòng: “Tên này quả thật cuồng ngạo!”

Nghĩ rồi bực mình chàng đứng lên nói thẳng :

- Tại hạ từ lâu đã nghe đến đại danh Vô Lượng Thần Quân, bên ngoài gió tuyết lạnh lẽo bằng hữu sao không mời lệnh sư vào trong dùng trà, cũng là để tại hạ được chiêm ngưỡng tôn nhan lệnh sư!

Cốc Thế Biểu ánh mắt sắc như dao liếc xéo chàng một cái, gằn giọng :

- Thật không ngờ ngươi là một nhân vật lợi hại!

Nói rồi hắn cất tiếng cười dài, đoạn tiếp :

- Thần quân ở cách cả nghìn dặm, ngươi muốn thì cứ yên tâm động thủ!

Hoàng Phủ Tinh nghe nói ngó người trong lòng thầm kêu lên :

- Hồng rồi! Sự tình nằm ngoài tính toán của mẹ, giờ ta phải làm sao đây?

Chàng nhất thời chưa có chủ ý, lúc ấy bất giác đưa ánh mắt nhìn Tần Bạch Xuyên, lúc này mọi người cũng chính đang nhìn ông ta xem hành động thế nào.

Chỉ thấy Tần Bạch Xuyên ngẩng đầu nhìn trần nhà, vuốt chòm râu bạc cười vang ha hả, tiếng cười hùng hậu đầy kinh lực không chỉ khách phòng rung lên mà những ánh nến cũng lung linh chực tắt.

Cốc Thế Biểu mặt đỏ lên tức giận chỉ tay thét lớn :

- Lão sát phu chết đến nơi, ngươi có giương nanh vuốt múa tác thế cũng không thoát chết.

Huynh muội họ Tần thấy gã xuất ngôn vô lễ, mặt hiện tức giận, tay nắm đốc kiếm đứng canh hai bên phụ thân đề phòng đối phương có thể ra tay bất ngờ, mấy tên gia đình vừa rồi hầu trà trong phòng, giờ cũng đã chuồn nhanh ra ngoài.

Tần Bạch Xuyên ngưng tiếng cười trên mặt lộ lên một nét kỳ dị, nhìn Cốc Thế Biểu nói :

- Trời xanh thật có mắt, mới cho lão phu có ngày hôm nay, nếu ngươi tự tin thắng nổi thì cứ chờ một lúc!

Nói đến đó, lão quay nhìn Hoàng Phủ Tinh nghiêm mặt nói :

- Tiểu huynh đệ, giờ thì ngươi nên nói thật ra đi, ngươi đến đây có chuyện gì?

Chỉ trong một chớp mắt vừa rồi, trong đầu Hoàng Phủ Tinh lóe lên không biết bao nhiêu ý niệm, cứ tình hình trước mắt đủ thấy kẻ của mẫu thân không còn thực thi được rồi. Tên họ Cốc này tuy còn trẻ tuổi, thể nhưng ngạo niên đơn thân độc mã đến đây đủ biết hẳn không phải tầm thường, nhất định tự lượng thắng chắc tất cả mọi người ở đây. Giờ dùng võ không được thì cần dùng một kế đối sách, bằng không thì hôm nay khó cứu được cả nhà họ Tần thoát khỏi độc thủ của Cốc Thế Biểu.

Chàng tuy còn trẻ, thể nhưng trí dũng song toàn, nếu không mẹ chàng há có thể đặt nhiều kỳ vọng nơi chàng? Sự tình trước mắt đã rất khẩn cấp, không còn để cho chàng kịp suy nghĩ nhiều, khí ấy thầm nghĩ: “Mẹ đã có kế hoạch, hay là rồi (...) ta cứ đọc bức thư của mẹ, nói không chừng có thể tìm được đối sách chăng?”

Trong đầu đã quyết, chàng từ từ rời khỏi chỗ ngồi bước ra ngoài mấy bước rồi lấy bức thư từ trong áo bóc ra đọc nhanh chỉ thấy thư viết rằng :

- Lạc Hà sơn trang, Hoa môn Văn thị cần thư, kính bái Vô Lượng Thần Quân Lý công các hạ: Từ sau lần chia tay Bắc Minh, chớp mắt mười năm...

Chàng trong lòng thầm nghĩ: “A, không ngờ Vô Lượng Thần Quân họ Lý...”

Rồi tiếp tục đọc tiếp :

- Năm xưa hiềm khích Tào Châu, sai do Lý công, lúc ấy quần hào ai cũng nhìn thấy, sự liên quan đến tiên phu, cũng là những điều mọi người đều biết...

Trong lòng chàng hồ nghi lại nghĩ: “Không biết vì sao lại kết thành cừ oán, nhưng có gì lại liên quan đến phụ thân nhỉ?”

Bấy giờ lại đọc thấy thư đề tiếp rằng :

- Thiết nghĩ ân cừ đành dứt đoạn, nhưng oán có đầu nợ có chủ, chớ nên cậy thế khi nhân, hạ kiếm người dưới ngựa, Văn thị lực bạc, nhưng khi nào chịu bó tay ngồi nhìn? Chỉ mong minh xét, đúng một năm sau ngày Trùng ngũ, tái tụ chỗ ước năm xưa hâm rượu luận kiếm, gọi là có chung có thủy, lời hứa nghìn vàng...

Hoàng Phủ Tinh đọc đến đó thì giật mình, thầm kêu lên: “Thì ra mẫu thân vì muốn cứu nhà họ Tần mà khiêu chiến với Vô Lượng Thần Quân, muốn tự tay mình xuất thủ liễu đoạn trường ân oán năm xưa!”

Bên trong tất nhiên còn nhiều tình tiết khúc mắc mà chàng nhất thời không thể biết được, trước mắt đại địch lâm đầu không thể cho chàng dung hoãn lâu, nghiêng rằng hai tay vò nát cả bức thư.

Lại nói, mọi người tự nhiên thấy Hoàng Phủ Tinh bước ra ngoài lấy bức thư đọc rất chăm chú, không hiểu chuyện gì xảy ra, kể đó lại thấy chàng vò nát bức thư thì càng khó hiểu hơn.

Cốc Thế Biểu không biết trong đầu nghĩ gì, đôi môi mấp máy như muốn nói nhưng không nói được.

Hoàng Phủ Tinh vò nát thư rồi trong đầu nghĩ nhanh: “Mẹ lao khổ mười năm dạy ta thành người là vì sao? Tên họ Cốc này bất quá chỉ là môn đồ của Vô Lượng Thần Quân, ta nếu như đến hẳn cũng không thắng

nổi, thì làm sao nói đến chuyện báo thù cho cha mẹ đây? Làm sao ưỡn ngực gánh vác chuyện võ lâm đại sự?”

Trong lòng đã quyết, lúc ấy không đáp lời Tần Bạch Xuyên, chàng cố ý chậm rãi quay người nhìn Cốc Thế Biểu lãnh đạm nói :

- Cốc bằng hữu người không ngại đường xa vạn dặm, đơn thương độc mã đến đây, ta nghĩ có lẽ lệnh sư đã truyện thụ hết tuyệt kỹ cho người rồi chứ?

Cốc Thế Biểu được Vô Lượng Thần Quân chuyên tâm khổ luyện, truyền thụ võ học quả thực thâm hậu, lại mang tinh cường ngạo sẵn có, lúc ấy nghe một câu như vậy thì tức giận chỉ tay thét lớn :

- Hàng tiểu bối bất tôn ti trật tự! Người nhanh rút binh khí ra, chỉ cần người tiếp nổi bốn công tử năm mươi chiêu, ta phải tay rời khỏi đây ngay!

Hoàng Phủ Tinh nhướn mày reo lên :

- A! Hay lắm!

Dứt lời, cúi người lôi từ túi vải một thanh kiếm thô tháp...

2. Chương 2: Họa Kiếp Đêm Xuân

Mọi người ngưng mắt nhìn chỉ thấy trên tay chàng là một thanh kiếm rộng chừng hai thốn, dày có tám phân, toàn thân kiếm một màu đen tuyền như than, không biết đó chế tác từ loại thép gì.

Cốc Thế Biểu bắt đầu nhíu mày lại, hừ mấy tiếng nặng nề, đơn chưởng án ngực rồi từ từ đẩy tới.

Hoàng Phủ Tinh thầm rửa: “Tên dã nhân này thật cường ngạo vô lễ!”

Nói rồi chàng chân như hổ bộ lướt tới chiếm trúng cung, kiếm khoát lên chiêu rất bình thường Thanh Long Thảm Huyết.

Thế kiếm tầm thường, nhìn thấy rất chậm, thế nhưng là khi kiếm sắp đến đích gọi là tiên hoãn hậu tạt chỉ phải là những người thông đạt đến cùng cực kiếm pháp mới thông hiểu và thi triển được.

Nhưng Cốc Thế Biểu không phải tầm thường, chỉ thấy thân hình lách nhẹ đã thoát khỏi được chiêu kiếm, tả thủ xuất trảo đoạt đốc kiếm, hữu chưởng song tấn đánh thốc vào ngực, đồng thời cùng lúc đơn cước tung lên đá mạnh vào Đan Điền đối phương một chiêu ba thức quả là lợi hại vô cùng.

Tần Bạch Xuyên và huynh đệ muội họ Tần đứng bên ngoài nhìn cũng phải chấn động buột miệng la oai oái.

Lại nói, Hoàng Phủ Tinh võ công rất đặc thù, chàng luyện rất ít, thế nhưng cái học được lại rất nhiều, sau chiêu đầu đã nhận ra đối phương võ nghệ cao cường, để chống đỡ với hắn qua năm mươi chiêu quyết không đơn giản tí nào.

Bấy giờ thấy đối phương phản thủ hoàn công thế cực hiểm, chàng đành thoái bộ đảo người, kiếm biến chiêu lướt sát người công không ra công, thủ chẳng ra thủ, nhưng lưỡi kiếm cũng đủ hóa một chiêu ba thức của đối phương.

Cốc Thế Biểu cười hăng hắc nói lớn :

- Hắc hắc! Nội gia công lực ngoại môn chiêu số, tiểu tử ngươi chẳng lẽ luyện tà môn?

Nói thì nói, nhưng hắn không khi nào bỏ lỡ cơ hội, chuyển hậu thành tiên, một hơi tấn công liên hoàn tám chưởng, mỗi chưởng đều là sát chiêu khí thế cực hiểm.

Hoàng Phủ Tinh kiếm múa tít lên vây quanh, bộ pháp di chuyển nhanh nhẹn, chung quy qua được từng lớp chưởng của đối phương, thoáng chốc chỉ thấy hai bóng người loáng thoáng vẩy lấy nhau trong làn kiếm ảnh và chưởng kinh.

Tần Bạch Xuyên vốn đã biết Cốc Thế Biểu là môn đồ của Vô Lượng Thần Quân không nói cũng hiểu hẳn thi triển Vô Lượng thần chương, thế nhưng chăm chú nhìn kiếm pháp của Hoàng Phủ Tinh thì triển thì lão kinh ngạc thầm kêu trong lòng :

- Quái! Đây là môn kiếm pháp gì chứ?

Lão là nhân vật trong Bắc Minh hội, tự nhiên kiếm pháp của các đại danh môn kiếm phái đều biết qua, nhưng kiếm pháp của Hoàng Phủ Tinh thì không nhận ra nổi, có khi tựa như Hoa Sơn nhưng có lúc lại tựa như Thiếu Lâm, biến chiêu lại gần giống với Trường Bạch, chung quy chẳng giống bất kỳ môn kiếm pháp nào lão từng biết tới. Chỉ có một điều rất rõ, là kiếm chiêu tầm thường, nhưng bên trong hậu chiêu luôn ngầm chứa một sự đột biến kỳ dị và một uy lực kinh người.

Cao thủ động kiếm qua chiêu nhanh như ánh chớp, chỉ nháy mắt đã ngoài mười chiêu. Hoàng Phủ Tinh kiếm luôn ra sau nửa nhịp, nhưng chung quy cũng hóa giải được chương pháp đối phương. Nhưng như vậy vô hình trung rơi vào thế bị động, lấy thủ làm chính, tình thế càng lúc tất sẽ càng cấp bách nguy hiểm.

Bỗng nhiên chính lúc đang đấu hăng, chợt nghe Tần Bạch Xuyên thét lớn :

- Cốc Thế Biểu ngừng tay!

Một tiếng thét lớn khiến cả gian hoa sảnh như rung rinh muốn sập, ngôi võ rơi lả tả, Cốc Thế Biểu nhảy người lùi sau, tức giận la lên :

- Lão thất phu, ta đã bảo các ngươi muốn thì cùng vào một lúc, nếu có lời trần trối gì thì nhanh lên, chớ lát nữa lại trách bốn công tử chẳng khách khí.

Tần Bạch Xuyên cười lên khinh khách nói :

- Tiểu tặc chó gáp, lão phu đêm nay quyết khiến cho ngươi chết không có đất chôn!

Nói rồi lão quay nhìn sang Hoàng Phủ Tinh nghiêm giọng nói :

- Tiểu huynh đệ, bất luận ngươi lai lịch thế nào, nhưng nếu muốn tìm họ Cốc này đánh nhau, thì cứ tạm ra ngoài kia mà chờ!

Lão vừa nghiêm vừa lạnh lùng, khiến Hoàng Phủ Tinh chau mày nghĩ: “Ta đến rõ ràng là giúp bọn họ một tay, lão ta ngược lại đối đãi với ta như thế, thật trái với thường tình!”

Nghĩ rồi chàng thoái lui một bên, cười nhạt nói :

- Lão viên ngoại vừa nói khiến cho tên họ Cốc này chết không có đất chôn, tại hạ giờ có ra ngoài cửa chờ há cũng chẳng phải phí công không?

Cốc Thế Biểu thấy hai người đem mình ra giễu thì tức giận gầm lên :

- Tiểu tử chó ngông cuồng, bốn công tử sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ!

Dứt lời, người hần lướt tới phóng cước đánh ào nhanh vào người chàng.

Tần Bạch Xuyên thấy thế thét dài một tiếng, tung chân phóng cước khiến cả chiếc bàn lớn dày đầy chén bát bay nhanh vào người Cốc Thế Biểu.

Cốc Thế Biểu nộ khí xung thiên, một chương đang đánh ra, liền trở lại đánh ầm mạnh vào chiếc bàn đang đà bay tới khiến cả chiếc bàn cùng chén nát vụn, tung bay tứ tán.

Một chương của hần quả chứa kinh lực ghê gớm khiến mọi người đều giật mình, Cốc Thế Biểu song chương phân ra tả hữu chương về Hoàng Phủ Tinh và Tần Bạch Xuyên.

Hoàng Phủ Tinh lúc ấy lại thầm nghĩ: “Để ta xem thân thủ lão anh hùng này cao thâm chừng nào?”

Nghĩ rồi chàng tung chân nhảy nhanh ra ngoài bảy tám xích đứng xem.

Chỉ thấy Tần Bạch Xuyên lướt người tới tung chương tiếp chiêu, bình một tiếng kèm theo những tiếng như ngọc vỡ vàng rơi.

Cốc Thế Biểu “hừ” một tiếng, người thoái rồi tiến tay chưởng nhằm và ngực tay chỉ phóng thẳng vào mắt đối phương.

Tần Bạch Xuyên luyện thành Kim Sa chưởng thành danh từ nhiều năm trước, hai tay phát chưởng thì vàng sáng lên như kim thiết, bấy giờ thấy đối phương chỉ chưởng cùng tấn, cười dài một tiếng khoa chưởng phải chiêu Lăng Bạch Giang Tiêu.

Một chiêu Lăng Bạch Giang Tiêu tuy rất bình thường, thế nhưng bên trong hàm ẩn biến hóa và công lực thâm hậu, Cốc Thế Biểu chưởng chưa tiếp xúc đã nhận ra được, hần liền thân cùng lách người nhảy tránh ra ngoài mây xích.

Hoàng Phủ Tinh thầm gật đầu nói :

- Kim Sa chưởng luyện đến cảnh giới này, quyết không phải tầm thường.

Chợt nghe Tần Bạch Xuyên la lên :

- Long nhi, Uyển nhi, phóng hỏa!

Hoàng Phủ Tinh cùng Cốc Thế Biểu nghe Tần Bạch Xuyên ra lệnh phóng hỏa thì giật mình chấn động, vừa lúc ấy đã thấy huynh muội họ Tần vọt nhanh ra ngoài rồi quay trở lại ngay.

Ừm, ừm...

Đây đó xung quanh tiếng nổ như hỏa dược, rồi ngọn lửa bắt đầu bùng cháy lên chung quanh hoa sảnh.

Cốc Thế Biểu không ngờ đối phương giờ chiêu độc này, tức giận thét lớn :

- Lão sát phu, ngươi thật đáng chết!

Lúc này huynh muội họ Tần đã tuốt kiếm nhảy vào tham chiến, Cốc Thế Biểu hét rồi tay vung chưởng quyết sát tận đối phương mới hả giận, khí thế hùng hậu thực huynh đệ họ Tần khó mà chống đỡ nổi.

Hoàng Phủ Tinh thấy thế nguy hiểm chẳng nghĩ gì nữa, kiếm hoa lên, nhào người tới như làn chớp cùng với Tần Bạch Xuyên tạo thành gọng kìm tả hữu hiệp công.

Ngọn lửa phút chốc đã cháy lớn, đủ thấy Tần Bạch Xuyên có kế hoạch từ trước. Tâm ý lão đêm nay định bụng dụ Vô Lượng Thần Quân vào hoa sảnh, rồi quyết chiến một trận, thắng thua chưa nói, nhưng quyết cùng đối phương tận quy. Lão lại biết Vô Lượng Thần Quân không phải là nhân vật tầm thường chẳng dễ dàng dụ được hần, cho nên mới dùng luôn cả hai người con của mình khiến đối phương khỏi hoài nghi. Nhưng không ngờ chẳng có Vô Lượng Thần Quân mà lại là Cốc Thế Biểu và thêm cả Hoàng Phủ Tinh.

Bên ngoài đã được đặt sẵn thuốc nổ, cho nên chỉ chốc lát cả hoa sảnh trở thành biển lửa, trong hoa sảnh trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra ác liệt.

Cốc Thế Biểu nhìn tình thế thì đã phát hoảng, hần ra tay toàn sát chiêu, nghĩ tốc chiến tốc thắng, còn tìm kế thoát thân khỏi lưới lửa này. Chỉ sau năm ba chiêu đã thấy cha con Tần Bạch Xuyên thế rất hiểm, Hoàng Phủ Tinh thét lớn một tiếng, kiếm ra chiêu cực nhanh chém sả ngang người Cốc Thế Biểu.

Cốc Thế Biểu đang thắng thế, thấy kiếm lướt tới cực hiểm, nếu không lùi thân tự bảo thì thế tất lưỡng bại câu thương, thầm tức giận nghĩ: “Thằng nhãi này nội công xem ra không kém gì ta!”

Hần tuy cuồng ngạo, thế nhưng cũng chẳng ngốc để hiểu ra Hoàng Phủ Tinh cũng là đệ tử của một cao nhân, nếu có hần nhúng tay vào thì muốn thắng quyết không thể trong vài chiêu thôi. Nghĩ vậy càng khiến hần dao động hốt hoảng, hần thét dài một tiếng, song chưởng phá ra liên hoàn bảy tám chưởng đánh bạt lùi cả bốn người, rồi đột nhiên tung người vọt lên đà nhà ý định đào tẩu.

Nào ngờ, Tần Bạch Xuyên phản thế chủ động, hú dài một tiếng lướt người theo phóng chưởng tấn công. Cốc Thế Biểu hỏa giận tam tượng, thân hình còn lơ lửng trên không, hít sâu một hơi quay người thành thế đảo thân bổ xuống chộp vào đầu Tần Bạch Xuyên.

Hoàng Phủ Tinh giật mình kêu lên :

- Nguy rồi!

Chẳng một chút lưỡng lự, cả người lẫn kiếm vút lên như ngọn phi tiễn bắn thẳng vào người Cốc Thế Biểu.

Lúc này lửa đã liếm vào bốn bức tường hoa sành, các cửa sổ chính bén lửa cháy rừng rực, trong làn khói nghe thoảng mùi dầu thông khét lẹt, hơi nóng tấp vào hàm hập khó chịu.

Một kiếm Hoàng Phủ Tinh lần nữa cứu được Tần Bạch Xuyên cảnh hiểm nghìn cân treo mảnh, cả ba rơi xuống trở lại nội sảnh quần đầu tiếp, lúc này cả ba tợ hồ như đã say trong biển lửa, tiếng quát tháo tiếng kiếm thép lẫn trong tiếng kinh phong và cả tiếng lửa cháy tạo nên một âm thanh hỗn loạn kinh tâm động phách.

Hoàng Phủ Tinh kiếm pháp cả thấy mười sáu chiêu, chiêu thức đều là bình thường, thế nhưng bên trong ngầm chứa một kinh lực thâm hậu, trong giây phút cấp bách, Cốc Thế Biểu giậm tím gan tím mật nhưng vẫn không làm gì được.

Hơn nữa, lại thêm Tần Bạch Xuyên thế hiểm lâm đầu, nên đấu rất quyết liệt. Lúc này Cốc Thế Biểu đã dụng đến võ công sư môn Cửu Tỷ thần chưởng thế liên hoàn dũng mãnh như ba đào hải động, tạo thành một cuộc huyết đấu trí mạng.

Tần Bạch Xuyên nếu luận đơn chiến độc đấu quả không thể qua nổi tay Cốc Thế Biểu, thế nhưng lúc này được Hoàng Phủ Tinh trợ lực, lại thêm ngọn lửa khiến lão phấn chấn, lão quyết trí lực ác đấu, cố giam chân đối phương trong biển lửa ý đồ đồng quy ư tận.

Chính trong cái giây phút sinh tử này, tính mạng vô cùng mong manh, Hoàng Phủ Tinh chợt nhớ đến mẫu thân nơi thâm sơn cùng cốc, chàng nghĩ nhanh: “Mới xuống núi, một chuyến nhỏ chưa thành mà chết tại đây, thực là có lỗi với mẹ!”

Chỉ nghĩ như thế tự nhiên và thấy một cỗ lực thúc đẩy mạnh trong lòng, khiến chàng nổi giận thực sự, gầm lên một tiếng như tiếng hổ gầm, kiếm loáng lên làn sáng đen lạnh lạnh tấn công thẳng vào người Cốc Thế Biểu.

Cốc Thế Biểu lúc này tức giận đan xen hốt hoảng, thấy trước mắt biển lửa bao quanh, nếu không nhanh thoát ra được đây thì kể như bỏ mạng. Điều đáng ngại nhất lúc này chính là lưỡi kiếm trong tay Hoàng Phủ Tinh, lúc ấy ra chiêu liên tục dẫn khai thanh kiếm của đối phương, rồi đột nhiên trở người chồm tới như một con mãnh sư, bổ thẳng song chưởng với mười hai thành công lực vào người Tần Bạch Xuyên.

Hoàng Phủ Tinh không ngờ đối phương dụng kế dương đông kích tây song chưởng của đối phương cực kỳ hùng hậu mãnh liệt, Tần Bạch Xuyên lần này khó thoát hiểm. Lại nghĩ ta lần này đến đây là để cứu người báo ân, nếu để người ta chết thì còn gì nữa?

Nghĩ rồi chàng hét dài một tiếng, cả người lẫn kiếm phóng tới như cuồng điên phạt ngang người đối phương, một kiếm có mạnh nhanh đến đây cũng e khó cứu kịp, nhưng cứ làm tận lực điều có thể làm vậy.

Một đòn thí mạng này quả nằm ngoài suy nghĩ của Cốc Thế Biểu, hấn giật mình dạt lùi người không dám truy sát Tần Bạch Xuyên, đồng thời né tránh một kiếm cực hiểm. Vừa lúc kiếm qua người, hấn cười gần một tiếng, chưởng râu rồi phát đánh thốc mạnh vào Hoàng Phủ Tinh, đồng thời nương lực đánh mà tung người nhảy thoát ra ngoài sáu bảy xích.

Tần Bạch Xuyên thấy thế gào lên :

- Lão phu quyết liều chết cùng người!

Rồi hai tay giương rộng ra bổ nhào thẳng vào người Cốc Thế Biểu.

Cốc Thế Biểu nhìn thấy lão ta lúc này tợ như kẻ cuồng điên thì phát hoảng, nghĩ nếu bị lão ta ôm ghì lấy không thoát được thì kể như cùng chết với lão trong biển lửa này. Chỉ nghĩ thế hấn đã toát mồ hôi, liền hú dài một tiếng tung người vọt nhanh lên không.

Lúc này lửa đã tấp mạnh vào trong nóng rất, Tần Bạch Xuyên một đòn bổ người vào khoảng không khiến lão chúm nhủ tới mấy bước, lúc ổn người quay lại thì Cốc Thế Biểu đã giáng một chưởng vào mái ngói thủng lỗ hổng lớn vọt biến ra ngoài.

Chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, Hoàng Phủ Tinh trúng chưởng vào vai nhào người ra ngoài, khi đứng dậy thì lưng đã cháy bén lửa, phải nằm lăn ra đất dập tắt lửa, lần thứ hai đứng lên thì chẳng còn thấy bóng dáng Cốc Thế Biểu đâu nữa.

Hoàng Phủ Tinh thấy địch nhân đã tẩu thoát, lửa thì cháy dữ dội, muốn thoát cũng chỉ còn một con đường mà Cốc Thế Biểu vừa thoát ra ngoài. Khi ấy chàng vút kiếm xuống đất, hai tay chộp lấy hai chân Tần Ngọc Long tung mạnh lên không.

Tần Bạch Xuyên hoàn toàn bất ngờ nên không nhảy né kịp, khi cả người văng lên không mới la lên :

- Hoàng Phủ thiếu hiệp...

Miệng la, nhưng hai tay vội bám lấy đà nhà.

Hoàng Phủ Tinh nhân thấy đà nhà quá cao, nghĩ huynh muội họ Tần không nhảy lên được cho nên mới làm thế. Giờ vừa vút Tần Ngọc Long, chính chạy vọt lại định chộp hai chân Tần Uyển Phụng.

Uyển Phụng giật mình chạy vọt lại phía Tần Bạch Xuyên thất thanh la lên :

- Cha!

Tần Bạch Xuyên lúc đầu ngớ người, nhưng rồi chợt hiểu ý Hoàng Phủ Tinh bèn chạy đến nắm lấy tay chàng vừa kéo đi vừa nói :

- Tiểu huynh đệ theo chân lão phu!

Hoàng Phủ Tinh chân bước theo lão về một góc hoa sảnh, miệng la lên :

- Kiểm tiểu khả...

Uyển Phụng liền chạy đến nhặt thanh kiếm cho chàng, rồi cùng Ngọc Long vừa từ trên đà nhà nhảy xuống phóng chân chạy theo cha.

Bức tường xây phía tây hoa sảnh là mặt duy nhất lửa còn chưa cháy bén tới. Tần Bạch Xuyên dẫn chàng chạy đến bên tường, vung chưởng đánh ầm một tiếng bức tường vỡ một lỗ hổng lớn, lão ta kéo tay Hoàng Phủ Tinh chui nhanh ra ngoài.

Lúc này Hoàng Phủ Tinh để ý mới biết đây là lối thoát bí mật, thầm nghĩ: “Thảo nào mà bọn họ trấn tĩnh như thế, ta thật là lo bò trắng răng!”

Lửa tuy không thấu vào trong này, thế nhưng hơi nóng từ bên ngoài lại nung tới vào trong mật đạo khiến người mồ hôi nhễ nhại, phải há hốc mồm ra mà thở.

Uyển Phụng là người đầu tiên chịu không nổi, chân tay bủn rủn, để thanh kiếm rơi lăn lóc trên đất, Hoàng Phủ Tinh nắm lấy một tay cô ta, Ngọc Long nhanh chóng nhặt kiếm lên trao cho chàng rồi dìu Uyển Phụng đi. Cứ thế bọn họ theo mật đạo đi chừng mấy trượng, Tần Bạch Xuyên ngồi xuống sờ lên một khối đá thanh rồi dùng lực bẻ nó qua một bên để lộ ra một huyệt động nhỏ.

Tần Bạch Xuyên nhảy xuống đầu tiên, đánh lửa đốt một ngọn đuốc soi đường, ba người lại xuống sau, không khí trở nên mát lạnh dễ chịu, Hoàng Phủ Tinh đưa mắt nhìn quanh mới biết đây là một mật thất ngầm dưới đất, phía bên kia có một cánh cửa, chẳng biết nó thông tới đâu.

Tần Bạch Xuyên mở cửa, nắm đuốc đi trước dẫn đường, ba người kia mặc nhiên theo sau.

Sau sảnh cửa là một con đường bí mật khác, đi không được bao xa, trước mặt lại là một cánh cửa khác chắn lối, cánh cửa vốn được khóa, nhưng lúc này đã được người nào mở sẵn.

Đang đi, Tần Bạch Xuyên bỗng nhiên cất tiếng giọng giận dữ :

- Ai, tiếc thật! Tức thật!

Uyển Phụng giơ tay áo lên gạt mồ hôi hỏi :

- Cha tiếc gì chứ?

Tần Bạch Xuyên giọng tiếc rẻ nói :

- Không thiêu cháy được tên tiểu tặc kia!

- Vậy mà con cứ ngỡ cha tiếc hoa sảnh bị cháy!

Ngừng lại mấy giây, nàng bỗng nói tiếp :

- Không biết tổ mẫu ở bên kia có chuyện gì không?

Tần Bạch Xuyên nói :

- Cha nghĩ là không chuyện gì. Ài tên tiểu tặc mà võ công lại lợi hại đến thế, những nghĩ Vô Lượng Thần Quân mười năm qua càng cao minh hơn!

Lúc này mật đạo càng lúc càng lên cao, đến cuối đường ngầm, Tần Bạch Xuyên ngược mắt lên nhìn, mới thấy đó là một cánh cửa thông gió, cứ nhìn tự hồ như nó đã từ lâu không hề được mở ra.

Tần Bạch Xuyên mở then kéo cánh cửa thông gió, bên trên mới thấy được chắn kín bởi một khối đá thanh, lão dùng hai tay vận lực lần tảng đá qua một bên, liền thấy ánh lửa sáng bên ngoài chiếu hắt vào chói lọi.

Hoàng Phủ Tinh nghĩ hẳn đã lên đến mặt đất.

Tần Bạch Xuyên dụi tắt ngọn đuốc, rồi nhảy lên khỏi mật đạo, Hoàng Phủ Tinh cũng định tung người nhảy lên theo, đột nhiên cảm thấy đầu vai trái nhói đau buốt khiến mặt mũi tối sầm lão đảo muốn ngã khuỵu.

Huỳnh đệ họ tần đỡ lấy người chàng, Tần Bạch Xuyên cúi đầu xuống gấp giọng hỏi :

- Tiểu huynh đệ vết thương như thế nào?

Nên biết, Hoàng Phủ Tinh vừa rồi trúng một chưởng của Cốc Thế Biểu quyết không nhẹ, chàng ngã người rồi gượng đứng lên, nắm chân Ngọc Long vút lên đà nhà, chỉ là vì lúc ấy thấy thế lửa đã rất nguy cấp cho nên nhất thời quên cả đau. Cha con Tần Bạch Xuyên cũng vì trong tình thế nguy cấp cần thoát khỏi biển lửa cho nên cũng quên khuấy đi, lúc này nhìn thấy chàng ôm vai lão đảo người mới sức nhớ đến thương tích trên vai chàng, tự nhiên đều phát hoảng.

Hoàng Phủ Tinh cố trấn định thần trí, hít sâu vào một hơi điều hòa chân khí, vết thương quả nhiên có giảm đau, gượng cười nói :

- Cốc Thế Biểu trong lúc hốt hoảng tháo chạy nên một chưởng không mạnh lắm chỉ tiếc lúc ấy tiểu khả không kịp vận khí trị thương...

Uyển Phụng nhìn chàng vẻ lo lắng hỏi :

- Không biết chưởng lực của tiểu tặc kia có dụng độc không?

Hoàng Phủ Tinh lắc đầu nói :

- Tại hạ chưa từng nghe nói Cửu Tỷ thần chưởng có độc!

Đáp rồi liền tung người nhảy lên.

Lúc ra khỏi mật đạo, chàng mới biết nơi đây là chân bờ tường ngoài của Tần gia trang, ngoái đầu nhìn lại chỉ thấy cả tòa trang viên giờ đây tự như một bó đuốc khổng lồ, lửa cháy rất dữ dội, nếu có dập được lửa thì cũng đã thành một đồng tro tàn.

Tần Bạch Xuyên là nhân vật nghĩa hiệp, đối với của cải vật chất coi như phù du, chung quy lòng đã quyết, nên không chút để tâm đến đám lửa, đợi ba người lên khỏi mặt đất xong liền dịch tảng đá bít kín lối ngầm, đoạn mới tung người nhảy ra ngoài bờ tường.

Bọn Hoàng Phủ Tinh vội nhảy chân theo, lúc này dưới mắt Tần Bạch Xuyên đã rất cảm phục mến mộ chàng thiếu niên họ Hoàng Phủ này, có điều lão không thể hiện bằng lời. Nhưng những cử chỉ và ánh mắt của lão cũng đủ khiến cho Hoàng Phủ Tinh cảm thấy thân thiết gần gũi.

Bên ngoài tường thành Tần gia trang là một con hẻm nhỏ bề ngang chừng bốn xích, hai đầu lại là tường sau của nhà khác, bốn người cứ trầm mặc phóng chạy, bên tai nghe tiếng người ới ới, hiển nhiên có người đang chữa lửa.

Lúc này tuyết đã ngừng gió đã lặng nhường lại cho những khoảng khắc âm áp đầu năm mới. Những ngọn lửa rực trời từ Tần gia trang bốc lên không phải là ngọn lửa sưởi ấm, mà là một hỏa tai khủng khiếp khiến cho cả khu thành nhốn nháo chấn động, báo hiệu cho một năm không cát tường.

Cả bốn người vẫn chạy, đột nhiên họ khựng người lại khi thoáng thấy ba bóng người đứng sừng sững giữa đường cản lối.

Tần Bạch Xuyên lão luyện giang hồ, vừa nhìn thấy ba người xuất hiện cản đường biết không phải là chuyện lành, ngưng mắt nhìn chỉ thấy người ở giữa thân khoát áo da hoa, đầu đội mũ vải, miệng nụ cười nhạt nham hiểm. Cứ nhìn cũng đoán ra nhất định là kẻ đứng đầu trong ba người này, khi ấy sấn tới trước mấy bước cất tiếng hỏi lớn :

- Các hạ cản đường, không biết có gì chỉ giáo?

Gã đại hán áo da hoa cười khan mấy tiếng nói :

- Bất tài họ Kha tên Thái, trác hiệu Huyết Sát Truy Hồn, Tần lão viên ngoại thuộc hàng thượng lưu cao nhân, hẳn không biết bĩ danh!

Tần Bạch Xuyên hơi chột dạ, nhưng vẫn cười lớn nói :

- Thi ra là Kha đại đường chủ, lão hủ có mắt như mù không nhận ra Thái Sơn trước mắt, đắc tội, đắc tội!

Lão hơi dừng lời, đầu mày nhú lại nói tiếp :

- Phải chăng Kha đường chủ thụ mệnh Cốc công tử đến bắt lão hủ?

Huyết Sát Truy Hồn Kha Thái cười lên hăng hắc nói :

- Tần lão viên ngoại thật lợi khẩu, Kha mỗ là thuộc hạ của Thần Kỳ bang, Đường chủ Phân đường Tịnh Châu này, quyết không thụ mệnh của người ngoài!

Hăng ngưng lời lại, ướm mắt nhìn đối phương với nụ cười bí hiểm nói tiếp:

- Có điều Vô Lượng Thần Quân là hảo hữu, chí thân của Bạch lão trang chủ chúng ta, Tịnh Châu là lãnh địa của Kha mỗ chịu trách nhiệm, đương nhiên không thể khoan tay ngồi nhìn.

Hoàng Phủ Tinh thầm nghĩ: “Tên Kha Thái này lời lẽ giả trá, ánh mắt gian ác, nhất định tâm hoài mưu ma chước quỷ!”

Tần Bạch Xuyên trầm giọng hừ một tiếng, phẫn nộ nói :

- Cầu tặc Thần Kỳ bang quả nhiên không phải là phượng lương thiện!

Đột nhiên nghe thấy gã đại hán bên trái giọng giận dữ thét lên :

- Tần lão đầu! Đắc tội với anh hùng Thần Kỳ bang, thì dù trời rộng đất rộng cũng không có chỗ cho người dung thân đâu!

Tần Bạch Xuyên nhổ toẹt một bãi nước bọt chửi lên :

- Anh hùng hào kiệt đã hy sinh còn chừa lại giống cầu đồ các ngươi mà cũng dám tự xưng là anh hùng ư?

Huyết Sát Truy Hồn Kha Thái bị chửi thì lửa giận xung thiên, mặt đỏ lên rồi đôi bàn tay cũng đỏ ửng lên như huyết, hoàn toàn tương phản với đôi tay vàng như nghệ của Tần Bạch Xuyên.

Tình hình song phương đã căng thẳng như tên giương trên cung, chỉ chờ giây phút bộc phát, bỗng Hoàng Phủ Tinh sấn tới một bước chộp nhẹ vào vai Tần Bạch Xuyên nói :

- Lão tiên bối hãy chậm!

Tần Bạch Xuyên lửa giận đầy ngực, hậm hực nói :

- Lão đệ ngươi cứ tự nhiên, bọn cầu đồ này chẳng giống thiện lương, Tần mỗ nhìn không hợp nhãn...

Chưa dứt câu, liền thấy bóng người loáng lên, chính là Kha Thái vút tới phóng chưởng tấn công ngay.

Tần Bạch Xuyên không chút do dự, phát chưởng lên trực tiếp nghênh chiêu.

Hai chưởng tiếp xúc, chỉ nghe bình một tiếng cực mạnh, dư phong cuồng phát, chỉ thấy Tần Bạch Xuyên thần thái uy nghi bất động thể nhưng Huyết Sát Truy Hồn Kha Thái trao đảo người thoái liên về sau một bước dài.

Tần Bạch Xuyên không phải là hạng vô danh tiểu tốt, vừa rồi đối địch với tay truyền nhân của Vô Lượng Thần Quân có thể khó thắng thể nhưng với một gã Đường chủ như Kha Thái chung quy không đáng nói. Một chiêu kiếm thể thượng phong, liên thét lớn xông tới vùng chưởng tấn công tiếp, Huyết Sát Truy Hồn Kha Thái bị bức thoái lùi liên mấy lần, giơ chưởng múa quyền chống trả quyết liệt, phút chốc quần lấy nhau ác đấu.

Hoàng Phủ Tinh ngằm giấu kiếm sau lưng, vốn định ra tay can hai tên còn lại.

Chẳng ngờ hai tên tung chân bỏ chạy ra ngoài, một trung niên áo xanh lấy từ trong áo ra một vật vút mạnh lên mặt đất.

Hoàng Phủ Tinh mắt rất tinh anh, thoáng nhìn đã nhận ra ngay là pháo hiệu, trong đầu nghĩ nhanh một ý cười lớn nói :

- Nhị vị chậm chân hãy đấu, tại hạ có vài lời muốn nói!

Vừa la, chân vừa nhún vào giữa hai người.

Huyết Sát Truy Hồn vốn có ý đồ trong bụng lúc ấy thấy tình thế khó thắng nổi nên nghe Hoàng Phủ Tinh nói thế nường gió đẩy thuyền, tung chân nhảy lùi ra ngoài cất tiếng nói :

- Tiểu huynh đệ ngươi có cao kiến gì chẳng?

Hoàng Phủ Tinh liếc mắt nhìn quanh thấy gã trung niên áo xanh kia đã đặt pháo hiệu lên cho vào ngực áo thì thầm thở phào trong bụng nghĩ: “Thần Kỳ bang thế lực cực lớn mạnh, bề đảng lại có mặt khắp nơi, đêm nay nếu như ta giải quyết mọi chuyện không ổn thì chẳng những Tần gia lớn nhỏ không sống thoát khỏi mà đến bản thân từ nay về sau cũng khó hành cước giang hồ”.

Trong đầu những ý nghĩ chuyển động cực nhanh rồi lòng quyết định một hành động bèn cười nói :

- Kim Sa chưởng của Tần lão tiên bối phá thạch khai sơn, Chu Sa chưởng của Kha đường chủ trúng người tắc tử, hai người kẻ tám lạng người nửa cân, nếu giờ cứ quần lấy nhau thể tất lưỡng bại câu thương, ai cũng chẳng nhận được điều tốt lành!

Huyết Sát Truy Hồn như thấy nói đúng vào tâm ý của mình thì cười phá lên ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ nhỏ người non dạ vậy mà kiến giải rất khá.

Tần Bạch Xuyên hừ một tiếng không phục, Hoàng Phủ Tinh cười cười nói tiếp:

- Tịnh Châu là địa hạt của Kha đường chủ phụ trách, Tần lão anh hùng lại là thân sĩ Tịnh Châu người ta thường nói “oan gia nên cỗi không nên buộc” nhị vị đã là lảng giềng há tất phải gây hiềm khích làm mất hòa khí với nhau?

Huyết Sát Truy Hồn cười phá lên gật đầu nói :

- Í! Kha mỗ chính cũng nghĩ thế, Tần lão anh hùng không biết xấu hổ, khiến Kha mỗ thất vọng muốn giúp cũng khó.

Tần Bạch Xuyên nghe đến đó cũng hiểu ra Kha Thái bên trong có ý đồ, thầm nghĩ: “Cẩu tắc thì ra người định đục nước béo cò, ý đồ cướp vàng bạc của Tần mỗ đó ư? Tần mỗ tuy có tiền vàng, nguyện cho người nghèo khó, khi nào để rơi vào tay các người!”

Nghĩ rồi lão đối giận làm lành, cười ha hả nói :

- Thì ra Kha đường chủ có lòng tốt, Tần mỗ thật ngu ngốc!

Nói rồi ôm quyền thi lễ đoạn tiếp :

- Chúng ta kết làm bằng hữu, hẹn ngày sau gặp lại!

Dứt lời quay người khẳng khái bước đi.

Huyết Sát Truy Hồn lúc đầu ngó người, nhưng rồi cười gằn nói :

- Tàn viên ngoại, Thái phu nhân của người còn ở trong thành, cần phải hết sức cẩn thận, Cốc công tử có thể phát hiện đấy nhé!

Một câu này khiến Tàn Bạch Xuyên giật thót người quay lại hai mắt hằn lên sát cơ, chân thả từng bước nặng nề về hướng Kha Thái.

Huyết Sát Truy Hồn biết một câu vừa rồi đủ chọc giận đối phương, lúc ấy hai tay đề khí chuẩn bị đối đầu, cười nhạt nói :

- Bất tài chỉ là nghe thuộc hạ bẩm báo lại, Thái phu nhân chỉ vì thấu hiểu nhân tình thế thái nên mới xuất gia vào Bạch Vân quán!

Nói đến đó, hắc sắc ý giữa mặt lên trời cười dài lạnh lạnh.

Tàn Bạch Xuyên nghe thì phần nộ cùng cực, nghiêng răng ken két rít lên :

- Cầu tặc bỉ ổi!

Tuy lửa giận ngàn ngút thế nhưng vì an nguy của Thái phu nhân lão đành đứng run cả người mà không dám ra tay.

Tàn Ngọc Long lúc ấy mặt đã sạm như hoàng thổ, sấn lên bước dài chỉ tay thét lớn :

- Kha đường chủ, người là nhân vật thành danh, tổ mẫu ta đã thất tuần, lại không biết võ công, người định làm gì người chứ?

Huyết Sát Truy Hồn cười vang kha kha nói :

- Không sao cả! Ta thấy lệnh tôn cũng là nhân vật danh đầu chẳng nhỏ trong võ lâm, sợ có người làm tổn thương đến tổ mẫu của người, cho nên mới đưa bà ta đến một nơi khác an toàn hơn, đồng thời phái thuộc hạ chăm sóc chu đáo.

Bất chợt nghe Tàn Bạch Xuyên gằn giọng nói :

- Họ Kha kia, nói dứt khoát đi, một vạn hai vạn, Tàn mỗ có thể đưa cho người, nhưng nhiều hơn quyết không thể được.

Huyết Sát Truy Hồn giơ ngón tay cái lên cười ha hả nói :

- Lão viên ngoại thật là rộng rãi!

Rồi ngoái đầu nhìn hai gã đi cùng nói lớn :

- Tàn lão viên ngoại thưởng cho hai vạn lạng bạc ăn tết, ngay mai cứ chiếu lệ phân phát, bản thân ta một trình không dính tay!

Gã trung niên áo xanh tiến lên một bước chấp tay thi lễ nói với Tàn Bạch Xuyên :

- Đa tạ viên ngoại hậu thưởng.

Hoàng Phủ Tinh giận trong lòng, thế nhưng chuyện quan hệ đến an nguy của Tàn thái phu nhân không thể khinh suất manh động vừa lúc ấy đã thấy tên áo xanh nói tiếp :

- Thái phu nhân rất nhớ tôn nữ, bảo tại hạ dẫn Uyển Phụng tiểu thư đến cho người thăm, ở lại chơi vài hôm rồi Tàn viên ngoại xin đến tề đường đón người.

Hoàng Phủ Tinh nhận không am tường chuyện nam nữ, cho nên chỉ đơn giản nghĩ bọn chúng nhân chưa nắm được tiền nên định đem theo Uyển Phụng làm con tin. Thế nhưng Tàn Bạch Xuyên nghe thì hiểu ra dã tâm của chúng giận đến run người, răng đánh vào nhau kêu lên canh cách.

Huyết Sát Truy Hồn cười lớn đắc chí nói :

- Lão viên ngoại xin cứ yên tâm, Uyển Phụng tiểu thư là khuê các trăm anh thế phiệt, kẻ bắt tài này xin đảm bảo không làm tổn thương đến một cọng tóc của cô ta.

Vừa nói vừa liếc mắt đưa mày cười nhìn về phía Uyển Phụng.

Tần Bạch Xuyên lão luyện giang hồ khi nào tin lời bọn tặc này, khi ấy lòng không nhẫn được nữa, định bụng giết quách ba tên này rồi tìm cách cứu mẫu thân.

Hoàng Phủ Tinh thấy lão muốn động thủ liền cản lại nói bừa một câu :

- Lão tiền bối trong mật thất tiền vàng thiếu gì, người luyện võ hành hiệp há cần đến những thứ đó? Chẳng bằng trước tiên cứ đem tiền giao cho Kha đường chủ rồi nói chuyện tiếp.

Tần Bạch Xuyên ngó người, thầm nghĩ: “Trong mật thất địa đạo nào có tiền vàng, sao lại...”

Vừa nghĩ thế, đột nhiên chợt hiểu ra tâm ý của chàng thiếu niên này, liếc nhanh về phía chàng, rồi gật đầu ôm quyền nói :

- Kha đường chủ, ý của tiểu huynh đệ đây rất hay, mời Đường chủ theo chân lão phu.

Huyết Sát Truy Hồn nghe thì lòng bán tín bán nghi nhưng lại nghĩ dù hấn xảo trá đi chăng nữa thì ta vẫn nắm lấy cán, hơn nữa đánh thì ba đầu không lại bốn nhưng thoát thân thì chẳng khó, khi ấy liếc mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Tinh thấy chàng bình thản như thường, quay lại thì mới phát hiện ra Tần Bạch Xuyên đã phóng chân chạy vào hẻm mất rồi. Hấn đành phát tay ra hiệu cho đồng bọn rồi lục tục theo chân Tần Bạch Xuyên.

Lúc này đã vào canh tư, trong Tần trang viện chỉ còn lại đồng tro tàn, thế lửa cũng đã tận, trong viện ngoài ngõ vắng tanh không một bóng người.

Tần Bạch Xuyên vừa gấp vừa giận, phóng chạy mà trong đầu tính kế, bấy giờ vào đến con hẻm nhỏ ngay tường sau bốn viện, bất thần lão quay ngoắc người lại thét lớn một tiếng vung chưởng lên đánh tập kích vào người Kha Thái.

Huyết Sát Truy Hồn giật mình thầm nghĩ lão ta quả nhiên giở quỷ trở mặt dùng người lại thoái lui một bước, giơ chưởng lên ngực theo bản năng, đồng thời tức giận hét lớn :

- Lão đầu nhì, ngươi thật không muốn cái mạng của Thái phu nhân sao?

Hoàng Phủ Tinh thấy phía trước Tần Bạch Xuyên đã ra tay, cũng liền sấn tới án ngữ con hẻm chặn đường hậu của bọn chúng, kiếm thiết vung lên ra chiêu tấn công hai gã trung niên đại hán kia.

Chàng vốn định tính toán trong đầu cần thanh toán chúng nhanh gọn cho nên kiếm ra cực nhanh hai gã trung niên nghe thấy rít lên biết có biến quay người lại thì đã thấy thế kiếm cực hiểm đến trước mặt rồi.

Bọn chúng chỉ là thuộc hạ của Phân đường Tịnh Châu Thần Kỳ bang, chung quy chỉ thuộc hàng nhị, tam lưu, vốn chưa từng thấy kiếm pháp nào lợi hại đến thế. Khi ấy cả hai la lên một tiếng cùng lúc thoái mạng người, suýt nữa thì tông phải lưng của Kha Thái.

Huyết Sát Truy Hồn chung quy chỉ có một đôi mắt, lúc này mãi lo chống cự với Tần Bạch Xuyên, căn bản không lo được cho bọn thuộc hạ sau lưng, thế nhưng nghe thì cũng thăm biết tình hình chúng cũng chẳng khá hơn gì.

Vừa thoát khỏi một chưởng của Tần Bạch Xuyên, Kha Thái liền thét lớn :

- Tiểu Hổ, nhanh phóng pháo hiệu!

Hoàng Phủ Tinh vốn đã tính tới điều này, khi ấy thấy gã trung niên áo xanh nghe lệnh vọt lên đầu tường, chàng không chút chần chừ cả kiếm lẫn người lướt lên điểm thẳng vào yếu huyệt Bối Dục của hấn.

Trung niên áo xanh chân chỉ kịp chạm tường, tay chưa kịp móc pháo hiệu ra thì đã rú dài một tiếng ngã người xuống con hẻm.

Hoàng Phủ Tinh một chiêu đắc thủ, tinh thần càng phấn chấn hẳn lên, lúc ấy nhào tới gã thứ hai tấn công ào ạt.

Gã này tay thủ ngọn roi sắt làm binh khí, thế roi tuy cũng hiểm hóc, nhưng nói sao cũng không đỡ nổi những thế hiểm, kỳ tuyệt dũng mãnh của Hoàng Phủ Tinh.

Keng một tiếng vang dài, ngọn roi bị thanh kiếm đen tuyền của chàng chém đứt một đoạn, gã trung niên đại hán hoảng sợ, tung người phóng vọt lên định đào tẩu Hoàng Phủ Tinh hét dài :

- Chạy đi đâu cho thoát!

- Á!

Gã trung niên đại hán thân hình vừa nhấc khỏi đất tầm trường đã trúng mũi kiếm điểm vào huyết Quang Nguyên, thân hình tựa như khúc gỗ rơi ầm xuống đất bất động.

Huyết Sát Truy Hồn chỉ nghe tiếng cũng biết hai tên đồng bọn gặp nguy, tình thế lúc này vô cùng nguy hiểm, đột nhiên từ đâu vọng lại tiếng gọi :

- Kha lão đệ...

Giọng người khản đục mà nghe ra còn ở rất xa, Hoàng Phủ Tinh giật mình thầm nghĩ: “Chỉ nghe âm thanh người này đủ thần lực rõ ràng không phải hạng tầm thường!”

Nghĩ rồi bèn nói lớn :

- Tần lão tiên bối nhanh nấp, vãn bối sẽ dẫn dụ người này đi xa!

Nói rồi kiếm lướt sau lưng Kha Thái, hấn chưa kịp mừng thì cả người đã chết khựng. Hoàng Phủ Tinh nhảy tới thuận tay chop lưng áo hấn vút mạnh vào bờ tường thành.

Chàng tâm trí mẫn tiệp, hành tẩu đúng tiết, tự nhiên nhi nhiên khiến Tần Bạch Xuyên bối phục, lúc này nghe chàng nói thế lão không hề chút do dự làm theo lời chàng.

Hai tay chop lấy áo hai tên đại hán phóng ào vào bên trong tường.

Hoàng Phủ Tinh thấy huynh muội họ Tần còn đứng lóng ngóng chưa đi, bèn phất tay giục :

- Nhị vị đi nhanh!

Nói rồi định chop tay Uyển Phụng cô nàng hốt hoảng vội cùng đại ca Ngọc Long tung người nhảy vào trong tường viện.

Khi hai người vừa khuất trong tường thành thì đầu hẻm đã nghe giọng người khản đục kia thét hỏi :

- Ai?

Hoàng Phủ Tinh giật mình nghĩ: “Thân pháp nhanh thật!”

Nghĩ rồi quay lại cầm đầu phóng chân bỏ chạy.

Xuất hiện ở đầu hẻm lúc này không chỉ một người mà là hai người, chỉ nghe cái giọng khàn khàn như chuông vỡ kia thét lớn :

- Đuổi!

Vù vù!

Hai bóng nhân ảnh tựa như hai vệt sao băng xuyên trong đêm tối theo hướng Hoàng Phủ Tinh mà chạy.

3. Chương 3: Thần Kỳ Bang

Ba bóng người lướt đi trên mặt tuyết, phút chốc đã ra khỏi thành chạy về hướng tây.

Hoàng Phủ Tinh chạy phía trước, cố giữ một tốc độ vừa phải sao cho bọn họ truy theo không kịp, khi ấy vừa chạy vừa lắng tai nghe, thấy tiếng chân người chạy đầu cách mình chừng mười trượng, còn người thứ hai thì bị bỏ xa hơn một đoạn.

Trong đầu chợt tính kế, nếu như cùng bọn họ động thủ thì khó thắng, một chọi hai không què cũng chột, chẳng bằng trước tiên gạt bỏ bớt một tên sau đó hăng tính!

Nghĩ rồi liền gia tốc độ phóng chạy nhanh hơn, quả nhiên chạy chừng ba bốn mươi dặm đường chỉ còn lại một người bám riết theo chàng. Bấy giờ quả nhiên thấm mệt, lại nói người sau chạy rất tức giận, chẳng ngờ truy mãi chẳng kịp, lúc ấy thét lớn một tiếng, tự nhiên tốc độ tăng đột ngột rút ngắn khoảng cách lại chỉ còn ba bốn trượng.

Hoàng Phủ Tinh thấy đối phương truy theo tính đã ngoài bốn mươi dặm vẫn không chịu thôi, giờ càng chạy càng mệt chẳng thà cứ quay lại đấu với hắn cùng trận, đằng nào thì giờ cũng chỉ còn lại một tên mà thôi.

Nghĩ rồi đang chạy dừng chân quay ngoắc người lại, kiếm vung lên quét một đường thị uy, tuy là hư chiêu nhưng cũng đủ khiến người kia bất ngờ chấn động trụ mạnh chân lại giữ khoảng cách an toàn.

Song phương giờ đối diện mới nhìn rõ nhau, người kia nhìn thấy đối phương chỉ là một thiếu niên tuổi chừng mười sáu mười bảy thì hơi bất ngờ thốt lên một tiếng kinh ngạc, ngó người ngưng mắt nhìn chàng.

Hoàng Phủ Tinh hít sâu vài hơi hoán khí cho đỡ mệt rồi nhướng mày nhìn thấy người đuổi theo mình là một lão gia thân vận lam bào, mắt choắt cảm nhọn, tướng mạo âm trầm hoàn toàn tương phản lại với tiếng nói khản đục như chuông vỡ của lão ta.

Chàng nhìn đối phương rồi nhoẻn miệng cười cười chỉ kiểm hỏi :

- Vị bằng hữu kia sao không ở nhà ăn tết mà cứ bám riết theo tại hạ chứ?

Lão già cũng thở mấy hơi lấy lại sức nét mặt hơi lạnh lại “hừ” một tiếng nói :

- Người lên lên lút lút, đáng bộ rất khả nghi, nhất định có hành động xấu, lão gia ngươi há bỏ qua cho người?

Hoàng Phủ Tinh đã tính trong lòng, khi ấy vờ “a” lên một tiếng nói :

- Ta cứ ngỡ các hạ là phi đồ của Thần Kỳ bang thì ra là vị lão đương gia thực đắc tội!

Nói rồi ôm quyền hành lễ.

Chẳng ngờ lão già nghe thế thì giọng tức giận nói :

- Tiểu tử ngươi có mắt không trông sao? Ông ngươi đây họ Triệu chính là Hộ pháp Thần Kỳ bang!

Hoàng Phủ Tinh lại vờ “a” lên một tiếng, ngưng mắt nhìn lão già chăm chăm đoạn hỏi :

- Thì ra là Triệu lão hộ pháp, người sau kia là ai, sao chẳng thấy bóng đâu?

Lão già áo xám tự xưng Triệu hộ pháp nghe hỏi thì hậm hực, nhớ lại đoạn đường vừa đuổi theo đối phương mà còn tức, gằn giọng :

- Thằng nhãi ngươi định giỡn mặt đó ư? Người sau kia họ Lâm, là Hương chủ của Thần Kỳ bang. Triệu lão gia lần này về Tổng đường ăn tết, tiểu tử ngươi ngoan ngoãn khai ra lai lịch thân thế, lão gia thương tình dẫn ngươi về Tổng đường bái kiến Bang chủ đảm bảo ngươi được hưởng phúc lớn.

Hoàng Phủ Tinh luyện nội công tâm pháp, nó là môn công phu đặc biệt hơn hẳn nội gia tâm pháp một bậc, bấy giờ điều tức mấy hơi đã khỏe trở lại, mỉm cười nói :

- Thì ra các hạ cực khổ đuổi theo tại hạ chỉ là để mời về quý Tổng đường ăn tết, thế nhưng không biết Hộ pháp lớn hay là Hương chủ lớn, so với Kha đường chủ kia thì sao?

Lão già nghe hỏi thì ưỡn ngực ngạo nghễ nói :

- Dưới Bang chủ phải kể đến Tổng đường Đường chủ, Hương chủ lại dưới Tổng đường Đường chủ, đến như Đường chủ chỉ là chức con con ở một Phân đường, thế nhưng lại béo bở lắm đấy! Còn nói về Hộ pháp chỉ trực thuộc một mình Bang chủ, ngoài ra không chịu sự chỉ huy của người nào nữa, rõ chứ?

Lão nói rồi hơi ngưng lời, chợt hỏi lại :

- Giờ thì khai rõ, sư thừa ngươi là ai? Thanh kiếm này cổ quái kỳ lạ lắm đấy!

Hoàng Phủ Tinh linh lợi, đã có chủ ý trong đầu, cố lơ đi không đáp mà hỏi lại :

- Trong Thần Kỳ bang Hộ pháp đông không?

Lão già cứ nghe hỏi về chức của mình thì vuốt râu cười kha khả nói :

- Không nhiều cũng chẳng ít, cả thấy ba mươi người, Triệu lão gia người là Khai quốc tiền thần, theo Bang chủ đã lâu được coi là một trong những người thân tín.

Giọng lão già này càng nói càng khó nghe, cứ tự như tiếng chuông vỡ xoáy vào tai, chói cả màng nhĩ.

Hoàng Phủ Tinh nghe đáp vậy thì giật mình thầm nghĩ: “Thần Kỳ bang thật hùng hậu, cứ nghĩ đến Hộ pháp đã có ba mươi người, họ Triệu này nhất định võ công chẳng tầm thường!”

Bấy giờ nghĩ nhanh, rồi ôm quyền nói :

- Tại hạ có chuyện gấp, xin kiếu từ, hẹn gặp lại lần sau!

Lão già nào chịu để chàng đi dễ dàng, cất tiếng cười tròng đầy quái dị, chỉ tay vào người chàng nói lớn :

- Tiểu tử! Gặp lão gia xem như có duyên lớn, còn định chạy đi đâu!

Dứt lời, phóng chỉ lực điểm thẳng vào yếu huyệt trên người chàng.

Thoạt trông thấy lão phát tay nhẹ nhàng nhưng chỉ lực bên trong vừa nhanh vừa hàm ẩn công lực hùng hậu.

Hoàng Phủ Tinh tức giận ré lên một tiếng, kiếm pháp phát ra một đường cần chiêu đối phương.

Lão già cười khan một tiếng, lắc người né tránh, rồi soạt một tiếng đã thấy trong tay nắm một thanh đoản kiếm, kiếm ra chiêu tới, phạt một đường ngang cổ tay kiếm của chàng, đồng thời tay trái xuất chỉ tạo thế kiếm, chỉ song công.

Hoàng Phủ Tinh bằng thanh kiếm thép đen tuyền và mười sáu chiêu kiếm tuyệt vời của mình mà đấu, thân hình chàng nhanh nhẹn vờn lão già, chớp mắt tạo thành trận long tranh hổ đấu qua chiêu thứ mười vẫn chưa phân nổi thắng phụ.

Lại nói vừa rồi đề khí thi triển khinh công mà chạy xa cũng không sao, nhưng lúc này cung tay động chiến, tự nhiên thương thế trên bắp vai lại đau nhói lên. Tuy thế chàng là một thiếu niên quật cường kiên nghị cố nén cơn đau trong vai mà đánh. Bấy giờ nhận ra lão già từng chiêu luôn hàm biến ảo lẫn kiếm chỉ chưởng, tự hồ như song phương là hai kẻ thù không đội trời chung, quyết ra tay đoạt tính mạng đối phương điều đó khiến chàng phần nộ, bất giác quát lớn :

- Họ Triệu kia, có gì mà người bức ép ta chứ?

Triệu hộ pháp cũng chấn động trong lòng, chẳng thể nghĩ tới một thiếu niên tuổi chỉ mới mười sáu mười bảy mà chẳng những khinh công tuyệt hảo lại gia thêm nội công kiếm pháp cao minh đã ngoài mười mấy chiêu nữa nhất định sẽ thắng bền cất tiếng cười khan nói :

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Tiểu tử người nhanh buông kiếm chịu hàng đi, Triệu lão gia niệm tình người còn nhỏ chưa biết chuyện mà xử nhẹ cho!

Hoàng Phủ Tinh lại nghĩ: “Thì ra lũ ác đạo đã quen cậy mạnh hiếp yếu, khi nào chịu nghĩ tình lý!”

Khi ấy nghĩ rồi biết nếu không thắng thì khó thoát thân cần nhất phải trấn tĩnh đối phó mới được.

Tuyệt lại bắt đầu rơi.

Đột nhiên nghe Triệu hộ pháp hỏi về ngạc nhiên :

- Ê,.. tay trái người làm sao thế?

Hoàng Phủ Tinh giật thót mình, thầm nghĩ lão quái này làm sao lại nhìn ra được tay trái ta có vấn đề nhỉ? Khi ấy chợt nhận ra vừa rồi khi đánh nhau tay trái của chàng cứ nắm chắc hông để nó không bị đung đưa theo, như vậy đỡ đau hơn, nghe hỏi thế chợt nghĩ một ý cười vang kha khả nói :

- Người biết không, tay trái ta hễ ra chiêu là lấy mạng người. Ta với người vốn xưa không oán nay không thù, cho nên ta không có ý hạ độc thủ với người, thế nhưng nếu người cứ mãi cứng đầu không nghe chớ trách ta hạ thủ chẳng lưu tình!

Triệu hộ pháp là con cáo già, biết chàng chỉ nói bừa một câu hù mình mà thôi, hừ một tiếng tức giận vung đoản kiếm nhào tới tấn công tiếp

Hoàng Phủ Tinh giờ kiếm chống đỡ, nhưng từ lúc ấy cảm thấy áp lực càng lớn, nghĩ nếu kéo dài thêm một lúc nữa, tên Lâm hương chủ kia mà đến kịp bấy giờ một chọi hai thì thảm hại là điều khó tránh khỏi. Đầu óc chàng làm việc cực nhanh, thoáng nghĩ đến cần phải mạo hiểm mới chóng thoát khỏi con lừa già này.

Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, chỉ thấy Triệu hộ pháp đoản kiếm vung lên loang loáng ra liền chín chiêu, từng chiêu kiếm nối liền nhau không dứt tựa như một dòng suối bạc chảy.

Hoàng Phủ Tinh đã có chủ ý, bấy giờ làm như không hóa giải nổi nên từng kiếm chống đỡ, chân thì thuận nước xuôi buồm, thoắt liền chín bước.

Triệu hộ pháp thấy thế thì vui lên, càng hứng chí công tới, kiếm cứ kéo dạt kiếm đối phương ra ngoài khiến trung bộ để hở, đột nhiên rút dài một tiếng, tay trái phóng chỉ điểm mạnh vào người chàng.

Một chỉ lão ta ra tay cực nhanh, chỉ lực chính điểm vào huyệt Nhũ Căn bên trái của chàng xem ra lần này thì Hoàng Phủ Tinh ngã là cái chắc!

Chẳng ngờ khi thấy thân trên của Hoàng Phủ Tinh lách nhẹ một góc rất nhỏ, đồng thời kiếm rút về mặc cho đối phương công đến rồi phật nhanh một đường cực hiểm.

Song phương đấu nhau đã năm sáu mươi chiêu, dưới trời tuyết thực là trận đấu rất gian khổ, bấy giờ lão già thấy dẫn dụ được kiếm đối phương ra ngoài, phóng một chỉ lực hết sức bình sinh kết liễu đối phương. Khoảng cách giữa song phương rất gần, tự nhiên muốn né tránh cũng là khó nên còn mừng khắp khởi.

Nhưng chợt thấy người thiếu niên hơi lách nhẹ, tay kiếm bị hỏng, ngược lại đã thấy lưỡi kiếm đen xỉn của thiếu niên đã chém thẳng vào người mình, lão ái lên một tiếng mới hiểu ra vấn đề thì ra đối phương định đánh đòn trí mạng.

Khi ấy chỉ tay rụt về cũng chết chỉ còn cách hoa kiếm lên chống trả.

Keng một tiếng, kiếm thép chạm nhau ngân dài kèm theo vòi máu phun xối xả.

Thanh kiếm của lão già không đỡ nổi gãy mấy đoạn, thế kiếm còn đà bổ xuống chém sả nửa người bên phải của lão già thành hai đoạn.

Hoàng Phủ Tinh lần đầu tiên giết người không khỏi bàng hoàng, ngã phịch người ngồi trên mặt tuyết nhắm nghiền mắt lại.

Nên biết phụ thân của Hoàng Phủ Tinh võ công cái thế, năm xưa từng được gọi là Thái Sơn Bắc Đẩu của quần hào. Trước khi xảy ra huyết chiến Bắc Minh hội ông ta nhận thấy quần ma càng ngày lớn mạnh hoành hành, biết đại kiếp khó tránh nên đã đem bình sinh sở học với thanh Huyền kiếm này. Sau khi ông ta chết đi, chính hậu duệ duy nhất của ông ta là Hoàng Phủ Tinh đã kế thừa, cho nên võ công chàng có thể nói rằng hấp thụ toàn bộ từ phụ thân chàng.

Lại nói, mẫu thân chàng tuy bị trúng thương nội lực thất tán nhưng kiến thức võ học vẫn vẹn thâm chỉ có điều võ công của bà nam nhi luyện công không thích hợp bởi vậy chỉ hướng dẫn chỉ bày cho Hoàng Phủ Tinh chuyên cần khổ luyện toàn bộ mười sáu chiêu kiếm của chồng bà trong mười năm qua. Ngoài ra những thuật khinh công, liệu thương, đả huyết cũng chỉ cho chàng luyện để phòng thân.

Trở lại lúc này, tuy vừa rồi may thoát được chỉ lực của Triệu hộ pháp nhưng rong ruổi mấy chục dặm đường, đánh nhau trí lực với lão ta mấy mươi chiêu, lại thêm vết thương trên vai giờ khiến chàng thấy đuối sức mà ngồi phịch xuống trên tuyết nhắm mắt điều tức trị thương.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua.

Núi rừng cô quạnh không một tiếng người, chỉ có tiếng gió vi vu đưa làn tuyết xuân phủ khắp trời đất, phủ cả lên người chàng và phủ lên cái xác bị bỏ đói giờ đã đông cứng.

Không biết đã qua thời gian bao lâu, bỗng nhiên trên mặt tuyết vang lên tiếng vó ngựa đánh động Hoàng Phủ Tinh, chàng hít sâu một hơi xả công rồi từ từ mở mắt ra ngó nhìn.

Chỉ thấy một cỗ xe tứ mã hoa lệ quý phái, toàn thân xe sơn một màu vàng óng ả, bốn con tuấn mã lớn lông toàn một sắc vàng sạm, cổ mang vòng bạc quả là giống ngựa quý. Đến người đánh xe thân vận trường áo khoát lông cừu, đầu đội mũ lông cáo, tay nắm ngọn roi bện bằng da hươu dài có đến trượng rưỡi, toàn bộ toát lên một vẻ quý phái sang trọng tợ như vương hầu.

Chàng nhìn liền thầm nghĩ: “Cỗ xe này từ nam chạy lên hướng bắc chính là lên hướng Tịnh Châu nhưng không biết...”

Xe ngựa chạy thật nhanh loáng cái đã thấy đến mười mấy trượng, chợt nghe gã phu xe la lên :

- Bẩm tiểu thư, có người... Í! Thi thể của Triệu hộ pháp!

Lão ghì mạnh dây cương, khiến bốn con ngựa gần như dừng hẳn người lên xe vẫn trượt dài trên tuyết cả trượng vừa khéo dừng lại trước người Hoàng Phủ Tinh.

Hoàng Phủ Tinh ngược mắt nhìn lên bất giác giật mình, thấy gã đánh xe hai huyết Thái Dương nhô cao, biết ngay là người có nội công thâm hậu, nộ bộc đánh xe còn thế, không biết chủ nhân còn cao thâm đến mức nào, bất giác chuyển ánh mắt nhìn vào xe.

Cửa sổ xe phủ kín bằng rèm hoa không thấy người, thế nhưng một giọng nữ nhân ngân lên như tiếng ngọc vọng ra hỏi :

- Triệu hộ pháp nào?

Gã đánh xe quay đầu đáp :

- Triệu Tấn!

Bỗng thấy rèm cửa vén lên để lộ một khuôn mặt thiếu nữ đẹp tuyệt trần, mặt ngọc mây ngài, mắt hạnh mũi thẳng, không khác gì nàng Tố Nữ trong tranh, ngay sau lưng thiếu nữ là một ả tiểu tỷ đứng vén rèm cho tiểu thư.

Hoàng Phủ Tinh ánh mắt rạng lên thầm nghĩ: “Thì ra là một thiếu nữ hoa lệ phú quý, nhưng võ công thì hẳn chẳng đáng nói!”

Vừa nghĩ thế, chợt trong đầu chẳng hiểu sao lại hiện lên hình ảnh của Tần Uyển Phụng.

Thiếu nữ thò đầu ra nhìn, chỉ thấy trên mặt tuyết hai nửa thân hình rõ ràng là của Triệu hộ pháp, lại nhìn sang bên là một thiếu niên áo vải quần sô, mặt sạm đen tầm thường không có gì đặc biệt chỉ có điều thần thái thản nhiên tợ hồ như không chuyện gì xảy ra.

Thiếu nữ còn đang ngạc nhiên chưa lên tiếng, bất ngờ ả tiểu tỷ ré lên giọng hỏi :

- Ê, tên kia, có phải người giết vị Hộ pháp này của chúng ta không?

Hoàng Phủ Tinh thấy tiểu tỷ bất quá cũng mười một mười hai tuổi, ngây thơ chất phác bất giác cười gật đầu.

Tiểu tỷ lại hỏi :

- Tại sao chứ?

Hoàng Phủ Tinh lại cười bình thản đáp :

- Ta cũng không biết, hẳn cứ định giết ta, ta đành giết hẳn!

Bỗng nhiên nghe thiếu nữ kia đánh giọng hạ lệnh :

- Ngao Tam, nhanh lấy thanh kiếm của hắn cho ta xem!

Gã đánh xe ngựa gọi là Ngao Tam ứng thanh dạ một tiếng, rồi tung người nhảy xuống đất phóng tới, chân dẫm trên tuyết mà không để lại dấu chân quả nhiên nội lực thâm hậu vô cùng.

Hoàng Phủ Tinh nhận ra người này rất lợi hại, liền tung người nhảy đứng lên ngưng thần tụ khí đối địch.

À tiểu tử ré giọng nói :

- Ngoan ngoan giao kiếm chỗ để đến lúc không còn răng ăn cháo đâu!

Nói mấy câu, thì đã thấy gã đại hán lướt tới trước người thò tay chộp kiếm.

Hoàng Phủ Tinh khi nào chịu thúc thủ, thoái người nửa bộ, kiếm lướt lên ra chiêu tấn công, nháy mắt hai người quần đấu với nhau.

Gã đánh xe quả nhiên võ nghệ cao cường, chỉ thấy đôi tay của hắn cực nhanh, không dụng chưởng mà chiêu ra khi gõ khi bắt, tựa như thuật Cầm Nã thủ chung quy không rời cổ tay kiếm của Hoàng Phủ Tinh như quyết đoạt được mới thôi.

Hoàng Phủ Tinh thấy đối phương nhập nội tiếp cận dùng đòn thế cực ngắn tấn công, tay kiếm chàng gần như vô tác dụng đành chuyển người di động né tránh.

Vừa rồi đấu một trận còn chưa hồi phục chân khí, lại thêm vai trái trúng thương xoay sở khó khăn, lúc này biết đánh rất khó lại gã đánh xe này, nhưng bỏ chạy thì quyết không thoát khỏi hắn, chàng vừa đấu vừa tìm kế thoát thân.

Đang lúc ấy, thấy lão phu xe phóng chỉ lực vào yếu lưng, lúc ấy quá gần tránh cực kỳ khó khăn hướng chỉ tay còn lại của đối phương chính đang phóng chộp vào tay kiếm. Khi ấy đề khí Đan Điền đẩy huyết đạo sang nửa thốn vừa kịp nhận một chỉ trúng đích.

Gã phu xe nhảy thoát ra ngoài cười vang lên nói :

- Tiểu tử ngươi khá lắm, đây gọi là Phi Thứ Công!

Hoàng Phủ Tinh vừa rồi trúng một chỉ lực tuy không đích huyết đạo nhưng cũng đau nhói lên đến nhăm mắt, chàng tức điên lên múa kiếm đánh lần mấy chiêu cực mạnh.

Chân khí vừa hồi nguyên, giờ lại vận lên đấu trí mạng, phút chốc đã thấy khí lực hao tổn nhanh chóng, thanh kiếm nặng năm mươi hai cân giờ đây tựa như cả nghìn cân thậm chí muốn rời tay.

Gã phu xe chừng như cũng đã nhận ra được đối phương tinh lực không ổn, nên chỉ cố vờn cho đuổi sức, Hoàng Phủ Tinh trí dũng song toàn nhưng lúc này quả thực lực bất tòng tâm, tay kiếm không còn theo ý nghĩ của chàng.

Đấu cầm chừng được hai mươi chiêu, chợt gã phu xe chộp trúng cổ tay kiếm, chỉ Tiểu Hồ nửa người tê dại, thân hình run lên, tiếp liền trúng đích một chỉ lực và huyết Bại Bao dưới nách, chàng rú lên một tiếng ngắn ngủi rồi khụy người ngã trên tuyết.

Gã phu xe chỉ nhặt kiếm quay trở lại trao cho thiếu nữ, thiếu nữ đón lấy kiếm lật qua lật lại xem rất tỉ mỉ rồi bất chợt cong hai ngón tay lại búng mạnh vào thân kiếm.

Koong một tiếng ngân dài vang lên nghe rất êm tai dễ chịu.

Gã đánh xe gật gù nói :

- Thanh kiếm này được đúc từ huyền thiết tinh luyện mà thành, bảo đao bảo kiếm thông thường chém không gãy, quả là võ lâm nhất bảo.

Thiếu nữ đưa mắt liếc nhìn Hoàng Phủ Tinh nằm trên đất hỏi :

- Từ trước đây đã có người nào dùng qua thanh kiếm này chưa?

Gã phu xe nhú mày cố nghĩ rồi lắc đầu nói :

- Những nhân vật thành danh trong võ lâm, chưa từng có ai dụng thanh kiếm cổ quái này!

Thiếu nữ quay đầu lại ngưng mắt nhìn Hoàng Phủ Tinh hắt hàm hỏi :

- Người là đệ tử người nào?

Hoàng Phủ Tinh bị đánh ngã trên đất thực không biết lời nào mà nói, khi ấy nghe thiếu nữ lạnh giọng hỏi mình cũng bực tức lạnh giọng đáp lại :

- Chỉ là võ công gia truyền chưa từng bá sư!

Thiếu nữ lại nói :

- Võ công ngươi không kém, nhất định là hậu nhân của danh gia, chẳng hay lệnh tôn đại danh là gì?

Hoàng Phủ Tinh khi nào chịu nói thật nhưng cũng không tiện giả danh cha mình, khi ấy hàm hồ đáp một câu :

- Tộc tính Hoàng Phủ nhưng gia phụ quá cổ nhiều năm, tại hạ rơi vào tay các người, không muốn nói ra huy danh của tiên phụ.

Thiếu nữ chau mày vẻ không vui trầm ngâm giây lát rồi nói với gã phu xe :

- Lục trên người hẩn xem, không có gì khả nghi nữa thì phé hẩn đi!

Thiếu nữ đẹp tuyệt trần, nhưng không ngờ lòng lại lạnh lùng sắt đá, coi mạng người như cỏ rác, quả thật tương phản hoàn toàn với vẻ đẹp bên ngoài của cô ta.

Gã đánh xe liền bước tới bên người chàng ngồi xuống lục soát túi áo, Hoàng Phủ Tinh nén tiếng thở dài nói :

- Khỏi lục, chẳng còn gì nữa đâu, người nhanh hạ thủ đi!

Gã phu xe cười gằn nói :

- Không do ngươi được đâu!

Rồi đưa tay soát khắp người chàng, Hoàng Phủ Tinh nhắm nghiền đôi mắt nén tiếng thở dài nghĩ: “Ài! Mẹ kỳ vọng ở nơi ta thành tài, chẳng ngờ lại ra thế này, tuy rằng ai rồi cũng chết, nhưng chết như thế này thì thật không đáng!”

Con người ta trước lúc lâm tử thường đặc biệt sáng suốt, chàng nhớ lại mẹ chỉ cần có Đan Hỏa Độc Liên để trị thương, mẹ chàng chỉ mong có một ngày hồi phục công lực để truy tìm kẻ thù thanh toán. Vậy mà chàng thì không làm gì được, chỉ vừa xuất đạo đã rơi vào cảnh sống dở chết dở này, thử hỏi không đáng thẹn sao? Lẽ ra lúc này chàng không nên quần đấu với lão hộ pháp họ Triệu kia, để đến lúc này khí tận lực kiệt, kiếm nắm không vững mà bại dưới tay đối phương.

Chàng suy nghĩ nhiều chàng càng thấy hối hận, coi như đây là một bài học xử sự cần cẩn thận, thế nhưng không biết chàng có còn cơ hội để sửa lỗi hay không.

Gã phu xe lúc này đã lục hết người chàng, ngoài ít bạc vụn ra không còn vật gì khác, lúc ấy hẩn tụt chân lục vào tay chuẩn bị kết liễu chàng theo mệnh lệnh của thiếu nữ kia, mắt hẩn nhìn chăm chăm vào mặt chàng, bất chợt không hiểu nhận ra điều gì, hẩn gỡ cổ áo chàng ra đến vai trái nhìn mà không khỏi ngạc nhiên buột miệng lên :

- Khái bẩm tiểu thư, hẩn dùng cao hóa trang!

Thiếu nữ đã lùi vào trong thùng xe, lúc ấy nghe vậy lại nhòai đầu ra ngưng mắt nhìn Hoàng Phủ Tinh. Chỉ thấy khuôn mặt chàng tuy đen xạm, thế nhưng từ cổ trở xuống ngược lại trắng như ngọc, làn da đen trên mặt và làn da trắng ở cổ nằm kề nhau thật là tương phản khác thường.

Hoàng Phủ Tinh lúc ấy nhắm mắt đợi cái chết, chẳng ngờ bị đối phương nhìn thấy mặt trong người mình, mở mắt ra nhìn thấy gã Ngao Tam tiếp tục cởi áo mình thì la lên :

- Trời sinh ta vậy, có gì mà lấy làm kỳ chứ!

Thiếu nữ nhíu mày nói :

- Kiểm tra người hẩn lại xem!

Ngao Tam cởi áo chàng ra rồi bắt chợt nhận ra trên làn da trắng ở vai có những điểm thâm tím quay đầu lại nói :

- Ở đây có dấu vết tợ hồ như do chưởng lực!

Thiếu nữ ngưng mắt nhìn, bắt chợt la lên :

- Á... Chín điểm hình cung, chẳng lẽ người trúng Cửu Tỷ thần chưởng?

Quả nhiên bọn họ đã nhận ra vết thương trên bả vai trái của chàng, Hoàng Phủ Tinh chỉ nhắm hờ mắt lại không đáp cũng chẳng cần thanh minh.

Ngao Tam quay đầu hỏi :

- Tiểu thư, giờ thế nào đây?

Thiếu nữ cứ chăm nhìn Hoàng Phủ Tinh cảm thấy con người này có gì khác lạ, da mặt sạm đen hoàn toàn trái ngược với làn da trắng muốt trên người, trong lòng tự nhiên thấy hiếu kỳ xen lẫn hoài nghi bèn nói :

- Mang hấn về Tổng đường khảo vấn!

Nói rồi quay người vào trong thùng xe..

Gã phu xe liền mang chàng lên đặt ngồi kế bên mình rồi ra roi thúc ngựa chạy tới.

Cỗ xe tứ mã phóng chạy trên tuyết như bay, gió cứ rít qua ngang tai ào ào, Hoàng Phủ Tinh nhân vì bị khổng chế huyết đạo cho nên không thể đề khí kháng lại với cái lạnh. Chỉ một lát sau cả mặt chàng đã trắng không còn sắc huyết tứ chi cũng tê cóng lại.

Trên cánh rừng huyết, bỗng xuất hiện một gã trung niên thân vận hắc y chạy người lại, vừa nhìn thấy cỗ xe ngựa sắt vàng liền đứng nép bên đường vái dài nói :

- Ngao Tam ca năm mới vui vẻ!

Gã phu xe ngồi trên nhìn xuống đến mắt cũng chẳng chớp, lạnh nhạt nói :

- Lâm hương chủ, Triệu hộ pháp chờ người trước kia!

Nói rồi tiếp tục đánh xe đi.

Đến trưa thì xe vào thành Tịnh Châu, Hoàng Phủ Tinh lúc này huyết đạo bị phong bế cũng sắp tự giải được, lòng mừng thầm.

Vừa lúc ấy chẳng ngờ gã phu xe hô lớn một tiếng cả cỗ xe ngựa dừng lại bên ngoài một tòa trang viện to lớn.

Hoàng Phủ Tinh nhìn thấy toàn viện nguy nga, tráng đình tấp nập, không nói thì cũng đoán ra được nơi này chính là Phân đường Tịnh Châu của Thần Kỳ bang. Ở trước trang viện người đứng thành hàng cúi đầu nghênh tiếp, chỉ nghe bọn họ gọi gã đánh xe là Ngao Tam gia.

Ngao Tam quét mắt nhìn một lượt rồi hất hàm hỏi :

- Sao không thấy Kha đường chủ đâu?

Một lão nhân áo xanh tiến lên cúi đầu nói :

- Hồi bẩm Tam gia, tối hôm qua xảy ra chuyện, Phân đường chủ và hai vị Quản sự mất tích lại còn thêm một vị Triệu hộ pháp và một vị Lâm hương chủ cũng hồi đêm còn ở khách trong Phân đường, sáng ra chẳng thấy đâu!

Ngao Tam sạm mặt lại hừ một tiếng lạnh lùng, lão già áo xanh nói tiếp :

- Trong Đường hồi đêm bắt được mấy tên nữ phạm đều là người của Tần gia, nhưng bị chúng trốn chạy mất. Chuyện này cũng đã phi báo Tổng đường cung hầu chỉ dụ!

Hoàng Phủ Tinh nghe đến đó, trong lòng thấy vui, tuy rằng chàng giờ rơi vào tay chúng, thế nhưng chung quy cả nhà họ Tần đều được cứu thoát họa kiếp diệt môn, xem ra chàng cũng đã không phụ lòng mẫu thân.

Ngao Tam khoát tay cắt ngang lời lão già, quay đầu hỏi :

- Tiểu thư có cần xuống xe vào trong dùng cơm không?

Thiếu nữ chỉ ngồi trong thùng kín nói vọng ra :

- Người muốn ăn cơm thì ăn nhanh rồi còn lên đường!

Ngao Tam gật đầu cười, rồi quay người thuận tay lại điểm vào huyệt Trung Cực trên người Hoàng Phủ Tinh, vỗ vào vai chàng cười khà khà nói :

- Ngoan ngoan nằm yên đây nhé!

Đoạn mới nhảy xuống xe theo chân lão gia vào trong đường.

Lại nói, Hoàng Phủ Tinh vốn huyệt đạo trước đó bị phong bế sắp được tự giải khai, chẳng ngờ Ngao Tam là tay hành gia, thâm hiểu điều đó, hấn liền phong bế tiếp huyệt thứ hai, khiến chút hy vọng thoát thân mong manh của chàng vừa lóe lên bị dập tắt, đành nín tiếng thở dài trong lòng.

Phút chốc, ngoài đại môn còn mấy tên gia đình đi tới đi lui canh gác, trong xe chẳng nghe thấy thiếu nữ và ả tiểu tỳ kia ư hử lên tiếng.

Hoàng Phủ Tinh đưa mắt nhìn quanh, chỉ còn hy vọng cuối cùng là may ra cha con họ Tần đi ngang qua đó thấy mà cứu.

Thế nhưng, nơi này thuộc cấm địa của Phân đường Tịnh Châu Thần Kỳ bang, chỉ thấy thỉnh thoảng có người vào chúc tết đầu năm, tuyệt nhiên người ngoài không ai dám bén mảng đến chỉ thêm chuốc phiền hà.

Lát sau, thấy Ngao Tam từ trong đi ra mặt mày tươi tỉnh, hẳn là vừa ních xong một bụng, bước đến bên thùng xe, chẳng hiểu hấn nói gì với thiếu nữ bên trong một hồi, chỉ nghe thiếu nữ kia đáp lớn :

- Ừm, cứ để ta nghĩ kỹ đã rồi nói!

Ngao Tam thân thủ quả thật phi thường, vậy mà hấn chịu đánh xe cho thiếu nữ này, đồng thời tự hồ như nhất nhất đều nghe theo lệnh của thiếu nữ, đó thật là chuyện lạ.

Khi ấy chỉ thấy hấn gật đầu đáp một tiếng, rồi nhảy lên đầu xe thúc ngựa phóng chạy tiếp. Một lúc xe đã ra khỏi thành Tịnh Châu theo cửa bắc, đột nhiên nghe thấy thiếu nữ nói lớn :

- Nhanh đưa hấn vào thùng xe, ta có lời muốn hỏi!

Ngao Tam nghe liền dừng ngựa lại mang Hoàng Phủ Tinh xuống, liền thấy ả tiểu tỳ đã vén rèm lên, Ngao Tam đưa chàng vào trong nói :

- Tiểu tử này nhiều nghề lắm, tiểu thư cần cẩn thận mới được!

Thiếu nữ ừm một tiếng, tiểu tỳ thả rèm xuống, lập tức xe ngựa lại lai về phía trước.

Hoàng Phủ Tinh được đặt ngồi dưới sàn xe, chàng đưa mắt cố tìm xem thanh Thiết kiếm của mình nằm ở đâu. Thấy thùng xe khá rộng, bên trái là một chiếc trường kỷ vừa làm giường nằm bọc da hổ, bên phải là một chiếc bàn con, ở góc cuối còn có chiếc tủ nhỏ với nhiều thứ đồ cổ và vài ba cuốn sách. Trong thùng xe mà có đầy đủ các thứ ấy, đủ thấy chủ nhân của nó nhả hứng không ít.

Thiếu nữ xinh đẹp ngồi ngất ngưỡng trên trường kỷ, ả tiểu tỳ ngồi dưới ghé trên một tấm bồ đoàn gấm, mấy chiếc hộp đựng thực phẩm thấy còn nguyên chưa động đến, thế nhưng chung quy vẫn không biết thanh Thiết kiếm của mình đặt nơi nào.

Bỗng nghe ả tiểu tỳ lên tiếng hỏi :

- Ê, người tên gì?

- Hoàng Phủ Tinh!

Hoàng Phủ Tinh đáp cộc lốc, rồi đưa mắt ngưng thần nhìn khuôn mặt thiếu nữ nói :

- Nhị vị cô nương xưng hô thế nào đây?

Chàng vốn từ nhỏ ở với mẫu thân được huấn rèn rất nghiêm túc, cho nên đối với chuyện nam nữ không hề biết đến, mà trước vẻ đẹp tuyệt trần của thiếu nữ này cũng không mấy may cảm nhận dao động.

Lúc ấy nghe tiểu tỳ đáp :

- Ta là Tiểu Linh, tiểu thư của ta họ Bạch, khuê danh thì người chẳng đáng hỏi đến!

Hoàng Phủ Tinh cười điềm nhiên nói :

- Bạch cô nương bắt tại hạ không biết có điều gì chỉ giáo?

Thiếu nữ tuyệt mỹ chừng như là người biết che giấu tình cảm rất kín, khi ấy trầm ngâm một lúc mới lạnh giọng nói :

- Người truyền thụ võ công cho người, từng nói đến sự lợi hại của Cửu Tỷ thần chưởng chứ?

Hoàng Phủ Tinh nghe thì ngớ người, chợt nhận ra cô ta hỏi điều này tất có nguyên do, trong lòng không khỏi hoảng hốt nói :

- Tại hạ mới vào giang hồ, kiến thức thiển bạc, không biết Cửu Tỷ thần chưởng lợi hại như thế nào?

Thiếu nữ thấy chàng không đề cập đến người dạy võ công mình, chỉ mỉm cười nói :

- Không quá ba ngày, cánh tay của người kẻ như tàn phế, tính mạng có giữ nổi hay không thì còn tùy vào vận hạn của người!

Hoàng Phủ Tinh không khỏi giật mình, nhưng lại ngạc nhiên thầm nghĩ: “Cốc Thế Biểu trong lúc gấp hoảng ra chiêu tháo chạy chỉ dụng chưa đầy hai thành công lực, vả lại chưa từng nghe nói Cửu Tỷ thần chưởng có độc, làm sao một chút thương tích này nội trong ba ngày có thể phế nhân mà tính mạng cũng nguy không chừng nhỉ?”

Còn đang ngớ người suy nghĩ, thiếu nữ đã cười nhạt nói tiếp :

- Có phải người cho rằng ta nguy ngôn mà hù người chăng?

Hoàng Phủ Tinh thở dài một hơi nói :

- Cô nương hà tất phải hù dọa tại hạ, chỉ là thân thụ thương, mau rủ cũng chờ số mệnh chứ biết gì hơn!

Thiếu nữ giọng lạnh lùng nói :

- Cũng chưa hẳn thế, nếu người có ý cầu sinh, ta có bản lĩnh cứu được người!

Hoàng Phủ Tinh trong đầu thầm nghĩ: “Cô ta nói vậy có phải để ta van cầu không chứ?”

Thiếu nữ thấy chàng cứ trầm ngâm biết trong lòng chàng đã dao động cười điềm nhiên nói tiếp :

- Trong võ lâm ai cũng biết Cửu Tỷ thần chưởng lợi hại, thế nhưng không ai hiểu được nó lợi hại thế nào, gọi Cửu Tỷ không hoàn toàn nói đến chưởng ấn phân làm chín đoạn mà thôi!

Hoàng Phủ Tinh thầm nghĩ: “Đúng vậy, trên võ lâm người ta thường nghĩ đơn giản như thế!”

Nhưng lúc này đối phương đang nói bỗng lại ngừng, chàng đành lên tiếng nói :

- Cô nương kiến thức quảng bá, tại hạ vô cùng khâm phục, nhưng không hiểu Cửu Tỷ còn chỉ đến điều gì?

Thiếu nữ nghe hỏi mặt hơi rạng lên đáp :

- Chưởng lực này có những điểm đặc dị nên mới thành danh, người trúng chưởng không thể ăn uống có khẩu vị bình thường gọi là ẩm thực bất chấn không thể hỷ nộ tùy tâm, lại thường bị nóng lạnh thất thường...

Nói đến đó, ánh mắt thiếu nữ ngưng lại chỗ vết thương của chàng, trên mặt phớt hiện nụ cười đầy ẩn ý.

Hoàng Phủ Tinh ngớ người lại nghĩ: “Không sai, từ sau khi trúng thương, lúc nóng như lửa, lúc lại lạnh người, thêm một đêm bồn tẩu đánh nhau, làm sao có thể an nhiên vô sự?”

Chàng nhớ lại hồi đêm trong mật đạo của Tần gia trang chàng đã hôn quyết, suýt nữa thì ngã khuỵu, bấy giờ vốn không để ý, nhưng lúc này mới hiểu ra nguyên nhân chính là do vết thương này.

Bấy giờ chợt nghe thiếu nữ ra lệnh :

- Tiểu Linh nhanh giải khai huyết đạo cho hần!

Ả tiểu tỳ tên là Tiểu Linh ứng thanh, rồi bước đến bên chàng hươ tay lên võ mạnh vào huyết Thiên Trì, cười hỏi :

- Được rồi chứ?

Thiếu nữ lại nói :

- Còn huyết Trung Cực!

Tiểu Linh lần nữa lại võ mạnh vào huyết Trung Cực, Hoàng Phủ Tinh ngậm hít sâu một hơi thấy khí huyết thông sướng, bấy giờ vận chân khí lưu chuyển toàn châu thân, chẳng ngờ khí huyết theo thập nhị kinh mạch đi chưa hết một vòng thì đầu có choáng váng tối sầm, ngã người khụy xuống bất tỉnh nhân sự

Quả nhiên lời thiếu nữ nói không sai, Cửu Tỹ thần chưởng lợi hại vô cùng, âm độc ngấm tích tụ trong người, kẻ trúng chưởng không chết cũng khó sống. Tuy rằng bản thân Vô Lượng Thần Quân không xuất hiện giang hồ, nhưng chỉ xuất hiện một kẻ hậu học như Cốc Thế Biểu cũng đủ khiến cho người ta phải dè chừng kiên nể, chỉ có điều còn quá ít người biết đến hần mà thôi.

Ả tiểu tỳ Tiểu Linh nhìn thấy chàng ngã xuống đất ngất đi, bèn ngồi bên cạnh xem qua rồi nói :

- Tiểu thư định thâu phục người này ư?

Nói rồi thắm nước bọt vào đầu ngón tay quệt mạnh lên mặt chàng, cười nói tiếp :

- Người này nếu như không dùng thuật dị dung hóa trang thì hẳn đẹp trai lắm nhỉ?

Thiếu nữ chừng như không để tâm lắm đến câu nói vô tình của ả tiểu tỳ nói :

- Ấn mạnh vào huyết Nhân Trung khai khiếu tinh thần cho hần!

Tiểu tỳ vâng lệnh dùng ngón tay trở ấn mạnh vào huyết Nhân Trung, Hoàng Phủ Tinh cả người rung mạnh lên một cái, chốc lát từ từ hồi tỉnh trở lại.

Thiếu nữ giọng lạnh lạnh nói :

- Hoàng Phủ Tinh, người nghe cho rõ, ta là Bạch Quân Nghi, Thần Kỳ bang Bạch lão trang chủ là cha của ta.

Hoàng Phủ Tinh vốn thấy mọi người đối với thiếu nữ cung kính và một tiếng gọi bằng tiểu thư, hai tiếng tiểu thư thì cũng đã thầm đoán ra, lúc ấy nghe vậy định chống tay đứng lên, nào ngờ dụng lực thì bả vai trái đau nhói lên thấu xương thấu tủy, ải lên một tiếng rồi ngã người xuống lại.

Tiểu tỳ đứng bên cạnh vội đỡ chàng ngồi dậy nói :

- Người cần phải hiểu biết một chút, chớ nên vọng động tức giận tiểu thư của ta!

Hoàng Phủ Tinh nhắm mắt cười nhạt nói tiếp :

- Đa tạ tiểu cô nương quan tâm, Bạch cô nương có gì chỉ giáo, tại hạ nghiêng mình lắng nghe!

Sau lần ngã người hôn mê rồi tỉnh lại, sắc mặt chàng giờ đây vàng sạm, đôi mắt đỏ đẫm vô thần, lời nói cũng nghe thều thào vô lực, chừng như là một người bệnh trầm kha.

Bạch Quân Nghi hoa dung không một chút biểu hiện, lãnh đạm nói tiếp :

- Tối qua trong gia trang họ Tần có biến cố, người lại có mặt ở Tịnh Châu vai lại trúng thương, áo quần rách nát, đủ thấy người nhúng tay vào chuyện này là điều không cần phải nói.

Hoàng Phủ Tinh nghe nhắc lại chuyện Tần gia trang thì tinh thần phấn chấn hẳn lên nói :

- Vô Lượng Thần Quân uy chấn lục lâm, đồ đệ của lão ta Cốc Thế Biểu võ nghệ cao cường hơn tại hạ nhiều nhưng tại hạ nghĩ rằng chuyện của Tần gia trang không cần đến Thần Kỳ bang phí tâm sức.

Bạch Quân Nghi nghe chàng nói hàm ẩn châm biếm Thần Kỳ bang muốn hòa khí lấy lòng Vô Lượng Thần Quân, nên trong lòng ngậm phần nộ, cười nhạt nói :

- Thần Kỳ bang trong một đêm mất ba người, chết một vị Hộ pháp, món nợ này ghi cho người chứ?

Hoàng Phủ Tinh điềm nhiên đáp :

- Ba người kia đã bị tại hạ giết chết thiêu trong biển lửa, giờ đây có lẽ đều đã thành tro, bốn mạng người kia cô nương cứ đòi ở tại hạ!

Bạch Quân Nghi hoa dung lạnh lùng, nhếch mép cười đầy sát khí, phút chốc nét xuân tuyết trần giờ biến thành một khuôn mặt thép phủ đầy sát cơ trông kinh người :

- Người không cần tự nhận chạy tội cho Tần Bạch Xuyên, chỉ cần cha con bọn chúng còn sống, thì sớm muộn gì cũng rơi vào tay của Thần Kỳ bang!

4. Chương 4: Kị Sĩ Đại Nhục

Hoàng Phủ Tinh nghe nói đến Thần Kỳ bang quyết tâm thù đòi nợ này ở cha con họ Tần thì tự nhiên cảm thấy hoảng hốt, bản thân chàng dù thể nào không đáng nói, nhưng chỉ vì mình giúp người mà để thành hại người thì không được, lúc ấy vội nói :

- Cô nương buông lời này tựa hồ ...

(Mất từ trang 165 - 168)

- Tiểu thư làm gì lại khắc nghiệt với người này, trước nay tiểu thư chưa từng như vậy mà?

Bạch Quân Nghi cười nhạt nói :

- Con người này tính khí cổ quái ngang ngạnh, bảo nó không sợ chết thì nó chẳng dám chết, nhưng bảo nó sợ chết thì nó coi cái chết như rơm rạ. Đối với những người như thế này thực không dễ quy phục, cho nên ta muốn trước hết lăng nhục hấn một trận, chỉ cần sau này hấn bội phản, ta ra tay lấy mạng hấn mà hấn không oán trách gì được ta.

Tiểu Linh nghiêng đầu lắng nghe nửa hiểu nửa không nói :

- Con người này thông minh mà võ công chẳng kém, tiểu thư thân phục được dưới trướng sai khiến thì rất hay.

Nói rồi lại dùng chỉ lực ẩn mạnh lên huyết Nhân Trung của Hoàng Phủ Tinh khai khiếu cho chành tỉnh dậy.

Hoàng Phủ Tinh lơ mơ hồi tỉnh, một lúc định thần lại thần trí thẳm nghĩ: “Ta vừa xuất đạo giang hồ một chuyến cũng không thành mà chết, thế này thì thực là phụ công nuôi dưỡng của mẫu thân nhưng nếu chịu khuất phục nhục nhã thế này chỉ sợ cha ta dưới chín suối hổ thẹn nhắm mắt không nổi À!... thực là tiền thoái lưỡng nan”.

Chàng cứ suy đi tính lại trong đầu trong lòng chàng lúc càng thấy nặng nề chưa nên quyết định thế nào, chàng ngược mắt lên bất ngờ gặp đôi mắt của Bạch Quân Nghi, bốn ánh mắt vừa chạm nhau bất thần khiến chàng chấn động kinh ngạc toàn thân rung lên.

Bạch Quân Nghi thâm hồi ánh mắt lại, giọng lạnh băng hỏi :

- Người đã quyết định rồi chứ?

Hoàng Phủ Tinh cố trấn tĩnh lại, chàng ngưng ánh mắt nhìn sâu vào đôi mắt đen láy phân minh của thiếu nữ, chàng linh cảm trong đôi mắt ấy hàm ẩn nỗi oán hận đến khó hiểu, tựa hồ như giữa chàng với thiếu nữ này từng có mối thâm thù đại hận.

Thực ra chàng không thể hiểu được, Bạch Quân Nghi từ nhỏ được nuông chiều thành tinh kiêu căng ngạo mạn, chưa từng thấy kẻ nào không khuất phục dưới chân mình. Ngược lại chàng từ bên ngoài tuy ôn hòa nhưng bên trong cũng ngậm ẩn tàng khí ngạo cốt, trong mắt vốn chẳng coi Thần Kỳ bang vào đâu, cho nên mới có phản cảm nặng nề đối với Bạch Quân Nghi.

Đã thế, Bạch Quân Nghi tuyệt mỹ như tiên thiên hạ trần, thanh niên nam tử hán kẻ nào đã nhìn cũng phải động lòng, muốn quỳ gối van xin chút tình cảm. Thế mà trước mắt, Hoàng Phủ Tinh trước sau vẫn không mấy may dao động, tựa hồ như nhan sắc ấy, hoa dung như tiên nữ ấy chẳng đáng cho chàng để mắt nhìn, chính điều này mới thực sự khiến Bạch Quân Nghi nổi hận oán độc, từ sâu thẳm kín trong lòng quyết dày vò hành hạ chàng thiếu niên này một trận mới hả giận.

Hoàng Phủ Tinh trầm lặng suy nghĩ một hồi, thủy chung vẫn không thể nghĩ ra mấu chốt vấn đề, chàng cố nhớ lại xem mấu thân từng nói đến người nào thù oán với gia đình chàng thế này không, nhưng rõ ràng thiếu nữ còn trẻ như vậy quyết chẳng có ân oán gì với chàng được, huống gì bọn họ bình sinh chưa hề gặp nhau?

Thế nhưng cứ nhìn đôi mắt ẩn chứa nỗi oán hận đó cũng khiến chàng nản chí, thầm nghĩ tiếp: “Ta không hàng phục, đối phương chẳng tha, nhưng nếu ta hàng phục thì đối phương cũng không dễ gì để yên, thậm chí còn tìm cách hạ nhục nhiều hơn, chẳng thà đã chết thì trăm lần cũng một cái chết mà thôi”.

Nghĩ rồi chàng trấn tĩnh lại, với ánh mắt kiên nghị nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ đáp lớn :

- Cô nương, tại hạ đã có quyết định...

Giọng chàng chậm rãi khiến Bạch Quân Nghi càng nôn nóng bức hỏi dồn :

- Sao chứ? Người chịu quỳ gối xin ta nhập bang chứ?

Hoàng Phủ Tinh giọng trở nên bình thản nói :

- Sinh tử là chuyện nhỏ, vinh nhục là chuyện lớn, tại hạ không từ cái chết.

Bạch Quân Nghi như lửa chế thêm dầu, cơn nộ cực thịnh, cả người run bắn lên thét lớn :

- Ta nếu như giờ kết liễu ngươi thì thực là quá phúc cho ngươi... Hừ.

Đột nhiên im bật, gơ tay ra hiệu cho Tiểu Linh, Tiểu Linh vỗ mạnh vào thùng xe ra hiệu, chiếc xe đang chạy bon bon chợt dừng lại, cửa thùng xe mở ra, Ngao Tam thò đầu vào nhướn mắt hỏi, Tiểu Linh chỉ ra hiệu, Ngao Tam thò tay chop lấy người Hoàng Phủ Tinh mang chàng ra ngoài.

Hoàng Phủ Tinh lúc này không còn sức đề kháng, huống gì chỉ cần đề khí là đầu óc hôn trầm, nghiêng rặng phó mặc cho Ngao Tam mang chàng ra trước ghế xà ích rồi gióng xe chạy tiếp về hướng bắc.

Cửu Tỷ thần chú quả thực là lợi hại, như Hoàng Phủ Tinh nằm gai nếm mật khổ luyện cả mười năm công phu, vậy mà giờ chịu không nổi một chú. Lúc này ngoài trời tuyết lạnh, xe càng chạy khiến con lạnh càng dữ dội, chẳng mấy chốc chàng hôn mê chết cứng cả người, Ngao Tam chỉ liếc xéo chàng một cái rồi phó mặc chàng.

Ngày đông thật ngắn, vừa cuối giờ thân đầu giờ Dậu mà trời đã tối mịt, Hoàng Phủ Tinh vẫn mê man chưa tỉnh, Ngao Tam cứ ra roi thúc bốn con tuần mã kéo xe chạy như bay, chẳng mấy chốc đã đến bên ngoài thành Thần Châu.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa rầm rập, từ hướng thành chạy ngược ra một đàn tuần mã phóng nước đại, Ngao Tam hơi ghì cương lại thét lớn hỏi :

- Người nào?

Chỉ nghe một giọng người như chuông hồi vọng :

- Có phải Ngao Tam gia đó không?

Vừa dứt tiếng, song phương đã tiếp cận nhau, tiếng ngựa hí vang trời, bọn kia có đến mười hai người, lập tức phốc người xuống xếp thành hàng một, thông tay im lặng ngay trước cổ xe ngựa. Rèm xe vén lên, Bạch Quân Nghi đánh mắt nhìn ra ngoài hỏi :

- Lữ phân đường chủ bày binh dương cung, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì chẳng?

Gã đứng đầu hàng mang thanh Kim Bối đại đao hấp tay thì lễ đáp :

- Thuộc hạ vừa nhận được tin cấp báo, từ hướng đông chạy đến đây một số người khả nghi, chừng như là...

Bạch Quân Nghi đầu mày nhíu lại, không đợi hắn nói hết câu, ra lệnh ngay :

- Ta chờ ở Phân đường, nếu như là người của Tần Bạch Xuyên thì phải bắt cho kỳ được, không được giết cũng không được để thoát người nào.

Nói rồi phất tay ra hiệu.

Họ Lữ cúi rạp người thành “dạ” một tiếng, rồi quay đầu ra lệnh cho đồng bọn tiếp tục lên ngựa, Ngao Tam bắt chốt, quay xe lại bên cửa xe nói :

- Tần lão nhi là cao thủ đời nay quyết không tầm thường, nếu muốn bắt sống mà chỉ có chừng này người thì e làm không nổi.

Bạch Quân Nghi nhẹ gật đầu nói :

- Người cũng đi đi.

Lúc ấy một tên trong bọn nhường ngựa cho Ngao Tam, Ngao Tam cùng bọn người kia phóng đi, xe ngựa do gã vừa rồi thay thế Ngao Tam đánh xe vào thành.

Xe ngựa chạy thẳng đến Phân đường của Thần Kỳ bang, Bạch Quân Nghi dời gót khỏi xe gật đầu hài lòng với bọn thuộc hạ đang cúi đầu thành hàng dài trước Phân đường nghênh tiếp, rồi bước thẳng vào nội viện. Tiểu Linh hai tay khệ nệ bưng chiếc tráp đựng nữ trang, dẫn dò gã phu xe mang Hoàng Phủ Tinh vào trong.

Phân đường này trùng môn điệp hộ, lầu đài đình các liên tiếp nối với nhau bằng những hành lang mái ngói lưu ly không khác gì một vương cung, gặp ngày đầu năm mới đình đài nào cũng đèn hoa lồng lầy, xác pháo đỏ rực cả lối đi khiến cho nó càng tôn thêm vẻ quý phái và sự ấm cúng của mùa xuân.

Gã đánh xe mang Hoàng Phủ Tinh vào trong một hoa sảnh đặt chàng ngồi lên một chiếc ghế dựa, phút chốc hoa sảnh bày ra một cỗ tiệc thịnh soạn, Bạch Quân Nghi sau phút nghỉ ngơi, sửa soạn lại hoa nghi rồi mới bước vào hoa sảnh với cả đám tỳ nữ thấp tùng theo sau.

Bạch Quân Nghi ngồi vào ghế thái sư, tiếp liền hai phụ nhân bên hầu tiếp, đám tỳ nữ còn lại dàn trước bàn, bấy giờ chỉ còn nghe lời oanh tiếng ngọc, những câu ca câu hát êm dịu như tơ, thế nhưng Bạch Quân Nghi vẫn đơn độc một mình ăn uống trong nỗi muộn phiền, hy hãn lắm mới nghe cô nàng thốt lên một tiếng để ra lệnh gì đó.

Được một lúc, một ả tỳ nữ từ ngoài mang vào một chiếc mâm bên trên thấy đựng một bát cháo gừng lỏng, và chín cái chén con, trong chín chén đó nào là dầu trẩu, giấm, nước trần bì cho đến một số dược phẩm khác cùng một ít vải bông.

Tiểu Linh nhướn miệng cười khúc khích rồi vui vẻ bước đến đón lấy chiếc mâm đi thẳng tới trước Hoàng Phủ Tinh, trước tiên dùng cháo gừng lỏng đổ vào miệng chàng, rồi mới bắt đầu dùng bông vải thấm lấy giấm chà sát lên mặt Hoàng Phủ Tinh, thế nhưng sắc da đen trên mặt chàng vẫn không hề thay đổi, Tiểu Linh liên tiếp dùng vải bông thấm các thứ dược phẩm khác để tẩy đi thứ cao hóa trang trên mặt, vậy mà chẳng ngờ nước da ngăm đen kia vẫn cứ trơ ra không có chút gì giảm đi dù là rất ít, cứ tựa hồ như đó chính là làn da thực trên mặt chàng.

Tiểu Linh cả người tháo mồ hôi hột lắc đầu thất vọng, lúc này thấy Hoàng Phủ Tinh dần dần hồi tỉnh sau chén cháo gừng bèn dùng hai tay lay mạnh chàng thét lớn :

- Hoàng Phủ Tinh, trên mặt ngươi thoa thứ cao gì hử?

Bạch Quân Nghi chợt nghe thì hiểu kỳ, chén nâng chưa uống thì ngừng lại, đưa mắt nhìn về phía chàng, mười mấy cặp mắt khác phút chốc đều đổ dồn lên mặt Hoàng Phủ Tinh.

Hoàng Phủ Tinh hôn quyết quá lâu, cả người giờ suy nhược trầm trọng, mở mắt thất thần nhìn quanh mơ màng màng hỏi :

- Tiểu cô nương... nói gì?

Tiểu Linh cúi đầu thét vào tai chàng :

- Trên mặt ngươi bôi thứ cao hóa trang gì?

Hoàng Phủ Tinh biết khó bề thoát chết, nghĩ có đáp cho bọn họ cũng chẳng hại gì thêu thào nói :

- Ta từ năm bảy tuổi mỗi ngày thường dùng nước thuốc rửa mặt, như vậy đến ba năm nên mới thành khuôn mặt thể này, tiểu cô nương chớ phí tâm lực mất công.

Chợt nghe Bạch Quân Nghi lạnh giọng lên tiếng hỏi :

- Người có nhiều thâm cừu đại hận lắm hay sao mà phải làm vậy?

Hoàng Phủ Tinh nghe hỏi đầu óc quay cuồng, mắt nhìn về hướng cô ta, đôi môi mấp máy muốn nói nhưng lại thôi, chợt nhắm nghiền mắt lại nín bặt.

Tiểu Linh tức giận giậm chân nguýt dài một tiếng rồi bỏ đi, phụ nhân ngồi kế bên Bạch Quân Nghi chợt lên tiếng chen vào nói :

- Bất kể cừu gia người là ai, chỉ cần cầu được tiểu thư chúng ta bảo hộ, thì dù là Ngọc Hoàng đại đế cũng không dám lấy mạng người đâu.

Hoàng Phủ Tinh ngồi im lặng nhắm mắt như pho tượng, nghe cũng như không càng khiến Bạch Quân Nghi nổi giận trong lòng, chợt nâng chén lên nốc cạn một hơi, đột nhiên trong đầu lóe lên một suy nghĩ: “Tham sinh úy tử là lẽ thường tình của con người, hắn chỉ là nhân nhất thời khí ngạo xung động mà kiên quyết như vậy, giờ chỉ cần ta đánh động khơi dậy một chuyện tâm sự gì của hắn, thấy cho hắn không thể chết được, một khi hắn còn biết tham sinh úy tử thì lo gì mà không khuất phục được hắn”.

Nghĩ rồi mỉm cười tự đắc, lạnh giọng nói :

- Hoàng Phủ Tinh, giờ chết ngươi sắp đến, có tâm nguyện gì chưa trọn thì cứ nói ta nghe, không chừng niệm tình ngươi anh hùng khí khái, sau khi ngươi chết rồi ra sẽ sai người thay ngươi làm tròn sở nguyện của ngươi.

Hoàng Phủ Tinh nghe một câu này mở tròn mắt ra, lãnh đạm nói :

- Đạo bất đồng bất tương mưu, thịnh tình cô nương chỉ là tâm linh, không dám phiên đến tôn giá.

Chàng tuy miệng nói vậy thể nhưng một câu khơi động lòng trắc ẩn của Bạch Quân Nghi khiến trong đầu chàng hiện lên từ dung của mẫu thân, nhớ lời mẹ từng nói đến Đan Hỏa Độc Liên có thể trị được chứng bệnh trầm kha của mẹ, đồng thời còn hồi phục được toàn chân khí, vậy mà nghĩ lại bản thân mình lực bất tòng tâm, sống đây mà như kẻ đã chết rồi thì thấy thẹn, bất tri bất giác hai hàng nhiệt lệ chảy trên má.

Người ta vẫn thường nói: “Sĩ khả tử, bất khả nhục”, đại trượng phu chấp nhận chết chứ không chấp nhận bị hạ nhục, đường đường một đấng nam nhi hán tử như chàng, khi nào chịu quỳ gối nghe lời huấn thị dưới chân của một vị cô nương, chẳng những nhục đến bản thân mà thẹn đến cả tổ tông dòng họ, nguyện chết còn hơn. Nhưng chỉ vì một lời làm động lòng sâu kín của chàng, nên mới tủi thẹn rơi nước mắt mà thôi.

Bạch Quân Nghi vốn cậy thế cha mà làm càn, bao nhiêu người dưới trướng răm rắp nghe theo, vậy mà bị Hoàng Phủ Tinh chọc giận, giờ định bụng báo thù mới hả hận. Lúc này thấy chàng lặng người rơi nước mắt thì sướng rơn trong bụng, đánh mắt ra hiệu cho Tiểu Linh.

Tiểu Linh tuy còn nhỏ tuổi nhưng thông minh lanh lợi, theo hầu Bạch Quân Nghi nhiều năm nên hiểu ý của chủ nhân, khi ấy nhận được hiệu lệnh liền xới một bát cơm với thức ăn trao cho một tỳ nữ khác nói :

- Vị thiếu hiệp này suy nhược vô lực, người nhanh đến giúp thiếu gia ăn cơm đi.

Ả từ nữ bưng chén cơm đến trước mặt chàng cẩn thận cho ăn, Hoàng Phủ Tinh quả thực đã đói là người, lại thêm trúng thương nên không còn sức đâu để mà nâng nổi chén cơm, lúc này hình ảnh mẫu thân cứ hiện lên trong đầu chàng, chàng nghĩ trước hết cứ cần phải sống mới có cơ hội hành sự, khi ấy chẳng câu nệ tiểu tiết, cứ để mặc cho nữ tỳ kia đút cơm cho mình.

Trong hoa sảnh ấm áp, hai chén cơm với thức ăn mỹ vị cao lương vào bụng khiến chàng tỉnh táo hẳn lên, tứ chi dần dần khôi phục tri giác, bấy giờ nhắm hờ mắt lại thử vận công.

Một ngày một đêm rong ruổi dày vò chàng khiến nguyên khí hao tổn nặng, bây giờ vận công mới thấy các kinh mạch ngang trên vai trái đều trở về, rõ ràng tính mạng chưa đến nỗi nguy hiểm, bất quá mới là bề vai

trái mà thôi. Nhưng khi chàng vận công điều tức một hồi, chợt lại có hiện tượng đầu có mơ mơ màng màng rồi hôn trầm như đi vào giấc ngủ.

Bạch Quân Nghi ăn uống thêm một lúc, nói chuyện phiếm với bọn từ nữ cũng thấy chán, khi ấy cho lui ra hết, rồi ngồi tựa ghế nhắm mắt tĩnh thần dưỡng khí chẳng mấy chốc cùng đi vào giấc ngủ. Còn lại một mình Tiểu Linh, lăm lét nhìn quanh, đoạn mới gục xuống chân ghế tiểu thư mà ngủ.

Canh ba, canh tư rồi canh năm, bên ngoài đường tiếng mõ gió canh vang lên...

Đột nhiên, một trận vó ngựa dồn dập loáng thoáng vọng lại từ phía đầu đường. Bạch Quân Nghi giật mình tỉnh dậy đầu tiên đôi mắt lạnh lợi theo phản xạ nhìn về phía Hoàng Phủ Tinh.

Tiểu Linh cũng bị đánh động, ngồi lên ngáp dài, tay dụi mắt chưa hiểu gì cũng nói :

- Tiểu thư, trà nguội mất rồi.

Vừa nói dứt đã thấy hai ả tỳ nữ bưng trà nóng vào, một người cho thêm thanh củi vào lò sưởi.

Hoàng Phủ Tinh cũng vừa tỉnh lại, chỉ nghe thấy tiếng người lao xao, tiếp đó lại có tiếng đàn bà trẻ con khóc râm ran, giây lát đã nghe tiếng la khóc kia chuyển dần về phía hậu viện.

Chốc lát, rèm cửa vén lên, đầu tiên chính là Ngao Tam, tiếp đó là thuộc hạ Phân đường Thần Châu áp giải lớn nhỏ già trẻ có đến chín người lũ lượt vào hoa sảnh.

Hoàng Phủ Tinh định thần nhìn kỹ, thấy bên trong đó có một thiếu nữ chính là Tần Uyển Phụng, nhi nữ của Tần Bạch Xuyên bất giác buột miệng la lên :

- Tần cô nương, lệnh tôn đại nhân ở đâu?

Tần Uyển Phụng chính đang đỡ một lão thái thái tóc bạc phơ, nhìn thấy có mặt Hoàng Phủ Tinh ở đây thì không khỏi kinh ngạc nói :

- Gia phụ và gia huynh tối qua lo nhân huynh thất thủ cho nên phân ra đi tìm, hiện giờ không biết ở đâu.

Nói đến đó, ánh mắt nhìn chàng vẻ lo lắng hỏi :

- Người thụ thương trầm trọng lắm không?

Hoàng Phủ Tinh lắc đầu nói :

- Không hại gì.

Chàng vừa đáp vừa nhìn bọn họ, thấy trong chín người thì đã có đến sáu phụ nữ và một đứa trẻ còn nằm ngửa, ngoài ra chỉ còn một lão già và một trung niên trẻ tuổi trên dưới ba mươi, cả hai người mình mẩy đầy máu, tay bị trói thúc ké sau.

Lúc này Ngao Tam đã bước đến trước mặt Bạch Quân Nghi nói nhỏ gì mấy câu, Bạch Quân Nghi đầu gật nhẹ, lạnh lùng nhìn Tần Uyển Phụng hỏi :

- Tần Uyển Phụng, ba thuộc hạ Phân đường Tịnh Châu có phải bị cha con ngươi giết không?

Hoàng Phủ Tinh đột nhiên nổi giận vùng la lên :

- Tại hạ đã nói rõ rồi, ba người đó đều do tại hạ giết, cô nương hà tất hỏi tội người khác?

Bạch Quân Nghi cười nặng nề. nói :

- Thôi được, ai trước ai sau cũng vậy thôi.

Nói rồi quát mắt hạ lệnh :

- Lũ đường chủ, phái người chấp hình.

Hành hình vốn do người khác, thế nhưng Lữ phân đường chủ thấy Hoàng Phủ Tinh tay không bị trói, chỉ sợ thuộc hạ mình làm không nổi, cho nên cúi đầu nói lớn :

- Thuộc hạ xin tự động thủ.

Nói rồi trở tay rút phất thanh Kim Bối đại đao, hai tay nắm chắc chuôi đao hùng hùng hổ hổ sấn bước tới trước mặt Hoàng Phủ Tinh.

Hoàng Phủ Tinh lạnh cả người, nhưng trong đầu vẫn tỉnh táo nghĩ ngay đến điều sắp rời khỏi thế giới này, nhưng rồi nghe cổ gáy rất lên, bất giác trở về với thực tại, ngược mắt nhìn Tần Uyển Phụng chỉ thấy ánh mắt cô ta hàm thống lệ, bất giác lòng chàng cũng chua chát, một chút tiếc thương khởi lên trong lòng, chàng nói :

- Tần cô nương, tại hạ vốn cũng không nói ra, thế như chuyện đến nước này tại hạ cũng chỉ đành tình thực mà nói vậy...

Tần Uyển Phụng gật đầu nghẹn ngào nói :

- Nhân huynh có gì muốn nói cứ nói, nếu không muốn thì thôi.

Hoàng Phủ Tinh cười thống khổ nói :

- Lệnh tôn đại nhân ân đức với Hoàng Phủ Tinh sâu nặng như trời biển, Hoàng Phủ Tinh tôi lần này đến Tịnh Châu chính là cảm ân báo đức, hôm nay gặp nạn, thân này dù chết cũng không đáng tiếc, nhưng bằng mọi cách phải bảo vệ tính mạng người của Tần gia. Nếu không Hoàng Phủ Tinh chỉ uống công chuyển này mà cũng thẹn không cách nào về nhà phúc báo, sống không bằng chết mà chết cũng không nhắm mắt.

Tần Uyển Phụng ngớ ngẩn ca người không hiểu chàng muốn nói đến chuyện gì, bất chợt quay nhìn Bạch Quân Nghi nói :

- Một nhà Diệp thúc phụ ta không can dự đến chuyện này, đến như tổ mẫu và mẹ ta không phải là người trong võ lâm nếu như người tha cho bọn họ, thì ta nguyện nói ra chân hung.

Bạch Quân Nghi nghe bọn họ nói với nhau một hồi trong lòng đã nghĩ rất nhiều, khi ấy cười khanh khách gật gù nói :

- Người xem ra ăn nói cũng biết cân nhắc, thôi được người cứ nói thử xem chân hung là ai?

Tần Uyển Phụng nén nước mắt vào trong lòng, nghiêng rằng nói :

- Tất cả ba người kia đều do ta giết, thi thể của bọn họ ta giấu trong mật đạo tề trang, ta chấp nhận đền món nợ này.

Nàng nói tuy không lớn nhưng giọng rất kiên quyết, đủ thấy đem thân nhận tội cứu hết toàn gia lớn nhỏ.

Nhưng Bạch Quân Nghi nghe rồi nhếch mép cười nhạt nhói :

- Người nói thật ngây thơ, người của Thần Kỳ bang đâu phải là phường giá áo túi cơm, bằng vào người như người há có thể lấy nổi mạng của Kha Thái, Phân đường chủ Tịnh Châu?

Đột nhiên lão phụ lên tiếng :

- Phụng nhi, tổ mẫu người tuổi đã ngoài thất tuần, chết cũng không ân hận, chỉ cầu xin vị cô nương kia tha cho một nhà Diệp thúc người còn nhà họ Tần cùng chết với nhau cũng chẳng hề gì.

Lão già bị trối thúc nghe vậy, thì sấn lên ưỡn ngực cười vang như sấm nói :

- Lão thái nhân, cả thế gian này đầy rẫy yêu ma, Diệp Bá Thúc năm xưa cùng từng là nhân vật hiệp danh, như nay ẩn thân cùng hương đăng cây cày qua ngày, nếu chịu nhục mà không chết thì còn mặt mũi nào nhìn thấy tiên nhân?

Hoàng Phủ Tinh nghe nói vậy cảm thán trong lòng nghĩ: “Trời ơi! Đây là một ngày tháng gì chứ? Những nhân sĩ hiệp nghĩa đều ẩn dật mai danh, nhưng mỗi khi lộ diện thì đều mang họa diệt thân”.

Chợt nghe Bạch Quân Nghi lại nói :

- Hừ! Nếu như các người đều muốn chết sớm như vậy, vậy thì bốn cô nương sẽ thành toàn ý nguyện các người.

Rồi day mặt hạ lệnh :

- Giết sạch đi!

Lữ phân đường chủ lần này theo dõi kỹ thần thái tiểu thư, quả thấy tiểu thư đại nộ thật sự, sự tình hôm nay xem như đã thành định cục, bấy giờ tay phải chấp đao bước nhanh đến, quyết định hành hình bắt đầu từ lão già bị trói tay kia.

Nhưng chưa kịp khai đao, đột nhiên thấy Hoàng Phủ Tinh ngửa mặt lên trời cười vang như cuồng như điên.

Tràng cười cuồng dại nghe còn rợn hơn cả tiếng quỷ khóc ma tru cứ kéo dài bất tuyệt, trong hoa sảnh vốn đèn hoa còn cháy, ầm áp hơi xuân, nhưng lúc này trở nên lạnh lẽo âm u chìm đắm trong tiếng cười đầy bi thống phần hận của chàng. Ai nấy chừng như đều rung động. Hoàng Phủ Tinh vẫn cười, rồi chợt trong tiếng cười kèm theo vòi máu tươi phun vọt ra ứt đầm ngực áo.

Bạch Quân Nghi nhìn không khỏi xạm mặt, vỗ mạnh bàn quát lớn :

- Hoàng Phủ Tinh ngươi cười thì ích gì chứ?

Hoàng Phủ Tinh tiếng cười khùng khục trong họng máu, nói lớn :

- Anh hùng Thần Kỳ bang mới thật uy phong làm sao. Được...

Nói đến đó chàng vụt đứng lên nhanh bước tới quỳ thụp xuống ngay trước mặt Bạch Quân Nghi.

Chuyện xảy ra hết sức đột ngột bất bình thường, ngoại trừ Tiểu Linh biết rõ lai nguyên câu chuyện ra, song phương ai ai cũng trở mắt kinh ngạc nhìn chàng ngỡ ngàng chẳng hiểu ra làm sao.

Đến Bạch Quân Nghi vốn định làm nhục Hoàng Phủ Tinh, nhưng lúc này chuyện đến trước mắt thì cũng run lên, tái mặt lạng người ấp úng nói :

- Hoàng Phủ Tinh, ngươi... ngươi quỳ trước mặt ta làm gì?

Hoàng Phủ Tinh ngẩng cao đầu cố giữ giọng trấn tĩnh :

- Nguyện nhập Thần Kỳ bang. Thiên cổ gian nan chỉ cái chết nhưng xem ra cuối cùng chết cũng không phải chuyện dễ.

Bạch Quân Nghi giận đến tái mặt, chẳng biết làm gì tiện tay tát mạnh vào mặt chàng.

Hoàng Phủ Tinh “hự” lên một tiếng, chàng đã bị nội thương trầm trọng, đừng nói chuyện kháng cự mà ngay cả tránh né cũng không có khả năng, lúc ấy nhận đủ cái tát đầy căm hận trong cổ lờ lợm, há mồm nhả ra một búng máu mới hay kèm thêm ba chiếc răng.

Tần Uyển Phụng vốn chỉ là một vị cô nương nhu mì kiêu diễm nhưng lúc này nhìn thấy Hoàng Phủ Tinh bị lăng nhục thì cũng không chịu nổi, xia tay thét lớn :

- Bạch yêu nữ, bốn cô nương trí mạng với ngươi.

Trong tiếng thét bốn người nhào tới tấn công.

Đồng lúc này, Diệp Bá Thức vốn năm xưa từng một kiếm thành danh giang hồ với ngoại hiệu Thanh Tu kiếm khách hồi đêm nếu không có Ngao Tam tham gia thì bọn Phân đường Thần Châu cũng khó làm gì được lão, lúc này tuy tay bị trói nhưng thấy Tần Uyển Phụng động thủ, cũng liền tung cước đá thốc vào người Ngao Tam.

Cả hai trước sau phát sinh, nhưng chung quy không làm gì nổi đối phương bên kia Bạch Quân Nghi phát tay một cái đã điểm chỉ huyết đạo của Tần Uyển Phụng nằm gục trên đất.

Lại nói, trung niên hán tử tuổi trên dưới ba mươi chính là nhi tử của Diệp Bá Thức, thấy phụ thân mình bị đánh thì cũng không nén nổi tức giận nhào tới tung cước đá vào người Lữ phân đường chủ. Đứa trẻ trong tay phụ nhân bị đánh động giật mình khóc thét lên, phút chốc trong hoa sảnh náo loạn, Hoàng Phủ Tinh phần khí thượng xung khiến đầu óc hôn trầm ngã người chẳng hay biết gì nữa.

Bạch Quân Nghi tức giận thét lớn :

- Đuổi hết chúng đi, chuẩn bị xe lên đường...

Đám thuộc hạ nghe lệnh răm rắp dẫn đám người phạm nhân ra ngoài, một người chộp lấy Tần Uyển Phụng mang đi, người khác thấy vậy cũng chạy vào chộp Hoàng Phủ Tinh

Chẳng ngờ Bạch Quân Nghi tung cước đá hấn văng ra ngoài kêu oai oái, Bạch Quân Nghi như còn chưa nguôi cơn giận, giẫm mạnh chân rồi bỏ đi nhanh ra ngoài.

Trong giây lát, hoa sảnh trở lại tĩnh mịch duy nhất một mình Hoàng Phủ Tinh nằm úp hôn mê trên đất, cả bọn người lớn nhỏ hai nhà họ Diệp, Tần đều được thả cho đi.

5. Chương 5: Điều Kiện Sinh Tử

Qua thời gian chừng một tuần trà, Bạch Quân Nghi từ trong đi ra, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Tinh nằm trên đất một cái rồi đi thẳng ra ngoài. Tiểu Linh xuất hiện theo sau, căn dặn hai nữ tỳ mang Hoàng Phủ Tinh rồi cũng theo chân Bạch Quân Nghi ra ngoài.

Xe ngựa dừng lại ngay ở dưới bậc tam cấp, thuộc hạ trong Phân đường đều chỉnh tề đứng thành hàng ngang phía trước nghênh tiễn Bạch Quân Nghi khởi trình.

Bạch Quân Nghi bước xuống tam cấp, bỗng nhiên rút từ trong áo ra một chiếc cờ lệnh quẩn nhỏ lại trong một bọc gấm trao cho Lữ phân đường chủ nói :

- Thông lệ Phân đường thất tỉnh, chuyện Thần Kỳ bang và Tần gia trang tạm thời gác lại, nếu như bọn người bọn họ Tần vẫn cố ý sinh sự thì chỉ vậy bắt, tuyệt đối không được giết, sau khi truyền lệnh xong, Lôi Phong lệnh trao lại ở dịch trạm.

Lữ phân đường chủ cúi đầu dạ lia lịa, hai tay đón lấy ngọn cờ lệnh mà không khỏi run lên. Nguyên là Lôi Phong lệnh là vật lệnh dụ tối cao trong Thần Kỳ bang, toàn bang duy nhất chỉ có hai chiếc do lão Bang chủ và tiểu thư Bạch Quân Nghi giữ. Tổ chức Thần Kỳ bang rất quy mô to lớn, bang quy cũng rất nghiêm ngặt, thấy cờ lệnh như thấy người, có cờ lệnh trong tay thì bất cứ đến nơi đâu mọi Phân đường đều phải đón tiếp như chính sự hiện diện của Bang chủ, mọi quyền sinh sát nằm trong tay mà không ai kháng cự, quyền hành thực sự còn lớn hơn Thượng Phương bảo kiếm. Một người chức chẳng lấy gì làm lớn như Lữ phân đường chủ lần này được tận tay giao Lôi Phong lệnh truyền lệnh thì thực là một vinh hạnh rất lớn mà hẳn có mơ cũng không thấy nổi, bởi vậy cho nên hẳn mới mừng đến phát run lên.

Tiểu Linh lúc ấy lệnh cho hai nữ tỳ mang Hoàng Phủ Tinh lên thùng xe, Bạch Quân Nghi ngược mắt nhìn sắc trời lẩm bẩm :

- Ngao Tam tạm thời nghỉ ngơi một lúc, tìm người khác thay thế hẳn đánh xe.

Nói rồi cũng liền bước vào thùng xe, vẫy vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Lúc này trời đã ngã hoàng hôn, thay Ngao Tam đánh xe là một gã trung niên hán tử cao lớn, gã lên ngồi trước ghế xà ích lập tức cho xe phóng chạy.

Trong thùng xe, Hoàng Phủ Tinh nằm trên tấm da hổ, Tiểu Linh dùng tấm đệm cho chàng kê đầu, dưới ánh đèn loe loét chỉ thấy sắc mặt chàng sạm lại, áo quần vừa rách nát vừa bê bết máu, mặt sưng lên trông thật khủng khiếp.

Tiểu Linh bất giác lạnh người nói :

- Tiểu thư, người này xem ra không chộc nổi đâu, hay là thả cho hẳn đi?

Bạch Quân Nghi “hừ” một tiếng nói :

- Ta chộc không nổi ư?

Chỉ thấy cô tư dừng lại, quét nhanh ánh mắt lên ngực áo chàng rồi tiếp :

- Cởi bỏ áo hẳn đi, đã rách mà dính đầy máu trông thật tởm.

Tiểu Linh gạt đầu rồi nhanh nhẹn cởi bỏ áo cho Hoàng Phủ Tinh, đoạn dùng vải áo thấm ít nước lạnh lau vết máu trên mặt chàng.

Bạch Quân Nghi thấy vết máu đã chùi sạch rồi mà Tiểu Linh vẫn chưa ngừng tay, bất giác nhíu mày la lên :

- Người chùi cái chết tiết gì thế?

Tiểu Linh vầu mồm lên cười cười nói :

- Tiểu Linh định xem khuôn mặt thật của con người này nếu trắng thì đẹp như thế nào.

Bạch Quân Nghi nổi sân day mặt nói :

- Phì! Có gì đáng nhìn chứ. Í... người mở tay hân ra xem?

Tiểu Linh lúc này mới để ý bàn tay phải của Hoàng Phủ Tinh nắm rất chắc, đến các kẽ tay rớm máu, liền gỡ tay nắm ra, thế nhưng chàng nắm rất chắc khiến cô ta không tài nào mở được dễ dàng, cười nói :

- Nắm chắc thật, không biết bảo bối gì đây?

Nói rồi lần này cả hai tay vận kinh lực, cuối cùng cũng gỡ được nắm tay Hoàng Phủ Tinh ra xem, thì ra chỉ là ba chiếc răng của chàng, nguyên do nắm quá chắc, khiến lòng bàn tay bị chân răng cắt chảy máu, Tiểu Linh không khỏi giật mình kinh hoàng, chẳng dám thò tay lấy đi.

Bạch Quân Nghi thấy vậy không khỏi biến sắc, một lúc mới trấn tĩnh lại nói :

- Vút nhanh đi, còn ngăn người ra làm gì chứ?

Tiểu Linh thè lưỡi rút cổ, khi ấy dùng áo gói ba chiếc răng lại ném ra ngoài cửa xe, đoạn rửa sạch vết máu trên tay chàng.

Lúc này Bạch Quân Nghi mới lấy từ trong áo ra một chiếc túi gấm, mở miệng túi thấy bên trong có bốn viên được hoàn bọc sáp, cô ta chọn lấy hai viên trao cho Tiểu Linh.

Tiểu Linh nắm lấy hai viên được hoàn trong tay cười hì hì nói :

- Viên này là Quỳnh Chi hoàn trị thương bồi nguyên khí còn viên này là gì?

Đôi mày ngài cong vút của Bạch Quân Nghi nhướng lên nói :

- Giải độc Cửu Tỷ thần chưởng, chớ lộn xộn nữa.

Nói rồi ngửa người ra nằm xuống trên tấm đệm gấm.

Tiểu Linh bóp vỡ sáp hai viên hoàn thuốc rồi cho chàng uống, Bạch Quân Nghi chợt nắm một tấm chăn da thú vút xuống, Tiểu Linh hiểu ý nắm lấy đắp lên người cho Hoàng Phủ Tinh.

Tiểu Linh làm xong mọi chuyện chợt quay đầu lại hỏi bất ngờ :

- Tiểu thư đoán xem người này có thực tên là Hoàng Phủ Tinh hay không?

Bạch Quân Nghi giọng mệt mỏi :

- Mặc hân tên gì.

Tiểu Linh cười hì hì nói tiếp :

- Hân nói Tần Bạch Xuyên có đại ân đại đức với hân, thế nhưng chừng như Tần Uyển Phụng chẳng hay biết gì là sao nhỉ?

- Ừm... Tần Bạch Xuyên năm xưa giao du rộng rãi khá nhiều người, không chừng có quan hệ với trưởng bối của Hoàng Phủ Tinh không chừng, lần này hồi sơn chỉ cần tra xét là biết.

Tiểu Linh gật đầu nói :

- Tần Uyển Phụng xem ra cũng hoảng hốt, lại còn muốn trí mạng với tiểu thư, xem ra bọn họ thân với nhau lắm đấy nhé.

Bạch Quân Nghi lườm Tiểu Linh một cái cười nhạt nói :

- Con nha đầu này ranh thật, chuyện gì người cũng biết.

Tiểu Linh đôi mắt lém lỉnh hết nhìn Bạch Quân Nghi rồi lại quay sang Hoàng Phủ Tinh cười khúc khích nói tiếp :

- Tiểu tỳ nhận thấy con người Hoàng Phủ Tinh này có cái gì đặc biệt, thể như chung quy không biết đặc biệt chỗ nào.

Bạch Quân Nghi chừng mắt rần ã, rồi liếc xéo Hoàng Phủ Tinh nói :

- Giờ ngươi chỉ cần nhắc đến cái tên Hoàng Phủ Tinh, thì ta cắt lưỡi ngươi ngay.

Tiểu Linh rụt cổ thè lưỡi cười cười nhưng không dám nói gì thêm.

Tuyết vẫn đổ nhẹ nhẹ, cỗ xe tứ mã lướt xuyên trong làn tuyết trắng chạy về hướng đông, một ngày nữa đi qua.

Một dải Kinh Hồ, phạm thuộc thành lớn trấn nhỏ đều có đặt Phân đường của Thần Kỳ bang, qua một ngày bọn họ đến Đại Dung thì nghỉ lại. Xe vừa ngừng lại thì Hoàng Phủ Tinh cũng tỉnh lại, chàng cảm nhận một mùi hương thoang thoảng xông nhẹ vào mũi, mở mắt ra nhìn thấy mình nằm trong xe ngựa, chính ống quần thướt tha của Bạch Quân Nghi lướt qua mặt, cô nàng bước xuống xe.

Tiểu Linh thấy chàng đã tỉnh lại ngồi xuống cười hỏi :

- Thương tích ngươi thế nào, khá hơn rồi chứ?

Hoàng Phủ Tinh nhú mày cố nhớ lại những chuyện trước lúc mình hôn mê, chợt hỏi :

- Người nhà họ Tần, Diệp hiện tại ở đâu?

Tiểu Linh nghe hỏi thoáng ngớ người, giọng Hoàng Phủ Tinh vẫn còn yếu nhược mơ hồ, tựa hồ như không phải chính từ cửa miệng chàng phát ra nhất thời nhưng mắt nhìn chàng chưa đáp.

Hoàng Phủ Tinh ngược lại thấy vậy càng hốt hoảng la lên hỏi :

- Các ngươi giết chết hết bọn họ rồi hay sao?

Tiểu Linh giật mình vội xua tay đáp :

- A... không, không. Tiểu thư đã ra lệnh thả ra hết rồi.

Đoạn lại đem chuyện Bạch Quân Nghi cho truyền lệnh xuống hết tất cả các Phân đường thất tỉnh tạm gác lại chuyện hiềm khích với Tần gia, cho đến chuyện Bạch Quân Nghi cho chàng uống hai viên đơn dược giải độc, đoạn hỏi :

- Giờ ngươi thấy thương thế ra sao rồi?

Hoàng Phủ Tinh thử hít sâu một hơi chân khí, thấy huyết mạch trong người quả nhiên đã thông sướng, thương tích rõ ràng đã giảm đi nhiều, cảm kích nói :

- Thương thế tại hạ đã khá nhiều, cảm ân tiểu thư cô nương ban linh dược.

Rồi chợt kinh ngạc khi nhận ra áo trên mình không còn, chàng hỏi :

- Áo tại hạ...

Tiểu Linh không đợi chàng nói hết câu, cười nói :

- Áo vừa rách vừa bết máu, tiểu thư lệnh cởi vứt rồi, chốc nữa vào trong sẽ kiểm y phục mới cho ngươi mặc.

Nói đến đó, ánh mắt nhìn chàng hóm hỉnh nói thêm :

- Bạch tiểu thư cũng là tiểu thư của ngươi, đừng có chọc giận tiểu thư nữa đấy.

Hoàng Phủ Tinh ậm ừ trong miệng, rồi xuống xe theo chân Tiểu Linh đi vào trong.

Hai người vừa vào đại môn, liền thấy một tỳ nữ khác đi ngược ra nói gì với Tiểu Linh, Tiểu Linh gật đầu rồi đưa chàng vào một gian phòng nhỏ, cười nói :

- Ta chờ ở ngoài này, ngươi nhanh rửa mặt thay quần áo khác vào rồi ta dẫn đến gặp mọi người.

Hoàng Phủ Tinh không biết nơi này là nơi nào, thế nhưng có nhìn thấy người ra vào tấp nập có quy củ, đoán chắc cũng là một Phân đường của Thần Kỳ bang, khi ấy khép cửa lại, đã thấy trên bàn giữ phòng đã để sẵn một chậu nước và một bộ quần áo mới thơm mát.

Chàng bấm bụng nghĩ giờ mình đã là người của Thần Kỳ bang cũng không cần phải câu nệ làm gì, bèn nhanh chóng rửa mặt may chân tay, khi sờ đến miệng thấy ê ê, mới chợt nhớ lại một cái tát nẩy lửa làm gây mất ba chiếc răng của Bạch Quân Nghi, bất giác nén tiếng thở dài.

Khi chàng trở ra với bộ quần áo mới, Tiểu Linh liền vẫy tay rồi dẫn chàng đi tiếp qua thêm mấy dãy nhà cửa vào đến một sảnh đường, ở đó đã bày sẵn mấy bàn rượu, Ngao Tam ngồi ở ghế trên.

Trong phòng lúc này có đến hơn hai mươi người, ngoài Ngao Tam ra đều là những người có chức vị trong Thần Kỳ bang, Tiểu Linh còn lóng ngóng chưa biết sắp xếp chàng ngồi vào đâu.

Trong phòng, không riêng gì những người khác mà đến Ngao Tam cũng hơi bất ngờ khi nhìn thấy Hoàng Phủ Tinh xuất hiện ở đây, nhưng duy nhất mình lão là biết Hoàng Phủ Tinh, khi ấy đứng lên cười đón đầu nói :

- Hoàng Phủ huynh, mời ngồi vào đây.

Hoàng Phủ Tinh y lời, ngồi cùng bàn với Ngao Tam, mọi người nghe Ngao Tam xưng huynh gọi đệ với Hoàng Phủ Tinh cho nên cũng có chút vị nể, không dám coi thường chàng chỉ là thiếu niên trẻ tuổi.

Ngao Tam chờ mọi người ngồi xuống, mới chỉ tay vào Hoàng Phủ Tinh giới thiệu :

- Vị này đại danh là Hoàng Phủ Tinh, chỉ vì một lúc hiểu lầm mà giết chết Triệu hộ pháp, hiện tại hiểu nhầm đã giải, đồng thời đầu nhập bốn bang.

Hoàng Phủ Tinh đưa đôi mắt thâm quầng, nét mặt lãnh cảm không chút biểu cảm, từ từ đứng lên ôm quyền vái quanh thi lễ ra mắt, nhưng vẫn không hề lên tiếng, đoạn mới ngồi xuống.

Liền thấy người ngồi đối diện chàng đứng lên ôm quyền nói :

- Huynh đệ Đỗ Tử Tường, nhờ đại ân Bang chủ cho chấp chương lệnh kỳ Đại Dung phân đường, Hoàng Phủ huynh sau này chỉ giáo nhiều cho.

Hoàng Phủ Tinh chỉ nhìn đối phương một cái lãnh đạm nói :

- Không dám.

Chàng tuy gia nhập bang, thế nhưng chưa hề có một chức phận gì. Đỗ Tử Tường thủ lĩnh một phương, nếu như giờ dùng lễ “thuộc hạ” mà đáp thì quá oan uổng.

Lúc này những người khác cũng tự giới thiệu, người ngồi kế bên Đỗ Tử Tường lên tiếng :

- Tại hạ Đồng Kinh, chấp chương Tổng tiêu đầu Đại Dung tiêu cục.

Người kế lại nói :

- Tại hạ Hứa Thiên Uy, chấp chương Đại Dung nha hành.

Hoàng Phủ Tinh càng nghe càng giận, thì ra thế lực của Thần Kỳ bang bao trùm khắp nơi, bao trùm mọi lĩnh vực, đương nhiên còn có nhiều điều chàng chưa biết được, người Thần Kỳ bang nắm hết cách hành động kinh doanh béo bở như tiệm hút, thanh lâu, đồng thời thương nhân cực phú hàng kỳ còn phải cống nộp một số tiền mới có thể yên thân.

Hoàng Phủ Tinh sau khi chịu đại nhục phủ phục dưới chân Bạch Quân Nhi để cầu nhập bang, chàng tựa hồ như đã biến thành một con người, chàng ít nói ít cười mà hỉ nộ cũng chẳng thể hiện lên mặt, nét âm trầm, ánh mắt lạnh nhạt khiến mọi người nhìn vào như hàm chứa một mối họa sát thân chưa biết lúc nào.

Sau khi giới thiệu tính danh xong, mọi người bắt đầu ăn uống vui vẻ, duy nhất Hoàng Phủ Tinh vẫn lẳng lặng độc ẩm độc thực, may có Ngao Tam lịch duyệt biết cư xử, nên khiến không khí không vì thế mà mất vui.

Sau bữa ăn, Ngao Tam cho biết sáng sớm mai lên đường tiếp, Đỗ Tử Tường phái người chuẩn bị phòng cho hai người nghỉ.

Hoàng Phủ Tinh vào phòng trước tiên thử luyện công phu tối, một hồi thấy tinh thần đã phấn chấn mình mới tắt đèn lên giường đi ngủ.

Chàng trần trọc trên giường suy nghĩ những chuyện đã qua, bấm bụng tự nhủ: “Như đã không chết, lại chịu nhận đại sỉ nhục, vì đại kế mà ta đành nhẫn nhục sống qua những ngày tháng này, chờ một ngày báo thù rửa hận”.

Chỉ nghĩ đến đó thì mắt chàng thấy cay cay, lòng thấy chua chát, phần hận tự nói tiếp :

- Thần Kỳ bang rõ ràng là một lũ hung tà ác ma, cậy thế hiếp người, Hoàng Phủ Tinh ta nếu không có lúc dùng kiếm giết sạch há xứng đáng là trượng phu sao?

Trong đầu hình ảnh Bạch Quân Nghi kiên cường tự phụ khiến chàng thấy ghét cay ghét đắng, ngược lại Tần Uyển Phụng yếu điệu thực nữ lại có vẻ lo lắng cho chàng, chàng thầm thở dài không biết Tần Uyển Phụng và gia đình họ Tần, Diệp hiện ra sao.

Cuối cùng chàng nhớ đến mẫu thân lúc này còn sống đơn độc một mình trong mái nhà tranh bên ngôi mộ phụ thân, nhớ lại lời mẫu thân từng nói đến Đan Hỏa Độc Liên chẳng những trị lành chứng bệnh trầm kha mà còn phục hồi nguyên khí cho mẫu thân, nghĩ vậy lòng chàng nôn nóng, quyết định có dịp sẽ truy tìm Đan Hỏa Độc Liên mang về cho mẫu thân...

Chàng suy nghĩ miên man, rồi cuối cùng rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Hoàng Phủ Tinh đang ngủ mơ màng, bất chợt có người đánh động gọi chàng, chàng mở mắt ra mới hay trời đã sáng, không biết tự lúc nào Tiểu Linh đã ở trong phòng, trên tay còn có thêm một bọc hành lý, Tiểu Linh chưa nói đã nhoẻn miệng cười tươi. :

- Hoàng Phủ Tinh, người ngủ ngon thật.

Quả thực mấy hôm nay chàng bị dày vò kiệt lực nên một đêm được ngủ đầy giấc ngon lành, chàng vùng ngồi dậy nói :

- Đáng thẹn.

- Hi hi... nhanh dậy thay quần áo, qua năm mới rồi, cần phải vui vẻ lên mới đúng chứ.

Vừa nói vừa đặt bọc hành lý lên bàn, Hoàng Phủ Tinh thấy còn cả thanh kiếm của mình, từ lúc nào một vỏ kiếm bằng da cá sấu được may rất khéo rất vừa với thanh kiếm.

Tiểu Linh nhìn chàng hồi thúc :

- Xong rồi nhanh ăn cơm, chúng ta cần lên đường ngay, ta đi hầu tiểu thư đây.

Nói rồi quay ngoắt người chạy đi, đôi bím tóc đen đưa trông thật ngộ nghĩnh.

Hoàng Phủ Tinh thấy đối phương mọi việc đều chu đáo với mình, thầm nghĩ: “Ta đã chịu nhập bang, xem ra đành theo bang quy, tùy cơ ứng biến”.

Nghĩ rồi chàng kiên định hơn, quyết nương theo Thần Kỳ bang tùy cơ hành sự, chốc lát đã thấy hai tỷ nữ một người bưng chậu nước một người bưng mâm cơm vào phòng, đoạn quay ra.

Còn một mình trong phòng, Hoàng Phủ Tinh rửa mặt thay quần áo mới lại ăn cơm qua loa, đoạn đeo thanh kiếm lên lưng rời khỏi phòng.

Cỗ xe ngựa đã chuẩn bị sẵn trước tiền sảnh, Đỗ Tử Tường dẫn thuộc hạ đứng trước thành hàng đợi chờ, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Tinh đã đơn đả chào :

- Hoàng Phủ huynh ngủ ngon chứ?

Hoàng Phủ Tinh ôm quyền chào đáp lễ :

- Cảm ơn Đỗ huynh chu đáo.

Đỗ Tử Tường cười tươi :

- Chỉ là chuyện vặt, nói ra huynh đệ thêm thẹn.

Nói chuyện mấy câu, đã nghe tiếng ngọc lạnh canh vang lên, Bạch Quân Nghi cùng Tiểu Linh bước xuống tam cấp, Hoàng Phủ Tinh không nói gì, lẳng lặng lên xe ngồi kế bên xà ích với Ngao Tam.

Bạch Quân Nghi bước đến bên xe, đưa mắt nhìn phía sau lưng của chàng một cái rồi bước vào thùng xe, Tiểu Linh lên theo, xe ngựa liền lăn bánh rời khỏi Phân đường Đại Dung.

Suốt hành trình ngày đi đêm nghỉ, qua mấy ngày xe ngựa xuyên hết vùng Kinh Hồ bắt đầu vào địa phận trong địa của Thần Kỳ bang nằm trong Đại Ba sơn.

Đêm hôm ấy khác thường, xe ngựa chạy suốt đêm vùng Đại Ba sơn, Hoàng Phủ Tinh qua mấy ngày điều dưỡng chân khí đã hồi phục hoàn toàn, với chàng giờ ngồi một đêm trên xe không ảnh hưởng gì, khi trời hừng sáng thì xe vào đến Tam đường sở tại của Thần Kỳ bang.

Hoàng Phủ Tinh ngồi trên xe phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy đường đến đây chia làm ba ngã hướng vào ba quả núi. Trên mỗi quả núi là một đại trại, trước trại một cột cờ rất lớn, trên cột một lá cờ toàn màu đen đang phất bay trong gió vừa ngạo nghễ vừa hào hùng.

Bỗng nhiên một trận tiếng đàn hồ trỗi lên, tiếp liền pháo hiệu bắn thẳng lên trời, rồi tiếng pháo nổ dòn tan trong tiếng hoan hô vang dậy, lập tức cả hàng trăm người thân vận kinh phục đổ ra hai bên nghênh đón xa giá tiểu thư.

Bạch Quân Nghi vén rèm nhìn ra ngoài, hai tay vẫy vẫy chào mọi người, cỗ xe vẫn tiếp tục chạy giữa hai trái núi, chạy thẳng sâu vào trong.

Xe ngựa chỉ dừng lại hốc lát, cả ba trại đều cho người mang từng hộp gỗ đựng thực phẩm mang đến dâng lên, rồi cỗ xe tiếp tục chạy.

Lúc này trời đã gần trưa, tiếng Tiểu Linh gọi Ngao Tam, lão ta liền trao dây cương cho Hoàng Phủ Tinh, rồi chui vào thùng xe ăn cơm.

Một lát, Ngao Tam trở ra nắm lấy dây cương, nhìn chàng cười nói :

- Trưa lắm rồi, huynh đệ người nhanh vào ăn cơm đi.

Hoàng Phủ Tinh suốt mấy ngày hôm nay chỉ lẳng lặng như chiếc bóng, đến giờ thì ăn, đến đêm thì ngủ, ít nói chuyện với ai, nghe vậy chàng chui vào thùng xe. Nhìn thấy Bạch Quân Nghi ngồi trầm ngâm trên ghế thảm, chàng không hề dă động, chỉ ngồi xuống kế bên Tiểu Linh ăn cơm. Chàng ăn rất nhanh rồi đứng lên định trở ra ngoài.

Đột nhiên nghe tiếng Bạch Quân Nghi gọi giật lại :

- Hoàng Phủ Tinh.

Hoàng Phủ Tinh dừng người hỏi :

- Tiểu thư có điều gì dạy bảo?

Bạch Quân Nghi chỉ tay lên tấm thảm trước mặt nói :

- Người ngồi xuống đây, ta cần nói hết cho người rõ.

Hoàng Phủ Tinh tiến lên hai bước, ngồi xuống trên tấm thảm, mặt lãnh đạm ngậy đại không một biểu hiện, lẳng nghe cô ta nói.

Bạch Quân Nghi trong đôi mắt đen lấy tự nhiên quắc lên nhìn xoáy vào mặt chàng rồi hỏi :

- Người đã thâm nhập vào trọng địa của Thần Kỳ bang, trong đầu người có cảm nghĩ gì không chứ?

Hoàng Phủ Tinh không ngờ cô ta lại hỏi một câu như vậy, ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Thần Kỳ bang cao thủ như vân tập, người võ công như tại hạ không đáng nói vào đâu.

Lời này là thực tình, Bạch Quân Nghi ngừng đầu lên cười nhạt nói :

- Trung, Hạ tam đường chưa phải là nơi có cao thủ chân lực, vào sâu trong này thì quả thực người nào cũng võ công cao hơn người, giờ người nghĩ thử xem ta đưa người về trọng địa Thần Kỳ bang là có dụng ý gì chứ?

Hoàng Phủ Tinh mặt không chút biểu hiện lãnh đạm nói :

- Tại hạ nhất thời xung đột chọc giận tiểu thư, tiểu thư giết tại hạ cũng chưa hả giận, cho nên mang về đây lắng nhục. Tại hạ ngu xuẩn nghĩ thế không biết đúng hay sai?

Bạch Quân Nghi cười lên khanh khách nói :

- Người nói không sai, nhưng chưa hoàn toàn như vậy, ta không phải là người rảnh công mà nuôi hậu hoạn, nếu như lưu người lại mà vô dụng, lắng nhục người xong tất cũng giết.

Cô ta buông một câu lạnh lùng tàn bạo vô cùng như vậy, Hoàng Phủ Tinh cười nhạt trong lòng nói :

- Tại hạ kiến thức thiếu bạc, võ công thấp kém, vốn không biết tiểu thư lưu lại có ích gì?

Bạch Quân Nghi lại cười phá lên nói :

- Đương nhiên người khó mà đoán ra.

Cô ta ngưng cười, nét mặt trở nên nghiêm nghị nói tiếp :

- Con người người quả thực hơi bất nhã, thế nhưng hào khí nghĩa hiệp quả là hiếm thấy đời nay, người lại có võ công chẳng tệ càng hiếm thấy.

Hoàng Phủ Tinh lạnh nhạt nói :

- Tiểu thư quá khen, tại hạ thâm cảm vinh hạnh.

Bạch Quân Nghi “hừ” một tiếng lạnh lùng, nét mặt sạm lại gần giọng :

- Người cứ nghĩ lại cho thật kỹ đáng để người muốn chết hay muốn sống?

Hoàng Phủ Tinh vẫn đáo với giọng thản nhiên cổ hủ có phần lãnh đạm :

- Cha mẹ nuôi tại hạ không dễ, có lý nào lại muốn chết.

Bạch Quân Nghi chưa kịp nói tiếp, bỗng Tiểu Linh chen ngang nói :

- Tiểu thư, hần muốn sống, cứ để cho hần sống. Ài, nếu không trừ được lớp thuốc trên da mặt hần đi, thì thực cơm không thấy ngon.

Bạch Quân Nghi trầm giọng “hừ” một tiếng nói :

- Hoàng Phủ Tinh, thực tình mà nói với người, cha ta có một đại đối đầu trước mắt đang bị giam khốn trong Thần Kỳ bang, hần có một thanh đoản kiếm màu vàng dài chừng năm thốn sắc bén vô cùng. Thanh đoản kiếm này có một quan hệ trọng đại mà cha con chúng ta không thể không đoạt nó.

Tiểu Linh nghe vậy chen ngang hỏi :

- Có phải lão quái nhân trong đầm không?

Bạch Quân Nghi trừng mắt quát :

- Ai cho người chen vào?

Tiểu Linh bị nạt một tiếng vội cúi đầu im miệng, Hoàng Phủ Tinh đối với cô bé này có một ấn tượng rất tốt, thấy cô ta bị quở trách liền lên tiếng đỡ lời :

- Người kia bị giam khốn, đến tính mệnh còn khó giữ, làm sao giữ nổi một thanh kiếm?

Bạch Quân Nghi nhìn chàng nói :

- Thanh Kim kiếm không ở trong người mà hần giấu ở một nơi khác, chỉ có duy nhất một mình hần biết, nếu như người là ta thì người nghĩ nên làm thế nào nhỉ?

Hoàng Phủ Tinh đáp không hề suy nghĩ :

- Nếu như là tại hạ thì sẽ thả cho người kia đi.

Tiểu Linh không nhịn được cười bật lên khúc khích, nhưng chợt nhớ lại vội bịt kín miệng nín bật.

Bạch Quân Nghi giọng lạnh lạnh :

- Chúng ta thà giết lầm người chứ không tha lầm, đến như người đã rơi vào tay chúng ta, nếu như không thuần tâm quy phục thì cũng chỉ nhận lấy con đường chết.

Hoàng Phủ Tinh bình thản nói :

- Điều này thì tại hạ đã biết.

Bạch Quân Nghi ánh mắt ngưng thần nhìn xoáy vào mặt chàng, buông rõ từng tiếng :

- Đúng là như vậy, nhưng người vẫn còn một sinh lộ.

Hoàng Phủ Tinh nhướng đôi mày rậm hỏi :

- Ý tiểu thư phải chăng là muốn tại hạ xuống tìm thanh Kim kiếm?

Bạch Quân Nghi gật đầu nói :

- Nếu người gặp may tìm được thanh Kim kiếm đó, Thần Kỳ bang nhất định mở con đường sống cho người, sau này quyết không tìm đến người, nhưng nếu người không cam tâm cố tìm vết thù cũ thì lúc ấy chớ trách chúng ta phản mặt.

Hoàng Phủ Tinh như đã nghĩ trong đầu nói nhanh :

- Ý tiểu thư rất tốt, xin cứ thả chủ nhân thanh kiếm đó ra, tại hạ đã theo chân người đó vô luận ba năm năm năm, cũng có lúc lấy được thanh kiếm đó.

Tiểu Linh chung quy tính khí trẻ con ấu trĩ, nghe vậy cười lên khúc khích chỉ tay vào Hoàng Phủ Tinh nói :

- Thực tính theo ý mình, người cũng sẽ bỏ chạy mất, đúng không?

Chẳng ngờ Bạch Quân Nghi lạnh giọng nói :

- Chủ ý của người không phải là sách đỡ, chỉ có điều người này vô công chẳng kém phụ thân ta, nhược như thả hổ về rừng chỉ sợ hổ quay lại vồ mới nguy.

Hoàng Phủ Tinh nói :

- Vậy thì thực khó, giết người thì khó được kiếm mà giao kiếm thì cũng khó giữ thân, nếu là tại hạ thì cũng chỉ chọn một con đường thà chết...

Lần này thì quả là đã động đến cơn đại nộ của Bạch Quân Nghi, cô ta “hừ” một tiếng khinh thị nói :

- Nếu là người thì người đã sớm giao nó ra rồi. Hừ... há người nghĩ hình phạt của Thần Kỳ bang dễ chịu đựng nổi sao?

Hoàng Phủ Tinh vẫn lãnh đạm như thường :

- Điều này thì tại hạ không biết.

- Nói ra cũng đơn giản thôi, người kia vô công cao cường, đương nhiên vì phụ thân ta lưu người này lại cũng còn có chỗ dụng, cho nên chưa sử dụng hình phạt đả thương nặng đến hần.

Hoàng Phủ Tinh lắc đầu nói :

- Thì ra như vậy, Thần Kỳ bang chỗ nào cũng có thể dùng người được.

Bạch Quân Nghi nghe lời chàng có ý mỉa mai châm biếm thì sắc mặt lạnh lại, trong đôi mắt đen láy ấy hiện sát cơ, Hoàng Phủ Tinh rũ mắt xuống, tựa hồ như không hề nhìn thấy.

Im lặng một lúc, Bạch Quân Nghi nét giận dần dần vơi đi nói tiếp :

- Người đó giao hoạt đa nghi, người Thần Kỳ bang khó bề tiếp cận, ta để người xuống gặp người đó, người cần phải nghĩ cách ứng phó, chỉ cần người khai thác được thanh kiếm hiện ở đâu, thì ta sẽ tha cho người sống.

Hoàng Phủ Tinh tỏ vẻ kinh ngạc nói :

- Tại hạ cũng là người của Thần Kỳ bang mà. Làm sao có thể tiếp cận với người kia?

Bạch Quân Nghi thâm hiểu hàm ý chân chính trong câu nói của chàng nhưng cười bình thản không giận nói :

- Ta đã từng nói người là người nghĩa hiệp cao thượng, tự tính cách người đã nói rõ điều đó, hẳn tuy hận người Thần Kỳ bang nhưng chưa hẳn đã hận người. Người thông minh cơ trí, tất sẽ có cách chu toàn, chỉ cần hẳn có một lúc sơ xuất, thì người có thể dễ dàng thành công.

Hoàng Phủ Tinh nhũm mày nghĩ rồi nói :

- Tiểu thư trí tuệ hơn người, sao không phân tích chỉ bảo cặn kẽ hơn, khai đạo mở lối cho tại hạ?

Bạch Quân Nghi cười nhạt nói :

- Người đó bị giam cầm đã lâu, không tránh khỏi có cảm giác tĩnh mịch cô quạnh, ví như lo về hậu sự chẳng hạn, không chừng thấy người trẻ tuổi khí khái, tâm địa không ác mà nhất thời xúc động sẽ thổ lộ ra hết bí mật trong lòng.

Hoàng Phủ Tinh trầm nghĩ: “Chẳng lẽ người Thần Kỳ bang sợ người này như hổ, cô ta tâm kế đa đoan giao hoạt, quả là lợi hại vô cùng”.

Chỉ nghĩ đến chuyện dùng mình làm mồi nhử hổ, cũng khiến cho chàng lạnh toát cả sống lưng.

Bạch Quân Nghi thấy chàng trầm ngâm im lặng bèn nói tiếp :

- Con người ta ai cũng cầu may mắn, nói không chừng người đó nhìn trúng người, hoặc nhận người làm đồ đệ hoặc kết giao bằng hữu vong niên, người hiểu điều này chứ?

Hoàng Phủ Tinh tiếp lời :

- Tại hạ nhân kế tỵ kẻ, hỏi rõ thanh Kim kiếm giấu ở đâu?

Tiểu Linh lại chen vào làm vẻ khôn, nói :

- Không được, không được. Chỉ cần hỏi thế là lập tức lão ta tỉnh ngộ sinh nghi ngay.

Bạch Quân Nghi “hừ” một tiếng lạnh giọng nói :

- Họa phúc vô môn, do người tự làm lấy, người đến đó cứ tùy cơ hành sự.

Nói xong quay mặt đi, phất tay ra hiệu cuộc nói chuyện kết thúc

Hoàng Phủ Tinh không còn lạ gì thái độ của Bạch Quân Nghi, lúc ấy đứng lên chui ra khỏi thùng xe, xe lúc này cũng đã chạy chậm lại.

Tiểu Linh chẳng biết nghĩ gì bèn hỏi :

- Hoàng Phủ Tinh, người thân ở Tào doanh mà lòng ở Hán, giả hàng Thần Kỳ bang chúng ta đúng không?

Hoàng Phủ Tinh trong lòng đầy uất khí, bấy giờ nghe hỏi thế thì chẳng cần suy nghĩ đáp ngay đầy ác ý :

- Đúng. Tại hạ vốn nghĩ giả rất giống, nào ngờ bị ỉm vô sỉ là điều khó giả trang.

Bạch Quân Nghi tức không chịu được vung lên định đánh một chưởng, chẳng ngờ chàng đã ra hẳn bên ngoài thùng xe, bèn nén giận thâu chưởng lại.

Tiểu Linh đóng cửa thùng xe lại cười nói :

- Tiểu tử này dám chửi cả chúng ta ỉm vô sỉ.

Bạch Quân Nghi trợn mắt trừng Tiểu Linh một cái rồi nằm ngửa ra trên nệm im lặng.

Khi trời sụp tối, xe ngựa đã vào đến Tam đường, Hoàng Phủ Tinh đưa mắt nhìn một vòng chỉ thấy khắp núi đèn đuốc sáng rực tựa hồ như là một huyện thành về đêm, xe chạy mãi trong trại một lúc thì dừng lại trước một đại trại rất lớn.

Dưới ánh đuốc trúc cháy tí tách, người đầu vây ùa ra rất đông mà phần lớn là phụ nữ trẻ em, Bạch Quân Nghi vừa xuống xe thì đã bị bọn họ vây quanh lại hỏi han ríu rít.

Một vị trung niên phụ nhân rẽ đám người bước vào nói :

- Quân Nghi, nhanh đến Trường Long sảnh, các vị Hộ pháp, Hương chủ định ra nghênh tiếp nhưng lão Bang chủ cản lại đây.

Bạch Quân Nghi gật đầu nhẹ rồi cử bước đi trước, chợt có một thiếu nữ khác nói :

- Anh hùng các lộ đều đến mừng Tết lão trang chủ, có một vị khách lạ đến từ Vô Lượng sơn anh nghi tuần tú...

Bạch Quân Nghi nghe thế đã cắt ngang hỏi :

- Ta đã gặp, họ Cốc phải không?

Hoàng Phủ Tinh thấp tùng theo sau nghe vậy thì thoáng động trong lòng, lúc này cả bọn vào đến một hoa sảnh cực rộng, trong hoa sảnh này bày cả trăm bàn tiệc, đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy người là người, nói cười huyền thuyên náo nhiệt.

Bạch Quân Nghi vừa bước chân vào hoa sảnh, chợt dừng lại quay người giơ tay ra hiệu cho Tiểu Linh, Tiểu Linh hiểu ý quay lại nói với Hoàng Phủ Tinh :

- Người theo ta, ta kiếm cái gì ngon cho người ăn.

Hoàng Phủ Tinh vốn cũng chẳng muốn vào hoa phòng đầy áp người đó, khi ấy vừa nghe liền gật đầu theo chân cô ta ngay.

Đi được một lúc thì xuyên qua lối trúc nhỏ, ở đây ánh đèn thưa thớt mà người cũng đã ít đi.

Qua hết lối trúc đi thêm một lúc nữa. Hoàng Phủ Tinh nhìn quanh tứ phía giờ đã không còn thấy bóng người thứ ba, bất giác trong đầu khởi lên một ý niệm :

- Ta nếu như hiện tại xuất thủ không chế Tiểu Linh thì có thể rời khỏi nơi này, thế nhưng Thần Kỳ bang phân bố rộng khắp nơi, chỉ ngay Tam đường cách nhau cả mấy mươi dặm, chỉ cần chúng phát hiện ra bản pháo hiệu, thì ra khó lòng thoát ra nổi Đại Ba sơn này. Ài...

Chỉ nghĩ đến đó đã thấy không thể hành động, bất giác Tiểu Linh phía trước dừng chân lại, quay người giơ ngón tay lên miệng thị ý bảo giữ im lặng.

Hoàng Phủ Tinh ngạc nhiên, phóng mắt nhìn tới trước, xa xa chính là một chiếc đầm đen ngòm rộng có hơn mười trượng vuông, chung quanh đầm xa tầm năm trượng địa thế có phần cao hơn tại thành đầm như một lòng chảo, ở đó có cắm những ngọn cờ màu vàng tợ như một hàng rào bao bọc chiếc đầm.

Tiểu Linh nhón chân lên ghé miệng sát tai chàng nói nhỏ :

- Những ngọn cờ vàng đó đều do tự tay Bang chủ cắm đấy, đó là cấm địa mà bất cứ người nào cũng không được bước vào, nếu vào thì không thể sống thoát ra được.

Hoàng Phủ Tinh nhẹ gật đầu, điềm nhiên nói :

- Không sao, ta phụng mệnh tiểu thư.

Tiểu Linh giữ tay chàng lại giọng hồi hộp nói nhỏ :

- Bang quy chúng ta nghiêm ngặt nhiều điều, thế nhưng tiểu thư chỉ ngại nhất điều này, đến bản thân tiểu thư cũng không dám bước chân vào đó, muốn người nộp mạng đấy.

Nói đến đó đôi mắt lăm lét nhìn quanh một vòng, rồi nói tiếp :

- Trước đây có người phụng mệnh Bang chủ vào trong đó có chuyện, nhưng rồi không thể sống sót thoát ra ngoài được.

Hoàng Phủ Tinh nghe nói đến đó thì ớn lạnh cả người thầm nghĩ: “Bạch Quân Nghi chẳng ngờ thủ đoạn thâm độc đến thế”.

Trong đầu lúc này lại nghĩ nhanh đến tình cảnh hiện tại thì sống chết không còn ranh giới nữa, bèn đưa tay xoa đầu tiểu cô nương cười tươi, rồi khăng khải khoát bộ tiến nhanh về phía đầm.

Tiểu Linh cũng không thể cản được chàng nữa, cô bé chỉ còn đứng chết lặng nhìn theo bóng hình chàng mà trong lòng hằng hực như có chút gì mất mát.

6. Chương 6: Hàn Đàm Quái Tẩu

Hoàng Phủ Tinh đi nhanh đến bên đầm, chỉ thấy đầm sâu chẳng thấy đáy, dù vận hết mục lực chàng vẫn không thể nhìn ra dưới đầm có nước hay không, chàng khựng người một lúc mới trấn định lại cất tiếng hỏi vọng xuống :

- Dưới đầm có người hay không?

Chốc lát từ dưới đầm một tiếng “Í” vọng lên, rồi tiếp đó một giọng nói nhu hòa vọng lên :

- Có, hài tử ngươi là ai?

Hoàng Phủ Tinh nghe giọng người ôn hòa không có gì đáng sợ, liền đánh bạo hỏi tiếp :

- Văn bối Hoàng Phủ Tinh, xuống có được không?

Người dưới đầm đáp :

- Được, được. Hài tử ngoan lắm, ngươi cứ theo hướng Tây bắc nhảy ra ngoài ba trượng, lão phu dưới này sẽ tiếp ngươi.

Hoàng Phủ Tinh thầm nghĩ: “Người ta thường nói đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, lão nhân này có thâm cừ đại hận với Thần Kỳ bang, lành dữ thế nào ta cũng phải gặp mặt một lần mới rõ được”.

Nghĩ rồi quyết định dứt khoát, nói lớn :

- Lão tiền bối, văn bối xuống đây.

Nói xong rồi đề khí Đan Điền, nhằm hướng Tây bắc nhảy ra ngoài ba trượng rơi xuống.

Nào ngờ, người vừa rơi xuống tầm một trượng, đột nhiên dưới đầm một tràng cười quái dị vọng lên, kèm theo giọng người lạnh lẽo như tiếng quỷ vọng về từ Âm ty :

- Tiểu tử, ngươi chết, ngươi chết, Hắc hắc hắc... Hắc hắc hắc...

Hoàng Phủ Tinh chấn động lẫn tức giận, chưa kịp nghĩ gì thì bỗng cảm thấy chân khí thất tán, cả người rơi tự do xuống rất nhanh.

Thoạt trông chàng tan tành nát thịt là điều khó tránh khỏi, chẳng ngờ từ đâu một cỗ kinh lực cực kỳ mãnh liệt từ dưới đầm đẩy lên đỡ cả người chàng.

Hoàng Phủ Tinh kinh ngạc vô cùng định trở người bằng một thế Lý Ngư Đảo Đỉnh ngưng tiếp liền một cỗ kinh lực khác áp tới đè người chàng rơi xuống trên mặt tuyết dày đánh “huych” một tiếng.

Giờ mới hay dưới đầm hoàn toàn không có nước, không gian tối đen như mực, giơ tay trước mắt không nhìn thấy năm ngón tay, ngược mắt lên nhìn chỉ thấy khoảng trời nhờ nhờ như miệng giếng mà thôi.

Hoàng Phủ Tinh nằm ngửa trên mặt tuyết, toàn thân các khớp xương tựa hồ như rã ra từng đốt, đau đớn vô cùng.

Trong màn tối đen, tiếng cười kinh dị kia lại trỗi lên, lần này nghe gần bên tai xông vào màng nhĩ đến rợn người, Hoàng Phủ Tinh tuy là người can đảm, vậy mà lúc này nghe cũng rợn người sởn ốc.

Qua một hồi lâu, tiếng cười kia mới thâu liễm nói :

- Người ta thường nói chó gấp nhảy tường... Hắc hắc hắc.... Quả thật không sai, quả thật không sai.

Hoàng Phủ Tinh giờ nghe thì đoán chắc tiếng người chứ không phải quỷ, đảm khí trong người nổi lên, chàng gắng chịu đau nằm im trên tuyết ngằm vận chân khí xoa dịu cái đau trong người.

Lại nghe giọng lão già kia nói :

- Lão phu chỉ vì bảo vật mà bị giam khốn, tiểu tử ngươi đến đây nộp mạng cũng vì bảo bối? Hắc hắc hắc...

Hoàng Phủ Tinh nghe lão già nói năng lộn xộn không thứ lớp, thâm nghĩ chẳng lẽ lão ta chỉ vì bị giam khốn quá lâu ngày nên thần trí không ổn định chăng?

Chàng ngược mắt tìm nơi phát ra tiếng nói, trong màn đêm đen tối chỉ thấy hai đốm xanh lè như mắt sói, thâm nghĩ hẳn chính là đôi mắt lão già.

Chàng nằm trên mặt tuyết, cố điều khí cho người khỏe lại, nên vẫn không lên tiếng, chàng nhân thương tích một chưởng Cửu Tỷ thần công vừa lành lặn, giờ bị rơi cú này không nhẹ tí nào, chưa chết hẳn là còn may.

Bấy giờ cứ tĩnh thần vận khí, mặc chuyện đến đâu thì đến...

Không biết chàng rơi vào giấc ngủ khi nào, đến lúc cảm thấy thân hình lâng lâng như bị nâng bổng lên thì mới giật mình choàng tỉnh, chàng mở mắt ra nhìn mới chấn động cả người.

Nguyên là lúc này trời đã sáng hẳn, thế nhưng từ bên dưới chiếc đầm khô tích tuyết sâu có đến bảy mươi trượng này thì ánh sáng mặt trời chừng như không xuyên thấu đến được, cảnh sắc chung quanh cứ nhờ nhờ như trời chiều hoàng hôn. Trong cái ánh sáng lạnh lẽo ấy, một lão quái nhân tàn phế cả đôi chân, tóc dài phủ vai rối bời, bàn tay như móc câu chộp lấy cổ họng chàng nhấc bổng chàng lên, chiếc miệng há hoắc như cười mà chẳng phải cười, mắt chăm chăm nhìn chàng vẻ vô cùng thích thú.

Hoàng Phủ Tinh nghệt thở muốn chết, tứ chi vô lực muốn vùng vẫy cũng không nổi, chỉ nghe lão ta cười một tràng dài, cuối cùng mới nói bằng cái giọng tắc nghẽn vô cùng khó nghe :

- Tiểu tử, cha ngươi vừa mới chết sao?

Hoàng Phủ Tinh há hốc miệng biểu hiện không thể nói được, lão quái nhân thấy thế lại lấy làm đắc ý, tay xiết chặt hơn, Hoàng Phủ Tinh nẩy người lên một cái, đôi mắt như muốn nhảy vọt ra ngoài hố mắt.

Qua một lúc, lão quái nhân mới chịu buông tay ra, lại cười khùng khục trong họng hỏi :

- Tiểu tử, cha ngươi vừa chết sao?

Hoàng Phủ Tinh vừa tức giận vừa khiếp đảm, tay lão quái nhân vừa buông ra, chàng trở người nhào ra ngoài bằng sức bình sinh cắm đầu vừa bò vừa chạy.

Lão quái nhân cứ cười ngặt nghẽo, đợi chàng chạy chừng ngoài một trượng, lúc ấy mới thấy lão vươn bàn tay nắm ngón như tay quỷ ra cách không chộp một cái. Tuy chỉ là một trảo cách không, vậy mà cả người Hoàng Phủ Tinh như bị một sức hút mãnh liệt kéo hất ngược trở lại nằm trước mặt lão quái, lão cười ngặt vung tay chộp mạnh lên đỉnh đầu chàng lại hỏi lần nữa :

- Lão phu hỏi ngươi, có phải cha ngươi vừa chết hay không?

Hoàng Phủ Tinh vốn thấy lão già mấy lần hỏi câu ấy tựa hồ như muốn xúc phạm đến chàng nên trong lòng hận lắm, nhưng lúc này nghĩ giờ muốn kháng cự cũng không được, đành nén giận đáp :

- Tiên phụ chết từ lâu rồi.

Lão quái nhân cười lên mất tiếng, chợt lại hỏi :

- A... nếu vậy tất mẹ ngươi vừa mới chết.

Hoàng Phủ Tinh thấy lão cứ mở miệng là hết trừ cha chết, giờ trừ cho mẹ chết, xúc phạm này quả không thể chịu đựng được, trợn mắt hét lớn :

- Mẹ ngươi, lão quái.

Rồi định vùng bỏ chạy, thế nhưng chiếc đầu chàng bị bàn tay quỷ của lão quái nhân đè chặt tựa hồ như một quả núi, không thể nhúc nhích được chút nào

Lão quái nhân không hề thấy tỏ ra tức giận, cười khùng khục nói tiếp :

- Tiểu tử ngươi đúng là một tiểu tử.

Nói đến đó, lão vặn tay quay ngoắt đầu chàng lại nhìn chăm chăm, rồi lại hỏi :

- Sắc diện ngươi trầm thống, trong lúc ngủ lại rơi nước mắt, tại vì sao chứ?

Hoàng Phủ Tinh giờ mới chợt hiểu ra, thầm nghĩ: “Ta vì sao lúc ngủ lại rơi nước mắt chứ?”

Trong lòng tức giận găng sức hết lớn :

- Trên thế gian này đầy rẫy tà ma ác đạo ta thế cô lực bạc không thể vì vô lâm trừ họa, không thể vì giang hồ tạo phúc, ngủ không rơi nước mắt chẳng lẽ lại cười vang kêu ha hả?

Lão quái nhân nghe nói vậy, đột nhiên ngược mắt nhìn mảnh trời nhỏ bé cất tiếng cười ngất.

Lão quái nhân cất tiếng cười, trong lòng khô đầm bốn bức tường đá như rung chuyển, tuyết rơi xuống tung bay loạn xạ, đủ thấy nội lực của lão ta thâm hậu đến chừng nào rồi.

Hoàng Phủ Tinh thấy lúc này tay lão đã buông lỏng liền lồm cồm ngồi dậy, thế nhưng không dám bỏ chạy như vừa rồi, chàng giờ mới kịp nhìn lão già bất giác kinh động cả người.

Nguyên lão già hai chân bị chém đoạn đến nửa đùi, trên tay phải lại bị những sợi dây thép đen xuyên qua những đại huyết buộc chặt vào vách đá, duy nhất chỉ còn lại cánh tay trái cử động. Thoạt nhìn lão già như một người làm bằng lông, tóc dài quá lưng, râu dài chấm đất, người không một mảnh vải mọc đầy lông đen, hình thù chẳng khác gì một dã nhân, duy nhất trong người lão còn toát lên một sinh khí tinh anh chính là đôi mắt, có lẽ nếu không có đôi mắt chứa nhân tính ấy, người ta dễ nghĩ đó là quỷ.

Lão quái nhân sau tràng cười dài, mới cúi đầu ngưng mắt nhìn Hoàng Phủ Tinh từ đầu đến chân, lạnh lùng nói :

- Ta biết rồi, tiểu tử ngươi chính là người tốt cuối cùng còn chưa kịp bị giết chết.

Hoàng Phủ Tinh nghe vậy thì rửa thầm: “Người tốt có gì phải bị giết tận tuyệt, cứ nghe giọng ngươi, nhất quyết không phải là loại người tốt rồi”.

Chàng nghĩ vậy tự nhiên ẩn hiện ra nét mặt, còn chưa kịp nói, lão quái nhân đã vung tay chop chàng kéo sát lại gần nói :

- Tiểu tử, ngươi dám không phục?

Hoàng Phủ Tinh chỉ mới lóe lên ý nghĩ né tránh, thì tay lão đã kèm ngay yết hầu, thủ pháp của lão có thể nói là cao siêu không tưởng nổi, lúc này tức giận vô cùng, trán nổi gân xanh, trong đầu thầm chửi :

- Lão quỷ, ngươi rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay thì quả trời xanh cũng có mắt, chỉ đáng tiếc ả họ Bạch...

Lão quái nhân buông lỏng tay ra giọng gay gắt :

- Tiểu tử ngươi mau nói thực xuống đầm làm gì?

Hoàng Phủ Tinh đưa tay lên xoa xoa ở cổ họng, lạnh lùng nói :

- Bạch Quân Nghi mưu chiếm đoạt Kim kiếm, ta bị hiếp chế, nên mới thử xuống đầm nói không chừng gặp vận khí.

Lão quái nhân chừng như không ngờ chàng tình thực nói ra, ngó người một lúc nói :

- Bạch Quân Nghi ư? Phải chăng là nha đầu man dã của Bạch Tiêu Thiên?

Hoàng Phủ Tinh đã chịu nhiều đòn ác khí, đối với lão quái nhân trước mắt và cha con họ Bạch cũng ác cảm như nhau, khi ấy nghe hỏi vậy, cười nhạt nói :

- Bạch Quân Nghi đúng là nhi nữ của Thần Kỳ bang Bạch lão bang chủ, thế nhưng có phải là loại người man dã hay không thì tại hạ không rõ.

Lão quái nhân đã nhận ra trong lời nói của chàng thiếu niên này có hàm ác ý với cha con họ Bạch, bắt giắc trong lòng cao hứng nói :

- Thân thủ ngươi cũng không tồi làm sao lại chịu sự khống chế của ả nha đầu kia, ta e trong lời ngươi không thực.

Hoàng Phủ Tinh “hừ” một tiếng khinh thị nói :

- Vậy còn ngươi võ công cao siêu làm sao lại rơi vào tình cảnh này, thực chẳng khác gì loài súc sinh.

Hoàng Phủ Tinh chỉ nhận mấy ngón tay quý của lão trên cổ họng còn đau mới tức giận nói năng không giữ lời, lúc này lão quái nhân vừa nghe đã trợn ngược mắt lên, chộp tay lấy đầu tóc chàng mà dúi mạnh vào tuyết, miệng gầm lên như thú dữ trúng thương :

- Thăng nhãi, ngươi nói gì? Thăng nhãi ngươi dám nói...

Hoàng Phủ Tinh một câu chửi thật hả hê, nhưng lúc này mới thấy hối hận thì đã không còn kịp, nhưng ngạo khí trong người chàng đột nhiên cũng trở lên, nghiêng răng chịu đựng, nửa tiếng không rên.

Chàng kể từ lúc chỉ vì đạo nghĩa cứu cả nhà họ Tần mà chịu nhục dưới chân Bạch Quân Nghi, chịu một cái tát nẩy lửa gây mất ba chiếc răng, tự nhiên đã biến thành một con người khác. Từ trong chiều sâu chàng, nỗi đại sỉ nhục đó quyết không thể nào xóa đi nổi, lúc này đây khi bị lão quái nhân dày vò thân xác, thế nhưng ngược lại chàng lại cảm thấy sảng khoái vô cùng, vì chung quy đối phương cũng hành hạ chàng tức là càng tỏ ra tức hận vì chàng.

Lão quái nhân cứ dúi mặt chàng xuống tuyết mà chà xát một thôi chùng như nư đã, khi ấy mới buông tay ra, cả mặt chàng gần như bầy nhầy đầy máu lẫn tuyết, lão quái nhân mới cười đắc chí nói :

- Thăng nhãi, lần sau nói năng còn bất kính thì lão phu vạn gãy cổ ngươi.

Lão quái nhân này vốn chẳng phải là người thiện lương, lại thêm bị gian hãm lâu ngày dưới khô đầm này nên nổi oán khí trong lòng chẳng thể nào tả nổi chỉ trợn trút lên bất kỳ người nào vô phúc xuống đây. Nhưng chẳng ngờ, Hoàng Phủ Tinh bị lão dày vò thì càng tức giận chẳng những không phục mà lại còn cười nhạt khinh bỉ chửi :

- Ngươi lợi hại lắm. Thế nhưng chung quy Bạch Tiêu Thiên cũng bẻ gãy đôi chân ngươi, ngươi...

Lão quái nhân không chờ cho chàng nói hết câu đã giận điên tiết, vung tay chộp lấy cổ chân chàng, rít qua kẽ răng :

- Tiểu cẩu, ông sẽ cho ngươi như ông.

Dứt lời, lão định vận công bẻ gãy chân trái chàng, nhưng chợt nhìn thấy chàng mặt không chút biến sắc, giận quá thành tiểu, cười gằn lên nói :

- Ngươi còn trẻ tuổi, bẻ gãy chân cũng tiếc thật.

Lão vốn định khơi động lòng đối phương, chỉ chờ chàng tỏ ý khiếp hoảng hay van cầu là lập tức ra tay, chẳng ngờ Hoàng Phủ Tinh sắc mặt bình thản lạnh lùng nói :

- Ngươi cứ việc ra tay, ta đã chết một lần rồi, chỉ mong ngươi sau khi gặp lại Bạch Tiêu Thiên vẫn giữ được thần khí như hiện tại.

Lão quái nhân giận đến răng nghiêng trèo treo, rít lên :

- Tiểu tạp chủng, ngươi nghe cho rõ đây, đôi chân lão phu chính bị hủy dưới kiếm của Hoa Nguyên Tư...

Mấy tiếng Hoa Nguyên Tư lọt vào tai khiến chàng giật bắn cả người.

Lão quái nhân lịch duyệt mẫn cảm vô cùng, nhận ra nét mặt chàng khác thường khi chàng nghe mấy tiếng Hoa Nguyên Tư, bèn trở tay chộp lấy cổ áo chàng nhắc lên tận mặt gàn giọng nói :

- Nói thực đi, Hoa Nguyên Tư là gì đối với ngươi?

Giọng lão quái nhân trở nên lãnh tỉnh thấp nhỏ, khiến Hoàng Phủ Tinh cũng thấy bất ngờ, chàng lúc này đã để ngoài đầu hai tiếng “sinh tử” nên thầm nghĩ: “Hắn vừa rồi hùng hổ tàn bạo, vậy mà sao nhắc đến tên cha ta thì bình tĩnh trở lại?”

Lão quái nhân thấy chàng im lặng, nói tiếp :

- Chính một chương cuối cùng của lão phu đã đưa Hoa Nguyên Tư về Tây thiên, ngươi nói thực đi, Hoa Nguyên Tư là gì của ngươi?

Hoàng Phủ Tinh không ngờ đây lại là một trong cừu nhân của phụ thân mà chàng lần đầu biết đến, lửa hận cao vút không kể gì nữa, cười nhạt nói :

- Tốt lắm. Ngươi nghe đây, Hoa Nguyên Tư chính là tiên phụ, ngươi nên nặng tay hạ thủ, chỉ cần ta còn trên đời này thì có ngày sẽ lấy mạng ngươi.

Lão quái nhân tựa hồ như không tin nổi vào tai mình, cứ tròn mắt nhìn chàng hoài nghi một hồi rồi mới buông tay ra từ từ thở phào một hơi dài nói :

- Thì ra là thế. Nghe đây, năm xưa Hoa Nguyên Tư bị quần hắc đạo cao thủ vây đánh chết, Bạch Tiêu Thiên là một trong số đó, lão phu trước lúc bị đoạn đôi chân cũng không biết chân tướng nội tình thế nào, nếu như ngươi muốn báo thù thì cứ giết phức nha đầu Bạch Quân Nghi kia là xong.

Hoàng Phủ Tinh nhú mày nói :

- Bạch Quân Nghi tuổi còn trẻ, với chuyện năm xưa có liên quan gì chứ?

Lão quái nhân trừng mắt nói :

- Ngươi giết người khác, không giết nha đầu kia là làm sao chứ?

Hoàng Phủ Tinh thấy lão ta căm hận cha con Bạch Quân Nghi đến thấu xương tủy, chừng như còn muốn diệt đến hậu đại, bấy giờ cười nhạt hỏi lại :

- Tiên phụ đoạn tiết đôi chân của ngươi, sao ngươi không tâm hận ở ta?

Lão quái nhân cười lên khùng khục nói :

- Hoa Nguyên Tư đã chết, xem như hết thù. Hắc hắc hắc... lão phu chỉ hận nhất chính là Bạch lão ma đầu.

Hoàng Phủ Tinh lãnh đạm nói :

- Một câu chân tâm cuối cùng chúng ta đồng cừu chung hận, sau khi giết chết Bạch Tiêu Thiên rồi ta sẽ thanh toán món nợ này.

Lão quái nhân đảo nhanh đôi mắt nhìn chàng thốt lên :

- Văn...

Thế nhưng chợt thấy không ổn bèn đổi ngữ khí hỏi :

- Mẹ ngươi đâu? Tại sao lại để ngươi một mình lưu lạc giang hồ?

Hoàng Phủ Tinh kiểm cách nói :

- Gia mẫu thương tâm chuyện xưa mà ẩn tích giang hồ, ta lên bỏ đi.

Lão quái nhân gật gù nói :

- Vậy là đúng rồi.

Chợt lão ngẫm nghĩ nói tiếp :

- Cha ngươi hào hoa đẹp trai, ngươi thì lại vừa đen vừa ốm, tựa hồ như không phải con ông ấy.

Kỳ thực khi chàng vừa xuống núi cũng không đến nỗi tệ, khuôn mặt đen quã do hóa trang, nhưng thân hình tiêu tụy chỉ vì những tháng ngày vừa qua chịu nhiều dày vò thân xác mà thành.

Hoàng Phủ Tinh trầm ngâm không đáp, bỗng nghe lão quái nhân lại hỏi tiếp một câu :

- Họ Hoa kia, Bạch Quân Nghi bức ngươi xuống đây tìm Kim kiếm, tại sao ngươi trước mặt thì thuận sau lưng thì nghịch, đem hết mọi chuyện nói thật ra cho lão phu biết.

Hoàng Phủ Tinh trầm nghĩ, con người lão quái nhân này tuy ăn nói thô lỗ thể nhưng tâm cơ suy nghĩ thì rất tỉ mỉ thấu đáo, bấy giờ cười nhạt nói :

- Trước mắt nên gọi ta là Hoàng Phủ Tinh.

Lão quái nhân hơi ngó người, nhưng rồi cười gật đầu nói :

- Cũng đúng, nếu như lão Bạch truy ra lai lịch của ngươi, quyết chẳng để ngươi sống. Hắc hắc hắc... Trước mắt lão phu gọi là Hàn Đàm Tẩu.

Hoàng Phủ Tinh nói nghe thật nhanh :

- Hàn Đàm Cẩu, cái tên nghe hơi bất nhã.

“Tẩu, Cẩu” nghe na ná như nhau, lão quái nhân thoáng chút ngó người, nhưng chợt hiểu ra bị chơi khăm, tức giận gầm lên :

- Tiểu súc sinh, ngươi thực không muốn sống nữa sao?

Hoàng Phủ Tinh lạnh lùng đáp :

- Chuyên sinh tử vốn không dọa nổi ta, nếu ngươi không giết ta thì những người tìm cũng quá đủ nhiều lắm rồi.

Chàng dừng lại, ngược mắt nhìn lên mảnh trời nhỏ nhoi lất phất trong tuyết, cả người lặng đi hồi lâu, cuối cùng thấu ánh mắt lại, lạnh lùng nói :

- Hàn Đàm Tẩu! Ngươi, ta trước khi chỉ còn lại một người ở đây, thì tốt hơn ngươi chớ nên giương nanh múa vuốt, người nhà họ Hoa quyết không phải là hạng nhỏ gan bé mật bị uy hiếp mà chịu phục.

Hoa Đàm Tẩu ngửa cổ cười vang lên kha kha, tinh thần bỗng chốc trở nên phấn chấn hơn, nói :

- Được, được. Nể ngươi là nhi tử của một vị anh hùng năm xưa, lão phu sẽ đối đãi khách khí hơn với ngươi, nhưng ngươi ăn nói cũng cần thận, chớ nên chọc giận lão phu.

Hoàng Phủ Tinh gật đầu cười đáp :

- Vậy thì được.

Chàng đưa mắt nhìn chòm râu dài chấm đất của lão quái nhân hỏi :

- Ngươi bị đoạn tiết đôi chân trên Bắc Minh hội, làm sao lại rơi xuống đây?

Hàn Đàm Tẩu nghe hỏi vậy thì tự nhiên trong đôi mắt hần lên nỗi oán độc nói :

- Bắc Minh đại hội sau khi tàn cục, Bạch lão đầu giả nhân giả nghĩa bảo giúp lão phu sớm hồi sơn, nhưng hần ngầm lập kế đoạt Kim kiếm, lão phu biết lòng lang dạ sói của hần, nhưng cũng muốn đến Thần Kỳ bang tịnh dưỡng. Hắc hắc hắc... chẳng ngờ tịnh dưỡng mãi ở đây đã hơn mười năm.

Hoàng Phủ Tinh đôi mày rậm chau lại nói :

- Nói vậy lão ta không biết động phủ lão trượng ở đâu sao?

Hoàng Phủ Tinh đến lúc này cảm thấy lão quái nhân không còn nguy hiểm với mình nữa nên cải lối xưng hô cho dễ nghe hơn.

Hàn Đàm Tẩu ngưng mắt nhìn chàng hồi lâu nói :

- Nếu như hần biết, thì lão phu đã chết đôi dưới này mất rồi.

Đột nhiên lão cười phá lên vẻ vô cùng đắc ý nói tiếp :

- Khi lão phu vừa bị chặt đôi chân, lão phu không phải là đối thủ của hần, hần đem lão phu gian hãm dưới khô đầm này, hể hững là lão đến khảo vấn lão phu bức bách truy thanh Kim kiếm ra. Hừ hừ... lão phu há dễ bị lừa, một khi thanh Kim kiếm nằm trong tay hần rồi thì tính mạng lão phu cũng chẳng còn giá trị gì.

Hoàng Phủ Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Một thanh kiếm thì đáng vào đâu mà lão ta phải...

Hàn Đàm Tẩu xoa tay lia lịa nói :

- Người quả nhiên không biết chút gì, đó chính là vô thượng chí bảo, mọi người trong võ lâm đều mong có được... Ài! Nói ra chuyện rất dài.

Hoàng Phủ Tinh nghe lão nói thì hào hứng hiếu kỳ nổi dậy hỏi tiếp :

- Bạch Tiêu Thiên như đã muốn có được thanh Kim kiếm trong tay, tất không từ một thủ đoạn nào, lão trượng hần đã ném đủ nhục hình?

- Ha ha... điều đó không cần phải nói.

Lão đáp mấy tiếng, dừng lại chốc lát, trên mặt hiện vẻ thích thú, đắc chí nói tiếp :

- Đương thời thiên hạ sơ định, Bạch lão đầu hận chuyện thâm tócm thiên hạ, lôi kéo võ lâm đồng đảng, khuếch trương địa bàn, vô hình trung quên khuấy lão phu. Hần bận bịu chuyện mưu đồ Minh chủ võ lâm, lão phu bận bịu luyện công, chẳng ngờ đến một hôm, lão phu đề thủ phát một chương...

Hoàng Phủ Tinh nghe lão quái nhân đang nói thì dừng lại, vội giục hỏi :

- Đánh tới chứ?

Hàn Đàm Tẩu cười hắc hắc nói :

- Hừ, há chỉ đánh tới, còn đánh hần chết ngắt, phải dưỡng cả năm trời mới hồi phục thương tích.

Hoàng Phủ Tinh buột miệng hỏi :

- Lão ta không bỏ được bảo vật, cũng không bỏ được mạng lão trượng, tử tội tuy tránh được nhưng sống khổ thế này thì không tránh nổi.

Hàn Đàm Tẩu gật đầu nói :

- Những năm đầu lão phu ba ngày mới được ăn một bữa, suýt nữa thì lão phu chết đói, từ sau lần đó hần đã khổ luyện một loại công phu mới, sau đó mới xuống đầm giao thủ với lão phu. Hần tất nhiên đã có phòng bị, lão phu không thể đả thương được hần, thế nhưng cũng từ đó mà nhận ra võ công lão phu cao hơn hần một bậc, hần vĩnh viễn không thể thắng nổi, khiến cho hùng tâm ngạo thị thiên hạ của hần bị nhụt chí.

Hoàng Phủ Tinh trầm nghĩ: “Lão ta tay phải bị trói, chỉ bằng vào một cánh tay trái mà thắng nổi Bạch Tiêu Thiên, võ công cao thâm giang hồ ít người có được”.

Nghĩ vậy rồi tùy miệng nói :

- Bạch Quân Nghi từng nói cha cô ta lưu giữ lão trượng lại là có dụng ý, những tưởng tất dùng để làm đối luyện võ công chẳng?

Hàn Đàm Tẩu trầm ngâm một lúc nói :

- Tiểu tử ngươi đoán không sai, chính lão phu cũng đã từng nghĩ hần xuống đây đối luyện võ công càng hay.

Lão hơi ngừng lại, rồi nói tiếp :

- Chúng ta đấu nhau có đến mười năm, võ công tự nhiên đều tăng tiến, đến hôm nay thì những chiêu thức cũ đều hoàn toàn vô dụng, ai cũng chuyên tâm khổ tứ nghĩ ra những tuyệt chiêu. Ha ha ha... vậy mà lão phu vẫn mãi thắng hần, Bạch lão đầu tuy ngạo cư thiên hạ, nào ngờ hần ngày ăn không ngon tối ngủ không yên vì ta. Ha ha ha...

Hoàng Phủ Tinh thấy lão quái nhân cuồng tiếu tự ngạo, thầm nghĩ: “Cũng phải thôi, với người đầy quyền uy địa vị như Bạch Tiêu Thiên, cái đáng tranh nhất là tranh cường tranh thắng”.

Hàn Đàm Tẩu cười hắc hắc mấy tiếng lại nói :

- Hoàng Phủ Tinh, giờ lão phu đem Kim kiếm tặng cho ngươi, ngươi lấy chứ?

Một câu hỏi hết sức bất ngờ, nhưng Hoàng Phủ Tinh lắc đầu nói ngay :

- Không có phần một mảnh tại hạ cũng không nhận, huống hồ có được thanh Kim kiếm trong tay, cũng không thoát nổi độc thủ của Bạch Tiêu Thiên, chỉ lợi cho người khác, có gì thụ khổ?

Hàn Đàm Tẩu đảo nhanh đôi nhân châu nhìn chàng cười cười hỏi :

- Nhưng nếu giờ có thể thoát khỏi tay Bạch lão đầu thì sao?

Hoàng Phủ Tinh sa sầm nét mặt đáp :

- Mọi chuyện không có “nếu”, tại hạ chỉ nghe theo lệnh trời, dù chết cũng không than trách.

- Hắc hắc hắc... tiểu tử ngươi còn nhỏ tuổi mà thông thấu sinh tử, hiểu tận nhân tình. Bằng vào kinh nghiệm của lão phu, kẻ nào càng không sợ chết thì mạng sống lại càng dài, dù ngươi bị khốn hãm dưới khô đầm này cũng còn sống thêm mười năm nữa đấy... chỉ có điều...

Hoàng Phủ Tinh ngược mắt nhìn lão hỏi :

- Chuyện gì?

- Có điều trong những năm gần đây không còn phát sinh kỳ sự

Hoàng Phủ Tinh thấy lão quái nhân nói lấp lửng như vậy chẳng hiểu ra sao, nhíu mày hỏi :

- Lão trượng nói vậy nghĩa là sao chứ?

- Hà! Nếu như tại mười năm về trước, ngươi bị giam khốn ở đây, nói không chừng trên trời giáng xuống một thần tiên cứu người, truyền cho ngươi võ công, giúp ngươi báo thù, nhưng nay thì e không còn có chuyện đó.

Hoàng Phủ Tinh nghe vậy thầm hiểu lão nói đến hai chữ thần tiên là ám chỉ những nhân vật cao nhân ngoại thế, bèn hỏi :

- Tại vì sao?

Hàn Đàm Tẩu cười phá lên khà khà nói :

- Toàn bộ thần tiên đều đã chết trong Bắc Minh đại hội, ài... Chỉ còn lại duy nhất một người đó chúng là mẹ ngươi, trừ phi bà ta đến đây cứu ngươi, nếu không thì ngươi chôn xương ở đây là điều chắc hẳn.

Hoàng Phủ Tinh chưa xốt trong lòng buột miệng nói :

- Gia mẫu trách mắng tại hạ không biết nghe lời giáo huấn, bà ta hẳn không bao giờ tìm đến đây.

Hàn Đàm Tẩu sững người một lúc nói :

- Ừm... tay chân Thần Kỳ bang rất nhiều, cho dù mẹ ngươi có đến đây, thì cũng chẳng dễ gì cứu được ngươi.

Hai người trầm mặc ngồi trên tuyết, qua đi một lúc, bỗng nhiên từ trên đỉnh có một vật gì hơi rít gió, Hàn Đàm Tẩu không ngẩng đầu lên, chỉ vung tay chụp một cái, “bụp” một tiếng, tay lão chụp được một cái đùi nai nướng đặt mạnh trên đất.

Hàn Đàm Tẩu há miệng ngoạm một miếng vừa nhai vừa nói :

- Hay lắm! Tiểu tử, Bạch lão đầu lưu ngươi lại có chỗ dụng, quyết không để ngươi chết đâu.

Hoàng Phủ Tinh chưa quen với cách ăn uống như thế này, nhưng hoàn cảnh hiện tại buộc chàng phải hiểu không chỉ ngày một ngày hai, mà nói như Hàn Đàm Tẩu năm mười năm bị khốn hãm ở đây là điều có khả năng. Bấy giờ lặng người làm quen một lúc, mới dùng kiếm cắt một miếng thịt nai nướng ăn.

Hàn Đàm Tẩu tự như con hổ đói ngoảnh một cái đuôi thịt nai to tướng đã vơi đi một nửa, bỗng nhiên lão nghĩ ra điều gì, ngừng ăn nhìn chàng nói :

- Tiểu tử, ngươi trí tuệ hơn người, cần tính toán đến chuyện báo thù.

Hoàng Phủ Tinh chau mày lại nói :

- Tại hạ nguyện nghe cao kiến.

Hàn Đàm Tẩu nhai những mẩu thịt còn đọng lại trong miệng, chỉ tay vào người nói :

- Trước tiên ngươi nhanh bái lão phu làm sư phụ, bất luận sinh tử thế nào, lão phu đảm bảo ngươi sẽ giết chết được Bạch Tiêu Thiên rửa hận.

Hoàng Phủ Tinh nghe thì mỉm cười nói :

- Không được, điều này nhất định đã nằm trong dự liệu của Bạch lão đầu, chúng ta chó nên mắc bẫy hắn.

Hàn Đàm Tẩu ngó người hỏi :

- Tại sao?

- Ha! Nếu như tại hạ bái lão trượng làm sư phụ, tự nhiên tình cảm khác đi, lão trượng tam trường lưỡng đoạn đến lúc lâm chung, nhất thời lòng mềm yếu mà đen hết võ công cùng... thanh Kim kiếm truyền lại cho môn đồ, mà tại hạ thì vì cánh chưa đủ, không phải là tự đem kiếm dâng cho cha con họ Bạch ư?

Gàn Đàm Tẩu mặt lạnh lại lăm lăm chửi rửa :

- Tiểu tạp chủng, không bái sư thì thôi, làm như lão phu cần ngươi lăm chằng?

Nói đến đó, lão trừng lớn mắt, thét :

- Ăn nhanh lên, lão phu truyền cho ngươi một chiêu thủ pháp, trước hết giết chết nha đầu đó cho hả cơn hận.

Hoàng Phủ Tinh thấy thần tình lão quái nhân vừa nôn nóng vừa thực tình, biết không phải chuyện đùa, lúc ấy ăn vội ăn vàng cho xong, nhai thêm mấy cục tuyết, mới phủi tay đi đến nói :

- Bạch Quân Nghi là thiên kim ái tử của Bạch Tiêu Thiên, võ công hấp thụ chân truyền từ lão Bạch quyết cao cường hơn tại hạ, há có thể chỉ trong một hai chiêu hạ nổi?

Hàn Đàm Tẩu lạnh giọng buông mấy tiếng :

- Éch nằm đáy giếng.

Hoàng Phủ Tinh nghe mấy tiếng này lập tức ngược đầu nhìn lên, khô đầm này quả không khác gì một chiếc giếng sâu thăm thẳm, bốn bề vách núi dựng đứng không có chỗ đặt chân, nếu như không có người thả dây thừng xuống giúp đỡ thì chẳng thể nào lên được. Cứ nhìn Hàn Đàm Tẩu mười năm giam khốn sống như cầm thú, bất giác lạnh toát cả người.

Bỗng nghe Hàn Đàm Tẩu cười vang kha kha nói :

- Ngươi còn chưa biết lão phu khổ tâm chế luyện một chiêu gọi là Khốn Thú Đẩu Công, chỉ một chiêu này mà khiến Bạch lão đầu phí tâm cơ nhiều năm vẫn không hóa giải nổi.

Hoàng Phủ Tinh nghe không khỏi kinh ngạc :

- Chỉ một chiêu mà khiến cho Bạch Tiêu Thiên nhiều năm không phá nổi, đủ thấy lợi hại thế nào rồi, lại lấy tên là Khốn Thú Đẩu Công thực thú vị làm sao.

Hàn Đàm Tẩu ngạo nghễ cười mấy tiếng, giơ cánh tay duy nhất có thể cử động lên khoát nửa vòng trước mặt rồi phất mạnh ra một cái nói lớn :

- Thân hình không cử động được, mọi võ công đều vô dụng, lão phu cần sinh trong cái chết, cuối cùng mới nghiên cứu chế thành một chiêu tuyệt thủ này đây.

Vừa dứt lời, đã thấy đám tuyết cách ngoài hai trượng từ từ quện tròn tung lên thành một cột bông tuyết rộng cả xích cao tầm một trượng.

Hoàng Phủ Tinh chưa từng nhìn thấy một loại công phu nào như thế, bất giác kinh ngạc nghĩ thầm: “Chả trách mà lão ta tự ngạo thị, nguyên một chưởng này của lão đạt đến cảnh giới thượng thừa”.

Hàn Đàm Tẩu thi triển một chiêu tuyết luân, cười ngất lên hỏi :

- Thế nào chứ? Bạch lão đầu tỷ nổi một chưởng này không?

Hoàng Phủ Tinh không thể phủ nhận, cảm thán nói :

- Thần công tuyết luân, Bạch lão đầu quả không bằng.

Hàn Đàm Tẩu đảo nhanh đôi nhãn châu, huýt dài một tiếng nói :

- Người đứng là có mắt không trông, một chưởng này thắng ở thủ pháp huyền ảo, không phải tại công lực hùng hậu.

Hoàng Phủ Tinh nghe vậy thì phát ý, rửa thầm: “Hừ! Vô công cao thâm, nhưng nếu không tạo phúc làm phước, nghịch mệnh thiên sinh thì phỏng có ích gì?”

Lòng nghĩ vậy, giọng lãnh đạm nói :

- Đây là tuyết chiêu trấn sơn của lão trượng, tại hạ vô duyên vô cớ, chẳng thân chẳng thích, không thể bái lão làm sư phụ thì há dám nhận truyền thụ.

Hàn Đàm Tẩu cười lên khùng khục nói :

- Đương nhiên là có thể, lão phu còn có điều kiện đính kèm, chỉ cần người chấp nhận là được. Ta cho người mượn một chiêu chưởng Khốn Thú Đẩu Công này, sau đó giao cho người một kế sách, chừng nào người giết được Bạch Quân Nghi rồi thì trả chiêu chưởng lại cho ta.

Hoàng Phủ Tinh nghe qua thì kinh ngạc, lòng buồn cười nghĩ: “Chưởng pháp mà có thể cho mượn, lại làm sao trả lại chứ? Đúng là lão quái nhân nói lời cũng quái”.

Hàn Đàm Tẩu nhìn thần sắc đoán ra chàng đang hoài nghi, nhướn mày cười hỏi :

- Người không tin ư?

Hoàng Phủ Tinh bấm bụng nghĩ cứ để lão nói ra cái lý bên trong thế nào rồi hẵng tính, bèn hỏi :

- Lão trước tiên thử nói ra điều kiện thế nào?

Hàn Đàm Tẩu cười ha hả gật gù nói :

- Có hai điều kiện, nhưng đó là chuyện nhỏ, đáng nói nhất là chưởng pháp cho mượn thì dễ, trả lại mới là phiền hà. Hắc hắc hắc...

Hoàng Phủ Tinh nhíu mày hỏi :

- Phiền hà thế nào?

Hàn Đàm Tẩu phát nhanh tay trái lên, nói :

- Lão phu luyện chưởng bằng tay trái, người muốn trả chưởng pháp lại cho lão phu thì chỉ việc chặt đứt tay trái trao cho lão phu là được rồi.

Hoàng Phủ Tinh giật mình thầm nghĩ: “Lão ta bị phụ thân chặt mất đôi chân, hẳn còn chưa giết mình chỉ là vì có chỗ lợi dụng, nếu có thể chặt đứt một cánh tay của ta thì đương nhiên là toại sở nguyện của hắn”.

Nghĩ vậy điềm nhiên nói :

- Rõ ràng người hừ tâm manh nha báo thù, tâm địa tuy bất lương nhưng đồng thù tương ứng được, ta chấp nhận mượn thì trả, gọi là thành toàn chí nguyện của người.

Hàn Đàm Tẩu nghe thì răng nghiến trèo trẹo rít lên :

- Tiểu cầu, người....

Hoàng Phủ Tinh tròn mắt nhìn lão không chút hoảng sợ, nói :

- Răng người trắng lắm, không cần phải khoe đâu.

Hàn Đàm Tẩu tựa hồ như bị tạt nước lạnh vào mặt, sắc mặt tái đi lại rít lên :

- Tiểu cầu, người thực bụng lời không biết hối hận là gì ư?

Hoàng Phủ Tinh bình thần đáp :

- Sinh nhằm thời loạn, tính mạng còn không tiếc, há tiếc một cánh tay, nói điều kiện của người đi.

Hàn Đàm Tẩu thấy khó trấn áp được thiếu niên trước mặt mình, bất giác “hừ” lên một tiếng dần cơn giận nói :

- Thứ nhất, giết Bạch Quân Nghi, thứ hai, giết Bạch Quân Nghi.

Hoàng Phủ Tinh ngó người nhú mày hỏi lại :

- Người nói hai điều kiện sao chỉ là một?

Hàn Đàm Tẩu cười dài cổ quái nói :

- Đúng hai chỉ là một, nhưng người khó thành công. Hừ! Ta vốn muốn giết cả hai cha con họ Bạch, nhưng nghĩ lại chỉ cần làm cho Bạch lão đầu ném mùi vị con hân bị bầm thây thế nào thì còn thú vị nhiều hơn là giết hân.

Hoàng Phủ Tinh nghe nói lạnh của người, nhú mày nói thẳng :

- Chủ ý này mới thật tàn độc, giết Bạch Quân Nghi, Bạch Tiêu Thiên đương nhiên không khi nào tha cho ta, một mũi tên bắn trúng hai đích. Tuyệt, tuyệt!

Hàn Đàm Tẩu cười khùng khục trong họng, ướm mắt nhìn chàng nói :

- Khô đàm này là cấm địa của Thần Kỳ bang, người nghĩ có thể sống sót thoát khỏi đây ư?

Hoàng Phủ Tinh không phủ nhận, gật đầu nói :

- Điều này thì ta đã nghĩ đến. Người bị giam cầm nơi đây là chuyện hết sức bí mật, nếu như có người sống thoát khỏi đây, không phải bí mật sẽ bị vạch trần ư?

- Đúng, đúng. Đến lúc đó không ít người tìm đến đây, hữu diện hữu thực, có mặt có phần, đến người cũng có phần, người nào đến đây cũng có phần, tự nhiên thanh Kim kiếm không còn là vật một mình Bạch lão đầu có thể độc chiếm.

Hoàng Phủ Tinh lắc đầu nói :

- Ta không phải sợ chết, nhưng cũng không nguyện vô cớ giết người, trừ phi số Bạch Quân Nghi đã tận, thì may ra cuộc thương lượng của chúng ta mới thành.

Hàn Đàm Tẩu sợ chàng trở chứng đổi ý bèn nói :

- Người không giết người, người cũng giết người, sao không tiên xuất thủ vi cường? Huống gì Bạch Tiêu Thiên chỉ có duy nhất độc nữ, người giết nha đầu đó rồi, Bạch Tiêu Thiên cũng chẳng sống nổi, đến lúc đó cây ngã khỉ tự chạy. Thần Kỳ bang một đao giải tập, chẳng phải là tuyệt sách ư?

Hoàng Phủ Tinh cười nhạt thầm nghĩ: “Lời này chưa hẳn đúng, nhưng cũng chẳng phải không có lý, Thần Kỳ bang cao thủ như vân tập, nhưng chỉ là long ngư hỗn tạp, nếu mất kẻ hùng tài đứng đầu, thì không ai có thể lãnh đạo nổi, tự nhiên giải tán”.

Nghĩ đến đó thấy có lý, cảm khái gật đầu nói :

- Được. Chúng ta nhất định một lời, ta mượn chưởng pháp của người giết Bạch Quân Nghi, nếu như thoát được khỏi đây sẽ chặt tay trả lại cho người. Giờ thì người nói kế đi, làm sao có thể một chiêu Khốn Thú Đầu Công lại hạ nổi Bạch Quân Nghi?

Hàn Đàm Tẩu mừng thầm trong bụng, mỉm cười nói :

- Kế sách thì chờ sau khi người luyện thành chương pháp sẽ nói. Ha ha ha... đây là hợp tác cả hai cùng có lợi.

Lão ngưng lời lại, bắt giác nhìn lưng chàng nói :

- Thanh kiếm của ngươi rất cổ quái, trước hết múa cho ta xem vài đường.

Hoàng Phủ Tinh nhận ra con người lão quái nhân khó tin nổi, thầm nghĩ: “Lão ta tự tư tự lợi, không có tâm đồng bệnh tương lân, ta với lão tính khí không đồng, chẳng bằng giấu bớt thân thủ mới được”.

Nghĩ nhanh trong đầu, bèn cười nhạt nói :

- Tiên phụ ta tạ thế sớm, võ công gia mẫu thì không thích nghi luyện tập, nội công tại hạ chỉ là gia truyền tâm pháp, còn như kiếm thuật thì bõm bẽm vài đường không đáng nói.

Hàn Đàm Tẩu bán tín bán nghi cười gằn nói :

- Tiểu tử, ngươi cơ cảnh lắm, mật kỹ tự quý. Hắc! Nực cười.

Nói rồi bắt đầu giảng về chương pháp...

7. Chương 7: Khốn Thú Đấu Công

Hàn Đàm Tẩu trước tiên giảng về đạo lý Hàm Tinh Liễm Nhuệ, tiếp đó giảng khẩu quyết Vận Kinh Phát Lực, Hoàng Phủ Tinh lắng tai nghe say mê, bất tri bất giác chàng bị cuốn hút vào trong võ học huyền cơ, quên khuấy mất đi mất cái họa chặt tay sau này.

Hoàng Phủ Tinh tự thần tĩnh khí lắng nghe từng chữ, khiến Hàn Đàm Tẩu càng giảng càng cao hứng, trong lòng lão đắc ý tự hồ như lão chưa từng có được một môn đồ nào lắng nghe giảng ngoan ngoãn đến thế. Giảng mãi đến khi trời sắp tối xem như mới xong, Hoàng Phủ Tinh thần trí sáng khoái hẳn lên, chàng tự thoái lui một góc vách đá ngồi bàn tọa nhắm lại trong đầu từng lời từng chữ, chỗ nào còn chưa hiểu mới thỉnh giáo Hàn Đàm Tẩu giải thích. Hàn Đàm Tẩu ngược lại mỗi lần thấy chàng lên tiếng hỏi thì mặt khoái chí tự đắc, vừa giải thích vừa dương dương sung sướng.

Suốt một đêm đó, hai người gần như không ngủ, đợi đến khi trời vừa sáng ra, ăn uống qua loa chút thịt thừa lại, Hàn Đàm Tẩu mới bắt đầu truyền thụ đến chiêu thức.

Khẩu quyết lý giải trên lý thuyết thì nhiều, nhưng khi thực tế truyền thụ một chiêu Khốn Thú Đấu Công thì thật đơn giản, chỉ khoát tay trước mắt một nửa vòng rồi đánh nhanh từ trong ra ngoài. Hàn Đàm Tẩu chỉ Hoàng Phủ Tinh ra chiêu một lúc, rồi bảo chàng luyện tập ngay trước mặt mình.

Hoàng Phủ Tinh căn bản võ học sở trường về kiếm, nhưng nội công vẫn là hấp thụ thặng thừa tâm pháp gia truyền, gia thâm bức thiết luyện thành võ học để rửa thù riêng lẫn gánh vác thù chung vô lâm như lời mẫu thân đã dạy. Nên chàng chuyên tâm khổ luyện, một chiêu Khốn Thú Đấu Công quả thật trông đơn giản, nhưng khi luyện mới thấy khó, khó ở chỗ phải phát ra được kinh lực từ tâm phủ, chàng luyện đến khi người vã mồ hôi như tắm thì trời cũng sắp tối.

Qua ngày thứ hai, chàng dậy từ rất sớm để luyện chiêu chương pháp, đến gần trưa mới thấy Hàn Đàm Tẩu thức dậy, lão ta ăn ít thịt rồi cười nói :

- Hoàng Phủ Tinh, ngươi thử đánh một chương lão phu xem!

Hoàng Phủ Tinh biết lão quái nhân nội lực cao thâm không thể dả thương nổi lão, cho nên nghe thế thì chẳng câu nệ, liền đề khí Đan Điền, khoát bộ nhảy tới chiếm trung cung, tay trái khoát ra một nửa vòng đánh thốc tới.

Chỉ thấy Hàn Đàm Tẩu cười lên hắc hắc nói :

- Tiểu tử, hồng! Ngươi chết!

Lão thuận tay hoa nửa vòng rồi cũng ra chưởng đứng chiêu Khốn Thú Đầu Công đánh bình một cái cực nhanh vào vai Hoàng Phủ Tinh.

Hoàng Phủ Tinh chiêu ra trước mà lại chậm hơn lão già, cả người nhận đủ một chưởng thét lên một tiếng liền bị đánh bật văng ra ngoài năm sáu trượng rơi phịch trên tuyết.

Hàn Đàm Tẩu ngựa cổ cười dài nói :

- Lần ấy Bạch lão đầu chính nhận lão phu một chưởng như thế này đây!

Hoàng Phủ Tinh trúng một chưởng xem ra rất mạnh, thế nhưng lồm cồm đứng lên hít thở thấy chân lực hoàn toàn không tổn thương, vội càng nhảy trở lại ôm quyền nói :

- Thì ra lão trượng còn giấu bí quyết trong chiêu Khốn Thú Đầu Công còn tàng ẩn biến hóa!

Hàn Đàm Tẩu giật mình rửa thầm: “Thằng quỷ này tinh mắt thật!”

Thế rồi lão lại cười vang kha kha nói :

- Người nghĩ Bạch lão đầu là hạng nhân vật nào, một chưởng tầm thường không đủ biến hóa, há có thể thắng nổi hần ư?

Nói rồi mới từ từ ra chưởng cho chàng xem, đến nửa chừng chưởng biến thức đổi hướng hạ trầm, mới đánh thốc từ dưới lên, vừa múa vừa giảng giải cho chàng nghe chỗ uyên thâm ảo diệu của nó.

Hoàng Phủ Tinh mừng khắp khởi, mới luyện thành thực biến hóa trong chiêu thức vừa rồi, nào ngờ vừa luyện thành nhất biến thì Hàn Đàm Tẩu giảng giải đến nhị biến.

Hoàng Phủ Tinh càng luyện càng thấy hứng thú, đồng thời thầm cảm phục lão quái nhân.

Nguyên lão ta hai chân bị tàn phế, tay phải bị khóa chặt vào vách đá, duy nhất còn lại cánh tay trái ứng phó đối địch, vĩnh viễn tư thế bất biến. Cho nên chiêu ra trước được như một, nhưng nửa chừng chưởng thức thiên biến vạn hóa, tiếng chỉ là một chiêu nhưng thực ra hóa thành hơn trăm thức, thoát trông thì biến hóa lệch nhau rất nhỏ, nhưng khi vận dụng tùy từng trường hợp mới thấy hết chỗ uyên thâm ảo diệu của nó, nếu không thì một người như Bạch Tiêu Thiên dễ gì đến năm năm khổ tâm vẫn không phá nổi một quái chiêu này?

Hoàng Phủ Tinh thông minh đỉnh ngộ, kèm theo căn cơ nội lực sẵn có nên luyện rất nhanh, vậy mà mỗi ngày bất quá cũng luyện được năm bảy thức, phải qua hết nửa thang chàng mới xem như luyện thành thực một chiêu Khốn Thú Đầu Công.

Ban đầu càng luyện kết hợp bộ pháp nhưng sau đó đối luyện với Hàn Đàm Tẩu thì hai người chỉ còn ngồi đối diện với nhau, mỗi người chỉ dụng đúng một cánh tay trái để ra chiêu hóa thức.

Ban đầu, Hoàng Phủ Tinh còn chưa thông thuộc và quen hết các biến hóa trong chiêu chưởng pháp, cho nên luôn bị Hàn Đàm Tẩu bức đánh tránh né đến thở không ra hơi. Sau ba bốn ngày, chàng dần dần nhanh mắt nhanh tay, đã kịp nhận ra ý tứ biến chiêu ngay trong đôi mắt lão, tay chàng biến chiêu cũng tùy tâm tùy ý, từ từ lấy lại thế cân bằng, Hàn Đàm Tẩu thấy chàng tiến bộ cực nhanh thì trong lòng vui mừng vô cùng.

Qua thêm nửa tháng nữa thì cuộc tỷ đấu luyện tập hai người bất phân thắng bại, giờ đây nếu nhìn bọn họ đấu luyện thì chỉ thấy hai cánh tay ra chưởng biến chiêu nhanh đến hoa cả mắt, không thể nào nhận được chưởng của ai với ai.

Hôm ấy, vừa sáng sớm hai người đã đối luyện, qua một lúc đột nhiên Hàn Đàm Tẩu cười lên một tiếng đánh một chưởng bức Hoàng Phủ Tinh bắn ngược ra ngoài một trượng.

Hoàng Phủ Tinh lật người đứng lên, chỉ thấy lão nhân ngựa cổ cười sáng khoái, chàng gượng cười nói :

- Thì ra lão trượng vẫn còn thủ một chiêu!

Hàn Đàm Tẩu ngưng tiếng cười, nhìn chàng nói :

- Một thức mới sáng chế cuối cùng này, đến Bạch lão đầu vẫn chưa được nhìn thấy.

Hoàng Phủ Tinh nhú mày trầm ngâm nói :

- Đã thế tại hạ không học, tránh chiêu số rơi vào mắt Bạch lão đầu, đến lúc đó lão trượng một cách vô duyên!

Hàn Đàm Tẩu cười lên ha hả nói :

- Tiểu tử, ngươi chỉ lo cho người khác thì tốt, thế nhưng một biến thức cuối cùng này ngươi không học, thì há có thể lấy được tính mạng của Bạch nha đầu?

- Giết Bạch Quân Nghi quan trọng hay tính mạng lão trượng quan trọng thì tự lại cứ chọn lựa, tại hạ nguyện nghe theo.

Hàn Đàm Tẩu ngưng mắt nhìn chàng một lúc, hốt nhiên mặt hiện sát cơ nói :

- Tiểu tử, lão phu truyền thụ biến thức cuối cùng này cho ngươi, Bạch lão đầu biết cứ để hấn biết, cứ để hấn nghĩ cách phá giải. Hắc hắc hắc... Bạch lão đầu ơi Bạch lão đầu!

Hoàng Phủ Tinh kinh ngạc trở mắt hỏi :

- Sao chứ?

- Sao ư? Lão phu chờ hấn đem mạng đến nộp!

Hoàng Phủ Tinh giật mình thầm nghĩ: “A... thì ra lão ta nhất định còn có tuyệt chiêu khác, cố ý dạy cho ta một biến thức cuối cùng này, dẫn dụ Bạch Tiêu Thiên vào tròng?”

Chỉ nghe Hàn Đàm Tẩu cười dài lạnh lạnh nói tiếp :

- Hừ! Nếu như không dụng tâm cơ, lão phu há sống kéo dài nổi qua mười năm dưới khô đầm này? Ngươi nếu như không muốn chết, thì phải vận dụng nhiều đầu óc mới được!

Hoàng Phủ Tinh tuy biết lão quái muốn lợi dụng mình, chẳng khi nào chịu để cho mình chết sớm, nhưng nghe vậy vẫn chấp tay thì lễ cảm tạ cho đủ lễ.

Hôm đó, Hàn Đàm Tẩu chỉ cho chàng luyện biến thức cuối cùng, liên tiếp ba ngày sau chàng chuyên tâm luyện thành chiêu chưởng.

Đến ngày thứ tư, trời vừa sớm đã thấy Hàn Đàm Tẩu nói :

- Hoàng Phủ Tinh, giờ lão phu sử dụng võ công của Bạch lão đầu với ngươi, nếu chừng nào ngươi chống đỡ không nổi thì cứ dụng đến thức cuối cùng mà đấu, Bạch nha đầu chưa từng thấy thức này, nhất định sẽ thoái người, lúc đó ngươi thừa cơ chuyển thế mà đánh tiếp.

Hoàng Phủ Tinh ngạc nhiên hỏi :

- Lão trượng có thể sử dụng được võ công của Bạch Tiêu Thiên?

Hàn Đàm Tẩu cười đắc ý nói :

- Chúng ta đấu với nhau đến mười năm, võ công của Bạch lão đầu ta biết tường tận ngõ ngách từng bước, tuy học không giống lắm nhưng đại khái chẳng sai chút nào.

Nói rồi lão bắt đầu phát tay ra hiệu, hai người phút chốc đấu với nhau.

Hàn Đàm Tẩu vẫn ngồi yên trên tuyết, duy nhất tay trái ra chiêu, vậy mà chiêu thức nhanh tựa hồ như người hai tay hai chân, lúc thượng lúc hạ, lúc tả lúc hữu, tốc độ tấn công thật kinh hồn. Hoàng Phủ Tinh ngồi trước mặt lão dùng đúng chưởng pháp lão truyền thụ để hóa giải phản chiêu, nhưng tay chân vẫn không khỏi lúng túng trước lối đá cực lạ này.

Đánh đến cả ba mươi hiệp, Hoàng Phủ Tinh bị bức bách núng thế, đành biến thức cuối cùng phản công, quả nhiên Hàn Đàm Tẩu bất ngờ thất thế đành ngửa người về sau thâu chưởng.

Hàn Đàm Tẩu cười lên ha hả, gật gù nói :

- Tiểu tử khá lắm, đỡ tiếp!

Khôn Thú Đẩu Công vốn chế ra để chuyên đấu với võ công Bạch Tiêu Thiên nên từng thức khéo hòa giải phù hợp, lúc này Hàn Đàm Tẩu lại đánh tiếp ngoài mười mấy chiêu, Hoàng Phủ Tinh lại dùng đến biến thức cuối cùng đó mới đẩy lùi được đối phương.

Hai người tiếp tục đấu luyện như vậy đến năm sáu vòng, đến vòng cuối cùng, Hoàng Phủ Tinh lại ra biến thức công tới, nhưng nửa chừng bỗng nhiên khựng lại.

Hàn Đàm Tẩu ngừng tay la lên :

- Í, người mệt rồi, nghỉ thôi!

Hoàng Phủ Tinh trầm ngâm không đáp, trong đầu nghĩ đến điều gì, một lúc chợt hỏi :

- Vừa rồi ngực trái lão trượng sơ hở phát chiêu quét qua, há không thể đổi thành án chiêu thốc tới?

Thì ra, chàng đấu luyện năm sáu vòng, cứ đến biến thức cuối cùng thì tập trung suy nghĩ nên mới nhận ra còn có chỗ chưa thỏa đáng trong biến thức này.

Hàn Đàm Tẩu mặt thoáng biến sắc, cười lớn hỏi :

- Tiểu tử người thật thông minh đấy, đây chính là tâm kế mà lão phu dạy người để giết Bạch Quân Nghi, người có thể y kế hành động!

Hoàng Phủ Tinh lại nhíu mày suy nghĩ, lắc đầu nói :

- Không được, biến thức đến đó phải phát chứ không thể án, nếu không chân tri trở ngại khó phát huy hết chân lực.

Hàn Đàm Tẩu gật đầu thở dài nói :

- Tuyệt, người thật thông minh! Tiểu tử... nếu người nhận ta làm sư phụ ta chết cũng mãn nguyện.

Hoàng Phủ Tinh ôm quyền nói :

- Thừa mống lão trượng ưu ái, tại hạ cảm kích vô cùng, nhưng mỗi người đều có chí riêng!

Hàn Đàm Tẩu xua tay nói :

- Thôi, không cần phải nói, chúng ta đấu tiếp, đấu đến chỗ đó người dụng thế nghịch thủy hành thuyền đổi thành sát chiêu đánh vào.

Hoàng Phủ Tinh y lời vào chiêu, lần này đấu đến biến thức, chàng đổi phát thành án, nhưng thế rất miễn cưỡng, nên chẳng hề vận được kinh lực.

Liên tiếp năm sáu vòng đối luyện sau vẫn thế, chung quy trở uể mịch biến phát thành án thì không vận khổ được kinh lực như ý muốn, Hoàng Phủ Tinh lắc đầu nói :

- Tại hạ không được rồi, hay lão trượng thử đánh xem?

Chẳng ngờ Hàn Đàm Tẩu cũng lắc đầu cười nói :

- Lão phu cũng chưa luyện thành!

Lão ngừng lại giây lát, nhìn chàng thâm sâu nói :

- Chỉ cần khổ tâm nung chí, công phu thâm hậu thì thành công, tục ngữ có câu “có công mài sắt có ngày nên kim” người phải tự tin, chớ nên nản chí, đây chính là chỗ hiểm yếu quyết định thắng thua

Hoàng Phủ Tinh gật đầu ghi nhận lời lão, bấy giờ tiếp tục đối luyện.

Lại nói cứ ba ngày thì bên trên lại có người ném xuống thức ăn, quả thật bọn họ được nhốt nuôi không khác gì hai con thú dữ, nhưng đây chỉ là kể từ khi có Hoàng Phủ Tinh xuống đầm, còn trước đó thì mười ngày nửa tháng mới vứt thức ăn một lần, đối với Hàn Đàm Tẩu thì đã là một may mắn lớn rồi.

Hoàng Phủ Tinh luyện được thêm ba hôm nữa, chiêu thức cuối cùng cũng thành, tuy chưa như ý nguyện, chiều hôm ấy như thường lệ, một đúi lợn nường ném xuống, tiếp đó lại có tiếng rít gió khác thường, Hàn Đàm Tẩu vẫy tay gọi, chàng liền nhảy ra đón bắt, bỗng reo lên :

- A, bình rượu!

Vừa nói vừa bước đến trước mặt lão già, bắt chọt chau mày nói :

- Lão tiên bối, xem ra chúng ta sắp đến lúc chia tay!

Hàn Đàm Tẩu cười ha hả nói :

- Đúng thế, trong thiên hạ xưa nay cuộc tiệc nào cũng đến hồi tàn, giết xong ả nha đầu kia rồi, Bạch lão đầu quyết cũng chẳng để lão phu sống, chúng ta hy vọng gặp nhau dưới Hoàng tuyền! Hắc hắc...

Hoàng Phủ Tinh cũng cười dài một tràng, bấy giờ ngồi xuống trước mặt lão quái nhân, hai người đối ẩm một trận.

Chung cảnh ngộ, ở với nhau thời gian dài, ý niệm đối địch thù ghét nhau ban đầu giờ đã dần dần tan biến, ăn uống nói cười vui vẻ trong men rượu, bất tri bất giác cả hai mái đầu già trẻ chụm lại tựa như đôi bằng hữu vong niên thâm giao.

Hoàng Phủ Tinh vốn không quen uống rượu, Hàn Đàm Tẩu ngược lại tửu lượng tuy lớn, nhưng đã nhiều năm không có một giọt, lúc này uống chưa hết bình thì cả hai đã say ngất say ngây bảy tám phần.

Giọng rề rà cười lớn nói :

- Lão tiên bối, có một lời thật tâm, Bạch Quân Nghi bất quá cũng chỉ là nữ tử chưa biết hết chuyện đời, tôi nếu như đồng quy ư tận với nó thì thực... không đáng!

Hàn Đàm Tẩu bưng hũ rượu lên nốc một hơi, nói lớn :

- Người không giết hần, hần cũng giết người, đó là chuyện đã thành định cục!

Hoàng Phủ Tinh lắc lư thân hình, thở hắt ra một hơi nói :

- Đáng tiếc Bạch Tiêu Thiên không tự xuống đầm, nếu không chúng ta liên thủ hợp lực lại thì lấy mạng hần chẳng khó gì.

Hàn Đàm Tẩu cười lớn nói :

- Có lẽ cũng không cần tiếc rẻ, chỉ cần ả nha đầu kia chết đi thì Bạch lão đầu sẽ đem người phân thân trăm mảnh, đến lúc đó mẹ người tự nhiên tìm đến báo thù, Thần Kỳ bang tuy thế chúng lực mạnh, nhưng Bạch lão đầu chó hòng chạy thoát khỏi tay mẹ người.

Hoàng Phủ Tinh trầm nghĩ: “Lão già này tự thị cao ngạo, nhưng mỗi lần hễ nhắc đến mẫu thân ta thì tự nhiên có điều gì khiếp sợ, ài... lão đầu biết rằng năm xưa mẹ ta đã từng thụ thương đến vô công thất tán!”

Nghĩ đến đó, tự nhiên chàng lại liên tưởng tới chuyện Đan Hỏa Độc Liên.

Chợt nghe Hàn Đàm Tẩu hỏi :

- Hoàng Phủ Tinh, người suy nghĩ gì vậy?

Hoàng Phủ Tinh bị đánh động cắt ngang dòng suy nghĩ, nói :

- Tại hạ chính đang nghĩ đến liên hoàn diệu kế của lão trượng. Hừ, mượn dao giết người cũng hay tuyệt đấy chứ!

Hàn Đàm Tẩu đôi mắt mở trừng nói :

- Có gì không thỏa đáng với người chẳng?

Hoàng Phủ Tinh lạnh giọng đáp :

- Thần Kỳ bang cao thủ như vân tập, mẫu thân ta tuy có thể tầm sát Bạch Tiêu Thiên thế nhưng bản thân bà ấy không lẽ chẳng suy tổn gì?

Hàn Đàm Tẩu cười nói :

- Vậy thì can hệ gì chứ, người ta ai cũng chết, đến lão phu đây còn chưa đến lúc đi châu Diêm Vương mà thôi!

Hoàng Phủ Tinh xem ra đã say khướt, phát một cử chỉ mạnh bạo nói :

- Hừ, người... chết, thanh Kim kiếm thì sao? Ai được nào?

Hàn Đàm Tẩu không khỏi ngớ người, đột nhiên hai mắt khép định thần hỏi :

- Tiểu tử ngươi nói thật lòng đi, ngươi nhảy xuống đầm là vì bị Bạch Quân Nghi bức bách, hay là nhận mệnh lệnh của mẹ ngươi?

Hoàng Phủ Tinh nhún vai khinh thị, giọng hàm nộ nói :

- Người nhà họ Hoa là gì chứ? Cho dù bảo bối tuyệt thế thiên hạ, chúng ta cũng không cần để mắt đến.

Hàn Đàm Tẩu trầm ngâm một lúc, đột nhiên hai mắt mở trừng nét say như tiêu mất nói :

- Tiểu tử, ngươi thật không biết Kim kiếm nằm ở đâu sao?

Hoàng Phủ Tinh lắc đầu nói :

- Bạch Quân Nghi chỉ nói thanh Kim kiếm đối với cha con cô ta vô cùng hệ trọng, ngoài ra ta không biết gì nữa.

Hàn Đàm Tẩu nhỏ toẹt một cái nói :

- Thứ không biết lợm mặt!

Rồi đột nhiên nét mặt trở lại nghiêm túc nói tiếp :

- Lão phu trước hết nói ngươi một câu rằng, chuyện về Kim kiếm đó từ cổ chí kim chỉ là một cuộc lừa cực lớn.

Hoàng Phủ Tinh đột ngột nghe một câu này thì ngẩn người gần như muốn tỉnh rượu, nói :

- Hừ... thứ tại hạ ngu xuẩn, nghe mà chẳng hiểu ắt gặp gì!

- Hắc hắc,... đương nhiên với ngươi thì chẳng thế nào hiểu nổi. Chỉ đơn giản mà nói, mười hai năm trước tự nhiên xuất hiện một người dáng dấp ăn vận như một thư sinh, tự xưng Nhất Kiếm Cái Thế Hướng Đông Lai...

Hoàng Phủ Tinh vừa nghe đến đó chen ngang nói :

- Trác hiệu quá cuồng ngạo, tính danh xem ra cũng chỉ là giả!

Hàn Đàm Tẩu gật đầu nói :

- Người này có thể đến từ Tây Vực, cái gọi là nhất kiếm ám chỉ thanh Kim kiếm dài chưa đầy năm thốn kia toàn thân màu vàng óng kia. Hắn vừa xuất hiện Trung Nguyên đầu tiên tìm đến ba lão già đứng đầu Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo để gây chuyện...

Hoàng Phủ Tinh chau mày hỏi :

- Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo ư?

- Không sai, chính là Thần Kỳ bang, Phong Vân hội, Thông Thiên giáo, lẽ nào ngươi không hề biết?

Hoàng Phủ Tinh quả thật chuyện về giang hồ gần đây không biết nhiều, chỉ cười nói :

- Văn bối thiên lậu, lão tiền bối xin cứ nói tiếp!

Hàn Đàm Tẩu thấy tình cảm giữa bọn họ càng lúc càng gần lại thì vui vẻ nhắc bồ rượu uống ừng ực mấy hơi, quệt mồm nói tiếp :

- Hướng Đông Lai quả thật võ công siêu phàm, chỉ một thanh kiếm nhỏ năm thốn trong tay, vậy mà khi thi triển tựa như phi long ngũ xích, đánh nhau với Bạch lão đầu nửa ngày, cuối cùng Bạch lão đầu chịu không

nổi tìm đường tháo thân. Nhậm lão nhi Phong Vân hội và lão yêu ma Thông Thiên giáo, chỉ nghe tin thì đã cao chạy xa bay trốn biệt tích. Hắc hắc... anh hùng đẹp mặt thay!

Hoàng Phủ Tinh cười nhạt nói :

- Hai người này rõ ràng tự biết mình biết người trước!

Hàn Đàm Tẩu tựa như không nghe thấy, nói tiếp :

- Hướng Đông Lai chừng như chưa thỏa chí, ngồi thủ tại Tào Châu, tuyên bố cần phó hội toàn bộ anh hùng Trung Nguyên, vừa khéo lúc ấy Lý Vô Lượng và lão phu ở đó, hai chúng ta liền xuất đấu, nhưng cuối cùng đều bại.

Hoàng Phủ Tinh cắt ngang hỏi :

- Lý Vô Lượng phải chăng là Vô Lượng Thần Quân?

- Đúng thế!

Hàn Đàm Tẩu đáp rồi ngửa mặt cười dài, tựa hồ như để cho ký ức trôi lên trong đầu, qua một hồi mới nói :

- Hướng Đông Lai đắc chí dương dương, chỉ đích danh cha người khiêu chiến, qua chừng một tháng cha người từ xa mới tìm đến Tào Châu, chẳng ngờ Hướng Đông Lai đã như đá chìm đáy bể bỗng dưng vô tăm vô tích!

Hoàng Phủ Tinh ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ quay trở về Tây Vực?

Hàn Đàm Tẩu trầm ngâm giây lát nói :

- Hừ! Về Tây Vực thế nào được chúng ta mấy người hợp tâm liên thủ, thiết đặt một diệu kế bắt sống hắn!

Hoàng Phủ Tinh nghe nói thế thì phật ý nhíu mày nói :

- Thắng bại là chuyện thường tình binh gia, nghệ không tinh bị bại thì hồi sơn chuyên tâm tu luyện, dụng xảo hại người há không mất bản chất anh hùng, đáng để cười thiên hạ?

Hàn Đàm Tẩu giọng lạnh lùng nói :

- Người chỉ với cái nhìn ấu trĩ, chúng ta bắt sống tên cuồng sinh kia để truy ra lai nguyên võ công của hắn, hắn đến chết cũng không hé môi, chúng ta cũng không dụng hình bức cung, chính đang lúc đau đầu thì cha người xuất hiện...

Hoàng Phủ Tinh thấy kỳ vọng hỏi :

- Chuyện chẳng đơn giản chút nào, các người làm sao có thể để cha mẹ ta đến?

- Cha mẹ người tìm đến thì đã sao nào? Chúng ta năm người hợp lực tại một nơi, chẳng ngờ Diêm Vương lão tử đến, chúng ta phải tương mắt đứng xem!

Lão ngưng lời một lúc rồi nói tiếp :

- Chuyện hồng chính là vì một tay vô danh tiểu tốt, hắn tên là Tần Bạch Xuyên, hắn là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này, liền đem tin tức báo với cha mẹ người, lại lu loa ra ngoài dẫn đến nhiều con khỉ già khác mò đến, nhưng đây chỉ là chuyện nhỏ...

Nói đến đó, đột nhiên lão dừng lại, vung tay chỉ lên không.

Hoàng Phủ Tinh ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy một ánh sách nhỏ, thấp giọng hỏi :

- Bạch Tiêu Thiên ư?

Hàn Đàm Tẩu chỉ nghe thấy một tiếng khác thường, nhưng cũng không nghe ra tiếng gì, đôi mắt cứ ngưng nhìn lên miệng đầm không chớp, miệng cười kha kha nói :

- Tiểu tử, rượu này khá lắm, người uống đi!

Hoàng Phủ Tinh nói :

- Vẫn bồi uống, lão tiền bồi kể tiếp!

Hàn Đàm Tẩu ho khan mấy tiếng nói :

- Nói ra thì dài, lần ấy Hưởng Đông Lai được Hoa Nguyên Tư cứu thoát, lão phu thì may mắn được thanh Kim kiếm của Hưởng Đông Lai, chẳng ngờ khi bỏ đi họ Hưởng để lại một câu, lão phu sống thảm chính vì một câu này.

- Ài... Hưởng Đông Lai muôn lấy lại thanh Kim kiếm, đương nhiên không khi nào chịu để yên cho tiền bồi.

Hàn Đàm Tẩu nhỏ toẹt khinh bỉ nói :

- Bốn lão bắt tử chúng ta hành sự đầu để sơ thất, khi nào chịu lưu lại họa căn, Hưởng Đông Lai tuy được cứu thoát, nhưng sống cũng chẳng được bao lâu.

Hoàng Phủ Tinh kinh ngạc :

- Vậy lão ta nói một câu gì mà khiến tiền bồi sống thảm?

- Hừ, hần tuyên bố một câu người nào nắm được thanh Kim kiếm của hần thì có thể học được toàn bộ công phu tuyệt học của hần, mấu chốt chính là nằm trên thanh kiếm, bọn chúng ta đều là nhân vật bất hảo, khi nào chịu để yên cho lão phu sống an lành!

Hoàng Phủ Tinh cười diêm nhiên nói :

- Lão tiền bồi giao kiếm mọi người cùng hưởng, há không phải hay hơn?

Hàn Đàm Tẩu trừng mắt khinh bỉ nói :

- Cứ nghĩ võ công luyện thành cao cường như Hưởng Đông Lai mà kết cục ra sao chứ?

Hàn Đàm Tẩu lắc đầu cắt ngang :

- Không thông! Không thông! Họ Hưởng trẻ người kém hiểu biết, chưa đủ sự cơ cảnh giang hồ, lão phu nếu như có được võ công thâm hậu như hần, thì Bắc Minh hội đã không đến nỗi bị chặt đứt chân, cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh như hiện tại.

Hoàng Phủ Tinh gật đầu, chợt hỏi ngược lại :

- Vậy lão tiền bồi đã có được thanh Kim kiếm trong tay, nhưng võ công vẫn như cũ, nguyên nhân tại sao?

- Hắc! Lão phu khi phát hiện ra ở tình thế nguy hiểm thì đã tính đến đường lui thân ẩn dật luyện võ công, chẳng ngờ Bạch Tiêu Thiên còn ma mãnh hơn, hần là người đầu tiên trở mặt đánh cướp, Lý Vô Lượng thì lừa theo, lão yêu ma Thông Thiên giáo chủ thì vỗ tay cổ vũ, lão phu trở thành cái đích cho trăm mũi tên, tình thế bức bách thấy khó mà không thể không giao ra, chẳng ngờ gặp Nhậm lão nhi Phong Vân hội nói một câu...

Hoàng Phủ Tinh ngạc nhiên hỏi

- Nhậm lão đầu nói thế nào?

Hàn Đàm Tẩu như tức giận khi nhớ lại chuyện này, hừ một tiếng lạnh lùng nói :

- Nhậm lão đầu chen vào nói “Các ngươi thực nực cười, họ Hưởng giáo hoạt đa đoan, chỉ dụng chút kế nhỏ đã khiến cho tất cả chúng ta trí mạng với nhau, nếu như hần không vì thụ thương mà chết, thì nực cười cũng chết đứng”. Lão phu nghe vậy vội gật đầu nói ngay: “Đúng, một thanh kiếm còn con cho dù là bảo vật thì cũng liên can gì đến võ công, đây rõ ràng họ Hưởng dụng kế ly gián, dẫn đến chúng ta mê muội tranh đoạt, rốt cuộc đồng quy ư tận”. Nhậm lão đầu liền tiếp lời “Chúng ta đều là đồng đạo thân hữu lâu năm, chớ nên vì vật còn con mà mất hòa khí, nói không chừng lại trúng kế Hoa Nguyên Tư, đợi đến khi chúng ta huynh đệ tương tàn sứt đầu mẻ óc, hần chỉ cần vung tay là tóm hết”. Rõ ràng ai nấy nghe một câu này như tỉnh ngộ gật đầu cho là phải, lão phu khi ấy thấy có cơ hội thì vội cáo từ chuồn ngay!

Hoàng Phủ Tinh ngẫm cười thâm, lại nói :

- Nhậm lão đầu Phong Vân hội rõ ràng không có ác ý với lão tiền bồi!

Hàn Đàm Tẩu nghe vậy mặt lạnh lại, rít qua kẽ răng :

- Hừ! Lão sát phu đó mới chính là kẻ lòng lang dạ sói, tinh ranh ma mãnh nhất, sau đó chưa đầy một tháng, hần suất lĩnh nhiều tay cao thủ thuộc hạ vậy đến tấn công lão phu bức giao thanh Kim kiếm

Hoàng Phủ Tinh lắc đầu thở dài nói :

- Tranh đoạt qua lại, đúng là chuyện xưa nay không tránh khỏi.

Chàng dừng lời, ngẫm nghĩ giây lát chợt hỏi :

- Lão tiền bối đã mất thanh Kim Kiếm, Bạch Tiêu Thiên vì sao không tìm đến họ Nhậm đòi kiếm, mà lại bức giam lão tiền bối ở đây?

Hàn Đàm Tẩu lắc đầu cười nói :

- Đầu óc người lúc nào cũng thực đơn giản, người thử nghĩ xem, lão phu như nói Kim kiếm đã bị Nhậm lão đầu cướp mất, nhưng họ Nhậm lại chối phăng, thử hỏi Bạch Tiêu Thiên sẽ tin họ Nhậm hay là tin lão phu?

Hoàng Phủ Tinh chau mày nói :

- Nhậm lão đầu là người đứng đầu một bang hội, danh dự rất lớn, lẽ nào chuyện mình làm lại không dám nhận?

Hàn Đàm Tẩu lại cười ngất lên lắc đầu nguầy nguậy nói :

- Ta đã nói người lúc nào cũng nghĩ thẳng một đuột, người có biết lúc ở Bắc Minh hội, ta đã từng đòi họ Nhậm trả kiếm ngay trước quần hùng, họ Nhậm thề sống thề chết không hề đoạt kiếm. Rõ ràng ai cũng có đầu óc suy đoán thiên về phía lão Nhậm, đó là lý thường tình, cho rằng lão phu dựng chuyện lập nghi kế làm loạn tai mắt vô lâm.

Hoàng Phủ Tinh nghe rồi trầm mặc suy nghĩ, đoạn thở dài nói :

- Nếu thế thì lão tiền bối dù muốn trao kiếm đổi lấy tự do cũng không có kiếm mà trao, bị giam khốn ở đây không có ngày ra ngoài!

Hàn Đàm Tẩu cười chua chát nói

- Ra ngoài làm gì chứ? Hắc hắc... lão phu ngược lại chỉ muốn cho Bạch Tiêu Thiên phí tâm lực cả đời chờ đợi, hắc hắc... chỉ có điều không biết Nhậm lão đầu nghiên cứu thấu bí kíp trên Kim kiếm hay không?

Trong đầu lão chợt nghĩ một ý, đảo mắt nhìn quanh một vòng, nhưng chỉ thấy một màu tối đen, ngược mắt nhìn lên bầu trời nhỏ nhoi với một ánh sao cô đơn lấp lánh như ánh mắt nhìn trộm, ánh sáng không đủ khiến cho khô đầm này sáng hơn tí nào.

Trầm mặc im lặng qua một lúc, Hàn Đàm Tẩu chợt lên tiếng nói :

- Tiểu tử, lão phu truyền chương pháp cho người, nếu người thoát mệnh được, chỉ cầu người làm cho lão phu một chuyện

Hoàng Phủ Tinh bất giác cảm khái cho lão già, bèn hỏi :

- Lão tiền bối có gì sai khiến?

Hàn Đàm Tẩu thấp giọng nói :

- Người tìm cách trộm lại thanh Kim kiếm rồi quay lại nơi này, có thanh bảo kiếm lão phu mới mong chặt đứt mấy sợi Long tu sách này, hy vọng duy nhất thoát khỏi nơi chết tiệt này.

Hoàng Phủ Tinh cân nhắc nói :

- Văn bối lượng sức hành động, thật không dám bạo ngôn hứa trước.

- Đương nhiên là thế, Thần Kỳ bang là chốn long đầm hổ huyết, đâu phải là nơi ra vào dễ dàng.

Lão dừng lời lại, trầm ngâm một lúc lại nói tiếp :

- Nhậm lão đầu có một đứa con trai, chỉ cần người giết được hắn thì ân oán chúng ta xem như huê không ai nợ ai.

Hoàng Phủ Tinh giật mình thầm nghĩ: “Con người lão quái nhân này mới thật thất đức tiết hậu, thật đáng sợ thay!”

Nghĩ vậy nhưng ánh mắt chàng bắt giác đưa nhìn lên những chiếc thiếc luyện đen tuyền trói cánh tay phải lão vào vách đá, ngẫm nghĩ gì rồi hỏi :

- Thiếc luyện Long tu sách này chỉ có thanh Kim kiếm mới chặt đứt được hay sao?

Hàn Đàm Tẩu gật đầu nói :

- Bạch lão đầu tâm trường hiểm độc, khi làm chuyện này đã từng tính trước, Long tu sách không dễ bị bảo đao bảo kiếm bình thường chém đoạn, cần phải đến thanh Kim kiếm sắc bén vô tỷ kia mới may ra làm nổi chuyện đó, đây chính là chỗ hiểm của Bạch lão đầu!

Hoàng Phủ Tinh ngẫm thử dài im lặng giây lát, trong đầu chàng chợt nhớ đến một điều bèn hỏi :

- Lão tiền bối vừa nói chuyện thanh Kim kiếm vốn chỉ là một cuộc lừa từ xưa đến nay nghĩa là sao?

Hàn Đàm Tẩu nghe hỏi hai mắt đảo nhanh, nhìn lên miệng đầm một cái, nói :

- Lão phu nói lời này lúc nào nhỉ? Hừ... thanh Kim kiếm chí ít cũng nằm trong tay lão phu một tháng, vậy mà lão phu không hề nhận ra cái gì trên đó gọi là bí kíp võ công, đây không phải là chuyện lừa thì là gì?

Nói rồi lão ngồi ngay lại nhắm mắt như vận khí điều hòa, chẳng nói gì thêm.

Hoàng Phủ Tinh đấu luyện một ngày cũng mệt mỏi, lúc ấy cũng ngồi một bên tĩnh thần vận khí, dần dần đi vào giấc ngủ...

Trăng lặn sao thưa, không biết đã qua bao lâu, đột nhiên nghe giọng Hàn Đàm Tẩu cười phá lên nói :

- Hoàng Phủ Tinh! Hoàng Phủ Tinh! Ngày xuất đầu của ngươi đã đến rồi đó!

Hoàng Phủ Tinh choàng mở mắt thức tỉnh, ngược mắt nhìn mới thấy trong ánh sáng ban mai chiếu xuống, một sợi thừng lớn từ miệng đầm từ từ thông xuống, bắt giác khí huyết sôi lên, nhảy dựng đưa mắt ngưng nhìn.

Hàn Đàm Tẩu chỉ sợi thừng cười kha kha nói :

- Giờ thì còn xem ngươi hành động!

Hoàng Phủ Tinh ở với lão khá lâu ngày, lúc này nghe giọng lão cũng biết hàm chút luyện tiếu, chàng quay người cười khở, rồi chấp tay vái dài thi lễ nói :

- Văn bối giờ cáo từ...

Ý tiếp theo chàng không nói được, Hàn Đàm Tẩu cười nói :

- Ngươi bắt tất đa lễ, chúng ta bĩ thử lợi dụng nhau!

Nói rồi đột nhiên lão rút thanh kiếm của Hoàng Phủ Tinh cầm phập mạnh xuống tuyết lún sâu đến cán, Hoàng Phủ Tinh kinh ngạc hỏi :

- Lão tiền bối làm vậy nghĩa là sao?

Hàn Đàm Tẩu cười ha hả nói :

- Nhìn vật nhớ người, lão phu giữ lại làm kỷ niệm!

- Nhưng... đây là lợi khí phòng thân của văn bối!

Hàn Đàm Tẩu xua tay nói :

- Không cần nữa, một chiêu chưởng pháp của lão phu, còn hơn gấp trăm thanh kiếm của ngươi.

Hoàng Phủ Tinh nôn nóng về không hài lòng nói :

- Thanh kiếm này là vật tặng của tiên phụ vân bối, đường thời từng nói với vân bối, kiếm còn người còn, kiếm mất nhân vong...

Hàn Đàm Tẩu thoáng chút suy nghĩ rồi chợt ngửa cổ cười vang gật gù nói :

- Thế thì càng hay, người nghĩ cách trộm Kim kiếm về đây, lúc ấy ta trao kiếm lại cho người, đồng thời còn có điều tốt cho người nữa đấy.

Hoàng Phủ Tinh bỗng bật phát nộ :

- Thì ra lời lão đêm hôm qua không thật...

Hàn Đàm Tẩu lắc đầu nói :

- Thật nhiều, giả ít, lão phu không dám chắc Bạch lão đầu đến hay không, người cứ thử vận khí một phen, nếu như chết, mang theo thanh kiếm này cũng vô dụng!

Hoàng Phủ Tinh biết tính khí lão già này vô cùng cổ quái, lão đã quyết thì núi đổ chẳng lay được lão, bắt đắc dĩ giậm chân hậm hực, rồi quay người nhún mình vọt lên chộp sợi thừng leo lên, dưới này Hàn Đàm Tẩu cười lạnh lạnh về đắc chí vô cùng.

Chàng ở dưới khô đầm hơn một tháng, luyện công vừa tăng tiến và vết thương ở vai cũng lành hẳn, giờ đây leo lên dây thoăn thoắt như một con vượn, nháy mắt đã lên khỏi miệng đầm.

8. Chương 8: Cô Tinh Huyết Lệ

Đưa mắt nhìn quanh một vòng chỉ thấy không khí lạnh lẽo trầm lắng, một lão già thân vận trường bào màu tía tay nắm đầu sợi thừng đứng bên miệng khô đầm.

Lão già dưới cằm để râu ba chòm, mặt trắng như mặt ngọc, trên mặt không lạnh lùng nhưng cũng chẳng có chút sắc khí, khiến người ta thấy khó gần.

Hoàng Phủ Tinh vừa nhìn người này chợt liên tưởng đến Bạch Tiêu Thiên, ý muốn mở miệng nhưng thấy đối phương im lặng không chút biểu hiện, khiến chàng đánh nén lời lại chẳng nói.

Lão già áo tía liếc mắt nhìn qua một cái rồi thuận tay thân sợi thừng lại, lập tức quay người bước đi, nửa câu cũng chẳng nói, Hoàng Phủ Tinh khựng cả người, lóng ngóng một khắc rồi quyết định bước chân theo lão già.

Hai người ra khỏi khu vực cấm cờ vàng, lại vào lối trúc, bấy giờ mới thấy Bạch Quân Nghi và một vị trung niên văn nhân nét mặt thanh tú đứng bên đường, Tiểu Thúy và thêm một tiểu đồng khác đứng phái sau lưng.

Mọi người tĩnh lập chờ đợi khi lão già áo tía và Hoàng Phủ Tinh đi qua rồi mới thấp tùng theo sau.

Hoàng Phủ Tinh lúc này mới xác định chắc hẳn lão già áo tía này nhất định là vị danh chấn võ lâm Thần Kỳ bang chủ.

Chốc lát, mọi người bước vào một khu tịnh xá ưu mỹ điển nhã tọa lạc trong rừng thúy trúc có khe nước trong xanh chảy uốn quanh.

Vào đến tịnh xá, lão già áo tía chễm chệ ngồi xuống trên chiếc trường kỷ bằng mây xích đằng, trung niên văn sĩ và Bạch Quân Nghi ngồi hai bên, Hoàng Phủ Tinh đứng ngay giữa phòng thăm nghĩ trong đầu: “Ba tên tà ma ác đạo nghiêm nhiên ngồi cao ngạo thị, ta đứng dưới chịu tội, nếu như không có lời mẹ ta dận dò chớ nên ý chí dụng sự, thì có lẽ ta chịu bọn chúng một trận rồi trí mạng với chúng ngay”.

Lão già áo tía ướm mắt nhìn chàng từ đầu đến chân rồi hất hàm hỏi ngay một câu :

- Hoàng Phủ Tinh, người muốn sống hay chết?

Hoàng Phủ Tinh bị hỏi một câu phủ đầu đến ngớ người, lại nghĩ: “Lão ma đầu này giảo hoạt thật, khiến người ta khó nhận ra chân ý của hắn ngay!”

Chàng tuy nghĩ vậy, nhưng bên ngoài trấn tĩnh đáp :

- Tại hạ nếu như muốn chết, thì hẳn đã chết trong tay lệnh ái từ lâu rồi!

Lão già áo tía lại đưa ánh mắt sắc lạnh dò xét chàng lần nữa, lạnh giọng nói :

- Ta nói thật với ngươi một câu, ái nữ ta và Cốc Thế Biểu vốn chẳng xem ngươi vào đâu!

Lão hơi dừng lời lại, ánh mắt sắc lạnh vô tình quét nhìn lên mặt chàng nói tiếp :

- Bọn chúng rất tầm thường, thiếu nhiều hiểu biết cho nên cũng không trách được!

Hoàng Phủ Tinh nghe một câu này cũng thấy khó chịu, liếc mắt nhìn Bạch Quân Nghi chỉ thấy cô ta ửng đỏ má lên, thầm nghĩ trong đầu: “Bạch Tiêu Thiên nói không giữ kē, hành sự hãn cũng chỉ cốt được việc, chẳng kể nhân tình đạo lý, xem ra hiểm ác không tưởng”.

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn ôm quyền thi lễ nói :

- Đa tạ lão Bang chủ chỉ bảo, mọi người từ từ, tại hạ tất cũng chẳng ngoại lệ!

Lão già phớt hiện nụ cười bí ẩn, rồi biến mất ngay, từ từ nói tiếp :

- Người ta thường nói duy hiếu tử mới thành trung thần, trên đời này hiếu tử vốn đã ít, trung thần lại càng hiếm hơn. Ta nghe nói ngươi là hạng hiếu tử, tận lòng thờ cha mẹ, cho nên mới có lòng ưu đãi ngươi, ngươi cứ thật tình nói một câu muốn gia nhập bốn bang hiện tận lòng trung hay không?

Hoàng Phủ Tinh đáp gọn một câu :

- Tại hạ vốn đã đầu nhập Thần Kỳ bang!

Bạch Tiêu Thiên lắc đầu nói :

- Con gái ta ý khí dụng sự, điều đó không thể coi là thật được!

Lão hơi dừng lời lại, ánh mắt ngưng thần trên khuôn mặt ngăm đen của Hoàng Phủ Tinh như tìm ẩn ý thực chất bên dưới, một lúc nói tiếp :

- Ta cũng chẳng giấu gì ngươi, nếu như ngươi không tận lòng đầu nhập bốn bang, ta vì tránh hậu hoạn đương nhiên chẳng bao giờ để ngươi sống!

Lời lão nói đến cuối câu lạnh lùng không chút nhân tình, Hoàng Phủ Tinh cổ trấn tĩnh giữ giọng bình thản nói :

- Làm thế nào mới được coi là thành tâm đầu Bang? Sống thế nào mới khiến lão Bang chủ tin tưởng?

- Hắc hắc... cũng dễ thôi, chỉ cần ngươi nói rõ thân thế lai lịch, lấy thủ cấp Tàn Bạch Xuyên, ta hoàn toàn tin ngươi!

Hoàng Phủ Tinh nghe thì sầm nét mặt nói :

- Tại hạ đã hiểu, lão Bang chủ quyết không dễ dàng dung lưu tại hạ!

Nói rồi chàng chấp hai tay trước trán, đồng dục nói tiếp :

- Thỉnh lão Bang chủ ban tứ một chương, tránh để đục bùn bắn nước, tại hạ cũng khéo ăn nói với tiên nhân!

Chợt nghe Bạch Quân Nghi tức giận thét lớn :

- Hoàng Phủ Tinh, cha mẹ ngươi có gì mà ghê gớm đến thế chứ? Ngươi nói ra lai lịch, có lẽ ngươi sống nổi đấy!

Hoàng Phủ Tinh ánh mắt chuyển nhanh, ôm quyền nói :

- Cô nương xin chờ hỏi nhiều, tại hạ quyết không phải là kẻ dưng thất phu, chết trong tay Thần Kỳ bang xem như hoàn trả lại ân tặng được trị thương của cô nương.

Bạch Quân Nghi nghe thế càng nổi giận thét lớn :

- Người phí của ta hai viên linh dược còn chọc giận ta tức điên lên, há dễ dàng để cho người chết, hừ... chó hòng...

Bạch Tiêu Thiên xua tay nói :

- Nói nhiều vô ích!

Rồi quay nhìn Hoàng Phủ Tinh nói :

- Người khí tiết anh hùng, coi chết như không, lão phu lòng thầm khâm phục, đã thế người nên tự kết liễu, tránh phải đợi lão phu ra tay!

Một câu này quả cân lượng, Hoàng Phủ Tinh lắc đầu nói :

- Sinh mệnh do cha mẹ mà có, cha mẹ không bảo chết, ta há dám tự tiện!

Bạch Quân Nghi tức điên lên, vụt đứng dậy phất tay nói :

- Tiểu bối vô lễ, phụ thân ta là người thế nào, chỉ lấy cầu mệnh của người há phải cần phụ thân ta ra tay?

Hoàng Phủ Tinh thấy cô ta xuất đầu chính hợp tâm ý mình, lãnh đạm nói :

- Tại hạ có mượn một chiêu chưởng pháp của Hàn Đàm Tẩu, nếu cô nương có hứng thì thay lệnh tôn ra tay.

Bạch Quân Nghi chưa kịp đáp, thì lão già đã cản lại nói :

- Nghi nhi ngồi xuống, trong Thỉnh Tuyệt hiên của ta không tiện cho các người động thủ.

Lão dừng lời, quay mặt nhìn trung niên văn sĩ tiếp :

- Phiên đến quân sư, cho một chưởng kết liễu nó đi!

Trung niên văn sĩ nghe thì mỉm cười thư thái đứng lên bước đến trước mặt Hoàng Phủ Tinh, cử chỉ ung dung, thần thái nhẹ nhàng như không, tựa hồ như một chưởng của lão lấy mạng Hoàng Phủ Tinh quyết không tổn chút sức.

Hoàng Phủ Tinh thấy trung niên văn sĩ tiến đến phía mình thì ngấm vận khí vào tả thủ phòng bị, đột nhiên nghe Bạch Quân Nghi nói :

- Cha! Hắn do con mang về, nên để tự tay con lấy mạng hắn!

Bạch Tiêu Thiên nghe thì đầu mày nhú lại, trung niên văn sĩ bất chợt dừng người lại quay lại mỉm cười nói :

- Hoàng Hà trở về Nam, nửa thiên hạ đều nằm dưới uy của Bang chủ, Quân Nghi luyện thành nhất thân tuyệt học, nhưng ít có cơ hội động thủ quá chiêu, thiếu niên hiếu cường, Bang chủ xin cứ tứ nguyên lời thỉnh cầu để Quân Nghi mãn nguyện tâm sự.

Bạch Tiêu Thiên nét mặt sầm lại, phất tay áo bước ra ngoài, Bạch Quân Nghi nghiêm túc nói với trung niên văn sĩ :

- Được Gia Cát thúc thúc giúp đỡ diệt nữ cảm kích vô cùng.

Trung niên văn sĩ mỉm cười đầy ngụ ý, rồi chấp tay cứ bước theo chân Bang chủ ra ngoài, cả bọn cũng lục tục kéo đi, Hoàng Phủ Tinh đi cuối cùng, trong đầu thâm nghĩ lần này khó sống nhưng tự nhiên thấy bình tĩnh lạ, Tiểu Linh đi gần chàng nhất, bỗng quay đầu nháy mắt với chàng như muốn nói chó nên chọc giận tiểu thư tìm đến cái chết, Hoàng Phủ Tinh nhún vai lắc đầu cười đáp lại.

Ra khỏi tịnh xá, một khoảng trống trống cỏ xanh rì, Bạch Tiêu Thiên và trung niên văn sĩ tĩnh lập bên nhau, Bạch Quân Nghi đứng ngay giữa hiên trường. Hoàng Phủ Tinh bước tới lãnh đạm nói :

- Tại hạ được gia huấn từ nhỏ, phạm việc gì cũng tận lực, cô nương hết sức cẩn thận.

Bạch Quân Nghi đầu mày nhú lại, đột nhiên thét lên một tiếng, khoát bộ sấn tới phất chưởng tấn công, Hoàng Phủ Tinh tả bộ thoái nửa bước, tay trái khoát lên nửa vòng vận kinh phát chưởng nghênh chiêu.

Cha con họ Bạch tuy đều biết Hoàng Phủ Tinh đã học được một chiêu chưởng pháp này thế nhưng cũng không thể ngờ nội lực ngầm bên trong lại thâm hậu như vậy, bất giác đều biến sắc.

Hoàng Phủ Tinh chưởng ra sau nhưng thế cực nhanh, biến hóa kỳ ảo, chốc lát đã phong trụ chưởng lực của đối phương, Bạch Quân Nghi mặt nặng nề cười nhạt một tiếng, biến thức ra chiêu thứ hai, một chưởng đánh chéo xuống thắt lưng của chàng, tay trái vòng bên hông tập kích vai lưng.

Một chiêu hai thức cùng di chuyển nhanh không tưởng, nhưng Hoàng Phủ Tinh không hề nao núng, chàng vẫn một chiêu Khốn Thú Đẩu Công ứng chiêu biến hóa đối địch, lại nhân lúc dưới đầm đuối luyện với Hàn Đàm Tẩu lão đã từng dùng đến võ học của Bạch Tiêu Thiên nên giờ đây chiêu pháp của Bạch Quân Nghi đối với chàng không còn xa lạ.

Bạch Quân Nghi chủ động tấn công hai chiêu liền vẫn không đắc thủ, ngược lại bị một chiêu của đối phương khóa chặt, thì bắt đầu phát nộ thét lớn xông tới tấn công, Bạch Tiêu Thiên đứng bên ngoài thấy vậy nhấc nhỡ :

- Nghi nhi, cần bình tĩnh mà đánh!

Hoàng Phủ Tinh long hành hổ bộ chuyển dịch nội trong phạm vi ba xích tay trái trước sau ra chiêu biến hóa vô cùng nhưng cũng chỉ nằm trong một chiêu Khốn Thú Đẩu Công, vậy mà khóa chặt chưởng pháp đối phương khiến Bạch Quân Nghi không tài nào nhập nội công vào được một thế.

Qua hơn mười chiêu, Hoàng Phủ Tinh đột nhiên thét lớn một tiếng, vù một chưởng đẩy bức Bạch Quân Nghi lùi sau một bước dài.

Hoàng Phủ Tinh đương nhiên không cam dễ thua, thế nhưng chàng thâm hiểu cho dù thắng Bạch Quân Nghi đi nữa thì ngày hôm nay quyết cũng không sống thoát được khỏi đây. Cho nên trong khi đấu chàng không gấp cũng không chậm, chỉ giữ mức bình thường, dụng nội gia tâm pháp kèm thi triển tuyệt chiêu Khốn Thú Đẩu Công tấn công đối phương cho nên thế chưởng càng mạnh lên gấp bội.

Bạch Quân Nghi tuy không nắm được thế chủ động, nhưng cô ta hấp thụ võ nghệ chân truyền từ Bạch Tiêu Thiên lại nói tuyệt chiêu này của phát triển cô ta cũng từng được phụ thân nói đến chỗ lợi hại của nó nên không công vào nổi nhưng cũng không đến nỗi bị thủ bại nhanh chóng.

Phút chốc, hai người đã đấu được với nhau năm mươi chiêu, trận đấu đến hồi kịch liệt, chỉ còn thấy hai nhân ảnh quần lấy nhau, tiếng chưởng phong vù vù nghe lạnh của người.

Đứng ở bên ngoài Bạch Tiêu Thiên và trung niên văn sĩ chăm chú theo dõi trận đấu, sắc mặt ai nấy cũng trở nên nặng nề, ưu kỳ vẫn chính là Bạch Tiêu Thiên, lão không ngờ chàng thiếu niên trẻ tuổi này chỉ trong thời gian rất ngắn lại hấp thụ một cách thuần thục chiêu chưởng pháp của Hàn Đàm Tẩu, mà khi thi triển do chàng tự do nên chiêu ra biến hóa xem còn linh động kỳ ảo hơn nhiều.

Hai người quần đấu thêm một lúc nữa, Bạch Quân Nghi bằng thân pháp kỳ diệu đã hóa giải tất cả những thức biến của Hoàng Phủ Tinh, lúc này dụng tuyệt luân chưởng pháp hấp thụ từ phụ thân vây lấy tấn công Hoàng Phủ Tinh.

Hoàng Phủ Tinh nhân học một chiêu chưởng pháp ở Hàn Đàm Tẩu, thứ nhất chỉ một cánh tay trái, thứ hai chỉ ngồi trên tuyết cho nên giờ ra chiêu ở phạm vi rất hẹp, gần như dùng để thủ thì tiện hơn là để tấn công, vô hình trung chàng rơi vào thế bị động, dần dần chàng mới nhận ra mình như một con thú bị vây khốn, đối phương cứ vờn xung quanh buộc mình phải dùng những đòn thế biến hóa hiểm hóc để phòng thân.

Đấu đến chừng trăm hiệp thì Hoàng Phủ Tinh cả người toát mồ hôi, hơi thở rất gấp, mọi biến chiêu gần như không còn giải nổi vòng vây chưởng pháp của đối phương, chàng thậm nghĩ có lẽ đã đến lúc cũng phải dùng đến biến thức cuối cùng, chàng vẫn còn phân vân chưa biết nên ra tay hay không nhưng Bạch Quân Nghi tấn công càng ngày càng dữ dội, từng chiêu từng thức như phải lấy mạng chàng mới thôi. Chính điều này khiến Hoàng Phủ Tinh tức giận lên, chàng nghĩ: “Ta không thoát được khỏi đây, nhưng cũng không thể chết dưới tay một nữ nhân, chí ít cũng phải đồng quy ư tận với đối phương!”

Nghĩ rồi chàng thét lớn :

- Bạch cô nương, tại hạ có chết cũng không chết dưới tay cô nương đâu, xem đây!

Bạch Quân Nghi thấy đắc thế thì cười khanh khách nói :

- Chết dưới tay ai, người không tự làm chủ được đâu!

Hoàng Phủ Tinh trong đầu đã quyết, chuyển bộ di hành dẫn đối phương sang trái, tay trái ra chưởng biến liền một hơi mười ba thức, quả nhiên lần này đã khiến cho đối phương thế loạn nên để hở rõ ràng, chàng thét lớn một tiếng biến chiêu ra tuyệt thức cuối cùng quyết hạ đối phương...

Đứng ở bên ngoài Bạch Tiêu Thiên và trung niên văn sĩ đã nhận thấy Hoàng Phủ Tinh như con thú bị vây khốn, sát cơ trỗi lên thế nào cũng ra chiêu trí mạng cho nên cả ai không ai bảo ai đều chuyển thân hình bước tới gần chuẩn bị đề phòng Bạch Quân Nghi gặp bất trắc nguy hiểm thì ra tay ứng cứu.

Lúc này thấy Hoàng Phủ Tinh đánh một cách hung dữ, chiêu thức biến hóa kỳ lạ, Bạch Quân Nghi khó bề thoát nổi một chiêu này, cả hai đồng thanh hét lớn một tiếng song song phân tả hữu nhảy vào.

Chẳng ngờ sự tình đột biến!

Chỉ thấy Bạch Quân Nghi tay hơi trầm xuống, một chưởng đánh thốc ra trúng đích vào người Hoàng Phủ Tinh chàng thét lên một tiếng, cả người thoái liền ba bước dài, không trụ nổi ngã người trên đất, miệng hộc máu tươi.

Toàn trường lập tức im phăng phắc, cha con họ Bạch và trung niên văn sĩ thần sắc đều hiện nét cổ quái dị thường.

Thì ra, Hoàng Phủ Tinh biến thức cuối cùng thoát trông đã thấy một chưởng hạ gục đối phương nhưng khi ánh mắt kịp nhìn thấy nơi đánh tới vừa đúng nhũ bộ của Bạch Quân Nghi liền thu chưởng. Chàng từ nhỏ được giáo huấn rất nghiêm ngặt, nam nhi hảo hán tấn công vào người nữ nhi trên vùng cấm là điều tối kỵ nhất của võ lâm, cho nên mới khựng tay thu chưởng, nhận lĩnh đủ một chưởng của Bạch Quân Nghi.

Im lặng một lúc, Bạch Tiêu Thiên ánh mắt chợt hằn lên sát cơ liếc nhìn trung niên văn sĩ ra hiệu, trung niên văn sĩ hiểu ý liền khoát bộ bước nhanh về phía Hoàng Phủ Tinh giơ chưởng lên đánh xuống...

Nhưng chợt nghe Bạch Quân Nghi thét lớn :

- Điều thúc thúc!

Tiếng thét lạnh lạnh khiến trung niên văn sĩ giật mình thu chưởng ngoái đầu nhìn cô ta.

Hoàng Phủ Tinh trúng một chưởng tâm mạch gần như bị đánh tệt, đến thở không ra hơi, ngồi rũ người trên đất chờ chết bất ngờ nghe tiếng thét gọi giật lại của Bạch Quân Nghi thì ngớ người ngược mắt nhìn lên về phía cô ta.

Chỉ thấy khuôn mặt mỹ diệu như tiên của Bạch Quân Nghi giờ đây giá lạnh như băng sương, lạnh giọng nói :

- Cha! Giết hấn không quan trọng lắm thế nhưng Nghi nhi sau này chỉ sợ hành tẩu giang hồ chẳng còn thanh danh gì, cha như nể mặt Nghi nhi thì tha cho hấn lần này!

Cô ta nói rất dứt khoát lạnh lùng, tựa hồ như không phải lời nói của một nữ nhi nói với phụ thân, đến Bạch Tiêu Thiên nghe vậy cũng ngẩn người, sắc mặt lúc trắng lúc xanh hằm ỉn về giận dữ.

Trung niên văn sĩ thấy cha con họ gần như phản mặt nhau, thì giật mình trầm nghĩ: “Nha đầu này kiêu ngạo thù dai, phản diện tuyệt tình, chuyện ngày hôm nay nếu ta không lên tiếng, xảy ra chuyện không hay thì nhất định ta khó tránh khỏi thù ngấm, lúc ấy đề phòng cũng khó, ta cần phải cẩn thận mới được!”

Trung niên văn sĩ họ Điều tên Sách, trác hiệu giang hồ Độc Gia Cát, năm xưa khi trên Bắc Minh đại hội mới xuất đầu lộ diện, Bạch Tiêu Thiên thấy người này tâm cơ hơn người nên mới lôi kéo về dưới trướng mình, luôn bên cạnh lão ta như một vị quân sư, Thần Kỳ bang hùng mạnh khuếch trương được như ngày hôm nay thì công của Độc Gia Cát Điều Sách quyết chẳng nhỏ.

Điều Sách có danh Độc Gia Cát chính là nhờ tâm cơ trác tuyệt mà lại hiểm độc, bách kế tính ra đều hại người lợi mình, cho nên trước hai chữ Gia Cát mới có thêm một chữ Độc, lúc này nghĩ nhanh trong đầu liền tiến lên một bước giọng hòa hoãn nói :

- Lão quái nhân đem tuyệt học truyền cho tiểu tử này nhất định hy vọng ở hần, theo thiên nghi của Diêu Sách thì mười phần hết chính là trông vào hần để thoát khỏi khô đảm, chuyện này tất có liên quan đến thanh Kim kiếm, giờ nếu giết hần đi chỉ sợ bỏ lỡ một đầu mối tốt!

Bạch Tiêu Thiên cũng đã nghĩ ra điều đó, gật nhẹ đầu rồi dùng truyền âm nhập mật nói :

- Cao luận của quân sư không sai, nếu như Kim kiếm quả nằm trong tay Nhậm Huyền thì bằng vào võ công của tiểu tử này cũng không cách gì lấy được, nếu tha hần thì chúng ta có kế hoạch thế nào đây?

Diêu Sách dùng truyền âm nhập mật đáp lại :

- Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo trở thành Võ lâm Tam đại, giờ nếu chúng ta gây hần thì không có lợi, nếu có tiểu tử này đánh đầu trận không phải không có chỗ hay!

Bạch Tiêu Thiên gật đầu, trên mặt rạng lên tợ hồ như đã nghĩ ra sách lược cười lớn lại dùng truyền âm nhập mật nói tiếp :

- Lời quân sư quả rất tuyệt, Hoàng Phủ Tinh nhỏ tuổi nhưng chí lớn, nếu gặp cơ duyên tất trở thành giang hồ đại họa, chúng ta đã không thể thủ dưng hần sao không sớm khử hần đi?

Diêu Sách cười lắc đầu đáp lại :

- Hần tuy chí lớn, nhưng võ công hờ hững chưa đủ. Cho dù hần có muốn đảo trời lật đất thì không phải là chuyện vài ba năm mà được, huống gì lão Bang chủ chỉ cần dính vào người hần vài cây Tỏa Hồn châm thì há còn sợ hần chạy lên trời chăng? Đến lúc ấy, nếu có thể dẫn dụ những kẻ năm xưa chạy thoát được, thì một mẻ lưới tóm gọn, bây giờ cao gối ngủ yên còn lo âu gì nữa?

Bạch Tiêu Thiên cười lên ha hả, vỗ tay nói :

- Cao luận của quân sư quả tuyệt trong vài ba năm, người Thần Kỳ bang võ công cao cường hơn hần chỉ ít cũng hai mươi người, chúng ta há sợ một tên tiểu tử!

Hai người dùng thuật truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau, đến đó bất chợt thấy Bạch Tiêu Thiên vỗ tay cười lớn nói phá của câu, khiến cả Hoàng Phủ Tinh và Bạch Quân Nghi không hiểu ý bên trong thế nào.

Bạch Tiêu Thiên nói rồi lôi từ trong áo ra một chiếc hộp bọc gấm, mở hộp lấy ra ba cây châm sáng trắng dài chừng hai thốn, cười nói :

- Hoàng Phủ Tinh, ba cây Tỏa Hồn thần châm này ta ghim trên người ngươi, độc tính phải đúng một năm mới phát tác, độc phát thì bỏ mạng, độc môn giải được chỉ nằm trong tay ta, ngươi nhớ đến lúc đó nhanh quay lại Thần Kỳ bang gặp ta.

Hoàng Phủ Tinh vừa chấn động vừa tức giận cả người chàng rung lên, nhưng biết kháng cự là điều ngu ngốc, bấy giờ cắn răng trừng mắt nhìn đối phương im lặng.

Bạch Tiêu Thiên bước tới sau người chàng, thủ pháp cực nhanh, dùng ba cây độc châm ghim sâu vào cột sống lưng của chàng, Hoàng Phủ Tinh cảm giác lạnh bắn cả người, thân hình giật lên mấy cái rồi bình tĩnh trở lại.

Bạch Quân Nghi đứng bên cạnh, ánh mắt có nhiều biểu hiện khác thường, đôi môi hạnh đào mấp máy như muốn nói điều gì lại thôi, quay mặt đi nơi khác.

Hoàng Phủ Tinh biết đối phương muốn mình sống để còn lợi dụng nên mới dụng độc kế này, khi ấy gắng gượng đứng lên, đảo mắt nhìn quanh một vòng lạnh giọng nói :

- Chư vị nếu như không còn làm khó gì nữa thì tại hạ xin cáo từ!

Chấp tay xá ấy cái rồi chàng quay người bước đi.

Bạch Tiêu Thiên thấy thần thái chàng không tỏ ra khiếp sợ hay khuất phục mà ngược lại còn ngẩng cao đầu cất bước bỏ đi thì mặt xạm lại như chì đến Độc Gia Cát và Bạch Quân Nghi cũng biến sắc giật mình, bọn họ ai cũng hiểu Hoàng Phủ Tinh không thể thoát nổi tay Thần Kỳ bang, nhưng thấy khí phách của chàng khiến họ cảm thấy bị nhục, chừng như là nhận thảm bại lần này.

Không khí im lặng trở nên nặng nề, Độc Gia Cát Diêu Sách đứng trước mặt cha con họ Bạch thấy hơi khó xử, nghĩ nhanh trong đầu gượng buông tiếng cười lớn nói :

- Tiểu Linh đi trước dẫn đường cho hần, truyền lệnh các trại cho hần thông qua!

Tiểu Linh nghe vậy vội ứng thanh dạ một tiếng rồi phóng người chạy theo Hoàng Phủ Tinh.

Bạch Tiêu Thiên ngó người nhìn theo bóng thiếu niên, bất giác lẩm bầm trong miệng :

- Anh hùng hào kiệt không lụy trước mỹ nhân tài bảo đã khó, không bị uy hiếp trước oai danh quyền thế càng khó hơn!

Lại nói, Hoàng Phủ Tinh cầm đầu đi thẳng ra hướng đại môn, chỉ thấy trong người đầu óc lằng lằng như hôn trầm, ngực cứ đau nhói lên từng hồi vô cùng khó chịu.

Chàng chỉ vừa mới xuất hiện giang hồ mà đã hai lần thụ thương, mấy lần rơi vào khốn cảnh, trong thâm tâm vô cùng khốn cảm, nhưng chàng không vì thế mà oán trách mình, cũng không nản chí bỏ cuộc, chỉ ngầm tự thấy ưu tư uất hận trong lòng mà thôi.

Chợt thấy Tiểu Linh chạy theo tới nói :

- Hoàng Phủ Tinh, ta dẫn đường cho người!

Hoàng Phủ Tinh nghe gọi thì quay đầu nhìn quanh mới hay mình cứ đi luẩn quẩn trong lối trúc, bấy giờ lẳng lặng theo chân cô ta.

Hai người ra khỏi hậu trại, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, phút chốc một cỗ xe ngựa chạy đến. Ngao Tam đánh cỗ xe của chính Bạch Quân Nghi, hần dừng ngựa lại trao cho Hoàng Phủ Tinh một viên dược hoàn nói :

- Tại hạ phụng mệnh, cung tống Hoàng Phủ Tinh công tử ra khỏi Thần Kỳ bang, công tử nếu như muốn đi đâu xin cứ nói một tiếng!

Hần tự nhiên đổi cách xưng hô, bên trong tất đã được Bạch Quân Nghi căn dặn kỹ.

Hoàng Phủ Tinh ngược mắt nhìn chỉ thấy đầu xe ngựa cầm một lá cờ đuôi nheo màu vàng, chàng vốn định từ khước, nhưng nghĩ lại cũng không cần khách khí tự ái với đối phương, bèn lãnh đạm nói :

- Tại hạ đi Yến Vân!

Ngao Tam đáp một tiếng rồi nhảy xuống vén rèm cửa nghiêm mình mời chàng, Hoàng Phủ Tinh thấy thái độ hần rất khác thường, dùng lễ hạ nhân đối xử với mình thì trong lòng càng sinh nghi, nhưng thấy cũng không cần suy nghĩ nhiều nên cất bước lên xe.

Ngao Tam ra roi thúc ngựa kéo xe lao về phía Bắc.

Trong suốt thời gian đó, chàng quả thật vinh dự, trên đầu xe cắm ngọn Phong Lôi lệnh quyền y cực lớn, xe đi đến đâu đều được các Phân đường Thần Kỳ bang đón tiếp long trọng, thậm chí người hắc bạch lưỡng đạo giang hồ nhìn thấy cờ cũng phải kiêng nể tránh xa. Mỗi lần nghỉ lại ở đâu, thì được người dâng cơm nước và cả tiền bạc, chỉ nội trong mấy ngày đã thấy trong thùng xe đầy ắp vàng bạc.

Hoàng Phủ Tinh uống viên dược hoàn, qua mười ngày tĩnh dưỡng trên xe, giờ đã hoàn toàn hồi phục, hôm ấy chàng đang ngồi một mình cô quạnh trong thùng xe, bất chợt nghe có tiếng người quát tháo lẫn tiếng binh khí va chạm nhau, vén cửa sổ nhìn ra trước mới thấy một đám người huyết chiến với nhau.

Chỉ thấy bên đường có một chiếc độc luân xa đẩy tay, bên trên thùng xe lót nệm, một lão già áo quần lam lũ quần đầy vãi, những vết máu vẫn cứ ứa ra đổ hết cả người, nhưng lão vẫn trơ mắt nhìn trận đấu.

Ngay giữa đường, một lão bà đầu lưng với một trung niên tráng hán, chỉ bằng tay không tử chiến với chín gã đại hán khí giới trong tay, cả hai người áo quần bết máu, thương thế xem ra cũng không ít.

Ngoài ra còn có một hán tử áo hoa, trán vỡ mắt thâm, đôi tay dài quái dị đứng bên đường khoanh tay đốc thúc trận đấu.

Hoàng Phủ Tinh từ xa chưa nhận rõ toàn trường, thế nhưng gã hán tử áo hoa đã nhận ra lá cờ Phong Lô lệnh trên xe, bất giác vội xua tay thét lên :

- Lui! Lui! Lui!

Hắn vừa phất tay ra lệnh, chín gã đại hán chính đang công kích quyết liệt hai người kia, nghe lệnh vội thu binh đao thoái lui sau đứng yên.

Hoàng Phủ Tinh thấy ba người kia bị vây đánh máu me đầy mình thì tự nhiên không chịu nổi vén màn cả bảo dừng xe. Ngao Tam lần này phụng mệnh đưa chàng đi, phận chỉ như bộc tở nên không dám ra mặt nghịch ý, bấy giờ dừng xe ngựa lại.

Hoàng Phủ Tinh xuống xe, Ngao Tam đã vội tiến lên nói với gã hán tử áo hoa :

- Đây là Hoàng Phủ Tinh công tử, Đường phân đường chủ nhanh lên ra mắt!

Gã hán tử áo hoa liếc nhanh mắt nhìn ngọn cờ lệnh lần nữa rồi bước lên một bước cung kính chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ Đường Trấn, tham kiến Hoàng Phủ công tử!

Chính gã đại hán đã thu binh đao vào vỏ, lúc ấy cũng tiến lên thi lễ.

Hoàng Phủ Tinh thầm nghĩ: “Ta thương thế mới lành lặn, đơn thân độc lực quyết không làm gì được chúng, chẳng bằng cứ tạm dụng kế cáo mượn lốt hổ cứu người một phen!”

Nghĩ rồi cố giữ vẻ mặt lạnh lùng nói :

- Đường phân đường chủ miễn lễ!

Đoạn chỉ tay vào ba người kia hỏi :

- Ba người này là ai?

Gã Phân đường chủ họ Đường cúi người nói :

- Lão già trên xe kia là Vong Mệnh Hồ Tổng Liêu, lão bà là Vô Nha Hồ, gã thanh niên kia là nhi tử bọn họ ngoại hiệu Bất Tiêu Hồ, võ lâm hào kiệt xưng tán bọn họ một nhà ba người Tổng thị tam hồ.

Hoàng Phủ Tinh đầu mày nhíu lại hỏi :

- Phạm tội gì?

Đường Trấn còn chưa kịp đáp, bỗng thấy lão già nhướng người trên xe thét lớn :

- Giết cha người!

Rồi vòng tay qua đầu nằm trở xuống nhắm mắt lim dim như không.

Đường Trấn và chín gã đại hán mặt phần nộ quay đầu nhìn về phía lão già như chực ăn tươi nuốt sống.

Hoàng Phủ Tinh phất tay nói :

- Đường phân đường chủ cứ nói hết từ đầu, ta có cách thâm nhập bọn họ.

Đường Trấn vội cúi đầu đáp :

- Tổng thị tam hồ hung hãn ngang ngạnh, không chịu khuất phục bốn bang, vừa rồi còn dám giết hai vị huynh đệ trong bang chúng ta. Tổng đường truyền lệnh xuống các Phân đường chú ý ghi lại nơi bọn chúng đi qua, nhưng không được lấy mạng bọn họ...

Hoàng Phủ Tinh nghe đến đó hứ một tiếng lạnh lùng, trong đầu nghĩ bọn này quá sức hoành hành bá đạo, nếu không có ngày trừ khử đi thì là đại họa cho võ lâm.

Đường Trấn thấy mặt chàng đầy vẻ giận dữ cứ nghĩ chàng tức giận Tổng thị tam hồ, vội cúi người nói tiếp :

- Công tử xin chớ tức giận, tại hạ động thủ ngay, chỉ cần để vết lại trên người chúng xong, tại hạ mời công tử đến hạ đường tĩnh dưỡng đại giá.

Nói rồi trở tay rút thanh đơn đao trên lưng định bước về phái bọn gia đình họ Tồn.

Hoàng Phủ Tinh nghĩ nhanh trong đầu, thấy giờ trở mặt với chúng thì không hay, bèn gọi lớn :

- Đường phân đường chủ chờ đã!

Đường Trấn dừng người lại hỏi :

- Công tử còn có gì dạy bảo?

- Tại hạ cần ba mạng người có chuyện!

Nói rồi quay mặt nhìn Ngao Tam ra lệnh :

- Bắt hết tất cả ba người này đưa lên xe!

Ngao Tam trong lòng thầm kêu khổ, thế nhưng không để lộ ra mặt, bất đắc dĩ nhảy xuống xe đi bắt ba người kia.

Vô Nha Hồ Tổng lão bà xỉ tay vào mặt Hoàng Phủ Tinh thét hỏi :

- Tiểu cẩu kia, người muốn sao không tự ra tay đi?

Hoàng Phủ Tinh bị mắng một câu thì sa sầm, phất tay áo quay ngoắc người chui nhanh vào thùng xe.

Ngao Tam dần dần như nhận ra tâm ý của Hoàng Phủ Tinh, lúc này thấy chàng ngược lại bị mắng thì buồn cười, lão ta đã ra tay khống chế bọn Tổng thị tam hồ chẳng khó gì, chẳng mấy chốc đều phong bế huyết đạo bọn họ, ném lên thùng xe đóng cửa lại, rồi phóng lên ghế xà ích chuẩn bị đánh xe đi tiếp.

Hoàng Phủ Tinh ngoái đầu ra ngoài vẫy tay nói với Đường Trấn :

- Ta có chuyện cần đi gấp, lúc trở về sẽ ghé thăm Phân đường các người nghỉ lại!

Đừng nói là có ngọn Phong Lô lệnh cấm trước xe, mà ngay chỉ cần thấy cỗ xe đặc biệt của Bạch Quân Nghi xuất hiện và cận vệ trung thành của cô ta Ngao Tam thì cũng đã khiến đám thuộc hạ như Đường phân đường chủ này đủ khiếp vía. Lúc này nghe vậy thì chỉ cúi đầu vâng dạ, buông lời chúc tụng tống tiễn cỗ xe lên đường.

9. Chương 9: Huyết Đổ Cựu Cư

Cỗ xe tiếp tục lao về hướng bắc, Hoàng Phủ Tinh ở trong thùng xe định đến giải khai huyết đạo cho Vong Mệnh Hồ Tổng Liêu.

Lão Tổng tay chân ma mồm bị chế trụ huyết đạo, thế nhưng tức giận cực độ chuẩn bị một búm nước bọt trong miệng, khi Hoàng Phủ Tinh vừa bước đến gần, đột nhiên lão nhổ toẹt búng nước bọt thẳng vào mặt chàng.

Hoàng Phủ Tinh vạn phần chẳng ngờ lão có thể làm vậy, tránh né cũng chẳng kịp, mặt nhận đủ một bãi nước bọt đau rát. Chàng vốn chỉ là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi định cứu người không ngờ lại nhận nhục thế này, khi ấy tức giận không chịu nổi giáng tay định quất tới, nhưng nửa chừng chợt kịp hiểu ra thực tế, đối phương cứ ngỡ mình là người của Thần Kỳ bang nên hận thấu xương cốt mới làm vậy. Đó là hành động khí khái anh hùng, bèn thở dài nghĩ: “Ta làm sao có thể hành động như vậy được!”

Rồi gơ tay áo lên lau mặt chuyển hướng đi đến lão bà định giải huyết.

Chẳng ngờ nhận ra lão bà cũng không kém gì Vong Mệnh Hồ, nét mặt dữ dội đầy căm hận, dù thấy đối phương cũng sẽ giở trò như lão già kia, chàng nhún vai rồi trở lùi ngồi vào chỗ của mình chẳng giải huyết cho bọn họ nữa.

Cứ thế, ba người nhà họ Tổng trượng mắt nhìn chàng đầy căm hận, ngược lại chàng nhìn bọn họ vẻ thông cảm thương hại, thầm nghĩ: “Cả nhà họ Tổng ba người khí tiết quật cường, chính là tử đối đầu với bọn tà ma kia, Ài... chỉ đáng tiếc bọn họ võ nghệ tầm thường!”

Nghĩ đến đó, bất giác lòng thoáng động, lẩm bẩm một mình :

- Giang hồ hiểm ác, quỷ vực trùng trùng, ta đã bị ghim ba ngọn độc châm trên người, tính mạng xem như một chân đã đặt vào cửa Âm tào, chí nguyện có thành hay không thực khó nói. Ba người này cùng quy đồng đạo với ta sao không đem hết võ công truyền thụ cho họ, anh hùng hào hiệp mạnh được một phần thì ma đạo yếu đi một phần, dù ta có chết cũng đã làm được điều tốt cho võ lâm!

Trong lòng nghĩ là quyết định làm ngay, chợt vừa lúc ấy Vong Mệnh Hồ cất tiếng khàn khàn hỏi :

- Tiểu tử ngươi đang nằm mộng đó ư?

Hoàng Phủ Tinh định lại thần chí, nghiêm nét mặt nói :

- Các người nghe đây, ta gọi Hoàng Phủ Tinh, có thâm thù với Thần Kỳ bang bất cứ lúc nào cũng tiềm ẩn họa sát thân...

Vong Mệnh Hồ cười khùng khục nói :

- Tiệc tặc ngươi lẽ ra nên chết sớm!

Hoàng Phủ Tinh nén tiếng thở dài nói :

- Ta trong lòng vốn có rất nhiều điều muốn nói với các người...

Vô Nha Hồ Tổng lão bà nằm bên cạnh giọng the thé chen vào chửi :

- Mẹ kiếp tiểu cầu nhà ngươi!

Hoàng Phủ Tinh mặt không một chút biểu hiện, nói tiếp :

- Ta tuy có hậu sự, nhưng các người chỉ mang cái dũng sắt phu. Ài... trọng nhiệm khó đương nhậm nổi, nên ta thôi không phó thác cho các người nữa!

Vong Mệnh Hồ như nghe ra trong lời chàng có gì u uất bi thán, bèn ngưng mắt nhìn chàng hồi lâu như dò xét, rồi cất giọng hỏi :

- Người... ngươi nói vậy nghĩa là sao?

- Ài! Các người là những người nghĩa hiệp còn sót lại đời nay, tính mạng ta không kéo được dài lâu, cho nên ý ta muốn đem một pho nội công tâm pháp và một chiêu chưởng pháp tuyệt luân truyền thụ cho các người. Các người lần này thoát được thì tìm đến nơi thâm sơn cùng cốc ẩn danh mai tích, nếm mật nằm gai khổ luyện võ công, chờ đến lúc nào võ nghệ đã thành tựu thì mới tái xuất giang hồ trợ đạo trừ ma, giúp kẻ yếu đánh kẻ tàn bạo.

Vong Mệnh Hồ nghe đến đó mới trở mắt nhìn chàng hồi lâu, lòng không khỏi cảm kích nói :

- Chẳng ngờ... tiểu ca ngươi lại là người tốt, lão phu thất kính, không biết nội gia tâm pháp và chưởng pháp tiểu ca ngươi như thế nào?

Hoàng Phủ Tinh phát một cử chỉ cắt ngang nói :

- Không cần nhiều lời, các người nên nghe cho kỹ đây!

Bấy giờ chàng mới đem khẩu quyết chiêu chưởng pháp Khốn Thú Đầu Công giảng cho bọn họ nghe.

Đến chiều tối, xe vào một trấn thành, Hoàng Phủ Tinh gõ vào thùng xe nói lớn :

- Chuẩn bị thêm nhiều lương khô, bắt đầu từ đây đến miền bắc, mỗi đêm chúng ta nghỉ lại ở vùng dã ngoại.

Ngao Tam dừng xe nhảy cuống ngựa nhiên hỏi :

- Công tử sao lại phải khổ như thế chứ?

Hoàng Phủ Tinh xua tay nói :

- Ta làm chuyện gì cũng không giấu người, người cứ làm theo lệnh ta là được. Nếu như người không nguyện theo lời ta, thì người có thể lập tức quày ngựa hỏi Tổng đường phụng mệnh.

Ngao Tam gượng cười nói :

- Ta phụng mệnh hầu tống công tử ra khỏi địa phận, nhiệm vụ còn chưa xong nào dám nửa đường bỏ về.

Nói rồi quay người bước chân lẫn vào trong phố thị.

Cả nhà họ Tống ba người vốn võ nghệ cũng khá, thế nhưng chiêu thức chưởng pháp và nội gia tâm pháp chàng nói ra đều là những điều bọn họ tại chưa từng nghe, mắt chưa từng thấy, quả thật là đại khai nhãn giới, lúc ấy giọng lão trở nên ôn hòa nói :

- Công tử thật ra là ai? Làm vậy là vì điều gì?

Hoàng Phủ Tinh nghiêm sắc mặt nói :

- Ta làm như vậy là để trên võ lâm chính đạo thêm sức, hy vọng các người rồi lấy đỉnh thân ra sức hộ đạo trừ ma.

Nói rồi chàng bước đến giải khai huyết đạo cho cả ba người.

Vô Nha Hồ Tống lão bà ngừng mắt nhìn chàng từ đầu đến chân giọng ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu ca ngươi nói có thâm thù đại hận gì với Thần Kỳ bang, nhưng xem ra lại rất thân cận với chúng, nghĩa là sao?

Hoàng Phủ Tinh lắc đầu cắt ngang nói :

- Thời gian rất cấp bách, những điều tuế toái không nên hỏi nhiều.

Rồi chàng tiếp tục giảng về chiêu chưởng pháp tuyệt luận kia cho bọn họ nghe.

Kể từ bữa đó, Hoàng Phủ Tinh ngày thì giảng giải từng chiêu thức, đêm thì dừng bên ngoài đồng vắng chỉ họ đối luyện, đem chiêu chưởng pháp truyền thụ cho họ. Chỉ có điều bọn họ không được thiên phú linh lợi, hấp thu nhanh như chàng, cho nên chàng phân làm ba phần, chỉ luân phiên dạy cho mỗi người hơn ba mươi thức biến hóa, khiến họ vừa dễ hấp thụ vừa dễ ghi nhớ, chừng mười ngày như vậy, khi xe đến bờ nam Hoàng Hà, thì chàng cũng vừa truyền thụ xong chiêu chưởng pháp cho bọn họ.

Hôm ấy, Hoàng Phủ Tinh thấy xe đỗ lại bên bờ Hoàng Hà, liền nhảy xuống cười nói với Ngao Tam :

- Ngao huynh, chúng ta ở với nhau cũng không ít ngày, giữa chúng ta cũng may tình cảm tốt đẹp không một hiểm khích, giờ đây cáo biệt, sau này có duyên tái ngộ!

Ngao Tam nhảy xuống khỏi ghế, cười hỏi :

- Công tử định qua sông ngay?

Hoàng Phủ Tinh gật đầu nói :

- Tại hạ có chuyện gấp, không thể ở lâu được, chúng ta tạm biệt ở đây!

Nói rồi quay người đi ra hướng bên sông.

Ngao Tam chạy vào thùng xe nắm lấy mấy dây xích chạy theo nói :

- Đi đường cần lộ phí, số tiền này là các Phân đường tặng công tử, nên nắm lấy một ít.

Hoàng Phủ Tinh tiếp lấy mỉm cười không nói gì, đoạn lưu lại một dây xích cho gia đình họ Tống, đoạn cắt dây xích vào áo quay người bỏ đi.

Ba người kia cũng xuống xe độ thuyền sang sông, sang đến bờ Bắc Hoàng Hà, Hoàng Phủ Tinh quay người lại nói :

- Hoàng Hà trở về bắc không thuộc phạm vi thế lực Thần Kỳ bang, ba vị có thể dừng chân lạc nghiệp ở đây, một vài năm sau rồi hồi hương vẫn chưa muộn...

Vong Mệnh Hồ nghe thì ngó người nói :

- Sao? Công tử đuổi chúng tôi đi ư?

Hoàng Phủ Tinh nghe hỏi câu này cũng không khỏi khựng người nói :

- Chúng ta ngẫu nhiên tụ hội, chỉ vì đạo nghĩa mà tương trợ há có thể ở cùng nhau mãi?

Chợt nghe Vô Nha Hồ Tổng lão bà giọng xúc động :

- Tổng thị tam hồ đã được cứu mạng nhưng vô gia khả quy, lần này theo hầu công tử thôi!

Hoàng Phủ Tinh ngớ ngẩn lắp bắp trong miệng :

- Như vậy sao được? Ta còn nhiều chuyện cần kíp, vả lại những nơi ta đến rất nguy hiểm quyết không thể để lụy đến ba vị.

Chàng nhân thương thế chỉ mới hồi phục, nhưng ngày đêm chuyên tâm truyền thụ võ công cho ba người nên hao công tâm lực không ít, lúc này người hơi tiêu tụy, nhưng ánh mắt tinh anh cương nghị, khiến ba người họ Tổng đều cảm phục xúc động, đến rơi lệ quả thật bọn họ không muốn chia tay với chàng thiếu niên này.

Hoàng Phủ Tinh trấn định lại tinh thần, ôm quyền nói dứt khoát :

- Ba vị thận trọng, tại hạ cáo từ!

Vong Mệnh Hồ nước mắt lưng tròng, cất giọng già nua nói :

- Ân cứu mạng công tử như trời biển, cảm phục anh hùng mà cả nhà họ Tổng nguyện theo hầu công tử...

Hoàng Phủ Tinh dần nén xúc động nói :

- Đa tạ hảo ý của ba vị, nhưng tại hạ thân mình còn khó bảo trọng, không thể để liên lụy đến ba vị, sau này nếu như có lúc cần đến, tại hạ nhất định thông báo cho ba vị.

Vong Mệnh Hồ run giọng gỏ :

- Không biết lần này công tử đi đâu?

Chàng còn chưa kịp đáp, Tổng lão bà đã chen vào nói :

- Lão già này thật ngốc, chúng ta cứ đi theo chân công tử há không được sao?

Hoàng Phủ Tinh lắc đầu cười khổ nói :

- Chuyện của tại hạ làm cần phải hết sức bí mật, nếu giờ có thêm ba vị chẳng hóa ra hay thành dỡ, ba vị nếu như muốn giúp tại hạ thì dừng chân lại đây, chờ khi tại hạ quay lại tìm.

Nghe một câu này cả nhà họ Tổng không còn biết nói gì thêm nữa, đưa mắt nhìn nhau quẩn luyến không đành.

Hoàng Phủ Tinh vái dài lần nữa nói :

- Ba vị保重!

Rồi quay ngoắt người phóng chân chạy về hướng bắc thật nhanh.

* * * * *

Ngày đi đêm nghỉ, chừng mười ngày sau chàng mới vào được vùng Vân Trung sơn.

Vào đến núi, trong ký ức của chàng về Lạc Hà sơn trang càng lúc càng rõ nét, vừa tìm đường trở lại cố cư, lòng chàng vừa hồi hộp, thậm chí khẩn vái :

- Cha ở trên trời có linh thiêng thì phù hộ cho hài nhi lấy được Đan Hỏa Độc Liên về trị thương cho mẹ, mẹ hồi phục công lực thì tất trả được thù cha...

Trời vừa đổ tối thì chàng cũng tới được cốc núi, mảnh trăng thượng tuần trong đêm thịnh xuân vắng vặc treo chênh đầu ngọn cây tỏa ánh sáng vàng xuống cả một vùng núi rừng. Chỉ phóng mắt nhìn lại sơn cốc chàng cũng đinh ninh chắc đúng là cố cư của gia đình mình Lạc Hà sơn trang.

Chàng lần theo những đường quen lối cũ chạy một hồi, chợt khựng người đứng lại vì nhận ra một điều khác thường, thậm chí nghĩ: “Sơn trang này nhà ta đã không ở gần mười năm nay, lý ra cây cỏ thâm sơn điều hiu, có đâu lại ngay ngắn chỉnh tề, đường không có cỏ hoang, chẳng lẽ đã bị người nào đó đến đây bàn cư rồi sao?”

Chỉ nghĩ đến đó, lòng chàng rộn lên, phóng chân càng nhanh vào trong cốc núi.

Quả nhiên, vừa đến đầu trang môn đã thấy thấp thoáng ánh đèn bên trong, rõ ràng là đã có người chiếm cứ, cứ nhìn chẳng những sơn trang cũ của chàng không hoang phế mà đỉnh đài còn được kiến thiết thêm.

Chàng thầm nghĩ: “Một vùng Sơn Tây thuộc địa bàn Phong Vân hội, người hiệp nghĩa thì không khi nào dòm ngó tới của người khác, những tên lục lâm thảo khấu thì không dám lộng quyền tự chiếm cứ gia trang dòng họ ta, xem ra chỉ còn khả năng là người của Phong Vân hội mà thôi!”

Chàng tính nhanh trong đầu, cần bí mật, xâm nhập tùy cơ hành động, cho dù là người nào chiếm cứ chuyện không quan trọng, mà cốt yếu là lấy cho được Đan Hỏa Độc Liên tránh đánh động bọn chúng tất phiền toái lớn.

Ở trong Lạc Hà sơn trang địa hình kiến tạo chung quy không thay đổi gì mấy, chàng rất quen thuộc cho nên dễ dàng xâm nhập vào sâu bên trong, chàng nhớ rõ chiếc hồ sen có Đan Hỏa Độc Liên chính nằm bên ngoài thư phòng của cha mình. Khi ấy chàng nhẹ nhàng tới bên gốc học cạnh hồ nắp người kín đáo đưa mắt nhìn, bất giác cả người sung sướng suýt nữa thì kêu lên.

Nguyên là khóm Đan Hỏa Độc Liên còn nguyên giữa hồ, được chăm sóc xem ra rất kỹ lưỡng, gương sen đỏ kết lại óng ánh như màu hổ phách, không khác gì năm xưa, chỉ có điều trong cửa sổ thư phòng ánh trăng hắt chiếu ra rất sáng vừa khéo chiếu rõ khóm sen.

Chàng ngưng mắt nhìn vào thư phòng thấy một gã thiếu niên trẻ tuổi chừng hai mươi, thân vận nho bào màu trắng, độc ẩm bên cửa sổ ngắm sen thưởng trà.

Hoàng Phủ Tinh thầm tính: “Không biết hần võ công thế nào, ta ra mặt đoạt Độc liên, không bằng cứ đến lúc hần đi ngủ rồi cứ trộm mang về là hơn”.

Chàng tự tư tự lượng, thấy nhất cử không thành, thì nhị cử càng khó khăn, chuyện quan hệ trọng đại đến mẫu thân, hành động cần cân nhắc lợi hại.

Vừa nghĩ đến đó, chợt thấy trong phòng xuất hiện hai thiếu nữ áo xanh tay bưng hai mâm thức ăn và rượu dọn đầy một bàn, rồi khéo người thi lễ nói :

- Khai bữa công tử, tiệc rượu đã dọn xong, công tử còn dạy gì không?

Bạch y thư sinh cất giọng lạnh lùng nói :

- Cảnh báo với bọn chúng, không được người nào đặt chân lui hậu viện, ai không nghe cứ giết, các người cũng cần chú ý, nếu chưa được gọi thì không được lại gần, người nào lén nhìn trộm ta móc mắt!

Hai thiếu nữ áo xanh cúi thấp đầu vâng dạ liên hồi, rồi quay gót lui ra.

Hoàng Phủ Tinh giật mình, chẳng ngờ gã thiếu niên thư sinh này tướng mạo không đến nỗi nanh ác, nhưng buông lời lại lạnh lùng tàn bạo đến thế, lại càng không hiểu chuyện gì ghê gớm đến nỗi nhìn trộm là bị móc mắt?

Qua một lúc, bạch y thư sinh ngồi không yên, đứng lên chấp tay sau lưng đi tới đi lui, chốc chốc cứ nhìn ra bên ngoài xa, Hoàng Phủ Tinh mới chợt hiểu ra là hần đang chờ ai đó.

Đột nhiên, một tiếng búng tay bốc nghe khô khan vang lên.

Bạch y thư sinh vọt đến bên cửa sổ, hí hửng nói :

- Ngọc muội, sao đến muộn thế, ngu huynh sốt ruột muốn chết!

Hoàng Phủ Tinh giật mình ngược đầu, nhìn lên bất giác rụng rời chân tay.

Nguyên là chẳng biết tự bao giờ, ngay tán cây trên đầu chàng xuất hiện một bóng người, người này xuất hiện ngay trên đầu mà chàng không hề hay biết, đủ thấy khinh công thân pháp đạt đến cảnh giới nào rồi.

Bấy giờ một tiếng cười trong trẻo như tiếng ngọc, rồi một thân hình thướt tha từ tán cây lướt xuống ngay bên cửa sổ, cảnh cây không hề xao động.

Hoàng Phủ Tinh thầm phục kêu lên trong lòng :

- Thân pháp tuyệt luân!

Thiếu nữ trên mặt che kín bằng tấm mạng hồng, cho nên nhất thời khó nhận dung mạo và tuổi tác, bạch y thư sinh nhào tới, thân thiết dùng tay gỡ tấm mạng che mặt của thiếu nữ ra cười nói :

- Ngọc muội yên tâm, ta đã truyền nghiêm lệnh hậu viện chỉ lưu lại mấy ả nữ tỳ bọn chúng cũng không dám nhìn trộm đâu! Hi hi...

Hoàng Phủ Tinh giờ mới thấy rõ thiếu nữ tuổi chỉ chừng mười tám, mặt ngọc môi son, mắt hạnh mày liễu, nét mặt xinh đẹp kiều sa đuôi mắt kéo dài lẳng lơ có chút gì hơi tà dâm.

Bạch y thư sinh vừa cởi bỏ tấm mạng cho thiếu nữ, thì cả hai đã có những thái độ thân thiết nhau quá mức, Hoàng Phủ Tinh vừa thấy vậy vội nhắm mắt lại trầm nghĩ: “Thảo nào mà hần truyền lệnh nô bộc không được nhìn trộm!”

Hai người ôm ghì nhau hôn hít một hồi, trong tiếng cười ngật nghèo, đưa nhau đến bàn rượu đối ẩm tâm sự.

Hoàng Phủ Tinh trầm nghĩ: “Đây là chuyện riêng tư nam nữ, ta không nhìn mà cũng không nên nghe!”

Chàng là kẻ quân tử chí thành, lòng quyết không nghe không thấy, nên ngồi nhắm mắt hai tay bịt kín tai.

Qua một hồi lâu, chàng mở mắt ra nhìn xem, thấy hai người vẫn còn đang uống rượu, tửu ý cả hai đã thấy lằng lằng ngây ngất, qua thêm một hồi nữa, chàng đã hơi sốt ruột, nghĩ giờ hẳn cuộc rượu đã xong, mở mắt nhìn mới thấy thiếu nữ trên gần như bị cởi ra để lộ đôi vai trần trắng muốt với đôi nhũ hoa đầy đặn sức sống, bạch y thư sinh thì ngã vào lòng thiếu nữ đôi môi lần tìm khắp nơi.

Hoàng Phủ Tinh nhắm nghiền mắt lại, nhưng một hình ảnh ấy cũng khiến cho lòng chàng loạn lên, quả thật chàng từ nhỏ đã sống thâm sơn cùng cốc, không biết gì đến chuyện nam nữ. Thế nhưng con người vẫn là con người, giới tính phát triển tự nhiên dù chưa ai nói đến điều đó đi nữa, thì trái tim vẫn cứ rung động một cách hết sức tự nhiên.

Hoàng Phủ Tinh nhắm mắt định thần, cố xua đi hết tạp niệm rửa sạch: “Thứ không biết xấu mặt, đến cửa cũng chẳng khép lại”.

Lần này chàng cố chờ đợi thật lâu, khi mở mắt ra chỉ thấy quần áo lăn lóc, hai người kia chẳng còn đâu nữa.

Chàng nghĩ hẳn bọn dâm loạn kia đã vào phòng trong hành lạc, lúc này không còn bóng người nào, thời cơ hành động đã đến.

Nghĩ rồi chàng bước chân lần đến bên hồ sen, người luyện võ khác với người thường, ngũ quan tinh linh, chàng đỡ tay ra khỏi tai thì đã nghe tiếng cười dâm đãng lẫn những tiếng rên rỉ dâm loạn từ trong phòng ra đến chói cả tai.

Hồ sen đường kính chừng tám xích, đám Đan Hỏa Độc Liên nằm ngay giữa hồ, không cần phải xuống hồ cũng có thể gượng với ra tới nơi. Hoàng Phủ Tinh trụ hai chân bên mép hồ vươn tay trái ra giữ hồ ngắt một đoá Độc liên.

Nào ngờ lúc chàng vừa hồi hộp vừa nôn nóng, lại nhưn người quá độ nên chân bị trượt nhẹ soạt một tiếng...

- Ai?

Trong phòng lập tức có tiếng người quát hỏi, đủ thấy bọn người kia hết sức cơ cảnh. Hoàng Phủ Tinh hồn xiêu phách lạc vội vã nắm Độc liên tung người phòng vọt lên ngọn cây, chỉ nghe vù một tiếng, một bóng người vọt theo kèm theo một chưởng đánh thốc ra cực mạnh.

Hoàng Phủ Tinh giật mình kêu lên :

- Nhanh thật!

Rồi chàng lập tức trở người phát chưởng nghênh chiêu.

Cả hai thân hình tiếp nhau một chưởng trên không đều bị rơi xuống đất lập tức chẳng ai nói với ai nữa câu, lao vào đầu quyết liệt.

Hoàng Phủ Tinh lúc này đã nhận ra người này chính là gã bạch y thư sinh, chỉ có điều hần trần như nhộng, chiêu thức hần đánh vô cùng lợi hại hiểm hóc.

Cuộc đấu cực nhanh, một người chỉ trông chóng rời khỏi đây, một kẻ thì quyết giết người diệt khẩu càng sớm càng tốt, cho nên chiêu thức đánh ra không chút nương tình.

Lúc này trong phòng, thiếu nữ đã vội vàng khoát áo quần lên người, nhưng mắt nhìn ra cửa sổ la lớn :

- Bằng ca, tuyệt đối đừng để hần chạy thoát!

Gã thiếu niên cười gằn nói :

- Ngọc muội yên tâm, tiểu huynh lấy đầu hần biếu muội!

- Bằng huynh đấu nội lực với hần nổi chứ?

- Khó gì!

Gã thiếu niên đáp lớn rồi tụ chân lực phát chưởng, quả nhiên tiềm một nội lực ghê gớm, Hoàng Phủ Tinh không ngờ hần có thể vận nội lực tùy tâm, vội vàng giơ chưởng lên chống đỡ.

Bình một tiếng, cả người thoái lùi về sau hai bước, chỉ thấy vừa rồi chàng chưa kịp vận đủ chân lực tiếp chưởng, có kém hần một phần nhưng không đến nỗi thụ thương.

Hai người quần đấu với nhau qua thời gian chừng một tuần trà, Hoàng Phủ Tinh trán đã toát mồ hôi, ngược lại gã thiếu niên vẫn trầm ổn như không.

Thiếu nữ đã đi hần ra ngoài sân đứng bên phía thiếu niên, cười nói :

- Bằng huynh chớ sợ, muội giúp huynh lấy mạng hần!

Nói rồi vung đao lên phát chưởng tấn công Hoàng Phủ Tinh.

Hoàng Phủ Tinh thấy một mình thiếu niên còn khó đấu, giờ lại thêm thiếu nữ này liên thủ hiệp công thì thâm nghĩ: “Mạng ta chấm hết!”

Gã thiếu niên trầm giọng nói :

- Ngọc muội cứ lui ra, tiểu huynh lo liệu tên này được rồi!

Thiếu nữ cười khanh khách mấy tiếng nói :

- Người không cần ta giúp, thì ta giúp hần vậy!

Vừa dứt lời, trở tay áo đã thấy loáng lên một ngọn Thất Chủy đao đâm phập vào lưng gã thiếu niên.

Hoàng Phủ Tinh đối diện đấu với gã thiếu niên, chung quy không nhìn rõ sau lưng hần, nhưng chỉ thấy gã thiếu niên nghiêng rằng treo treo, chân khí tán tận, chàng ngược lại chiêu đã ra khó thu hồi, đánh bình một tiếng vào người hần.

Gã thiếu niên hự một tiếng, miệng vọt ra vòi máu, cả người đổ ập xuống trên đất.

Sự tình diễn biến quá đột ngột, Hoàng Phủ Tinh chưa kịp nghĩ ra điều gì thì đã thấy lưỡi đao sắc bén lướt nhanh tới trước người. Chàng giật mình chấn động, tung người nhảy ngược lui sau theo bản năng, may mà thoát được một chiêu cực hiểm.

Thiếu nữ một đao không trúng, lạnh giọng quát :

- Người còn chưa chạy, thực muốn chết sao?

Hoàng Phủ Tinh đưa mắt nhìn gã thiếu niên trần truồng nằm trên vũng máu, nghĩ đến vừa rồi gã trí mệnh đấu nội lực chẳng ngờ nhận một đao của tình nhân, bất giác lạnh cả người vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, nhưng đối phương đã bảo muốn chạy còn nán ná làm gì, nghĩ nhanh trong đầu liền quay người tung chân phóng đi.

Hậu viện tợ như cấm địa, không thấy một bóng người, Hoàng Phủ Tinh cầm đầu chạy một hơi ra đến cốc khẩu, lúc này mới thấy nhẹ nhõm trong lòng, dừng chân lại đưa tay áo gạt mồ hôi trên trán, ngoái đầu nhìn xem.

Chẳng ngờ, vừa quay đầu đã thấy ánh đao dao loáng lên dưới vóng trăng lạnh toát cả người, trong tình thế nghìn cân treo mảnh, thoái đã không còn kịp, chàng đảo người ngã xuống lăn tròn ra ngoài mấy vòng.

Thì ra, thiếu nữ áo tía kia vẫn bám sát theo sau người chàng, chỉ có điều cô ta khinh công trác tuyệt, suốt một quãng đường dài mà chàng không hề hay biết gì.

Thiếu nữ áo tía lúc này đã bịt tấm mạng che mặt trở lại, chỉ còn lộ đôi mắt đen lầy hằm ẩn sát cơ, tợ hồ như nhất quyết phải hạ cho được chàng. Một chiêu tập kích không trúng, thiếu nữ uốn thân hình lướt tới phóng đao ra chiêu thứ hai tấn công.

Hoàng Phủ Tinh thấy cô ta hai lần tập kích, trong lòng phát nộ, đợi khi đao gần đến mới nhảy người né tránh, rồi vung tay trao vận tám thành công lực chộp vào tay đao đối phương.

Thiếu nữ thấy chàng ra chiêu cực nhanh lại mạo hiểm, không khỏi biến sắc, vội chùng tay tránh chiêu, lướt người nhảy lùi sau cả trượng.

Hoàng Phủ Tinh đẩy lùi đối phương thăm tính nhanh: “Nữ nhân này tâm địa như rắn rít, đã ngầm giết tình lang, rồi lại định giết ta diệt khẩu, ta khinh công chẳng bằng thị, giờ nếu chạy là hạ sách, chẳng bằng lấy công làm thủ, đánh tới thị một trận”.

Nghĩ rồi, sẵn tới chủ động phát chiêu tấn công, chẳng ngờ lần này thiếu nữ trở tay rút từ trên lưng một thanh trường kiếm, vừa xuất ra chiêu Bát Phương Phong Vũ ánh kiếm loáng lên trùm lấy cả người chàng.

Cô ta khi đến Lạc Hà sơn trang rõ ràng không thấy mang trường kiếm, chỉ có một thanh Thất Chủy đoản đao hộ thân, chẳng hiểu lúc này từ đâu lại mang trên lưng thanh trường kiếm. Kiếm xuất thủ đã thấy ra chiêu vừa nhanh vừa hiểm, thế tốc chiến tốc thắng.

Hoàng Phủ Tinh ra chiêu nửa chừng chợt thấy ánh kiếm rợp trời trùm kín trước mặt, thế cần tự cứu mình, bèn tung người nhảy lùi hai trượng.

Thiếu nữ nửa tiếng chẳng nói, người lướt nhẹ như làn khói, kiếm tiếp tục ra chiêu truy kích.

Hoàng Phủ Tinh thấy với đối phương bình sinh chưa hề có cừ oán, vậy mà ra chiêu nhất định muốn lấy mạng mình thì phát giận thật sự, chàng thét lớn một tiếng rồi lúc ấy vận nội gia tâm pháp, tay trái khoát nửa vòng, ra chiêu Khốn Thú Đầu Công cực nhanh.

Thiếu nữ kiếm chưa đến được người đối phương đã bị một cổ kinh lực hùng hậu phong trụ trước mặt, nhảy người né tránh thâu kiếm cười khanh khách nói :

- Người tên họ là gì? Muốn đánh thì đánh, làm gì phải la hét ầm ĩ chứ?

Hoàng Phủ Tinh đành giọng đáp bừa một câu :

- Ta gọi là Vương Khang, mỗi lần ra chiêu phải thét một tiếng!

Chàng từ lúc hạ sơn đến giờ vào sinh ra tử không phải ít lần, thế nhưng chưa từng gặp cảnh như đêm nay. Với bọn Cốc Thế Biểu hay Bạch Quân Nghi đều là muốn lấy mạng chàng, nhưng bọn họ đều có đạo lý có thể thương lượng tùy cơ thoát hiểm ngược lại với thiếu nữ này thì nửa tiếng chẳng nói, thân thái trầm trầm như không chuyện gì xảy ra, vậy mà kiếm ra chiêu đều hiểm ác, chỉ cần xử trí không thỏa đáng thì tính mạng chàng có thể đi đứt.

Thiếu nữ áo tía đảo ánh mắt sắc lạnh như dao nhìn xung quanh một vòng, cười nhạt nói :

- Ta là Tử Ngọc, ngươi có phải thuộc hạ Thần Kỳ bang không?

Hoàng Phủ Tinh trong đầu nghĩ: “Ta xưng Vương Khang là giả, thị gọi là Tử Ngọc e cũng chẳng thật!”

Nghĩ rồi làm ra vẻ nghiêm túc nói :

- Tại hạ là người Thông Thiên giáo, những tưởng Tử Ngọc cô nương là nữ hiệp Thần Kỳ bang?

- Ủm... Không cần nói chuyện này nữa, ta thấy ngươi có chút ngốc nghếch...

Cô ta gật nhẹ đầu, lại đảo mắt nhìn quanh.

- Tử Ngọc cô nương vẻ hoảng hốt, không lẽ sợ người truy theo?

- Hừ! Ta nói ngươi ngốc nghếch quả không ngoa, ngươi giết Nhậm Bằng, còn không tính chuyện cao bay xa chạy, tránh đại họa lâm đầu mà cứ lớ ngớ như không. Ngày mai, khi chuyện rõ ra, đến lúc đó đảo trời lật đất, xem ngươi chui trốn ở đâu?

Hoàng Phủ Tinh thầm chấn động, cố giữ trấn tĩnh nói :

- Gã Nhậm Bằng kia là nhân vật nào? Rõ ràng cô nương ngẫm thâm hắc, với tại hạ chung quy chẳng hề liên quan gì.

Thiếu nữ nhún mày cười nhạt nói :

- Rõ nực cười! Đến Nhậm Bằng là gì ngươi cũng không biết, vậy người tiềm nhập vào Lạc Hà sơn trang với mục đích gì?

“Ta không thể nói ra chuyện trộm Đan Hỏa Độc Liên này được!”

Nghĩ vậy chàng bèn cười lớn nói :

- Tại hạ chỉ vô tình ngang qua Lạc Hà sơn trang, họ Nhậm kia là nhân vật thế nào, tại hạ vốn không cần phải biết, nhưng rõ ràng hắc với cô nương tình tứ với nhau, có gì cô nương hạ độc thủ giết hắc?

Thiếu nữ then chín đỏ cả mặt, may mà cô ta có mạng che kín, Hoàng Phủ Tinh không thể nhận ra. Cô ta đảo nhanh đôi nhãn châu cười nhạt nói :

- Nhậm Bằng là ái tử độc sinh của lão Hội chủ Phong Vân hội, là người giết hắc hay ta giết hắc cũng thế, nếu chạy chậm chân thì đều bỏ mạng như nhau!

Hoàng Phủ Tinh hơi hoảng, thầm nghĩ: “Chuyện này không đơn giản, Đan Hỏa Độc Liên đã nằm trên người ta, rõ ràng mà một chứng cứ rành rành, chỉ cần lọt vào mắt Phong Vân hội, thì hết nước Hoàng Hà cũng không rửa sạch được”.

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng bên ngoài vẫn giữ trấn tĩnh cười lớn nói :

- Thì ra Nhậm Bằng là độc tử của Nhậm Huyền, Hoàng Hà trở về phía bắc là thiên hạ của Phong Vân hội, chuyện này không đơn giản chút nào, cô nương sao còn chưa nhanh chạy đi?

Thực tế, thiếu nữ áo tía trong lòng cũng phát gấp, nhưng bên ngoài lại giữ trấn tĩnh nghe hỏi chỉ mỉm cười đáp :

- Ta chạy thì được rồi, chỉ sợ người chân còn chậm lắm, chạy không thoát khỏi Phong Vân hội.

- Ha! Thế thì cô nương yên tâm, tại hạ dù bị bắt quyết cũng không để lụy đến người khác.

- A, thật vậy sao? Người tốt như ngươi thật hiếm có!

Nói rồi cứ bước sấn tới.

Hoàng Phủ Tinh cực kỳ thông minh, biết tình cảnh hôm nay không kém phần nguy hiểm như khi lọt vào tay Thần Kỳ bang, lúc ấy cười ha hả nói :

- Cô nương nếu như định giết người diệt khẩu, thì nhầm rồi đấy!

Dứt lời, tay trái hươu lên nửa vòng ra chưởng, thiếu nữ nhìn thấy chàng ta trước sau vẫn đánh đúng một chưởng, nhưng bên trong kỳ ảo khôn lường, đành thoái lùi nhún mày hỏi :

- Ngươi thật sự muốn chết sao?

- Đương nhiên là không, tại hạ chỉ muốn chúng ta cùng đến gặp mặt Nhậm Huyền, đúng sai ân oán thế nào tự nhiên có công đạo.

- Hừ, ta chẳng rảnh đâu!

Cô ta nói nhanh, rồi ngưng mắt nhìn phía trước, chợt bảo.

- Chạy nhanh thôi, có gì sau hãy nói tiếp!

Nữ nhân này dao giấu trong nụ cười khiến Hoàng Phủ Tinh nghĩ không khỏi lạnh người, thấy tốt nhất không nên lân la cùng thị, bèn nói :

- Cô nương đi trước một bước, tại hạ theo sau!

- Hắc hắc... vì sao thế?

Hoàng Phủ Tinh chẳng cần nề mặt nói thẳng :

- Ám tiễn của cô nương khó tránh tại hạ cần đi sau mới yên tâm!

Thiếu nữ cười khanh khách, thân kiếm vào vỏ rồi tung người phóng đi, Hoàng Phủ Tinh thờ phào một hơi, mới tung chân phóng chạy theo sau.

Hai người chạy xuyên vào màn đêm không biết qua bao nhiêu quãng đường, khi trời đã tang tảng sáng, thiếu nữ thì thần thái thản nhiên như không, nhưng Hoàng Phủ Tinh ngược lại mồ hôi đã đầm đìa người, hơi thở phì phì.

Chợt thiếu nữ dừng bước nói :

- Vương Khang, người nghiêng rằng hết sức bình sinh mà chạy, may ra chúng ta thoát hiểm.

- Hừ! Lời cô nương không sai, nhưng tại hạ cảm đầu hết sức mà chạy, đến lúc tay chân vô lực, cô nương hạ độc thủ thì tại hạ vô phương tự vệ.

Thiếu nữ giảm bước chân chạy, sóng vai cùng chàng nói :

- Người rất cơ cảnh, không biết người là đệ tử của vị cao nhân trong Thông Thiên giáo?

Hoàng Phủ Tinh chỉ ngậm đề phòng cô ta ám toán, lúc ấy nghe hỏi chẳng biết đáp sao, hồ đồ đáp :

- Giáo quy rất nghiêm, chuyện này thứ cho tại hạ không đáp được. Cô nương võ công cao cường, không biết nhậm chức gì trong Thần Kỳ bang?

Thiếu nữ cười khúc khích nói :

- Ta thuộc Thiên Cơ đường, người là đệ tử cao nhân nào chứ?

Hoàng Phủ Tinh thấy đối phương cũng đối đáp khôn khéo không kém, thầm nghĩ: “Nữ nhân hành xử nguy trá khó lường, trong lời nói quyết không có thật, cô ta nói là Thần Kỳ bang, nhất định không phải”.

Nghĩ rồi bèn đáp :

- Gia sư thế tục họ Lý, đến như tên húy phạm đệ tử không dám nói ra, dám hỏi phương danh cô nương?

Chàng chỉ thuận mồm đáp bừa, không ngờ thiếu nữ ngó người, cười nói :

- Ta họ Phương!

Rồi cánh tay ngọc gior ra, cười tươi nói tiếp :

- Ta giúp người một quãng đường, người chớ sợ ta ngấm ám toán.

Hoàng Phủ Tinh nghe đối phương nói vậy nhưng vẫn ngấm cảnh giác, lúc ấy chuyển người qua bên trái cô ta, Phương Tử Ngọc gior tay trái ra, chàng đưa tay phải nắm lấy tay đối phương, nghĩ chỉ cần thấy đối phương có hành động, tay trái ra chiêu Khốn Thủ Đầu Công đánh ngay chứ quyết chẳng dung tình.

Chẳng ngờ hai tay chạm vào nhau, Hoàng Phủ Tinh cả người trở nên lúng túng hồi hộp, một phần là thường tình nam nữ, phần nữa là do cánh tay cô nàng mềm mại mịn màng như tơ, Hoàng Phủ Tinh nắm trong tay một luồng cảm giác ấm áp đến dễ chịu. Chợt nghĩ lại mình là đại trượng phu, giờ phải cần một thiếu nữ mềm yếu đưa đi thì còn mặt mũi nào, khi ấy vừa nắm liền buông ra.

Phương Tử Ngọc không ngờ nhanh như chớp tay chộp lấy cánh tay chàng, cười tươi nói :

- Khinh công của ngươi không đáng nói, chỉ có nội lực và chiêu pháp của ngươi rất cổ quái, ta thì chỉ có khinh công thân pháp là hơn hẳn ngươi một bậc.

- Hừ... nếu như cô nương cái gì cũng thắng tại hạ, thì tại hạ bỏ mạng từ lâu rồi!

Phương Tử Ngọc cười lên khanh khách nói :

- Ngươi nghĩ ta sẽ giết ngươi thật ư?

Dứt lời tay buông nhanh ra rồi chớp vào hông chàng, Hoàng Phủ Tinh đã ngằm đề phòng khi nào để đối phương đắc thủ, tay trái nhanh không tưởng vòng tới đánh thốc một chiêu, Phương Tử Ngọc nhảy người né tránh, chút nữa thì bị ăn đòn, the thé la lên :

- Ngươi đánh thật sao?

Hoàng Phủ Tinh nhũm mày trầm giọng nói :

- Cô nương như bông hồng có gai, tại hạ người thô lỗ xưa nay không biết hai chữ khách khí!

Hai người đối mặt nhau rất sát, phút chốc im lặng mỗi người như đeo đuổi theo ý nghĩ của mình về đối phương, một lúc lâu Phương Tử Ngọc mới quay gơ tay ra nắm lấy tay chàng tung chân phóng chạy.

Hoàng Phủ Tinh lần này cứ để mặc cho cô ta kéo chạy trong lòng nghĩ: “Nữ nhân này cứ chỉ bất chính, thủ đoạn hiểm độc, nếu như đồng hành với cô ta thì bất cứ lúc nào tai họa cũng rình rập, không bằng ta tìm cách khống chế cô ta, hoặc phải dứt ra khỏi cô ta, còn nhanh về núi trị thương thể cho mẹ ta!”

Nghĩ đến đó, bất giác ngằm đưa tay sờ lên ngực, chạm phải Đan Hỏa Độc Liên trong lòng phần chấn lẫn an ủi, lần này hạ sơn tuy chịu nhiều nỗi nhọc lẫn dày vò thân thể, mất luôn cả thanh Thiết kiếm phụ thân tặng, trên lưng còn bị dính ba ngọn độc châm, nhưng tìm được Đan Hỏa Độc Liên, có thể trị thương cho mẫu thân, cũng không đến nỗi uổng công.

Phương Tử Ngọc im lặng phóng chạy, không nói tiếng nào qua hồi lâu chẳng hiểu nghĩ gì cô ta dừng chân lại, đột nhiên gơ tay gỡ tấm màn che mặt quay đầu cười nói :

- Vương Khang, ngươi nhận ra ta chứ?

Hoàng Phủ Tinh nhìn bất giác khựng người trố mắt há mồm, bởi vì khuôn mặt cô ta rất giống với khuôn mặt Bạch Quân Nghi.

Nguyên nhân hồi tối, thứ nhất là khoảng cách ở quá xa, thứ hai chàng không muốn lên nhìn chuyện tâm sự nam nữ, cho nên chỉ nhìn phớt qua nhận biết đó là một thiếu nữ cực đẹp, căn bản không nhìn kỹ xem đối phương dung diện thể nào.

Phương Tử Ngọc nhìn thấy chàng cứ ngớ ngớ ngẩn ngẩn cười khúc khích hỏi lại :

- Ngươi thật không nhận ra ta sao?

Hoàng Phủ Tinh lại khựng người lắp bắp miệng chưa nói được, thầm nghĩ: “Đối phương hai lần hỏi ta không nhận ra cô ta sao, bên trong tất có duyên cớ, cô ta rất giống với Bạch Quân Nghi nhưng không thể hai người là một được...”

Còn đang phân vân, Phương Tử Ngọc thấy chàng cứ im lặng không đáp, chợt “a” một tiếng nói :

- Ta hiểu ra rồi!

Hoàng Phủ Tinh lúc đầu ngẩn người, rồi cũng như chợt hiểu gật đầu nói :

- Tại hạ cũng đã hiểu ra.

- Hử? Ngươi hiểu ra điều gì?

- Ha! Cô nương hiểu ra điều gì chứ?

Phương Tử Ngọc trong ánh mắt thoáng ẩn hiện một nụ cười tinh nghịch nói :

- Ta chợt hiểu ngươi nhất quyết là thuộc hạ Thần Kỳ bang chứ không phải thuộc hạ Thông Thiên giáo!

Hoàng Phủ Tinh gật đầu nói :

- Tại hạ cũng hiểu ra cô nương là cao thủ Thông Thiên giáo, chứ không phải là anh hùng hiệp nữ Thần Kỳ bang!

- Ha ha... làm sao người biết được chứ?

- Còn phải nói, tại hạ không nhận ra cô nương, cho nên cô nương mới đoán định tại hạ không phải là người Thông Thiên giáo, do vậy cũng đủ thấy cô nương là nhân vật danh đầu quyết không nhỏ trong Thông Thiên giáo.

- Người thật thông minh!

Phương Tử Ngọc cười lên khúc khích, nói tiếp :

- Nghe nói Bạch Tiêu Thiên Bang chủ Thần Kỳ bang có một vị thiên kim ái nữ Bạch Quân Nghi dung mạo rất giống ta, chẳng biết thật vậy không?

Hoàng Phủ Tinh lúc này nghe đối phương đích miệng hỏi thì mới ngưng mắt chăm nhìn quan sát thật kỹ nói :

- Mười phần hết bảy tám phần rất giống, chỉ có giọng nói và thần thái khác nhau

- Khác thế nào chứ?

- Bạch cô nương kiêu ngạo tự phụ, lạnh lùng khó gần, khiến người ta khờ lên phản cảm.

Phương Tử Ngọc bùm miệng cười khúc khích nói :

- Tiểu quý đầu, chỉ vì người tướng mạo đen đũi xấu xí, cho nên mới không nhận được tình cảm của Bạch Quân Nghi, còn buông lời bình luận người ta như vậy!

Nói đến đó, nàng vênh mặt bĩu môi hỏi :

- Còn ta thì sao? Chẳng lẽ cũng khiến người thấy phản cảm?

Hoàng Phủ Tinh nhún vai cười nhạt nói thẳng :

- Tại hạ thấy rằng cô nương lăng lơ thân mật, cử chỉ hơi quá thành ra thiếu đoan trang, nhưng đó cũng chỉ là tư đức của một thiếu nữ, chỉ cần nó không làm hại ai thì cũng không có gì để nói.

Một câu này đủ khiến cho mặt Phương Tử Ngọc đỏ ửng lên, thét lớn :

- Mặt đàn nhà người...

Vù...

Không dẫn được nàng ta đã tiện tay quất sang...

Một chưởng này nhanh không tưởng, Hoàng Phủ Tinh cả kinh thấy cự ly đã gần lại không phòng bị, giờ giờ chưởng lên cần chiêu thì không còn kịp, chàng giơ tay phải lên thét lớn đẩy uy lực, chẳng ngờ thần lực đột khởi hất tung cả người Phương Tử Ngọc đang nắm cứng tay mình lên không.

Đây chỉ là một chiêu trong cơn nguy cấp ứng biến, không ngờ lại đắc thủ, khiến Phương Tử Ngọc đánh sang đã chẳng trúng, ngược lại tay trái đã bị chấn động mạnh đau nhói la oái lên một tiếng, kinh lực cả người thất tán.

Hoàng Phủ Tinh hất cô ta văng ra ngoài chéch choáng suýt ngã trên đất, thì cười lớn nói :

- Tại hạ nếu như đã thương cô nương như vậy thì cũng chẳng đáng mặt đại trượng phu, cô nương nếu tự cân lượng, muốn tạo thế lưỡng bại câu thương thì chúng ta dứt khoát đấu một trận đến cùng.

Phương Tử Ngọc thấy mấy lần tập kích đều không được, ngược lại còn ăn đòn, trong lòng rất bức tức, nhưng ngoài mặt cười cười nói :

- Chẳng thể ngờ con người người lại vô tình như thế, chỉ có điều không biết với tất cả mọi người hay chỉ với Phương Tử Ngọc ta?

Vừa nói vừa cười chột nhả bước đến, đưa tay ra hàm ý bảo chàng đi tiếp.

Hoàng Phủ Tinh phất tay áo lắc đầu nói :

- Thôi đi, cô nương cứ đi trước, tại hạ theo sau là được rồi!

Phương Tử Ngọc biết đối phương ngại mình ra tay tập kích tiếp, chẳng khi nào còn chịu sóng vai với mình, chỉ nhếch mép cười nhạt, nguýt dài chàng một cái rồi quay người phóng chạy đi.

Hoàng Phủ Tinh cảm thấy con người thiếu nữ này có gì tàn ác lạnh bạo đáng sợ lúc này chạy sau đối phương mới cảm thấy yên tâm.

Qua mấy lần chàng bị đánh bất thần, may với một chiêu chưởng pháp tuyệt diệu Khốn Thú Đầu Công mới trị nổi ả ta, chiêu chưởng pháp đó với chàng giờ đây ra chiêu tùy tâm sở dục, thành thực điêu luyện hơn nhiều so với lần đầu với Bạch Quân Nghi.

Chạy sau một hồi, chàng phát hiện ra đối phương chạy về hướng Đông nam trong lòng sinh nghi bèn hỏi :

- Phương cô nương, cô trở lại Thông Thiên giáo, sao lại chạy hướng Đông nam?

Phương Tử Ngọc cười khanh khách nói :

- Đây là kế nghi binh, vạn nhất bị người Phong Vân hội truy ra hành tung, thì bọn chúng tất tìm đến Thần Kỳ bang hỏi tội.

Hoàng Phủ Tinh nhú mày nói :

- Chúng ta hiện tại đang ở đâu, tại sao không thấy một bóng người?

- Bên trái Thái Hành sơn, cổ đạo lên núi này từ lâu đã bị bỏ, thường ngày ít thấy bóng người...

Đáp chưa dứt câu, đột nhiên phía trước có bốn bóng người lướt lại lão điều đều đủ.

Hoàng Phủ Tinh vừa nhìn thấy bốn người thì đã ngó người lăm bắm một mình :

- Bọn họ tại sao lại đi với nhau nhỉ?

Nguyên là bốn người gồm một lão già, một lão phụ và một trung niên đại hán chính Tổng thị tam hổ ngoài ra một vị huyền y thiếu nữ chính là Tần Uyển Phụng, ái nữ của Tần Bạch Xuyên.

Chợt nghe Phương Tử Ngọc giọng lạnh băng băng :

- Vương Khang, giết sạch bốn tên này, đừng để người nào thoát!

Soạt một tiếng nàng đã rút phất thanh trường kiếm lướt đến trước.

Lúc này bốn người kia đã chạy đến gần, do vì chàng chạy phía sau lưng Phương Tử Ngọc cho nên bọn họ còn chưa nhận ra.

Hoàng Phủ Tinh nghe Phương Tử Ngọc nói vậy, lạnh người thâm nghĩ: “Yêu nữ này dâm dật phóng đảng không nói, lại tâm độc thủ ác, lạm sát người vô tội, loại người này quyết không thể dung tha được”.

Nghĩ vậy đã thấy cô ta xách kiếm chạy đến trước mặt Vong Mệnh Hồ phóng kiếm tấn công mà không hề nói tiếng nào, chàng tức giận thét lớn :

- Phương Tử Ngọc, xem chưởng!

Phương Tử Ngọc nghe chàng thét sau lưng thì giật mình vội vàng nhảy ra ngoài năm xích.

Vong Mệnh Hồ Tổng Liêu dừng chân lại, đã nhận ra Hoàng Phủ Tinh thì vui mừng khôn tả reo lên :

- Hoàng Phủ công tử!

Hoàng Phủ Tinh nói lớn :

- Chư vị tạm thời đứng chờ một bên!

Dứt lời chàng sẵn tới phát chưởng tấn công Phương Tử Ngọc.

Phương Tử Ngọc vừa giận vừa gấp, bật cười thành tiếng lạnh lùng nói :

- Tiểu tử thì ra ngươi không phải tên là Vương Khang!

Chỉ một câu, hai người đã đấu nhau quá ba chiêu, Hoàng Phủ Tinh đẩy lui đối phương trầm giọng hỏi :

- Phương Tử Ngọc, ngươi nói thật đi, ngươi với Nhậm Bằng tình tứ với nhau, vì sao ngươi hạ độc thủ giết hắn chẳng chút thương tiếc?

Phương Tử Ngọc mặt hoa ửng đỏ lên giọng the thé nói :

- Để cứu mạng ngươi!

Dứt câu, kiếm múa tít như trút hết tức giận vào đó, thế kiếm rờn rợn nghe đến lạnh cả người.

Chợt nghe một tiếng quát lớn như chuông vỡ, Vong Mệnh Hồ Tổng Liêu sấn người bổ tới phóng chưởng tấn công vào lưng Phương Tử Ngọc.

Phương Tử Ngọc vừa ra kiếm đã nghe thấy chưởng kinh sau lưng, quay người nhận ra lão già một chưởng hoàn toàn giống chưởng pháp của Hoàng Phủ Tinh thì kinh ngạc chấn động không ít.

Hoàng Phủ Tinh ngược lại trầm nghĩ: “Chẳng ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà lão ta đã luyện thành thực chiêu chưởng pháp ta truyền thụ!”

Ý niệm chuyển nhanh trong đầu, la lớn :

- Tổng lão anh hùng xin cứ lui ra!

Vong Mệnh Hồ cười khùng khục nói :

- Tổng Liêu trở thành anh hùng từ lúc nào chứ, công tử xin cứ lui dưỡng thần, chuyện này có Tổng thị tam hồ lo liệu!

Vô Nha Hồ Tổng lão bà thấy thế cũng đã xông vào cánh tả, tay trái phát chưởng Khốn Thú Đầu Công đánh tới. Bên kia Bất Tiêu Hồ Tổng Lăng cũng chẳng nói nửa tiếng, chưởng ra chiêu như song thân đánh vào cánh hữu.

Phương Tử Ngọc thấy cả ba người cùng ra một chiêu quái dị hoàn toàn giống với chiêu chưởng của Hoàng Phủ Tinh biết khó bề kháng cự lại nổi, nhảy thoát lui tự bảo, trong tức giận nằng thét lớn :

- Tên Hoàng Phủ kia, các ngươi thuộc tà bang tả đạo nào chứ?

Hoàng Phủ Tinh nhảy người về sau, cười ha hả nói :

- Chúng ta là người thuộc Thiên Cơ đường, Thần Kỳ...

Nói nửa câu chợt cảm thấy hồ thẹn, có nào lại cáo đội lột hồ đề hù người khác chứ, huống gì mình đồng người mà đối phương thì chỉ lại là một thiếu nữ, nếu như vậy thì đâu đáng mặt anh hùng.

Lúc này đã thấy Tổng thị tam hồ vây tròn lấy Phương Tử Ngọc tấn công ào ạt, Phương Tử Ngọc nếu như đấu với một người thì có lẽ chẳng khó khăn gì đối phó, nhưng bọn họ ba người một nhà, chiêu thì giống nhau, tựa như tiền hô hậu ứng nhịp nhàng, khiến cô ta chống đỡ vô cùng vất vả.

Hoàng Phủ Tinh thấy Phương Tử Ngọc mặt mày đỏ rần, chống trả khó khăn bèn lên tiếng gọi lớn :

- Chư vị xin dừng tay!

10. Chương 10: Quỷ Vực Nan Trắc

Tổng thị tam hồ nghe Hoàng Phủ Tinh bảo dừng tay đều nhất loạt đánh thốc một chưởng rồi tung người nhảy về sau tạo thành thế chân vạc vây lấy người Phương Tử Ngọc vào giữa.

Phương Tử Ngọc nhìn như không, lăm lăm trường kiếm trong tay, đánh mắt nhìn Hoàng Phủ Tinh cười nhạt nói :

- Ta sớm biết ngươi thân phận không nhỏ trong Thần Kỳ bang, báo danh tính ra, Hoàng Phủ gì chứ?

Hoàng Phủ Tinh mỉm cười, tiếp rồi nghiêm túc nói :

- Chúng ta năm người không thuộc bất cứ bang, hội nào cả!

Nói rồi ôm quyền tiếp :

- Tình hình ở đây rất cấp bách, cô nương xin mời cứ tự nhiên!

Phương Tử Ngọc cứ chăm mắt quan sát trên khuôn mặt chàng, như nhận ra lời chàng nói không phải là giả, đôi mày liễu nhíu lại nói :

- Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội chia ba võ lâm, các vị không nơi quy thuộc làm sao an thân, theo ta thấy hay cùng ta về Đông nam, ta đảm bảo các vị có cơ hội dương danh xuất đầu.

Hoàng Phủ Tinh chấp tay nói :

- Đa tạ hảo ý cô nương, đáng tiếc tại hạ còn nhiều chuyện cần làm, không thể tuân mệnh được, sau này dài ngày hy vọng chúng ta còn gặp lại!

Phương Tử Ngọc trầm ngâm một lúc nói :

- Chỉ sợ không có ngày sau, khó mà gặp lại!

Nói đến đột nhiên cất một tràng cười dài lạnh lạnh tiếp :

- Hy vọng chư vị gặp vận may, hẹn tái ngộ!

Nói rồi cả người tung vọt đi.

Hoàng Phủ Tinh đã nghe trong lời nói và thần thái cô ta có gì khác thường nên đã ngẫm chú ý, quả nhiên lúc này thấy cô ta tung người lướt đi thẳng vào cổ tay Uyển Phụng tập kích.

Tần Uyển Phụng vốn hiền thực chân chất không hề đề phòng thấy thế thì ngớ người lúng túng chẳng biết nên làm gì.

Nhưng vừa lúc ấy một chưởng nhanh như chớp bổ đến sau lưng, Phương Tử Ngọc tuy đã chạm tay Uyển Phụng, chỉ nghe thấy một cỗ kinh lực như Thái Sơn áp đỉnh đủ biết chưởng lực của Hoàng Phủ Tinh đánh ập tới. Nếu không thoái người tự bảo, thì dù chop được tay Uyển Phụng, cô ta bản thân cũng khó thoát, đành buông tay nhào nhanh ra ngoài la lên :

- Giải lắm!

Rồi cười khanh khách, nháy mắt cả người đã lướt đi ngoài mấy trượng tợ như cơn khói chiều.

Mọi người nhìn thấy thân pháp của cô ta đều biến sắc, trợn mắt há mồm kinh ngạc không tưởng.

Chợt nghe Tần Uyển Phụng lên tiếng hỏi :

- Hoàng Phủ công tử, cô ta là ai? Trông rất giống với Bạch Quân Nghi?

- Cô ta gọi là Phương Tử Ngọc, người của Thông Thiên giáo!

Chàng dừng lời lại, đưa mắt nhìn bốn người một lượt rồi nói tiếp :

- Chúng ta ở đây rất nguy hiểm, nếu không nhanh chân rời khỏi đây có thể nhận tai bay vạ gió.

Nói rồi tung người phóng đi trước, cả đoàn lục tục theo sau, trong cả đoàn thì chỉ có Hoàng Phủ Tinh là võ nghệ cao nhất chạy một hồi lâu, nhìn thấy Uyển Phụng cả người mồ hôi ròng ròng, chàng giơ tay nắm lấy tay Uyển Phụng hỏi :

- Tần cô nương sao cũng đến sơn trang.

Tần Uyển Phụng gạt mồ hôi cười tươi nói :

- Tôi mãi truy theo sau công tử, nhưng tại ngựa chạy nhanh quá, tôi lại không quen đường...

Hoàng Phủ Tinh thầm nghĩ: “Từ Thần Châu mà theo đến đây đường vô cùng vất vả với một vị cô nương!”

Chàng muốn nói vài lời cảm kích, thế nhưng hầu hòng cứng lại không nói được, Uyển Phụng ngược lại nhìn thần sắc trên mặt chàng thì cũng đoán ra được, cúi thấp đầu lí nhí trong miệng :

- Chỉ vì cứu người Tần gia mà công tử ném chịu khổ nhục, thập tử nhất sinh, người Tần gia dù tan xương nát thịt vẫn chưa báo được ân này...

Hoàng Phủ Tinh không đợi cô ta nói hết câu, cắt lời ngay :

- Cô nương nhầm rồi, tại hạ cũng chỉ vì báo lại ân đức của Tần lão anh hùng nên phải tận lực.

Năm người cứ chạy về hướng nam, dọc đường bình an không có gì trở ngại, chiều tối hôm ấy bọn họ mới đến được bờ sông, chẳng ngờ bên bờ sông người tụ tập chờ qua sông rất đông, thế nhưng dưới sông thì lại chẳng thấy một chiếc thuyền nào..

Hoàng Phủ Tinh thấy tình hình này thì trong lòng thoáng nghĩ nhanh, ra hiệu cho Tần Uyển Phụng và ba người Tống thị tam hỏ lẫn vào đám đông, riêng mình thì ngồi xuống bên đường nghỉ chân, chờ một người đi ngang qua bèn hỏi :

- Xin hỏi đại thúc, khách qua sông rất đông, tại sao lại không có thuyền?

Người đàn ông ăn vận như thương nhân ngừng mắt nhìn chàng một lúc nói :

- Có một nhóm người hùng hổ phong bế bến sông, bọn chúng ta chờ đợi đã một ngày nay, không biết chuyện gì nghiêm trọng đã xảy ra, thanh niên như các người tốt nhất im lặng chờ hỏi han nhiều mà nghi chuyện a!

Hoàng Phủ Tinh gật đầu đáp một tiếng. Chàng quét mắt nhìn quanh, quả nhiên một toán người tay chấp binh đao đứng thành hàng rào mặt hướng lên bờ, như đề phòng có người lên qua sông.

Qua một hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì, cả trăm người chờ qua sông nhao nhao huyền háo hẳn lên, bọn chúng truy lùng hung thủ, ta lại có Đan Hỏa Độc Liên trong người, nên xử trí thế nào đây?

Vong Mệnh Hồ đi đầu một lúc quay trở lại, ghé sát tai chàng nói :

- Công tử, tình hình chúng ta chịu đến bao giờ chứ? Hay là chúng ta chạy xuôi xuống phía dưới, có thể tìm thuyền qua sông.

- Không xong, bọn người này phong bế bến sông, tất nơi nào cũng vậy, động không bằng tĩnh, tránh để chúng chú ý.

Vong Mệnh Hồ ngóng mắt nhìn xuống sông, lại thấp giọng nói :

- Bờ bên kia đã thuộc Thần Kỳ bang hay là chúng ta cướp thuyền...

Đột nhiên nghe có tiếng vó ngựa rầm rập, lập tức nhìn thấy có hơn ba mươi con ngựa cao lớn phóng tới, vừa đến nơi bọn người trên ngựa nhảy xuống chạy ào ào xuống bờ sông.

Phút chốc đuốc được đốt lên sáng rực, thấy rõ bọn người này ăn vận kinh phục nai nịt chỉnh tề, gươm đao rợp trời, chỉ nhìn cũng biết bọn người này thân thủ quyết không tầm thường.

Hoàng Phủ Tinh thầm nghĩ: “Sông nước chảy mạnh, lòng sông lại rộng, ta đã không biết chèo thuyền, lại không biết bơi, cướp thuyền qua sông quả là vô cùng mạo hiểm thành công rất mong manh”.

Chàng tính nhanh trong đầu rồi nói với Vong Mệnh Hồ :

- Chúng ta cần chia ra mà đi, bất luận phát sinh chuyện gì, các vị cũng chờ nhận quen biết ta, tuyệt đối không được kêu gọi.

Vong Mệnh Hồ ngăn người, nhưng rồi gật đầu, lủi nhanh vào đám đông thông báo cho ba người kia.

Lúc này dưới bến sông đã thấy nhốn nháo hẳn lên, nguyên đám võ sĩ kia vừa đến lập tức khám xét cho từng người xuống thuyền qua sông.

Hoàng Phủ Tinh nhìn thấy, không khỏi chấn động, nguyên là mỗi người trước lúc xuống thuyền đều bị hạch hỏi một hồi, rồi có người lục soát khắp người, thủ tục phức tạp nghiêm ngặt, hồi lâu mới thấy một người thông qua.

Chàng trong lòng khẩn trương phát hoảng, thầm nghĩ: “Đan Hỏa Độc Liên nằm trong người ta, nếu như bị lục soát, chẳng những bị lấy mất không cách gì cứu mẫu thân, mà bản thân ta cũng khó thoát, nhưng khó khăn lắm mới lấy được nó, quyết không thể rơi vào tay người khác...”

Chính đang lúc lòng nóng như lửa đốt nghĩ kế qua sông, chợt cảm thấy Vong Mệnh Hồ lần đến sau người, bất giác nhú mày khó chịu nói :

- Cứ chạy đi chạy lại dễ khiến chúng sinh nghi...

Đột nhiên bên tai liền nghe một tiếng cười nhạt nói :

- Tiểu tử ngươi qua được ai?

Hoàng Phủ Tinh chấn động cả người, giọng nói lạnh lùng rất quen thuộc khiến chàng giật mình định quang lại, chẳng ngờ liền cảm thấy huyết Linh Khu ê ẩm, uyển mạch tay trái bị người chộp cứng.

Sự tình đột biến quá nhanh, khiến chàng chưa kịp phản ứng thì cả người không còn cử động tự nhiên được nữa, lập tức một khuôn mặt trắng ngọc lướt ngang trước mặt cười nhỏ nói :

- Tiểu tử ngươi mạng thật lớn, nhận ra công tử nhà ngươi chứ?

Hoàng Phủ Tinh ngưng mắt nhìn, giờ thì đã nhận ra chẳng ai chính là Cốc Thế Biểu, đệ tử Vô Lượng Thần Quân, hai người đã chạm trán đầu nhau một trận trong Tần gia trang ở Tinh Châu. Chẳng ngờ lần này lại gặp mặt nhau ở đây.

Hoàng Phủ Tinh lần ấy nhận của hắn một chưởng Cửu Tý thần chưởng suýt nữa thì bỏ mạng, giờ vừa nhìn thấy tự nhiên giận sôi lên, cười gằn nói :

- Đánh lén, ngươi đáng coi là anh hùng hảo hán sao?

Cốc Thế Biểu mặt hoa mày liễu cười chột nhả bước ngang qua trước người chàng. Cúi đầu lạnh giọng nói :

- Biết điều thì chớ xen vào chuyện người khác!

Hoàng Phủ Tinh chợt nhớ ra, cánh tay chộp chàng mềm mại như tay nữ nhân, không phải là tay của Cốc Thế Biểu, nhưng lúc này huyết đạo bị khống chế không cách gì quay lại để nhìn người kia là ai.

Đang còn lạng người suy nghĩ, chợt thấy một cánh tay nhỏ nhắn lần theo sườn mình thò vào trong ngực áo chàng, thoảng nhẹ mùi hương dịu dịu.

Hoàng Phủ Tinh phát hoảng, biết đối phương lục lấy Đan Hỏa Độc Liên thất thanh nói :

- Ai? Lấy đóa Độc liên này làm gì?

Chỉ nghe bên tai một giọng lạnh lùng trong trẻo vang lên :

- Ta đây, biết điều thì im lặng một chút!

Hoàng Phủ Tinh đã nghe ra giọng nói chính là khẩu âm của Bạch Quân Nghi, đành thấp giọng nói :

- Độc liên này không đáng gì, cô nương xin để lại cho tại hạ.

- Không đáng gì, vậy ngươi cần nó để làm gì chứ?

Bạch Quân Nghi nói rồi lần tay lục trong người chàng.

Cốc Thế Biểu thấy Bạch Quân Nghi đứng ngay sau lưng Hoàng Phủ Tinh, tay trái nắm lấy cổ tay chàng, tay phải thì cứ dưới sườn lần vào trong áo, hai người tựa hồ như dính vào nhau làm một. Hắn vốn thân cận với Bạch Quân Nghi truy cầu tình cảm, thế nhưng với Bạch Quân Nghi luôn giữ thái độ lạnh lùng, căn bản không để ý đến hắn, cho nên tình cảm giữa hai người không tăng triển chút nào, giờ đây thấy Hoàng Phủ Tinh kề cận bên người đẹp, tuy là tình thế như thế nào, tự nhiên trong lòng hắn cũng gai gai tức giận.

Tuy vậy hần vẫn không dám để lộ ra mặt, chỉ mỉm cười nói :

- Không cần phiền đến hiền muội động thủ, để tiểu huynh lục soát hần giúp muội.

Bạch Quân Nghi giọng lạnh nhạt nói :

- Không dám phiền đến Cốc huynh!

Nói rồi lại tiếp tục lần tay soát trên người Hoàng Phủ Tinh từ đầu đến đôi ủng. Hoàng Phủ Tinh thấy cô ta đã lấy đi đóa Đan Hỏa Độc Liên mà vẫn chưa ngừng tay lục soát, bất chợt hiểu ra thâm nghĩ: “Cô ta nhất định lục tìm thanh Kim kiếm, nói như thế Phương Tử Ngọc dùng sắc đẹp dụ hại Nhậm Bằng, hần cũng liên quan đến chuyện này”.

Bạch Quân Nghi lần tìm một hồi, tỏ vẻ thất vọng gần giọng hỏi :

- Nói thật đi, vật đó người giấu ở đâu.

Hoàng Phủ Tinh đáp thẳng thắn :

- Chẳng giấu diếm gì tại hạ đến Lạc Hà sơn trang chỉ vì Đan Hỏa Độc Liên hoàn toàn không tính đến chuyện trộm bảo kiếm.

Bạch Quân Nghi cười nhạt nói :

- Có lý nào vậy? Người chỉ trộm Độc liên, làm sao khiến Phong Vân hội khoanh sào xuất chúng, phát hoảng như kiến trên nôi!

Hoàng Phủ Tinh thâm nghĩ nhanh: “Thì ra tin tức về cái chết Nhậm Bằng còn chưa bị lộ ra ngoài...”

Nghĩ nhanh trong đầu, trước mắt cần giữ cho được Độc liên, sau đó mọi chuyện hẵng tính, giọng khẩn cấp nói :

- Thế này, cô nương cứ đem Độc liên sang sông, tại hạ sẽ tìm Kim kiếm mang về cho cô nương, nếu không xin thứ cho tại hạ không thể phụng mệnh.

Bạch Quân Nghi vốn nghĩ đóa Độc liên này rất có liên quan đến một việc khác trọng đại, giữ nó trong người là nguy hiểm nên định hủy nó đi, không ngờ Hoàng Phủ Tinh lại đề nghị tìm Kim kiếm trao đổi Độc liên, khiến cô ta hơi do dự chưa biết nên đáp như thế nào.

Lúc này dưới sông vẫn chưa có chiếc thuyền nào rời bến qua sông, nguyên do thủ tục tra xét quá chậm, khiến dòng người kéo đến qua sông ngày càng đông hơn. Dưới bến sông thì thuộc hạ Phong Vân hội gươm đao tua tủa quất tháo âm ỉ, khiến cho cả bến sông dậm loạn lên như một cảnh chạy nạn chiến tranh.

Cốc Thế Biểu thấy Bạch Quân Nghi trầm ngâm, biết cô ta gặp khó khăn, bèn chộp tay vào hông sườn Hoàng Phủ Tinh gần giọng hỏi :

- Vật đó giấu ở đâu, người chịu nói hay không?

Hần xuất thủ chính là thu triển thủ pháp “Phân cân giải mạch ngũ âm sư huyệt”, bất cứ người nào cũng khó chịu đựng nổi lối tra hỏi này, Hoàng Phủ Tinh chỉ thấy kỳ kinh bát mạch như co rút lại, tâm trạng như tắc nghẽn, huyết mạch đảo lưu, toàn thân co giật nên mồ hôi vã ra như tắm, chỉ một hồi là người chàng mềm nhũn, ngã khuỵu trên đất.

Cốc Thế Biểu nhanh như chớp, một tay giữ lấy cánh tay chàng, tay còn lại bịt mồm không để tiếng rên của chàng vang ra ngoài, cười gần nói khẽ vào tai chàng :

- Tiểu tử, biết điều thì nói nhanh vật đó để đâu, nếu còn cứng đầu thì công tử sẽ phế bỏ võ công của người.

Lại nói, bọn họ ba người đứng sau đoàn người chờ qua sông, cách bờ sông có đến mười mấy trượng, tuy vậy những người đứng sau cùng cũng đã nhận ra bọn họ có điều gì khác thường. Chỉ có điều những người khách bộ hành này phần lớn là thương nhân hoặc sai sự có chuyện riêng đi gấp, cần bản ai cũng làm lơ giả điếc, chẳng muốn chuốc họa vào thân nên cứ coi như không hề nhìn thấy.

Tuy thế, Bạch Quân Nghi vẫn không yên tâm bèn hỏi :

- Cốc huynh, làm thế này không được!

Cốc Thế Biểu thấy mặt cô nàng danh lại tức giận thì gượng cười rồi thôi nã giải khai thủ pháp tiết mạch sru huyết cho chàng, nhưng vẫn không chế Ma huyết, thấp giọng cười nói :

- Hiền muội cứ trao Độc liên cho tiểu huynh, đừng nói là bọn này, nếu bản thân Nhậm Huyền đến đây, cũng không dám soát người tiểu huynh!

Bạch Quân Nghi vốn chẳng sợ gì bọn người Phong Vân hội, nhưng chung quy để chúng kiếm chuyện thì cũng chẳng hay khi ấy ngấm nghĩ rồi trao Độc liên cho hắn nói :

- Vật này là vô lâm kỳ bảo, phiền Cốc huynh giữ gìn cẩn thận sang bên kia sông trao lại cho tiểu muội.

Cốc Thế Biểu cho Độc liên vào áo cười nói :

- Hiền muội yên tâm, quá lắm thì trở mặt với Phong Vân hội, quyết không làm hỏng chuyện của hiền muội đâu.

Đột nhiên vừa lúc này, trên mặt sông triển lại tiếng người ngân nga rất lớn :

- Thông Thiên nhất trụ hương... Thông Thiên nhất trụ hương!...

Cốc Thế Biểu chau mày cười nói :

- Người của Thông Thiên giáo đã đến!

Lập tức từ dưới bến sông một giọng khản đục vang lên :

- Phong Vân tế hội... Phong Vân tế hội, xin mời bằng hữu Thông Thiên giáo!

Tiếp liền đó đã nghe tiếng mái chèo khua động trên mặt sông, trong chớp lát một chiếc thuyền lớn, ba cánh buồm giương căng gió rẽ sóng ngược dòng tiến nhanh vào bờ.

Cốc Thế Biểu đưa mắt nhìn con thuyền hoa lệ lung lay, với chùm đèn bão treo trên cao tỏa sáng, chỉ tay hỏi :

- Hiền muội, người kia là ai?

Bạch Quân Nghi lạnh giọng đáp :

- Yêu hồ Thông Thiên giáo, có ngoại hiệu Ngọc Đỉnh phu nhân!

Hoàng Phủ Tinh cố định thần nhìn, giờ thì đã nhận ra trên boong thuyền đặt một chiếc ghế thái sư bọc da gấu hung, một vị phụ nhân, mỹ lệ phong trần, mắt phụng mày cong, môi đỏ như son, thần thái oai nghi ngồi chễm chệ trên ghế.

Phụ nhân tay nắm một chiếc phát trần cán ngọc, tay trái ôm một con vật lông trắng mượt, hình thù giống như con cáo, chân gác trên một chiếc ghế bằng gấm, trên băng còn đặt một chiếc đỉnh ngọc cao tằm một xích bóc khói nghi ngút, tỏa ra một mùi hương trầm ngan ngát. Bên cạnh phụ nhân mỹ lệ còn có thêm một thiếu nữ áo tía tuổi chừng mười lăm mười sáu, phía sau lưng là một hàng đạo sĩ tuổi trên dưới ba mươi, lưng đeo trường kiếm đứng nghiêm túc

Lúc này thuyền vừa cập đến bờ liền thấy trong Phong Vân hội một nhân vật hán tử áo gấm mặt trắng râu xanh, bước ra mấy bước ôm quyền thi lễ nói :

- Thì ra là Ngọc Đỉnh phu nhân quang lâm, không kịp đón tiếp, xin phu nhân hải hàm lượng thứ.

Ngọc Đỉnh phu nhân rời ghế bước thướt tha đến mũi thuyền, ướm mắt nhìn đối phương mỉm cười nói :

- Tam đương gia khỏe chứ? Có chuyện gì thế, sao lại tự thân xuất mã?

Người áo gấm nguyên là Tam đương gia Phong Vân Hội, họ Tra tên Thanh, ngoại hiệu là Bát Bích Tu La, là nhân vật nhất nhì trong Phong Vân hội, chỉ sau Nhậm Huyền.

Lúc này trên bờ nhiều người mang vạ nên đã thoái lui, Bạch Quân Nghi biết Hoàng Phủ Tinh có khả năng tự giải huyết, cho nên từ đầu đến giờ vẫn cứ nắm chặt tay chàng, khi ấy thấy vậy kéo người chàng thoái lui chung quy vẫn đứng khuất sau lưng đám đông. Hoàng Phủ Tinh bị kéo lùi một đoạn, chợt thấy Ngao Tam

và thêm một gã đại hán áo xanh, người nào trong tay cũng nắm chặt cứng tay hai người khác, chính là bọn ba người nhà họ Tống và Tần Uyển Phụng, bất giác chàng thở dài ngao ngán.

Dưới bờ sông, Bát Bích Tu La nghe hỏi thì chấp tay vái dài nói :

- Tệ hội phát sinh một biến cố, tường tình sự việc chưa được rõ, chẳng hay phu nhân trước nay ở Đông nam, giờ hành giá lên hướng tây có việc gì chăng?

Ngọc Đình phu nhân đứng trước thuyền cười phá lên khanh khách nói :

- Ta có chút chuyện nhỏ đi Đông Quan một chuyến, để tránh phiền huynh đệ trong bang hội, thứ cho ta không lên bờ bái kiến được.

Nói đến đó, đôi ánh mắt sáng như sao băng đưa quét một vòng đám đông trên bờ.

Hoàng Phủ Tinh đứng cách bà ta rất xa, thế nhưng đôi ánh mắt sắc lạnh ấy chỉ bắt gặp một lần đã cảm thấy rung mình khiếp sợ, bất thần cổ tay bị nắm chặt hơn, Bạch Quân Nghi kéo nhanh chàng khuất sau đám đông.

Đột nhiên vừa lúc này, từ phía bờ bên kia cũng trỗi lên giọng người nói lớn :

- Thần Kỳ phi dương... Thần Kỳ phi dương...

Hoàng Phủ Tinh kêu khổ trong lòng thầm nghĩ: “Người Thần Kỳ bang cũng đã đến. Ài... đều là sài lang hổ báo, chẳng có chút lợi gì cho ta...”

Chàng cảm nhận ra tai họa bắt đầu dội xuống đầu mình, lần này tự hồ như còn nguy hiểm vạn phần, e rằng thoát khỏi móng hổ cũng rơi vào vuốt beo, chết là cầm chắc trong tay. Nghĩ vậy bất giác cả người chàng rung lên lạnh tháo mồ hôi.

Bạch Quân Nghi nắm lấy tay chàng, bỗng nhiên nhận ra tay mình lạnh buốt, thì thầm nhỏ bên tai chàng :

- Hoàng Phủ Tinh, chỉ cần người nói ra Kim kiếm giấu ở đâu, ta đảm bảo tính mạng cho người, đồng thời từ nay về sau không làm khó người nữa!

Cô ta đối với chàng có một cảm nhận rất đặc biệt, và nể phục vừa phần hận, nhiều lần chỉ hận không giết chết chàng ngay, nhưng lại cũng không muốn chàng bị bỏ mạng trong tay người khác, chung quy là chỉ muốn hành hạ con người đáng ghét nhất trong lòng cô ta.

Hoàng Phủ Tinh lúc này thấy Bạch Quân Nghi cứ đinh ninh thanh Kim kiếm đã nằm trong tay mình, biết biện bạch là điều vô ích, ánh mắt cứ ngưng nhìn xuống bên sông.

Ba chiếc thuyền lớn từ bờ bên kia đã lướt tới gần, ở đầu thuyền giữa một trung niên văn sĩ, một tay chấp sau người, tay còn lại phe phẩy chiếc quạt, chỉ nhìn cũng đã nhận ra chính là Độc Gia Cát Diêu Sách.

Ngọc Đình phu nhân cười lên ha hả nói :

- Hay lắm! Thì ra Gia Cát thừa tướng Bắc phạt Trung Nguyên đây à?

Độc Gia Cát Diêu Sách cười vang, chấp tay thi lễ nói :

- Phu nhân lâu ngày không chiêm ngưỡng hoa dung, mỹ diệu còn hơn xưa, đáng mừng, đáng mừng!

Nói rồi ánh mắt chuyển đến hướng Bát Bích Tu La cười nói tiếp :

- Tam đường chủ vẫn khỏe chứ, Diêu Sách xin có lễ ra mắt!

Bát Bích Tu La ôm quyền hoàn lễ chào hỏi một câu :

- Điều huynh vẫn thường!

Đoạn mới cười nhạt hỏi vào vấn đề :

- Điều huynh vô sự tất chẳng đáng Tam bảo điện, lần này sang mạn bắc chẳng hay có chuyện gì chỉ giáo?

Độc Gia Cát Diêu Sách cười lớn nói :

- Không giấu gì Đường tam gia, Quân Nghi tiểu thư thiên kim của tệt Bang chủ truy theo cừu nhân mà vào quý cảnh, bắt tài vốn ở Lạc Dương nghe tin Bắc ngạn phong vân tụ tập như có chuyện binh đao, cho nên mới gióng thuyền sang đây để đón Quân Nghi tiểu thư tệt bang.

Bát Bích Tu La nghe vậy gật nhẹ đầu nói :

- Thì ra là thế!

Rồi chợt cất giọng nói vang :

- Trên bến có Bạch Quân Nghi tiểu thư Thần Kỳ bang không?

Hoàng Phủ Tinh nhìn thấy đôi mắt người này sắc lạnh như lưu tinh, không khỏi giật mình thầm nghĩ: “Người này ban đầu không lộ diện, này giờ cũng không quay đầu lại, làm sao biết được có mặt Bạch Quân Nghi ở đây?”

Bạch Quân Nghi cũng chấn động trong lòng, lúc ấy quay sang Cốc Thế Biểu :

- Phiền Cốc huynh mang người này giúp tiểu muội!

Nói rồi cứ bước đi ra, Cốc Thế Biểu kẹp Hoàng Phủ Tinh dưới nách, cười nhạt nói :

- Tiểu tử, nếu ngươi muốn sống thì cần ngoan ngoãn một chút nhé!

Người trên bờ tránh ra nhường lối cho Bạch Quân Nghi đi trước, tiếp đó là Cốc Thế Biểu mang Hoàng Phủ Tinh, rồi đến bọn Ngao Tam và trung niên hán tử kia kéo bọn Tống gia tam hổ và Tần Uyển Phụng lũ lượt kéo xuống bến sông.

Độc Gia Cát thấy Bạch Quân Nghi đã đến, bèn chỉ tay vào Tra Thanh nói :

- Quân Nghi tiểu thư, vị này là Tra tiền bối, Tam đương gia Phong Vân hội, năm xưa trên Bắc Minh hội chỉ bằng Bát thập nhất thủ Quy Nguyên chương pháp chấn động võ lâm, hạ gục Bắc Hà Nhất Tẩu, khiến Thương Tu Khách bỏ phế một cánh tay...

Bạch Quân Nghi ngược mắt nhìn Bát Bích Tu La một cái, nghiêng mình thi lễ nói :

- Tiểu nữ nghe danh Tam đương gia đã lâu, vạn hạnh!

Bát Bích Tu La ngưng ánh mắt sáng rực nhìn Bạch Quân Nghi một lúc nói :

- Tại hạ đã nghe thuộc hạ báo lại Bạch tiểu thư qua sông sáng sớm nay, không biết đã truy bắt được cừu gia chưa?

Nói rồi ánh mắt liếc nhìn nhanh phái sau lưng cô ta

- Nhờ phúc Tam đương gia, văn bối đã bắt được hết cả năm tên!

Rồi ướm mắt nhìn đối phương giọng nghiêm túc hỏi :

- Không biết quý hội xảy ra chuyện gì mà phải động đến cả Tam đương gia xuất mã?

Bát Bích Tu La đầu mày chúm chặt lại rồi đột nhiên ngưng mắt nhìn chăm vào mặt Bạch Quân Nghi không hề chớp, giọng nặng nề nói :

- Bạch tiểu thư, chuyện này rất quan trọng...

Bạch Quân Nghi thấy đối phương bức nhìn xoáy vào mình, tự nhiên hoa dung thoáng vẻ tức giận, cắt ngang nói :

- Nếu như chuyện đã rất quan trọng thì Tam đương gia không cần nói ra, có điều không biết chuyện xảy ra ở đâu, vào lúc nào?

Bát Bích Tu La trầm ngâm cười mấy tiếng nói :

- Bạch cô nương quả thật thông minh chỉ một câu nửa lời đã hỏi đích vấn đề!

Chợt nghe Ngọc Đình phu nhân cất tiếng cười khanh khách chen vào nói :

- Hồ phụ há sinh khuyển nữ, Tam đương gia há quên thần năng của Bạch bang chủ ư?

Bát Bích Tu La chỉ hừ một tiếng nặng nề, nhưng chưa kịp nói thì Độc Gia Cát Diêu Sách đã lên tiếng :

- Phu nhân không ở trong hương khuê hưởng phúc, lại mạo sương lạnh đến tận đây, chẳng lẽ có liên quan đến đại sự của Phong Vân hội?

Một câu này quả thực cực hiểm, Ngọc Đỉnh phu nhân mắt long lên cười cười nói :

- Gia Cát thừa tướng xưa nay đoán việc như thần, nhưng lần này thì nhầm rồi, ta chỉ tiện đường ngang qua đây, chẳng biết có chuyện gì xảy ra!

Chợt nghe Bát Bích Tu La cất tiếng cười phá lên tràng dài nói :

- Nhị vị như đều không biết chuyện này, vậy người duy nhất chỉ có Tra mỗ...

Lão hơi dừng lời, đôi mắt sáng lạnh quét nhìn nhanh lên người Bạch Quân Nghi và cả bọn Cốc Thế Biểu sau lưng nói :

- Trong Lạc Hà sơn trang bị mất hai bảo vật và một mạng người. Nhị vị giang hồ sóng lặn gió ngừng mười năm nay, chỉ sợ từ đây không còn bình lặng nữa rồi!

Hoàng Phủ Tinh bị Cốc Thế Biểu kẹp dưới nách, tuy không nhìn rõ mọi người nhưng nghe Bát Bích Tu La nói mất hai bảo vật, chợt nghĩ trong đầu: “Nếu vật thứ hai đúng là Kim kiếm thì chính Phương Tử Ngọc là kẻ đã đánh cắp!”

Độc Gia Cát nghe vậy thì không nói gì, chỉ lẳng lẳng tính toán suy luận trong đầu, Ngọc Đỉnh phu nhân ngược lại kinh ngạc lên tiếng hỏi :

- Ta từng nghe nói Lạc Hà sơn trang bị Nhậm đương gia dùng làm biệt phủ, không biết đã bị mất hai vật gì, người bị chết kia là ai?

Bát Bích Tu La mặt trở nên lạnh như đồng, giọng băng băng nói :

- Mất hai bảo vật là chuyện nhỏ, nhưng mạng người thì chẳng nhỏ tí nào...

Độc Gia Cát chỉ nghe đến đó thì thầm chấn động giật mình thầm nghĩ: “Hồng rồi! Hoàng Phủ Tinh to gan lớn mật, không lẽ hắn đã giết người thân của Nhậm hội chủ?”

Nghĩ rồi không nén được bèn chen vào hỏi :

- Xin hỏi Tam đương gia, người bị hại kia là ai vậy?

Bát Bích Tu La ngửa mặt cười khùng khục một tràng dài nói :

- Người bị hại chết chính là độc sinh ái tử của tệt Hội chủ, Tiểu Thiên Tinh Nhậm Bằng. Chư vị thử nghĩ, chuyện thế này, từ sau trong giang hồ còn bình lặng được nữa không nào?

Một câu này khiến cho mọi người biến sắc, thuộc hạ Phong Vân hội cũng xám mặt kinh hồn, hiển nhiên trước đây một khắc bọn chúng còn chưa người nào được biết nội tình bên trong thế nào, chẳng ngờ chuyện xảy ra kinh thiên động địa như thế.

Người cảm thấy bất ngờ chấn động nhất là Bạch Quân Nghi, cô nàng thầm nhủ: “Tiểu tử này sao mà ngốc đến thế, gây nên một đại họa tày trời!”

Chỉ nghĩ như thế tự nhiên nàng cảm thấy tức hận chàng đến cực điểm, chỉ muốn trở tay đánh một chưởng kết liễu ngay thôi.

Độc Gia Cát đương nhiên phần nào nhận ra vấn đề, nhưng giữ bình tĩnh nghiêm túc nói :

- Chuyện này thật đáng hận, Nhậm đương gia nghe tin này tất nhiên bị ai thống thiết, có điều Lạc Hà sơn trang nằm trong Vân Trung sơn cách đây không dưới nghìn dặm, chẳng hay chuyện xảy ra từ khi nào?

Bát Bích Tu La giọng đã trấn tĩnh lại nói :

- Chuyện xảy ra từ ba hôm trước, Diêu huynh thành danh Gia Cát quân sư không biết trong cẩm nang có cao kiến gì chỉ giáo chăng?

Độc Gia Cát trầm ngâm nghĩ: “Nếu như Kim kiếm chưa đắc thủ thì khó thoát khỏi can hệ, nhưng nếu Kim kiếm đã nằm trong túi Bạch Quân Nghi thì lại rất phiền hà, không biết bảo vật thứ hai kia là vật gì?”

Nghĩ đến đó, ánh mắt bất chợt nhìn về hướng Bạch Quân Nghi dò ý.

Bạch Quân Nghi thấy sự tình trở nên nghiêm trọng. Lúc ấy nghĩ nhanh trong đầu rồi nghiêng mình thi lễ Tra Thanh nói :

- Chuyện xảy ra từ ba hôm trước, văn bối thì vừa qua sông sáng nay, sự tình nghiêm trọng, Thần Kỳ bang không thể dính vào chuyện này, văn bối xin cáo từ.

Nói rồi cất bước tự nhiên đi xuống bến.

Bát Bích Tu La trầm giọng quát :

- Đứng lại!

Miệng thét, chân lướt tới, giơ tay cản lại.

Độc Gia Cát đã tính trước thế nào đối phương cũng ra tay cản, nên nhanh chóng nhảy vào giữa, chấp tay thi lễ cười nói :

- Tam đương gia dừng bước.

Miệng nói tay vái dài, cả hai đầu quyền bổ mạnh vào người Bát Bích Tu La, lão ra chiêu cực kỳ lợi hại mà nhìn chỉ tựa hồ như đang thi lễ.

Bát Bích Tu La biết nếu như không thu tay lại, thì sẽ gặp nguy hiểm, khi ấy hừ một tiếng lạnh lùng cũng chấp quyền hoàn lễ đánh bật đầu quyền đối phương ra ngoài đồng thời lách người phát tay áo phát kinh lực tấp đến phía sau lưng Bạch Quân Nghi.

Độc Gia Cát cả kinh, không ngờ đối phương ra tay nhanh như vậy, khi ấy cũng phát tay áo phát một cỗ âm kinh cản lại ngay sau lưng Bạch Quân Nghi.

Bạch Quân Nghi chỉ mới bước được mấy bước, sau lưng hai cỗ kinh lực chưa chạm nhau, bốp một tiếng khiến cả người cô ta chao đảo nhẹ về trước.

Ngay lúc ấy, vù vù ba nhân ảnh từ thuyền Thần Kỳ bang phóng xuống vây lấy bảo vệ quanh người Bạch Quân Nghi.

Chợt nghe Ngọc Đình phu nhân cười lên lạnh lạnh nói :

- Gia Cát thừa tướng danh bất hư truyền, chẳng những võ nghệ kinh nhân mà đến thuộc hạ cao cường linh lợi đến thế, quả là dưới tay tướng giỏi chẳng có binh hèn. Dưới trướng Thông Thiên giáo thực khó kiếm được đệ tử như thế.

Bát Bích Tu La biết câu nói này là châm biếm mình, chẳng khác nào lửa cháy thêm dầu, dày mặt nhìn đám thuộc hạ thét lớn ra lệnh :

- Bất cứ người nào chưa tra xét mà tự động lên thuyền thì cứ giết hết, nếu để sót một người thì các người tự tuyệt hết đi!

Thuộc hạ Phong Vân hội chấp binh đao dạ ran một tiếng, lập tức nhào động kéo đến chặn đường Bạch Quân Nghi, song phương tình thế như xung giương kiếm tuốt, xem ra khó tránh khỏi một trường đại huyết kiếp.

Độc Gia Cát Diêu Sách tâm cơ thâm trầm tuy thấy tình thế cực kỳ nghiêm trọng nhưng vẫn giữ thần thái trầm tĩnh, nghĩ nhanh: “Con hồ ly này dùng kế ly gián khiêu khích tất tướng để Thần Kỳ bang và Phong Vân hội tương tàn, Thông Thiên giáo ngồi hưởng thể ngư ông đắc lợi, hừ... há dễ dàng đến thế sao?”

Nghĩ thế, trong đầu tính nhanh rồi nhìn Bạch Quân Nghi thông thả hỏi :

- Diệt nữ thụ thương chứ?

Bạch Quân Nghi ngược lại cũng rất thông minh, thâm hiểu trong câu này thúc thúc hỏi mình có thâu được Kim kiếm không, bèn nhẹ lắc đầu với cái nhìn đầy thâm ý, nhưng nhớ Đan Hỏa Độc Liên nằm trong người Cốc Thế Biểu nên đánh mắt nhanh về phía hắn nói :

- Đa tạ thúc thúc quan tâm, diệt nữ không bị thương!

Độc Gia Cát hơi khó hiểu, cô ta lắc đầu rồi lại đánh mắt hướng về Cốc Thế Biểu nghĩa là sao? Chẳng lẽ Kim kiếm đã nằm trong tay Cốc Thế Biểu?

Lão ta đương nhiên khó mà đoán được chân tướng nên cũng chưa định được đối sách, cười lên ha hả nói :

- Cốc hiền diệt, mấy khi gặp nhiều cao nhân thế này, ngu thúc giúp giới thiệu cho người...

Cốc Thế Biểu đã nhận ra ánh mắt của Bạch Quân Nghi nhìn mình, trong đầu cũng tính đến bọn họ tìm cách đối phó, lúc ấy nghe nói vậy liền cấp Hoàng Phủ Tinh bước lên mấy bước.

Độc Gia Cát chỉ tay vào Bát Bích Tu La Tra Thanh nói :

- Vị này là Tam đương gia Phong Vân hội trác hiệu Bát Bích Tu La Tra lão anh hùng, cũng có thâm giao với lệnh sư, hiền diệt nhanh đến ra mắt.

Cốc Thế Biểu cúi người hành lễ nói :

- Đệ tử Vô Lượng Thần Quân môn hạ, Cốc Thế Biểu tham kiến Tam đương gia.

Bát Bích Tu La đưa ánh mắt nhìn Cốc Thế Biểu từ đầu đến chân ướm hỏi :

- Cốc huynh đầu nhập Thần Kỳ bang rồi sao?

Cốc Thế Biểu nghe ra giọng đối phương chẳng chút thân thiện, phát nộ ra mặt, lạnh giọng nói :

- Tại hạ lai độc thứ, chẳng gia nhập giáo cũng chẳng gia nhập bang.

Nói rồi, quay người ngẩng cao đầu bước xuống bến sông.

Con người hắn vốn cao ngạo tự phụ, cái duy nhất vì si mê Bạch Quân Nghi nên mới chịu lụy dưới chân nàng, ngoài ra trước bất kỳ người nào hắn cũng chẳng nể sợ, một câu chói tai là quay người bỏ đi ngay.

Bát Bích Tu La chỉ ngưng mắt nhìn sau lưng Cốc Thế Biểu cất tiếng cười nhạt nhưng Cốc Thế Biểu chưa đi được một bước, đột nhiên một bóng người vọt ra thét lớn :

- Quay lại!

Chưởng lực phát đến trước mặt Cốc Thế Biểu chẳng chút ngần ngại giơ chưởng lên nghênh tiếp, chỉ nghe bình một tiếng, cả hai người đều bị bắn lùi sau mấy bước, thể tất quân bình.

11. Chương 11: Hào Khí Chấn Quân Hùng

Bấy giờ nghe Bát Bích Tu La cười lên lạnh lạnh nói :

- Cốc Thế Biểu, nếu như Tra mỗ ra tay thì cười là lớn hiệp nhỏ, người cần nên ở yên một chút mới hay!

Cốc Thế Biểu cấp Hoàng Phủ Tinh dưới nách, vừa rồi chỉ tiện tay phát chưởng nghênh tiếp chưa vận đủ chân lực, lúc này nghe nói vậy quay mặt nhìn người vừa ra tay cản đường mình, chỉ thấy đó là một thiếu niên hai mươi thân vận huyền y, hắn khi nào chịu thôi, liền vút Hoàng Phủ Tinh xuống một bên rồi sải bước tiến tới.

Hoàng Phủ Tinh bị hắn ném xuống đất lăn lóc mấy vòng, mới lóp ngóp đứng lên được.

Mọi người tại trường đều là người trong võ lâm, lúc đầu nhìn cũng nhận rõ Hoàng Phủ Tinh bị khống chế huyết đạo, nhưng lúc này tự nhiên thấy chàng bị ném xuống thì tự đứng lên được mới thấy kỳ lạ, bản thân Cốc Thế Biểu cũng lấy làm lạ dừng chân quay đầu nhìn lại.

Độc Gia Cát Diêu Sách cười gằn, thấp giọng rửa :

- Dã tiểu tử, chẳng ngờ ngươi cũng nhiều tà môn!

Cũng chẳng thấy lão thi triển thân pháp như thế nào, chung quy bóng lão như làn chớp, đã ở sau lưng Hoàng Phủ Tinh vung tay chụp vào người chàng.

Bát Bích Tu La đôi mắt sắc bén nhìn nhanh lên mặt Hoàng Phủ Tinh rồi quay nói với Cốc Thế Biểu :

- Phong Vân hội vốn giao tình với Vô Lượng Thần Quân không tệ, nếu như trước đây thì Tra mỗ có lẽ không làm khó ngươi, nhưng sự tình hôm nay quan trọng. Nhỡ đắc tội với lệnh sư, cũng chẳng biết làm sao hơn.

Cốc Thế Biểu cười nhạt nói :

- Tam đương gia khéo nói, tại hạ thứ nhất không giết người, thứ hai không trộm bảo vật, bất cứ người nào làm khó tại hạ cũng chẳng phải dễ đâu!

Ngọc Đình phu nhân chỉ đứng ngoài cuộc cứ chờ đợi cơ hội là chen vào nói :

- Môn hạ Vô Lượng Thần Quân khí khái nói một là một, Tam đương gia là bậc tiền bối hay là tha qua cho vãn bối một lần vậy.

Không biết bà ta từ lúc nào đã trở lại chỗ ngồi của mình, nói rồi cười đưa mắt hết dò xét người này lại đến người khác.

Vừa lúc này, một lão già áo lục bước tới sau lưng Bát Bích Tu La nói nhỏ gì mấy câu. Bát Bích Tu La nghe rồi ánh mắt lướt nhanh lên Hoàng Phủ Tinh, đoạn hỏi :

- Diêu huynh, tiểu tử này là đệ tử Thần Kỳ bang?

Độc Gia Cát Diêu Sách nghe hỏi thì cười đáp :

- Tiểu tử này tuổi tuy nhỏ nhưng cơ trí gian xảo manh trá, đã từng giả hàng đầu nhập tặc bang, rồi lại phản bang bỏ chạy, Vô Lượng Thần Quân lệnh cho đồ đệ đến Tịnh Châu báo thù, không ngờ cũng bị phá hỏng dưới tay hắn..

Bát Bích Tu La ướm mắt nhìn đối phương như dò xét, rồi giữ giọng điềm tĩnh nói :

- Mấy hôm trước, có người nhìn thấy tên này ở vùng lân cận Thái Nguyên, cho nên Tra mỗ mới có chuyện muốn nói...

- Ha ha ha... Tam đương gia có gì xin cứ nói, chúng ta thâm giao nhiều năm, hà tất khách khí.

Bát Bích Tu La cười nhạt nói :

- Đã thế thì xin Diêu huynh trao hẳn cho Tra mỗ, có nhiều điều cần chất vấn hắn.

Độc Gia Cát trầm nghĩ: “Tiểu tử này biết nhiều điều bí mật, nếu để hắn sống chẳng khác gì để họa, chẳng bằng khử quách hắn đi mới hay”.

Hắn ngoại hiệu Độc Gia Cát tâm cơ hiểm độc gian xảo, lúc nào cũng chỉ nghĩ Kim kiếm đã nằm trong tay Cốc Thế Biểu rồi, cho nên lưu Hoàng Phủ Tinh lại cũng chỉ vô dụng, bấy giờ liền vận lực đẩy nhẹ vào hữu chưởng đặt trên lưng chàng, cười nói :

- Tam đương gia có gì xin cứ việc hỏi hắn, chỉ sợ hắn tâm loạn thần đảo, nói không được một câu sự thật.

Hoàng Phủ Tinh hoàn toàn không nhận ra gì khác, chỉ thấy bị đẩy nhẹ về phía trước bèn nói :

- Tra đương gia có gì xin cứ việc hỏi.

Bát Bích Tu La nhìn chàng nhú mày nghĩ nhanh: “Nếu nói Nhậm công tử bị giết bởi tay tiểu tử vừa đen vừa gầy này thì thật chẳng ai tin nổi, lại còn nữ nhân hành tung bí mật kia đã không phải Bạch Quân Nghi vậy thì là người nào chứ?”

Ngẫm nghĩ một hồi rồi mới nhìn Hoàng Phủ Tinh hỏi :

- Ngươi tên họ là gì? Học võ công ở nhân vật nào?

- Tại hạ Hoàng Phủ Tinh... Ai da...

Đột nhiên chàng rú lên một tiếng cả người ngã khụy xuống.

Bát Bích Tu La là người lịch duyệt giang hồ, vừa thấy thế liền giơ tay đỡ lấy người thiếu niên, chộp uyển mạch chàng, rồi vung chưởng ấn vào tâm mạch đẩy liền một cỗ kinh lực truyền sang.

Sự tình diễn biến cực nhanh, khiến mọi người toàn trường đều chấn động kinh hoàng.

Bạch Quân Nghi mặt trắng nhợt, ánh mắt đầy tức giận liếc xéo Độc Gia Cát một cái, Cốc Thế Biểu ngược lại ngớ ra không hiểu nguyên do tại sao lại như vậy.

Ngọc Đỉnh phu nhân ngồi trên thuyền tựa hồ như trúng ý, chỉ thấy vuốt ve con cáo trong lòng cười cười không nói.

Bát Bích Tu La truyền nội lực cho Hoàng Phủ Tinh ứng cứu tính mạng chàng cấp thời, ánh mắt cũng lạnh lại nhìn Độc Gia Cát một cái.

Độc Gia Cát một làm hai cũng làm chỉ cười thầm trong bụng: “Nếu như người cứu được hần, thì ta chẳng được gọi là Độc Gia Cát!”

Nghĩ rồi hần cất tiếng cười vang ha hả :

- Tam đương gia nhầm rồi, hần vốn bị tặc Bang chủ đánh Tỏa Hồn thần châm độc tính có thể bộc phát lúc nào, nhưng không ngờ vừa khéo đúng lúc này. Điều Sách làm sao có đủ thủ đoạn cao minh như thế được.

Bát Bích Tu La nghe thì bán tín bán nghi thầm giật mình nghĩ: “Nếu thật đúng bị đánh Tỏa Hồn thần châm của Bạch Tiêu Thiên thì vô phương cứu chữa”.

Nghĩ rồi ánh mắt sắc bén như sao lại lướt nhìn lên Bạch Quân Nghi dò hỏi.

Bạch Quân Nghi mặt tựa băng sương lạnh giọng nói :

- Ta không có thuốc giải độc.

Đột nhiên nghe giọng Ngọc Đỉnh phu nhân ngồi trên thuyền nói vọng xuống :

- Bạch bang chủ thật cao minh, tính toán thực khớp thời gian vô cùng!

Độc Gia Cát Điều Sách cười phá lên át tiếng bà ta nói :

- Phu nhân thần thông quảng đại, sao không thi triển thần lực cứu tiểu tử Hoàng Phủ Tinh này?

Ngọc Đỉnh phu nhân thần thái thản nhiên cười nói :

- Ta có một củ Linh chi nghìn năm, tiếc một điều là không mang theo trong người, nếu không thì cứu mạng hần có khó khăn gì.

Đột nhiên nghe thấy Hoàng Phủ Tinh trở nhẹ người rên lên :

- Tâm Du... Cách Du... Tỳ Du...

Mọi người nghe đều cảm thấy ngạc nhiên, Bát Bích Tu La đương nhiên ngầm nhận ra được thủ đoạn giết người diệt khẩu của Độc Gia Cát, bấy giờ vừa nghe chàng la lên những huyết đạo trọng yếu cùng lưng, liền ẵm chàng ra ngoài một trường phòng tránh Độc Gia Cát còn ngăm ra tay. Đoạn mới vận nội lực vào chưởng tâm thôi nã lên một vùng Đốc mạch trên cột sống lưng chàng.

Một làn hương phảng phất, liền thấy bóng Ngọc Đỉnh phu nhân thướt tha lướt từ trên thuyền xuống bên sông, nhìn Độc Gia Cát cười mỉm hỏi :

- Tiểu tử này là Hoàng Phủ Tinh ư? Hần cũng khá lắm chứ?

Nguyên là mẫu thân chàng Hoa phu nhân mười năm nghiên cứu nhiều phương pháp phòng thân truyền thụ cho nhi tử, chẳng ngờ lần này chàng chịu ba mũi độc châm của Bạch Tiêu Thiên ghim vào ba Du huyết ở lưng, nó vốn định kỳ một năm độc mới phát tác, thế nhưng vừa rồi Độc Gia Cát quá hiểm đã vận kinh đẩy vào khiến độc được lực phát tất cả nhanh hơn. Giờ cho dù Hoàng Phủ Tinh gắng sức và cả Bát Bích Tu La giúp lực kháng độc thì cũng chỉ cầm chừng trong thời gian ngắn, xem ra chàng khó lòng thoát mạng lần này.

Bấy giờ, toàn trường trở nên im phăng phắc, bao nhiêu ánh mắt đều tập trung vào người Hoàng Phủ Tinh, Độc Gia Cát cười thầm trong lòng biết chàng khó mà thoát chết nổi.

Qua một hồi lâu, Hoàng Phủ Tinh mới từ từ mở mắt ra, chàng cố gượng ngồi dậy, nhưng tay bị Bát Bích Tu La nắm chặt.

Bát Bích Tu La không hiểu sao giờ này lại có nhiều đồng cảm với chàng thiếu niên đen đui gầy ốm này, thấp giọng hỏi :

- Hoàng Phủ Tinh, ngươi chịu nổi chứ?

Hoàng Phủ Tinh gật nhẹ đầu, rồi chợt hỏi :

- Các hạ muốn truy tầm Kim kiếm, muốn báo thù Nhậm Bằng chăng?

Bát Bích Tu La nghe hỏi một câu này thì chấn động cả người, tròn mắt nói :

- Đó là điều đương nhiên!

Hoàng Phủ Tinh hít một hơi dài lấy lại sức, chậm rãi nói :

- Được! Tại hạ chỉ cho các hạ một hướng truy tầm...

Chàng dừng lại mồm hít mạnh mấy hơi, mới nói tiếp :

- Tại hạ sống không được thêm nữa canh giờ, nói chẳng được nhiều, đến lúc đó cứ để tại hạ chết, chớ để người ngoài hạ thủ.

Bát Bích Tu La nghe vậy ưỡn ngực lớn tiếng nói :

- Tra mỗ chấp nhận lời ngươi, bất kỳ kẻ nào ra tay hại ngươi, xem như là tự đối đầu với Phong Vân hội, quyết chẳng ngại lưu huyết phong tinh lấy mạng hắn.

- Không biết... Nhậm đương gia quý hội, đêm nay có đến đây không?

Bát Bích Tu La ngẩn người nói :

- Hà Bắc ngũ tỉnh đều đã bị phong tỏa, Tổng đương gia xuất tuần biên cảnh, nhanh lắm cũng phải tối mai mới đến đây.

Hoàng Phủ Tinh gật đầu nói :

- Tam đương gia xin chờ giây lát, tại hạ nhất định có lời phúc đáp.

Toàn trường im phăng phắc, trước đám quần hùng hắc đạo giết người không nháy mắt này, kẻ yếu vía đều chết khiếp. Hoàng Phủ Tinh bấy giờ gần như đơn độc giữa những bấy sói, từ từ quay người lại nhìn thẳng Bạch Quân Nghi hỏi :

- Bạch cô nương, chúng ta đã nói thế nào với nhau?

Bạch Quân Nghi khựng cả người lắp bắp hỏi :

- Nói gì chứ?

Hoàng Phủ Tinh cười lãnh đạm nói :

- Ta quỳ dưới chân cô nương, lại đầu nhập quý bang, cô nương một cái tát đánh gãy ta ba chiếc răng lẽ nào lại quên?

Bạch Quân Nghi mặt đỏ rần lên thì thẹn lẩn tức giận quay mặt lại ra lệnh cho Ngao Tam :

- Thả hết bọn chúng ra.

Ngao Tam và thanh y trung niên nghe vậy giải khai huyết đạo cho Tổng gia tam hộ và Uyển Phụng, cả bốn người từ đầu đến giờ đã nghe thấy hết chuyện, bấy giờ chẳng bỏ đi mà còn sấn tới gần đứng im lặng xem.

Hoàng Phủ Tinh chỉ khuyên họ một câu :

- Bốn vị lực bạc thế cô, tốt nhất chớ nên hành tẩu trên giang hồ.

Trầm ngâm giây lát, chàng nói tiếp :

- Sau khi ta chết, người của Thần Kỳ bang cũng không tha cho các vị, nhanh trở lại nguyên tịch sinh sống.

Tần Uyển Phụng giọng nắc nhen thốt lên :

- Công tử...

Hoàng Phủ Tinh gương cười nói :

- Thế nhưng nếu sớm đi một bước thì không việc gì.

Rồi chàng quay lại nói với Bát Bích Tu La :

- Tam đương gia, bốn người này võ công tầm thường, quyết không dính dáng gì đến chuyện ở Lạc Hà sơn trang, xin nhón tay làm phúc.

Nghe một câu này, toàn trường như cảm khái, Bát Bích Tu La gật nhẹ đầu nói :

- Được, bốn vị này nếu như ở lại bờ Bắc, Phong Vân hội quyết không làm khó gì.

Hoàng Phủ Tinh chấp tay nói :

- Lời hứa của Tam đương gia nghìn vàng, tại hạ xin cảm tạ trước.

Rồi chàng quay lại nhìn Cốc Thế Biểu chìa tay nói :

- Cốc huynh, đưa đây!

Một câu này khiến cả trăm ánh mắt đều dồn vào người Cốc Thế Biểu, Cốc Thế Biểu hơi giật mình, ánh mắt đưa nhìn nhanh Bạch Quân Nghi.

Chợt nghe Độc Gia Cát cười nhạt hỏi :

- Hoàng Phủ Tinh, ngươi đòi cái gì chứ?

Bát Bích Tu La sải bước tới trước người Hoàng Phủ Tinh, vừa để bảo vệ chàng, vừa nhìn Cốc Thế Biểu gần giọng :

- Sao? Chẳng lẽ ngươi đợi ta ra tay ư?

Hoàng Phủ Tinh xua tay nói :

- Tam đương gia bớt nộ, tại hạ có lý của mình.

Rồi lại nói với Cốc Thế Biểu :

- Cốc bằng hữu, nếu ngươi còn chưa chịu trao ra Đan Hỏa Độc Liên thì coi như ngươi nhận mình là hung thủ giết Nhậm thiếu gia.

Bát Bích Tu La nửa đời hành cước giang hồ, danh đầu không nhỏ, nhưng lúc này nhìn thấy Hoàng Phủ Tinh bình thản đón nhận cái chết đến gần kề mà vẫn giữ được chính khí thì trong lòng thầm cảm phục, thoái lui tự để cho chàng xử trí chuyện này. Độc Gia Cát lại nghe không phải là vật cần tìm Kim kiếm thì tự nhiên cũng im lặng.

Tình hình đối với Cốc Thế Biểu không có gì khó xử, chỉ chờ quyết định của Bạch Quân Nghi, lúc này thấy cô ra giọng lạnh nhạt nói :

- Cốc huynh cứ trao Đan Hỏa Độc Liên cho hắn đi!

Cốc Thế Biểu gật nhẹ đầu, rồi lấy Độc liên ra trao cho Hoàng Phủ Tinh, chàng nắm nó trong tay lòng thầm nghĩ: “Mẹ bảo ta cải danh đổi họ, chỉ để tránh hiểm ác lâm đầu, nào ngờ ông trời tuyệt lương nhân, chuyện đến nước này ta chỉ còn cách cái chết trong gang tấc. Ài... có chết thì cũng chết một cách rõ ràng minh bạch, chết khí khái cho người ta biết ta là ai chứ”.

Nghĩ rồi lòng đã quyết, bất giác ngẩng cao đầu, từ đôi nhãn châu của chàng phát ra hai luồng nhãn quang sáng lạnh đầy uy vũ đến lạ thường, quét nhìn toàn trường một vòng, cuối cùng nhưng lại trên mặt Bát Bích Tu La giọng vô cùng nghiêm túc nói lớn :

- Tam đương gia, tề nhân thật ra họ Hoa, phúc danh Thiên Hồng chứ không phải Hoàng Phủ Tinh, Lạc Hà sơn trang vốn là sản nghiệp của hàn gia, Đan Hỏa Độc Liên đương nhiên cũng là bảo vật của nhà họ Hoa chúng ta, Hoa Thiên Hồng lần này hồi cự gia lấy bảo vật, quyết không phải đột nhập Lạc Hà sơn trang trộm cắp.

Chàng nói ra một lời này, khiến quần hùng toàn trường chấn động không nhỏ, nên biết hơn mười năm về trước Hoa Nguyên Tư danh chấn thiên hạ, nghiệp động giang hồ, thanh uy tợ như mặt trời mặt trăng, bạch đạo hiệp sĩ tôn kính, hắc đạo kiêu hùng cũng không khỏi vị nể. Ông ta chết rồi nhưng để lại trên giang hồ còn là nghĩa khí chính trực của ông, chứ không chỉ võ công mà thôi, mười năm về sau tự nhiên hậu nhân của Hoa Nguyên Tư xuất hiện vô lâm, thử hỏi làm sao không khiến cho mọi người chấn động?

Toàn trường im lặng như tờ, ai nấy trong đầu đương nhiên theo đuổi tính toán riêng theo suy nghĩ của mình, đột nhiên Vong Mệnh Hồ Tổng Liêu cất tiếng gào lên phá tan yên tĩnh :

- Công tử, công tử quả thật là thiếu gia của Hoa đại hiệp, Hoa phu nhân đâu?

Hoa Thiên Hồng nghe mấy tiếng này thì chua chát trong lòng, cười khổ nói :

- Gia mẫu đã ẩn cư thâm sơn cùng cốc, không màng đến thế sự thị phi!

Tần Uyển Phụng thì vừa nghe đã rơi nước mắt, nghẹn ngào kêu lên :

- Hoa công tử...

Hoa Thiên Hồng mỉm cười nói :

- Ài! Cô nương, tiên phụ đã có thể chết, tại sao tại hạ không có thể?

Độc Gia Cát là người bị sốc mạnh nhất lão được tiếng tính toán như thần, vậy mà lần này bấm đến gãy ngón tay cũng không thể ngờ nổi chuyện như vậy, lúc này trong lòng đã phát lo còn không biết nên tin chuyện này thực hay không?

Ngược lại Bát Bích Tu La và Ngọc Đình phu nhân thì mừng thầm trong lòng, nghĩ lần này động đến Hoa Thiên Hồng nhất định mẫu thân chàng ta sẽ trùng xuất giang hồ báo thù cho con, đó là một đại họa cho Thần Kỳ bang. Lại nói đối với Bạch Quân Nghi và Cốc Thế Biểu chỉ là hậu thế, nên căn bản chỉ cảm thấy bị bất ngờ chấn động, chứ không nghĩ gì khác.

Bấy giờ nghe Hoa Thiên Hồng nói :

- Tam đương gia, tại hạ đem hết mọi sự tình đã xảy ra với cái chết của Nhậm Bằng kể hết không giấu một chi tiết nào, nếu như bên trong có những điều khó hiểu thấu thì cứ đem nói lại cho Nhậm đương gia biết, cân nhắc truy xét tất sẽ rõ chân tướng.

Bát Bích Tu La giờ đối với chàng thái độ đã khác, ôm quyền nghiêm túc nói :

- Hoa công tử xin cứ nói. Tra mỗ rửa tai lắng nghe.

Chuyện này quả nhiên quan hệ chẳng nhỏ chút nào, nếu như xử trí không thỏa đáng, thì có thể dẫn đến bạo động can qua giữa Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội cho nên mọi người tại hiện trường lúc ấy đều im lặng ngóng tai nghe chàng nói từng lời.

Hoa Thiên Hồng trong lòng cũng thầm nghĩ: “Nếu như ta kể thêm mắm thêm muối, chỉ sợ gây cho bọn họ hồ nghi lẫn nhau, huống gì chuyện này nếu như không là người của Thông Thiên giáo làm thì cũng là người của Thần Kỳ bang, chẳng bằng cứ theo sự thực mà kể, mặc bọn họ xử trí với nhau”.

Nghĩ rồi chàng nghiêm nét mặt nói :

- Tại hạ trở lại cố cư lấy Đan Hỏa Độc Liên, vừa khéo bắt gặp Nhậm Bằng hò hẹn tâm sự cùng muội thiếu nữ bịt kín mặt, hành tung của tại hạ bị bại lộ, Nhậm Bằng chặn đường đánh nhau, nữ nhân kia đứng phía sau lưng Nhậm Bằng đốc hấn đầu nội lực cùng tại hạ, chẳng ngờ cô ta thủ đoạn thâm độc nhân lúc ấy dùng

đoản đao đâm chết Nhậm Bằng từ phía sau lưng. Sau đó tại hạ cùng cô ta bỏ chạy, qua hết một ngày đến hôm sau mới chia tay nhau, riêng chuyện về thanh Kim kiếm tại hạ không hề hay biết tí gì.

Vừa nghe xong, Độc Gia Cát lên tiếng nói :

- Người rõ ràng đã biết thanh Kim kiếm nằm trong tay Nhậm Bằng, lúc ấy...

Hoa Nguyên Tư năm xưa thanh danh rất lớn trong võ lâm, hẳn thâm tin lời của Hoa Thiên Hồng quyết không giả, nói đến đó chợt thấy không ổn nên mới ngừng lại.

Hoa Thiên Hồng ngẫm hiểu đối phương muốn nói gì tiếp, khi ấy ngưng mắt nhìn Bát Bích Tu La nói tiếp :

- Tại hạ xưa nay chưa từng nhìn thấy thanh Kim kiếm như thế nào, tin hay không hoàn toàn tùy ở Tam đương gia.

- Tra mỗ tin chứ.

Bát Bích Tu La nói rồi dừng lại giây lát chợt hỏi :

- Hoa công tử làm sao biết được thanh Kim kiếm nằm trong tay tệt hội Nhậm đương gia?

Hoa Thiên Hồng nói :

- Chuyện này chính do chủ nhân thanh Kim kiếm kể lại cho tại hạ, người ấy bị giam khốn trong Thần Kỳ bang!

Chợt nghe Ngọc Đỉnh phu nhân cười lên mấy tiếng nói :

- Hay lắm! Bạch bang chủ thật tuyệt thủ, ta cứ ngỡ Chu Nhất Cuồng đã ẩn thâm sơn cùng cốc nghiên cứu giải khai mật kíp trên thanh Kim kiếm, chẳng ngờ lại nằm trong tay Bạch bang chủ thành tù nhân!

Tiếng cười của bà ta xoáy vào tai bọn người Thần Kỳ bang đến khó chịu, Bạch Quân Nghi vô cùng bất bình, nhưng thâm biết người đàn bà này rất đáng sợ, nên cố nhẫn nhịn, chỉ đưa đôi mắt đầy căm hận nhìn sảo vào mặt đối phương.

Độc Gia Cát nhìn thấy Bạch Quân Nghi giận ra mặt, chỉ sợ cô ta bộc phát chưởng nên liền cười phá lên ha hả nói lấp đi :

- Phu nhân nhầm rồi, Chu Nhất Cuồng đúng là lưu lại trong tệt bang, nhưng ở ngôi thượng khách quyết không phải bị giam khốn. Ha ha... nếu có lúc mời được phu nhân đến thăm, Bang chủ chúng ta mới đáng coi là đặc tuyệt thủ.

Hoa Thiên Hồng thâm nghĩ trong đầu: “Thì ra Hàn Đàm Tẩu vốn tên Chu Nhất Cuồng, Độc Gia Cát dám nói láo lật trắng thành đen mà không thẹn mặt trước mắt ta, quả thủ đoạn thâm độc”.

Chuyển niệm trong đầu, bất chợt thấy lưng nhói lên, dọc theo Đốc mạch, tợ hồ như độc lực đang bức chuyển giữa hai huyết đạo, đau buốt cả sống lưng nghe rất khó chịu.

Bát Bích Tu La nhận ra ám khói tử khí trên mặt chàng, biết chàng ta cái chết đã rất gần kề, vội hỏi :

- Hoa công tử, vậy nữ nhân bịt mặt kia danh tính là gì?

- Cô ta thư xưng là Phương Tử Ngọc, tự nhận là người của Thông Thiên giáo, thế nhưng thật hay giả thì tại hạ không thể đoán biết được.

Bát Bích Tu La vừa nghe thế quay mặt lại gần hỏi Ngọc Đỉnh phu nhân :

- Phu nhân, trong quý giáo có vị nữ nhân nào tên Phương Tử Ngọc không?

Ngọc Đỉnh phu nhân đã mặt không hề thay đổi, cười lên khanh khách đáp :

- Có!

Rồi quay đầu lại ngoắc tay gọi lớn :

- Ngọc nhi đến đây, người lên ta làm chuyện hay ho nhỉ?

Mọi người đều cả kinh, bao nhiêu ánh mắt lập tức đổ dồn nhìn vào bóng thiếu nữ trước giờ vẫn đứng bên ghế thái sư, lúc này lướt nhẹ xuống hiện trường, giọng nhẹ nhàng nói :

- Ngọc nhi mãi vẫn không rời phu nhân nửa bước, lúc nào lên đi giết người cướp bảo vật chứ?

Ngọc Đình phu nhân đôi mày đen rậm nhướn cao nói :

- Hoàng Phủ Tinh... A! Hoa Thiên Hồng, cô ta chính là Phương Tử Ngọc, cả vùng Đông nam ít người không biết đến cô ta, ngươi nhìn lại cho thật kỹ xem có đúng là nữ nhân giết chết Nhậm Bằng hay không?

Thiếu nữ này mỹ mạo kiều diễm, huống gì chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, chàng nhìn qua một lần, lắc đầu đáp dứt khoát :

- Không phải vị cô nương này!

Dừng lại giây lát chàng mới nói với Bát Bích Tu La :

- Tại hạ đã nói qua, trong chuyện này nếu như còn có chỗ mơ hồ khó hiểu, rõ ràng một hành động có kế hoạch từ trước, các hạ cần Nhậm đương gia suy xét cho thật kỹ mới được.

Bát Bích Tu La cảm thấy chuyện đáng nghi vô cùng, đầu mày nhíu chặt lại nói :

- Hoa công tử sao không thử tả xem nữ nhân giả mạo Phương Tử Ngọc kia tướng mạo như thế nào?

Hoa Thiên Hồng gật nhẹ đầu, rồi quay nhìn Bạch Quân Nghi nói :

- Bạch cô nương, tại hạ nói ra sự thật xin cô nương thứ tội...

Bạch Quân Nghi ngó người lấp bắp nói :

- Ngươi cứ nói, sao phải bắt tội người được chứ?

Hoa Thiên Hồng cười diễm nhiên nói tiếp :

- Nữ nhân giết Nhậm Bằng trộm bảo vật kia rất giống với cô nương, võ công cũng chẳng kém, mà nhất chính là khinh công trác tuyệt hiếm thấy trong võ lâm.

Cốc Thế Biểu vừa nghe thế không chịu nổi vùng tay thét lên :

- Hoàng Phủ Tinh, ngươi chớ ngậm máu phun người!

- Tại hạ giờ đã là Hoa Thiên Hồng, không còn là Hoàng Phủ Tinh, lời họ Hoa chúng ta xưa nay nói ra quyết không giả bao giờ.

Không phần nộ thì không sao, nộ khí khởi lên lập tức khiến cả sống lưng nhói đau lên như dao đâm, chàng rú lên một tiếng ngã người xuống đất, Tần Uyển Phụng và Vong Mệnh Hổ vội chạy lại đến hai bên đỡ chàng lên, Vô Nha Hồ Tổng lão bà giẫm chân kêu trời rồi quay người khóc lên hu hu.

Bát Bích Tu La ngược lại trầm nghĩ trong đầu: “Hà, cái gì mà giống, chỉ sợ Phương Tử Ngọc chính là Bạch Quân Nghi, Bạch Quân Nghi cũng chính là Phương Tử Ngọc!”

Chợt nghe Ngọc Đình phu nhân nói :

- Diêu huynh, trên đời này người tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia giết người trộm bảo vật chỉ có Hoa công tử, nể mặt Nhậm đương gia nên tạm thời giữ tính mệnh người này lại.

Độc Gia Cát là tay cáo già, thế nhưng cũng khiếp sợ trước con người đàn bà này, trầm rửa: “Mẹ kiếp con hồ ly, ngươi nếu như còn khiêu khích Diêu mỗ, thì quyết cho ngươi một bài học, chớ nên động đến Độc Gia Cát ta!”

Bát Bích Tu La ngược lại nghe Ngọc Đình phu nhân nói thế, liền bước nhanh đến trước mặt Độc Gia Cát chìa tay gần giọng nói :

- Diêu huynh, nếu có giải được thì trao ra cho huynh đệ!

Độc Gia Cát ngửa cổ cười dài khanh khách nói :

- Tam đương gia, lời của Ngọc Đỉnh phu nhân mà người cũng nghe nổi ư?

Ngọc Đỉnh phu nhân nghe vậy thì cười như nắc nẻ, lướt thướt bước tới Độc Gia Cát nói :

- Diêu huynh trước mặt mọi người không kiêu ngạo ta, vậy chớ trách ta vô lễ!

Độc Gia Cát thấy bà ta bước tiến tới gần, đang lâm đại địch, tay công ở hai tay đề phòng, mắt ngưng nhìn bà ta không chớp.

Bát Bích Tu La nhẩm tính nhanh trong đầu, biết Độc Gia Cát là cánh tay phải của Bạch Tiêu Thiên, giết hẳn đi thì Thần Kỳ bang nhất định hưng binh vấn tội. Nhưng Thông Thiên giáo liên thủ cùng Phong Vân hội thì quyết chẳng sợ gì Thần Kỳ bang.

Nghĩ vậy liền cười nhạt nói :

- Diêu huynh, nếu người không trao giải được ra cứu mạng Hoa Thiên Hồng, chân hung không thể truy ra được, Thông Thiên giáo đương nhiên chẳng tránh khỏi bị hiềm nghi, Ngọc Đỉnh phu nhân không tha cho người. Tra mỗ cũng chẳng thể khách khí với người được.

Ngọc Đỉnh phu nhân thừa hiểu Bát Bích Tu La lôi kéo mình về cùng phía, cười nói :

- Tam đương gia nói rất đúng. Diêu huynh, nếu như người vẫn còn không chịu trao giải được, thì ta là người đầu tiên ra tay.

Bà ta thâm hiểu trong người Độc Gia Cát quyết khó có nổi thuốc giải, nhưng tâm ý cũng như Bát Bích Tu La quyết liên thủ phế khử Độc Gia Cát mới nói vậy.

Vong Mệnh Hồ Tổng Liêu chính đang lúc lo cho tính mạng của Hoa Thiên Hồng nghe có người đòi thuốc giải ở Độc Gia Cát liền vùng chạy đến trước mặt hắn nói :

- Diêu huynh, hôm nay nếu như người không giao thuốc giải ra, người nhà họ Tổng ta dùng không đánh nổi người cũng quyết vào cắn người mới hả giận!

Vô Nha Hồ và con Bất Tiêu Hồ thấy thế cũng tức xông tới vây lấy người Độc Gia Cát, bọn họ chỉ vì một chữ nghĩa mà quên mất Độc Gia Cát là con người lợi hại như thế nào.

Chợt thấy Hoa Thiên Hồng gượng dậy nói :

- Tổng lão trưởng, nhanh quay lại chẳng lẽ đã quên lời ta căn dặn khi truyền võ nghệ?

Độc tính trong người chàng đã phát tác mạnh, khiến chàng lúc nói phải cật lực lắm, cả người rung lên từng chấp.

Độc Gia Cát cười lớn nói :

- Các người mới thật là không hiểu tình lý chút nào. Hoa phu nhân đâu phải là người dễ chọc giận, chỉ cần bà ta tái xuất giang hồ, hô lớn một tiếng thì đồng đảng năm xưa nhất nhất quật khởi gây phong ba tác lãng. Thần Kỳ bang chúng ta đã vì đồng đạo mà đứng ra đối đầu với đại địch này. Các người sao còn bảo ta giao ra thuốc giải cứu con trai bà ta, thực là điên đảo không biết cân lượng phải quấy, chỉ sợ Thiên Ất giáo chủ và Nhậm đương gia nghe được trong lòng không vui..

Bát Bích Tu La nghe thì không khỏi phát run trong lòng, thầm nghĩ: “Hắn nói cũng không sai, bất luận hắn có thuốc giải hay không, Hoa Thiên Hồng mà chết thì cũng chẳng ích lợi gì cho Thần Kỳ bang”. Nghĩ rồi lão thoái lui một bước, im lặng đưa mắt nhìn Hoa Thiên Hồng.

Ngọc Đỉnh phu nhân chuyển mắt, đột nhiên bật cười khúc khích nói :

- Độc Gia Cát quả nhiên bất phàm, chỉ một hai câu đã giải được hiểm họa sát nhân, đúng là mồm thương lưỡi kiếm thắng cả vạn tinh binh!

Độc Gia Cát thấy bà ta trước sau vẫn chĩa mũi dùi vào mình thì trong lòng vô cùng căm hận, thế nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ bình thản, quay mặt nhìn Hoa Thiên Hồng như chờ đợi cái chết đến thật nhanh với chàng.

Hoa Thiên Hồng kể bên cái chết trong đầu tự nhiên lướt qua rất nhanh tất cả những chuyện quá khứ, chàng giờ đây chỉ còn nhớ đến hình ảnh mẫu thân đơn độc một mình bên cạnh mộ cha, Đan Hỏa Độc Liên đã lấy được, thế mà không làm sao đem về được cho mẫu thân trị thương trích trong người.

Bất giác chàng đưa đôi mắt lơ dục lướt nhìn quanh toàn trường một vòng, rồi ngưng lại ở ba người nhà họ Tống và Tần Uyển Phụng, đầu óc chợt nghĩ đến một hy vọng bèn thốt lên :

- Tần cô nương...

Nhưng rồi chẳng hiểu sao chàng lại nín bặt, nhắm hờ mắt lại đề khí Đan Điền cố gắng gượng giữ lấy mạng trong chốc lát, đoạn mới từ từ quay mặt về hướng Tây bắc quỳ xuống trên đất.

Tần Uyển Phụng thấy thế òa lên khóc nói :

- Hoa công tử, công tử... có gì chỉ bảo?

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ nhanh: “Ta vốn định nhờ bọn họ mang đóa Độc liên này về cho mẫu thân, thế nhưng chỉ sợ làm vậy chẳng khác gì dẫn quỷ về nhà, lộ ra hành tung của mẹ ta, dù không những chẳng cứu được mẫu thân mà còn làm hại thêm. Ài...”

Chỉ nghĩ đến đó, chàng im lặng lắc đầu rồi miệng lầm bầm như muốn nói điều gì với mẫu thân ở nơi rất xa xôi.

Bấy giờ toàn trường im phăng phắc không một tiếng thở mạnh, Tống gia tam hổ và Tần Uyển Phụng thì nước mắt rơi lã chã, nhưng không dám khóc lớn, chừng như sợ quá nhiều giây phút thiêng liêng nhất trong đời chàng.

Sông đêm lành lạnh, gió từng đợt thổi qua mang theo làn hơi nước mờ nhạt phủ lấy cả đám người đứng lặng như trăm pho tượng đá, bao trùm lên đó một không khí bi thương hùng tráng.

Qua một lúc, lời khấn của chàng như đã xong, đột nhiên chàng chấp tay sụp lạy ba lạy, rồi đem đóa Đan Hỏa Độc Liên đưa vào miệng cắn nhai nuốt sạch.

Vô Nha Hổ Tống lão bà thấy vậy giậm chân khóc gào lên kêu trời, rồi để nhào người xuống khóc như mưa như gió.

Hoa Thiên Hồng vừa nuốt hết đóa Độc liên vào bụng thì cả người rung giật lên từng hồi mới đổ xuống lăn lộn vật vã, miệng rên la thống khổ vô cùng, từ khóe mồm rỉ ra một dòng máu đen.

Toàn trường mọi người đều thất sắc ai cũng nghĩ Đan Hỏa Độc Liên là loại kịch độc, chỉ một miếng là đủ chết đừng nói là nuốt cả một cái, huống gì trong người Hoa Thiên Hồng đã có sẵn ba ngọn Tỏa Hồn thần châm, giờ thêm Độc liên vào người thì độc tính tăng càng mạnh, cái chết đến càng nhanh hơn.

Vong Mệnh Hồ Tống Liêu, Bát Tiêu Hồ Tống Lăng và Tần Uyển Phụng cũng quỳ xuống khóc gào lên thống thiết.

Trước thảm cảnh này, bọn người hắc đạo vốn giết người không chớp mắt, nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình rúng động.

Bạch Quân Nghi là người đầu tiên không chịu nổi quay người bước nhanh xuống thuyền.

Ngọc Đình phu nhân và thiếu nữ áo tía cũng tiếp liền đó quay gót nhảy về thuyền của mình, kể đến Độc Gia Cát Diêu Sách cũng chẳng còn hứng thú gì quay người bỏ đi.

Chỉ còn lại Bát Bích Tu La nhưng mắt nhìn Hoa Thiên Hồng quằn quại giữa trước khi chết thì tự nhiên lòng thấy bất nhẫn, bất giác bước nhanh tới hướng chàng giờ chường lên đánh xuống...

Tần Uyển Phụng ngồi bên cạnh chàng thấy vậy liền chồm cả người mình lên chàng che chắn, miệng gào lên :

- Không được đánh chàng!

Bát Bích Tu La ngó người dừng tay lại lúng túng nói :

- Ta chỉ là hảo ý!

Rồi lắc đầu buông tiếng thở dài, nói :

- Chỉ tiếc ở đây không phải là Miêu Cương, nếu không thì có thể cầu cứu đến Cửu Độc Tiên Cơ...

Tần Uyển Phụng trong cơn đau thương này chừng như đã biến thành một con người khác, nàng ngược khuôn mặt ngây dại đầy nước mắt lên nhìn lão ta hỏi :

- Cửu Độc Tiên Cơ thì làm sao chứ?

Bát Bích Tu La cười khỏ mấy tiếng nói :

- Cửu Độc Tiên Cơ là nhân vật đệ nhất dụng độc, có điều... chỉ sợ gặp phải Đan Hỏa Độc Liên này thì cũng thúc thủ bó tay!

Tần Uyển Phụng chỉ nghe vậy, khuôn mặt đờ đẫn tự nhiên hiện lên vẻ cương quyết nói :

- Ta thử đi tìm bà ấy!

Nói rồi hai tay bế người Hoa Thiên Hồng lên quay chạy xuống sông.

Bát Bích Tu La lắc đầu thở dài trầm nghĩ: “Thì ra nữ tử này si mê Hoa Thiên Hồng, nhưng từ đầu đến giờ không để lộ ra”.

Lão ngưng ánh mắt nhìn theo dáng cô nàng khắp khiêng bế Hoa Thiên Hồng chạy xuống thuyền, bất giác la lớn lên :

- Cô nương, Miêu Cương cách đây có vạn dặm, cô nương có đi cũng mất cả nửa năm mới đến được đó.

Tần Uyển Phụng nói như người mộng du :

- Lên trời ta cũng phải lên thử!

Nàng giờ đây thần trí như đã mất hết, chỉ còn biết ăm vịn ý trung nhân của mình chạy như điên như cuồng lên thuyền của Độc Gia Cát.

Tam Hồ Tổng Thị thấy vậy cũng gạt nước mắt chạy theo chân nàng lên thuyền.

Độc Gia Cát và Bạch Quân Nghi ngoái đầu lại nhìn bọn Tần Uyển Phụng một cái rồi quay mặt đi nơi khác không để ý đến bọn họ nữa.

Lát sau, thuyền của Ngọc Đỉnh phu nhân đã giơ buồm ngược dòng đi tiếp, ba chiếc thuyền của Độc Gia Cát cũng rời bờ trở lại bờ bên kia.

Vong Mệnh Hồ nhìn thấy Tần Uyển Phụng bế Hoa Thiên Hồng trên tay đứng mép thuyền cứ chao đảo theo con thuyền, chỉ sợ rơi xuống nước nên liền bước đến nói :

- Cô nương, lão hủ bế giúp cô nương!

Tần Uyển Phụng dạt ra ngoài một bước ré giọng la lên :

- Không được!

Vong Mệnh Hồ cả kinh, chỉ sợ làm cô ta phát hoảng có thể trượt chân rơi xuống nước, cho nên đành đứng im lặng bên cạnh trông chừng.

Thuyền đến bờ bên kia, mọi người đều lục tục xuống thuyền, Tần Uyển Phụng mắt đờ đẫn nhìn mọi người xung quanh mình tựa như không thấy, chỉ ôm cứng lấy người Hoa Thiên Hồng xuống bờ cầm đầu bỏ đi, Tổng gia tam hồ lúng túng không biết làm gì hơn, đành đi theo chân cô ta.

Tần Uyển Phụng tuy chỉ mới gặp chàng đôi ba lần, thế nhưng từ sâu trong trái tim nàng bị rung động thật sự đối với con người này, chỉ có điều là thiếu nữ hiền thực, nên không dám để lộ tình cảm ra ngoài. Lúc này đây, nhìn thấy vị ý trung nhân của mình đã ở bên bờ cái chết, lòng nàng đau thắt trăm đoạn, cả người choáng váng hẫng hụt, cho nên mới biến thành ngây dại không còn để ý gì đến ngoại cảnh, tình cảm sâu kín trong đáy tim nàng cũng không ngăn nổi tuôn trào ra.

Mãi đến lúc này, Bạch Quân Nghi đứng một mình bên sông ngưng mắt nhìn Tần Uyển Phụng bế Hoa Thiên Hồng bỏ đi, tự nhiên lòng cô ta cũng thấy có chút gì mất mát đắng cay.

Ngẩn người hồi lâu, cô ta chừng như sức tỉnh lại quay đầu gọi Ngao Tam nói :

- Ngao Tam, người nhanh đánh xe đưa bọn họ đi đến nơi họ cần đến, sau khi an táng Hoàng Phủ Tĩnh... A, Hoa Thiên Hồng, người giúp họ lo liệu cuộc sống ổn định. Tránh để họ xảy ra chuyện phiền hà.

Ngao Tam ứng thanh đáp một tiếng rồi chạy đi.

Bọn Tần Uyển Phụng chạy được một quãng, Ngao Tam đánh xe ngựa đến kịp nói lớn :

- Tần cô nương, các người muốn đi đâu, tại hạ cung tống các vị đến đó.

Trong đầu Ngao Tam lưu lại một ấn tượng mạnh mẽ đối với Hoa Thiên Hồng, lão cảm khái nể trọng trước chí khí anh hùng của chàng, cho nên giờ đối với bọn Uyển Phụng cũng tỏ ra thân thiện

- Ta muốn đến Miêu Cương, xa lắm lắm!

Ngao Tam thầm nghĩ: “Ài! Cô ta si tình giờ hóa điên rồi chẳng?”

Nghĩ vậy nhưng vẫn nói :

- Trước tiên lên xe đến Tịnh Châu, cô nương nên nghỉ dưỡng...

Tần Uyển Phụng đầu óc hoang mang thẳng thốt, chỉ nghĩ đến một điều mang người trong mộng đến Miêu Cương, nghe loáng thoáng như vậy, liền quay người chui nhanh vào thùng xe, Tống gia tam hồ không ai bảo ai cũng tự động theo chân nàng vào xe.

Xe chạy như bay, cứ nhắm về hướng nam mà đi, do có Ngao Tam cho nên những chuyện sinh hoạt dọc đường không có trở ngại gì, ngày qua ngày lại lâu dần Tống thị tam hồ đã trấn tĩnh lại, nỗi thương tâm cũng vơi dần. Duy nhất chỉ còn lại Tần Uyển Phụng vẫn ngồi bên Hoa Thiên Hồng chẳng thiết gì đến ăn uống, mắt đờ dại nhìn vào mặt chàng không nói nửa câu.

Ngao Tam ban đầu vốn nghĩ trước tiên cứ đưa bọn họ đến Tịnh Châu, Tần Uyển Phụng nhất thời bị sốc mạnh nên phát cuồng, thần tình không ổn định, chỉ cần đến đó dần dần cô ta sẽ tỉnh trí lại, nhận ra Hoa Thiên Hồng đã chết, bấy giờ chỉ còn việc chôn cất Hoa Thiên Hồng là xong chuyện.

Chẳng ngờ, đã qua mấy ngày mà Hoa Thiên Hồng trông tựa như đã chết, nhưng lồng ngực vẫn còn hơi ấm, hơi thở rất mong manh, nhưng chung quy vẫn chưa tuyệt khí, chính điều này khiến lão ta vô cùng kinh ngạc kỳ quái. Nhưng rõ ràng người vẫn chưa chết thì tất còn hy vọng cứu được, lão mới cầm đầu thúc xe chạy như ma đuổi giống về hướng Miêu Cương mà không quay về Tịnh Châu.

Miêu Cương ở hướng Tây nam, cách Trung Nguyên chừng một hai dặm, cả bọn năm người rong ruổi trên xe tứ mã mang theo Hoa Thiên Hồng chết mà không ra chết sống mà không ra sống, phải mất cả tháng trời ròng rã mới đến được Miêu Cương.

12. Chương 12: Cửu Độc Tiên Cơ

Bấy giờ vừa giữa trưa, xe ngựa đến Hắc Phong động, Ngao Tam cho ngựa dừng lại, xuống mở cửa nói :

- Cô nương, Thần Kỳ bang và Cửu Độc Tiên Cơ có giao ước với nhau, người của chúng ta không được vượt qua Hắc Phong động, xin thứ cho tại hạ không thể đưa các vị đi tiếp.

Tần Uyển Phụng nghe vậy, hai tay ôm Hoa Thiên Hồng nhảy xuống xe nói :

- Đa tạ các hạ!

Rồi đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh hỏi :

- Cửu Độc Tiên Cơ đâu?

Ngao Tam giật mình thầm nghĩ: “Cô nương này phát điên rồi, xem ra khó hồi phục!”

Nghĩ rồi đưa tay chỉ về phía bên kia sơn động nói :

- Cứ theo hướng nam tìm đến một nơi gọi là Phù Hương cốc, Cửu Độc Tiên Cơ chính ở đó.

Tần Uyển Phụng gật đầu nói :

- Đa tạ các hạ, sau khi Hoa công tử hồi phục bệnh tình rồi, tôi sẽ nói công tử đền đáp tạ.

Nàng tợ hồ như rất nôn nóng, nên nói rồi phóng chân chạy theo hướng Hắc Phong động, đầu không quay lại, chung quy chẳng cần biết Tống gia tam hổ có theo mình hay không.

Tống lão bà vội chạy theo sau chân nàng, Ngao Tam lắc đầu thở dài ngưng mắt nhìn theo. Vong Mệnh Hổ Tống Liêu chấp tay nói lời cảm tạ, rồi mới dẫn con trai chạy theo bọn họ.

Tống thị tam hổ vốn cảm ân đức của Hoa Thiên Hồng, cho nên trong thời gian vừa rồi tình cảm đối với Tần Uyển Phụng cũng lớn lên, coi nàng là chủ nhân của mình, Tống lão bà ngày đêm không rời nàng nửa bước để chăm sóc.

Tống Liêu lúc này chạy dẫn đầu đoàn, vừa đi lão vừa hỏi thăm đường xuyên qua Hắc Phong động rồi chạy tiếp về hướng Nam.

Phù Hương cốc nằm sâu thẳm trong Miêu Lĩnh, bốn người ngày đêm đi không nghỉ, qua ba ngày sau mới nhìn thấy chỗ gọi là Phù Hương cốc xa xa trước mặt.

Bấy giờ trước mắt bình địa trải rộng ra với một rừng hoa là một con đường nhỏ xuyên thẳng vào tận Phù Hương cốc, ngoài con đường này ra không còn con đường thứ hai, Tống thị tam hổ mừng khôn tả, Tần Uyển Phụng trước sau vẫn khuôn mặt ngây ngậy đại đại bé Hoa Thiên Hồng trong tay không rời ra, Vong Mệnh Hổ vui mừng reo lên :

- Phù Hương cốc kia rồi!

Nói rồi phóng chân chạy vào lối nhỏ xuyên hoa lâm, ba người liền chạy theo.

Chẳng ngờ, chạy chưa đầy trăm trượng bỗng nhiên cả bốn người lần lượt ngã ỵch xuống bất tỉnh nhân sự.

Nguyên Phù Hương cốc là một rừng hoa bát ngát mênh mông vô bờ bến, có đến cả mấy mươi dặm vuông, cho dù là người võ công cao cường chỉ cần chạy xuyên qua hoa lâm này cũng đủ bị hương hoa ngào ngạt xông vào mũi mà hôn mê bất tỉnh, đây có thể nói là một hoa trận độc đáo bất khả xâm phạm của Cửu Độc Tiên Cơ, huống gì bọn Tần Uyển Phụng vốn võ công không cao, bốn tẩu xuất cả một chặng đường dài, người tiêu tụy suy nhược, nên chỉ chưa đầy trăm trượng thì đã chịu không nổi mà khuỵu xuống hôn mê bất tỉnh.

Qua chừng một tuần trà, chợt thấy rừng hoa ngút mắt ấy thấp thoáng bóng mấy thiếu nữ phục trang lối người Miêu Cương chạy đến.

Bọn người này thân pháp thần tốc, nháy mắt đã thấy đến bên cạnh người Tần Uyển Phụng, không biết bọn họ nói gì với nhau bằng Miêu ngữ, rồi một người công một người chạy quay trở lại hướng vừa đến.

Bọn thiếu nữ Miêu này khinh công tác tuyệt, công trên vai một người mà vẫn chạy như bay, chớp mắt đã chạy hết lối hoa về đến một u cốc nằm khuất chân núi.

Trong u cốc không gian mở rộng bình phẳng, vòng ngoài là một dãy kỳ hoa dị thảo năm hương bảy sắc khoe màu chói mắt, bên trong là một thảm cỏ xanh rì, cuối cốc vách núi dựng đứng như mặt cắt thành hình vòng cung. Dưới chân vách núi ở ngay trung điểm là một động khẩu tròn trịa rất lớn, hai cánh cửa bán nguyệt khép lại uy nghi khí phái, hai bên động môn chính còn thấy mỗi bên bốn cửa động khác cũng như vậy nhưng nhỏ hơn đến một nửa bày biện chỉnh tề ngay ngắn.

Trên thảm cỏ ấy vốn đã có một đám phụ nhân tụm lại, trong hoa viên thì một số thiếu nữ đang hái hoa, lúc ấy nhìn thấy đám người kia công những kẻ lạ mặt về cốc thì nhao nhao lên bằng thổ ngữ, rồi vây lại theo sau bọn người kia vào trong cửa động chính.

Trong động đã cao lại rộng, không khí mát lạnh, đối diện với động môn là vân sàng bằng ngọc thạch, hai bên vân sàng lại thiết đặt sẵn mười hai tấm bồ đoàn cũng bằng ngọc thạch.

Trên vân sàng một thiếu phụ vận Miêu phục đưa ánh mắt lộ thu ba ngưng nhìn trên khuôn mặt Hoa Thiên Hồng một hồi, rồi đứng lên rời khỏi vân sàng bước đến ngồi xuống bên chàng, cánh tay trắng ngọc nõn nà như tuyết vén mắt chàng ra quan sát đoạn bắt cổ tay trái của chàng.

Một lúc, quay lại dùng Miêu ngữ nói gì mấy câu liền thấy một thiếu nữ vào trong giây lát trở ra với một chậu sành đựng thứ nước gì sóng sánh màu hồng nhạt, thiếu nữ dùng chén sành nhỏ múc nước thuốc đổ vào mồm bọn Tần Uyển Phụng và Tống thị tam hỷ.

Trong động phút chốc im phăng phắc một cây kim rơi trên nền đá dễ có thể nghe tiếng, bao nhiêu ánh mắt đen lay láy cứ chăm chú nhìn đám người xa lạ kia, thiếu phụ mắt hơi nhắm hờ lại tay vẫn bắt uyển mạch của chàng, trên nét mặt ẩn hiện nhiều nét lạ thường.

Qua chừng một tuần trà, Tần Uyển Phụng và Tống thị tam hỷ dần dần tỉnh lại, Tần Uyển Phụng tự nhiên lạnh lợi hẳn lên, đưa mắt nhìn quanh một vòng, bất chợt hiểu ra điều gì liền quỳ xuống khấu đầu lia lịa, Tống thị tam hỷ cũng như hiểu ra liền quỳ xuống lạy theo.

Miêu trang thiếu phụ đưa ánh mắt nhìn bốn người bọn họ, rồi đặt tay Hoa Thiên Hồng xuống, đứng lên quay trở lại vân sàng, bọn Tần Uyển Phụng vẫn chấp tay xá vái dài không nói câu nào.

Chợt thấy Miêu trang thiếu phụ đôi mày phụng nhú lại dùng Hán ngữ hỏi :

- Oa nữ kia, cứ lạy mãi làm gì chứ?

Bà dùng Hán ngữ nói rất lưu loát khiến Tần Uyển Phụng hơi ngớ người ngạc nhiên rồi trấn tĩnh lại nàng nói :

- Tiểu nữ tên là Tần Uyển Phụng, tìm đến bái kiến Cửu Độc Tiên... Nương...

Miêu trang thiếu phụ mỉm cười chỉ vào Hoa Thiên Hồng nói :

- Ta là Cửu Độc Tiên Cơ, người tìm đến bái kiến ta cầu cứu tiểu tử này đúng không?

Tần Uyển Phụng nghe nói thì mới biết trước mắt mình chính là Cửu Độc Tiên Cơ, liền cúi người bái lạy nói :

- Xin tiên nương cứu mạng chàng, tiểu nữ dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng nguyện đền đáp ơn Tiên nương.

Tống thị tam hỷ quỳ bên cạnh mắt nhòe đỏ, trước tình cảnh này bọn họ quả thật không còn biết lời nào để nói cả.

Cửu Độc Tiên Cơ nét mặt sa sầm, tựa hồ như gặp phải một chuyện vô cùng khó xử, chỉ trầm ngâm hồi lâu chợt thấy lắc đầu nhẹ.

Tần Uyển Phụng thấy vậy khóc lớn nói :

- Chàng bị đánh ba ngọn Tỏa Hồn thần châm của Thần Kỳ bang chủ, lại nuốt phải một đóa Đan Hỏa Độc Liên, xin Tiên nương đại từ đại bi cứu chàng lần này.

Cửu Độc Tiên Cơ di chuyển ánh mắt sáng ngời nhìn Hoa Thiên Hồng nằm bất tỉnh mê man trên đất nói :

- Quả đúng là vậy...

Bà ta như muốn nói gì nữa rồi lại thôi, trầm ngâm một hồi đoạn nghiêm túc nói :

- Nói thực với người, tiểu tử này hiện tại còn sống hay đã chết ta còn không biết được, ta không cách nào cứu nổi thì làm sao dám hứa với người!

Tần Uyển Phụng chừng như người chết đuối giữa biển chop được mảnh ván cứ bám cứng lấy, khấu đầu vừa khóc vừa van xin.

- Tiên cơ nhất định cứu được chàng, xin làm phúc làm đức.

Cửu Độc Tiên Cơ bất đắc dĩ bật cười nói :

- Người thật si ngốc, ta nếu như cứu sống nổi bạn lữ của người, thì còn đâu gọi là Cửu Độc Tiên Cơ.

Tần Uyển Phụng trở mắt ngơ ngác hỏi :

- Là sao?

- Hắc hắc... vậy thì gọi ta là Thập Độc Tiên Cơ càng hay!

Mười hai thiếu nữ ngồi bên trái Cửu Độc Tiên Cơ cất tiếng hỏi :

- Tần cô nương, thiếu niên này là tình nhân của ngươi sao?

Thiếu nữ Miêu Cương đối với tình yêu rất thường tình, nhưng với Tần Uyển Phụng nghe hỏi đến điều này thì thẹn đỏ chín mặt cúi thấp đầu không đáp.

Cửu Độc Tiên Cơ lườm thiếu nữ kia một cái nói :

- Lan Hoa, chớ nên nhiều lời, ta đã không cứu được người, còn hỏi người ta làm gì chứ?

Thiếu nữ gọi là Lan Hoa cười nói :

- Đồ đệ thấy thích vị cô nương này!

- Hừ, không cứu được người, thích cũng chẳng làm gì được.

Bọn họ nói với nhau bằng Hán ngữ, Tống thị tam hồ nghe đều hiểu, Tống lão bà nghe một hồi như không nén nổi bèn lên tiếng :

- Tiên nương còn chưa ra tay thì thổ thì làm sao biết không cứu được người? Nếu nói là không nguyện cứu người, thì chúng ta chẳng còn gì để nói, nếu bảo là không có khả năng cứu người, thì Tiên nương chẳng xưng là Cửu Độc Tiên Cơ mà nên bớt một độc chỉ xưng là Bát Độc Tiên Cơ.

Bà ta vốn nôn nóng cứu người lại tính tình thẳng thắn nên mới huých toẹt nói ra như vậy, Tần Uyển Phụng nghe thì giật mình, thầm sợ lời này làm rách lòng Cửu Độc Tiên Cơ, khiến bà ta nổi giận thì hỏng chuyện, nên lại khẩu đầu khóc van xin.

Sư đồ Cửu Độc Tiên Cơ quả thật có lòng cứu người, thế nhưng trở ngại ở chỗ chàng nuốt phải Đan Hỏa Độc Liên cho nên mới lúng túng đưa mắt nhìn nhau khó xử vô cùng.

Chợt nghe Vong Mệnh Hồ Tống Liêu lên tiếng :

- Tiên nương, vị công tử này là Hoa Thiên Hồng, hậu nhân của vị anh hùng Hoa Nguyên Tú năm xưa lừng lẫy giang hồ, xin Tiên nương niệm tình vị Hoa anh hùng dù được hay không cũng ra tay thì thổ thử một lần, Hoa công tử phước lớn thì sống, mà người trên võ lâm giang hồ cũng cảm kích phụ nhân vô cùng.

Cửu Độc Tiên Cơ nghe thì giật mình, nhú mày đưa ánh mắt nhìn lên người Hoa Thiên Hồng lần nữa nói :

- Ta từng nghe nói đến danh Hoa Nguyên Tú, con người này là một vị anh hùng chí nhân chí dũng!

Lan Hoa vốn là đại đệ tử của Cửu Độc Tiên Cơ, bấy giờ xen vào nói :

- Sư phụ, dẫu sao chúng ta cũng nên tận lực một lần, lẽ nào bó tay trước Đan Hỏa Độc Liên?

Cửu Độc Tiên Cơ trầm lặng suy nghĩ một hồi rồi gật nhẹ đầu nói :

- Ta cũng không phục trước Đan Hỏa Độc Liên, tuy nghe nói đến nhưng chưa hiểu nó lợi hại đến thế nào...

Lan Hoa thấy đã lung lạc được sư phụ thì rất mừng, nhìn Tần Uyển Phụng nháy mắt cười hỏi :

- Tần cô nương, nếu như lần này sư phụ ta cứu được Hoa công tử, cô nương đầu nhập làm đệ tử sư phụ ta nhé?

Tần Uyển Phụng nghĩ dù cứu được chàng thì làm tôi làm mọi khổ cực đến bao nhiêu cũng chịu được, nào ngờ lại được thâu nhận làm đồ đệ thì vui mừng, khẩu đầu nói :

- Được vậy thì phúc lớn cho Tần Uyển Phụng lắm lắm!

Cửu Độc Tiên Cơ ngưng mắt nhìn Uyển Phụng xinh đẹp kiều diễm thì lòng ưng ý, nén tiếng thở dài nói :

- Mưu sự tại người, thành sự tại trời, ta cũng gắng sức, thành bại còn tùy thiên cơ!

Nói rồi quay dặn Lan Hoa một câu, Lan Hoa vội chạy đi, đoạn bà ta gỡ ngọn ngọc trầm trên đầu, nâng tay Hoa Thiên Hồng lên chích mạnh vào uyển mạch, một dòng máu đen xỉn có mùi tanh từ cổ tay chàng chảy ra, bà ta liền hứng nó trong một chiếc bát sành.

Cửu Độc Tiên Cơ nhìn dòng máu tanh đen lắc đầu than dài :

- Tạo hóa kỳ ảo, con người không bì kịp, người mang thanh dụng độc đại sư như ta cũng đành chịu thôi!

Lan Hoa lúc này trở lại với một chiếc hòm gỗ đàn hương trên tay, nhìn thấy bát máu đen như mực xông mùi tanh thì rụt cổ lè lưỡi kinh khủng nói :

- Sư phụ, người này bị kịch độc xâm huyết hóa cốt, vẫn mà vẫn sống chưa chết, nguyên nhân thế nào chứ?

- Ài... ta cũng đang đau đầu nghĩ không ra, từ nay trở đi chúng ta nói chuyện cần nhỏ lại một chút mới được.

Lan Hoa đối với sư phụ vẻ rất thân thiết, gần gũi, cười khúc khích rồi mở chiếc hòm gỗ lấy ra một con cóc lấp lánh như ngọc, trông sống động như thật.

Cửu Độc Tiên Cơ tiếp qua con Ngọc Thiềm Thừ thả ngâm vào trong nửa bát huyết đàn tanh kia, quay mặt nói với Tần Uyển Phụng :

- Hoa thiếu hiệp ăn phải Đan Hỏa Độc Liên từ lúc nào?

Tần Uyển Phụng nhắm tính nói :

- Phải hơn một tháng rưỡi trước, suốt thời gian này anh ta hôn mê bất tỉnh không hề ăn uống một chút gì, cũng chẳng biết có đói khát hay không?

Lúc này tất cả mọi người trong động đã vây quanh đều gật đầu thấy kỳ lạ, xầm xì bàn tán, Tần Uyển Phụng và Tống thị tam hỷ thì lòng nôn nóng lo lắng cho tính mạng của Hoa Thiên Hồng.

Qua hồi lâu, Cửu Độc Tiên Cơ mới lấy con Ngọc Thiềm Thừ từ trong chậu máu ra, Uyển Phụng phát hoảng hỏi ngay :

- Tiên nương, được chứ?

Cửu Độc Tiên Cơ nhìn một hồi rồi lắc đầu thở dài nói :

- Ngọc Thiềm Thừ này là báu vật hiếm có đời này, chỉ cần máu có độc nó lập tức hút hết ra, thế nhưng gặp phải Đan Hỏa Độc Liên thì mất công hiệu.

Một thiếu nữ khác tên là Lê Hoa chen nào nói :

- Sư phụ, trên thân Ngọc Thiềm Thừ vẫn có mấy đường vân đen nhạt, theo đệ tử thấy thì ít nhiều cũng có công hiệu đấy!

Tần Uyển Phụng nhưng mắt nhìn vào con cóc bằng ngọc trên tay Cửu Độc Tiên Cơ, thấy nó vẫn hoàn toàn một màu ngọc trong suốt, duy nhất chỉ vài đường vân đen nhạt tựa hồ như không có.

Cửu Độc Tiên Cơ nói :

- Không, đây chỉ là độc tính trong ba ngọn độc châm của Bạch Tiêu Thiên.

Bà ta ngừng lời lại, suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Dù sao thì Ngọc Thiềm Thừ chỉ có ích vô hại, chúng ta cứ dùng nó thử xem.

Bấy giờ sai một người nắm lấy con Ngọc Thiềm Thừ đè lên vết thương vừa cắt ngay uyển mạch của Hoa Thiên Hồng.

Thời gian cứ nặng nề trôi qua, Cửu Độc Tiên Cơ chợt nhớ điều gì nhìn Tần Uyển Phụng nói :

- Uyển Phụng, người thật báii ta làm sư phụ, không ân hận đấy chứ?

Tần Uyển Phụng gật đầu không do dự nói :

- Đệ tử đã báii sư đầu môn, quyết không bao giờ ân hận!

Cửu Độc Tiên Cơ trầm nghĩ: “Ta tuy đệ tử rất nhiều, nhưng xem ra ít có người nào tướng mạo thiên bẩm như oa nữ này, thân nhận được một Hán nữ sau làm rạng danh môn hộ, há chẳng phải là nhất cử lưỡng đắc đó sao?”

Bà nhìn trúng Tần Uyển Phụng vì tướng mạo thiên bẩm của nàng, đồng thời còn cảm kích trước tình cảm chân thành và lòng kiên nghị của nàng, giờ đây nào chịu thúc thủ bó tay trước Đan Hỏa Độc Liên. Lòng hiếu thắng tự nhiên trỗi lên quyết định bằng toàn bộ sở học của mình mấy mươi năm cứu cho bằng được thiếu niên này.

Khi lòng quyết tâm cứu người khởi lên, thì cũng là lúc bà ta bắt đầu cảm thấy lo lắng trước tính mạng của Hoa Thiên Hồng, chỉ sợ một lúc nào đó chàng bỗng nhiên tuyệt khí, bèn quay đầu nói nhanh :

- Tường Vi, ngươi ra bồn mau hái hết hoa cho ta, rồi phân loại cẩn thận đặt trong đan thất của ta, nhớ hái đủ tất cả ác loại không thiếu thứ nào!

Thiếu nữ tên gọi Tường Vi liền cúi đầu ứng thanh rồi quay đi.

Cửu Độc Tiên Cơ lại sai người dẫn Tổng thị tam hổ rời chính động sắp xếp chỗ ăn nghỉ, rồi mới nói với Lan Hoa :

- Lan nhi ngươi đã thích Uyển Phụng, vậy thì cho nó theo ngươi, Hoa Thiên Hồng cũng giao ngươi lo liệu.

Rồi quay sang nói với Uyển Phụng :

- Nó là Lan Hoa, ngươi gọi nó là sư tỷ!

Tần Uyển Phụng quỳ gối liền ba lạy ra mắt sư phụ, đoạn thi lễ với Lan Hoa :

- Đại sư tỷ!

Lan Hoa vô cùng vui mừng nói :

- Tiểu sư muội, ngươi bé Hoa Thiên Hồng theo ta.

Tần Uyển Phụng liền dùng hai tay bế chàng lên, thiếu nữ nắm con cóc bằng ngọc liền theo chân họ, y nhiên giữ con cóc nằm yên trên vết thương ở cổ tay chàng cười nói :

- Ta hiệu là Lan Hạnh, tiểu danh Hạnh Cô, là thất sư tỷ của ngươi.

Tần Uyển Phụng thấy người nào cũng vui vẻ với mình, trong lòng sung sướng nhẹ nhàng cúi đầu chào :

- Thất sư tỷ!

Thi lễ xong rồi lại hỏi :

- Sư phụ cả thấy có bao nhiêu đệ tử, mọi người đều lấy hiệu đầu chữ Lan sao?

Lan Hạnh cười đáp :

- Sư phụ nguyên chủ có mười hai đệ tử, giờ thêm ngươi nữa là mười ba người, Lan vốn là đại tánh của người Miêu, chỉ có đại sư tỷ, ngũ sư tỷ, lục sư tỷ, thập nhị sư muội và ta đều là họ Lan.

Chợt nghe một thiếu nữ khác bên cạnh cười nói chen vào :

- Ta là Mạnh Chân Chân, cửu sư tỷ của ngươi!

Tần Uyển Phụng vội gật đầu nói :

- Cửu sư tỷ!

Lan Hoa cười nói :

- Nhiều lắm người nhớ không hết, ngày mai phải ghi vào giấy ngươi học cho thuộc mới được.

Lúc này mọi người đã bước vào một gian thạch thất, Lan Hoa cười nói :

- Tiểu sư muội, gian phòng này là của ngươi, ta ở kế bên.

Tần Uyển Phụng nhìn thấy trong phòng có một chiếc giường đá trải da thú, liền mang Hoa Thiên Hồng đặt nằm lên đó, Lan Hoa lại chỉ vào những thiếu nữ khác giới thiệu danh tánh đều là sư tỷ của nàng.

Chợt nghe Mạnh Chân Chân hỏi :

- Tiểu sư muội, người là Hoa Thiên Hồng đã thành thân với nhau rồi chứ?

Tần Uyển Phụng đỏ mặt lắc đầu nói :

- Không, chàng chỉ là ân nhân gia đình tiểu muội!

Mạnh Chân Chân nói :

- Nói thế là người vẫn còn trinh nguyên, võ công của sư phụ độc đáo vô cùng, chỉ cần chưa thành thân, thì có thể bảo trì nhan sắc vĩnh viễn không tàn!

Tần Uyển Phụng nghe nói, mới đưa mắt nhìn mười mấy vị sư tỷ của mình, chợt nhận ra người nào cũng chỉ chừng mười bảy mười tám, mặt ngọc như hoa buổi sớm, bất giác thầm nghĩ: “Chỉ cần Hoa công tử sống, ta dù chung thân không xuất giá cũng chẳng sao”.

Nghĩ vậy bèn hỏi :

- Đại sư tỷ năm nay bao nhiêu tuổi?

Lan Hoa đáp :

- Ba mươi sáu!

Chợt vừa lúc này thấy Lê Hoa tay trái bưng một chén ngọc, tay phải nắm một cán mài thuốc khuấy đều, vừa đi vừa cười nói :

- Ha ha... Thần Nông ném bách dược, Hoa Thiên Hồng lần này ném còn hơn cả trăm loài hoa đấy nhé!

Lan Hoa nhìn nhanh vào chén ngọc nói :

- Đây là Kim Tinh thảo và Bách Nhĩ hoa đều là dược vật giải chướng độc, chẳng lẽ có thể giải được Đan Hỏa Độc Liên?

Lê Hoa nháy mắt bí ẩn nói :

- Phàm bất cứ loại thảo dược nào giải được độc của thảo mộc trùng thú, thì Hoa Thiên Hồng cũng đều phải ném qua.

Lan Hoa nhanh nhẹn lấy đến một bình nước, đổ dốc một ít vào trong thuốc tán ở bát ngọc, Lê Hoa cứ quậy đều rồi mở miệng Hoa Thiên Hồng ra đổ vào.

Lê Hoa đặt chén ngọc xuống, đoạn lấy trong túi ra một bó kim châm, lần lượt ghim kim vào các đại huyệt trên ngực chàng, thủ pháp của cô ta nhanh nhẹn điêu luyện, mười mấy ngọn kim châm chốc lát đã xuyên vào người chàng chỉ còn lộ ra đầu cán màu vàng.

Thần Uyển Phụng nhìn thấy kim châm dài đến năm thốn, chuyên thẳng vào ngực chàng chỉ còn đầu cán, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, bước đến bên Lê Hoa thấp giọng hỏi :

- Sư tỷ, những kim châm này có tác dụng gì?

Lê Hoa cười nói :

- Đây chỉ là trắc nghiệm dược tính.

Rồi cười tươi nói :

- Ta là Lê Hoa, sư tỷ của người!

Chợt nghe Mạnh Chân Chân chen vào nói :

- Nhị sư tỷ gọi là Lê Hoa Tiên Tử, người trên giang hồ gọi chung đại sư tỷ, nhị sư tỷ và tam sư tỷ là Miêu Linh tam tiên, họ đã có lần đánh nhau với người của Thần Kỳ bang, người biết Thần Kỳ bang chứ?

Tần Uyển Phụng gật đầu đáp :

- Tiểu muội biết, tam sư tỷ đâu?
- Tam sư tỷ người chính đang bận hái hoa ngoài động.

Tần Uyển Phụng gật đầu nói :

- Vậy đại sư tỷ gọi là Lan Hoa Tiên Tử?

Lan Hoa cười nói :

- Cứ gọi là Lan Hoa bà tử!
- Không, đại sư tỷ nhất định là Lan Hoa Tiên Tử!

Cả bọn cùng cười phá lên ha ha, Tần Uyển Phụng vốn lòng lo lắng bất an, chẳng thể nào cười nổi, thế nhưng ở cùng bọn người này tự nhiên vui hẳn lên, phút chốc nỗi lo lắng đau thương lúc trước cũng dần dần vơi đi.

Qua một lúc, một thiếu nữ tay ôm nhiều bình hũ đi vào, theo sau còn có một thiếu phụ người Miêu bưng hoa quả.

Lan Hoa ngừng mắt hỏi :

- Thúy cô, người làm gì vậy?

Thiếu nữ gọi là Thúy cô cười đáp :

- Sư phụ bảo tiểu muội chăm lo việc ăn uống cho Hoa công tử!

Lan Hoa nói với Tần Uyển Phụng :

- Nói gọi là Lam Thúy, thập nhị sư tỷ của người.

Tần Uyển Phụng liền nghiêng mình thi lễ rồi hỏi :

- Sư tỷ, anh ta có thể ăn được hay sao?
- Sư phụ nói...

Lam Thúy con chưa nói dứt câu, đột nhiên thấy Cửu Độc Tiên Cơ bước vào nói :

- Phụng nhi, ngày mai ta sẽ cứu hồi tỉnh Hoa Thiên Hồng, thế nhưng độc tính nếu như vẫn không giải được thì hẳn vẫn có thể tuyệt khí.

Uyển Phụng ngó người nói :

- Mọi điều chỉ cậy vào sư phụ, đệ tử cũng không biết làm gì hơn.

Cửu Độc Tiên Cơ thở dài nói :

- Ta sẽ tận lực mà làm, chỉ mong không thẹn với người mà thôi!

Nói rồi thuận tay nắm lấy con cóc bằng ngọc xem qua, chỉ thấy ẩn ứ trên thân nó những vân màu xanh nhạt, nhìn Uyển Phụng nói :

- Ngọc Thiềm Thừ này là thiên tài địa bảo, tuy không khả năng giải Đản Hỏa Độc liên nhưng cũng có ít nhiều công hiệu giải độc, để tận lòng với người, cho người rõ sư phụ thành tâm cứu người, ta sẽ đem Ngọc Thiềm Thừ này nghiền nát thành bột cho vào linh dược để Hoa Thiên Hồng uống...

Tần Uyển Phụng nghe mấy lời này cảm kích bất tận, đôi mắt đỏ hoe nói :

- Tấm lòng sư phụ, đệ tử ghi nhận, làm sao không tin sư phụ toàn lực cứu người...

Chợt nghe Lan Hoa nói :

- Chủ ý này của sư phụ hay lắm, nếu không rồi có một ngày chúng ta cũng chỉ đem nó đập bỏ.

Uyển Phụng không hiểu bèn hỏi :

- Vì sao?

Cửu Độc Tiên Cơ cười nói :

- Ngọc Thiềm Thừ có thể giải được bách độc, nếu nằm trong tay người võ lâm thì hữu ích vô cùng, thế nhưng nằm trong tay chúng ta chẳng những vô ích, thậm chí còn hại...

- Ủa, sao lại hại chứ?

- Người không hiểu ư? Ta sở trường dụng độc giải độc, một khi đã có thể nghiên cứu tất cả kỳ độc trong thiên hạ, dụng giải dễ như trở bàn tay, thì đâu cần Ngọc Thiềm Thừ này nữa? Thế nhưng, sự tồn tại của nó sẽ khiến cho tuyệt kỹ của ta không còn ghê gớm độc đáo, cho nên đập bỏ nó thì ta mới thành độc tôn dụng độc thiên hạ chứ?

Tần Uyển Phụng đã hiểu ra, gật đầu nói :

- Cũng giống như hai người có bản lĩnh cao cường không khi nào tịnh lập, đúng không?

Cửu Độc Tiên Cơ nói :

- Gần như thế, lại còn một điều, có Ngọc Thiềm Thừ này, đệ tử đều chỉ chuyên luyện võ công mà coi thường luyện độc, sư phụ dương danh nhờ dụng độc, làm sao có thể môn đồ quên cái gốc của mình được chứ?

Nói rồi trao Ngọc Thiềm Thừ cho Lam Lan dẫn dò :

- Sáng sớm ngày mai rửa sạch nó nghiền nát rồi đưa cho ta phối dược.

Lam Lan tiếp lấy Ngọc Thiềm thừ bồng hỏi :

- Sư phụ, Hoa Thiệu hiệp vì sao trúng kịch độc mà hơn một tháng rưỡi vẫn không tuyệt khí!

- Ừm... Đan Hỏa Độc Liên vốn có mười hai hạt liên tử, chỉ cần ăn phải một nửa hạt thì cũng đủ khiến tâm trường liệt đoạn mà chết, Hoa Thiên Hồng vẫn còn giữ được một hơi thở chưa tuyệt, ngũ tạng cũng không tổn hại, theo ta nghĩ duyên số là hắn đã ăn cả liên phòng.

Tần Uyển Phụng gật đầu nói ngay :

- Đúng, đúng... lúc ấy anh ta ăn sạch cả gương sen.

Cửu Độc Tiên Cơ nhú mày :

- Chuyện thật ra thế nào, người kể lại sư phụ nghe xem.

Tần Uyển Phụng gật đầu dạ một tiếng, rồi kể lại chuyện Hoa Thiên Hồng bị bức hại bên bến sông, mọi người nghe xong đối với Hoa Thiên Hồng càng có thêm hảo cảm.

Cửu Độc Tiên Cơ thở dài nói :

- Trời sinh vạn vật đều có đủ âm dương tương khắc kỳ diệu, độc tính trong Đan Hỏa Độc Liên toàn bộ đều tập trung ở hạt, liên phòng bao bên ngoài liên tử hẳn là không có độc. Hoa Thiên Hồng đã ăn hết cả gương sen với mười hai hạt mà vẫn không chết, điều này thật khó lý giải, nhưng theo ta suy đoán có lẽ liên phòng có tính khắc chế độc của liên tử hoặc là còn chỗ diệu dụng nào khác. Ài... đáng này thì rõ ràng đến giờ hắn vẫn chưa chết, còn làm thế nào để giải được Độc liên cứu mạng hắn, thì ta cần phải từ từ nghiên cứu nghĩ cách, trước mắt không thể đoán chắc phần nào.

Tần Uyển Phụng đôi mắt đỏ hoe nói :

- Xin sư phụ hãy nghĩ cách, nhất định cứu được...

Cửu Độc Tiên Cơ thở dài, vuốt nhẹ tay lên đệ tử mới của mình nói :

- Đừng lo lắng lắm, không ích gì mà bấn trí thêm thôi.

Nói đoạn quay người bước ra khỏi phòng.

Mãi đến tối, Lê Hoa Tiên Tử mới nhổ hết hàng kim châm trên ngực chàng, đổ vào miệng chàng chén nước thuốc khác, đoạn lại dùng kim châm lên các huyệt đạo như trước.

Sáng ngày hôm sau, Lê Hoa Tiê Tử rút kim châm ra, qua chừng một canh giờ sau thì Cửu Độc Tiên Cơ mới điều phối xong thuốc giải độc, chính bà tự tay đổ vào mồm cho chàng.

Dược vật này quả thật công hiệu, Hoa Thiên Hồng uống xong chừng thời gian một tuần trà thì bắt đầu có sắc thái, từ miệng rên khe khẽ tuy yếu nhược nhưng cũng là một dấu hiệu đáng mừng đối với mọi người.

Cửu Độc Tiên Cơ chờ thêm một lúc, rồi lấy kim châm cắm vào huyết đạo trên người chàng, đoạn mới quay trở ra ngoài.

Từ đó về sau, sư đồ Cửu Độc Tiên Cơ mười bốn người hầu như bận tít theo Hoa Thiên Hồng, chàng hết ngày này qua ngày khác ném hàng trăm thứ thuốc giải mà đều là phối phương từ hàng nghìn loài hoa trong u cốc này. Nên biết rằng, trong cả hàng nghìn loại kỳ hoa dị thảo trong Phù Hương cốc có không ít loại thuộc độc thảo, người bình thường chỉ cần hít phải hương thì đã trúng độc, nhưng Hoa Thiên Hồng ném đều là lấy phép tông tri, dĩ độc trị độc. Đã nhiều ngày qua, ném nhiều loại thảo dược nhưng chung quy Đan Hỏa Độc Liên vẫn không giải nổi, mà chàng vẫn không tuyệt khí.

Cứ thế trôi qua hai tháng, Cửu Độc Tiên Cơ vừa thử nghiệm vừa nghiên cứu mới phối được một phương thuốc giải hoàn chính, hôm ấy bà đặt bát thuốc giải bên cạnh giường, nói với Tần Uyển Phụng bằng một giọng vô cùng nghiêm túc :

- Phụng nhi sư phụ đã tận tâm lực và sở học của mình mới điều chế ra được một bát thuốc này, sau khi Hoa Thiên Hồng uống vào, hung cát thể nào thật khó có thể nói trước được, nhờ như khiến cho Hoa thiếu hiệp tán mạng, thì ngươi cũng đừng trách sư phụ!

Tần Uyển Phụng suốt thời gian qua đã tận mắt nhìn thấy sư phụ và mười hai vị sư tỷ tận tâm tận lực, dốc hết tinh lực của mình vào chén thuốc này, cho nên nghe vậy gật đầu xúc động xen lẫn lo lắng nói :

- Co dù cứu không được Hoa công tử, ân đức của sư phụ vẫn ghi tâm khắc cốt.

Cửu Độc Tiên Cơ mỉm cười nói :

- Ngươi là đệ tử cuối cùng của ta, ta chỉ mong ngươi vui vẻ và toại sở nguyện đến như chuyện ân đức chó nên để tâm.

Đoạn chỉ vào bát thuốc nói :

- Giờ thì cho Hoa thiếu hiệp uống đi.

Ở với nhau đã lâu ngày, tuy sư phụ chưa truyền cho đệ tử một chiêu võ nào, thế nhưng tình cảm của họ ngược lại rất sâu đậm, biểu hiện tình cảm qua lời nói và ánh mắt, điều này cũng đủ khiến cho Tần Uyển Phụng thấy ấm áp trong lòng.

Giờ nghe sư phụ nói thế, nàng tay bưng bát giải được lên từ từ dút vào miệng chàng từng thìa nhỏ, thế nhưng chợt nhớ đến câu nói của sư phụ, thuốc uống vào hung cát chưa thể biết được, tự nhiên thấy run lên, hai tay không bình tĩnh được suýt nữa để thuốc đổ ra ngoài.

Uống xong chén thuốc, Hoa Thiên Hồng vẫn không thấy có chút biểu hiện nào thay đổi Cửu Độc Tiên Cơ bắt lấy uyển mạch chàng, nhắm mắt theo dõi từng chuyển động nhỏ.

Chẳng ngờ, chén thuốc uống vào tựa hồ như muối bỏ biển, không một chút biến hóa khác hơn nào, Cửu Độc Tiên Cơ vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, cứ ngồi bên giường Hoa Thiên Hồng không dám bỏ đi.

Đêm nặng nề trôi qua, trong gian thạch thất cả đám người ngồi chăm mắt nhìn Hoa Thiên Hồng nằm mê man trên giường không chút thay đổi, chẳng ai nói với ai một câu nào, nhưng cũng đều hiểu đây là chuyện vô cùng quan trọng đối với họ. Bao nhiêu tâm huyết của sư đồ họ bỏ hết vào đó, thất bại hay thành công tự nhiên đối với họ là rất quan trọng.

Từng khắc trôi qua, từng canh trôi qua...

Một đêm rồi cũng trôi qua trong nặng nề, giờ thì chẳng ai thiết nghĩ đến bất cứ điều gì, một đêm không ngủ khiến họ gầy rạc đi thấy rõ, nhưng trong những đôi mắt sâu thẳm ấy vẫn còn thấy thoáng hiện một chút hy vọng dầu đó là chuyện rất mong manh.

13. Chương 13: Nhu Tình Tợ Thủy

Mãi đến trưa khi mặt trời đứng bóng ngay trên đỉnh cốc, trong gian thạch thất vốn mát lạnh nhưng mọi người vẫn thấy đổ mồ hôi vì nóng bức và ngột ngạt bởi bầu không khí căng thẳng...

Đột nhiên, Hoa Thiên Hồng mê man bất tỉnh nhân sự suốt mấy tháng nay, chợt thét lên một tiếng kinh hồn, chân tay chới với, cả người giật nảy bắn lên không.

Cửu Độc Tiên Cơ vẫn ngồi sát bên mép giường, thấy vậy liền giữ cứng lấy người chàng, nhưng Hoa Thiên Hồng vùng vẫy rên rĩ quá dữ dội, khiến bà bất đắc dĩ ném mạnh chàng xuống giường.

Tần Uyển Phụng vốn lo lắng đến đứt ruột, giờ thấy cảnh ấy thì mặt trắng bệch, răng đánh vào nhau cầm cập, nước mắt thì dàn dụa trên đôi má gầy hóp, những người khác cũng kinh tâm động phách há hốc mồm miêng mà nhìn.

Hoa Thiên Hồng vẫn cứ vật vờ lăn lộn trên giường, miệng rên xiết nghe ra vô cùng đau đớn, nếu như không có nhiều người đứng quanh giường chăm sóc chàng thì có lẽ đã văng xuống đất từ lâu.

Tần Uyển Phụng mắt thấy ý trung nhân của mình như thế thì đau xót trong lòng, nước mắt cứ rơi lã chã nói :

- Sư phụ, điểm huyết khổng chế chàng lại...

Cửu Độc Tiên Cơ đầu mày nhíu chặt, sắc mặt nặng nề nói :

- Hải nhi, sư phụ cũng không biết nên làm thế nào, cứ chờ một lúc nữa xem sao!

Hoa Thiên Hồng vẫn rên la lăn lộn không ngừng, cả người chàng giờ thoát hẳn ướt đầm cả người, tình trạng tợ như hôn quyết không cách gì lúc chàng vừa nuốt Đan Hỏa Độc Liên, cứ thế kéo dài thêm một canh giờ nữa mới thấy dần dần yên tĩnh.

Cửu Độc Tiên Cơ là cao nhân võ lâm, kinh nghiệm giang hồ không ít, vậy mà qua một cảnh vừa rồi cũng không trấn tĩnh nổi trán toát mồ hôi lúc này bắt lấy mạch uyển cốt của Hoa Thiên Hồng quan sát tỉ mỉ, phát hiện thấy tâm mạch của chàng nhảy càng lúc càng mạnh hơn, bất giác thở dài một hơi quay nhìn Lê Hoa Tiên Tử nói :

- Xem huyết sắc của hân thể nào?

Lê Hoa liền dùng một thanh Kim Tam lăng bằng vàng trích huyết đầu ngón tay giữa của chàng, bấy giờ nhìn thấy từng giọt máu đỏ tươi rõ ra, vui mừng reo lên :

- Sư phụ, thành công rồi, cứu được rồi!

Cửu Độc Tiên Cơ đến lúc này mới thấy hiện một nụ cười vốn đã biến mất suốt mấy ngày nay nói :

- Độc liên tợ hồ như chưa giải tận, chẳng qua nhưng kết lại một chỗ tiềm trầm tại Đan Điền, hậu quả thế nào thì không nói được.

Lam Lan nhíu mày hỏi :

- Có chuyện này sao?

Hỏi rồi liền nắm lấy tay Hoa Thiên Hồng xem mạch, Cửu Độc Tiên Cơ đứng lên, dặn dò Lam Thúy :

- Chăm sóc điều dưỡng cẩn thận, nếu thấy có diễn biến gì khác thường thì báo cho ta biết ngay.

Nói rồi quay người đi ra khỏi phòng. Mọi người thức trắng quết mắt, đêm căng thẳng mệt mỏi cũng lần lượt rời phòng về nghỉ, duy chỉ còn lại Lam Thúy hỗ trợ Uyển Phụng theo dõi chăm sóc chàng.

Cửu Độc Tiên Cơ chuyên tâm nghiên cứu hái hết tất cả những dược thảo có được mới chế tác thành giải dược cứu chàng, cuối cùng thì cũng tạm coi là thành công. Ai ai cũng mừng rỡ vô cùng. Tổng thị tam hổ nghe tin cũng tìm vào phòng bái tạ Cửu Độc Tiên Cơ.

Thế nhưng, nào ngờ đến trưa hôm sau, đứng vào giờ Ngọ, độc tính trong người chàng lại phát tác, chàng lăn lộn kêu la trên giường vô cùng thống khổ, sư đồ Cửu Độc Tiên Cơ chỉ biết trưng mắt nhìn mà không

làm gì được để giúp chàng thoát khỏi cảnh này, cứ thế qua chừng nửa canh giờ thì mới dịu lại cơn đau, độc tính tự động tiêu hồi tiềm nhập vào Đan Điền, chàng trở lại bình thường không có dị trạng gì.

Sáng sớm hôm ấy, Hoa Thiên Hồng thức tỉnh dậy, chàng mở mắt ra thấy Tần Uyển Phụng ngồi bên giường, mấy hôm nay chàng thần trí đã bình phục, nghe bọn họ nói chuyện với nhau thì cũng đã biết ra phần nào bệnh tình của mình, trong lòng vô cùng cảm kích trước tình cảm của Tần Uyển Phụng.

Chàng hít sâu một hơi, cảm thấy trong người khỏe khoắn, tinh thần phấn chấn có thể nói chuyện được bèn lên tiếng :

- Tần tỷ tỷ...

Tần Uyển Phụng đang ngồi ngóng mắt nhìn ra cửa đến thất thần, nghe tiếng chàng gọi thì kinh ngạc qua người lại hỏi :

- Công tử khỏe rồi sao?

- Đa tạ tỷ tỷ, tiểu đệ đã khỏe.

Chàng hơi dừng lại, thấp giọng nói tiếp :

- Tiểu đệ còn sống được đến ngày hôm nay đều nhờ ân tứ của tỷ tỷ, ân đức này không biết ngày nào tiểu đệ mới đền đáp được.

Tần Uyển Phụng lắc nhẹ đầu nói :

- Chớ nói đến chuyện ân đức, Tần gia chịu ân Hoa công tử kể không bao giờ hết...

Nói chưa dứt câu, chợt thấy Lam Thúy bước vào cười nói :

- Thiếu hiệp khỏe rồi sao?

Hoa Thiên Hồng ngược mắt nhìn nói :

- Tiểu đệ đã nói chuyện được, suốt thời gian qua, nhờ tỷ tỷ lo liệu cho ăn uống.

Lam Thúy cười nói :

- Chúng ta chỉ nề tình Uyển Phụng, người không cần cảm tạ.

Nói rồi lấy mấy viên đan dược cho chàng uống, tiếp :

- Sư phụ nói, độc tính của Đan Hỏa Độc Liên tiềm tàng trong Đan Điền của ngươi, mỗi ngày đúng Ngọ bỏ nhận hoa hấp dẫn mà khởi phát một lần, khi phát thì cả người ngươi nóng bức như lửa đốt, từ nay trở đi mỗi lần độc tính phát tác ngươi cố gắng dốc sức mà chạy, tránh để lẫn lộn vật vã trên đất.

Hoa Thiên Hồng gật đầu cảm tạ, chợt thấy Lam Lan bước vào, chàng biết cô ta là đại đệ tử của Cửu Độc Tiên Cơ liền đứng lên thi lễ nói :

- Đại sư tỷ.

Lam Lan ngồi xuống bên cạnh nói :

- Sư phụ lệnh ta nói cho ngươi biết, trước khi liên độc giải được, tuyệt đối không được giao hảo với nữ nhân, nếu không nữ nhân đó lập tức đương trường bảo tử, ngươi nhớ kỹ.

Hoa Thiên Hồng nghe chỉ lơ mơ điều cô ta nói, nhưng mấy tiếng giao hảo với nữ nhân đủ khiến cho chàng ửng đỏ lên, gật đầu im lặng.

Tần Uyển Phụng là thiếu nữ người Hán, không quen nghe thấy những lời này, cho nên cũng thẹn không ít.

Lam Lan nói tiếp :

- Tiểu Hoa, ngươi thường vận mình có phải trong người không khỏe?

Hoa Thiên Hồng nói :

- Trên lưng tiểu đệ bị đánh ba ngọn kim châm nên thấy khó chịu

- Ừm, để ta giúp người nhỏ ra.

Lam Lan nói rồi quay lại nhìn Lam Thúy nói tiếp :

- Đến tam sư tử mượn từ thạch đến đây.

Lam Thúy liền quay người chạy đi, lát sau quay trở lại với khối từ thạch đen trên tay, Uyển Phụng liền giúp Hoa Thiên Hồng cởi áo ra, Lam Lan bắt đầu dùng từ thạch hút ba ngọn Tỏa Hồn độc châm trên lưng chàng ra.

Mọi người vốn đều đã nhận ra khuôn mặt Hoa Thiên Hồng vốn không phải xạm đen như thế này, nhưng thời gian vừa rồi nhân trong người chàng trúng kịch độc, ai nấy do dốc lòng giúp chàng giải độc, đến lúc này cởi áo ra thấy làn da chàng trắng mịn như da thiếu nữ, mới cười khúc khích, Tường Vi lên tiếng nói :

- Ai da,... nguyên mặt Tiểu Hoa đâu phải đen chứ, nè nè... Hạnh Cô, nhanh đi hái thuốc sắc lên rửa mặt cho hắn.

Lam Hạnh Cô gật đầu quay người chạy ngay ra ngoài. Trong Phù Hương cốc có hàng nhìn loại kỳ hương dị thảo đều là tuyệt tác suốt một đời chuyên tâm nghiên cứu của Cửu Độc Tiên Cơ, Lam Hạnh Cô đến hoa lâm chọn hái đến mười loại thảo dược chuyên dùng tẩy da rồi giao cho bọn bộc phu đun lên.

Trong phòng, Lam Lan đã giúp Hoa Thiên Hồng nhổ ba ngọn độc châm ra, kim châm vốn cũng chế tác vàng hoàng kim, lúc này độc châm đều đã hoàn toàn ngấm vào người chàng, nên trả lại nguyên sắc của nó.

Qua một lúc, Lam Lan quay trở vào phòng với chậu nước thuốc trên tay nói :

- Phụng muội, giúp Tiểu Hoa rửa mặt đi.

Uyển Phụng vốn cũng rất muốn nhìn bản lai chân diện của chàng, thế nhưng tính nàng thùy mị thực nữ, thấy ngại bèn nói :

- Tiểu Hoa tôi giúp rửa sạch lớp thuốc đen trên mặt được chứ?

Mọi người đều gọi Hoa Thiên Hồng bằng Tiểu Hoa là rất thân thiết, nàng cũng gọi chàng như vậy.

Hoa Thiên Hồng vốn không muốn trừ đi lớp thuốc hóa trang mà mẫu thân chàng khổ tâm cả chục năm mới thành nhưng cũng không muốn nghịch lòng những vị ân nhân của mình, lại nghĩ trước đây cũng chỉ vì khuôn mặt đen đui đầy ác cảm này mà Nhất bang, nhất hội, Nhất giáo đều quyết trừ khử chàng khỏi cuộc đời này. Giờ nếu như trở lại bản lai chân diện của mình, tựa như mình lột xác cũng là điều hay, nên chàng gật nhẹ đầu.

Tần Uyển Phụng thấy chàng đồng ý rồi, khi ấy động tay thấm nước thuốc từ từ chà nhẹ lên khuôn mặt chàng.

Lát sau, Cửu Độc Tiên Cơ cũng có mặt, mọi người xì xào vây quanh chàng bàn tán, thực không đơn giản chút nào, bọn họ phải thay đổi tám chín chậu nước thuốc khác nhau, cuối cùng mới khiến cho lớp thuốc hóa trang trên mặt chàng mờ nhạt đi chút ít.

Bấy giờ thấy trời đã trưa, Cửu Độc Tiên Cơ bèn nói :

- Sắp đến Ngọ rồi, tiểu Hoa nhanh ăn uống rồi ra ngoài cứ làm theo lời ta nói khi độc tính bắt đầu phát tác.

Lam Thúy lại giúp chàng ăn chu đáo, đoạn mọi người đỡ chàng bước ra cửa động, Hoa Thiên Hồng đã mấy tháng nay không biết đến một hơi thở thật sự thế nào, mắt nhìn rừng hoa mênh mông bát ngát hít thở thật sâu cảm thấy trong người thoải mái vô cùng.

Cửu Độc Tiên Cơ còn căn dặn chàng thêm một lúc nữa mới thôi, khi trời vừa đứng bóng thì Hoa Thiên Hồng cảm thấy khi huyết trong người mình sôi nóng lên, cả người bứt rứt xen lẫn những cơn đau nhức như muốn phát cuồng.

Cửu Độc Tiên Cơ nói :

- Tiểu Hoa, bắt đầu đi!

Hoa Thiên Hồng nghe lời liền nhấc chân chạy thử theo những con đường nhỏ trong rừng hoa, cũng thật là kỳ, khi chưa phát độc thì cả người chàng tợ hồ như không có chút khí độc nào, nhưng khí độc tính phát tác thì bước chân chàng chạy lại rất có lực, mà càng chạy nhanh thì kinh lực càng mạnh, đồng thời cơn đau nhức khó chịu trong người cũng vơi đi.

Trong người chàng nhân đã trúng phải Đan Hỏa Độc Liên lại thêm thời gian qua đã nếm hàng trăm thứ thuốc giải khác, cho nên trăm loài hoa độc ở đây giờ không còn chút hiệu lực nào đối với chàng, ngược lại chỉ cảm thấy tinh thần phần chấn kích thích mạnh hơn. Mạnh Chân Chân và Lam Thúy thấy hứng thú cũng liền triển khinh công chạy theo sát người chàng, cứ thế bọn họ chạy khắp lối nhỏ trong hoa trận nửa canh giờ, khi độc tính đã thu liễm lại ở Đan Điền chàng mới dừng chân, cả bọn chỉ thấy mồ hôi đổ ướt đầm cả người như tắm.

Cứ như thế bệnh trạng của Hoa Thiên Hồng mới khá đi, mỗi ngày đến giờ Ngọ là chàng phóng chạy như cuồng quanh khắp rừng hoa, độc lực trong người tợ hồ như ngày phát càng cường liệt thì chàng chạy lại càng nhanh hơn. Ban đầu cả mười ba vị tỷ muội đều chạy theo chàng tợ như một cuộc luyện khinh công, nhưng rồi dần dần chỉ còn lại Miêu Linh tam tiên là đủ khả năng chạy theo bên mình chàng, còn lại những người khác thì đều bị bỏ rơi phía sau.

Chàng giờ mới phát hiện sau khi trúng Đan Hỏa Độc Liên không chết, ngược lại chính nhờ nó mà nội lực trong người tăng tiến gấp ba lần trước, thế nhưng kỳ lạ hơn là nội lực càng tăng thì Độc liên tụ tích trong Đan Điền mỗi lần phát tác lại càng mạnh mà không hề giảm nhẹ đi.

Lại nói, hàng ngày Lam Hạnh cần cù hái thuốc sắc lên để Uyển Phụng rửa mặt cho chàng, một ngày một ít dần dần cả tháng quả nhiên khuôn mặt chàng giờ đây trắng như ngọc, còn hơn cả làn da trên người chàng, có thể nói là Hoa Thiên Hồng đã là một con người khác chứ không còn là một chàng Hoàng Phủ Tinh đen đui xấu xí. Điều này không riêng gì Tàn Uyển Phụng mà mười hai vị sư tỷ của mình cũng vui mừng vô cùng.

Cứ vậy, ngày qua ngày khác, trong Phù Hương cốc luôn thấy mười ba vị thiếu nữ vây quanh một chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú, mặt ngọc mắt tinh, tiếng cười tiếng nói nghe không ngớt, cả Phù Hương cốc bốn mùa đã như xuân giờ càng khởi sắc hơn.

Một buổi sáng, sau khi chàng cùng mười ba vị tỷ muội luyện công đùa vui với nhau xong, chàng bèn quay nhìn Uyển Phụng hỏi :

- Phụng tỷ, hôm nay đã là ngày mấy tháng mấy rồi nhỉ?

Tàn Uyển Phụng nghe hỏi thì nhú mào, chợt cũng nhận ra từ lâu mình không để ý đến ngày tháng, gượng cười nói :

- Trong Phù Hương cốc mát mẻ quanh năm như mùa xuân, khí hậu không có gì thay đổi, tôi cũng quên khuấy cả tháng ngày.

Uyển Phụng giờ nàng ăn vận lối Miêu trang trông nàng có nét đẹp vừa hoang dã vừa quyến rũ vô cùng.

Lê Hoa Tiên Tử cười nhẹ nói :

- Hôm nay là mười bảy tháng mười, ngươi hỏi làm gì chứ?

Hoa Thiên Hồng nghe thì kinh ngạc la lên :

- Ai da, tháng Mười rồi ư? Không được, không được... tiểu đệ quên mất cần phải quay về nhà!

Nói rồi quay người như muốn chạy đi, mọi người chạy đến vây lại cười la lên :

- Ý, ngươi làm gì mà phát hoảng lên thế chứ, quên mất ngày tháng, giờ nhớ ra có chậm một hai ngày nữa cũng đã sao nào?

- Không được, chư vị sư tỷ không biết mẫu thân tiểu đệ chính đang ngóng chờ.

Nói rồi chàng cầm đầu phóng chạy như bay về cốc tìm phòng của Cửu Độc Tiên Cơ, quỳ xuống chấp tay khấu đầu nói :

- Tiên nương, vẫn bối quên mất thời gian về núi, gia mẫu hiện tại đang rất chờ mong, xin bái biệt Tiên nương!

Cửu Độc Tiên Cơ nhìn chàng vẻ nôn nóng, mỉm cười đỡ tay chàng lên nói :

- Hài tử, trễ bao lâu rồi? Ngoài việc để lệnh đường hoài mong, trễ nãi chuyện gì nữa không?

Hoa Thiên Hồng vội nói :

- Không, chỉ có chuyện đã quá lâu khiến gia mẫu mong mỏi chờ đợi, nên vẫn bối xin cáo biệt Tiên nương về núi.

Cửu Độc Tiên Cơ cười tươi nói :

- Có gì cũng không thể một ngày, một giờ, nghỉ lại sáng mai rồi lên đường cũng được.

Bà hơi dùng lời lại, rồi quay nhìn Uyển Phụng nói tiếp :

- Các vị tỷ tỷ của người đối đãi với người rất tốt, người nên bái biệt bọn họ, hẹn một ngày tái ngộ chứ!

Hoa Thiên Hồng cúi đầu vâng dạ rồi cùng mười ba vị tỷ tỷ của mình về phòng Uyển Phụng hàn huyên.

Tối đó mọi người chuẩn bị một buổi tiệc tiễn đưa chàng thịnh soạn ẩm cúng, đêm ấy chàng cùng Uyển Phụng tay trong tay đi dạo trong rừng hoa tợ hồ như một đôi tình nhân quyến luyến không muốn rời nhau.

Sáng ra, mọi người chuẩn bị tay nải cho chàng, đoạn cùng nhau tiễn chân. Tần Uyển Phụng khóc không thành tiếng, nước mắt cứ rơi dài dọc theo con đường

Hoa Thiên Hồng ở lâu với bọn họ cũng bịn rịn không muốn đi, nhưng lòng nhớ mẫu thân càng lớn hơn nhiều, chàng nói thêm mấy lời tạm biệt, đoạn mới quay người phóng chân xuống núi.

Hoa Thiên Hồng ra khỏi núi rồi thì lòng nôn nóng trở về với mẫu thân như lửa đốt, chàng thi triển khinh công mà chạy ngày đêm không nghỉ, nhất là những lúc đứng Ngộ chàng chạy càng nhanh đến tuần mã hãn theo không kịp, tuy như vậy khiến chàng không thoải mái nhưng trong lòng chàng thì thấy thư sướng vui lên vì quãng đường trở về của chàng rút ngắn nhanh hơn.

Nơi mẫu thân chàng ẩn cư ở vùng Bắc Cương, từ Tây nam đi lên hành trình cả mấy vạn dặm, thế nhưng may chàng giờ đây không còn phải là Hoàng Phủ Tinh cho nên đi ngang qua lãnh địa của Thần Kỳ bang có gặp lại bọn chúng cũng không thể nhận ra được chàng chính là gã thiếu niên mặt đen xấu xí chết bên bờ bắc sông lần ấy.

Thế nhưng khi chàng trở lại nơi ẩn náu của mẫu thân, ngôi nhà tranh vẫn còn đó, ngôi mộ phụ thân vẫn nguyên vẹn nhưng không thấy mẫu thân đâu. Chàng quay tìm kiếm một lúc mới bắt gặp một hàng chữ nhỏ khắc để lại trên cột nhà “Tinh ghi, mẹ đã xuống núi, nếu về không thấy, sẽ gặp lại ở Tào Châu”.

Hoàng Phủ Tinh rất ngạc nhiên không hiểu mẫu thân sao tự nhiên lại xuống núi, phải chăng mẹ đi tìm ta, hay là có chuyện gì khác? Nhưng rõ ràng mẫu thân thương tích vẫn còn công lực chưa hồi phục, một mình xuống núi tất rất nguy hiểm. Chỉ nghĩ đến đó khiến chàng cảm thấy lo lắng, chàng đến trước ngôi mộ đơn độc quỳ lạy ba lạy khẩn vái phụ thân linh hiển độ trì cho mẫu thân vạn sự bình an, đoạn mới đứng lên quay xuống tìm hướng Tào Châu mà đi.

* * * * *

Tào Châu là một nơi cực kỳ phồn vinh hoa lệ, nổi tiếng là một thành thị tam đa thứ nhất là có nhiều tiêu cục, thứ hai nhiều tửu lầu trà quán, thứ ba nhiều nhà danh gia thế tộc tụ hội.

Do lúc này võ lâm Trung Nguyên tam phân Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo, định ranh giới lãnh địa của mình rạch ròi, cho nên những người bảo tiêu không thể vượt giới hạn của mình, mà dùng Tào Châu làm điểm chuyển tiếp. Các thương vụ xuôi nam ngược bắc, từ đông sang tây hoặc ngược lại đều tụ hội chuyển tiếp ở Tào Châu này, do vậy nó ngày càng trở nên sầm uất, các tiêu cục mọc lên như nấm, nhưng đương nhiên không ngoài tổ chức Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo. Từ đó, lầu Tần quán sở cũng mọc lên với bao nhiêu chuyện trên đời không gì không có để phục vụ cho những kẻ lăm tiền nhiều bạc

Có thể nói Tào Châu là nơi tụ hội anh hùng, nhưng nó không thuộc bang, hội hay giáo quản lý, mà nó chỉ là nơi giao tiếp của ba môn hộ lớn nhất Trung Nguyên, do vậy mà nó cũng có quy luật riêng không giống bất kỳ nơi nào.

Tọa lạc ở thành Bắc là một tòa cự lâu tráng lệ, đây chính là Phân đà Tào Châu của Phong Vân hội, Phân đường Tào Châu của Thần Kỳ bang lại chiếm ngự thành tây trong một trang viện cực lớn, nằm ở hướng Đông nam thành là một đạo quán nguy nga đồ sộ gọi là Nhất Nguyên quán chính là Phân đàn Tào Châu của Thông Thiên giáo. Ba tòa Phân đường, Phân đà, Phân đàn nghiêm nhiên chễm chệ chiếm lấy một phương đối lập nhau, biểu thị tình thế Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo chiếm cứ một phương của mình.

Cứ nhìn thế cũng đủ thấy không thể gọi là yên ổn được, lúc nào cũng có thể bất gặp hảo hán anh hùng trên đường hoặc trong tất cả các trà lâu tửu quán, chỉ cần một cái nhìn không thuận mắt, hoặc một chút hiềm khích nhỏ trong thanh lâu cũng dẫn đến ẩu đả, chính vì vậy mà ở đây còn lập nên một nơi gọi là Tu Vũ đường, bất luận tranh chấp chuyện gì dẫn đến ẩu đả đều có thể giải quyết ngay tại đây bằng luật giang hồ. Nhưng có một điều tối kỵ nhất là đừng để xảy ra án mạng, bởi vì chỉ cần xảy ra án mạng ngay tại Tào Châu này thì nhất định người của Bang, Hội, Giáo sẽ dốc tìm nguyên hung để trừng trị, vì thế mà ngược lại tại Tào Châu ít thấy chuyện giết người, điều này gần như trở thành một quy luật bất thành văn.

Thế nhưng, gần một tháng này, trong thành tự nhiên xuất hiện một chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú mà hầu như đã không còn người nào là không biết đến với biệt hiệu bọn họ tự đặt cho chàng thiếu niên Tẩu Độc công tử. Nguyên là từ một tháng trước chàng ta xuất hiện trong thành không hề tiếp xúc với ai, suốt ngày chỉ ngồi trong một quán trà đối diện với Phân đường Tào Châu Phong Vân hội, đêm lại trở về khách quán nghỉ, không ai biết thiếu niên xuất hiện ở đây làm gì. Nhưng có một điều kỳ quặc, hễ đến đúng Ngọ là chàng thiếu niên mặt đỏ lên, cả người như nổi cơn điên rồi lao ra khỏi thành cầm đầu mà chạy, phải nửa tiếng sau chừng như cơn điên trong người đã giảm xuống, chàng thiếu niên trở về khách điểm với cả người mồ hôi đổ như tắm.

Điều khác thường này đã dẫn đến sự chú ý của mọi người, nên có không ít kẻ hiếu kỳ của Bang, Giáo, Hội lân la đánh bạn làm quen tìm hiểu. Ban đầu thiếu niên còn do dự ít lời ít miệng, nhưng vào một buổi sáng cách mười ngày sau, thiếu niên chẳng hiểu thế nào tự nói rõ lai lịch của mình khiến cả Tào Châu này chấn động gần như muốn rung chuyển.

Thiếu niên mặt ngọc mày kiếm anh nhi tuấn tú tự xưng mình là Hoa Thiên Hồng truyền nhân độc nhất của vị anh hùng chấn danh thiên hạ năm xưa Hoa Nguyên Tử, thử hỏi một tin này truyền ra không khiến cho người của Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo chấn động kinh ngạc sao không?

Chỉ trước đó hơn nửa năm, bên bờ bắc sông Hoàng Hà người của Bang, Hội, Giáo đều có mặt chứng kiến Hoa Thiên Hồng ăn hết cả đóa Đan Hỏa Độc Liên, vậy mà chẳng ngờ lại không chết giờ đây xuất hiện với một Hoa Thiên Hồng vẫn khuôn mặt ấy, thế nhưng trắng trẻo đẹp trai vô cùng, chỉ duy nhất là chuyện Tẩu độc hàng ngày vào giờ Ngọ càng khiến bọn họ kinh ngạc không ít. Hoa Thiên Hồng nhờ đâu lại không chết? Hàng ngày độc tính phát tác có phải chính là vì Đan Hỏa Độc Liên còn trong người hay không? Hoa Thiên Hồng xuất hiện tại đây với mục đích gì? Liệu có báo thù rửa hận với Thần Kỳ bang không? v.v... và... v.v..

Đề tài về Tẩu độc công tử được nhắc đến rất nhiều trong các cuộc trà dư tửu hân, từ miệng các lão chủ quán cho đến các gã tửu bảo làm chuyện mào đầu tiếp khách, vô hình trung khiến Hoa Thiên Hồng nổi tiếng từ lúc nào không hay.

Như thường lệ, sáng hôm ấy chàng vừa bước vào quán trà đối diện với Tào Châu Phân đà Phong Vân hội, chân vừa ở ngoài cửa đã thấy tiểu nhị đơn đả chạy ra chào đón niềm nở :

- Hoa gia khỏe!

Hoa Thiên Hồng chỉ gật nhẹ đầu rồi bước hẳn lên lầu, tìm đến chỗ ngồi quen thuộc của mình bên cửa sổ xuống.

Mỗi sáng sớm chàng đến đây vẫn là người thứ hai vào quán, trước chàng là một người đàn ông áo chàm, râu mọc loạn xạ, cụt mất tay trái, một vết sẹo đao chạy dài từ trán xuống má trái gần như che kín đi khuôn mặt khiến người ta khó đoán được tuổi tác.

Người này thường vào quán từ lúc còn tỉnh mơ, thế nhưng tìm ngồi vào trong một hốc cùng của trà lâu, thường gọi một ấm trà rồi ngồi ngóng ra bên ngoài cửa đến thất thần, Hoa Thiên Hồng vốn chỉ để tâm đến chuyện chờ đợi tin tức của mẫu thân, nhưng trước con người này cũng khiến chàng hơi chú ý, chỉ thấy trong đôi mắt xa xăm của người đàn ông ấy có gì oán hận căm thù, nhưng thủy chung chưa từng nghe người này lên tiếng nói với ai một câu nào.

Hoa Thiên Hồng vốn ban đầu đến Tào Châu định lẳng lặng chờ đợi mẫu thân, nhưng mười ngày qua đi không thấy có kết quả, chàng nghĩ nếu mình xuất lộ thân thể ra mặt cũng chẳng có gì đáng sợ bọn người Bang, Giáo, Hội như vậy có thể dẫn đến sự chú ý của mẫu thân, tất càng dễ gặp mẫu thân hơn. Chính vì quyết định như vậy cho nên chàng mới nghiêm nhiên nói rõ thân thể của mình cho một số bằng hữu từng gặp trong quán trà này biết, đồng thời còn nói về chuyện đọc lên tích lại trong Đan Điền mỗi ngày phát tất cả vào giờ Ngọ, nhưng không hề nói đến chuyện đã từng được Cửu Độc Tiên Cơ cứu mình thoát chết.

Trở lại một ngày Hoa Thiên Hồng vừa ngồi xuống thì tiểu nhị đang mang đến cho chàng một ấm trà mà chàng thường vẫn quen gọi, và một ít đồ điểm tâm.

Hoa Thiên Hồng vừa mới nhấp một ngụm, từ phía cầu thang có tiếng chân người bước lên rầm rập, thoáng chốc xuất hiện một trung niên hán tử dáng dấp nho sinh, tay phe phẩy chiếc quạt nước vào, chưa nói đã cười ha hả, rồi bước nhanh về phía chàng ôm quyền la lên :

- Thiên Hồng huynh, hôm nay thì bị huynh đệ bắt kịp rồi chứ!

Hoa Thiên Hồng tự hồ như đã tất thân quen với người này, ngược mắt lên gật nhẹ cười nói :

- Mã huynh vui vẻ chứ! Huynh đệ cũng vừa mới đến.

Nguyên người này họ Mã, tên Thanh Sơn, trác hiệu Chiêu Hồn sứ giải chấp chương chức biện lý ngoại vụ của Thông Thiên giáo, đương nhiên người giữ chức giả ngoại vụ của Thông Thiên giáo tìm đến đánh bạn làm quen với Hoa Thiên Hồng là điều không nói cũng có thể biết được dụng tâm bên trong rồi.

Bấy giờ Mã Thanh Sơn ngồi xuống ghé đối diện, thấp giọng về bí mật nói :

- Thiên Hồng huynh, nhân hai lão chết tiết kia còn chưa đến, chúng ta nói chuyện thân mật với nhau vài câu nhỉ...

Hoa Thiên Hồng cười cắt ngang nói :

- Không cần nói, huynh đệ nóng lòng chờ người, không có nhiều thời gian...

Nói đến đó chàng hơi dừng lời lại, rồi mới nói tiếp :

- Ai không biết Ngọc Đỉnh phu nhân của quý giáo là nhân vật lợi hại, huynh đệ có ăn nhằm gan trời cũng không dám đùa!

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn hai tay xoa xoa vào nhau cười nói :

- Chớ nên nghe hai lão chết tiết kia nói bậy, Ngọc Đỉnh phu nhân đâu phải tầm nhục bỏ đoàn, chẳng phải ai muốn ngồi lên cũng được, thực không dám giấu diếm...

Hoa Thiên Hồng thấy lão ta miệng thì ấp úng, mắt thì liếc ngang liếc dọc, bất giác cười lớn nói :

- Mã huynh có gì xin cứ nói đừng ngại.

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn càng thấp giọng hơn :

- Ngọc giá phu nhân tối nay đến nơi, có lời mời huynh đài tối nay vào canh ba tại Nhất Nguyên quán.

Hoa Thiên Hồng mày kiếm nhíu lại, cười nói :

- Nếu như tại hạ nửa năm về trước, thì dù long đàm huyết hổ tại hạ cũng nhất định dấn thân một phen...

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn vội vã xua tay nói :

- Thiên Hồng huynh nhầm rồi, phu nhân chỉ có hảo ý, lại nói một tòa Nhất Nguyên quán cỡ con, há có thể giam chân nổi bước hổ của huynh đài sao?

Lời lão vừa dứt, bỗng nhiên một giọng nói rần rở cười vang lên nói :

- Mã huynh hà tất khách khí, ai không biết Chiêu Hồn sứ giả của Thông Thiên giáo giết người không dùng dao!

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn quay phắt người lại, xỉ cây chiếc phiến hạm hực nói :

- Tôn lão ca! Người là đại quý nhân trong Phong Vân hội, chẳng lẽ không bỏ qua được cho tiểu đệ?

Người vừa xuất hiện họ Tôn là một lão già cao gầy, vừa bước tới vừa cười ha hả cúi đầu chào Hoa Thiên Hồng rồi tự động ngồi xuống đối diện với chàng.

Hoa Thiên Hồng nhìn người thứ hai đi tiếp sau lưng lão ta mà một lão nhân mặt đỏ, đưa quyền cười nói :

- Đan lão hộ pháp có gì vui mà trông mặt hớn hở đến thế?

Lão già mặt đỏ họ Đan lại cười phá lên kha kha, thuận tay lấy từ trong người ra một tấm thiệp trắng nói :

- Hoa huynh xem, tin vui bay đến chẳng phải là vui vì Hoa huynh đây hay sao?

Hoa Thiên Hồng tiếp lấy bức thiệp, Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn đột nhiên giật lấy xé ra đọc:

Sắp đến, nhanh tới Lan Phong tiếp ta. Bạch...

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn trao bức thư lại cho Hoa Thiên Hồng, ánh mắt đảo nhanh rồi nhìn chăm lão già mặt đỏ nói :

- Đan huynh, đây có phải thủ bút của tiểu thư quý bang Bạch Quân Nghi không?

Lão họ Đan vuốt râu cười cười nói :

- Lão phu có mười cái đầu cũng không dám giả mạo bút tích của Bạch tiểu thư.

Lão già họ Tôn người Phong Vân hội vờ làm kinh ngạc nói :

- Đan huynh, Bạch tiểu thư lệnh cho thuộc hạ quý bang tại Lan Phong tiếp giá, người còn đem thư trao cho Hoa huynh làm gì chứ?

Đan lão cười kha kha nói :

- Vị tiểu thư của chúng ta là nữ trung hảo hán, uy hành thượng hạ đều bằng sở học và trí tuệ, tuyệt không ỷ vào thân phận là nữ tử của Bạch bang chủ. Tiểu thư không hề lệnh chúng ta tiếp giá.

Nói đến đó rồi cười ha hả tự nhấp một ngụm trà, đoạn ngửa người ra nhắm mắt, không nói gì thêm.

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn đầu mày nhíu lại vẻ khó chịu nhìn Hoa Thiên Hồng nói :

- Hoa huynh nghe rõ rồi chứ, Bạch tiểu thư uy hành thượng hạ, công lực trí tuệ cả hai đều cao minh, Hoa huynh như tự biết mình thì đi nhanh nhanh một bước mới hay nhé!

Hoa Thiên Hồng cười cười, vò nát bức thư trong tay lòng nghĩ thầm: “Nay đã là tháng sáu, mẹ ta có đi chậm thế nào thì cũng đã đến Tào Châu sao giờ vẫn chưa thấy tung tích? Ài! Chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì sao?... Không thể! Mẹ kinh nghiệm quảng bác, lịch duyệt giang hồ, hàng tiểu bối mặc lư há có thể làm gì được mẹ!”

Chàng trầm tư suy nghĩ liên miên, bỗng Mã Thanh Sơn cười lớn cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng nói :

- Hoa huynh, Bạch tiểu thư muốn người tiếp giá, đây quả là cơ hội tam sinh hữu hạnh, huệ nhân kiến anh hùng, đêm nay canh ba người nên đi một chuyến mới phải. Nào, nhân lúc còn rảnh rồi chúng ta đầu vài ván cờ nhé!

Đan hộ pháp vừa nghe thế đã trừng mắt nói lớn :

- Mã huynh, Hoa huynh tối nay còn nhiều chuyện phải làm, người không thể để người ta nghỉ ngơi một lát hay sao chứ?

Tôn lão cũng tiếp lời nói :

- Đúng thế, chúng ta chuyện phiếm cùng nhau chẳng lẽ không vui sao? Nghe nói tối qua Mã huynh tìm được mối ngon lắm nhỉ?

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn xòe chiếc quạt “phạch” một tiếng, phe phẩy mấy cái ngượng ngập nói :

- Về chuyện này thì huynh đệ không muốn nói, nhưng...

Nói đến đó lão cười hi hi rồi noi tiếp :

- Thế nhưng, Tôn huynh đã không thẹn mà hỏi, thì huynh đệ cũng chẳng giấu diếm...

Nói là không muốn nói vậy mà khi lão lại bắt đầu huyền thuyên kể lại chuyện hồi đêm lão thanh lâu tắm nguyệt cho mọi người nghe. Lão càng kể càng say sưa, hai người kia thì nghe cũng say mê đến xuất thần, chốc chốc hứng chí lại cùng nhau cười phá lên hô hô. Hoa Thiên Hồng vốn chẳng có lòng dạ nào để đàm tiếu với bọn họ, ánh mắt chàng thỉnh thoảng liếc nhìn đại hán mặt thọc ngồi độc ẩm một mình bên bàn kia, trong đầu không ngừng suy nghĩ cách đối phó với Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội.

Mãi đến gần trưa, trong tửu lâu đã đông, chàng liền đứng lên nói :

- Ba vị xin cứ nói chuyện, tại hạ cáo từ trước.

Đan hộ pháp không chút dè dặt hỏi thẳng :

- Hoa huynh “Tẩu độc” đó sao?

Hoa Thiên Hồng gạt nhẹ đầu rồi ôm quyền xá dài, Mã Thanh Sơn bỗng nhiên đứng lên ghé tai nói nhỏ :

- Đêm nay đầu canh, huynh đệ đến khách điểm tiếp Hoa huynh!

Thế nhưng liền nghe Tôn lão chen vào cười lớn nói :

- Mã huynh, nam tử hán chẳng làm điều gì không dám nói với người khác!

Hoa Thiên Hồng không muốn rầy rà với bọn họ khi ấy định đi, nhưng bất chợt nhận ra đại hán mặt thọc kia nắm chiếc bình lắc nhẹ mấy cái. Cử chỉ ấy tuy rất nhẹ, nhưng chàng cũng kịp nhận ra, nhìn theo anh mắt người ấy mới chợt hiểu. Nguyên lúc này dưới đường, trước mặt Phong Vân hội Tào Châu phân đàn có bảy tám con tuấn mã xuất hiện, đi đầu là một lão hán vận ngân bào.

Nhân lực của Hoa Thiên Hồng hiện tại đã không còn như trước, tuy ở khoảng cách rất xa nhưng chàng cũng nhìn thấy rất rõ, trong đầu chàng chợt nhớ lại lão hán vận ngân bào này chính là Bát Bích Tu La Tra Thanh một trong những nhân vật đứng đầu Phong Vân hội.

Lão họ Tôn lúc này cũng đã phát hiện ra trước Phân đàn có người đến, nên vội vàng rời ghế nói :

- Tâm đương gia tề hội đã đến, huynh đệ đi trước một bước!

Vừa nói vừa ôm quyền xá dài rồi đi xuống lầu ngay

Hoa Thiên Hồng lúc này trong đầu thay đổi chú ý, định ngồi nán lại thêm một lúc xem chuyện thế nào, nhưng độc lực Đan Hỏa Độc Liên trong người đã phát tác bất đắc dĩ đành bỏ đi xuống lầu.

Ra khỏi thành thì độc đã phát, chàng liền phóng chân mà chạy.

Suốt cả tháng nay chàng ở lại Tào Châu, mỗi khi đứng Ngộ độc tính trong người phát tác đều ra khỏi thành chạy như điên như dại, Có người biết chàng trong người ẩn độc, mới gán cho chàng một biệt hiệu “Tẩu Độc thư sinh”, Hoa Thiên Hồng khi rời núi vốn cải danh đổi họ, ấy là vì để tránh nguy hiểm, nhưng chàng đã một lần bên bờ Hoàng Hà không chết, giờ đã không còn ngại gì đối đầu với kẻ thù nên quyết phục nguyên tính danh của mình. Tin “Hoa Thiên Hồng tẩu độc tại Tào Châu” Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo tất đều biết

Lại nói, công lực trong người chàng càng tăng mạnh thì độc tính trong người cũng tăng theo khiến cho mỗi lúc độc tính phát tác thì thống khổ vô cùng. Lúc đầu mỗi nửa canh giờ chàng chỉ chạy quanh thành chừng hai vòng, nhưng đến lúc này cũng thời gian ấy thì lại chạy có đến mười mấy vòng mới khiến độc tính dịu xuống.

Chạy một hồi đến khi Đan Hỏa Độc Liên tiềm nhập trở lại vào Đan Điền thì mồ hôi cũng tháo đảm cả người. Trở lại khách điểm tắm rửa ăn uống xong thì trời cũng đã xế chiều, chàng ngồi bên cửa sổ như mọi khi ngóng xuống đường trông bắt gặp được bóng dáng của mẹ như mọi khi.

Hoàng hôn nhanh chóng đổ xuống, một ngày chờ mẹ lại vô vọng, chàng uể oải đứng lên suy nghĩ nhanh chuyện phải hành động tối nay. Trong đầu hình ảnh người đàn ông một tay mặt thẹo kia cứ hiện lên, chàng linh cảm con người này xuất hiện ở đây nhất định có vấn đề, khi ấy quyết định gác qua chuyện Ngọc Đình phu nhân và Bạch Quân Nghi, trước tiên thám thính hành tung của nhân vật này.

Nghĩ rồi, chàng nấn ná chờ đến khi trời tối hẳn mới rời khách điểm ra đường. Khi đến gần cổng Phân đàn Phong Vân hội chợt nghe thấy tiếng vó ngựa từ trong phóng ra, chàng vội vã vào bên đường, nháy mắt đã thấy bốn con tuấn mã phi nhanh ra. Người đi đầu vẫn chính là lão nhân ngân bào Bát Bích Tu La Tra Thanh, người thứ hai là một lão hòa thượng hình thù dềnh dàng thô thấp, khuôn mặt tròn béo núc ních trông thật phàm tục, người thứ ba là một thiếu niên trên dưới hai mươi, thân vận áo gấm đen viền kim tuyến, vừa nhìn chàng cũng kịp nhận ra chính là thiếu niên trước đây bên Hoàng Hà đấu một chưởng với Cốc Thế Biểu và người cuối cùng chính là Phong Vân hội Tào Châu phân đàn chủ Kiều Quảng.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy bọn họ xuất hiện rồi đi trong đêm, tự nhiên lóe lên một ý nghĩ, bèn phóng người bám truy theo, cả bọn bốn người vừa ra khỏi thành tầm mười trượng, bỗng trong rừng có tiếng người thét lớn :

- Bát Bích Tu La Tra Thanh, người xem ai đây?

“Vèo” một tiếng, bóng người lướt tới đã thấy ánh đao chém xả xuống người Bát Bích Tu La.

Bát Bích Tu La Tra Thanh vừa nghe tiếng gió đã biết bị tập kích liền tung người khỏi ngựa đáp xuống đất, ba người kia cũng nhanh chóng rời ngựa vừa kịp lúc ánh kiếm đến nơi.

Bát Bích Tu La Tra Thanh là nhân vật cao thủ giang hồ, chỉ tiếp mấy chiêu kiếm đã nhận ra đối phương là ai la lên :

- Thương Tu Khách, là người đấy ư?

Hoa Thiên Hồng lúc này mới nhận ra người xuất hiện tập kích bọn Bát Bích Tu La Tra Thanh không ai khác mà chính là người mà chàng đang muốn điều tra, hán tử cụt tay mặt thẹo. Cứ nhìn kiếm pháp người này cũng biết là tay cao thủ võ lâm, trong lòng chàng tự nhiên hiếu động, chẳng còn để ý chuyện ẩn người cứ thế đi thẳng đến bên đường đứng xem.

Ba người đi cùng Bát Bích Tu La Tra Thanh xuống ngựa đứng nhìn, khi ấy phát hiện ra có người đi đến đều quay lại nhìn, Kiều Quảng nhận ra chính là Tẩu Độc thư sinh bèn cúi người cung kính nói với lão hòa thượng :

- Khái bẩm ngũ gia, thiếu niên này chính là Hoa Thiên Hồng.

Nguyên lão hòa thượng này ở vị thứ năm trong Phong Vân hội, người giang hồ chỉ biết lão ta tên là Thân Tam Hảo, nhưng không ai biết pháp hiệu lão ta là gì. Nhân vì lão tuy thân khoát cà sa, nhưng lại háo tửu, háo sắc, háo sát cho nên thiên hạ châm biếm gọi là Thân Tam Hảo.

Thân Tam Hảo nghe Kiều Quảng nói vậy, ánh mắt long lên nhìn chăm Hoa Thiên Hồng giọng trịch thượng hỏi :

- Người là hậu nhân của Hoa Nguyên Tư?

Hoa Thiên Hồng nghe cái giọng ồm ồm như chuông vỡ và khẩu khí vô lễ của lão ta thì tức giận, xẵng giọng nói :

- Lão hòa thượng người có gì chỉ giáo?

Chàng vốn đã có kinh nghiệm giang hồ, biết người của Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội đều không phải là nhân vật chánh phái, chung quy chẳng có đạo lý gì để nói nhiều, cho nên nói rồi liền ngưng tụ chân khí phòng bị.

Thân Tam Hảo cười “hắc hắc” một tràng dài, chính định ra tay chợt nghe Thương Tu Khách thét lớn :

- Bát Bích Tu La, Thương Tu Khách này không cần báo thù cánh tay cụt này!

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên nghĩ: “Thù chặt tay không báo vậy báo thù gì chứ?”

Chỉ nghe Bát Bích Tu La Tra Thanh cười gằn nói :

- Có bản lĩnh thì cứ thi triển, Tra mỗ tiếp người!

Thương Tu Khách kiểm chém lia lịa, miệng lại thét :

- Ta cũng chẳng cần báo thù sát thê!

Bát Bích Tu La đã thấy phần nộ quát :

- Không cần nói, ta biết người báo thù cho con trai người!

Thương Tu Khách giọng đầy căm hận :

- Đứa trẻ lên ba có tội gì mà người cũng giết chứ?

Bát Bích Tu La Tra Thanh nghiêng rằng không nói, chưởng phong cứ ồ ạt đánh tới, thế nhưng vẫn chưa giải nổi thế kiếm đầy căm hận của Thương Tu Khách.

Song phương động thủ cục thế hiểm ác gần như thu hút sự chú ý của ba tên đồng bọn Bát Bích Tu La, cho nên lúc này chừng như không ai chú ý đến Hoa Thiên Hồng.

Thương Tu Khách quyết tâm rửa thâm thù huyết hải, nên ra kiếm từng chiêu từng chiêu đều là sát thủ. Tuy lúc này chiếm thế thượng phong, nhưng chung quy vẫn chưa làm gì nổi Bát Bích Tu La với tuyệt học Quy Nguyên chưởng pháp bát thập nhất thủ.

Thân Tam Hảo nhìn tình thế không ổn khi ấy tính nhanh chuyển hạ Thương Tu Khách càng sớm càng tốt bèn bước tới cười hăng hắc nói :

- Thương Tu Khách, đêm nay người tự đừng chui đầu ra phá đám nhả hứng của quý lão gia, phải cho người bài học lễ độ mới phải.

Dứt lời, cả người lướt nhanh đến, Hoa Thiên Hồng thấy thế lao ra quát :

- Hòa thượng người định lấy nhiều thắng ít đó chăng?

Chàng vừa rồi nghe chuyện Thương Tu Khách mang thâm thù huyết hải, đoạn tay, sát thê, sát tử thì trong lòng cũng đã phẫn khí, nên vừa thấy Thân Tam Hảo nhảy ra thì chẳng nghĩ gì nữa, quyết ra tay trợ giúp Thương Tu Khách.

Thế nhưng, liền nghe thiếu niên áo đen cười nhạt nói :

- Ở đây không có chuyện của người!

Dứt tiếng thì người đã đến trước mặt, chưởng đẩy thẳng vào người chàng. Hoa Thiên Hồng từ khi hạ sơn đã chịu không biết bao nhiêu nỗi nhục hận, gia dĩ trong người mang kịch độc khiến cho lòng hận thù càng tăng thêm, tính tình hầu như hoàn toàn cải biến tâm thủ trở nên độc địa.

Chàng đối với người Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội thống hận cực độ nên lúc này ra chưởng với thập thành công lực, sử dụng chiêu chính là Khốn Thủ Đầu Công.

Chỉ nghe “bình” một tiếng song chưởng tiếp nhau, thiếu niên rút dài rồi cả người lao về sau bảy tám bước đoạn ngã huych ngồi trên đất.

Kiều Quảng cả kinh vội chạy đến bên thiếu niên, chỉ thấy gã tuy bề mục tinh thần điều hòa chân khí, nhưng từ khoe mồm máu vẫn rỉ ra không dứt đủ thấy trong người thụ trọng thương.

Hoa Thiên Hồng một chưởng đã thương thiếu niên áo đen, chuyển mắt nhìn thấy Thân Tam Hảo đã liên thủ với Bát Bích Tu La vây đánh Thương Tu Khách. Thương Tu Khách tuy võ công tuyệt luân nhưng một mình đối địch với hai tay đại ma đầu thì tình thế đã chuyển từ thượng phong xuống cân bằng rồi dần dần trở nên bị động.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy vậy biết chẳng bao lâu Thương Tu Khách cũng bại, bèn nhảy tới hét lớn :

- Đại hòa thượng, chớ nên làm hủ nhục Tam đương gia!

“Vèo” một tiếng, chưởng đánh thốc tới người Thân Tam Hảo thế cực mãnh liệt. Nền biết, Khôn Thù Đẩu Công chàng học được từ Hàn Đàm Quái Tẩu Chu Nhất Cường, tinh luyện thành thực, gia thêm chân lực tăng vô hình trung từ Đan Hỏa Độc Liên, khiến cho chiêu chưởng này càng hùng hậu vô cùng.

Chỉ nghe “bình” một tiếng như trời long đất lở, cả hai thân hình đều bị dạt ra ngoài. Thân Tam Hảo tay cảm thấy tê dại, không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ: “Chưởng lực của tiểu tử này thật thâm hậu, Chử Tiểu Cực vừa rồi nhận của hắn một chưởng, nếu không chết cũng thụ trọng thương”.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng hai tay múa liên hồi vận đủ chân lực, gầm lớn một tiếng, thi triển Đại Thủ Ấn tấn công vào người Hoa Thiên Hồng.

Nguyên thiếu niên vận áo gấm đen kia chính là nhi tử của Chử Nguyên Cực, trong Phong Vân hội thì Chử Nguyên Cực ngồi vị thứ hai, chỉ sau có một người là Nhậm Huyền. Con trai của Nhậm Huyền năm trước đã bị người ngoài sát hại giờ nếu như đến lượt Chử Tiểu Cực cũng bị giết bởi tay ngoại nhân thì uy danh của Phong Vân hội kể như không còn đứng nổi trong võ lâm.

Vừa lúc này, chợt nghe Bát Bích Tu La Tra Thanh quát lớn :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi thật to gan, dám nhúng tay vào chuyện của chúng ta!

Hoa Thiên Hồng cười nhạt nói :

- Có gì không dám, giết Tra Thanh ngươi, Hoa mỗ đầu nhập Thông Thiên giáo!

Bát Bích Tu La Tra Thanh nghe vậy hét lớn :

- Thông Thiên giáo cũng không che đỡ nổi thân ngươi!

- Hắc hắc... nực cười! Phong Vân hội Tam đương gia và cả Ngũ đương gia đều bỏ mạng tại đây...

Thân Tam Hảo không đợi chàng nói hết câu, gầm lên :

- Tiểu tử, ngươi nằm mộng chăng?

“Vèo” một tiếng, chưởng lực hùng hậu đánh tới tấp, khiến Hoa Thiên Hồng không còn rảnh tay để mà nói tiếp.

Lúc này, bốn người phân thành hai trận long tranh hổ đấu, Thương Tu Khách mang trong lòng đầy thù hận, ra chiêu hiểm ác, chỉ hận không thể một kiếm lấy mạng đối phương, nhưng chung quy vẫn không làm gì nổi đối phương võ công chẳng kém gì lão ta.

Bên này Hoa Thiên Hồng đấu với Thân Tam Hảo, lão hòa thượng khí thế hùng hậu chiêu thức hiểm độc, Hoa Thiên Hồng nhờ vào nội lực lại thêm tuyệt học Khôn Thù Đẩu Công nên cực diện trước mắt vẫn còn ngang ngửa, nhất thời khó thân thắng bại.

Đêm càng lúc càng khuya, trường huyết đấu càng kịch liệt, đã ngoài cả trăm chiêu vẫn chưa ngã ngũ.

Đứng bên ngoài nhìn đấu, Chử Tiểu Cực thân thụ trọng thương cho nên không thể tham chiến, còn lại Kiêu Quảng tuy thân phận là Phân đàn chủ Tào Châu nhưng so với trận huyết đấu của những nhân vật cao thủ như thế này thì căn bản không thể nhúng tay vào được.

Đứng xem một lúc, lão quay đầu lại nhìn Chử Tiểu Cực nói :

- Cực diện trận đấu này thực khó phân, hay là để thuộc hạ dùng pháo hiệu gọi người trong bốn Phân đàn đến?

Chử Tiểu Cực trong người khí huyết vẫn chưa ổn định, nghe nói vậy thì trầm ngâm giây lát mới nói :

- Gọi thêm người đến thì hay, thế nhưng tiểu tử họ Hoa không phải nhân vật tầm thường, gọi huynh đệ thông thường đến cũng không làm gì được hắn.

Kiêu Quảng nghĩ rồi nói :

- Thuộc hạ sẽ tìm huynh đệ đắc lực.

Nói dứt lời hắn quay người lại phóng nhanh vào màn đêm.

Thế nhưng, Kiều Quảng vừa đi thì đấu trường thay đổi tức thì, chỉ thấy Thương Tu Khách thanh trường kiếm trong cánh tay độc nhất múa rít lên ào ào bức. Bát Bích Tu La Tra Thanh vây khốn trong màn kiếm ảnh. Bát Bích Tu La Tra Thanh gầm lớn một tiếng, chưởng vung đánh liên hoàn, thân hình tựa hồ như nỗ lực thoát ra ngoài.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy Thương Tu Khách chấn uy lực giành phần chủ động, thì tự nhiên trong người cũng phần chấn hấn lên, chưởng tiếp chưởng xuất ra tựa như bài sơn đảo hải bức ép Thân Tam Hảo thoái liên tục sáu bảy bộ.

Thân Tam Hảo tính khí nóng nảy thô tục, bị bức đến tức mặt mày đỏ gay gầm lớn :

- Tiểu tử, Phật gia hôm nay không bữa người ra làm hai quyết không làm người.

Trong tiếng thét, tả chưởng hữu thủ, khí thế phản công cực kỳ uy mãnh bức Hoa Thiên Hồng phải tạm thoái nhượng mấy bộ.

Đột nhiên vừa lúc này từ miệng Thương Tu Khách phát ra một tiếng cười quái đản, tiếng cười nghe tựa hồ như hàm chứa cả tiếng quỷ khóc thần sầu khiến cả Hoa Thiên Hồng và Thân Tam Hảo đều nổi gai ốc. Bát Bích Tu La Tra Thanh nghe thì rung động cả người, nhìn thấy ánh kiếm như muôn vàn ánh lưu tinh ập tới thì phát lạnh, vội tung người định đào thoát ra. Nhưng người chưa kịp vọt lên thì thân hình lão ta khựng lại, kèm theo cả cánh tay nắm kiếm lia đoạn rơi trên đất.

Tra Thanh ngoại hiệu Bát Bích Tu La, công lực khảng định không phải tầm thường, một cánh tay bị chém cụt, công lực tự nhiên giảm một nửa, lúc ấy nghiêng răng chịu đau, cúi nhặt nhanh cánh tay rồi như con thú trúng thương lùi nhanh vào màn đêm.

Tương Tu Khách nhếch mép cười nhạt một tiếng lắc người định truy theo, nhưng chợt nghĩ điều gì lại thôi, quay người bước về hướng Thân Tam Hảo.

Thân Tam Hảo hồn tiêu phách tán, vung tay đánh thốc ra mấy chưởng, đây chỉ là chuyện trong chớp mắt, Chử Tiểu Cực thấy Tra Thanh đã chạy thì tinh thần hoảng loạn, vội nhảy người lên ngựa phóng đi mất

Thương Tu Khách chống kiếm đứng trừng mắt nhìn Thân Tam Hảo, cả mặt bao trùm sát khí nửa câu không nói.

Thân Tam Hảo trước tình thế này biết lui là thượng sách, khi ấy đẩy lùi được Hoa Thiên Hồng cũng chẳng chậm chân quay phắt người lại lao nhanh vào màn đêm.

Thương Tu Khách lần này cũng không truy theo Thân Tam Hảo, ngược lại đưa ánh mắt ngưng nhìn Hoa Thiên Hồng rất lâu, Hoa Thiên Hồng bước lên hai bước ôm quyền hỏi :

- Văn bối không biết xưng hô thế nào?

Thương Tu Khách mỉm cười nói :

- Bất tất khách khí!

- Thật đáng tiếc đêm nay không giết hết được mấy tên tặc nhân kia!

Thương Tu Khách ngưng ánh mắt nhìn chàng từ đầu đến chân, chợt thở dài nói :

- Ta thân còn sống chết không hề gì, thế nhưng tiểu huynh đệ ngươi còn trẻ, tiền đồ còn dài, kết thù kết oán đối với ngươi chỉ thêm nguy hiểm.

Hoa Thiên Hồng mỉm cười nói :

- Đa tạ tiền bối quan hoài, văn bối chỉ muốn vì giang hồ trừ hại!

- Ài! Đây là thiên ý, bằng vào tiểu huynh đệ ngươi thì trừ được mấy tên!

- Văn bối biết tài hèn sức mọn, thế nhưng làm điều nghĩa quyết không nhường, dù chết văn bối vẫn nguyện lòng!

Chàng nói bình thường, thế nhưng khí khái hào hùng mà đó như không phải là một lời thề, chỉ là một chuyện tất yếu khiến Thương Tu Khách trong lòng không khỏi cảm phục

Thương Tu Khách như còn muốn nói gì nhưng lại thôi, thay đổi câu chuyện hỏi :

- Tiểu huynh đệ người lưu chân lại Tào Châu thường ngày la cà trà lâu tử điểm trưa thì “Tẩu độc” giữa bàn quan thiên hạ là có ý gì chứ?

Hoa Thiên Hồng thấy chẳng cần giấu diếm với người này bèn đáp :

- Văn bối tìm mẫu thân, cố ý làm vậy để dẫn sự chú ý của gia mẫu.

Thương Tu Khách sắc mặt hơi đổi hỏi :

- Lệnh đường hiện ở đâu?

Hỏi vậy, nhưng không đợi chàng kịp trả lời, chợt lão thở dài sườn sượt nói tiếp :

- Vây cánh quần ma đã thành hơn hẵn năm xưa, nghĩa sĩ hào hiệp thì chết tận, nếu được lệnh đường xuất đầu lĩnh tụ anh hùng may ra vô lâm mới thoát nổi họa kiếp.

Hoa Thiên Hồng nghe vậy suýt nữa thì buột miệng nói ra chuyện mẫu thân công lực bị hủy, nhưng trong đầu thầm nghĩ: “Hiện tại đạo tiêu ma trưởng, bao nhiêu anh hùng hào kiệt vẫn còn tín nhiệm mẫu thân, nếu ta nói ra điều này thì họ sẽ mất hết niềm tin khó có ngày khôi phục lại uy lực, chẳng bằng tạm thời cứ giấu”.

Nghĩ vậy gượng cười nói :

- Gia mẫu vốn dặn văn bối chờ ở Tào Châu này, nói vậy tiền bối biết song thân văn bối?

- Ha! Ai lại không biết phu phụ Hoa đại hiệp chứ?

Bấy giờ, hai người vừa nói chuyện vừa đi trở vào trong thành, Thương Tu Khách cẩn thận đưa mắt nhìn quanh rồi trịnh trọng nói :

- Bát Bích Tu La bị lão phu chặt tay, nộ tất trút lên người người, biết được thân thể của người, chúng nhất định không bao giờ bỏ qua, cần phải hết sức đề phòng thận trọng, phòng chúng giở thủ đoạn với người.

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm, văn bối vốn không dám khinh suất!

- Tốt! Tiểu huynh đệ bảo trọng!

Nói dứt lời, Thương Tu Khách quay người lao vào bóng đêm, Hoa Thiên Hồng ngưng mắt nhìn theo bóng lão ta có chút thương cảm dâng trào lên trong lòng.

14. Chương 14: Phong Vân Đột Khởi

Trở lại khách điểm thì cũng đã hết canh tư, tiếng gà gáy sáng nghe vọng xa xa, Hoa Thiên Hồng chợt nhớ lại lời hẹn của Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn, bất giác cười thầm trong lòng.

Vượt qua tường thành, mở cửa phòng vừa định bước vào, bất chợt một mình hương phảng phất xông vào mũi khiến chàng kinh ngạc ngưng mắt nhìn vào phòng.

Vừa lúc ấy, từ hướng giường một giọng nữ nhân nhẹ nhàng cất lên :

- Tiểu gia thật khổ?

Hoa Thiên Hồng nhú mày trầm giọng hỏi :

- Vị cao nhân nào?

Chỉ thấy từ hướng giường nửa thân hình nữ nhân lộ ra, cười tươi nói :

- Là thư thư ta đây, người yên tâm vào đi, chớ nên đứng mãi ngoài kia.

Hoa Thiên Hồng chăm mắt nhìn, bất chợt lảng máng nhận ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần mắt phụng mày loan này như đã gặp ở đâu. Phải nghĩ mất một lúc chàng mới nhớ ra không ai khác chính là thiếu phụ chàng từng gặp bên Hoàng Hà, Ngọc Đỉnh phu nhân.

Chàng nghĩ thầm: “Ta trong người tiềm kích độc, thách người giỏi độc làm gì được ta?”

Nghĩ vậy cứ bước khẳng khái đi vào phòng. Ngọc Đỉnh phu nhân nói :

- Đóng cửa lại rồi đốt đèn lên.

Hoa Thiên Hồng hơi thấy bức mình xẵng giọng nói :

- Phiền phương giá tự làm. Tại hạ không muốn bị ai sai khiến!

Ngọc Đỉnh phu nhân cười tươi :

- Chẳng phải người đã gia nhập Thông Thiên giáo, ta nhập giáo trước người đương nhiên là lớn hơn người!

Hoa Thiên Hồng nghĩ nhanh, thì ra chuyện ta động thủ với bọn người Phong Vân hội thị đã biết

Nghĩ vậy giọng lãnh đạm nói :

- Bạch Quân Nghi vốn mời ta gia nhập Thần Kỳ bang, nhưng rồi không thành ta là người mang đến may mắn, chỉ sợ Thông Thiên giáo cũng không dung nổi ta!

Bà ta ngồi trên giường tay nắm phát trần tay ôm con bạch ly trong lòng, con bạch ly nghe có tiếng người thì mở mắt ra lảo liên nhìn quanh, trong ánh mắt nó toát ra tia sáng xanh lạnh lẽo trông ghê người.

Hoa Thiên Hồng trong lòng thầm nghĩ: “Con người này tâm địa thâm độc thủ đoạn lợi hại, không thể không đề phòng”.

Vừa lúc này nghe Ngọc Đỉnh phu nhân nói :

- Người ngồi xuống bên giường này, chúng ta nói chuyện!

Hoa Thiên Hồng nhú mày nói :

- Phu nhân có gì xin cứ nói tại hạ rửa tai nghe đây!

Ngọc Đỉnh phu nhân cười như nắc nẻ nói :

- Người là quý nhân, ngày cũng như đêm đều có người ngầm phù trợ, chúng ta nói chuyện bí mật, không nên để người khác nghe thấy.

- A... tại hạ xưa nay hành sự không dối trời lừa đất, chẳng biết phu nhân nói chuyện gì mà lại bí mật?

Ngọc Đỉnh phu nhân ướm mắt nhìn chàng thâm sâu cười cười nói :

- Người bên ngoài nói về mạnh dạn, thế nhưng ta đoán chắc là người sợ ta!

- Hừ! Phu nhân không cần phải khích!

Nói đến đó chàng chợt nghĩ lời bà ta nói cũng không sai, bà ta có gì đáng sợ kia chứ? Nghĩ vậy trong lòng cười thầm, rồi đưa mắt nhìn con bạch ly trong tay bà ta hỏi :

- Con vật này có cắn người không?

Ngọc Đỉnh phu nhân cười khanh khách, tay vuốt ve con vật nói :

- Nó gọi là “Tuyết nhi”, hạng như Tra Thanh nó cũng cắn bỏ mạng...

Hoa Thiên Hồng nghe vậy không khỏi chấn động, chau mày nói :

- Nó lợi hại như vậy, tại hạ không chịu nổi!

Ngọc Đỉnh phu nhân cười mắng yêu nói “Đồ quỷ”, rồi nhẹ nhàng nói với con bạch ly :

- Người ra ngoài đi, không có lệnh ta không được cản người!

Con bạch ly về tỉnh thông tiếng người, vừa nghe đã phốc người một cái thoát ra ngoài theo cửa sổ nhanh như chớp.

Hoa Thiên Hồng thăm giật mình buột miệng nói :

- Tà môn!

- Ngốc tử!

Ngọc Đình phu nhân cười khúc khích, rồi chợt đổi giọng hỏi chuyện khác :

- Năm trước vụ huyết án Nhậm Bằng, người biết hung thủ là ai chứ?

Hoa Thiên Hồng trấn tĩnh lại, gật đầu đáp :

- Chính là nữ nhân hóa trang Phương Tử Ngọc, chỉ vậy mà thôi!

- Ủm! Đó là chuyện nhỏ, thiên hạ manh nha đại loạn không biết người tự thân có toán tính gì không?

Hoa Thiên Hồng nhún vai đáp :

- Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội tam phân thiên hạ, Thông Thiên giáo chiếm phần ba khí thế không nhỏ, tại hạ đơn thân độc mã há dám sinh sự!

Ngọc Đình phu nhân mỉm cười nói :

- Bang hội thì chỉ chiếm một góc trời nhưng đã là giáo phái thì trùm khắp thiên hạ, đây chính là chỗ khác nhau.

Bà ta ngưng lời, đưa ánh mắt lưu lộ phong tình nhìn Hoa Thiên Hồng tiếp :

- Bạch Tiêu Thiên tham danh háms lợi, Nhậm Huyền không có bản lĩnh hùng tâm, cả hai đều không đủ sức độc bá thiên hạ, Thông Thiên giáo chủ là người biết tiến thủ, đương nhiên có sách lược của mình.

- A, nói như vậy Thông Thiên giáo chủ là người hùng tâm khí thượng, anh hùng đảm lược đời này?

- Ủm! Hùng tâm thì không sai, nhưng nói là anh tài đời nay thì khó nói!

Hoa Thiên Hồng cười lãnh đạm nói :

- Không biết nãy giờ phu nhân nói ra những lời này có ý gì?

- Ha! “Tần mất hươu, thiên hạ cũng tìm”, chẳng lẽ người không định nhân cơ mưu đại sự chăng?

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên nói :

- Vì sao phu nhân lại nghĩ vậy?

Ngọc Đình phu nhân nhìn chàng với ánh mắt ngưỡng mộ khác thường nói :

- Người tư chất thông minh, thiên bẩm hơn người, đã vậy lại lịch người không nhỏ, chính biết thức thời mà xuất đầu mới phải!

- Phu nhân không định làm nhà thuyết khách đấy chứ?

Ngọc Đình phu nhân chỉ nhìn chàng cười lẳng lơ, chợt hỏi :

- Lệnh đường hiện tại thế nào?

- Gia mẫu hiện tại đang tịnh sơn khổ luyện một loại “Đăng Ma thần công” chỉ đợi khi luyện thành tuyệt học mới xuống núi...

- Ha! Người định hù thư thư người đó ư?

Nói đến đó chợt ngưng mắt nhìn chàng vẻ khác thường hỏi :

- Nghe nói người mỗi trưa đều “Tẩu độc”, tình hình nghiêm trọng lắm sao?

- Đa tạ phu nhân quan tâm, nhưng chuyện đã ba bốn tháng nay, đã không chết thì chẳng thể chết!

Ngọc Đình phu nhân bỗng đưa cánh tay trắng ngọc ra, ba ngón tay nắm vào huyết Uyển mạch của chàng Hoa Thiên Hồng rút tay lại như tránh rần rết thất thanh nói :

- Tại hạ trong người thụ kịch độc, người nào chạm vào thì tay bị nhiễm độc thối rửa ra ngay!

Ngọc Đình phu nhân nghe vậy thì cười phá lên :

- Ha ha... người nói thế thì thôi, nhưng... ta hỏi người, người thử nghĩ xem, nếu như Thông Thiên giáo công nhiên ra mặt, thì nên hạ thủ phương nào trước?

- Chuyện này... phu nhân sao lại hỏi đường người mù, tại hạ làm sao biết đại sự như thế nào?

Ngọc Đình phu nhân lắc nhẹ đầu nói :

- Song phương giao chiến, có khi đấu binh, cũng có khi đấu tướng, Thần Kỳ bang binh hùng, Phong Vân hội thì lại tướng mạnh, nhưng so ra thế lực tiếng tăm trên giang hồ thì Thần Kỳ bang vượt hẳn Phong Vân hội một bậc, tướng nhiều không đáng ngại, nhưng thế mạnh thì đáng gờm, người không thấy đối đầu với Phong Vân hội dễ hơn đó sao?

Hoa Thiên Hồng giật mình, không ngờ con người bà ta lại có trí tuệ đảm lược như vậy, thảo nào mà người trên giang hồ nghe tiếng Ngọc Đình phu nhân đều phải thấy nể.

Lòng nghĩ vậy, thuận mồm đáp :

- Phu nhân thần cơ diệu toán, tại hạ bội phục!

- Hừ! Đây thực ra chỉ là hạ sách, chuyện bất đắc dĩ mới làm người có biết thế nào là thượng sách không?

Hoa Thiên Hồng nghĩ thầm: “Có khó gì, chỉ cần lập kế ly gián khiến song phương đánh nhau, người cứ ngồi hưởng thể ngư ông đắc lợi. Kế tuy là vậy, nhưng để thực hiện thành công thì quyết không đơn giản”.

Chàng nghĩ thế nhưng vờ cười gượng đáp :

- Tại hạ kiến thức thiên bạc vốn không biết chuyện nhiều, phu nhân trí tuệ thông bát xin cứ nói, coi như khai tuệ giới cho tại hạ!

- Ngốc tử!

Ngọc Đình phu nhân giọng trách yêu rồi lại nắm lấy tay chàng kéo ngồi sát bên người mình, nói tiếp :

- Người ngồi lại gần đây, thư thư còn nhiều chuyện nói với người!

Hoa Thiên Hồng vốn định vùng ra, nhưng nghĩ lại làm vậy tất sẽ chạm đến lòng tự ái của bà ta, đối với nữ nhân đó là điều sỉ nhục nhất, trước mắt cần nhất tránh gây thêm cường địch, cứ ngồi xem bà ta nói gì.

Hoa Thiên Hồng ở cùng Tần Uyển Phụng một thời gian, cho nên với chuyện tình cảm nam nữ đã biết nhiều. Lúc này ngồi sát bên vị thiếu phụ này, làm hương da thịt tỏa ra nghe đến ngấy ngất. Trung niên phụ nhân này tuy gọi là “phu nhân” nhưng kỳ thực chưa từng xuất giá, ở độ tuổi hồi xuân đầy sức sống và thành thực này toát lên một mê lực khó tả.

Ngọc Đình phu nhân nhìn chàng cười khúc khích nói :

- Người bảo người không sợ, sao ta nghe người lại hồi hộp đến thế?

Hoa Thiên Hồng thiếu niên khí thịnh may mà tu dưỡng hơn người, nên liền trấn tĩnh, kìm chế thần thái, giữ giọng tự nhiên nói :

- Tại hạ không phải thánh, phu nhân tốt nhất nên nói chuyện cần nói?

- Ủm! Chẳng giấu gì, ta nhìn thấy người là bậc kỳ tài đời nay nên vốn có ý muốn cùng người cộng mưu đại sự...

- Ý phu nhân là...

- Thâu tóm thiên hạ trong tay!

Hoa Thiên Hồng không khỏi giật mình, chẳng thể ngờ Ngọc Đỉnh phu nhân lại mạnh mẽ hùng tâm như vậy, thực là nằm ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Tuy nghĩ vậy, nhưng không để lộ ra mặt nói :

- Phu nhân có chí lớn, tại hạ cảm phục vô cùng, nhưng chỉ sợ phu nhân nhìn nhầm người tại hạ...

Ngọc Đỉnh phu nhân không đời chàng nói hết, vòng tay ôm ghì lấy vai chàng nói :

- Thư thư xưa nay chưa từng nhìn nhầm người, huống gì Hoa Thiên Hồng người ai ai cũng biết tiếng.

Hoa Thiên Hồng bị bà ta ôm ghì, đôi nhũ hoa chạm vào người chàng càng khiến khí huyết trong người chàng như sôi lên nghe đến khó thở, chàng ngậm hít sâu một hơi trấn tĩnh nói :

- Chuyện này phu nhân cần suy tính lại kỹ hơn, chớ mưu đại sự với tại hạ chỉ e hỏng chuyện lớn của phu nhân mà thôi!

Rồi chàng khéo léo thoát ra khỏi vòng tay bà ta, gượng cười nói tiếp :

- Phu nhân từ xa đến đây là khách, tại hạ ở đây là chủ, đến một chén trà nhạt cũng chưa kịp dâng lên thật thất kính!

Ngọc Đỉnh phu nhân giữ tay chàng lại nói :

- Làm gì nói chuyện cả buổi, tự nhiên lại đổi khách khí với nhau chứ?

Hoa Thiên Hồng ngượng đỏ mặt nói :

- “Đan Hỏa Độc Liên” vẫn còn tích tụ trong người tại hạ...

Ngọc Đỉnh phu nhân cười như nắc nẻ nói :

- Tiểu quý! Thư thư chỉ muốn nói chuyện, không muốn uống trà cũng không muốn gì cả...

Lúc này bên ngoài trời đã nhờ nhờ sáng, bỗng nhiên nghe giọng người già nua cất lên ngâm nga :

Dập dìu tài tử với giai nhân

Mê mải bên nhau giấc mộng xuân.

Đành để ngoài tai lời đàm tiếu

Thâm cừu huyết hận chỉ phù vân...

Hoa Thiên Hồng vừa nghe không khỏi thấy thẹn chín đỏ cả mặt, vội vàng đứng lên rời khỏi giường.

Ngọc Đỉnh phu nhân cũng nhất thời ngớ người, nhưng rồi lập tức buông tiếng cười nhạt, đoạn rời khỏi giường bước đến đẩy cửa nhìn ra, thế nhưng bên ngoài vắng ngắt không thấy bóng người nào.

Ngọc Đỉnh phu nhân quay đầu lại nhìn Hoa Thiên Hồng nói :

- Ta ghét nhất những tên chuyên nghe lén chuyện người khác.

Rồi bà ta huýt nhẹ một tiếng, con bạch ly ở bên ngoài nhanh chân chạy đến phốc lên tay bà ta, Ngọc Đỉnh phu nhân gạt nhẹ đầu với Hoa Thiên Hồng rồi bước nhanh ra cửa.

Hoa Thiên Hồng bước theo chân bà ta như một phản xạ, hai người vừa ra đến ngoài tường viện lập tức thấy Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn hốt hải chạy đến, Ngọc Đỉnh phu nhân không để lão ta kịp nói gì đã mắng :

- Người chạy đâu xa vậy hử?

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn cúi thấp đầu bé giọng nói :

- Thuộc hạ vốn không dám ở lại trong nội viên, cho nên...

Ngọc Đỉnh phu nhân cắt ngang lời lão ta :

- Nói gọn thôi!

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn cúi đầu nói :

- Thuộc hạ giữ bên ngoài viện, vừa rồi bỗng nghe có tiếng người ca chỉ sợ quấy nhiễu phu nhân, nên định vào xem thì bắt gặp một lão già lướt ra theo hướng cửa sau, thuộc hạ sinh nghi nên truy theo, thế nhưng lão già kia vừa ra khỏi viện thì biến mất chẳng thấy đâu... thuộc hạ thực xấu hổ!

Ngọc Đĩnh phu nhân rít dài một tiếng cắt ngang :

- Chẳng lẽ người cũng không nhìn thấy nổi tướng mạo hãn như thế nào?

Mã Thanh Sơn nói :

- Là một lão già thấp lùn tóc rối, hói trước trán, thân vận đoản kinh, tay nắm chiếc quạt xếp.

Ngọc Đĩnh phu nhân nghe vậy trầm tư cố nghĩ xem người kia là ai, bất giác ngừng mắt nhìn Hoa Thiên Hồng

Hoa Thiên Hồng không hiểu bèn hỏi :

- Phu nhân nhìn tại hạ có ý gì?

- Không phải là người Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội!

- Thì sao chứ?

- Là người của người!

Hoa Thiên Hồng ngó người :

- Có thể vậy sao?... Đã thế thì tại hạ đi tìm người đó mới được!

Nói rồi chàng ôm quyền xá xá, rồi quay người bỏ đi ngay.

Ngọc Đĩnh phu nhân cười khúc khích chẳng hiểu thế nào cũng liền theo chân chàng sóng vai bước, đi tợ hồ như chung quanh không có ai, khiến Mã Thanh Sơn ngó ngàng rồi lắc đầu bỏ đi.

Hoa Thiên Hồng trong lòng buồn bực thầm nghĩ: “Xem ra bà ta bám dính mình, làm thế nào bây giờ?”

Nghĩ mãi vẫn không có cách thoát thân, bất đắc dĩ nói :

- Cũng không còn sớm, tiểu đệ chuẩn bị “Tẩu độc” đây, thư thư nên trở lại Nhất Nguyên quán, ngày mai tiểu đệ sẽ đến viếng.

Ngọc Đĩnh phu nhân tợ hồ như quên hẳn chuyện vừa rồi, cười tươi nói :

- Thì ra người ăn nói cũng ngọt ngào đấy chứ, thư thư thực không ngờ đến!

Miệng thì nói, nhưng chân vẫn bước đi sóng vai bên chàng rời khách điếm.

Hoa Thiên Hồng thấy bà ta quá sẵn đón mình thì hơi cảm thấy sợ, thế nhưng nghĩ lại trước mắt không nên quá thẳng với con người này, đành nào chỉ cần ta giữ người là được. Nghĩ vậy chỉ lặng bước đi không nói gì thêm.

Ngọc Đĩnh phu nhân chợt cười lên tiếng nói :

- Người đã đi một đêm không có gì trong bụng, chúng ta vào quán ăn chút gì nhỉ?

Hoa Thiên Hồng chỉ gật nhẹ đầu, chân không ngừng bước, Ngọc Đĩnh phu nhân chủ động dẫn chàng vào một tửu lâu nguy nga lộng lẫy, bà ta chỉ tay lên tấm biển treo hoành ngang đề mấy chữ “Tụ Anh Lầu”, cười nói :

- Nơi này năm xưa song thân người từng tổ chức “Anh hùng yến” tụ hội nhân vật cao thủ Nhất hội, Nhất giáo giải quyết mấy chuyện trong võ lâm, tửu lâu này vốn có tên “Gia Tân tửu lâu” từ sau lần đó mới đổi lại thành tên như hiện tại.

Hoa Thiên Hồng không ngờ lại có chuyện như vậy, đủ thấy năm xưa khi phụ thân chàng còn tại thế uy danh quyết không nhỏ, trong lòng tự nhiên thấy hổ thẹn cho mình hiện tại.

Ngọc Đình phu nhân thấy chàng mãi không nói, bèn tiếp :

- Uy danh song thân người không nhỏ, cho nên thư thư mới nguyện thấy người đỉnh thân kế nghiệp lệnh tôn.

Hoa Thiên Hồng nghe không khỏi cảnh khách nói :

- Đa tạ thịnh ý thư thư, tiểu đệ chỉ thẹn mình tài sơ thiển học.

- Ha ha... tiểu huynh đệ người quá tự ti đó thôi, thư thư quyết không nhìn nhầm người, người sẽ là nhân vật đứng đầu vô lâm trong tương lai!

Hai người vừa nói chuyện mấy câu đã vào đến tửu lâu, lão chủ nhân vốn cũng là người trong vô lâm, nhận ra khách là ai nên liền tự mình đơn đũa bước ra tiếp với nụ cười trên mặt nói :

- Không ngờ hôm nay tề điểm được thư thư quang lâm, thực vạn phúc!

Ngọc Đình phu nhân cười tươi nói :

- Lão Lâm lâu nay phát tài chăng?

- Hề hề... cũng nhờ huynh đệ quan tâm thường lui tới, tề điểm mới vẫn giữ được vượng khí! Mời phu nhân và tướng công vào trong.

Lão Lâm quả là người biết tiếp khách, vừa cười nói vừa đưa khách vào trong tìm một bàn thoải mái nhất cho hai người.

Ngọc Đình phu nhân gọi mấy món ăn mà một hồ rượu Bò Đào, lão chủ nhanh nhẹn quay vào trong, chốc lát đã thấy tiểu nhị mang rượu thịt ra.

Ngọc Đình phu nhân vẻ lịch duyệt rót rượu ra hai chén cười nói :

- Hoa tiểu đệ, chén này mừng chúng ta tương hội với nhau!

Hoa Thiên Hồng không thể khước từ, khéo léo nói :

- Tiểu đệ không quen uống rượu...

- Hi hi... nam tử hán, thân dần giang hồ, rượu vài chén cũng nên biết chứ!

Hoa Thiên Hồng miễn cưỡng nắm chén rượu lên nhấp môi, Ngọc Đình phu nhân uống cạn chén, đặt chén xuống bàn nhìn Hoa Thiên Hồng hỏi :

- Người có muốn nghe chuyện lệnh tôn năm xưa không?

- Nghe thì cũng hay...

Nhưng chợt chàng nhớ lại lời mẫu thân căn dặn trước khi chàng xuống núi, tuyệt đối không được thám thính chuyện xưa của phụ thân, chàng là người hiếu thảo nên không dám cãi lệnh mẹ, khi ấy bèn đổi ý nói :

- Quân tử không nhắc chuyện xưa, chúng ta không nói chuyện đó nữa!

Ngọc Đình phu nhân thoáng chút ngớ người, rồi cười mắng yêu :

- Tiểu quý, người muốn nói chuyện gì chứ?

- Thư thư có nói Thần Kỳ bang binh đông, Phong Vân hội tướng nhiều, tiểu đệ thực không hiểu!

- Chuyện đơn giản, có gì mà không hiểu chứ?

- Bát Bích Tu La Tra Thanh là Tam đương gia của Phong Vân hội, tiểu đệ thấy võ công cũng không có gì ghê gớm lắm, cứ vậy đủ suy đoán những người khác...

Ngọc Đình phu nhân cười khanh khách lắc đầu nói :

- Đoán vậy nhầm lắm lắm!

- Thư thư có cao kiến gì chẳng?

- Đơn giản thôi, Thần Kỳ bang thái tử thiên hạ, chỉ là nhờ Bạch Tiêu Thiên cao cơ thượng tọa tụ tập dưới trướng chỉ là hạng thuộc hạ mà thôi.

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói

- Cũng đúng, người có võ công cao hơn Bạch Tiêu Thiên thì khi nào chịu quy phục xưng thần!

- Không sai! Phong Vân hội cứ theo nghĩa của nó mà nói thì là chốn anh hùng hội, lấy nghĩa huynh đệ đồng đạo tương xứng theo thứ tự nên không ai cảm thấy bị thiệt, xem như ngang hàng với nhau, căn bản không có liên quan gì đến chuyện võ công cao thấp.

- Vậy Phong Vân hội, nhân vật võ công cao hơn “Bát Bích Tu La” Tra Thanh nhiều chứ?

- Có thể nói là nhiều.

Bà ta ngưng lại, nắm bình rượu lên rót hai chén khác, lại nói tiếp :

- Thực ra võ công Bát Bích Tu La không kém gì Thương Tu Khách, hồi đêm lão ta thăm bại nguyên nhân cũng chỉ vì trong lòng vừa thẹn vừa bất ngờ trước sự xuất hiện của Thương Tu Khách, hơn nữa cũng không ngờ võ công Thương Tu Khách lại vượt xa năm xưa, khiến cho Bát Bích Tu La nhất thời mất tinh thần mới bại. Lại nói lão đã hòa thượng kia là Thân Tam Hảo cũng là một nhân vật danh đầu không nhỏ trong Phong Vân hội, quyết không phải tầm thường.

Hoa Thiên Hồng bật cười nói :

- Tiểu đệ đương nổi hấn, hấn xứng gọi là cao thủ sao?

Vừa nói đến đó chợt nghe phía ngoài tửu lâu có tiếng có ngựa phi tới, Ngọc Đình phu nhân quay đầu nhìn ra ngoài hoa dung hơi biến đổi, cười nhạt nói :

- Nhìn xem! Lão già đi đầu kia chính là Chữ Nguyên Cực, đứng thứ nhì trong Phong Vân hội, đáng gọi là cao thủ trong cao thủ.

Hoa Thiên Hồng nghe nói đưa mắt nhìn, chỉ thấy bốn người bước vào tửu lâu, đi đầu là một lão nhân thân hình cao lớn mặt vuông tai dài, Thái Dương nhô cao, hai mắt sáng rực chỉ nhìn cũng biết là người có nội công thâm hậu. Theo sau là ba người khác, trong đó có hai trung niên hán tử tuổi trên dưới tứ tuần từ tướng mạo cho đến sắc phục giống nhau như hai giọt nước. Cuối cùng là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, thể nhưng ánh mắt lại lộ vẻ thất thần hoàn toàn trái ngược lại với khuôn mặt của thiếu niên. Hoa Thiên Hồng ánh mắt vừa bắt gặp người này thì giật mình chấn động suýt nữa thì kêu lên.

Ngọc Đình phu nhân vốn không để ý đến thần sắc của chàng nói :

- Thiếu niên hồi đêm trúng chưởng của người tên Chữ Tiểu Cực, chính là nhi tử của Chữ Nguyên Cực, một chưởng của người tợ hồ khiến hấn bán sống bán chết...

Nói đến đó đột nhiên nhận ra nét mặt khác thường trên mặt chàng, bà ta nắm tay chàng lay hỏi :

- Sao vậy? Hay là đến giờ độc tính phát tác?

Hoa Thiên Hồng nhìn Ngọc Đình phu nhân trước sau vẻ quan tâm đến mình như là vị tỷ tỷ đối với đệ đệ của mình thì tự nhiên lòng cũng mềm lại dịch ý giảm nhiều, bèn cười lắc đầu đáp :

- Không phải thế..., thư thư có thấy thiếu niên đi sau cùng kia không?

- Sao chứ?

- Đó là vị bằng hữu của tiểu đệ, không biết sao lại đi cùng với bọn người này!

Ngọc Đình phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Là bằng hữu của người? Người có biết lai lịch không?

- Vị này là Tần Ngọc Long, chính là nhi tử của Tần Bách Xuyên đại hiệp ở Tịnh Châu.

Ngọc Đỉnh phu nhân nghe thì hiểu ra “À” một tiếng, nói :

- Ta nhớ ra rồi, thư thư của hần hình như rất thân cận với người, có lẽ chẳng bao lâu người với hần sẽ là người một nhà nhỉ?

Hoa Thiên Hồng xua tay đứng lên bước ra ngoài, Ngọc Đỉnh phu nhân nhanh chóng nắm tay chàng lại cười tươi hỏi :

- Sao? Giận thư thư sao?

- Thư thư xin tạm ngồi đây, tiểu đệ ra hỏi xem có gì vị Tần huynh này lại đi chung với bọn họ.

Ngọc Đỉnh phu nhân lắc đầu cười, hiểu biết nói :

- Không cần phải hỏi, chỉ nhìn cũng biết ngay vị Tần bằng hữu của người đã bị phục mê hồn dược, căn bản thần trí bất minh.

Hoa Thiên Hồng nghe vậy thì giật mình nói :

- Có thể thế sao? Đã vậy tiểu đệ cần phải hỏi bọn họ cho ra lẽ!

- Hừ! Người đã có thù hiềm với Phong Vân hội, qua đó chỉ sợ mạng người không còn.

Hoa Thiên Hồng lắc nhẹ đầu nói :

- Thư thư còn có chỗ chưa biết, Tần cô nương cứu mạng tiểu đệ, thế nhưng đây chưa phải là điều quan trọng....

- Vật điều quan trọng là gì?

- Tiểu đệ vốn được gia mẫu phái xuống núi ứng cứu cả nhà họ Tần, cứu người nếu như không cứu đến cùng thì tiểu đệ còn mặt mũi nào để gặp lại gia mẫu?

Ngọc Đỉnh phu nhân cười nói :

- Thư thư có lời thực lòng, chúng ta có hai người đấu không qua bọn chúng ba người, thế nhưng nếu người đã quyết qua đó thì đi, phần thiệt thì nhất định thuộc về chúng ta.

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Tiểu đệ biết, nhưng chuyện đã đến nơi không thể sợ mà trùng chí, thư thư tạm cứ ngồi đây, tiểu đệ một mình đi là đủ rồi.

- Hi hi... ngốc tử, người đi sợ không trở lại!

Nói đến đó bà ta thở dài một tiếng rồi cũng đứng lên bước theo chân chàng, lẩm nhẩm nói tiếp.

- Oan nghiệt! Ta cũng không hiểu nổi vì sao?

Hoa Thiên Hồng mơ hồ không hiểu hỏi :

- Chuyện gì mà oan nghiệt

- Người đã không biết thì chớ hỏi nhiều!

Bà ta nói rồi liếc nhìn chàng một cái rất sâu.

“Tụ Anh lâu” là một tử lâu lớn nhất thời bấy giờ ở Tào Châu này, sâu trong nội viện tử lâu có một quảng trường rộng gọi là “Thiên Vũ bình” rộng có đến hai (...), mặt lát đá thanh, xung quanh còn có lan can cao tầm người cũng bằng đá, đây chính là nơi để anh hùng tỷ võ với nhau. Cách ngoài lan can tám trượng là hành lang có mái che, chính là để dành cho những người đứng xem, ngoài “Diễn Vũ bình” ra, trong tử lâu còn có nhiều nhà tòa biệt lâu khác dành cho khách thuộc hạng sang.

Hoa Thiên Hồng và Ngọc Đỉnh phu nhân vào đến dãy nhà tòa, chàng nhìn quanh không thấy bóng Chữ Nguyên Cực đâu, Ngọc Đỉnh phu nhân cười cười gọi người quản sự nhà tòa hỏi :

- Chữ đương gia ở đâu?

Lão quần sự cúi người nói :

- Tiểu nhân xin dẫn đường.

Hai người theo chân lão quần sự đến trước một tòa biệt xinh xắn đối diện với “Diễn Vũ bình” chỉ thấy một bàn tiệc dọn sẵn, Chữ Nguyên Cực ngồi ghế đầu, hai người tướng mạo giống nhau thì ngồi hai bên, Tần Ngọc Long ngồi đối diện mặt thất thần như người mộng du.

Chữ Nguyên Cực thấy có người đến nghiêng đầu nhìn, chợt phát hiện Ngọc Đình phu nhân và một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, thần thái anh nghi thì mặt hơi đỏ sắn, trong ánh mắt thoáng nét dị thường.

Hoa Thiên Hồng vào đến nơi, ánh mắt cứ dán nhìn vào người Tần Ngọc Long, thế nhưng chỉ thấy khuôn mặt hấn dờ dại tựa hồ như không hề nhìn thấy chàng hoặc thấy cũng chỉ như người xa lạ, bất giác thềm thờ dài trong lòng.

Ngọc Đình phu nhân thấy đối phương im lặng thì cười cười ghé đầu nói với Hoa Thiên Hồng :

- Người có chuyện thì cứ làm nhanh, chúng ta còn phải uống rượu.

Hoa Thiên Hồng nghĩ nhanh trong đầu chuyện không thể không làm, khi ấy bước nhanh tới hướng bọn họ, Chữ Nguyên Cực bỗng cất tiếng cười kha kha rồi đứng lên rồi khỏi chỗ ngồi. Hai người tướng mạo giống nhau thấy thế cũng liền đứng lên theo, duy chỉ có Tần Ngọc Long vẫn ngồi nguyên vị tựa hồ như không để ý đến chuyện trước mắt.

Chữ Nguyên Cực dừng chân lại đối diện cách Hoa Thiên Hồng tầm hai trượng trầm giọng hỏi thẳng :

- Tiểu huynh đệ phải chăng chính là anh tài mới thịnh danh Hoa Thiên Hồng?

Hoa Thiên Hồng nhíu mày nói :

- Không dám! Hoa Thiên Hồng chính là tại hạ!

Sắc mặt Chữ Nguyên Cực xạm lại nói :

- Nói vậy thì tử của lão hủ Chữ Tiểu Cực thụ thương bởi tay các hạ?

Hoa Thiên Hồng nghe hỏi trấn tĩnh đáp :

- Hồi đêm tại hạ cũng lênh lang đầu nhau một chưởng, tại hạ nhất thời ngộ thương lênh lang, thực đắc tội với Nhị đương gia!

Chữ Nguyên Cực “hừ” một tiếng, lạnh giọng nói :

- Chuyện đó không nói, tất cả chỉ là tiểu cẩu của lão bất tài, nhưng hiện tại lão hủ không tự lượng mình nguyện lĩnh giáo cao chiêu của các hạ.

Hoa Thiên Hồng thấy lão ta nói thẳng ra như vậy, nhíu mày hỏi :

- Nhị đương gia nhất định như thế sao?

- Ha ha... không sai, đây cũng là quy luật, con bất tài cha đành ra mặt!

- Nhị đương gia ngôn trọng... có điều hôm nay tại hạ tìm đến, chứ không phải là Nhị đương gia tìm đến. Nếu như Nhị đương gia có hứng, kẻ bất tài này cũng chuyện tiếp, có điều đó là chuyện nhỏ, tại hạ trước tiên thỉnh giáo Nhị đương gia một chuyện.

- Chuyện gì?

Chưa kịp nói, chợt nghe Ngọc Đình phu nhân chen vào nói :

- Nhị đương gia là nhân vật đỉnh danh giang hồ, tiếp khách như thế này không thấy hơi khiêm nhã lắm sao?

Chữ Nguyên Cực liếc mắt nhìn Ngọc Đình phu nhân sau lưng Hoa Thiên Hồng trong lòng thầm nghĩ: “Nghe nói yêu phụ này ô dâm bất tử, người trong thiên hạ đều có thể là chồng, cứ nhìn thị theo hộ tiểu tử này, chắc chắn bên trong chúng đã có gì với nhau...”

Nghĩ vậy, nhưng không để lộ ra mặt chìa tay nói :

- Nhị vị mời ngồi, lão hủ tiếp nhị vị chén rượu nhạt rồi thỉnh giáo Hoa thiếu hiệp còn chưa muộn.

Ngọc Đỉnh phu nhân cười khanh khách rồi cứ bước vào ngồi xuống ghế, Hoa Thiên Hồng nhân đó đến ngồi xuống bên cạnh Tần Ngọc Long hỏi :

- Tần huynh, có nhận ra tiểu đệ không?

Tần Ngọc Long nghe hỏi nghiêng đầu đưa đôi mắt lơ lơ nhìn chàng thoảng chút ngơ ngác, đoạn quay lại nhìn Chữ Nguyên Cực.

Chỉ thấy Chữ Nguyên Cực khoát nhẹ tay một cái, Tần Ngọc Long cúi gằm mặt xuống không có biểu hiện gì thêm.

Hoa Thiên Hồng kinh ngạc thầm nghĩ: “Lão ta chỉ khoát tay một cái vô nghĩa, vậy mà Tần Ngọc Long như hiểu ra ý nghĩa, ngược lại tự hồ như không nhận ra mình là sao chứ?”

Tiểu nhị đã nhanh chóng đem thêm chén bát, một trong hai người có tướng mạo giống nhau liền nâng bình rượu lên rót đầy hai chén cho Ngọc Đỉnh phu nhân và Hoa Thiên Hồng, Ngọc Đỉnh phu nhân chỉ tay giới thiệu cho Hoa Thiên Hồng biết :

- Đệ đệ, vị này là Thường lão đại, vị kia là Thường lão nhị, huynh đệ bọn họ trong Phong Vân hội ở vị thứ mười sáu, mười bảy, độc môn Đường Lang thảo của họ được xưng là tuyệt học đời nay đây!

Hoa Thiên Hồng ôm quyền nói :

- Vạn hạnh! Vạn hạnh!

Lão già được xưng là Thường lão đại đặt bình rượu xuống ôm quyền hoàn lễ nói :

- Kể mọn Thường Kiệt, xá đệ là Thường Hào.

Lão vừa nói xong, chỉ nghe Thường Hào cất giọng khàn khàn hỏi thẳng :

- Hoa huynh đệ đã gia nhập Thông Thiên giáo?

Nguyên Thường Kiệt, Thường Hào là hiếm độc song sinh, bọn họ thành danh không nhỏ tại một vùng vô lâm Tây bắc, gia nhập Phong Vân hội được liệt hàng thập lục, thập thất.

Hoa Thiên Hồng nghe ngữ khí lão ta không mấy thân thiện, chẳng đợi Ngọc Đỉnh phu nhân đáp, bèn nói ngay :

- Tại hạ xưa nay độc lai độc khứ vốn không có ý định tham gia Thông Thiên giáo.

Ngọc Đỉnh phu nhân đem chén rượu cho con bạch ly trong tay uống, chợt cười chen vào nói :

- Hoa huynh đệ với ta không có quan hệ công nghị, thế nhưng thâm giao với nhau, Thường lão nhị nếu như có gì cứ tìm đến ta là được!

Thường Hào nghe nói cười khùng khục mấy tiếng trong họng, ướm mắt nhìn bà ta nói :

- Kể mọn Thường nghe người ta nói đến Ký Sát thần công của phu nhân rất lợi hại, cho nên hôm nay nhất định thỉnh giáo phu nhân gọi là mở mang tầm mắt!

Ngọc Đỉnh phu nhân cười khanh khách nói :

- Tốt! Huynh đệ có hứng, ta chẳng ngại gì bồi tiếp!

Chữ Nguyên Cực khi ấy cười “hắc hắc” mấy tiếng chen ngang nói :

- Trước tiên Hoa thiếu hiệp có chuyện gì cứ nói?

Hoa Thiên Hồng nghe vậy chỉ tay vào người Tần Ngọc Long nói :

- Vị Tần huynh này không biết đắc tội gì với Nhị đương gia cứ nhìn thần thái ngậy đại chẳng cười chẳng nói tự hồ như bị phục mê hồn được?

- Ha ha... thì ra Hoa thiếu hiệp muốn hỏi là chuyện này!

Nói đến đó ánh mắt lão lần nữa đưa nhìn chàng, hẳn vì thân thể của Hoa Thiên Hồng không nhỏ, cho nên khiến lão ta thấy không dám coi thường. Dừng lại giây lát lão nói tiếp :

- Vị huynh đệ họ Tần này vốn chẳng đắc tội gì với lão hủ, thế nhưng lại đắc tội với Tổng đà chủ chúng ta, hẳn đã phục mê hồn thánh dược, không biết Hoa thiếu hiệp định thế nào?

Hoa Thiên Hồng không khỏi thấy tức trước thái độ trịch thượng của lão ta khẳng khái nói :

- Hoa mỗ dám mạo muội đòi người và cả giải dược!

Chữ Nguyên Cự cười phá lên kha kha nói :

- Đòi thuốc giải đã khó, đòi người càng khó hơn!

- Nhị đương gia cứ ra điều kiện, tại hạ nhất định ứng đáp!

Chữ Nguyên Cự trong ánh mắt hiện lên sát khí, cười gằn :

- Điều kiện thì chẳng có gì đáng nói, Hoa thiếu hiệp vốn là hậu nhân danh gia thế phiệt, sở học cao minh, chỉ cần thắng nổi lão phu nửa thức một chiêu thì cứ tự nhiên mang người đi!

Hoa Thiên Hồng nghe chưa kịp đáp thì bỗng thấy Ngọc Đỉnh phu nhân chen vào nói :

- Nhị đương gia danh chấn võ lâm, đã có hứng động thủ, ta nguyện tiếp vài chiêu!

Nói rồi nghiêng đầu nhìn Hoa Thiên Hồng quan tâm hỏi nhỏ :

- Người đã đến lúc độc phát, có thể động thủ chứ?

Hoa Thiên Hồng thấy Ngọc Đỉnh phu nhân lúc nào cũng ân cần với mình ưu kỳ là trong tình hình mặt đối đại địch như trước mắt, bất tri bất giác khiến chàng thấy cảm động trong lòng nói :

- Đa tạ thư thư quan hoài, tiểu đệ cũng không biết nếu lúc Độc liên phát tác có thể động thủ được không?

Nói đến đó chàng ngược mắt nhìn trời, lúc này chỉ ít cũng đã đầu giờ Tỵ cách thời gian độc phát tác như thường khi phải đến hơn nửa canh giờ. Chàng trong lòng đã quyết ý cứu cho được Tần Ngọc Long, có vậy với không thẹn với Tần Uyển Phụng, cũng là không phụ lòng mẫu thân.

Nghĩ vậy liền đứng lên rồi ghé bước thẳng ra “Diễn Vũ bình”, Chữ Nguyên Cự thấy chàng khẳng khái như vậy trong lòng cũng không khỏi cảm phục, khi ấy nhìn Ngọc Đỉnh phu nhân nói :

- Chuyện hôm nay là chuyện giữa lão hủ và Hoa thiếu hiệp, tranh chấp giữa Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội muốn thế nào tùy phu nhân, nhưng không phải lúc này.

Ngọc Đỉnh phu nhân cười khanh khách nói :

- Ta thì cả hai đều muốn giải quyết ngay!

Chữ Nguyên Cự tức giận thầm chửi trong bụng: “Yêu phụ! Người chó tác cuồng, lão phu nhất định cho người thấy lợi hại!”

Nghĩ vậy, nhưng không để lộ ra mặt, tính lợi hại tốt nhất thanh toán xong tên tiểu tử này rồi tính chuyện với mụ ta, bèn nói :

- Phu nhân không cần phải nôn nóng, mọi chuyện sẽ đến ngay thôi...

Lão nói chưa dứt câu, Thường Kiệt xen ngang nói :

- Chữ huynh không phải bận tâm tiểu tử kia, tiểu đệ thanh toán hẳn cho!

Hoa Thiên Hồng đã ra đến giữa “Diễn Vũ bình”, chàng vốn tính toán cần tốc chiến tốc thắng trước khi độc tính trong người phát tác, chẳng ngờ Chữ Nguyên Cự vẫn còn lừng khờng đấu khẩu trong nhà viện, tức mình quát lớn :

- Chữ Nguyên Cự, chúng ta nhất định một lời. Hoa mỗ chủ muốn đích thân người xuất đấu!

Chữ Nguyên Cực nghe nói cứ tự hồ như đối phương rất coi thường mình, cực then thành giận tung người lướt nhanh ra đấu trường gần giọng nói :

- Tiểu tử ngươi có cuồng, vào chiêu đi! Hừ, chỉ cần thắng nổi lão phu nửa chiêu thì cứ việc mang tiểu tử họ Tần đi, bằng không... Hắc hắc...

Hoa Thiên Hồng nhú mào kiếm khí tự Đan Điền trầm giọng nói :

- Chớ nhiều lời phé ngôn, chẳng lẽ thắng người lại còn để người tự do mang người đi?

Dứt lời chàng quát lớn :

- Xem chiêu!

Rồi khoát bộ chiếm trung cung, một chiêu Khốn Thú Đầu Công xuất ra cực nhanh.

Nên biết Hoa Thiên Hồng luyện chiêu tuyệt học này đã thành thực, thâm phát tùy tâm, chiêu ra càng lúc càng kỳ ảo.

Chữ Nguyên Cực là nhân vật lão luyện giang hồ, thế nhưng lần đầu nhìn thấy chàng ra chiêu bằng tay trái kỳ dị thì không khỏi giật mình, vội lách người nửa bộ tránh chiêu rồi ra chưởng phản công.

15. Chương 15: Tự Anh Lâu Quyết Đấu

Ngọc Đình phu nhân nhìn thấy bọn họ hai người đã động thủ liền rời bàn, liền ẵm con bạch ly trên tay rời bàn bước ra lan can đứng xem đấu, huynh đệ họ Thường xung liền bước ra theo giám sát trận đấu.

Trong cuộc đấu, Chữ Nguyên Cực vốn chỉ nghĩ Hoa Thiên Hồng nhất định sử dụng tuyệt học năm xưa của gia phụ nhưng không ngờ chiêu thức của chàng quá dị kỳ ảo khác thường, nhất thời lão chỉ lấy thủ làm chính. Hai bóng người loáng thoáng quần lầy nhau trong làn chưởng ảnh, ngoài hai mươi chiêu vẫn chưa nhận ra được thắng bại.

Hoa Thiên Hồng vốn thâm hiểu đối phương là nhân vật danh đầu không nhỏ trong Phong Vân hội, cộng thêm lòng quyết tâm cứu Tần Ngọc Long, cho nên chàng cần nhất định thắng trong cuộc tỷ đấu này. Bởi vậy chiêu ra vận dụng toàn pho biến hóa trong Khốn Thú Đầu Công.

Thế nhưng, Chữ Nguyên Cực thành danh hơn hai mươi năm nay kinh nghiệm lâm trận phong phú, vả lại công lực của lão tinh thâm hơn hẳn Hoa Thiên Hồng, nên chỉ ngoài hai mươi chiêu đã bắt đầu giành thế chủ động, từng chiêu từng chiêu bức lùi Hoa Thiên Hồng khiến chàng dần dần lâm vào thế hiểm.

Ngọc Đình phu nhân nhìn tình hình này biết chàng khó mà qua nổi lão ta năm mươi chiêu, tự nhiên trong lòng cảm thấy lo cho chàng mà khởi nhanh một tính toán sẽ ra tay lúc cần thiết, mặc dầu biết huynh đệ họ Thường không khi nào chịu khoanh tay bàng quan.

Trận đấu càng lúc càng kịch liệt, Hoa Thiên Hồng người đâm mồ hôi, ngược lại Chữ Nguyên Cực mặt đỏ bừng bừng, đủ thấy cả hai đều tận lực trí đấu, quyết không nhân nhượng đối phương nửa bước.

Đứng bên ngoài giờ thì không riêng gì Ngọc Đình phu nhân mà cả Thường thị huynh đệ cũng khẩn trương hẳn lên, bắt tri bắt giác đầu lần chân gần đến đấu trường hơn.

Đột nhiên nghe Chữ Nguyên Cực hét lớn một tiếng, hữu chưởng vừa bức lùi Hoa Thiên Hồng thì thân hình lướt tới như hình tùy bóng, tả chỉ nhanh như chớp điểm thẳng vào huyệt Cưu Vỹ của chàng.

Hai người lúc này khí tận lực kiệt, một chiêu cực hiểm trí mạng này của Chữ Nguyên Cực tự như cơn lốc điện chuyển khiến Hoa Thiên Hồng chẳng kịp nghĩ đến chuyện né tránh, mà thậm chí né tránh cũng chỉ là chuyện hạ sách. Bởi vì chỉ cần một chút thất cơ thì chiêu đối phương nhất định thiên biến vạn hóa chẳng bao giờ bỏ lỡ cơ hội. Trong lúc tình thế nguy cấp, Hoa Thiên Hồng đề khí Đan Điền theo bản năng, rồi chợt trong đầu lóe lên một ý táo bạo, chàng liền thi triển thuật Phi Thủ công đẩy huyệt Cưu Vỹ lệch về bên trái chừng nửa thốn. Đồng thời khoát tay phải ra chưởng chém từ trên xuống tự hồ như thế kiếm, đây quả là chiêu trí mạng mạo hiểm tự cứu.

Chữ Nguyên Cự thấy chỉ trúng đích thì mừng khắp khởi, thế nhưng chợt phát hiện ra chỉ lực dưới tay có hiện tượng khác thường thì không khỏi giật mình.

Lão là tay lịch duyệt giang hồ, đương nhiên nhất thời ngó người nhận ra ngay đối phương biết dụng thuật Phi Thử công di kinh chuyển huyết, trong lòng kinh động thì một chưởng của Hoa Thiên Hồng đã thấy chém xuống trước người.

Nói thì dài, nhưng lúc ấy mọi chuyện xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt, đứng bên ngoài đến bọn cao thủ như Ngọc Đình phu nhân và huynh đệ họ Thường chỉ kịp thấy người người Chữ Nguyên Cự lướt tới rồi dạt lui như chạm phải lửa, nghe “soạt” một tiếng khô khan, hai bóng người tách hai ra ngoài.

Lúc này mới nhận ra Chữ Nguyên Cự mặt xanh lè không còn huyết sắc, Hoa Thiên Hồng ngược lại một chiêu dùng chưởng thay kiếm tuy đã không đả thương được đối phương nhưng chưởng đi qua chém đoạn một mảnh vạt áo trước của Chữ Nguyên Cự tựa hồ như dùng một thanh kiếm bén chém vậy.

Lại nó, lúc này đã trưa, Hoa Thiên Hồng đấu một lúc thì thấy trong người độc tính đã bắt đầu phát tác, càng động nội lực thì độc tính phát càng nhanh hơn, chốc lát cả người chàng phát run lên. Chàng tính nếu không nhanh rời khỏi đây thì nguy.

Nghĩ vậy, đột nhiên quay người phóng chạy nhanh vào trong nhà viện lớn tiếng kêu lên :

- Ngọc Long huynh, chạy!

Mọi người đánh nhau cả buổi, vậy mà Tần Ngọc Long mãi cứ ngồi thờ người bất động tựa hồ như pho tượng gỗ, đến khi nghe có tiếng người gọi lớn mới từ từ quay đầu nhìn lại.

Hoa Thiên Hồng chạy đến nơi thò tay chộp mạnh vào cổ tay Tần Ngọc Long vừa kéo vừa la lớn lên :

- Ngọc Long huynh, chạy nhanh thôi!

Tần Ngọc Long bị chàng nắm cứng cổ tay đau buốt cổ vùng ra, nhưng Hoa Thiên Hồng tay như gọng kìm nắm chặt tay Ngọc Long nhấc nổi lên kéo chạy.

Ngọc Đình phu nhân nhìn thấy Hoa Thiên Hồng mặt đỏ tía, trán vã mồ hôi như tắm, người run giật từng hồi thì biết độc tính trong người chàng phát tác rất thống khổ, bèn dõng gót lướt thướt đến bên cạnh nói :

- Hoa đệ đệ, người nhanh ra ngoài thành “Tẩu độc”, chuyện ở đây cứ để thư thư giúp người xử trí!

Hoa Thiên Hồng lắc đầu, kéo vạt áo lên gạt mồ hôi trên trán, giọng kiên nghị nói :

- Đa tạ thư thư ra đao tương trợ, tiểu đệ quyết chưa làm tròn chuyện này chưa chịu thôi!

Chữ Nguyên Cự vừa rồi nhận ra chàng bị độc tính phát tác thì trong lòng mừng khắp khởi, lách ngay thân hình lướt tới cản đường cười ma mãnh nói :

- Hoa Thiên Hồng, người còn chưa thắng nổi lão phu mà định mang người đi hay sao?

Hoa Thiên Hồng trong lòng đã giận cực độ, thấy đối phương cản đường gầm lớn một tiếng “Cút” đồng thời vung tả chưởng ra đánh hết sức bình sinh.

Chữ Nguyên Cự tỏ ý khinh thị, cười gằn một tiếng phóng chưởng trực tiếp nghênh chiêu. Chỉ nghe “bình” một tiếng như trời long đất lở, hai thân hình dạt nhanh ra ngoài. Chữ Nguyên Cự khí huyết nghịch lưu mặt tái nhợt nhạt, ngược lại Hoa Thiên Hồng cảm thấy khoan khoái thông sướng trong ngực, cơn nóng bức vì độc tính phát tác tựa hồ như giảm hẳn đi một phần, bất giác mừng thầm.

Khi ấy khí khái bước tới hướng Chữ Nguyên Cự cười gằn nói :

- Chữ Nguyên Cự, người tiếp thiếu gia thêm một chưởng nữa xem!

Lần này đã có chủ ý chứ không như một chưởng vừa rồi trong cơn cấp nộ mà phát bộ tấn trầm ổn, chưởng ra đúng thức của Khốn Thủ Đầu Công.

Chữ khi nào chịu yếu kém, tuy đã cảm thấy đối phương không dễ thâm nhập như lão tướng, nhưng giờ ở thế kỵ hổ khó xuống, lão hét lớn một tiếng, xoay tay từ trong phát ra một chưởng với thập thành công lực.

Lại nghe “bình” một tiếng dữ dội, song phương thân hình chao động mạnh, thoạt nhìn đã có thể phát hiện ra những phiến thanh thạch dưới chân bọn họ không chịu nổi chấn động vỡ nát vụn. Bọn Ngọc Đỉnh phu nhân đứng ngoài nhìn thấy vậy đều kinh tâm động phách, nghĩ sau hai chiêu trực tiếp đấu công nội lực như vậy nhất định chịu sự hao tổn chân khí không nhỏ, tự nhiên ai cũng lo cho người của mình.

Hoa Thiên Hồng chân khí tổn hao thế nào không biết, thế nhưng chỉ có điều nhận thấy rõ nhất là cơn độc phát trong người chàng thấy giảm đi nghe dễ chịu hơn.

Ngược lại, Chữ Nguyên Cực hai chiêu và rồi thấy vẫn không hạ nổi Hoa Thiên Hồng thì vừa chấn động vừa phần nộ vô cùng, khi ấy mặt xanh như thiết thét dài một tiếng định xông vào tiếp.

Hoa Thiên Hồng ngửa cổ cười trằng dài quái đản, chính vận chân khí vào chiêu chuẩn bị đấu tiếp.

Lại nói, đúng lúc này một bóng người từ trong góc nội viện xuất hiện lướt ra cực nhanh về hướng Tần Ngọc Long, nhanh như điện chớp cắt ngang người hắn lao vút đi. Toàn trường gần như đều để tâm vào trường quyết đấu, cho nên ít người chú ý đến Tần Ngọc Long. Duy chỉ Ngọc Đỉnh phu nhân đứng gần hơn, trong đuôi mắt kịp nhận ra có biến, nên quay phắt người lại thì đã thấy người kia mang Tần Ngọc Long vọt thẳng ra hướng đại môn, bắt giặc la lớn lên :

- Hoa đệ, Ngọc Long bị người cướp đi, ngươi còn không nhanh đuổi theo?

Hoa Thiên Hồng chính định đánh tiếp, nghe vậy thì giật mình quay đầu nhìn, chỉ kịp nhận ra dáng lão nhân thấp lùn đầu hói, thân vận đoản kinh, cấp ngang người Tần Ngọc Long trong tay chạy hướng ra cửa. Chàng nhất thời hết hoảng lo cho an nguy của Tần Ngọc Long nên liền quay người truy theo.

Nào ngờ, Thường Hào là tay nham hiểm, vốn thấy chàng còn trẻ mà thân thủ cao cường, chỉ cần trong năm mười năm nữa thì càng khó phải nói, nên định nhân lúc này có cơ là diệt chàng trừ hậu hoạn.

Vừa rồi khi chàng đấu với Chữ Nguyên Cực mấy lần hắn định ra tay ám toán, nhưng chưa có cơ hội. Lúc này thấy chàng quay người lại cả người rất sơ hở, cười thầm trong bụng, lướt nhẹ người tới như bóng ma sát khí bên người chàng mới gần giọng :

- Tiểu tử, ngươi đi dễ thế sao!?

“Vèo” một tiếng, bàn tay trảo nắm ngón vươn dài như vuốt quỷ chộp vào hông chàng.

Một chiêu này cực hiểm, chính là độc môn công phu huynh đệ chúng từng thành danh Đường Lang trảo, trúng người đoạt mạng, thấy huyết tắt tử.

Ngọc Đỉnh phu nhân nhìn thấy nhưng ứng cứu cũng không kịp tức giận thét lớn :

- Họ Thường kia, ngươi không biết thế nào là quân tử sao?

Hoa Thiên Hồng lúc này nhận ra nguy hiểm từ sau thì trảo công của đối phương đã đến nơi, trong tình thế hiểm nghèo cấp tránh không được đỡ không xong, chàng bất đắc dĩ huých mạnh khuỷu tay lui sau. Chỉ nghe “soạt” một tiếng, kèm theo tiếng xương gãy nghe rắc rắc, cả người Thường Hào lão đảo thoái lùi sau mặt nhăn nhó xem ra đau đớn.

Hoa Thiên Hồng vốn chỉ để tâm đến tính mạng của Tần Ngọc Long cho nên thấy Thường Hào vừa chịu đòn chỗ đến gãy tay thì chẳng cần để ý đến hắn phóng người chạy theo hướng lão quái nhân kia truy theo.

Ngọc Đỉnh phu nhân liếc xéo Thường Hào một cái, thấy sắc mặt càng tím tái thống khổ hơn, trong lòng thấy lạ nghĩ: “Hắn trúng một cú thúc khuỷu tay bất quá chỉ là gãy cổ tay đau đến nỗi người võ công như hắn thân sắc dị biến đến thế”.

Nhưng lúc này nhìn thấy Hoa Thiên Hồng đã chạy xa, bà ta không hơi đâu xem Thường Hào như thế nào, liền lướt người theo chàng. Nào ngờ bà vừa chạy được tầm hai ba trượng, chợt nghe “Ầm” một tiếng như thân người đổ xuống, ghé đầu nhìn xem thì thấy Thường Hào ngã người lộn trên đất khiến Chữ Nguyên Cực và Thường Kiệt chấn động chết lặng người.

Ngọc Đỉnh phu nhân không hiểu nguyên nhân vì sao lại thế, nhưng chân thì không ngừng phóng chạy theo Hoa Thiên Hồng. Khi bà ta ra đến ngoài thành thì thấy Hoa Thiên Hồng đứng bên cạnh Tần Ngọc Long ngây ngất đại đại dưới một thân cô từng, bắt giặc ngạc nhiên hỏi :

- Lão tặc kia đâu?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu đáp :

- Khi tiểu đệ tới thì đã thấy Tàn huynh đứng ở đây còn lão già bí mật kia thì không thấy đâu!

Ngọc Đình phu nhân lúc này nhớ lại lão già thấp lùn, đầu hói thì chợt nghĩ đến người mà Mã Thanh Sơn đã nói khi thoát ra khách điểm, tự nhiên trong lòng tức giận hậm hực nói :

- Lão tặc này giỏi lắm, lần sau gặp bổn phu nhân lần nữa thì đừng hòng...

Nói đến đó bất chợt bà “í” lên một tiếng trở mắt nhìn chăm một bên hông trái chàng la lớn lên :

- Người trúng thương?

Hoa Thiên Hồng khi ấy nghe vậy mới đưa mắt nhìn xuống bên hông, phát hiện ra bốn năm lỗ thủng, máu từ đó tứa ra râm rập. Nguyên vừa rồi chàng tuy huých một chỗ tay đánh gãy tay Thường Hào, thế nhưng năm ngón tay trảo của đối phương cũng đã kịp chộp trúng vào da thịt chàng. Chỉ có điều do chàng trong người độc tính đang phát tác mạnh, cho nên nhất thời không cảm thấy đau, lúc này thấy vậy cười khổ nói :

- Không ngờ chiêu trảo của hần lại lợi hại như vậy!

Ngọc Đình phu nhân cười nhạt nói :

- Hần cũng chẳng hay ho gì, chỉ e tính mạng cũng khó bảo toàn!

Rồi bà kể lại chuyện vừa rồi Thường Hào đột nhiên ngã lăn lộn dưới đất, Hoa Thiên Hồng nghe không khỏi kinh ngạc hỏi :

- Nguyên do là sao?

Ngọc Đình phu nhân chau mày liễu suy nghĩ, rồi chợt như hiểu ra vấn đề nói :

- Hoa đệ trong người tiềm phục “Đan Hỏa Độc Liên” là loại thiên hạ đệ nhất kịch độc, tự hồ như bách độc bất xâm, cho nên vừa rồi trúng một chiêu Đường Lang trảo của Thường Hào vẫn không hề hấn gì. Ngược lại có lẽ do cổ tay hần gãy đoạn bị xâm nhiễm bởi máu của người nên mới khiến hần bỏ mạng chẳng?

- Có khả năng vậy sao?

Ngọc Đình phu nhân chẳng ngờ trong người chàng vô hình trung trở nên lợi hại như vậy, tùm tùm cười nói :

- Tiểu đốc vật, may mà ta chưa cắn người một miếng, nếu không thì có lẽ tính mạng thư thư ta cũng ô hô ai tai!

Nói rồi cười lên như nắc nẻ, chợt ngừng tiếng cười nói tiếp :

- Nhìn sắc huyết đỏ tươi, chừng như “Đan Hỏa Độc Liên” đã tiềm phục trở lại vào trong?

Hoa Thiên Hồng nghe hỏi giờ mới nhớ ra, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán nói :

- Khá nhiều, mỗi khi Độc liên phát tác phải kéo dài đến nửa canh giờ, không ngờ hôm nay thời gian rút ngắn nhiều!

Nói đến đó, chợt nhớ lại lão già kia bèn nói tiếp :

- Lão nhân kia chừng như không có ác ý gì với chúng ta, có điều sao lại không chịu trực tiếp nói chuyện với chúng ta vài câu nhỉ?

Ngọc Đình phu nhân nghe chàng nhắc đến lão già bí mật kia thì cảm thấy tức giận, nhưng rồi lại nghĩ hành động người này rõ ràng ngầm trợ giúp cho Hoa Thiên Hồng, cho nên bèn nói :

- Ta cũng không biết, có điều người này nhất định cũng là một nhân vật nghĩa hiệp tàn dư của các người!

- Thư thư có biết lai lịch người này không?

Ngọc Đình phu nhân lắc đầu nói :

- Chung quy là người trong Bắc Minh hội năm xưa, lúc bấy giờ thư thư còn nhỏ nên không đi xem được chuyện này, chẳng biết lão ta danh hiệu ra sao?

Hoa Thiên Hồng khi ấy quay lại nắm tay Tần Ngọc Long kéo đi vào thành, Tần Ngọc Long giờ chỉ như cái xác biết đi, chung quy không có một phản ứng gì với bất cứ người nào.

Hoa Thiên Hồng vừa đi vừa suy nghĩ trong đầu về lão nhân bí ẩn kia, chợt như nhớ ra điều gì nghiêng đầu hỏi :

- Thư thư lần trước bên bờ Hoàng Hà từng nói là có một đóa Linh chi...

Nhưng nói được đến đó, bỗng nghĩ lại giữa chàng với Ngọc Đỉnh phu nhân bất quá cũng là giải cứu tương phùng, không đáng gọi là thâm giao cự thức, thiên niên Linh chi là thiên hạ đệ nhất thánh dược. Ngọc Đỉnh phu nhân dù có thì cũng không dễ gì cầu đắc được, nghĩ vậy nên mới ngừng ngang câu nói.

Ngọc Đỉnh phu nhân nghiêng đầu đưa đôi mắt lưu lộ phong tình nhìn chàng cười tươi nói :

- Ngu thư quả có một đóa Linh chi tiên thảo, thế nhưng thánh dược nghìn năm hiếm có, dụng không đúng chỗ thì rất đáng tiếc. Như vị bằng hữu họ Tần này của ngươi không nguy đến tính mạng, ngày khác gặp Nhậm Huyền, thư thư nhất định đòi giải dược từ lão ta cho Tần huynh đệ.

Hoa Thiên Hồng vốn nhắc chuyện này là nghĩ đến nội thương của mẫu thân, thấy bà ta hiểu nhầm ý của mình thì chỉ mỉm cười không nói gì thêm.

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện, chốc lát đã đến chỗ rẽ, Hoa Thiên Hồng chấp tay nói :

- Hôm nay thừa mong thư thư trợ giúp, tiểu đệ trong lòng vô cùng cảm kích, ngày sau nhất định có dịp đồ báo!

Ngọc Đỉnh phu nhân lườm chàng một cái, cười nói :

- Ai cần người báo đáp chứ?

Bà hơi ngừng lời, rồi giọng trở nên nghiêm túc nói tiếp :

- Ngươi với Phong Vân hội hiềm khích thù hận càng lúc càng lớn, Phong Vân hội quyết không tha ngươi, mà Thần Kỳ bang cũng không dung ngươi. Theo lời khuyên của ta thì ngươi trước hết nên đi Giang Nam du hí một chuyến gọi là tạm lánh qua đợt phong ba này thì hay hơn!

Hoa Thiên Hồng lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ còn chuyện riêng, chưa thể rời Tào Châu lúc này được.

- Ừm...! Phải chăng Hoa đệ có hẹn với Tần Uyển Phụng tại Tào Châu này chưa gặp được ý trung nhân quyết chưa đi?

Hoa Thiên Hồng mặt ửng đỏ lên, lại lắc đầu nguầy nguậy nói :

- Tần cô nương bá danh sư học nghệ, trong thời gian vài ba năm không thể xuất sơn hành tẩu, tiểu đệ chờ một vị tôn trưởng.

Ngọc Đỉnh phu nhân “À” một tiếng, gật đầu suy nghĩ rồi nói :

- Ngu thư thư thực lòng lo lắng cho ngươi, tục ngữ có câu “Giáo ngay dễ tránh, tên lén khó lường”, hay là ngươi tạm đến chỗ thư thư trong Nhất Nguyên quán ở một thời gian?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu gượng cười nói :

- Tiểu đệ sợ bị câu thúc, hưởng gì còn vị Tần huynh thực không tiện, tiểu đệ trước mắt cần tìm cách cứu anh ta.

Ngọc Đỉnh phu nhân nhìn chàng cười khanh khách :

- Đối với bằng hữu ngươi thực tận tình!

Hoa Thiên Hồng biết lời bà ta một câu hai nghĩa, thăm hiểu cố ý châm chọc mình ra sức cứu Tần Ngọc Long chẳng qua là vì Tần Uyển Phụng lúc ấy chỉ cười cười nhưng không nói gì thêm, ôm quyền xá xá lần nữa mới kéo Tần Ngọc Long theo mình.

Ngọc Đỉnh phu nhân cười khúc khích, đứng nhìn theo bóng chàng, Hoa Thiên Hồng vừa bước được mấy bước, bỗng nghe Ngọc Đỉnh phu nhân gọi giật lại hỏi :

- Hoa đệ, người biết tính danh thư thư ta chứ?

Hoa Thiên Hồng quay người lại ửng đỏ mặt nói :

- Thư thư không nói, tiểu đệ cũng không dám hỏi!

Ngọc Đỉnh phu nhân mím môi cười nói :

- Thư thư vô tính vô danh, cũng vô truyền, vô công đều là tự tầm học lấy, người tin không chứ?

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Cứ như trước đây ta gặp hai vị thư thư trong “Miêu Linh tam tiên” là Lê Hoa Tiên Tử và Tử Vi Tiên Tử đều là cô nhi, bọn họ cũng không tính danh. Thế nhưng chuyện không có người truyền thụ mà tự học thành võ công thì thực là chuyện khó tin!”

Tuy lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng cười đáp :

- Tiểu đệ nào dám không tin, dám hỏi phu quân thư thư tôn tính đại danh là gì?

Ngọc Đỉnh phu nhân nghe hỏi thì cười phá lên khanh khách nói :

- Ai bảo thư thư đã có phu quân? “Phu nhân” chẳng qua là ta tự xưng vậy mà thôi, kỳ thực thư thư chưa từng xuất giá.

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên thầm nghĩ: “Nào có lý như vậy?”

Thế nhưng thấy không nhận rầy rà chất vấn nhiều, chàng ôm quyền thi lễ lần nữa rồi dẫn Tần Ngọc Long đi vào thành.

Trở lại khách điểm chưa kịp vào phòng chợt bắt gặp một người đón đầu, chàng kịp nhận ra chính là Thương Tu Khách, Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối sao cũng đến đây?

Thương Tu Khách nhìn chàng cười nói :

- Ta đã dời đến trọ lại khách điểm này, ở phòng sát ngay bên cạnh này.

Hoa Thiên Hồng nghe thì vui mừng, lúc ấy chỉ tay vào người Tần Ngọc Long giới thiệu thân thể của anh ta, đồng thời đem chuyện vừa rồi cứu Tần Ngọc Long mà động thủ với Chữ Nguyên Cực như thế nào kể lại cho lão ta nghe.

Thương Tu Khách im lặng nghe hết xong mới nói :

- Nếu thế thì hiện tại tình hình huynh đệ người rất nguy hiểm, đối phương bất cứ lúc nào cũng tìm cách gây hại. Theo ý ta thì tạm thời để vị Tần bằng hữu này ở cùng phòng với ta, như vậy nhờ khi gặp chuyện thì không vướng bận chân tay!

Hoa Thiên Hồng nghe thì không khỏi cảm kích, thầm nghĩ: “Giao du với những nhân vật anh hùng hào kiệt ta mới thấy hết bản sắc khí khái nghĩa hiệp của họ đã thế không lẽ nào lại dùng lời khách khí từ chối”.

Chàng ôm quyền cảm tạ rồi trao Tần Ngọc Long cho lão ta tạm thời chăm sóc. Chàng về phòng tắm tấp qua quýt xong, ba người mới cùng nhau ăn cơm chiều.

Ăn uống một lúc, Thương Tu Khách bỗng như nhớ ra chuyện gì bèn cất tiếng hỏi :

- Đêm trước khi bát đấu, người từng thi triển công phu bằng tay trái rất kỳ lạ, môn võ công đó vị cao nhân nào truyền thụ cho người?

Hoa Thiên Hồng ngược đầu lên nhìn lão ta đáp :

- Một lão nhân tên là Chu Nhất Cuồng, trước mắt còn đang bị giam hãm trong Thần Kỳ bang.
- Ra vậy! Thế còn công phu tay phải Hoa huynh đệ thế nào?
- Tiên phụ năm xưa qua đời, chỉ để lại một thanh Thiết kiếm và mười sáu chiêu kiếm đơn giản, văn bối bất tài mới để thanh Thiết kiếm nằm lại trong Thần Kỳ bang.

Thương Tu Khách nghe vậy nhú mồm nói :

- Thế thì lạ! Hoa đại hiệp là nhân vật như thế nào mà chỉ di lưu lại mấy chiêu kiếm đơn giản? Theo ta nghĩ thì mười mấy chiêu kiếm pháp đó hoàn toàn không đơn giản đâu, chỉ có điều người còn chưa phát hiện được chỗ uyên thâm ảo diệu của nó mà thôi!

Hoa Thiên Hồng nghe ửng đỏ mặt lắp bắp nói :

- Có thể vậy! Chỉ tiếc là thanh Thiết kiếm đã không có ở đây, nếu không văn bối múa lại cho tiền bối xem, không chừng có thể chỉ điểm yếu lộ cho văn bối!

Thương Tu Khách cũng là nhân vật dụng kiếm thành danh, trên lưng đeo chéch thanh trường kiếm, bèn nắm lên một chiếc đũa trao cho chàng nói :

- Người dùng đũa thay kiếm thử múa một chiêu ta xem nào!

Hoa Thiên Hồng nghe lời nắm chiếc đũa thay kiếm thử múa ra một chiêu kiếm trong mười sáu chiêu kiếm phụ thân chàng truyền lại, nhưng lắc đầu nói :

- Thanh Thiết kiếm của văn bối vừa lớn vừa nặng, chiếc đũa này đã nhỏ lại nhẹ múa chẳng thành chiêu số.

Thương Tu Khách trầm ngâm giây lát nói :

- Ăn cơm xong, người thử dùng thanh cương kiếm đây của ta múa vài chiêu xem sao!

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói :

- Bất cứ thanh kiếm nào vào tay văn bối một lúc đều gãy trước đây đã thế, nội lực trong người tăng mạnh hơn, chỉ e làm hỏng bảo kiếm của tiền bối.

Thương Tu Khách nghe càng suy nghĩ nhiều hơn, một hồi lâu nhìn chàng nghiêm túc nói :

- Nếu thế, ta đoán nhất định mười sáu chiêu kiếm pháp lệnh tôn di truyền lại nhất định bên trong uyên thâm huyền diệu, chỉ vì Hoa huynh đệ người kiến thức còn hạn chế, nên chưa lĩnh hội hết thâm tàng của nó.

Hoa Thiên Hồng nghe không khỏi ngỡ người, quả nhiên lời suy đoán này không phải vô lý, chàng nhớ lại năm xưa khi phụ thân chàng truyền thụ kiếm. Lúc ấy chàng tuy còn rất nhỏ không biết nhiều, nhưng phụ thân cứ căn dặn đình ninh một điều: Kiếm tại nhân, kiếm thất nhân vong!

Nhớ đến điều này tự nhiên trong lòng cảm thấy hổ thẹn, quyết có cơ hội nhất định sẽ đến Thần Kỳ bang lấy lại thanh Thiết kiếm.

Cơm xong, Thương Tu Khách dẫn Tần Ngọc Long về phòng mình, để một mình Hoa Thiên Hồng đi nghỉ yên tĩnh.

Hoa Thiên Hồng một đêm một ngày bồn tẩu với bao nhiêu chuyện, nên trong người thấy mệt mỏi, lúc ấy ngã lưng xuống giường là ngủ ngay.

Khi chàng tỉnh lại thấy trong phòng đã đốt đèn, nhưng không yên ắng lạ thường. Chàng rời khỏi phòng sang phòng bên cạnh, chẳng ngờ thấy ngoài Thương Tu Khách và Tần Ngọc Long còn có thêm hai người khác nữa, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Nguyên người kia không ai khác chính là Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn của Thông Thiên giáo và Đan Hồng Tín hộ pháp của Thần Kỳ bang.

Hai người kia thấy chàng bước vào đang nói chuyện vội dừng lại đứng lên thi lễ nói :

- Công tử ngủ dậy rồi sao! Tại hạ...

Hoa Thiên Hồng ôm quyền đáp lễ, trong lòng đã thầm nghĩ có chuyện bèn nói :

- Không biết hai vị đã đến đây, chờ lâu, thật đắc tội!

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn cười nói :

- Hoa công tử hôm nay đầu trong “Diễn Vũ bình” danh chấn Tào Châu, người trong tề giáo lớn nhỏ không ai không biết, trong lòng khâm phục vô cùng. Ngọc Đình phu nhân mến mộ công tử nên thiết thịnh yến phái tại hạ đến mời công tử!

- Ha! Thì ra hôm nay ta có lộc ăn tiệc, Mã huynh xin tạm chờ một lát, tại hạ sẽ đi.

Nói đến đó cười lên ha hả, đoạn nhìn Đan Hồng Tín hỏi :

- Đan huynh đến đây hẳn cũng có công sự chăng?

Đan Hồng Tín cười kha kha, khuôn mặt nhẵn bóng hồng nhuận đầy thân thiện, tiến lên lấy một phong hồng thiếp hai tay cung kính dâng cho chàng nói :

- Tiểu thư biết chuyện công tử ngày nào đứng Ngọ cũng “Tẩu độc” trong lòng rất quan tâm, nên mong muốn gặp mặt công tử nói chuyện.

Hoa Thiên Hồng thầm cười nhặt nghĩ: “Năm ngoái khi ta sống dở chết dở bên Hoàng Hà thì ai quan tâm cho ta chứ?”

Nghĩ vậy tự nhiên chàng nhớ tới Tần Uyển Phụng, ân tình của nàng quả là sâu đậm, chàng thâm tâm luôn muốn chóng đến ngày cùng nàng trùng phùng.

Nhớ đến Uyển Phụng, tự nhiên chàng lo cho Tần Ngọc Long, bèn bước tới trước Tần Ngọc Long hỏi :

- Ngọc Long huynh, nhớ ra tiểu đệ rồi chứ?

Tần Ngọc Long ngược mắt lên nhìn chàng một hồi, vẫn ánh mắt ngây dại thất thần, rõ ràng Tần Ngọc Long vẫn còn chưa nhận ra được Hoa Thiên Hồng.

Thương Tu Khách xen vào nói :

- Tần lão đệ phục mê hồn dược của Nhậm Huyền thần trí mê thất, cho nên những chuyện trước đây không nhớ, may không nguy đến tính mạng, từ từ sau này chúng ta tìm cách cứu giải.

Hoa Thiên Hồng thở dài, quay nhìn Đan Hồng Tín nói :

- Phiền Đan huynh hồi âm Bạch cô nương, trưa mai sau giờ Mùi, tại hạ hầu tiếp tiểu thư tại Tự Anh lâu.

Đan Hồng Tín nghe vậy liếc mắt nhìn Mã Thanh Sơn một cái rồi ôm quyền thi lễ cáo lui, Mã Thanh Sơn nhếch mép cười nhặt ra chiều đắc ý.

Hoa Thiên Hồng lúc ấy mới đưa mắt nhìn Thương Tu Khách nói :

- Giờ không có việc gì, vẫn bồi đi Nhất Nguyên quán tiếp kiến Ngọc Đình phu nhân, mọi chuyện ở đây nhờ tiền bối lo liệu giúp!

Thương Tu Khách “ừm” một tiếng nói :

- Đi cũng không sao, nhưng những chốn ấy tiểu huynh đệ người không thể không đề phòng!

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn liếc xéo lão ta giọng không vui nói :

- Bằng hữu nói chuyện sao không giữ lời một chút!

Thương Tu Khách trừng mắt gắt giọng :

- Ai là bằng hữu ngươi, lão phu bắt tất khách khí với những người như ngươi!

Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn mặt biến sắc vì tức giận, nhưng thấy không tiện gây hấn trước mặt Hoa Thiên Hồng mới đầu dụ nói :

- Nể mặt Hoa thiếu hiệp, Mã mỗ cũng không cần đầu khẩu với ngươi!

Nói xong, xá dài Hoa Thiên Hồng một cái, đoạn quay nhanh người bước ra cửa.

Hoa Thiên Hồng nhìn Thương Tu Khách mỉm cười, rồi cũng quay người bước ra ngoài theo Mã Thanh Sơn, bên ngoài khách điểm bốn gã trung niên đại hán đã dắt ngựa chờ sẵn, cả bọn liền lên ngựa nhằm hướng Nhất Nguyên quán phóng tới.

* * * * *

Nhất Nguyên Quát tọa lạc tại thành đông, hương khói lúc nào cũng nghi ngút tôn nghiêm. Khách thường đến dâng hương lễ bái chỉ dừng chân lại ngay trước tiền quán, nhưng từ tổ quán về sau thì người thường không ai dám đặt chân vào.

Hoa Thiên Hồng theo sau chân Mã Thanh Sơn vào sâu trong Nhất Nguyên quán, đến trước một tòa cao lâu chỉ thấy lầu đài nguy nga cao vút, nhưng lại im ắng như tờ khiến cho không khí càng trở nên trang nghiêm tôn kính.

Ngay trước nguyệt môn tiến nhập tháp lâu có tám vị thanh y đạo đồng lưng mang trường kiếm đứng nghiêm túc canh giữ. Bọn họ vừa nhìn thấy Chiêu Hồn sứ giả Mã Thanh Sơn thì cúi thấp đầu chào nhưng không ai lên tiếng.

Hoa Thiên Hồng theo chân Mã Thanh Sơn tiến nhập tháp lâu, trong lòng thầm nghĩ: “Cứ nhìn bọn người này thái độ nghiêm cẩn cung kính, đủ biết trong tháp lâu này là một nơi cơ yếu”.

16. Chương 16: Nhất Ngôn Khởi Phong Ba

Nghĩ vậy, nên mỗi lần lên một tầng lầu chàng đều chú ý quan sát, chỉ thấy tầng thứ nhất và thứ hai mỗi tầng đều có tám vị thanh y đạo đồng canh thủ, tầng thứ ba ngược lại và tám vị hán tử thân vận huyền y đầu che kín chỉ lộ đôi mắt, nên chung quy khó xác định tuổi tác.

Lên đến tầng thứ tư của tháp lâu đèn hoa rực rỡ mặc dầu lúc này là ban ngày, một bàn tiệc dọn sẵn ngay chính giữa phòng, Ngọc Đỉnh phu nhân kiều sa quý phái trong trang phục như cung phi, đầu tóc bới cao với chiếc trâm bích ngọc khiến cho bà ta càng toát lên nét lịch lãm thanh cao, bà ngồi trên ghế thái sư bực nhưng đồ vẫn con bạch ly nằm gọn trong lòng đưa đôi mắt tinh anh nhìn quanh.

Đứng hầu sau lưng Ngọc Đỉnh phu nhân là một thiếu nữ vận y phục cung trang màu cánh trà, ngồi ghế hạ tọa là hai lão đạo sĩ thần thái uy nghi đạo mạo, ngoài ra còn có tám vị thanh y thiếu nữ lưng đeo trường kiếm và mấy đạo đồng khác phân đứng hầu hai bên.

Ngọc Đỉnh phu nhân nhìn thấy Hoa Thiên Hồng bước vào thì rời ghế đứng lên bước tới nghênh tiếp cười tươi nói :

- Chờ lâu không thấy đến cứ ngỡ ngươi giận gì thư thư, cho nên ta chính định đích thân đến đón đây!

Hoa Thiên Hồng chấp tay mỉm cười nói: “Không dám!” rồi đưa mắt nhìn hai lão nhân nói tiếp :

- Không biết nhị vị đây xưng hô thế nào?...

Ngọc Đỉnh phu nhân phất tay cắt ngang cười nói :

- Cứ ngồi vào rồi thư thư dẫn kiến!

Chủ khách an tọa xong, Ngọc Đỉnh phu nhân nhìn hai lão đạo sĩ nói :

- Vị này là Hoa công tử, xuất thân danh gia thế phiệt thì không cần phải nói, thiếu niên anh hùng hậu sinh khả úy, nhị vị nên ra mắt!

Hai lão đạo sĩ nghe vậy liền cúi đầu đồng thanh nói :

- Ngưỡng mộ danh tiếng Hoa thiếu hiệp từ lâu, vạn hạnh!

Ngọc Đỉnh phu nhân chỉ tay vào lão đạo sĩ ngồi gần mình nhất giới thiệu tiếp :

- Vị này là Ngũ Âm chân nhân, hiện tại chấp trường chủ trì Thượng Nguyên quán của bốn giáo

Hoa Thiên Hồng ôm quyền thi lễ khách khí đáp lại: “Vạn hạnh!”, để ý thấy lão đạo sĩ này tuổi trên dưới lục tuần, râu hoa chấm ngực, thân vận đạo bào thêu hình bát quái kim tuyến, lưng đeo trường kiếm, thần thái phương phi đạo mạo.

Ngọc Đình phu nhân chỉ tay vào lão đạo sĩ thứ hai lại giới thiệu :

- Vị này pháp hiệu Thanh Hư Tử chính trụ trì ở đây.

Bà hơi ngừng lời lại rồi mỉm cười nói tiếp :

- Bốn giáo quy chế thiết lập Thượng tam đàn, Trung tam đàn và Hạ tam đàn, Pháp đàn thiết lập trong Cửu Tọa đạo quán. Quán phân Thượng Nguyên quán, Trung Nguyên quán và Hạ Nguyên quán; Nhất Nguyên quán này ngược lại trực thuộc Giáo chủ, không chịu sự quản lý của Pháp đàn, cho nên Hoa đệ nếu như coi vị Thanh Hư đạo trưởng này như những vị Phân đường hay Phân đà chủ thì nhầm đấy!

Hoa Thiên Hồng lắc đầu cười nói :

- Những người được ngồi cùng với thư thư, tiểu đệ khi nào dám thất lễ!

Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Không biết ngoài Giáo chủ và chín vị chủ trì Đàn chủ ra còn có chức danh gì nữa không? Như vị Ngọc Đình phu nhân này giữ địa vị gì trong Thông Thiên giáo chứ?”

Chợt nghe Thanh Hư Tử cười lên tiếng nói :

- Trận chiến hôm nay trong “Diễn Vũ bình” khiến Chữ Nguyên Cực thất sắc, nhuệ khí Phong Vân hội giảm hẳn, giang hồ hào kiệt, võ lâm anh hùng đối với Hoa thiếu hiệp đã có cái nhìn khác lắm rồi! Đáng mừng! Đáng mừng!

Hoa Thiên Hồng xá dài nói :

- Hôm nay trong người tại hạ độc tính phát tác, động thủ hồ đồ chẳng thành chương thức không ngờ lại qua được, nếu như bình thường, tại hạ quyết không phải là đối thủ của Chữ Nguyên Cực.

Nói rồi nâng chén rượu lên tự uống cạn, thiếu nữ vận áo màu cánh trà thấy chén chàng đã cạn liền bưng bình rượu bằng ngọc chạm trổ tinh xảo châm đầy chén cho chàng.

Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn cô ta một cách tự nhiên, bỗng hơi ngớ người vì nhận ra nét mặt quen quen.

Ngọc Đình phu nhân ướm mắt nhìn chàng cười tươi nói :

- Nó gọi là Phương Tử Ngọc, thị nữ thân cận của ta, đêm ấy bên bờ Hoàng Hoa người đã từng nhìn thấy.

Hoa Thiên Hồng gật đầu chợt hiểu ra, thầm nghĩ: “Nữ nhân thích sát Nhậm Bằng tự xưng là Phương Tử Ngọc nhưng lại có dung mạo rất giống Bạch Quân Nghi, không biết vụ huyết án này thế nào rồi?”

Khi ấy bèn nói :

- Vụ án Nhậm Bằng nghe ra yên ắng, chẳng lẽ Nhậm Huyền đã truy ra hung thủ báo thù cho con?

Ngọc Đình phu nhân cười khúc khích nói :

- Nào đơn giản như vậy! Trước mắt tình hình nhìn bề ngoài bình lặng, nhưng bên trong ngầm dậy sóng, Nhậm Huyền chính vì chuyện này mà đã rời Sơn Tây để truy cho ra nữ nhân giả mạo Phương Tử Ngọc ám sát con lão ta!

Ngũ Âm chân nhân tiếp lời nói :

- Phong Vân hội gần đây nhiều chuyện bất lợi. Lão đại chết con, lão tam cụt tay, hôm nay lại thêm Thường Hào bỏ mạng, còn một số nhân vật lợi hại khác lẽ nào không chịu xuất đầu lộ diện!

Ngọc Đình phu nhân gật đầu cười nói tiếp :

- Cũng chưa hẳn, trước mắt chuyện còn chưa can hệ đến toàn Phong Vân hội. Những nhân vật như Yến Sơn Nhất Quái hay Long Môn song sát thì nhất thời còn có thể chưa xuất hiện, thế nhưng Nhậm Huyền chịu nhục như vậy, chỉ sợ bà già mù Cổ Mục Tiên Bà sẽ ra mặt.

Hoa Thiên Hồng nghe thì giật mình thầm nghĩ: “Ta thật ngốc, Phong Vân hội nếu như không có lực lượng hậu thuẫn thì cả Thông Thiên giáo lẫn Thần Kỳ bang có lẽ đã vươn bàn tay lên phía bắc thôn tính địa bàn của Phong Vân hội rồi”.

Trong đầu nghĩ thế, nhưng chưa kịp nói gì thì đã nghe Ngũ Âm chân nhân nói tiếp :

- Thiên hạ phân ba cát cứ xưng hùng, thực tình không phải là phúc cho võ lâm thương sinh, Hoa thiếu hiệp là anh hùng hậu sinh, thiếu niên khí tráng ngang vân, tất có kiến giải trước chuyện này?

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Thông Thiên giáo nếu có mưu tính tiến thủ, không biết bọn họ giờ trò gì đây...”

Nghĩ vậy bèn cười cười nói :

- Tại hạ trẻ người non dạ, kiến thức thiển bạc, đối với đại sự giang hồ thực không lạm bàn!

Nói rồi đưa ánh mắt nhìn Ngọc Đỉnh phu nhân tựa như cầu chứng.

Ngọc Đỉnh phu nhân cười tươi, đưa ánh mắt long lanh nhìn Ngũ Âm chân nhân nói :

- Vị Hoa huynh đệ của ta đây tuổi tuy nhỏ, nhưng kiến thức không thể nói là ít, võ công cũng không thể gọi là kém. Thế nhưng chí khí quật cường, mềm không xiêu cứng không đổ, không ai lung lạc được cũng không ai lừa dối được, thực khó có kẻ nào làm gì nổi Hoa huynh đệ!

Ngũ Âm chân nhân nheo mắt cười hi hi nói :

- Hoa thiếu hiệp, Ngọc Đỉnh phu nhân mắt cao hơn trán, theo bản đạo biết thì xưa này chưa từng có người nào lọt vào mắt xanh của phu nhân... Hi hi...

Ngọc Đỉnh phu nhân xua tay cắt ngang cười nói :

- Chân nhân đừng nói, Hoa huynh đệ chẳng lĩnh thịnh tình của ta, cũng đã chịu nhiều nỗi ủy khuất lắm rồi.

Hoa Thiên Hồng gượng cười nói lớn :

- Tiểu đệ lúc nào để thư thư chịu ủy khuất chứ, vậy thì chịu phạt ba chén được chứ?

Nói rồi quả nhiên nắm chén lên tự uống cạn một hơi, thế nhưng chén rượu này vào miệng thì cảm thấy mùi vị chất đắng không giống trước khiến chàng nhú mày thầm nghĩ: “Cửu Độc Tiên Cơ từng nói “Đan Hỏa Độc Liên” là vua của muôn độc, ta trong người có Liên độc thì bách độc không xâm nhập nổi, nếu như gặp phải loại độc không sắc không hương thì ngược lại đầu lưỡi đắng chát, chẳng lẽ...”

Ngọc Đỉnh phu nhân lúc ấy kịp nhận ra nét khác thường trên mặt chàng cười hỏi :

- Sao? Nhìn mặt ngươi không vui, chẳng lẽ giận thư thư...

Hoa Thiên Hồng cười nhạt nói :

- Tiểu đệ nào trách gì thư thư, có trách là trách tỷ vị tiểu đệ không tốt, hoặc trách không quen uống được tửu mà thôi!

Ngọc Đỉnh phu nhân nghe vậy hoa dung biến sắc, giắt lấy chén rượu trước mắt Hoa Thiên Hồng soi dưới ánh đèn xem, chợt dặt mắt đánh mắt nhìn trừng trừng vào mặt Phương Tử Ngọc.

Phương Tử Ngọc mặt không còn chút sắc máu, quỳ thụp xuống đất cúi đầu run giọng nói :

- Tiểu tỷ...

Ngọc Đỉnh phu nhân mắt lộ sát cơ, nghiêng răng vung tay đánh ra một chưởng.

Nhưng Hoa Thiên Hồng kịp chớp cổ tay bà ta lại cười nói :

- Chỉ là chuyện nhỏ, thư thư không lẽ muốn mang tiếng giết người bịt miệng?

Ngọc Đỉnh phu nhân giận thét lớn :

- Tiện đồ! Ngươi làm nhục mặt ta!

Hoa Thiên Hồng khi ấy nhìn Phương Tử Ngọc đầu cúi thấp nước mắt lưng tròng trông thật tội nghiệp thì trong lòng thầm nghĩ: “Nếu nói cô ta manh tâm hại mình thì không có cơ gì lại tức giận đến thế, nhưng nói vô tâm hại mình thì thực là chuyện khó tin!”

Ngọc Đình phu nhân cố giằng tay ra nhưng không thoát khỏi bàn tay của chàng, nhìn Phương Tử Ngọc giọng còn đầy tức hận nói :

- Chuyện đã thế nói nhiều cũng bằng thừa, ta tha mạng cho người lần này, nhưng người nên tự chặt đôi bàn tay người đi!

Phương Tử Ngọc nghe đến đó thì nước mắt chảy dài nói :

- Tiểu tỳ biết sai, đội ân phu nhân tha mạng chết!

Nói rồi đặt bình rượu xuống bàn, thuận tay lùi từ trong người ra một ngọn chủy thủ đoản đao nửa lờn chẳng nói, nhả bàn tay trái của mình rạch xuống.

Hoa Thiên Hồng mắt vừa nhìn thấy thanh Thất Chủy đoản đao sáng loáng trong tay Phương Tử Ngọc biết ngay là một thanh bảo đao, đồng thời trông nó rất quen tự hồ như chàng đã nhìn thấy qua ở đâu.

Bất giác buột miệng la lớn lên :

- Ngừng tay!

Nói rồi chàng chớp đoạt lấy thanh đoản đao, Ngọc Đình phu nhân nhìn chàng tức giận nói :

- Người còn định thế nào, hay là tự thân ngu tự ta chết mới khiến người tin?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu cười nói :

- Tiểu đệ hoàn toàn không oán trách gì tự tự!

Vừa nói ánh mắt chàng vừa nhìn lên thanh Thất Chủy đoản đao, bất chợt nhớ ra đêm ấy trong Lạc Hà sơn trang, nữ nhân kia dụng thanh đoản đao thích sát Nhậm Bằng chính là thanh đao này!

Chàng giật mình thầm nghĩ: “Quái! Phương Tử Ngọc trước mắt rõ ràng không phải là Phương Tử Ngọc giả mạo đêm ấy, nhưng sao thanh đoản đao này lại nằm trong người cô ta?!”

Chàng nghĩ rất nhanh trong đầu, có ý thử xem võ công của Phương Tử Ngọc như thế nào, nhưng hiềm một nỗi lúc bấy giờ tại trường khá nhiều người thực không tiện.

Chợt nghe Phương Tử Ngọc áp úng lên tiếng giải bày :

- Phu nhân nói công tử người bách độc bất xâm, tiểu tỳ trong lòng không tin nên mới định thử...

Hoa Thiên Hồng cười phá lên nói :

- Thử thì cũng không việc gì, thế nhưng khí vị nồng hậu quá đã hại tỳ vị khiến ta muốn nôn thốc ra đấy!

Nói rồi trả thanh đoản đao lại tránh để người khác hồ nghi, đoạn nắm chiếc bình rượu lên mở nắp xem cười nói :

- Tiểu đệ xin tự tự tha cho cô ta lần này!

Ngọc Đình phu nhân chừng như đối với chàng có một ưu ái đặc biệt, nên nghe là thuận lòng ngay, nhìn Phương Tử Ngọc lạnh giọng nói :

- Còn không nhanh đa tạ công tử, tội người ta tạm thời gác lại đó, còn một lần nữa thì chẳng tha!

Phương Tử Ngọc vội vàng khép người thi lễ Hoa Thiên Hồng nói :

- Đa tạ công tử!

- Thôi đi!

Rồi mắt cứ nhìn chăm vào hồ rượu, nhưng một hồi vẫn không sao nhìn ra chút khác thường nào trong đó. Lúc này có vị tỳ nữ khác mang đổi chiếc chén mới cho chàng, chàng tự rót ra một chén uống thì vị ngọt đậm không còn chất đắng như vừa rồi.

Ngọc Đình phu nhân nhìn chàng giọng nổi sân :

- Í! Ngốc tử, vấn đề không phải ở trong bình rượu!

Hoa Thiên Hồng nhún vai gượng nhìn Phương Tử Ngọc nói :

- Thi thủ thế nào, thử làm lại tại hạ xem được chăng?

Phương Tử Ngọc mặt ửng đỏ lên, tay nắm bình rượu tay nắm chén rót vào một ít, Hoa Thiên Hồng cố quan sát mới nhận ra chính khi rượu rót vào thì móng tay trái chạm nhẹ vào miệng chén, bất giác cười phá lên nói :

- Thì ra vấn đề chính là ở chiếc móng tay!

Phương Tử Ngọc gật đầu lại lí nhí trong miệng nói tiếp :

- Tỳ nữ vừa rồi dụng không phải độc được.

Hoa Thiên Hồng nhú mồm hỏi :

- Thế là loại gì?

- Chỉ là...

Cô ta ấp úng chưa hết câu, bỗng nghe Thanh Hư Tử cười phá lên ha ha nói :

- Hoa thiếu hiệp chớ nên quá đa nghi, phu nhân ưu ái thiếu hiệp tình như thủ túc, Tử Ngọc khi nào dám làm hại đến tính mạng Hoa thiếu hiệp.

Hoa Thiên Hồng nghe vậy thấy cũng không nên nói đến chuyện đó nữa, khi ấy nhìn Ngũ Âm chân nhân nói :

- Chân nhân chủ trì Thượng đàn, lần này viễn hành đến Tào Châu ắt có công sai?

Ngũ Âm chân nhân vuốt râu cười nói :

- Trong thiên hạ duy nhất một mình Hoa thiếu hiệp là người tận mắt nhìn thấy hung thủ thích sát Nhậm Bằng. Hôm ấy Hoa huynh bị bức bách mà phục “Đan Hỏa Độc Liên”, Nhậm Huyền chỉ nghĩ Hoa huynh đã chết, manh mối duy nhất xem như không còn, do vậy mà mặc dù hấn phí tâm lực vẫn không lần ra được hung thủ. Nhưng lần này bỗng nghe Hoa huynh chết đi sống lại, nhất định hấn sẽ đến Tào Châu tìm Hoa huynh.

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Lời chân nhân nói hoàn toàn đúng, thế nhưng không biết chuyện này với chuyện chân nhân đến đây có liên quan gì với nhau chẳng?

- Nhậm Huyền duy chỉ có độc nhất một người con, cho nên chuyện này không thể đơn giản được, nếu như hung thủ không phải là người thuộc Bang hay Giáo thì không sao, nhưng nếu quả thực thuộc người của Bang hoặc Giáo thì khó tránh khỏi toàn giang hồ dậy sóng huyết kiếp trường lưu!

Ngọc Đình phu nhân cười tiếp lời lão ta nói :

- Cho nên không chỉ Thông Thiên giáo chú ý đến chuyện này mà Thần Kỳ bang cũng ngầm theo dõi, đương nhiên toàn bộ tập trung vào Hoa đệ, chỉ một lời của Hoa đệ thôi thì mọi chuyện sẽ lập tức diễn ra!

Hoa Thiên Hồng nhú mồm nói :

- Chuyện không đủ chứng cứ, làm sao chỉ bằng một lời của tại hạ đủ khiến Nhậm Huyền tin tưởng?

Ngũ Âm chân nhân nói :

- Đương nhiên! Tuy chỉ là một câu, nhưng còn xem cách nói như thế nào, thuận nước đẩy thuyền hay di họa tiếp mộc, nhất nhất chỉ tại một lời nói của Hoa thiếu hiệp đấy!

Hoa Thiên Hồng nghe thì cười thầm nghĩ ngay: “Rõ ràng trong lời này lão định dụ ta di họa Giang Đông, đem chuyện đổ lên đầu Thần Kỳ bang. Ài! Thế nhưng nữ nhân kia quả thực lại có dung mạo rất giống Bạch Quân Nghi, chuyện này mới khó hiểu vô cùng”.

Chợt nghe Thanh Hư Tử lên tiếng hỏi :

- Hoa huynh đệ, chiêu chưởng pháp siêu tuyệt bằng tay trái của Hoa huynh quả thực là do Hàn Đàm Quái Tẩu Chu Nhất Cuồng truyền thụ sao?

Hoa Thiên Hồng gật đầu đáp :

- Chu Nhất Cuồng bị giam khốn trong Tổng đàn Thần Kỳ bang, chiêu Khốn Thú Đầu Công chính là tại hạ mượn dùng từ lão ta!

Ngọc Đình phu nhân nghe vật trở mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi :

- Mượn là thế nào?

- Chu Nhất Cuồng vốn muốn giết Bạch Quân Nghi, cho nên giao ước khi tiểu đệ làm xong chuyện rồi thì tự chặt bỏ tay trái, xem như đã trả lại chiêu chưởng pháp đó cho lão ta. Nhưng lão ta vốn tâm tư lương ý, vừa muốn tiểu đệ giết Bạch Quân Nghi lại vừa muốn tiểu đệ tìm được thanh Kim kiếm để giúp lão ta thoát giam khốn!

Ngọc Đình phu nhân cười nhạt nói :

- Hoang đường, giết Bạch Quân Nghi thì được, nhưng chuyện chặt tay trả chiêu chưởng xưa nay thực chưa từng có quy luật nào như vậy!

Hoa Thiên Hồng nói :

- Nói sao tới cũng nhất định tìm được thanh Kim kiếm để cứu lão ta thoát giam khốn mới xem như trả ơn lão ta, đến như chuyện võ công của Hưởng Đông Lai chủ nhân thanh Kim kiếm thì tiểu đệ vốn không có ý dòm ngó đến!

Ngọc Đình phu nhân nhướn đôi mày liễu nhìn chàng hỏi :

- Người cũng biết chuyện Hưởng Đông Lai?

- Vâng, cũng chính do Chu Nhất Cuồng kể lại.

Ngũ Âm chân nhân bỗng nâng chén rượu lên nhìn chàng trịnh trọng nói :

- Hoa huynh đệ, xin uống cạn chén rượu kính này, bản đạo có mấy lời muốn nói.

Hoa Thiên Hồng vốn đã phục “Đan Hỏa Độc Liên” cho nên tất cả những loại độc dược khác uống vào bụng chỉ tựa như đá rơi đáy giếng, bởi vậy rượu căn bản cũng không thể nào làm cho chàng say nổi, khi ấy nâng chén lên uống cạn nói ngay :

- Chân nhân có gì chỉ giáo?

Ngũ Âm chân nhân nói :

- Bang, Hội cả hai thế lực tung hoành thiên hạ, cát cứ bạo ngược, bức hại trung lương, tội ác không kể hết. Ngược lại bốn giáo ngày đêm nhang khói phụng thờ thánh tiên, đường dắt giáo đồ tránh ác hành thiện, thực không thể tịnh luận với Bang hay Hội.

Hoa Thiên Hồng ngậm gật đầu nghĩ: “Con người này thực có tài khẩu biện, Thông Thiên giáo rõ ràng cũng là tà giáo, vậy mà nghe lão ta tuyên dương lánh ác hành thiện thực nực cười”.

Trong lòng tuy nghĩ vậy, nhưng bên ngoài giữ bình thường nói :

- Thần Kỳ bang và Phong Vân hội đều là những tổ chức to lớn thâm căn cố đế, cho nên nếu nghĩ đến chuyện nhổ cỏ tận gốc thì quyết không phải là chuyện đơn giản.

Ngũ Âm chân nhân gật đầu nói :

- Hoa huynh đệ nói quả không sai, Nhưng mọi chuyện đều có cách của nó, như đập rắn đập đầu, chỉ cần trừ khử được nhân vật đứng đầu thì cả tổ chức ấy như phong khởi vân tán.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Đây chính là điều ta cầu chẳng được, có điều vô công và bản lĩnh không thể nghĩ là có được, nhân vật đứng đầu vô công phi phạm, làm sao ta trừ khử được chứ?”

Chàng xuất đạo giang hồ tuy chưa được bao lâu, thế nhưng chịu không biết bao nhiêu kiếp nạn thập tử nhất sinh, bởi vậy kinh nghiệm đối phó đã nhiều, lúc ấy thuận miệng đáp :

- Thần Kỳ bang và Phong Vân hội đều là tiềm long phục hổ, cao thủ như vân tập, hợp mà không tạp, trên dưới nhất thể, làm sao dễ dàng trừ khử được nhân vật đứng đầu!

- Hoa huynh đệ nghĩ thực thấu đáo, thực khiến bản đạo bội phục.

Nói đến đó lão ngừng lời đưa mắt nhìn mọi người quanh bàn một vòng rồi nói tiếp :

- Không giấu gì Hoa huynh mà nói, nếu như chỉ đối phó với Thần Kỳ bang hoặc một mình Phong Vân hội thì Thông Thiên giáo có thể đã đỉnh danh thiên hạ từ lâu rồi.

- Nói như vậy Thông Thiên giáo thắng một phương thì hữu dư, địch song phương thì bất cập?

Ngũ Âm chân nhân xoa tay vào nhau cười cười nói :

- Chính là như vậy, nếu như được song phương tương tranh, một bên thế lực sẽ suy yếu, lúc ấy Thông Thiên giáo phát động thì chẳng khó khăn gì tiêu diệt cả hai!

Hoa Thiên Hồng cười thầm nghĩ: “Lời này thực cuồng, Thần Kỳ bang và Phong Vân hội lực lưỡng chẳng phải tầm thường, đến như Thông Thiên giáo thế lực bao lắm mà khoa ngôn cuồng ngữ?”

Chợt nghe Thanh Hư Tử cười nói tiếp :

- Hoa huynh đệ thiếu niên khí tráng, nếu như thừa gió phát cờ, mưu đồ đại sự thì nào lo không kế được nghiệp lớn của lệnh tôn dương danh tứ hải.

Hoa Thiên Hồng không nói gì ngược mắt nhìn Ngọc Đình phu nhân tợ hồ như nhất thời không có chủ ý.

Ngọc Đình phu nhân ướm mắt nhìn chàng cười nói :

- Ta từng nghe nói Bạch Quân Nghi nhiều lần lảng nhục người, Bạch Tiêu Thiên thì dụng đến “Tỏa Hồn độc châm” đánh trên người người, nam nhi đại trượng phu thà chết không chịu nhục, nếu không báo thù này thử hỏi sống còn gì thú vị?

Bà ta hơi ngừng lời lại, hoa dung trở nên nghiêm túc nói tiếp :

- Bang, Hội đều không phải là hạng lương thiện, nếu như có thể khiêu khích song phương tàn sát nhau thì người chẳng có gì phải thẹn hoặc đến như Thông Thiên giáo khoanh tay xem hổ đấu, thâu lợi ngư ông thì với Hoa tiểu đệ cũng chẳng hại gì!

Hoa Thiên Hồng thấy đối phương đã thẳng thắn ra mặt, biết lúc này nếu như mình cự tuyệt thì chúng sẽ phản mặt thành cừu, đến lúc ấy ba mặt thù địch thì càng vô cùng ứng phó. Vả lại chuyện thế nào với chàng cũng chẳng có hại, trước mắt cứ tạm thời đáp ứng rồi sau này tùy cơ ứng biến.

Trong lòng đã quyết, khi ấy làm như còn trầm ngâm suy nghĩ, đột nhiên đẩy chén rượu đứng lên cười ha hả nói :

- Thù thù đối đãi với tiểu đệ không tệ, thì ra mục đích cũng chỉ có thể tiểu đệ nếu như không hợp tác chẳng hóa ra là kẻ chẳng thức thời chẳng biết lợi hại, huống gì chuyện ấy là đắc tội lớn với thư thư!

Nói rồi cười lớn hơn, chấp tay cúi người vái dài rồi định bước đi.

Ngọc Đình phu nhân nhú mày la lên :

- Người làm gì thế?

- Ha ha... thật no rượu đủ, tiểu đệ xin cáo từ!

- Ngốc tử, chuyện quan trọng nhất còn chưa bàn xong...

Hoa Thiên Hồng lắc đầu rồi nghiêm túc nói :

- Nói thế là đủ, chuyện này cần tế nhị lấy lòng hiểu nhau, có cần phải đốt trầm trích huyết ăn thề!

Rồi chàng xá dài hai lão đạo sĩ :

- Nhị vị chân nhân, tại hạ cáo biệt!

Ngũ Âm chân nhân và Thanh Hư Tử vốn còn định dùng lời lưu khách, nhưng thấy chàng quyết ý đi nên khó giữ lại nổi. Khi ấy cả hai đều đứng lên tiễn chân chàng xuống lầu.

17. Chương 17: Tam Phái Bủa Vây

Ngọc Đình phu nhân ngược lại theo chân chàng bước ra quan lộ, vừa đi vừa hỏi :

- Hoa đệ, người hẹn với Bạch Quân Nghi tại Tụ Anh lâu là uống rượu tâm sự hay luận võ công?

- Cả hai đều không phải, tiểu đệ muốn hỏi thăm cô ta tin tức một người.

- Ai?

Hoa Thiên Hồng vốn định hỏi thăm Bạch Quân Nghi về tin tức mẫu thân, nhưng không muốn cho Ngọc Đình phu nhân biết, khi ấy nghe hỏi thuận miệng đáp :

- Tàn Ngọc Long thần trí bất minh, tiểu đệ định hỏi thăm tin tức về phụ thân anh ta Tàn Bách Xuyên.

Ngọc Đình phu nhân ngưng ánh mắt tinh anh nhìn chàng từ đầu đến chân rồi cười khúc khích nói :

- Ta vốn cứ ngỡ người trung thực chất phác, không ngờ người cũng nguy kế đa đoan, miệng mồm chẳng kém ai mà trong lòng kín như hũ nút!

Hoa Thiên Hồng mỉm cười, chợt nghĩ ra một ý trong đầu, bèn nói :

- Đã lâu chưa gặp lại Bạch Quân Nghi, tiểu đệ định đến Phân đường Tào Châu của Thần Kỳ bang một chuyến, thư thư nếu như rảnh rồi có thể giúp tiểu đệ nắm tình hình?

Ngọc Đình phu nhân nghe ré giọng la lên :

- Thâm canh bán dạ, người định sai ta đột nhập vào phòng tiểu thư khuê các thì còn thể thống gì chứ?

- Ủm..., có quan trọng chứ, chẳng phải tiểu đệ cũng từng chịu lắm nỗi nhục ư?

- Không! Nếu như người ngưỡng mộ người ta thì cứ đi mà ngắm, còn bảo thư thư đi nắm tin tức cho người thì không bao giờ!

Hoa Thiên Hồng nhướn miệng cười hì hì nói :

- Một mình tiểu đệ thì cũng chẳng sao, thế nhưng nhờ tiểu đệ bị người ta sát hại, xin thư thư niệm tình báo thù cho tiểu đệ!

Ngọc Đình phu nhân cười lên khúc khích, hai người vừa nói chuyện vừa đi, chốc lát đã đến trước Phân đường Tào Châu của Thần Kỳ bang. Hoa Thiên Hồng định nhún người nhảy vào trong, nhưng Ngọc Đình phu nhân kịp nắm tay kéo lại, thấp giọng :

- Người định mạo hiểm thật sao?

- Suyt! Có Bạch Quân Nghi võ công cao cường, tính tình kiêu ngạo, nếu như thanh thiên bạch nhật khó bức cô ta nói ra, tiểu đệ định nhân xuất kỳ bất ý ra tay, nếu như cô ta ngoan cố tiểu đệ nhất định cho cô ta một chương đi đời...

Ngọc Đình phu nhân bĩu môi hỏi vặn lại :

- Người làm nổi chuyện đó với cô ta chẳng?

Hoa Thiên Hồng nghe hỏi nhíu mày nói :

- Tôi với cô ta chỉ có thù oán vốn chẳng chút kết giao, có gì không dám làm!

Ngọc Đình phu nhân gật đầu nói :

- Được! Thì người cứ vào, ta ở ngoài này, người chỉ cần làm xong việc chính thì ra ngay. Nếu như ta thấy tình hình không ổn sẽ cho nó một mối lửa hủy sạch Phân đường Tào Châu này của Thần Kỳ bang.

Hoa Thiên Hồng ngó người, không hiểu nổi do đâu bà ta lại quyết định ra tay tàn bạo như vậy đối với Thần Kỳ bang, nhưng lúc ấy không có nhiều thì giờ để suy nghĩ, chàng tung nhẹ người lướt vào trong tường thành biến mất.

Hoa Thiên Hồng tuy chưa từng vào Phân đường Tào Châu của Thần Kỳ bang, thế nhưng chàng từng để mắt đến nó trong thời gian ở đây, cho nên đường đi lối lại cũng biết ít nhiều.

Trong Phân đường Tào Châu Thần Kỳ bang canh gác nghiêm ngặt, ở mỗi góc viện đình chẳng những đều có treo đèn bão, mà đồng thời còn có cả võ sĩ tuần canh. Hoa Thiên Hồng phải khó khăn lắm mới không để bọn chúng phát hiện ra. Chàng nhắm tính Bạch Quân Nghi lưu giá tại đây tất phải nghỉ trong biệt viện tinh nhả nhất, nên quyết định chọn tòa lầu viện tọa lạc trung tâm mà thăm dò.

Đến một gian phòng hoa lệ nhất, chàng nhận ra Tiểu Linh ngủ ở gian bên cạnh, nên biết chắc Bạch Quân Nghi phải có mặt trong này, nghĩ rồi liền đẩy nhẹ cửa lên nhanh vào trong.

Không ngờ, chàng chưa kịp quay người bỗng nghe tiếng kinh phong ập tới, Hoa Thiên Hồng giật mình thềm nghĩ không ngờ cô ta cơ cảnh như vậy, bấy giờ lách nhanh người thoát ra ngoài trở tay đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe giọng nữ nhân “í” lên một tiếng đúng là giọng Bạch Quân Nghi. Bạch Quân Nghi vốn thấy có người đột nhập nên liền ra tay, nhưng không ngờ lúc này nhận ra Hoa Thiên Hồng khiến cô ta hết sức ngạc nhiên mà buộc miệng thốt lên. Chưởng đã đánh tới nơi thâu chẳng kịp, “Bộp” một tiếng. Hoa Thiên Hồng còn giận lần trước một cái tát của cô ta khiến chàng gãy đến ba cái răng, nhưng lúc này ra chưởng cũng không có ý lấy mạng cô ta, nên chỉ vận năm thành công lực.

Bạch Quân Nghi đỡ một chưởng của chàng lúc này hoàn toàn khác trước, cả người như chuông đứt mảnh bay ngược về sau, Hoa Thiên Hồng nhanh như cắt phóng theo, hai tay chụp lấy hai cổ tay cô ta. Bạch Quân Nghi mất đà ngã ngửa cả người lên giường, khiến Hoa Thiên Hồng cũng bị ngã theo, vô tình thân hình chàng đè hẳn lên người cô nàng.

Đột nhiên bên ngoài hành lang nghe có tiếng chân người, giọng đàn ông gọi lớn :

- Tiểu Linh!

Hoa Thiên Hồng vốn sợ cô ta ra tay nên mới nắm chặt hai cổ tay đối phương, thấp giọng nói :

- Nhanh đuổi những người bên ngoài đi, nếu không ta hạ thủ với người trước rồi thanh toán chúng sau.

Bạch Quân Nghi trừng mắt nhìn chàng thở phì phì tức giận, tựa hồ như chỉ chực cắn vào người chàng mới hả giận.

Nhưng giây phút tức giận ấy qua nhanh, rồi bỗng nhiên cô nàng ngáy người! Bạch Quân Nghi tính tình tuy cuồng ngạo, nhưng chung quy vẫn là khuê nữ trinh tiết, chưa từng tiếp xúc da thịt với nam nhân. Đang đêm trong khuê phòng ngủ chỉ vận áo mỏng, lúc này cả tấm thân rắn chắc của Hoa Thiên Hồng đè lên người cô nàng. Tuy nặng nề, nhưng hơi người từ nam nhân tỏa ra khiến cô nàng cảm giác lâng lâng đến kỳ lạ, hướng gì với Hoa Thiên Hồng vốn trong thâm tâm cô ta đã có hảo cảm.

Lúc này bên ngoài đã nghe tiếng nữ tỳ Tiểu Linh hỏi vang lên :

- Lý Ngũ hả? Vừa rồi có tiếng động gì thế?

Giọng nam đáp :

- Trong phòng tiểu thư có tiếng động, người vào xem sao?

Hoa Thiên Hồng nhú mảy, thì thầm bên tai Bạch Quân Nghi :

- Nhanh bảo chúng đi, nếu không ta chẳng khách sáo đâu!

Bỗng nghe tiếng bước chân đến gần ngoài cửa phòng, giọng Tiểu Linh hỏi vọng vào :

- Tiểu thư, thức bên trong chứ?

Bạch Quân Nghi đến lúc đó mới gắt giọng nói :

- Canh gác ra ngoài xa, chờ đến đây quấy động ta!

Nói rồi cô ta chẳng vùng vẫy mà cũng chẳng la lối, chừng như để mặc xem Hoa Thiên Hồng làm gì thì làm.

Hoa Thiên Hồng lúc đầu cũng không để ý, lúc này thấy người bên ngoài đi hết rồi, định tâm lại mới hay mình đè cứng trên người cô nàng. Những chỗ nhô cao trên thân hình nõn nà của thiếu nữ êm ái, lẫn mùi hương thoang thoảng khiến chàng ngơ người chết lặng. Hơi thở của Bạch Quân Nghi gấp lên, chàng chừng như nghe thấy cả tiếng đập trái tim cô nàng.

Hoa Thiên Hồng thoáng chút ngượng ngùng lúng túng, trong đầu nghĩ nhanh cách xử lý, bất thần buông tay phải ra định xuất thủ điểm Ma huyết trên vai cô ta.

Bạch Quân Nghi nội lực giờ tuy không bằng chàng, thế nhưng võ công thì lại cao minh hơn chàng nhiều, vừa thấy chàng buông tay đã nhanh như chớp chớp ngược trở lại cổ tay của chàng, như vậy thành ra mỗi người nắm lấy một cổ tay đối phương.

Hoa Thiên Hồng thấy cứ giữ trong tình huống này thì phát quẫn, chưa biết cách nào để thoát ra, bất đắc dĩ đành nói :

- Ta chỉ có lời muốn hỏi, người để ta điểm Ma huyết ta mới yên tâm ngồi dậy được!

- Hừ! Ta không có gì để nói, người muốn giết thì cứ ra tay!

Hoa Thiên Hồng cười nhạt nói :

- Giết người khó gì! Hừ... dẫu giết Bạch Quân Nghi thì hận trong lòng ta chưa thỏa!

Bạch Quân Nghi nhớ lại chuyện trước, chỉ cắn môi im lặng. Hoa Thiên Hồng càng thấy lúng túng, khó xử hơn thầm nghĩ: “Nếu như cứ mãi thế này, nhờ có người thấy được thì không riêng gì Bạch Quân Nghi mà ta cũng bẽ mặt!”

Đột nhiên bên ngoài có tiếng người quát lớn :

- Có kẻ phóng hỏa!

- Bắt tặc!

Tiếp đó tiếng chân người chạy rần rật ắt bên ngoài có biến cố xảy ra. Hoa Thiên Hồng nghĩ nhanh đến Ngọc Đình phu nhân có lẽ thấy chàng lâu không trở ra nên mới bày trò này.

Trong đầu nghĩ bằng mọi cách phải thoát khỏi tình thế này, liền vận lực nhấc mạnh người lên, như thế kéo luôn cả người Bạch Quân Nghi đứng bật dậy khỏi giường, rồi thả nhanh tay điểm tới. Bạch Quân Nghi cũng nhanh không kém, phát tay trả đòn, chớp mắt giao nhau ba chiêu.

Bỗng nghe thấy tiếng Ngao Tam bên ngoài hỏi lớn vào :

- Tiểu thư có trong phòng chứ?

Hoa Thiên Hồng tay trái vẫn còn bị Bạch Quân Nghi nắm thì hơi hoảng, Bạch Quân Nghi giọng gắt gỏng :

- Ta không sao, chờ loạn lên như thế!

- Có gian tặc đột nhập, mưu đồ phóng hỏa,...

- Ta biết!

Bạch Quân Nghi quát lớn cắt ngang lời gã ta. Ngao Tam ứng thanh đáp lớn một tiếng, nhưng còn đứng tần ngần thêm một lát mới chịu đi. Hiển nhiên là hắn đã nhận ra trong phòng tiểu thư có biến, thế nhưng chưa có lệnh Bạch Quân Nghi thì không người nào dám bước chân vào nửa bước.

Hai người vẫn đứng đối diện gần kề mắt nhau, bên ngoài thì tiếng người hô hoán lẫn tiếng chân chạy thành thịch, hẳn là Ngao Tam đang chỉ huy lòng sự gian tế.

Hoa Thiên Hồng không ngờ chuyện lại vỡ ra ồn ào thế này, thầm nghĩ đã thế thì hỏi đại vài câu rồi nhanh rời khỏi đây thì hơn.

Trong đầu quyết như vậy bèn trầm giọng hỏi :

- Tần Bách Xuyên đâu?

Bạch Quân Nghi hậm hực đáp :

- Ta đâu giữ người, sao người lại hỏi ta?

- Vậy thời gian gần đây có người đến Đại Ba sơn tìm ta không?

- Người muốn hỏi ai?

- Bất cứ người nào đến tìm ta!

- Thế thì không có!

Đáp rồi chợt ngẩng mặt lên nhìn chàng lạnh giọng hỏi :

- Ta đã có thiệp mời người ngày mai kiến diện trong Tụ Anh lầu, đêm nay có chuyện gì gấp mà người lên vào tận đây?

Hoa Thiên Hồng bị hỏi thì đỏ mặt ấp úng đáp :

- Chỉ hỏi vài câu....

- Hừ! Chỉ mấy câu ấy thôi sao?

- Vâng!

Chàng chỉ đành đáp vậy, vốn vì nôn nóng hỏi thăm tin tức mẹ chàng, chỉ sợ bà ta quá lo lắng cho chàng mà có thể tìm tận Tổng đàn của Thần Kỳ bang thì nguy.

Khi ấy, thấy đã không tiện lưu lại đây lâu hơn, chàng bèn nói :

- Ngày mai tại hạ nhất định hầu tiếp cô nương tại Tụ Anh lầu, giờ tại hạ cáo từ!

Nói rồi rút nhanh tay, trở người lách nhanh ra ngoài, biến mất.

Ra đến đường không còn thấy bóng Ngọc Đình phu nhân đâu, chàng người phóng chạy một mạch về khách điểm lên giường ngủ. Nhưng những chuyện vừa rồi cứ lởn vởn trong đầu chàng, nhất là tình cảnh dè dặt của Bạch Quân Nghi trên giường khiến chàng giờ nghĩ lại còn thấy ngượng.

Không ngờ nhất thời nôn nóng hành động mà suýt nữa gây họa lớn, thử hỏi nếu như có người nhìn thấy la lên buộc tội chàng đang đem đèn vào buồng hiếp khuê nữ thì còn mặt mũi nào dám nhìn thiên hạ, mà mẹ chàng cũng thẹn đến chết, cha chàng nơi chín suối cũng không nhắm mắt.

Nghĩ đến đó ớn cả người quyết từ nay hành động phải cẩn thận mới được.

Hôm sau, khi gần trưa Thường Tu Khách bỗng sang phòng chàng gợi ý nói :

- Hôm trước lúc động đấu, nhờ độc tính phát tác mà người chống nổi mấy chiêu của Chử Tiểu Cực, theo thiên ý của ta hay là người thử đổi xem thay vì “Tẩu độc” thì luyện kiếm thử thế nào?

Hoa Thiên Hồng khi còn ở Miêu Linh, độc tính phát tác chàng chạy thì thấy dễ chịu nên chạy mãi thành quen không biết luyện kiếm có được không.

- Vãn bối thử xem!

Thương Tu Khách kiếm cho chàng một thanh kiếm, thế nhưng chàng chỉ vận lực vào thanh kiếm múa mấy đường thì kiếm đã gãy. Thương Tu Khách lắc đầu nói :

- Xem ra ngươi chỉ còn múa quyền chưởng, để ta cùng ngươi đấu luyện, có vậy ngươi mới thi triển hết nội lực!

Nói rồi lão dụng kiếm tỷ đấu cùng chàng, hai người tỷ võ với nhau kéo dài đến hơn một canh giờ. Thường Tu Khách kiếm pháp biến hóa kỳ ảo mấy lần gần như đả bại Hoa Thiên Hồng dưới kiếm. Cứ mỗi lần thắng một kiếm lão lại chỉ cho chàng cách hóa giải kiếm chiêu đó. Hoa Thiên Hồng thông minh tột đỉnh, chỉ nghe đã hiểu thấu triệt, nội trong một canh giờ tỷ đấu mà chàng học hỏi rất nhiều, còn hơn khổ luyện chưởng pháp cả ba tháng.

Bấy giờ hai người ngừng tay lại đã thấy mồ hôi đầm ướt cả người, ai cũng tự mình thư giãn điều hòa chân khí.

Nghỉ thêm một lúc, hai người mới mang Tần Ngọc Long vào trong phòng. Hoa Thiên Hồng tắm rửa xong sang phòng Thương Tu Khách nói :

- Vẫn bối giờ cần ra ngoài có việc!

Thường Tu Khách lấy từ trong người ra một tấm thiệp màu đỏ nhìn chàng nói :

- Hội diện với Bạch Quân Nghi, ngươi nên tự hành xử cho thỏa thiện. Tốt nhất không nên để phản mặt thành thù, dành đường thoái để phòng bất trắc.

Nói đến đó lão thoáng trầm ngâm rồi tiếp :

- Tấm thiệp này của Nhậm Huyền cho mời, với cuộc hẹn Nhậm Huyền thì ngươi càng nên tùy cơ hành sự, nếu có thể truy ra được hung thủ thì càng hay!

Hoa Thiên Hồng đón lấy tấm thiệp đỏ, nói :

- Tại sao?

Thường Tu Khách cẩn thận bước nhanh ra ngoài phòng nhìn quanh như dò xét rồi tựa cửa nhìn chàng thấp giọng nói :

- Nếu tìm ra được hung thủ thì thanh Kim kiếm cũng tất có thể tìm ra được. Nếu như có thể tìm được võ công của Hướng Đông Lai thì chuyện trừ ma hộ đạo chấn hưng võ lâm mới có hy vọng.

Hoa Thiên Hồng nghe nói bất giác nhiệt huyết sôi sục, khí khái nói :

- Tiền bối tin bí mật trên thanh Kim kiếm là có thực sao?

Thương Tu Khách tuy không dùng vai tiền bối đối xử với chàng, nhưng chàng tôn trọng con người hiệp nghĩa khí phách của lão, nên gọi thành quen.

Thương Tu Khách nét mặt nghiêm túc, gật đầu nói :

- Thanh kiếm có sắc vàng đặc biệt kia liên quan đặc biệt đến võ công của Hướng Đông Lai quyết không thể là chuyện giả, cho nên ngươi cần phải tìm cách lấy được thanh Kim kiếm trong tay. Những vấn đề còn lại thì có thể từ từ hãy nói, chung quy mọi bí mật trong đó rồi cũng sẽ tìm ra thôi.

- Ủm,... kẻ thích sát Nhậm Bằng, văn bối đã lần ra được...

- Có phải người định nói nữ nhân giống Bạch Quân Nghi, mạo xưng Phương Tử Ngọc?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói :

- Nữ nhân đó hiện một lần rồi bắt tắm bắt tích, văn bối muốn nói chính là tỳ nữ Phương Tử Ngọc luôn ở bên cạnh Ngọc Đỉnh phu nhân.

Thương Tu Khách trở mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao ngươi hoài nghi cô ta?

- Khi hung thủ ra tay với Nhậm Bằng dùng ngọn Thất Chủy đoản đao sáng loáng. Tối hôm qua trong Nhất Nguyên quán, vẫn bồi chính tận mắt nhìn thấy thanh Thất Chủy đoản đao này trong tay Phương Tử Ngọc cho nên đoán định hai người này tất có liên quan đến nhau.

Chàng hơi ngừng lời lại, như cố nhớ chuyện trước đây rồi nói tiếp :

- Lúc xảy ra huyết án thì Ngọc Đình phu nhân giong thuyền ngao du trên sông Hoàng Hà, nếu nói chỉ là một sự ngẫu nhiên thì thực là khéo.

Thương Tu Khách trầm nghĩ: “Thiếu niên này còn nhỏ tuổi mà xem xét việc thấu đáo chi tiết, trí tuệ thông minh, võ công cao cường đúng là đáng lượng tài tuổi trẻ thời nay”.

Nghĩ vậy nhưng vẫn thận trọng nói :

- Trong đời có nhiều chuyện nằm ngoài suy nghĩ của người ta, xét việc tuy mười phần đoán chắc cũng không nên quá chủ quan phiến diện mới tránh gây nên nhiều chuyện rắc rối đáng tiếc về sau.

Hoa Thiên Hồng cúi đầu đáp lĩnh lời lão rồi vỗ vào vai Tần Ngọc Long mấy cái đoạn quay người bước đi.

Thương Tu Khách tiễn chàng ra đến cửa, còn động viên một câu :

- Người đến Phong Vân hội báỉ phỏng theo thiếp mời, theo quy luật giang hồ thì bọn chúng nhất định không dám làm gì người đâu.

- Đa tạ tiền bối chỉ bảo.

Nói rồi chàng quay người bước ra đường nhằm hướng Tụ Anh lầu đi tới, còn ở từ xa đã thấy lão chủ quán thập thò đứng chờ, vừa nhận ra chàng lão đã cúi người thi lễ, cười tươi nói :

- Bạch tiểu thư chờ Hoa công tử trong Thúy Vi nhĩ tòa từ lâu, mời công tử nhanh vào.

Thì ra Bạch Quân Nghi đã dặn người ở đây đón tiếp Hoa Thiên Hồng.

Chàng được một gã tửu bảo dẫn sâu vào trong, xuyên qua Diển Võ bình vào đến một tòa nhà thật xinh xinh, bên trong một bàn tiệc được dọn sẵn.

Tiểu Linh thoáng thấy chàng liền nhìn Bạch Quân Nghi ngồi bên bàn nói ngay :

- Tiểu thư, khách mời đến rồi kìa.

Bạch Quân Nghi khi ấy mới từ từ quay người lại, ánh mắt lãnh đạm nhìn chàng bước vào chẳng hề lên tiếng. Hoa Thiên Hồng bước tới cách bàn tầm nửa trượng ôm quyền thi lễ nói :

- Tại hạ đến muộn, cô nương lượng thứ.

Bạch Quân Nghi chìa tay tỏ ý mời chàng ngồi, nhưng vẫn chưa nói tiếng nào. Tiểu Linh nhanh nhẩu cười lớn nói :

- Trước hết phạt người ba chén, hồi đêm người làm tiểu thư thụ thương, lát nữa mới tính sổ với người.

Bạch Quân Nghi mặt sa sầm trầm giọng quát :

- Chẳng có chút tôn ti trật tự, cái gì mà người người ta ta hử?

Tiểu Linh thè lưỡi rút cổ vôi nắm bình rượu lên rót đầy chén cho hai người. Hoa Thiên Hồng lúc này mới nhìn kỹ Bạch Quân Nghi, quả nhiên thần sắc cô ta có vẻ tiêu tụy đi so với hồi đêm, lòng trầm nghĩ: “Hồi đêm chưởng của ta chỉ dùng có năm thành công lực, không ngờ lại đã thương cô ta thực?!”

Nghĩ thế trong lòng hơi áy náy định nói vài lời xin lỗi, nhưng rồi chợt nhớ đến lần bị cô ta hạ nhục thì bất giác lại tức lên, nên cắn chặt môi không nói.

Bạch Quân Nghi xinh đẹp kiều sa, càng có chút tiêu tụy thì trông cô nàng như càng đẹp hơn. Thấy chàng im lặng không nói, cô nàng đưa ánh mắt pha chút hỉ nộ nhìn chàng giọng lãnh đạm hỏi

- Người định nói gì sao không nói? Hay là sợ người khác nghe thấy chăng?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu, đưa chén rượu lên nói :

- Gia quyến Tần Bách Xuyên lão anh hùng hần vẫn còn ở Thần Châu, cô nếu như báo hộ cho họ thì hiềm thù trước đây giữa chúng ta có thể bỏ qua không bao giờ nhắc tới.

Bạch Quân Nghi nghe nhắc đến chuyện nhà họ Tần đã thấy cay cay trong lòng, giọng mỉa mai nói :

- Người xem ra đối với nhà họ Tần chí nhân chí nghĩa gồm nhĩ?

Hoa Thiên Hồng nghe ra khẩu khí chau cay ghen ghét trong lời cô ta, bất giác ngó người nói :

- Tần Bách Xuyên vốn là ân nhân của Hoa gia, tại hạ làm gì cũng đúng với đạo nghĩa làm người. Huống hồ năm ngoái sau khi tại hạ nuốt “Đan Hỏa Độc Liên” nếu như không có Tần thư thư nhất tâm mang tại hạ cầu người cứu giúp, thử hỏi Hoa Thiên Hồng có còn đến hiện tại đây không?

Chàng nhắc đến Tần Uyển Phụng vô cùng thân thiết không cần che đậy giấu diếm. Bạch Quân Nghi nghe thì nhếch mép cười nhạt :

- Vạn lý xa xôi, nếu như không có ta phái Ngao Tam hộ tống thì Tần Uyển Phụng liệu có thể dễ dàng đưa người đến được đó không?

Nói cuối câu lườm chàng một cái đầy giận dữ lẫn khinh bỉ, quay ngoắt mặt đi nơi khác. Hoa Thiên Hồng thoáng khựng người, nhưng liền nghĩ thầm: “Mọi chuyện chung quy cũng chỉ vì cha cô ta dùng ba ngọn “Tỏa Hồn độc châm” ghim trên người ta mới bức ta đến chỗ quẫn bách nuốt “Đan Hỏa Độc Liên” vào bụng. Chuyện có thể cho qua. Nhưng “Đan Hỏa Độc Liên” vốn ta khổ tâm lấy là định đem về chữa trị thương thế cho mẹ ta, nay ta đã nuốt vào bụng rồi, thử hỏi làm sao còn cách trị thương cho mẹ ta đây? Chẳng lẽ như thế không đáng hận?”

Chàng là người chí hiếu, cho nên chuyện chỉ can hệ đến chàng thì khá dễ, nhưng động đến thân mẫu thì chàng tức giận vô cùng.

Bạch Quân Nghi thấy chàng im lặng, không lên tiếng, quay mặt lại nói :

- Hồi đêm ta nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng đoán ra được chân ý trong câu hỏi của người...

Hoa Thiên Hồng nhú mày kiểm hỏi lại :

- Chân ý trong câu hỏi ư?

- Không sai! Người hỏi ta từng có người đến Tổng đàn tìm người không, ta đoán ra người người muốn tìm là ai rồi!

- Ai?

- Cha người đã mất, chỉ còn duy nhất một người thân là mẹ người. Người về nôn nóng lo lắng, nhất định là sợ mẹ người đến tận Tổng đàn Thần Kỳ bang tìm người.

Hoa Thiên Hồng hơi giật mình, quả nhiên là đúng như vậy. Nhưng nghĩ nhanh trong đầu không nên để lộ chuyện mẹ ta cho đối phương biết, lạnh giọng nói :

- Gia mẫu võ công cái thế, nếu quả nhiên đến Đại Ba sơn thì các nên thận trọng!

Tiểu Linh nghe thế chen ngang nói :

- A! Hoa phu nhân không ngờ là nhân vật lợi hại như vậy, có dịp ta phải lĩnh giáo!

Bạch Quân Nghi lườm Tiểu Linh, rồi nâng chén lên để mời chàng. Hoa Thiên Hồng chừng như vẫn còn chưa phân biệt nổi vị thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần này đáo để là thù hay bạn, chỉ thấy chàng cũng nắm chén lên một cách máy móc uống cạn một hơi. Bạch Quân Nghi cũng cạn chén rượu rồi mới nói :

- Cha mẹ người năm xưa đều nghe người ta xưng tụng võ công cái thế, nhưng suy cho cùng mãnh hổ nan địch quần hồ. Thần Kỳ bang anh hùng như mây tụ vẫn tập, nếu như mẹ người quả thật dám mạo hiểm vào tận Tổng đàn chúng ta thì không có đường ra.

- Hừ! Thì ra Thần Kỳ bang các người chỉ cậy đông thắng người, mẹ ta có mệnh hệ gì thì Hoa mỗ chẳng tìm ai xa, ăn miếng trả miếng, toàn bộ thanh toán với cô nương.

Bạch Quân Nghi “hừ” một tiếng, lạnh lùng liếc xéo chàng nói :

- Nếu vậy thì người nên nhanh nhẹn cơ hội này mà giết ta đi, bằng không khi ta trở lại Thần Châu thì cả nhà họ Tần lớn nhỏ khó sống.

Hoa Thiên Hồng tức giận thét lớn :

- Người nghĩ ta không dám giết người...

Chợt chàng nhận ra trong ngữ khí cô nàng có gì nghe ra u oán bi thương, thần thái cũng không còn kiêu ngạo tàn độc như lúc trước, bất giác thấy hoang mang như rơi vào chín tầng vân vụ.

Đúng thế, Bạch Quân Nghi lần này cử chỉ, ngôn ngữ đều ẩn ước chút gì bi đát, chua xót, khiến cái đẹp kiêu sa, cao ngạo trước đây trở thành nét đẹp ủ dột sâu muộn trông đến thương tâm.

Hoa Thiên Hồng ngậy người nhìn cô nàng, dấu chàng có ngốc đến đâu rồi cũng không thể không nhận ra được trong ánh mắt u oán của cô nàng có điều gì. Bấy giờ nghĩ cũng không tiện lưu lại đây lâu, sửa người ngay ngắn trên ghế nói :

- Tại hạ hầu tiếp cô nương vài chén, nếu như cô nương không có gì chỉ giáo, tại hạ xin kiếu từ.

Bạch Quân Nghi nhìn chàng lạnh giọng nói :

- Ta nghe nói Hoa phu nhân là vị quốc sắc thiên hương, không biết có đúng vậy chăng?

Hoa Thiên Hồng thấy cô ta khi không lại nói đến hoa dung mẫu thân ngớ người nói :

- Có lẽ thiên hạ chỉ quá khen chăng?

- Thế Tần Uyển Phụng thì sao? So với lệnh đường thì thế nào?

- Điều này... cô nương khéo nói đùa, một già, một trẻ làm sao so sánh với nhau được!

Chàng nói vậy, thực tế thì Hoa phu nhân năm xưa đúng là một trang quốc sắc thiên hương. Tuy hiện tại đã ngoài bốn mươi, nhưng bà vẫn còn mang nét đẹp năm xưa, có điều chàng không muốn mang mẫu thân ra bình luận mà thôi.

Bỗng nghe Tiểu Linh chen ngang nói :

- Vậy tiểu thư ta so với Thái phu nhân thế nào chứ?

- Vô lễ! Ai cho người chen vào nói chứ?

Bạch Quân Nghi trừng mắt quát rồi nhìn Hoa Thiên Hồng nói :

- Ta thường ngày nói chuyện cùng nó thành quen, riết chẳng còn quy củ!

Hoa Thiên Hồng mỉm cười nói :

- Tiểu hài còn chưa biết chuyện, cô nương cũng chớ nên để tâm trách cứ...

Chàng đáp vậy nhưng trong đầu vẫn đang mãi nghĩ cô ta đem chuyện sắc đẹp ra so sánh, bên trong tất có nguyên nhân. Có điều cảm thấy nam nhi hán tử không tiện luận nhiều chuyện này với cô ta mà thôi.

Bạch Quân Nghi cứ chằm chằm nhìn chàng nửa như muốn nói, nửa lại thôi, Hoa Thiên Hồng nhân cơ hội nói :

- Nếu như cô nương quả như không còn gì quan trọng để nói, tại hạ xin cáo từ!

Nói rồi đứng lên, Tiểu Linh chẳng ngờ ré giọng la lớn lên :

- Í, con người người thật thất lễ, tiểu thư ta còn chưa nói hết lời!

Hoa Thiên Hồng gượng cười, lần này thì Tiểu Linh đúng là ăn nói vô trượng nhưng không thấy Bạch Quân Nghi nói gì.

May vừa khi ấy bỗng nghe có tiếng chân người bên ngoài, nhìn ra thì thấy một thiếu niên công tử bánh bảo quý phái bước vào.

Tiểu Linh vừa thấy bỗng thấp giọng nói :

- Cốc công tử cũng đến Thần Châu.

Bạch Quân Nghi vừa nhìn thấy Cốc Thế Biểu trong ánh mắt hiện lên vẻ không vui, quay mặt lại nhìn Hoa Thiên Hồng tựa hồ như không để ý.

Cốc Thế Biểu đã sớm nhìn thấy ba người trong nhĩ tòa, sải chân bước nhanh vào trong, chưa nói đã cười lớn ha ha :

- Hiền muội khỏe chứ? Chẳng nói chẳng rằng lại bỏ đi, khiến ngu huynh tìm đến khổ!

Bạch Quân Nghi nét mặt hơi giận, lúc này cô ta thực không muốn bị người khác quấy rầy mà nhất lại chính là Cốc Thế Biểu, nhưng trước mặt Hoa Thiên Hồng nên cô ta đành giữ lễ, gạt nhẹ đầu nhưng mắt vẫn cứ nhìn vào mặt Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng ngược lại trong lòng cũng thấy thật khéo, đúng lúc chàng định đi thì hắn xuất hiện, những chuyện trước đây nhanh chóng dâng lên trong đầu chàng, nhưng chàng chưa tiện nói gì.

Khi ấy Tiểu Linh nhanh nhẩu chìa tay nói :

- Cốc công tử có nhận ra vị công tử này không, chính là Hoàng Phủ Tinh trước đây, hiện tại chính là đại danh Hoa Thiên Hồng khắp Tào Châu này không ai không biết.

Cốc Thế Biểu khi vừa vào đây nhìn thấy chàng quen quen thì đã hơi ngỡ ngàng, nhưng không ngờ chàng chính là Hoàng Phủ Tinh đen đui xấu xí trước đây, bất giác xựng người giãy lắt rồi xòe quạt “phạch” một tiếng, phe phẩy cười nói :

- Đại nạn không chết, tất đắc hậu phúc, tiểu tử lắc mình biến thân quả nhiên không còn trí khí thô thiển như xưa! Ha ha...

Hoa Thiên Hồng trong lòng ôm chí lớn, luôn luôn nghĩ đến chuyện trừ mà hộ đạo, hưng chấn võ lâm, chàng chỉ để tâm đến những nhân vật đại ma đầu như Vô Lượng Thần Quân, Bạch Tiêu Thiên, Nhậm Huyền hay như Thông Thiên giáo chủ. Cho nên căn bản chàng không để mắt đến hạng như Cốc Thế Biểu, nhưng thấy Cốc Thế Biểu thái độ ngạo mạn, trịch thượng, mục hạ vô nhân thì trong lòng tự nhiên tức giận, sắc mặt sạm lại.

Lại nói, Cốc Thế Biểu mê mết bởi Bạch Quân Nghi, ngày đêm mong cầu tuy biết rằng khó có hy vọng, lúc này chẳng ngờ nhìn thấy Bạch Quân Nghi đối ẩm cùng Hoa Thiên Hồng, tuy rằng không biết bọn họ là thù hay bạn, nhưng trong lòng hắn tự nhiên thấy ghen tức, huống gì Hoa Thiên Hồng giờ đây khôi ngô tuấn tú, anh hoa tài mạo, chứ không còn thô thiển như trước.

Bạch Quân Nghi lần này đến đây, đương nhiên cũng không ngoài chuyện tìm gặp Hoa Thiên Hồng, ấy là tự cô nàng không ngăn được sự sai khiến lòng tình dấy động. Bấy giờ thấy song phương lườm nhau muốn động binh, trong đầu cô nàng chợt lóe lên một ý táo bạo, liền đứng lên bước đến bên Hoa Thiên Hồng cười tươi nói :

- Tào Châu này có một phạm điểm nổi tiếng hiệu Nam Bắc Lạc Cước lâu, để ta tiếp Hoa huynh đến đó ăn cơm.

Hoa Thiên Hồng trong lòng hơi chấn động, đối với thái độ của cô ta chàng vừa có cảm giác (...)

Cốc Thế Biểu nghe vậy thì lửa giận càng lớn, nghiêng răng trèo trẹo nói :

- Hiền muội lưu bước, ngu huynh sẽ đi khỏi đây ngay!

Bạch Quân Nghi nghe nói vậy liền nắm vạt áo Hoa Thiên Hồng kéo đứng lại, nhường đường cho Cốc Thế Biểu đi lên trước.

Cốc Thế Biểu vốn là truyền nhân duy nhất của Vô Lượng Thần Quân, hắn cao ngạo tự phụ nhất thân võ công hấp thu chân truyền từ sư phụ, cho nên vốn chẳng coi ai ra gì. Nhưng chỉ nhân hắn quá si mê Bạch Quân Nghi, cho nên mới chịu nhục dẫn lòng, có điều lúc này cơn đố kỵ ghen ghét trong lòng hắn sôi lên như sóng triều, khiến hắn không còn kìm nổi bản chất tàn độc trong người hắn. Khi vượt ngang qua hai người,

đột nhiên hần dừng chân quay phắt người lại, đôi mắt long lên hần học nhìn xoáy vào người Hoa Thiên Hồng và Bạch Quân Nghi.

Bạch Quân Nghi nhìn thấy thần sắc hần không thân thiện lạnh giọng nói :

- Cốc huynh, chúng ta chỉ quan hệ trên đạo nghĩa, xưa nay vốn cũng không hiềm khích gì nhau, chuyện hôm nay Cốc huynh nên xử sự cho đẹp mới phải, chớ nên để sinh chuyện không hay thì thật đáng tiếc.

Cốc Thế Biểu nhếch mép cười nhạt nói :

- Thế giao huynh muội tình cảm lâu năm, hiền muội chớ quá tuyệt tình với nhau như vậy.

Nói đến đó, ánh mắt thâm trầm giảo hoạt nhìn vào người Hoa Thiên Hồng, cười gằn nói :

- Cốc mỗ vâng mệnh ân sư đến Tịnh Châu tầm cừu, nhân vì nể mặt Bạch hiền muội nên mới tạm gác chuyện nhà họ Tần một bên, nhưng hôm nay thì người cần phải có câu trả lời cho chuyện ấy!

Hoa Thiên Hồng cười thầm trong lòng nghĩ: “Con người hần tư tình trước tiên, chuyện ân sư để sau, còn khéo ăn nói nghe nực cười!”

Nghĩ vậy nhưng chàng còn chưa nói gì, bỗng thấy Bạch Quân Nghi tức giận la lớn lên :

- Cốc huynh nhắc lại chuyện xưa, thực không đáng mặt nam nhi hảo hán, chuyện nhà họ Tần là đều do muội xử trí, nếu Cốc huynh có gì bất bình thì cứ đến tìm muội đây!

Cốc Thế Biểu đối với Bạch Quân Nghi chỉ một lòng luyến ái, thực không bao giờ muốn phản mặt với cô nàng, khi ấy cứ làm như không nghe thấy lời nàng, nhìn Hoa Thiên Hồng với ánh mắt rực lửa thù, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống chàng mới hả hận, cười khùng khục nói :

- Hoa Thiên Hồng, người trong tình trường quả nhiên phúc phần nồng hậu thật, chỉ có điều không biết bản lĩnh người đủ để tiếp nhận phúc phần ấy hay không?

Hoa Thiên Hồng bật cười thành tiếng, chàng thực tình trong lòng hoàn toàn không có chút tình cảm nào với Bạch Quân Nghi, ngược lại chỉ có một mối hận thù sâu sắc. Lại nói, với Cốc Thế Biểu vẫn nợ chàng một chiêu Cửu Bích thần chưởng khi chạm trong Bạch gia trang tại Tịnh Châu, suýt nữa thì chàng nguy cả tính mạng, nhưng lúc này thấy hần vừa thẹn vừa cay mà tức giận sùng sộ, bất giác cảm thấy đắc ý cười thầm trong lòng. Thế nhưng chàng ngại hần quá nộ tất sẽ không ngại gì mà giáng nộ khí lên đầu nhà họ Tần cho nên làm nghiêm mặt nói :

- Tại hạ từng nghe uy danh lệnh sư Vô Lượng Thần Quân, tính người khí khái nói tất giữ lời, Cốc huynh là đệ tử truyền y bát của Vô Lượng Thần Quân, lý đương nhiên cũng mang phong cách sư môn...

Cốc Thế Biểu không đợi chàng nói hết, cắt ngang lời chàng nói :

- Người không cần dùng lời mềm mại chặn đầu Cốc mỗ, nếu có bản lĩnh thì cứ thi thố vài chiêu, chỉ cần tiểu tử người không chết, Cốc mỗ quyết không bao giờ tìm đến nhà họ Tần kia!

Hần vốn chỉ ở khách trong Đại Ba sơn, Bạch Quân Nghi lần này đi không nói tiếng nào, khiến hần hì hục chạy theo đến tận Tào Châu. Chỉ nghỉ chân lại trong Phân đàn của Thần Kỳ bang, rồi hỏi thăm Bạch Quân Nghi mà tìm đến tửu lầu này. Đương nhiên chuyện Hoa Thiên Hồng kịch đấu với Chữ Nguyên Cực trong Diễn Võ bình hần chưa nghe nói, cho nên trong đầu hần đối với Hoa Thiên Hồng ấn tượng vẫn là non nớt thô thiển như trước, bởi vì vậy thái độ hần rất khinh thường đối phương.

Hoa Thiên Hồng nghe vậy chỉ mỉm cười đáp :

- Chỉ mong các hạ giữ lời hứa là được, tại hạ không ngần ngại gì tiếp chiến một phen, thời gian địa điểm tùy các hạ quyết định.

Cốc Thế Biểu không khỏi tức giận trước câu trả lời khí khái của chàng, trầm giọng nói :

- Được lắm, người đã nói thế thì theo ta.

Nói rồi hắn quay ngoắc người bước đi ngay. Hoa Thiên Hồng ngừng đầu khí khái theo chân hắn, chùng như không để ý đến sự có mặt của Bạch Quân Nghi. Cô nàng chỉ còn biết lảng lạng theo sau chân chàng bước đi.

Ra đến Diễn Võ bình, Cốc Thế Biểu dừng chân quay người lại, thấy Bạch Quân Nghi theo sát bên người Hoa Thiên Hồng thì máu ghen trong hắn càng sôi sùng sục, gằn giọng nói với Bạch Quân Nghi :

- Ta nếu như may mắn thắng một chiêu, hiền muội không được dùng giải dược của ta cứu người.

Bạch Quân Nghi tức giận lấy từ trong người ra một bình thuốc giải nhỏ xíu ném mạnh về phía hắn. Cốc Thế Biểu giơ tay bắt lấy, bỗng cảm thấy hối hận, lẽ ra hắn không nên có thái độ gì trở mặt với cô nàng, nhưng chuyện đã đến nước này, chẳng thể sửa đổi được, bất giác trong lòng thâm độc nghĩ : “Để ta giết phút tên tiểu tử này, xem ả ta có còn làm mặt lạnh với ta nữa hay không?”

Nghĩ vậy, bóp tay một cái khiến cả bình giải dược nhỏ xíu nát vụn cười gằn nói :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi còn đứng như trời trồng, chẳng lẽ đợi Cốc mỗ ra tay trước chăng?

- Hừ! Người quá xác xược!

Hoa Thiên Hồng dừng giọng buông mấy tiếng, sắc người tới vùng tay phát chưởng. Cốc Thế Biểu lách người né tránh, cười khinh thị nói :

- Bỏ công tử ngờ người tăng tiến nhiều, không ngờ cũng chỉ một chưởng này.

Trong lời nói hắn nhanh nhẹn vùng tay trao Chop đến khí thế nhanh mạnh không tưởng. Hoa Thiên Hồng vùng chưởng nghênh địch, trong lòng thâm nghĩ: “Con người hắn tuy cuồng ngạo, thế nhưng võ công hấp thụ chân truyền của Vô Lượng Thần Quân thì không cần nói cũng biết cao thâm đến đâu rồi”.

Lúc này trong tửu lầu, tửu khách nhìn thấy ngoài Diễn Võ bình xảy ra quyết đấu lập tức người người không ai bảo ai đều kéo ra xem. Trong bọn họ đủ cả người Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội không ít tiếng nghị luận xầm xì cho rằng song phương bắt đầu chỉ vì tranh mỹ nhân.

Hôm nay động thủ, Hoa Thiên Hồng trong người thoải mái, tinh thần bình lặng sáng khoái, một chiêu Khốn Thú Đầu Công chàng thi triển hàng trăm lần, càng thi triển càng lão luyện, lại thêm nội công trong người tăng tiến, Đan Hỏa Độc Liên tiềm ẩn tại Đan Điền kích phát nội lực không như nội lực tu luyện thông thường. Càng động thủ vận khí thì nội lực càng được thúc phát nhanh hơn, vốn không thấy mệt mà ngược lại càng thấy thư sướng trong người.

Cốc Thế Biểu thì khác hắn, hắn trong lòng ghen hận giao tạp, khiến hắn chỉ muốn một chưởng đánh chết tình địch, cho nên vừa ra một hai chiêu đã thấy hắn thi triển Cửu Bích thần chưởng, pha tạp với Cẩm Nã Điểm Huyết, từng chiêu từng thức vô cùng ác hiểm.

Nếu luận từ võ công cho đến thân pháp thì Hoa Thiên Hồng quyết không bằng Cốc Thế Biểu, thế nhưng bằng một chiêu Khốn Thú Đầu Công của Chu Nhất Cuồng khổ tâm nghiên cứu mười mấy năm, nhất chiêu bách biến, chuyển hóa kỳ ảo. Cho nên ngoài mười chiêu, Cốc Thế Biểu vẫn chưa làm gì được Hoa Thiên Hồng.

Bình quý thần tốc, Cốc Thế Biểu trong lòng càng đánh càng nôn nóng, phần nữa đối với hắn trận đấu ngày hôm nay với tình địch trước mặt mỹ nhân là vô cùng quan trọng, cho nên càng đánh càng nôn nóng, khi ấy thét lớn lên một tiếng, công lực vận hết vào trong chiêu Cửu Bích thần chưởng đánh tới.

Lại nói, Hoa Thiên Hồng nghĩ Chữ Tiểu Cực bị bại thì có phụ thân hắn xuất đầu, Cốc Thế Biểu bại thì nhất định sự phụ hắn Vô Lượng Thần Quân ra mặt, còn chàng nếu bại thì ai sẽ báo thù cho chàng?

Nghĩ vậy tự nhiên nhớ đến mẫu thân, không biết người hiện tại lưu lạc nơi nào, trong lòng chàng trở nên hốt hoảng, nghĩ chuyện chàng đến Tào Châu chung quy vẫn chỉ là tìm mẫu thân là chính. Khi ấy nghĩ cần nhanh chóng giải quyết chuyện ở đây, tự nhiên tay ra chiêu trầm mãnh gấp bội.

Song chưởng tiếp nhau, chỉ nghe “Binh” một tiếng cực lớn. Cốc Thế Biểu cả người bị chấn động bức lui về sau mấy bước, trong người khí huyết nghẹn đão, chưởng tâm ê ẩm đau buốt.

Hoa Thiên Hồng ngược lại trong người nghe thư sướng, tuy thân hình cũng bị chấn lực di bộ thoái lui chừng hai xích, trong đầu phần chấn vô cùng thâm nghĩ: “Không biết đây là phúc hay họa, nếu họa thì người cứ gọi sự phụ người đến đây”.

Nghĩ rồi cười lớn lên một tiếng lấy uy, sấn bước tới giáng thêm một chưởng nữa. Cốc Thế Biểu kinh ngạc tột độ, quả thực hắn có nằm mơ cũng không nghĩ Hoa Thiên Hồng lại tiềm ẩn trong người một cỗ nội lực thâm hậu cổ quái như vậy, khi ấy thấy chàng đánh tới, hắn nghiêng rằng trèo treo, chân xuống mã tảo, song chưởng nhất tề vung lên nghênh đỡ.

Lần thứ hai song phương trực tiếp đấu chưởng, sau tiếng nổ như trời long đất lở, Cốc Thế Biểu chỉ thấy đầu óc tối sầm, mắt nổ đom đóm, thân hình bị chao đảo mạnh, chừng như không còn trụ nổi.

Hoa Thiên Hồng thân hình chao động nhẹ, nhưng người không hề cảm thụ chấn thương nào, bất giác trong lòng càng hưng phấn, miệng thét lớn :

- Cốc Thế Biểu hôm nay ngươi đền tội đi!

Dứt lời cả người lướt nhẹ đến sau lưng Cốc Thế Biểu vung tay bồi thêm một chưởng kết liễu hắn... Nhưng đúng lúc ấy, bỗng nghe có tiếng người thét lên :

- Hạ thủ lưu tình!

Hoa Thiên Hồng tay chưởng đã phát ra, nghe vậy thì nhất thời ngớ người, hoa chưởng đánh bật, đẩy văng người Cốc Thế Biểu ra ngoài.

Một thế bật tay vào lưng Cốc Thế Biểu, chàng đã thấu hồi kinh lực nhẹ chừng như không còn có thể nhẹ hơn, vậy mà cả người Cốc Thế Biểu chúi nhủi như muốn ngã. Tuy nhiên võ công của Cốc Thế Biểu chung quy vẫn không tầm thường, lúc ấy bằng một thế Lý Ngư Đảo Đỉnh lộn người hai vòng mới đứng khá trầm ổn trên đất. Tuy vậy, trong miệng hắn cảm thấy lờ mờ, rồi há mồm nôn ọc ra một búng máu tươi.

Bạch Quân Nghi tiến lên một bước, giọng băng lạnh nói :

- Cốc huynh xin tự nhiên, sau này có dịp tiểu muội sẽ đến chịu tội.

Cốc Thế Biểu giận tím gan tím mật, đôi mắt long lên sòng sọc nhìn chăm chăm vào Hoa Thiên Hồng và Bạch Quân Nghi, rồi quay phắt người phóng chân chạy đi.

Hoa Thiên Hồng ngưng mắt nhìn theo bóng hắn đến khi khuất dạng, lúc ấy nhìn lại mới nhận ra xung quanh đông người xem đấu, đưa mắt nhìn bọn họ hai người với cái nhìn khác thường, bất giác thẹn ửng đỏ mặt lên.

Lại nói, quần hùng xem đấu cũng biết bọn họ ba người không dễ chọc giận, nên vừa thấy chàng quét mắt nhìn quanh thì chẳng ai bảo tự động giải tán, không còn dám hé môi bàn tán.

Bạch Quân Nghi trong lòng lại thấy thích thú, khi ấy quay đầu căn dặn Tiểu Linh :

- Người nhanh thanh toán tiền rượu ở đây rồi về trước đi.

Đoạn quay lại nhìn chàng nói tiếp :

- Ở đây chẳng còn hứng, ta tiếp Hoa huynh đến tửu quán khác thết đãi một bữa.

Hoa Thiên Hồng vốn chỉ muốn nhanh thoát khỏi tửu lầu này, khi ấy chẳng nói chẳng rằng sải chân đi nhanh ra đường.

Chợt nghe Bạch Quân Nghi khẽ giọng nói :

- Ừm... chậm chân một chút, người đi nhanh ta theo không kịp.

Hoa Thiên Hồng quay đầu nhìn lại bất giác ngớ người, thấy cô nàng mặt lộ chân tình, miệng thoáng hiện nụ cười hàm tiếu, dung diện tươi tắn như hoa xuân, đẹp tựa tiên thiên giáng trần, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Khi ấy chàng đành thả bộ chậm lại chờ nàng sóng bước cùng đi.

Bạch Quân Nghi ước mắt nhìn chàng, trong đầu nhớ lại chuyện trước đây không phải với chàng tự nhiên trong lòng vừa thẹn vừa hối hận, thấp giọng áp úng :

- Quân Nghi trước đây có nhiều điều không phải với Hoa huynh kỳ thực cũng chỉ là nhất thời hiếu động quyết không hề có ác ý, giờ nghĩ mà hổ thẹn vô cùng.

Hoa Thiên Hồng nghiêng đầu nhìn thấy nàng cúi đầu lộ thẹn ý thì lại càng xinh đẹp vô ngần, nén tiếng thở dài trong lòng nói :

- Hiềm khích cá nhân cũng không có gì đáng nói, mọi chuyện đã qua nên để qua thì hơn.

Bạch Quân Nghi nghe vậy thì trong lòng ngọt ngào dịu dịu, nhưng ngược lại càng thấy thẹn hơn, chân bước nhẹ bên chàng mà lòng lâng lâng đến khó tả. Bất giác nàng khẽ chạm vào người chàng, tuy chỉ một cử chỉ nhỏ nhưng có thể thay thế cho cả trăm nghìn lời.

Hai người đi bên nhau, chốc lát vào trong một phạm điểm chọn bàn ngồi xuống. Bạch Quân Nghi đối tọa với chàng, ánh mắt tha thiết nhìn chàng hỏi :

- Hoa huynh thích dùng thứ gì? Ở đây có rất nhiều món ngon, Hoa huynh cứ gọi tùy thích.

Hoa Thiên Hồng nghĩ lại từ lâu mình không hề có được một bữa ăn ngon lành, thậm chí chàng không hề để ý đến chuyện này, khi ấy nghe Bạch Quân Nghi nói về quan tâm thì lòng hơi xúc động, nhưng giữ thần thái bình thản, cười nói :

- Tại hạ không sành chuyện ăn uống lắm, cô nương cứ tùy thích gọi thế nào cũng được.

Bạch Quân Nghi mỉm cười rồi gọi tiểu nhị làm những món ngon nhất, mang ra, đoạn nhìn chàng chợt nhớ đến chuyện gì bèn hỏi :

- Trưa hôm nay sao không thấy Hoa huynh “Tẩu độc”.

Hoa Thiên Hồng hiểu nguyên nhân chính là vì chàng luyện kiếm và vừa rồi động thủ với Cốc Thế Biểu, nên đáp :

- Tại hạ lần này thử luyện kiếm, không ngờ cũng chịu qua được, có lẽ rồi cũng sẽ quen dần.

Nói đến đó chợt chàng nhớ đến một chuyện, ngưng mắt nhìn nàng hỏi :

- Hàn Đàm Quái Tẩu Chu Nhất Cường vẫn còn sống chứ?

Bạch Quân Nghi nghe hỏi gật nhẹ đầu đáp :

- Theo kế của Độc Gia Cát thì chỉ muốn sớm giết chết Chu Nhất Cường, nhưng gia phụ không muốn, cho nên vẫn còn giam dưới hầm. Có phải thanh Thiết kiếm của Hoa huynh vẫn còn trong tay lão ta?

Hoa Thiên Hồng gật đầu đáp :

- Độc Gia Cát Diêu Sách con người thâm độc, nếu như có lần rơi vào tay tại hạ thì quyết không tha hần!

Bạch Quân Nghi cười khúc khích nói :

- Lưỡng quốc giao chiến, ai vì chủ nấy, giả sử như Hoa huynh chịu đăng tọa bảo tòa Thần Kỳ bang thì lão ta cũng tận trung vì Hoa huynh thôi.

Hoa Thiên Hồng nghe nói thì ngó người lấp bắp :

- Gì mà chịu với không chịu. Thần Kỳ bang là cơ nghiệp của lệnh tôn, làm sao có thể trao vào tay người ngoài?

Bạch Quân Nghi chớp đôi mắt hạnh nhìn chàng như muốn nói nhiều điều nhưng rồi chỉ mỉm cười không nói :

- Chẳng lẽ cô nương vẫn cứ coi tại hạ là người trong Thần Kỳ bang?

- Ừm, thế thì đã sao? Gia phụ vốn không có con trai, cũng chưa từng nhận qua đệ tử tâm phúc, một ngày ông qua đời, thì bảo tòa Bang chủ cũng phải có người kế vị.

- Đương nhiên, nhưng luận thuận lý thành chương thì phải thuộc về cô nương.

- Ài!... Ta thân nữ nhi, tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ...

Nói đến đó cô nàng bẽn lẽn cúi đầu đỏ mặt không nói tiếp, Hoa Thiên Hồng cũng đã nghe ra tâm ý trong câu nói của nàng, chỉ lắc đầu nói :

- Bang hội xưa nay chỉ gây bao chuyện ác nghiệt cho thường dân, tại hạ chỉ hận còn chưa hủy được nó.

Bạch Quân Nghi không tỏ ý gì, trầm ngâm một lát mới nói :

- Cứ coi như muốn hủy nó, thế nhưng bằng vũ lực không bằng lừa nó vào tay rồi đem hủy một cách nhẹ nhàng không tổn giọt máu.

Hoa Thiên Hồng trượng mắt kinh ngạc thật sự nhìn chăm chăm cô nàng nói :

- Chẳng lẽ... cô nương công rắn cắn gà nhà?

Bạch Quân Nghi sắc mặt sạm lại, giọng nổi sân nói :

- Nữ sinh ngoại hướng, câu này chẳng lẽ người không biết được?

Vừa lúc này thì rượu thịt cũng đã mang lên, Bạch Quân Nghi phát một cử chỉ cắt ngang nói :

- Thôi gác chuyện đó qua, chúng ta trước tiên ăn cơm kéo nguội.

Hoa Thiên Hồng cũng chẳng nói gì thêm, hai người khi ấy vừa ăn uống vừa chuyện phiếm. Hoa Thiên Hồng nhận ra Bạch Quân Nghi tựa hồ như biến thành một con người khác, không còn kèn kiệu, cao ngạo như trước đây, mà là một thiếu nữ kiều diễm, xinh đẹp khó tả.

Nhưng chỉ nhân vì giữa bọn họ nói gì thì cũng có một khoảng cách vô hình do chuyện trước đây, bất giác chàng thở dài trong lòng thầm nghĩ: “Giá như lúc này là Tần Uyển Phụng thì tuyệt biết bao!”

Qua một hồi lâu, khi hai người rời khỏi phạm điểm thì trời đã xế bóng, Bạch Quân Nghi tiến chân chàng đi một đoạn gần đến Phân đà Tào Châu của Phong Vân hội chợt nói :

- Nhậm Huyền phát thiệp mời Hoa huynh ắt là muốn lập mối quan hệ, dụng ý không ngoài điều tra hung thủ báo thù cho con. Trong thời gian này nhất định còn chưa làm gì bất lợi cho Hoa huynh, thế nhưng mỗi khi chân tướng hung thủ đã lộ, Hoa huynh cần nhanh rút khỏi đó tránh để họa vào thân!

- Cô nương nói đúng, cái chết của Nhậm Bằng khó biện bạch nổi tại hạ vô can, một khi lão ta thống hận chỉ sợ không tha cho tại hạ cái chết.

- Ủm... Có phải huynh từng nói hung thủ rất giống Quân Nghi?

- Quả thực là vài phần hao hao giống, nhưng không thể...

Nói đến đó, ánh mắt chàng ngừng nhìn vào khuôn mặt tròn trịa như ngọc của nàng mà tâm thần dao động, thầm nghĩ: “Bạch Quân Nghi hoa âm kiều diễm, hoàn toàn không giống với nữ nhân kia!”

Nghĩ vậy mới trở nên do dự không nói hết câu, Bạch Quân Nghi nhìn chàng lúng túng mỉm cười nói :

- Đã không phải là tỷ muội song sinh thì có lý gì hoàn toàn giống nhau, chỉ sợ lúc ấy Hoa huynh hoảng vội mà nhìn nhầm chẳng?

Hoa Thiên Hồng ửng mặt, ấp úng nói :

- Chỉ cần có thể gặp lại, tại hạ nhìn ra ngay, hiện tại thì thực khó nói rõ ràng được!

Nói rồi chàng ôm quyền bái biệt, đoạn sải chân bước nhanh, chợt nghe Bạch Quân Nghi gọi khẽ :

- Thiên Hồng...

Nàng thay đổi cách xưng hô gọi chàng một cách hết sức thân thiết khiến Hoa Thiên Hồng ngẩn người ngoái đầu nhìn hỏi :

- Cô nương còn chuyện gì?

Bạch Quân Nghi vừa rồi buột miệng gọi một cách vô thức, lúc này thấy chàng nhìn chăm chăm vào mình thì thẹn cúi đầu lí nhí nói :

- Cây cao thụ bảo, danh cao thụ (...) ky, huynh nên cẩn thận bảo trọng!

Hoa Thiên Hồng gật nhẹ đầu rồi bước nhanh đi che giấu cảm xúc trên mặt, trong lòng nghĩ rất lung về những biểu cảm vừa rồi của Bạch Quân Nghi.

Chàng nhớ lại (...). Nhưng với Bạch Quân Nghi phong lưu đa tình, ta cần phải dè dặt mới được.

18. Chương 18: Nghi Vấn Trùng Trùng

Hoa Thiên Hồng vừa đi vừa nghĩ, chẳng mấy chốc bước chân đã đến bên ngoài cổng Phân đà Phong Vân hội, liền thấy Kiều Quảng dẫn theo một toán thuộc hạ ra bên ngoài nghênh đón.

- Hoa công tử quả là người giữ tín, tề hội Tổng đương gia chính đang chờ trong nội đường. Tại hạ cho người thông báo ngay!

Hoa Thiên Hồng lấy tấm thiệp trong áo ra, ôm quyền hoàn lễ nói :

- Vô lâm mặt học Hoa Thiên Hồng nào dám phiền đại giá!

Kiều Quảng đón lấy tấm thiệp quay trao cho lão quản sự họ Tôn, rồi chìa tay mời chàng vào trong. Hoa Thiên Hồng theo chân Kiều Quảng vào đại đường, bên ngoài bậc thềm thấy một đám thanh niên hán tử thân vận kinh trang màu xanh lục như nhau, lưng mang chéch thanh Đại Hoàn đao, người nào cũng đứng nghiêm túc, mắt nhìn thẳng như những pho tượng, tự hồ như không nhìn thấy bọn Hoa Thiên Hồng đang tiến vào. Hoa Thiên Hồng nhìn thấy bọn thanh y hán tử, trong lòng thầm cảm phục nghĩ khó mà huấn luyện được một đám thị vệ như thế này.

Vừa nghĩ đến đó, chân đã đến bên ngoài sảnh đường, liền thấy từ trong một lão già bước ra. Người này thân hình cao gầy, thân vận đại bào màu đen tuyền, chòm râu xanh dài quá ngực, nét mặt âm trầm mà đầy uy lực, chấp tay sau lưng thả bước chững như chỉ là vô tình đi ra mà thôi.

Kiều Quảng vừa trông thấy người này vội tiến lên thi lễ cung kính nói :

- Hồi bẩm Tổng đương gia, Hoa thiếu hiệp đã đến!

Thì ra người này chính là nhân vật cao nhất trong Phong Vân hội, khi ấy nghe vậy “à” một tiếng, rồi bước tới mặt lộ vẻ vui mừng, ôm quyền nói :

- Nhậm Huyền đáng thẹn, không ra đón được từ xa, mong Hoa công tử thứ tội.

Giọng nói Nhậm Huyền âm trầm đầy uy lực, khiến người nghe không khỏi phát khiếp, Hoa Thiên Hồng tuy nghe nhiều về nhân vật này, thế nhưng đây là lần đầu tiên chàng chạm mặt, nhất thời không tránh khỏi rung động trong lòng, chỉ đứng khựng người chưa đáp được. Chợt nghe Kiều Quảng lên tiếng giới thiệu lại :

- Vị này chính là tề hội Tổng đương gia!

Hoa Thiên Hồng như sực tỉnh, trong lòng tự giận mình nghĩ: “Phụ thân năm xưa thành danh chốn thiên hạ, ta sao lại đi sợ chỉ một Bang chủ như lão ta chứ?”

Nghĩ vậy, trấn định lại tinh thần, ôm quyền đáp lễ nói :

- Hoa Thiên Hồng đến bái kiến muện, Nhậm đương gia không trách là may lắm rồi!

Nhậm Huyền mỉm cười nghiêng mình mời khách, Hoa Thiên Hồng uốn ngực hiên ngang bước thẳng vào trong.

Nội sảnh thì ra hai bên đứng rất đông người như Chữ Nguyên Cực, Bát Bích Tu La Tra Tranh cánh tay trái vừa bị cắt, lão dã hòa thượng Thân Tam Hảo, Thường Kiệt và một số nhân vật cao thủ khác đủ sắc, đủ loại có đến mười tám, mười chín người đủ cả tăng đạo nam nữ, chỉ nhìn cũng biết đều là những nhân vật

đứng đầu trong Phong Vân hội. Bọn họ tuổi đều trên tứ tuần, không thấy người nào thuộc hàng hậu bối như chàng.

Giữa sảnh đường đặt sẵn hai bàn tiệc, Nhậm Huyền chìa tay cao giọng nói :

- Hoa công tử, mời ngồi trên!

Hoa Thiên Hồng giờ vào đến trọng địa đối phương thì không còn thấy khiếp hãi như vừa rồi, lúc nghe vậy chẳng cần khách khí theo chân lão ngồi vào bàn trên.

Những người kia thấy bọn họ hai người đã ngồi vào bàn, cũng tiếp liền đó phân ngôi ngồi xuống, nhưng tất cả cứ im lặng, không ai thốt lên nửa lời. Duy nhất chỉ một trung niên hán tử, lưng đeo Cửu Hoàn đao đứng sau lưng Nhậm Huyền.

Hoa Thiên Hồng thấy không khí trầm lắng lạ thường thì sinh nghi, đảo mắt nhìn quanh thấy đa phần người nào cũng đặt binh khí bên mình thì càng nghi hơn, thầm nghĩ: “Không lẽ sắp xảy ra chuyện gì hệ trọng, còn nếu nói chỉ để đối phó với một mình ta, há cần phải phô trương khí thế như vậy”.

Chợt thấy Nhậm Huyền nâng chén rượu lên nói :

- Hoa công tử đến đây là khách của huynh đệ, trong Phong Vân hội có người cùng Hoa huynh đệ xảy ra hiềm khích nhất nhất đều bỏ qua một bên, chúng ta đêm nay chỉ bàn chuyện công, không nói chuyện riêng, công tử thấy thế nào?

Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn nhanh Chữ Nguyên Cực và Bát Bích Tu La Tra Tranh, chỉ thấy bọn họ mặt lạnh mảy lông, không chút biểu hiện, khi ấy nhìn Nhậm Huyền nghiêm túc nói :

- Hoa Thiên Hồng là kẻ hậu học, Nhậm đương gia đã dạy, lẽ nào dám không nghe!

Nhậm Huyền đầu mày nhíu lại, trầm giọng nói :

- Nhậm mỗ bất hạnh. Tre già khóc măng, thống hận này ai gặp cũng vậy, thù này không báo hận này khó tiêu, mà cậu tử nơi chín suối cũng không nhắm mắt được!

- Nhậm đương gia nói không sai, cốt nhục thâm tình, nỗi thống hận của tôn giá tại hạ đương nhiên rất thấu hiểu!

Gần hai mươi người ngồi trong bàn chỉ lẳng lặng ăn uống, không một ai thốt lên tiếng nào, khiến không khí trong sảnh đường trầm tịch đến lạ thường. Hoa Thiên Hồng vừa nói vừa đưa mắt quét nhìn quanh trong lòng vô cùng hoài nghi.

Nhậm Huyền trầm lặng giây lát rồi bất chợt lên tiếng hỏi :

- Lệnh đường từng nói qua Hoa đại hiệp chết trong tay ai không?

Hoa Thiên Hồng tự nhiên nghe hỏi câu này thì chấn động trong lòng, ngưng mắt nhìn lão ta nói :

- Gia mẫu hiểu thấu thể tình, nên chuyện ân oán ngày xưa đã xem như gió thoảng mây bay, không từng nói cho tại hạ biết hung thủ sát hại tiên phụ là ai.

Nhậm Huyền ngó người, đầu mày nhíu lại tỏ hồ như có chút không tin, qua một lúc mới nói :

- Hung hoài lệnh đường quả thực khiến người ta kính phục, thế nhưng thù cha không đội trời chung, phận làm con lẽ nào không nghĩ đến?

Hoa Thiên Hồng trong đầu thầm nghĩ: “Giang hồ phân ba, ai cũng muốn giết đối phương, lão nói lời này chẳng phải cố khích ta đó sao?”

Tuy vẫn biết thù cha khó quên, nhưng lúc này trước mặt bọn người Phong Vân hội chàng cố kìm nén trong lòng, trầm tĩnh hỏi lại :

- Nhậm đương gia nhắc lại chuyện này hẳn có dụng ý, Hoa Thiên Hồng dẫu bất tài nhưng cũng không sao quên được phụ cừu, Nhậm đương gia xin cứ nói thẳng ra, nếu như có chỗ cần thiết, bắt tài cũng nguyện đỉnh lực mà làm!

Nhậm Huyền mỉm cười nói :

- Nhất đại hào kiệt sau này, thực ít ai bì được Hoa công tử!

Lão hoi ngừng lời lại, rồi mặt trở nên nghiêm túc nói tiếp :

- Lệnh tôn năm xưa bị hại dưới tay Thiên Ất chân nhân người đứng đầu Thông Thiên giáo, lệnh đường không nhắc đến chuyện này hẳn chỉ vì thấy Hoa công tử còn nhỏ, tài chưa đủ sợ nhất thời xung động thì nguy hiểm đến tính mạng công tử đó thôi.

Hoa Thiên Hồng nghe qua thì phần hận trong lòng, thầm nghĩ : “Lão tặc đạo, thì ra là người!”

Nhậm Huyền là người đứng đầu một trong ba thế lực mạnh nhất Trung Nguyên, tuy cố ý khích chàng, nhưng trong chuyện lớn như thế này cũng không thể tạo dựng nên mà không có bằng chứng.

Chàng lúc ấy hận cực độ, nhưng bên ngoài vẫn giữ trấn tĩnh, trầm giọng nói :

- Kiến giải của gia mẫu quả nhiên thấu đáo, thử nghĩ Thiên Ất Tử là nhân vật đứng đầu Thông Thiên giáo, võ công đã cao mà dưới trướng thủ hạ như vân tập, tại hạ đơn thân độc thể, võ công thiển bạc. Nếu nhất thời vì hận thù mà lộ cái dưng thất phu đến đó tầm cừu thì chẳng những thù cha không trả được mà tính mạng nguy vong, ngược lại còn để tiếng cười trong thiên hạ.

Nhậm Huyền nghe chàng nói cũng thầm gật đầu tán thán :

- Tiểu tử quả có tài biện thuyết, không thẹn danh là nhi tử của Hoa Nguyên Tư!

Khi ấy bỗng nghe từ phía bàn dưới có giọng người lạnh lùng vang lên :

- Tham sinh úy tử, đáng thẹn, đáng thẹn!

Giọng nói này không lớn lắm, nhưng tất cả mọi người ngồi trong sảnh đường không ai không nghe thấy. Nhậm Huyền đảo mắt lạnh lùng nhìn một vòng, tự nhiên im thin thít, chừng như cây kim rơi trên nền có thể nghe tiếng.

Hoa Thiên Hồng mắt tinh anh đã kịp nhận ra người vừa lên tiếng là một trung niên hán tử, mặt choắt tai dài, thân hình ngũ đoản, trong lòng tự nhiên thấy giận nghĩ: “Người quá quái lắm, chốc nữa nếu có chuyện thì ta tìm người thanh toán đầu tiên”.

Nhậm Huyền cũng nhận ra nét bất bình trên mặt chàng, khi ấy cười khan cố xóa đi chuyện không hay nói :

- Hoa công tử, nếu như là người khác thì có thể nói thù này khó báo, thế nhưng với Hoa công tử thì chẳng phải hết hy vọng.

Hoa Thiên Hồng ôm quyền nói :

- Nếu như được Nhậm đương gia tương trợ tại hạ cảm kích vô cùng, nhất định ngày nào đồ báo.

Nhậm Huyền nhìn chàng giọng trở nên thân thiết :

- Thực ra trong chuyện này không nên nói ai giúp ai, mà chúng ta chỉ là đồng bệnh tương lân, hợp sức hành động mà thôi. Như lão phu cũng chỉ vì chuyện khuyến tử bị hại mà ngày quên ăn, đêm chẳng ngủ, chỉ hy vọng Hoa công tử giúp đỡ truy ra hung thủ mà thôi.

Hoa Thiên Hồng nghe nói đã hiểu ý lão muốn gì, bèn nói ngay :

- Những điều mà tại hạ nhìn thấy trong đêm lệnh lang bị hại, tại hạ đã nói hết ở bên bờ Hoàng Hà...

- Những điều ấy lão phu đã được nghe báo lại, thế nhưng lão phu lần nữa muốn nghe tận miệng Hoa công tử kể lại.

Hoa Thiên Hồng nghe nói, nhớ lại huyết án trước đây trong Lạc Hà sơn trang, lại nghĩ chẳng lẽ trong chuyện này lão ta đã nhận ra manh mối gì rồi chăng?

Nghĩ rồi bèn đáp :

- Năm ngoái khi tại hạ trở lại cố cư Lạc Hà sơn trang cũng chỉ để tìm lại cố vật tề gia...

- Phải chăng là “Đan Hỏa Độc Liên”?

- Không sai, ngoài ra không hề có hành động gì khác, đồng thời cũng không hề nghĩ rằng lệnh lang lại lưu cư trong đó.

Nhậm Huyền gật gù về tin tưởng hỏi :

- Không biết Hoa công tử muốn tìm lại “Đan Hỏa Độc Liên” để làm gì?

Hoa Thiên Hồng chợt xúc động, cố gắng giữ trấn tĩnh nói :

- Đây là chuyện riêng của tại hạ, xin Nhậm đương gia lượng thứ.

- Hoa công tử đã nói hung thủ là một nữ nhân tự xưng là Phương Tử Ngọc nhưng dung mạo thì rất giống Bạch Quân Nghi?

Hoa Thiên Hồng giờ nghĩ lại nữ nhân kia quả là giống Bạch Quân Nghi, nhưng không thể nào là cô ta, khi ấy bèn nói :

- Đúng thế, nhưng chỉ là hơi giống mà thôi, vả lại xét về võ công cho đến thân pháp thì hoàn toàn khác xa với Bạch Quân Nghi...

Chợt nghe Nhậm Huyền cười gằn chen ngang nói :

- Thế thì chẳng sai!

- Không lẽ Nhậm đương gia đã nhìn ra điều gì rồi chăng?

Nhậm Huyền ngưng mắt nhìn chàng dò xét rồi nói :

- Vợ của Bạch Tiêu Thiên xuất gia tu hành trên Phạm Tinh sơn, Bạch Quân Nghi còn có một người chị em song sinh theo chân bà ta lên đó, chuyện như thế là đã rõ, Hoa công tử hiểu rồi chứ?

Hoa Thiên Hồng vừa nghe vậy buột miệng la lên :

- A! Ra thế...

Nhậm Huyền đột nhiên cũng nín bật tay chao nhẹ chén rượu tỏ ra trong lòng dao động rất nhiều, nhìn chàng rất sâu sắc, giọng gần gũi :

- Nhậm Huyền đối với lão đệ rốt cuộc mà nói, lão đệ như biết được gì sao không thẳng thắn nói ra đi?

Hoa Thiên Hồng hít vào một hơi thật sâu nói :

- Tại hạ lần đầu tiên gặp Bạch Quân Nghi là ngày mùng một đầu năm ngoài bên ngoài thành Tĩnh Châu, giờ nghĩ lại Bạch Quân Nghi nếu như không phải rong ruổi đi xa để thăm mẹ cô ta thì có gì trong ngày đầu năm chẳng ở lại trong Tổng đường qua tết.

Nhậm Huyền gật đầu nói :

- Lão đệ nghĩ vậy không sai, vợ chồng Bạch Tiêu Thiên phân cư, Bạch Quân Nghi rong ruổi hai nơi là điều tất nhiên. Vị thư thư song sinh với cô ta gọi là Tố Nghi, trong giang hồ rất ít người biết chuyện.

Chàng nói vậy rồi trong lòng thầm nghĩ: “Ngọn Thắt Chủy đoản đao trong tay Phương Tử Ngọc rõ ràng là ngọn đao đã dùng thính sắt Nhậm Bằng, nếu nói hung thủ là Bạch Tố Nghi, thì hung khí làm sao lại nằm trong tay Phương Tử Ngọc? Ài! Chuyện càng lúc càng khó hiểu!”

Chàng trong lòng nhiều mối hoài nghi nan giải, khi ấy đưa mắt nhìn quanh thấy những người khác vẫn lẳng lặng ăn uống, thậm chí có tên gục trên bàn mà ngáy tựa hồ như không ai để tâm đến câu chuyện của họ.

Đang còn suy nghĩ, bỗng nhiên nghe Nhậm Huyền háng giọng nói tiếp :

- Hoa lão đệ cũng không phải nóng lòng về chuyện này, đến lúc rồi chuyện cũng sẽ phơi bày, đến lúc đó chỉ cần Hoa lão đệ ngồi đứng ra làm chứng xem Nhậm Huyền ta đem tên gian nhân kia tế sống anh linh vong hồn con ta như thế nào!

Hoa Thiên Hồng nghĩ thù giết con cũng kém gì giết cha, lão phản hận đến thế cũng chẳng trách, gật đầu đồng tình rồi nói :

- Nhậm đương gia có biết vì sao Bạch phu nhân lại cam tâm xa bỏ hồng trần quy y cửa Phật?

Nhậm Huyền cười nhạt nói :

- Nghe nói phụ Bạch Tiêu Thiên bất hòa với nhau, nhưng chuyện trong phòng the thế nào thì ai mà biết rõ được!

- Vâng... nhưng chuyện liên quan đến cái chết của lệnh lang, vì sao Nhậm đương gia không ra tay bắt Bạch Tố Nghi vấn tội?

- Ừm! Nói tuy là vậy, nhưng chuyện còn chưa có chứng cứ khác rõ ràng, chỉ bằng vào một câu nói của lão đệ làm sao có thể ra tay? Huống hồ lão đệ là người giao tình không tệ với Bạch Quân Nghi, giả vờ như khi ba mặt một lời đối chứng, lão đệ người lại nói đối phương không phải là hung thủ, Nhậm Huyền ta còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ.

Hoa Thiên Hồng nghe nói thì ửng mặt, bình tình nói một cách khí khái :

- Bất tài từ nhỏ thụ gia huấn rất nghiêm, xưa nay chưa từng điên đảo trắng đen, lộng ngôn cuồng ngữ.

Nhậm Huyền cười phá lên, vỗ vai chàng thân mật nói :

- Nhậm mỗ chỉ nói đùa, lão đệ chớ cho là thực (...) chuyện liên quan đến tồn vong của Nhất bang, Nhất hội, không thể không cẩn thận.

Nói đến đó lão đưa mắt nhìn một vòng xuống bàn dưới, liền thấy năm người đứng lên cúi thấp đầu thi lễ rồi bước nhanh ra ngoài không hề nói tiếng nào.

Hoa Thiên Hồng trong lòng sinh nghi, nhưng cũng không tiện hỏi, bèn nói :

- Chỉ một thanh Kim kiếm nhỏ nhỏ, trước tiên rơi vào tay Chu Nhất Cuồng, sau đó lại nằm vào tay Nhậm đương gia, nếu như Bạch Tố Nghi đúng là hung thủ thì thanh kiếm đó giờ đây nằm trong tay Bạch Tiêu Thiên. Người người tranh đoạt một thanh kiếm mà cho rằng liên quan đến bí kíp tuyệt học, chuyện này thực khiến tại hạ khó tin.

Nhậm Huyền nghe chàng nói vậy cười lãnh nhiên nói :

- Trong thanh Kim kiếm tàng chứa một câu đố bí ẩn, tuy rằng thanh kiếm ấy luân phiên nằm trong tay nhiều người, nhưng chưa có ai giải được bí ẩn, có điều thanh Kim kiếm liên quan đến võ công của Hưởng Đông Lai là chuyện chắc chắn trăm phần trăm.

Hoa Thiên Hồng trầm nghĩ: “Kỳ quái, Chu Nhất Cuồng, Thương Tu Khách và giờ là Nhậm Huyền đều khẳng định thanh Kim kiếm có liên quan đến võ công của Hưởng Đông Lai, nhưng không biết mấu chốt ở chỗ nào?”

Chàng chưa nói gì, thì lại nghe Nhậm Huyền lên tiếng nói tiếp :

- Khi Hưởng Đông Lai bị chúng ta vây đánh tình thế nguy cấp thì may được lệnh tôn cứu thoát (...)

Hoa Thiên Hồng nghe thì ngó người một lúc lắc đầu nói :

- Gia mẫu thường răn giới tại hạ không được bận tâm tham niệm, chuyện về thanh Kim kiếm trước đây chưa từng nghe gia mẫu nói qua.

Nhậm Huyền gật đầu cười nói :

- Lệnh đường trí mưu còn hơn lệnh tôn, đó là chuyện cả giang hồ này xưa nay đều biết.

Nói rồi lão nâng chén rượu lên tỏ ý cung kính. Hoa Thiên Hồng trầm nghĩ: “Chuyện hôm nay xem ra bên trong có gì khác thường, ta cứ thử cáo từ, xem lão phản ứng thế nào?”

Nghĩ rồi chàng uống cạn chén rượu, đoạn đứng lên ôm quyền nói :

- Tại hạ tửu lượng rất kém, hơn nữa cũng muộn lắm rồi, xin kiếu từ, ngày sau còn có dịp đến hầu lĩnh Nhậm đương gia!

Nhậm Huyền trên mặt thoáng hiện một nụ cười manh trá nói :

- Hoa lão đệ uy thái hơn người, tư chất quá nhân, chỉ vài chén rượu nhạt thì đáng nói gì?

Hoa Thiên Hồng thấy lão ta không có ý tổng khách, biết tất có chuyện, khi ấy đẩy nhẹ bàn, trầm sắc mặt nói :

- Nhậm đương gia cố ý cường lưu khách đó chăng?

Nhậm Huyền buông tiếng cười gần trong hòng, nhưng vừa lúc ấy đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng người quát tháo âm ỉ, tựa hồ như ở tiền viện xảy ra chuyện gì không ổn.

Trung niên hán tử đứng sau lưng Nhậm Huyền vừa nghe có tiếng náo loạn, lập tức phóng nhanh ra ngoài, chốc lát chạy trở vào bẩm cáo với Nhậm Huyền :

- Có một người không chịu báo tính danh lại cứ xông vào nội viện, hiện tại đang động thủ với Kim đao thân vệ.

Nhậm Huyền gạt nhẹ đầu chừng như không để tâm đến chuyện ấy, nhưng tiếng quát tháo lẫn tiếng binh khí va chạm nhau nghe càng lúc càng rõ, khiến mọi người ngồi trong phòng đều phải nhíu mày biến sắc.

Hoa Thiên Hồng trong đầu chợt nghĩ đến một chuyện bèn nhìn Nhậm Huyền nói :

- Nhậm đương gia, có lẽ Thương Tu Khách lão tiên bối nhận thấy văn bối đi lâu không về, cho nên lo lắng mới đến tìm chăng?

Nhậm Huyền nhíu mày lại trầm giọng :

- Thương Tu Khách không thể qua nổi đám Kim đao thân vệ của ta, chỉ sợ... A, hay là chính lệnh đường?

Hoa Thiên Hồng nghe nói mẫu thân đến thì chấn động cả người. lúc ấy liền cùng Nhậm Huyền chạy ra phía trước xem thực hư thế nào.

Nhưng ra đến tiền viện, chỉ thấy tám nhân vật trong Kim đao thân vệ chia thành hai hình vòng cung vây đánh một lão nhân, ánh đao loang loáng, khí thép rờn rợn bao trùm hết cả người lão nhân. Thế nhưng lão nhân đơn kiếm tả xung hữu đột, thân hình nhỏ thó cứ như con thoi trong làn đao, chung quy vẫn không hề thấy nao núng.

Hoa Thiên Hồng quan sát thấy tám gã Kim đao thân vệ thân hình cao lớn, đoản kinh đại lực, mặt đen mắt sáng, đao thế chiêu thức kỳ ảo, mà từng chiêu trông nhịp nhàng ăn khớp với nhau. Tuy chưa làm gì được lão già, nhưng chiếm thế thượng phong, bức ép lão già vào thế bị động, thảo nào mà Nhậm Huyền cho rằng phải chính thân mẫu chàng đến.

Nhậm Huyền ngược lại từ khi nhìn thấy lão nhân thì đầu mày nhíu chặt, đột nhiên bước tới hai bước khoát tay thét lớn :

- Ngưng tay!

Tám gã Kim đao thân vệ nghe lệnh Hội chủ lập tức thu đao thoái lui hai bên theo hình cánh cung, Nhậm Huyền nhìn lão già cười kha kha nói :

- Hoa đại quân gia, mười năm không gặp, còn nhớ Nhậm mỗ chứ?

Lão già ngưng mắt nhìn Nhậm Huyền trầm giọng nói :

- Các hạ còn nhớ được lão bộc Hoa Vân này, lẽ nào Hoa Vân lại quên các hạ,

Rồi lão đảo nhanh ánh mắt nhìn quanh, lớn tiếng nói :

- Thiếu chủ ta...?

Lão chưa dứt câu, bỗng ánh mắt ngưng nhìn vào Hoa Thiên Hồng thân hình phát run. Lão già người nhỏ thó, nhưng nét mặt tinh anh, ưu kỳ là đôi mắt sáng ngời linh lợi, Hoa Thiên Hồng trông rất lạ, tựa hồ như

chưa từng gặp qua. Thế nhưng vừa rồi Nhậm Huyền gọi lão ta “Hoa đại quân gia” thì trong lòng chàng xao động, đến khi nghe lão tự xưng Hoa Vân thì chàng kịp hiểu người này chính là lão bộc ba đời trong Hoa gia trang năm xưa, tự nhiên sung sướng sải chân bước nhanh tới kêu lên :

- Lão Vân, ta chính là Tinh nhi!

Hoa Thiên Hồng vốn hồi nhỏ người trong trang thường gọi chàng là Tinh nhi, cho nên mới dùng cái tên ấy. Hoa Vân nghe thế ngưng mắt nhìn chàng từ đầu đến chân, rồi bất chợt quỳ gối xuống đất giọng run run xúc động nói :

- Thiếu chủ, lão nô tìm đến khổ!

Đôi mắt ngưng trông cứ nhìn chăm chăm vào mặt thiếu chủ của mình không chớp, bất giác đôi dòng nhiệt lệ chảy dài.

Hoa Thiên Hồng thấy vậy tình cảm cũng khó ngăn đôi mắt cay cay ngấn lệ :

- Lão Vân, nên đứng dậy rồi nói chuyện

- Chủ mẫu đâu?

Lão hỏi qua nước mắt, chân vẫn quỳ trên đất không chịu đứng lên, Hoa Thiên Hồng hai tay đỡ lão khó khăn nói :

- Mẫu thân còn ở quan ngoại, ở đây không tiện nói chuyện, chúng ta về khách điểm rồi nói.

Hoa Vân nghe vậy mới đứng lên, giơ tay áo gạt nước mắt nói :

- Thiếu chủ, chúng ta đi.

Hoa Thiên Hồng gật đầu định bước đi, bất chợt nhớ ra còn một chuyện quan trọng, nhìn Nhậm Huyền ôm quyền trấn tĩnh nói :

- Hoa Thiên Hồng to gan, dám xin Nhậm đương gia một vật!

Nhậm Huyền vuốt râu cười lạnh đạm hỏi :

- Có phải định lấy thuốc giải cho Tần Ngọc Long?

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Tần Ngọc Long chỉ là kẻ hậu sinh sơ nhập giang hồ, Nhậm đương gia hùng cứ nhất phương, quân hạt nửa thiên hạ, làm khó hấn ta thì cũng chẳng ích gì!

Chợt nghe Chử Nguyên Cực lên tiếng chen vào nói :

- Hoa công tử, đã đoạt người từ tay Chử mỗ, thì thuốc giải cũng nên lấy từ Chử mỗ mới phải!

Hoa Thiên Hồng cắt ngang nói :

- Nhị đương gia nói thế sai rồi, trong Phong Vân hội, Nhị đương gia chỉ dưới một người mà trên muôn người, so ra cũng không phải nhân vật tầm thường. Năm xưa khi gia phụ còn tại thế, hành cước giang hồ tự dưng ân oán khó tránh, giờ đây nếu có gì thì tại hạ xin gánh nhận, đến như chuyện động can qua tranh hùng xưng bá thì tại hạ không có hùng tâm ấy.

Chư Nguyên Cực cười nhạo nói :

- Ý Hoa công tử nói vô sự quyết không cùng người khác động thủ?

- Không sai! Tại hạ không muốn động can qua, chuyện cứu người cấp bách nên mới ngượng mong Nhị đương gia nhón tay làm phúc. Còn nếu như Nghĩa hiệp đương gia có bức ép thì tại hạ cũng đành hầu tiếp, nhưng chỉ là đến khi lấy được giải được thì thôi, quyết không để tâm đến võ công cao hạ.

Ý tại ngôn ngoại, không động thủ thì thôi, nếu động thủ thì quyết đấu trí mạng mới thôi. Song phương tình thế căng thẳng. Chợt nghe Nhậm Huyền cười phá lên kha kha nói :

- Nhị đệ, Hoa công tử nói đúng. Nếu luận võ công thì Hoa công tử chưa hẳn đã là đối thủ của nhị đệ mà nhị đệ chưa hẳn đã là đối thủ của ngu huynh, như Hoa đại hiệp còn tại thế thì ngu huynh cũng chưa hẳn là đối thủ của ông ta. Ở đời nếu như lấy thành bại luận anh hùng, tranh nhau một chiêu một thức thì thực không cần thiết.

Nói rồi lão lấy trong tay áo ra một viên thuốc giải bọc sáp trao cho Hoa Thiên Hồng. Hoa Thiên Hồng tiếp lấy viên giải được ôm quyền nói :

- Nhậm đương gia hùng tâm đại lượng, tại hạ thực cảm kích vô cùng. Hôm nay chúng ta chủ bộc trùng phùng nên nếu có gì sơ xuất, ngày khác sẽ đến thụ tội.

- Ha, ha... Hoa công tử nói thế không đúng!

- Không biết Nhậm đương gia có gì chỉ giáo?

- Thù giết cha lẽ nào không báo? Khi thời cơ báo thù đến thì công tử định bỏ đi, há có đạo làm con nào như thế?

Hoa Thiên Hồng nghe nói giật mình thầm nghĩ: “Phong Vân hội tất có vấn đề với Thông Thiên giáo, bọn chúng đều không biết bệnh tình trầm kha của mẹ ta, cho nên cố khích ta nhúng tay vào chuyện này!”

Chàng từ khi xuống núi chỉ mang trong lòng một tâm nguyện mà mẫu thân truyền thụ thanh trừ quần ma, chấn hưng võ lâm bạch đạo. Trước mắt hai trong ba đại tà phái đang khởi tranh diệt nhau, rõ ràng là một cơ hội tốt. Huống gì, chuyện lại có quan hệ đến thù cha, lẽ nào ta không nhân tương kế tựu kế hành động.

Trong đầu nghĩ nhanh rồi quay lại trao viên thuốc giải được cho Hoa Vân, nói :

- Lão Vân, nhanh đem viên thuốc này về Hưng Long khách điểm trao cho một vị Thương Tu Khách tiền bối.

Hoa Vân nhận viên thuốc giải gấp ngừng nói :

- Vừa rồi, lão nô chính từ chỗ đó đến, hay là từ từ rồi đem đến...

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói ngay :

- Cứu người như cứu hỏa, sớm chừng nào hay chừng ấy, lão Vân cứ yên tâm, kẻ nào muốn lấy mạng ta cũng không dễ đâu!

Hoa Vân còn chút ngờ người, nhưng thấy chàng cương quyết đành quay người rồi lắc nhẹ một cái đã biến mất trong màn đêm.

Hoa Thiên Hồng cũng nhận thấy thân pháp của Hoa Vân nhanh không tưởng trong lòng hơi nhẹ đi, nhưng bọn người trong Phong Vân hội thì ngược lại, đều thất sắc kinh động, quả thực vừa rồi Hoa Vân thi triển khinh công nhanh đến ít người trong bọn nhận ra như thế nào.

Qua giây lát, Nhậm Huyền phát tay ra hiệu, lại thấy năm người trong bọn cúi người thi lễ rồi lẳng lẳng phóng đi cực nhanh, không ai nói tiếng nào.

Hoa Thiên Hồng trong lòng vô cùng ngỡ vực, nhưng không tiện chất vấn, khi quay lại chuyện vừa rồi hỏi :

- Thông Thiên giáo chủ ở xa tận Lâm An, vừa rồi Nhậm đương gia nói là thời cơ báo thù cha đã đến, không biết ý là định nói gì?

Nhậm Huyền cười lãnh đạm, quay người bước đến nói :

- Phong Vân hội đã huy động huynh đệ xuống phương Nam, nếu được Hoa công tử cùng đi thì vinh hạnh vô cùng.

Hoa Thiên Hồng giật mình thầm nghĩ: “Chuyện này mới thực đột ngột, không nghe tăm hơi gì, vậy mà không ngờ cuộc đại chiến ngầm ngầm sắp nổ ra”.

Bấy giờ một lời của Nhậm Huyền hết sức bất ngờ khiến chàng nhất thời chưa định chủ ý, hồi lâu không đáp.

Mọi người kéo nhau trở vào lại trong sảnh đường, Nhậm Huyền nhìn chàng cười mấy tiếng nói :

- Từ đây đi Lâm An mất mấy ngày, chúng ta đêm nay giờ Tý lên đường. Hoa công tử xin ăn uống cho no, kéo đường dài chóng đói.

Hoa Thiên Hồng nghe vậy chỉ gật nhẹ đầu rồi trầm tĩnh ăn uống, một lúc không ai hỏi han gì, chàng để tâm suy nghĩ đến tình thế của chàng lúc này và nghĩ đến đối sách.

Chàng nghĩ: “Thông Thiên giáo chủ chỉ là một trong những hung thủ sát hại phụ thân, thù cha tuy báo nhưng cũng không nên nóng vội để bị đối phương lợi dụng, thậm chí như Nhậm Huyền tính khích chàng dùng làm tiên phong cho hắn. Trước mắt cần bình tĩnh, nhân kế địch làm kế mình, tìm cách khích bác cho cả ba phái diệt nhau thì mới là thượng sách”.

Nghĩ vậy rồi tính nhanh trong đầu bèn chủ động lên tiếng nói :

- Thiên hạ phân ba, thế bình ngang ngửa, giờ Nhậm đương gia chủ động tấn công nhất phương, thắng bại thế nào còn chưa biết, nhưng hao tổn binh mã, suy yếu chân lực là điều khó tránh. Khi ấy một mình Thần Kỳ bang khoan tay rung đùi hưởng thế ngư ông đắc lợi.

Nhậm Huyền gật gù cười ha hả nói :

- Hoa công tử nói quả không sai, trận này ra quân không thắng, Phong Vân hội chẳng những nguyên khí đại tổn mà chỉ sợ từ nay về sau không còn sức vực lại uy danh của mình.

- Nói vậy Nhậm đương gia tất đã nắm chắc trong tay trước khi hành động.

- Ha ha... Hoa công tử thông minh tuyệt đỉnh, thực khiến Nhậm mỗ khâm phục.

Lão ta chỉ nói vậy, nhưng chung quy vẫn không để lộ ra tâm ý của mình. Hoa Thiên Hồng biết khó hỏi thêm gì nên cũng chẳng nói nữa.

Ăn uống một hồi lâu, chuẩn bị đứng lên thì chợt thấy Hoa Vân quay trở lại, bước thẳng đến bên cạnh chàng nói :

- Thiếu chủ, thuốc giải đã đưa cho Thương Tu Khách.

Hoa Thiên Hồng thấy lão ta nhất nhất xưng hô chủ tớ như cũ, trong lòng cảm kích, nhưng đó đã thành nếp thường không thể thay đổi, khi ấy chỉ tay vào hàng ghế trống bên cạnh nói :

- Đêm nay chúng ta lên đường đi xa, lão Vân nhanh xuống ăn đi.

Hoa Vân năm xưa là lão quản gia trong Lạc Hà sơn trang, tuy rằng chỉ là lão nô bộc, thế nhưng luận vai vế giang hồ lẫn võ công thì đều không kém gì Nhậm Huyền cho nên giờ Hoa Thiên Hồng bảo lão ta ngồi cùng bàn thì không ai tỏ thái độ bất mãn hay chẳng hài lòng.

Thế nhưng Hoa Vân lắc đầu nói :

- Lão nô không đói.

Nói rồi chỉ đứng hầu nghiêm túc sau lưng Hoa Thiên Hồng. Bấy giờ bàn dưới đã thấy mọi người ăn uống xong từ lâu, Chữ Nguyên Cực chợt lên tiếng :

- Đại ca, huynh đệ đã sẵn sàng lên đường.

Nhậm Huyền gật gù nói :

- Nhớ kỹ những điều đã thương nghị, phân lộ mà đi, tiền hô hậu ứng, tập trung tại Tiểu Giang chờ ta đến.

Chữ Nguyên Cực ứng thanh đáp lớn một tiếng rồi quay người đi nhanh ra ngoài. Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn thấy mọi người lũ lượt ra ngoài hết, chốc lát trong hoa sảnh im phăng phắc chỉ còn lại Nhậm Huyền, Bát Bích Tu La Tra Tranh và gã trung niên hán tử lưng đeo Đại Hoàn đao.

Nhậm Huyền tựa hồ như tinh thần còn chưa đủ phấn chấn, tự chuốc thêm một chén rượu đầy, cười khà lên một tiếng lẩm bẩm nói :

- Từ sau Bắc Minh hội, giang hồ tịch mịch lặng ngắt như chết, mười năm ròng trôi qua, hôm nay mới thấy có chút sinh khí, Phong Vân hội thanh trừng ác tặc, để xem Thiên Át tặc đạo có thất sắc kinh hồn hay không?

Nói đến đó lão đứng lên cười vang ha hả, nhìn Hoa Thiên Hồng nói tiếp :

- Hoa lão đệ, chúng ta cũng lên đường thôi.

Hoa Thiên Hồng rời ghế trong lòng thầm nghĩ: “Thì ra đều là hạng người sợ thiên hạ không loạn, ắt hẳn bất động chỉ là nhân thời cơ còn chưa đến đó thôi mà”.

Bấy giờ cả bọn rời sảnh đường ra trước tiền viện, đã thấy Kiều Quảng chuẩn bị sẵn bảy tám con ngựa cao khỏe, Nhậm Huyền quay đầu chìa tay nói :

- Hoa lão đệ, mời!

Hoa Thiên Hồng cũng chẳng khách khí, chọn lấy một con ngựa nhảy phốc lên, lát sau năm người (...)

Bọn họ vừa đi ra hết quan lộ, thì phía sau trên đường xuất hiện bảy tám bóng đen phân ra người vọt lên mái ngói, có người lẩn trong màn đêm theo chân người ngựa.

Hoa Thiên Hồng thấy Nhậm Huyền ra thành theo cửa bắc thì thoáng ngỡ ngàng, nhưng rồi liền thấy lão rẽ xuống đường đông, cuối cùng vào lộ nam đi theo hướng Hoa Âm.

19. Chương 19: Thiên Lý Nam Chinh

Đoàn ngựa ra khỏi thành thì phóng nước đại xuyên màn đêm, rong ruổi đến khi trời sáng hửng thì cả bọn mới vào một trấn nhỏ bên đường để nghỉ ngơi ăn uống.

Hoa Thiên Hồng chợt lên tiếng hỏi :

- Nhậm đương gia, lần này xuất chinh là công nhiên đối đầu hay nhân cơ xuất kỳ bất ý tập kích?

Nhậm Huyền đáp :

- Giang Nam phồn thịnh, phạm thông đô đại ấp đều có Phân đàn của Thông Thiên giáo, chúng ta tiến đại binh khó bề giữ kín hành tung. Cho nên chỉ cần nhanh chóng đúng ngày mùng 3 tháng 7 tề tập được tại Trấn Giang. Thiên Át tặc đạo đến lúc ấy mới hay tin thì có triệu tập binh mã cũng chậm mà phòng bị cũng khó kỹ lưỡng.

Hoa Thiên Hồng đã nhìn ra trong chuyện này không đơn giản chỉ song phương tham dự mà nhất định sẽ xuất hiện người của Thần Kỳ bang. Nhưng biết hỏi trước cũng bằng thừa, trong lòng đã định cứ chờ thời hành động.

Bỗng nghe Nhậm Huyền hỏi :

- Hoa lão đệ “Tẩu độc” có thời gian nhất định chứ?

- Ừ... thường vào giờ Ngọ.

Nhậm Huyền trầm ngâm như tính toán rồi nói :

- Đến giờ Mùi, chúng ta như tới được Cao Gia trấn thì dừng ngựa nghỉ ngơi.

- Nhậm đương gia chớ nên chỉ vì tại hạ mà chậm hành trình.

- Ha ha.... Thiên lý hưng sư, đi đứng có trạm, nếu nóng vội đến đó địch khỏe ta mệt thì làm sao mà mong thắng lợi.

Ăn uống qua loa, cả bọn lại tiếp tục lên đường. Đến gần trưa, độc tính trong người Hoa Thiên Hồng bắt đầu phát tác, chàng liền xuống ngựa, phóng chân chạy bộ.

Chàng càng chạy càng nhanh, nháy mắt đã vượt lên trước cả đoàn người ngựa, chạy miết đến cả trăm trượng. Hoa Vân không muốn rời khỏi chàng nửa bước nên cũng bỏ ngựa chạy theo bên cạnh, nhìn thấy chàng mặt đỏ bừng bừng, mồ hôi nhễ nhại, nét mặt lộ vẻ đau đớn thì trong lòng bất nhẫn nói :

- Thiếu chủ, nếu như chịu không nổi để lão phu điểm huyết phong bế kinh mạch rồi công thiếu chủ đi nhé.

Hoa Thiên Hồng ngó người thầm nghĩ: “Phong bế huyết đạo xem cũng hay, nhưng ta chưa từng thử qua, chẳng biết thế nào”.

Khi ấy lắc đầu nói :

- Cứ để ta chạy một mình, lão Vân nhanh quay lại ngựa đi.

- Lão nô chạy được mà.

- Ài! Chỉ vì trong người ta thọ độc bất đắc dĩ nên mới chạy như thế này, đối phương lúc nào cũng rình rập chực hại ta, nếu như lão không giữ sức lực để nhờ xảy ra chuyện gì thì đối phó thế nào, chẳng phải thất sách lắm sao.

Hoa Vân nghe như vậy nhưng vẫn ngập ngừng áy náy nói :

- Thiếu chủ chạy bộ, lão nô ngồi ngựa sao yên.

Hoa Thiên Hồng mặt đỏ gay, thấy lão vẫn cứ cố chấp thì tức giận gần giọng nói :

- Hừ! Phụ thân đã mất, mẹ ta ở xa, cho nên lão mới không nghe lời ta chứ gì.

Hoa Vân nghe một câu này thì khựng người dừng lại, lắp bắp trong miệng :

- Lão nô...

Những còn nói chưa hết câu thì Hoa Thiên Hồng đã phóng người chạy như điên như cuồng, còn lại mình lão đứng ngây người, bất đắc dĩ buông tiếng thở dài rồi quay lại.

Vừa lúc này thì bọn Nhậm Huyền cũng đã thúc ngựa chạy đến nơi. Hoa Vân đành lên ngựa của mình, tay nắm cương ngựa Hoa Thiên Hồng thúc chạy đi.

Cứ như thế đến cuối giờ Ngọ, đầu giờ Mùi thì cả đoàn tới được Cao Gia trấn. Trấn tuy không lớn nhưng lại là một thông lộ bắc nam nên lũ khách thường ghé chân nghỉ lại, cho nên trong trấn lớn nhỏ có đến năm khách điểm.

Hoa Thiên Hồng toàn thân ướt đẫm mồ hôi, vào đến khách điểm liền dặn tiểu nhị chuẩn bị nước nóng cho chàng tắm. Hoa Vân cẩn thận hơn, gọi một tên tiểu nhị lại trao cho nén bạc dặn :

- Người nhìn thấy vóc dáng thiếu gia ta rồi chứ, nhanh ra ngoài tìm mua một chiếc trường bào màu lam thêu kim tuyến, đai lưng lớn màu lục và thêm một đôi ủng da màu hồng phấn. Còn ta thì chọn một bộ quần áo tầm thường màu sẫm là được.

Tên tiểu nhị nhìn lại vóc dáng hai người đoạn cúi đầu lĩnh tiền đi ra.

Hoa Thiên Hồng nhìn Hoa Vân hỏi :

- Ăn mặc thế nào chẳng được, có gì phải tỉ mỉ thế?

Hoa Vân nhìn chàng cười nói :

- Đại gia khi còn tại thế thường thường vận trang phục như thế.

Hoa Thiên Hồng nghe thế thì cảm động, nguyên lão nhớ đến tiên chủ của mình nên muốn thiếu chủ sẽ là hình ảnh tái hiện của tiên chủ.

- Lão Vân võ công cao cường, xem ra người trên giang hồ cũng khó mấy người bì kịp.

Hoa Vân ửng mặt nói :

- Võ công của lão nô chính là hấp thụ từ lão thái gia, khi đại gia học nghệ, lão nô cũng theo học cùng người.

Hoa Thiên Hồng không ngờ võ công Hoa Vân lại hấp thụ chính từ tổ phụ, thảo nào mà tinh thông tuyệt đỉnh chẳng kém gì với phụ thân chàng. Khi ấy nhìn thấy Hoa Vân nhắc lại người xưa rồi mũi lòng muốn khóc, chàng vội nói :

- Mẹ không thích thấy ta khóc, hiện tại hành cước giang hồ, chớ nên để những nỗi thương tâm làm chùng lòng nhụt chí.

Hoa Vân vội chùi nước mắt hỏi :

- Chủ mẫu vì sao phải đến quan ngoại, còn thiếu chủ thì một mình phiêu bạt khắp nơi?

Hoa Thiên Hồng đảo nhanh ánh mắt nhìn vách tường phòng kế bên, cố tình cười lớn nói :

- Ta đi ngao du bên ngoài, mẹ ta phát hoảng mới đi tìm.

Hoa Vân không biết lời này thực hay giả, chỉ nói :

- Ài! Thiếu chủ thực là... khắp nơi đều có cừu gia, cứ đi lung tung thế này thì rất nguy hiểm.

Hoa Thiên Hồng chỉ cười thầm trong lòng, lại hỏi :

- Thế những năm qua lão Vân sống như thế nào?

- Từ sau Bắc Minh hội, chủ mẫu vội vàng trở lại sơn trang, lệnh lão nô dẫn toàn trang chúng đến Đông Hải an trí, lão nô vốn không nguyện rời khỏi thiếu chủ, không biết chủ mẫu giấu thiếu chủ ở đâu, nhưng cũng không dám trái lệnh chủ mẫu...

Nói đến đó lão bỗng thở dài nói tiếp :

- Tính tình chủ mẫu hẳn thiếu chủ cũng biết.

- Mẹ ta quả không dễ nói chuyện như cha, đến ta xưa nay cũng không dám làm trái ý người.

- Ai mà dám trái ý chọc giận chủ mẫu, khi ấy tình thế nguy cấp, chủ mẫu trong người lại thụ trọng thương, lão nô không biết thiếu chủ như thế nào nên trong lòng thực tình bất mãn với mệnh lệnh của chủ mẫu.

Hoa Thiên Hồng đỡ lời cho mẹ :

- Trong chuyện này mẹ ta sắp đặt tất có chủ ý của mình.

Hoa Vân lại không nghĩ thế :

- Tuy là có lý, nhưng không thỏa đáng. Họ Hoa duy nhất chỉ còn lưu lại một mình thiếu chủ, trong bốn trang chỉ có lão nô là nhờ hấp thụ võ công của lão thái gia nên mới tinh thông, vậy mà không theo hầu vệ thiếu gia, lại dẫn chúng đến Đông Hải, thử hỏi làm sao lão nô yên tâm cho được.

Lão ta tập trung nói mà lời nói này thì cũng dễ hiểu, họ Hoa chỉ còn lại chút cốt nhục huyết thống là Hoa Thiên Hồng, Hoa phu nhân nói gì đi nữa cũng là người ngoài. Cho nên lão tận trung tận chí theo hầu thiếu chủ là điều đương nhiên.

Hoa Thiên Hồng nghe thì cảm kích vô cùng, nhưng chuyện vốn do mẹ chàng quyết định, chàng cũng không biết nên nói thế nào, dẫu sao thì chuyện cũng đã qua.

Vừa lúc đó tiểu nhị bưng chậu nước nóng vào phòng cho chàng tắm, Hoa Thiên Hồng nhân cơ hội cắt ngang câu chuyện :

- Trước tiên ta tắm, rồi chúng ta đi ăn cơm.

Hoa Vân dặn tiểu nhị chuẩn bị cơm nước rồi đóng cửa phòng lại, lão ta ngồi một góc cho chàng tắm tự nhiên.

Hoa Thiên Hồng cởi quần áo vào bồn, vừa tắm vừa nói trở lại câu chuyện bỏ dở :

- Sau đó thế nào?

Hoa Vân ngồi trên ghế ở góc phòng nghe hỏi bèn đáp :

- Trước khi đi, chủ mẫu còn căn dặn kỹ lưỡng, đợi chừng nào lão nô luyện thành Thiếu Dương cương khí thì quay trở lại Trung Nguyên tìm thiếu chủ. Lão nô bất đắc dĩ đành mang toàn trang chúng đến tận Đông Hải an trí. Thiếu Dương cương khí rất khó luyện, lão nô tư chất lại không bằng đại gia, năm hai mươi bảy tuổi đại gia đã luyện thành Thiếu Dương cương khí, lão nô thì cực khổ ngày đêm mà luyện ròng rã sáu bảy năm mới tạm là có thành tựu.

Hoa Thiên Hồng nghe thì cảm động, mỉm cười nói :

- Gắng gượng mà luyện công thì không còn gì cực khổ bằng, may mà cũng thành công, xem ra không uổng phí công sức và thời gian.

- Lão nô sau khi luyện thành công phụ liền trở lại Trung Nguyên, chạy xuôi chạy ngược vất vả lắm mới hỏi thăm vài người cố giao tin tức thiếu chủ, ba bốn năm nay tìm thiếu chủ đến khổ cực.

Hoa Thiên Hồng ngậm thở dài, hỏi :

- Những vị cố giao gia phụ ra sao?

Hoa Vân lắc đầu ngao ngán nói :

- Những người võ công cao cường thì quy tiên gần hết, trong nhà chỉ thấy còn lại đàn bà trẻ con, một số nghe đâu còn bắt tằm tích, không biết ẩn dật phương nào.

Hoa Thiên Hồng cảm thán trong lòng, cứ nhớ đến nhân vật thành danh chịu ẩn thân như Tần Bách Xuyên rồi cũng gia tan thân tán, đừng nói đến những người khác.

Vừa lúc này tiểu nhị vào phòng mang cơm nước, Hoa Thiên Hồng tắm xong, hai người ăn một bụng no rồi mới đi nghỉ.

Đến chiều khi Hoa Thiên Hồng thức dậy thì thấy quần áo đã chuẩn bị xong, Hoa Vân giúp chàng vận vào rồi cứ ngẩn ngía hết phía trước, đến phía sau tấm tắc khen :

- Tuyệt! Không khác gì đại gia năm xưa, duy chỉ có miệng và mắt thì xinh xắn giống chủ mẫu.

Hoa Thiên Hồng ửng mặt cười hỏi :

- Tình tính ta thì giống ai!

Hoa Vân ngẫm nghĩ rồi nói :

- Đại gia hiền không giống chủ mẫu nghiêm khắc, thiếu chủ từ nhỏ nghịch ngợm rất giống đại gia, nhưng hiện giờ thì chẳng biết giống ai.

Hoa Thiên Hồng cười nói :

- Trong thời loạn thế này nên giống gia mẫu thì tốt hơn.

Ăn uống xong thì trời tối hẳn, chủ bộc hai người ngồi uống trà trong phòng, Hoa Vân chợt thấp giọng nói nhỏ :

- Thiếu chủ, lão nô đã tra ra một chuyện, trận hỗn chiến cuối cùng trên Bắc Minh hội năm xưa, chính bọn Thiên Ất tặc đạo của Thông Thiên giáo liên thủ với Yên Sơn Nhất Quái, Long Môn song sát của Phong Vân hội và ngoài ra còn thêm một nhân vật gọi là Chu Nhất Cuồng, năm tên vây đánh một mình đại gia.

Hoa Thiên Hồng gật đầu, rồi đánh mắt về hướng tường phòng bên cạnh nói khẽ :

- Tai vách mạng dinding!

- Ba tên đại ma đầu của Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội đều là hạng bỉ ổi vô sỉ, không giữ lời hứa, không trọng chữ tín. Chúng ta tự thân đơn độc đi tìm diệt Thiên Ất tặc đạo báo thù đại gia, nếu cùng phường với Nhậm Huyền cũng chẳng ích lợi gì.

Hoa Thiên Hồng ánh mắt kiên nghị nhìn lão thấp giọng nói :

- Chúng ta không chỉ đơn giản báo thù riêng, mà đại sự nhất định phải làm là hủy diệt cả Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội.

Hoa Vân giật mình suýt nữa thì la lên, thầm kích động nói :

- Sức đâu làm nổi?

- Hừ! Ta còn nhiều chuyện đương nhiên không phải nói một chiều. Nhậm Huyền lúc này đang lợi dụng ta, cho nên hắn còn chưa ra tay, một khi xong chuyện nhất định khử ta, cần hết sức đề phòng.

- Theo thiên ý của lão nô thì chúng ta nhanh tìm gặp chủ mẫu bàn nghị kế sách.

Lão nói chưa hết câu chợt nghe bên ngoài có tiếng chân người, bèn hỏi lớn :

- Ai?

Cửa mở ra, xuất hiện một trung niên hán tử cao lớn, người này chính là thủ lĩnh bốn mươi tay thân vệ, họ Tả tên Văn Khôi, vừa vào phòng ôm quyền nói ngay :

- Tệ đương gia mời công tử chuẩn bị lên đường tiếp.

Hoa Thiên Hồng gật đầu đứng lên rời khỏi phòng, Hoa Vân ôm bọc hành lý theo sau. Nhậm Huyền và Bát Bích Tu La Tra Tranh đã chờ sẵn. Tả Văn Khôi thanh toán tiền phòng, rồi cả đoàn năm người tiếp tục lên đường, phóng ngựa xuyên màn đêm về hướng Nam.

Bốn mươi tay hán tử trong đội thân vệ thì đi trước một bước làm tiền trạm, bọn Chủ Nguyên Cực thì không biết đi theo hướng nào, nhưng từ đêm phân tán tại Tào Châu đến giờ không gặp lại.

Bọn họ cứ vậy, vừa đi vừa nghỉ liên mấy ngày, trong đoàn đối với chuyện Hoa Thiên Hồng đến mỗi trưa phóng bộ chạy “Tẩu độc” thành chuyện đã quen, Hoa Vân cũng không còn lo cho chàng như những hôm đầu nữa.

Trưa hôm ấy, Hoa Thiên Hồng trong người đọc lại tái phát, chàng phóng chân chạy một quãng, rồi quay đầu phóng chạy về sau có đến hai ba dặm mới chạy trở lại.

Đột nhiên vừa quay đầu chạy trở lại theo mấy người kia chưa được bao lâu, từ bên đường xuất hiện một lão đầu đà, thân vận tăng bào màu vàng đất, râu tóc bạc trắng, cổ đeo tràng hạt, đầu đai quấn tóc, tay nắm ngọn Nguyệt Nha thiết sẵn lưng chừng bước đi.

Vừa rồi chàng chạy qua đây không thấy người này, nhưng giờ chạy lại thì thấy xuất hiện, trong lòng hơi sinh nghi. Nhưng lão đầu đà bước đi cứ tựa như không để ý đến chàng cho nên chàng cũng không tiện hỏi.

Đến khi chàng vừa chạy ngang qua người lão đầu đà, bỗng nghe “vèo” một tiếng, ngọn Nguyệt Nha thiết sẵn phóng ngang ra cản ngay trước mặt chàng.

Hoa Thiên Hồng đang trên đà chạy tới, ngọn thiết sẵn cản ngay trước mặt khiến chàng nhất thời không né kịp đã thấy nằm ngay trước ngực, đành vung tay gạt một cái nhẩy ra ngoài.

Nhưng lão đầu đà tựa hồ như hình tùy bóng, chẳng biết thi triển thân pháp thế nào lách người án ngữ trước mặt chàng trong tức khắc.

Hoa Thiên Hồng thầm kêu lên: “Thân pháp kỳ tuyệt!”

Nhưng bên ngoài vẫn bất bình trầm giọng nói :

- Xin đại sư tránh đường cho.

Lão đầu đà chấp tay trước ngực niệm lớn “A di đà Phật” nói

- (...) bất an, trong lòng ắt loạn động khó chịu!

- Tại hạ trong người thụ kỳ độc, quả khổ vô cùng!

- A... nói vậy chạy thế này thì dễ chịu hơn sao?

- Đại sư nói không sai...

Hoa Thiên Hồng vốn không hơi đâu nói chuyện với lão đầu đà, nên đáp xong là phóng chân chạy đi ngay.

- Nghiệt tử vô lễ!

Lão đầu đà tức giận thét lớn, tiếp liền ngọn Nguyệt Nha thiết sản vung lên đánh ào tới người chàng, thế cực mạnh.

Hoa Thiên Hồng thấy lão đầu đà khi không sinh sự thì cũng giận, thầm nghĩ: “Đã thế thì để ta xem lão đầu đà người bản lãnh thế nào”.

Nghĩ rồi vung chưởng hóa giải thế trượng đối phương, nháy mắt hai người đã đánh nhau kịch liệt. Lão đầu đà ban đầu chỉ đánh như cầm chân chàng, nhưng càng đánh thì mặt càng đỏ phừng phừng tức giận thét lớn :

- Bần tăng sắp khai sát giới, nếu ngươi chống không nổi thì mở miệng xin tha đi.

Hoa Thiên Hồng thấy buồn cười, không hiểu lão đầu đà càn đánh mình có ý gì, khi ấy đáp mà hỏi :

- Thiên sư pháp hiệu xưng hô thế nào?

- Hắc, hắc... (...)

Hoa Thiên Hồng trong đầu thầm nghĩ: “Người xuất gia hóa duyên nào có phép hóa duyên kỳ lạ thế này?”

Khi ấy lớn tiếng hỏi lại :

- Đại sư không giống những người khổ hạnh khác, không biết hóa duyên như thế nào?

- Ha ha... bần tăng muốn hóa duyên cho người, khổ hải vô biên, hồi đầu thị nạn, người nếu như biết được có trí thì nhanh chân theo bần tăng.

Trong khi nói chuyện thì ngọn Nguyệt Nha thiết sản trong tay đã thấy khí thế giảm lại, Hoa Thiên Hồng khá dễ chống đỡ. Chàng nghe lão đầu đà nói vậy nhú mày nói :

- Đại sư thiên cơ uyên thâm ảo diệu, tại hạ trẻ tuổi làm sao tham thấu thiên cơ?

- Nếu biết từ đây về phương nam đều là bể khổ vô biên, nếu như ngươi còn không chịu quay đầu thì bị trầm luân trong khổ hải, thuyền từ rộng lớn như cũng không cứu độ nổi ngươi đến bờ cực lạc. Bần tăng nói ít mà đơn giản, lý nào ngươi lại còn không hiểu.

Hoa Thiên Hồng phần nào đã hiểu ra tâm ý lão đầu đà chỉ rõ chàng không nên gia nhập vào trong chuyện Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội đó chính là bể khổ trầm luân, dẫn thân vào khó thoát ra được.

Chàng hiểu thì hiểu, thế nhưng chàng hành động vốn theo chí nguyện riêng của mình, hơn nữa vẫn còn chưa hiểu rõ lão đầu đà thực chất là người thế nào, bèn đáp :

- Đa tạ thiện tâm khuyên giải của đại sư, nhưng tại hạ vốn từng trước một tiên phụ nguyện thành di chí của người, chuyện không thể không làm.

- Hắc, hắc... thiên ý đã định, ngươi chí khí đến đâu cũng chẳng hoàn thành được gì.

Hoa Thiên Hồng khí khái ưỡn ngực nói :

- Thiên tâm nan lường, ai biết được ý trời thế nào, tại hạ chí có một con đường tiến mà không thoái, phân thân tán cốt cũng định thành di ý tiên phụ.

Lão đầu đà sạm mặt lại hiện nét tức giận, gằn giọng nói :

- Bần tăng hảo ý ngươi ngoan cố không nghe. Được, chỉ cần ngươi qua nổi ngọn thiết sản này thì tùy ý ngươi, nhưng bần tăng nếu thắng thì ngươi nhất định phải theo bần tăng.

Dứt lời ngọn Nguyệt Nha thiết sản đánh ào tới tân công ngay, Hoa Thiên Hồng cũng chẳng nói thêm nữa lời, vung chưởng chống trả. Dưới ánh nắng chói chang hai người quần đấu nhau kịch liệt.

Đột nhiên lúc này Hoa Vân từ hướng ngược lại phóng chạy nhanh tới, từ xa lão đã nhìn thấy có người động thủ với Hoa Thiên Hồng, lão tức giận thét lớn :

- Kể nào? Không nhanh dừng tay!

Khi quát thì người còn ngoài năm mươi tuổi, nhưng dứt tiếng thì đã đến nơi. Lão ta mười mấy năm nay khổ cực mới tìm lại thiếu chủ, giờ thấy thiếu chủ còn đang bị độc lại bị người chặn đánh thì phần hận vô cùng. Vừa đến nơi, gầm lớn một tiếng thì triển Thiếu Dương cương khí đánh thốc ra một chưởng vào hông lão đầu đà.

Lão đầu đà thấy quá hiểm, hú dài một tiếng, thân thiết sản tung vọt người lên không trung phóng đi mất.

Hoa Thiên Hồng khựng người lại nhìn Hoa Vân hỏi :

- Có sao không?

Hoa Vân lắc đầu xoa tay đáp :

- Không, lão đầu đà này thực lợi hại.

- Người này có vẻ không có ác ý, thế nhưng không chịu báo ra danh tính, chẳng biết có phải người năm xưa trong Bắc Minh hội không?

Hoa Vân nhíu mày cố nhớ xem năm xưa trong Bắc Minh hội có nhân vật nào như vậy không, nhưng rồi lắc đầu nói :

- Những nhân vật thành danh năm xưa trong Bắc Minh hội, không có ai như thế này...

Hoa Thiên Hồng bất chợt reo lên :

- Ha! Hay là người này hóa trang thành đầu đà để che mắt thiên hạ.

Hoa Vân ngẫm nghĩ thấy cũng có lý, gật đầu nói :

- Phía trước xảy ra chuyện, người của Thông Thiên giáo chặn đánh Nhậm Huyền và Tra Tranh.

Hoa Thiên Hồng nghe thì nhíu mày kiểm hỏi :

- Đối phương có mấy tên, chúng ta đến đó xem sao?

- Thông Thiên giáo gồm ba lão đạo và một phụ nhân, bọn Nhậm Huyền vẫn chống cự được, thiếu chủ chậm chậm đến còn chưa muộn.

Hoa Thiên Hồng trong đầu thoáng nghĩ đến bọn người Thông Thiên giáo này là ai, bèn hỏi :

- Có phải phụ nhân trong tay còn ôm một con chồn trắng?

- Không sai, ba lão đạo chính là Ngũ Âm chân nhân, Thanh Hư Tử và Hồng Diệp đạo nhân, phụ nhân gọi là Ngọc Đình phu nhân, nhưng... mà sao thiếu chủ biết bà ta?

Hoa Thiên Hồng chẳng giấu diếm mỉm cười đáp :

- Ngọc Đình phu nhân con người không đến nỗi tệ, ta có qua lại với người này, vẫn thường gọi bà ta là thư thư.

Hoa Vân ngạc nhiên, vẻ không vui nói :

- Thiếu chủ sao lại giao du với những người này, chủ mẫu nếu như biết được sẽ chẳng hài lòng.

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói :

- Những người có thể giao du ta đều giao du, người trong Tam phái quá nhiều, đánh không xuể, giết không tận, nếu như có thể cảm hóa được người ta cải sai hướng thiện thì còn gì tốt hơn chứ?

Hoa Vân trở mắt nhìn chàng khâm phục nói :

- Thiếu chủ hành sự giống đại gia, không giống chủ mẫu, thực khiến người ta khâm phục.

Hoa Thiên Hồng bật cười nói :

- Bọn Nhậm Huyền hai đầu bốn đã khó, mà con bạch ly trong tay Ngọc Đình phu nhân cũng rất lợi hại, người nói xem bọn Nhậm Huyền thế nào rồi?

- Nhậm Huyền thì không sao, thế nhưng chỉ sợ Tra Tranh chống đỡ không nổi.
- Hắn vừa bị chém đoạn tay thương thế chưa lành hẳn, đương nhiên động thủ vất vả.

Nói rồi trong đầu nhằm tính không biết khi đến đó thì sẽ ra tay trợ giúp bên nào.

Hoa Thiên Hồng quyết định nhanh trong đầu cứ đến đó tùy cơ hành động, hai người quay chạy đến phía trước thì quả nhiên một trường kịch chiến đang diễn ra.

Con quái thú hung hãn cứ bổ nhào vào Tra Tranh tấn công. Bát Bích Tu La Tra Tranh vốn không lâu trước đây bị Thương Tu Khách chém đứt tay, thương thế còn chưa ổn định, cho nên động thủ còn trở ngại rất nhiều, chống trả con bạch lý của Ngọc Đỉnh phu nhân quả không phải chuyện đơn giản.

Ngọc Đỉnh phu nhân tay xử dụng ngọn phát trần đánh nhau với Tả Văn Khôi thủ lĩnh Kim đao thân vệ, ngọn phát trần lúc cương lúc nhu khí thế vô cùng, chừng như lúc nào cũng có thể quán lấy ngọn Cửu Hoàn kim đao trong tay đối phương.

Ngược lại Tả Văn Khôi ngọn đao trong tay thế như bài sơn đảo hải, từng chiêu từng thức hóa giải phát pháp kỳ dị của Ngọc Đỉnh phu nhân không chút núng thế, điều này thực hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Hoa Thiên Hồng.

Xem tình thế này, rồi chẳng mấy chốc Ngọc Đỉnh phu nhân cũng sẽ giở đến tuyệt học Huyết Sát thần công mới thăng được đối thủ.

Còn lại một bên là ba lão đạo nhân Ngũ Âm chân nhân, Thanh Hư Tử và Hồng Diệp đạo nhân dụng trường kiếm liên bích vây đánh Nhậm Huyền.

Nhậm Huyền tuy song chưởng bạt đấu với ba tay cao thủ Thông Thiên giáo nhưng thần thái vẫn ung dung thong thả như không. Tay chưởng khi hóa giải khi nương thế trả đòn, chung quy không chút núng thế, quả chẳng thẹn danh người đứng đầu Phong Vân hội.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy trường huyết đấu càng lúc càng dữ dội, trong lòng bất giác chấn động, chưa biết nên hành động thế nào.

Lại nói, khi chủ bộc họ đến nơi thì cả song phương đều đã nhận ra. Nhậm Huyền vốn biết chàng có giao du với Ngọc Đỉnh phu nhân, cho nên không biết lúc này tâm ý chàng thế nào. Ngược lại bọn Thông Thiên giáo thấy chàng đi cùng với Phong Vân hội thì cũng không hiểu chàng toan tính ra sao, nên nhất thời không thấy ai lên tiếng, mà đáng kỳ nhất là Ngọc Đỉnh phu nhân cứ làm như không hề nhìn thấy chàng xuất hiện.

Đang mãi suy nghĩ, đột nhiên nghe Hồng Diệp đạo nhân cười lớn nói :

- Nhậm đương gia, người hôm nay như kẻ đắm thuyền, còn không nhanh tự thoát.

Nhậm Huyền phát chưởng đẩy bức một kiếm đối phương, cười gằn nói :

- Trong Thông Thiên giáo, Nhậm mỗ chỉ biết một mình Thiên Ất Tử, các người nhanh gọi lão ta ra đây nói chuyện.

Hồng Diệp đạo trưởng tức giận thét lớn :

- Giáo chủ tề giáo ở tận Lâm An...

Nhậm Huyền không đợi lão ta nói hết câu cắt ngang nói lớn :

- Nhậm mỗ chính định đến Lâm An tìm Thiên Ất Tử đây!

Hồng Diệp đạo trưởng hoa kiếm lên gần giọng nói :

- Nhậm đương gia, mục trung vô nhân, chớ trách bản đạo đắc tội.

Nói rồi kiếm ra liền ba chiêu, lại thét lớn tiếp :

- Chư vị, trước tiên phế ba tên đầu não này.

Ngọc Đỉnh phu nhân bỗng nhiên cười nhạt lên tiếng :

- Được! Hôm nay xem ra bốn phu nhân phải khai sát giới!

Vừa dứt lời, tay phải thân ngọn phát trần lại, tay trái ngọc thủ vươn dài ra, chưởng thẳng vào ngực Tả Văn Khôi.

Tả Văn Khôi thấy đối phương thay đổi đấu pháp biết đến hồi gay cần nên không dám khinh xuất, chém mạnh một đao lấy đường rồi lách thoát nhanh ra ngoài hai xích.

Ngọc Đỉnh phu nhân tay xuất chưởng, trong miệng đột nhiên huýt sáo dài nghe như tiếng hồ tiêu vang lên lạnh lạnh.

Con quái thú bạch lý vừa nghe thấy tiếng huýt dài của Ngọc Đỉnh phu nhân, bỗng gừ lên mấy tiếng hung dữ, mắt long lên sòng sọc, xông vào tấn công Tra Tranh như cuồng.

Lúc này tình hình cực chiến, Nhậm Huyền tuy một chống ba nhưng bình thủ còn lại Tra Tranh và Tả Văn Khôi đều rơi vào thế nguy hiểm. Nhậm Huyền vừa đấu vừa để mắt quan sát, trong lòng tức giận, đột nhiên thét lớn :

- Giang hồ bình lặng hơn mười năm nay, giờ phong ba đột khởi đến sức sinh cũng dụng đắc thủ.

Trong tiếng thét thân hình lão tựa hồ như ánh chớp thoát ra khỏi màn kiếm thép của ba lão đạo nhân, hai tay xuất chưởng một tấn công vào người Ngọc Đỉnh phu nhân, một đánh thốc vào quái thú cứu nguy cho Tra Tranh và Tả Văn Khôi.

Hồng Diệp đạo trưởng và Thanh Hư Tử đồng thanh quát lên, hai thanh kiếm tựa như hình tỳ bóng lướt theo đâm tới.

Ngũ Âm chân nhân cũng không hề chậm hơn, thanh kiếm vòng ra ngoài rít lên nghe rộn người chém thẳng vào tay trái Nhậm Huyền.

Nhưng chỉ thấy thân hình Nhậm Huyền loáng thoáng nhanh ra khỏi màn kiếm một cách dễ dàng, rồi hợp cùng với Tra Tranh và Tả Văn Khôi tạo thế ỷ dốc có thể chi viện cho nhau chống trả đối phương.

Hoa Thiên Hồng bàng quan xem đấu, thấy Nhậm Huyền võ công cao cường vô cùng, quả nhiên bất cứ lúc nào cũng dễ dàng thoát khỏi đây và lại đơn chiến độc đấu thì bọn người Thông Thiên giáo quyết không có người nào là đối thủ của lão ta.

Hoa Vân đứng bên cạnh nhìn thấy trên mặt chàng thoáng hiện nụ cười nhạt, không biết trong đầu chàng nghĩ gì, chỉ sợ chàng nhúng tay vào chuyện này bèn thấp giọng nói :

- Song phương đều xuất tận lực, chúng ta bắt tất xen vào chuyện này.

Chẳng ngờ, Hoa Thiên Hồng đang mỉm cười bỗng nhiên cất tiếng cười lớn nói :

- Chư vị ngừng tay nghe tại hạ nói một câu.

Mọi người nghe tiếng chàng đầy chân khí hùng hậu, bất giác đều tự bình khí thoái lui sau. Ngọc Đỉnh phu nhân với tay ôm con quái thú bạch lý vào lòng cười nói :

- Tiểu bằng hữu ngươi định nói gì?

Hoa Thiên Hồng ôm quyền cười nói :

- Thư thư khỏe chứ! Nhị vị đạo trưởng khỏe chứ?

Ngũ Âm chân nhân và Thanh Hư Tử đều đã gặp chàng, khi ấy hoàn lễ chào hỏi :

- Đa tạ, Hoa công tử vẫn khỏe!

Ngọc Đỉnh phu nhân cười tiếp lời hàm ý trách móc :

- Ta cứ ngỡ ngươi không còn nhìn thư thư nữa!

- Tiểu đệ vẫn là tiểu đệ, chưa từng nghĩ chuyện vin cành leo cao.

Nói đến đó chàng quét mắt nhìn quanh một vòng trầm giọng nói tiếp :

- Thông Thiên giáo và Phong Vân hội đều là hai danh phái đứng đầu võ lâm, Nhậm đương gia và Thiên Ất giáo chủ bình sinh vẫn có giao hữu, theo lời khuyên của tại hạ thì cuộc chiến hôm nay nên kết thúc tại đây.

Ngọc Đỉnh phu nhân cười khanh khách nói :

- Trong thiên hạ có lẽ chỉ mình ngươi là sợ thiên hạ đại loạn. Hừ!... chuyện này như không có lửa há có khói!

20. Chương 20: Huyết Lưu Trong Đạo Quán

Hoa Thiên Hồng biết bà ta hàm chỉ mưu đồ của Nhậm Huyền, khi ấy nhìn lão ta nói tiếp :

- Nhậm đương gia, chỉ là hiểu nhầm nhỏ, cứ chờ đến lúc gặp Thiên Ất giáo chủ thì mọi chuyện đều hóa giải, chúng ta đi.

Tả Văn Khôi và Hoa Vân nghe đi thì liền dẫn ngựa tới, Nhậm Huyền và Hoa Thiên Hồng lập tức nhảy lên ngựa. Chợt nghe Ngọc Đỉnh phu nhân cười nhạt hỏi :

- Hoa huynh đệ, nếu như chúng ta nhất định giữ chân Nhậm Huyền lại đây thì ngươi sẽ giúp Phong Vân hội hay giúp Thông Thiên giáo?

Nhậm Huyền nghe hỏi câu này thì “Hừ” một tiếng nặng nề như muốn nói gì nhưng lại thôi. Hoa Thiên Hồng liền lên tiếng :

- Chỉ bằng vào thư thư và ba vị đạo trưởng quyết không giữ nổi chân Nhậm đương gia, nếu không thì Phong Vân hội há còn đứng vững đến hôm nay.

Nhậm Huyền nghe một câu mát dạ nghĩ: “Tiểu tử này thật thông minh”.

Ngọc Đỉnh phu nhân ngược lại bĩu môi nói :

- Nếu như chúng ta không tự lượng thì khi nào ra tay cản đường.

Hoa Thiên Hồng nghe bà ta nói ngoa như vậy, nhún vai cười nhạt nói :

- Tiểu đệ chỉ khoanh tay đứng ngoài, không giúp cho cả hai bên.

- Ủm... vậy giả như thư thư địch không nổi, tình cảnh nguy đến tính mạng thì sao?

Hoa Thiên Hồng nhún mày suy nghĩ rồi đáp :

- Nếu nguy đến tính mạng thì đương nhiên tiểu đệ ứng cứu.

Ngọc Đỉnh phu nhân cười ha hả nói :

- Nói thế có nghĩa là Hoa lão đệ vẫn giúp Thông Thiên giáo.

Hoa Thiên Hồng chỉ cười, ôm quyền nói :

- Hẹn ngày tái ngộ, cáo từ!

Nói rồi thúc chân vào hông ngựa phóng đi, nhưng đột nhiên Hồng Diệp đạo trưởng thân hình lướt nhanh tới chặn đầu ngựa hỏi :

- Hoa công tử cũng định đến Lâm An bái kiến tể Giáo chủ?

Nhậm Huyền thúc ngựa chạy đến cười nhạt nói :

- Hồng Diệp đạo trưởng, động đến bốn nhân còn có đường sống sót, nếu như động đến Hoa công tử thì... Hắc hắc, Nhậm mỗ đảm bảo ngươi hoành thắng tại đây mãi mãi không còn trở về được Lâm An.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Ta còn chưa kịp lập kế ly gián thì lão ta đã gỡ đòn trước rồi”.

Nghĩ vậy bèn cười lớn nói :

- Nhậm đương gia qua sức đề cao tại hạ rồi.

Hồng Diệp đạo trưởng đảo nhanh đôi mắt nói :

- Tiểu huynh đệ, bản đạo hỏi ngươi chẳng lẽ tại ngươi điếc hay sao chứ?

Hoa Thiên Hồng nhú mào kiếm rửa thắm: “Con lừa, ngươi định bức ta chẳng?”

Đột nhiên bóng người loáng tới, chính là Hoa Vân vung tay giáng một chưởng kèm theo tiếng thét :

- Ngươi chửi ai!

Một chưởng này tuy chưa thi triển Thiếu Dương cương khí, nhưng chưởng ra uyên thâm kèm công lực thâm hậu khiến người ta nhìn thấy chấn động.

Hồng Diệp đạo trưởng chẳng ngờ bị tấn công lại chính từ lão già nhỏ thó kia, giờ chưởng lên án ngữ trước ngực. Chỉ nghe “Bính” một tiếng, cả người lão đạo thoái liền ba bước trở tay rút phất thanh trường kiếm ra huơ lên la lớn :

- Bản đạo nhìn nhầm ngươi, tôn giá quý tính đại danh là gì?

Hoa Vân cười nhạt nói :

- Không phải ngươi nhìn nhầm ngươi mà là ngươi chóng quên đó thôi, lão phu chính là Hoa Vân Tổng quản Lạc Hà sơn trang, mười năm trước lão phu có duyên gặp lão đạo ngươi một lần.

Hồng Diệp đạo trưởng ban đầu ngỡ người, nhưng rồi như chợt nhớ ra cười “Hắc, hắc” mấy tiếng cổ tình nói chệch đi :

- Giang hồ vẫn đồn đại chủ nhân Lạc Hà sơn trang họ Nhậm, Hoa Vân ngươi làm sao lại là Tổng quản Lạc Hà sơn trang?

Nhậm Huyền giật mình không ngờ bị đối phương nói ra trước đây lão chiếm Lạc Hà sơn trang cười gượng nói :

- Ta nhân thấy Lạc Hà sơn trang bỏ phế mà tiếc, nên mới di cư đến đó. Ài! Không ngờ phúc trung hữu họa dẫn đến chuyện độc tử bỏ mạng. Hiện tại cổ chủ đã về, Nhậm mỗ đương nhiên mang nó trả lại cho Hoa công tử.

Hồng Diệp đạo trưởng kỳ thực say mê sắc đẹp Ngọc Đỉnh phu nhân từ thời còn trẻ, mà cam nguyện phủ phục dưới chân bà ta, dù ít nhiều cũng hưởng chút dư hương. Nào ngờ gần đây xuất hiện chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú, lọt vào mắt xanh Ngọc Đỉnh phu nhân, khiến lão trong lòng sinh ghen tức đố kỵ. Hoa Thiên Hồng tựa hồ như là cái gai trong mắt lão, nên mới tìm cách để hại. Hoa Thiên Hồng bản tính vô tư, nên không biết mình còn bị đố kỵ bởi chuyện này.

Nhậm Huyền ngược lại thấy Hồng Diệp đạo trưởng chẳng nói gì được thì nhân cơ giục Hoa Thiên Hồng :

- Hoa công tử, chẳng còn sớm, chúng ta đi thôi.

Nói rồi giật dây cương thúc ngựa đi. Ngũ Âm chân nhân vốn biết Hoa Thiên Hồng thân thiết với Ngọc Đỉnh phu nhân đã thế chàng võ công cao cường, chỉ sợ rằng Hồng Diệp đạo trưởng làm quá dẫn đến cục diện không hay bèn lên tiếng chen vào nói :

- Hồng Diệp đạo huynh, chuyện hôm nay nên dừng lại ở đây. Chúng ta cũng nên đi thôi.

Lúc này mặt trời đứng bóng, cái nắng gay gắt khiến chẳng ai muốn ở lại giữa đường trống này. Hoa Thiên Hồng ôm quyền xá dài Ngọc Đỉnh phu nhân rồi quay ngựa phóng chạy ngay. Ngọc Đỉnh phu nhân ngưng mắt nhìn năm con tuấn mã phóng xa dần, để lại những làn bụi đỏ mù trời, bất giác trong mắt hằn ánh lên tia phẫn hận.

Suốt cả chặng đường trong đầu Hoa Thiên Hồng lờn vờn hình bóng lão đầu đà kỳ quái, không biết nhân vật này là ai?

Thỉnh thoảng chàng cố tình phóng vượt xa lên trước hoặc đi chậm lại phía sau, nhưng bóng lão đầu đà kia vẫn không còn thấy xuất hiện thêm lần thứ hai.

Chiều ngày hôm sau thì cả bọn vào trong thành Hoài Âm, đây là một trọng trấn vùng Giang Bắc, giao thông phát triển, thủy lục tương thông. Lần này thì bốn mươi tay Kim đao thân vệ vẫn còn ở lại trong thành chưa đi.

Vào nghỉ trong khách điểm, Hoa Thiên Hồng ngồi uống trà chờ nước tắm chợt thấy Tả Văn Khôi bước nhanh ôm quyền thi lễ nói với chàng :

- Tổng đương gia lệnh tại hạ thông báo với Hoa công tử hôm nay toàn binh mã nghỉ lại Hoài Âm một ngày, tối mai nhân mát trời mới tiếp tục lên đường.

Nói đến đó gã thò tay vào trong áo lấy ra một chuỗi minh châu và hai xâu tiền vàng trao vào tay Hoa Vân nói tiếp :

- Tổng đương gia nói Hoài Âm sầm uất phồn thịnh, Hoa công tử có thể thích đi chơi đây đó. Hoa quán gia nắm lấy chút kim ngân này cho công tử chi dụng.

Hoa Thiên Hồng định chối từ thì Hoa Vân đã nắm trong tay nói :

- Chuyển đạt lại Nhậm đương gia bảo chuỗi minh châu và hai xâu tiền vàng này chỉ là tiền thuê Lạc Hà sơn trang chúng ta trong thời gian qua, chỉ cần chừng này không tính toán nhiều.

Tả Văn Khôi nghe chừng cũng không mấy hài lòng, nhưng chỉ đáp một tiếng cho qua rồi rút lui.

Chiều hôm đó, chuyện phiếm xong chủ tớ hai người ra đường dạo phố thị. Đường xá càng về tối càng đông đúc, phần lớn là khách đi ăn uống và chơi đêm. Hai bên đường từng hiệu thương điểm hàng hóa la liệt, đèn xanh đỏ đủ sắc khiến cho cảnh thị tứ ban ngày vốn đã thịnh vượng lại càng hoa lệ phồn thịnh hơn.

Hoa Thiên Hồng ban đầu còn thích mắt, nhưng rồi nghĩ cũng không biết mua sắm gì cũng chẳng biết đi chơi đâu, tự nhiên trong lòng nhớ đến mẫu thân, rồi nhớ đến Tần Uyển Phụng.

Giá như lúc này có họ hai người ở đây thì vui thú biết mấy, càng nghĩ thì lòng càng nặng trĩu, khiến chàng không còn hứng thú để đi chơi, bất giác dừng chân nói :

- Ta mệt quá, chúng ta về khách điểm thôi.

Hoa Vân chỉ nhìn nhận ra vẻ khác thường trên mặt thiếu chủ hỏi :

- Thiếu chủ trong người không khỏe?

Hoa Thiên Hồng chỉ khẽ lắc đầu, chủ tớ hai người khi ấy quay gót định trở về, đột nhiên từ hướng ngược lại có một người khấp khểnh đi tới, lắc lư thân hình như say hát nghêu ngao:

Bao nhiêu vầng nguyệt vượt quá non.

Mất vọng hài nhi luống mỗ mơn.

Ai đó cùng ta bàn thế sự

Còn ai vui thú mảnh tình con?...

Hoa Thiên Hồng nhận ra lão già thấp lùn, tay quạt phe phẩy vừa đi vừa hát này chính là lão già lần trước trong Tụ Anh lầu ở Tào Châu đã cấp Tần Ngọc Long bỏ chạy, cũng chính là người hát trên Ngọc Đỉnh phu nhân trong khách điểm.

Chàng vốn đoán định người này tất phải là cao nhân ẩn sĩ, khi ấy liền bước tới chấp tay thi lễ nói :

- Lão tiên bối...

Chẳng ngờ lão cứ như không nhìn thấy chàng, cứ lắc lư thân hình vừa đi vừa hát, chớp mắt đã vượt ngang qua người chàng mà đi.

Hoa Thiên Hồng chẳng kịp nghĩ gì quay người định bước theo, lại thấp giọng hỏi Hoa Vân :

- Lão Vân, người biết vị lão trượng này chứ?

Hoa Vân nghe hỏi nhú mào cố nhớ xem, thấp giọng đáp :

- Người này trông quen quen, chỉ có điều nhất thời không nhận ra là ai.

Vừa nói lão vừa đưa mắt ngưng nhìn vóc dáng lão già rồi tiếp :

- Mười năm trước những nhân vật thành danh trong giang hồ, lão nô gần như biết hết. Nếu có vài nhân vật chưa biết mặt thì cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Không lẽ, người này chỉ là nhân vật mới xuất đạo?”

Hoa Thiên Hồng bước chân càng nhanh hơn, Hoa Vân chạy theo bên cạnh mắt cứ chăm chăm nhìn lão già thấp lùn phía trước thấy thân hình lão khấp khểnh như muốn ngã. Nhưng kỳ thực một bước chân lắc người xa đến cả trượng, đủ thấy khinh công người này đạt đến cảnh giới thượng thừa.

Hoa Vân trong lòng sinh nghi bèn vọt lên trước gọi lớn :

- Bằng hữu, công tử ta có điều muốn nói.

Lão già lúc ấy mới ngừng tiếng hát, chậm rãi quay người lại ngưng mắt nhìn bọn họ hai người nhưng chưa nói gì, Hoa Thiên Hồng tiến lên ôm quyền thi lễ nói :

- Lão tiền bối, tiểu bối Hoa Thiên Hồng có điều xin thỉnh giáo.

Lão già phe phẩy chiếc quạt trong tay nói :

- Không dám, tiểu lão ca ngươi có gì muốn nói chẳng?

Hoa Thiên Hồng chau mày hỏi :

- Không biết nên xưng hô với lão tiền bối như thế nào?

- Ha ha... tiểu lão ca ngươi nếu như đã muốn biết, ta cũng chẳng giấu gì. Ta họ Chu tên Đồng, năm xưa cũng từng có chút thâm giao với lệnh tôn.

Hoa Vân nghe vậy thì ngạc nhiên thốt lên :

- Thì ra là Chu đại gia, tiểu nhân quả thực đứng trước Thái Sơn không biết Thái Sơn.

- Ha ha... mây mù khiến sơn lão, sâu khổ khiến người già, ngươi chỉ mười năm mà mặt đầy nếp nhăn khiến ta cơ hồ chẳng nhận ra.

- Nói vậy lão đại gia không sâu khổ, cơ gì trước đây mặt trắng giờ lại sinh đồ gay thế này?

- Ta chính vì cải đạo luyện ma công, cho nên mới đồ phùng thế này.

Chu Đồng nói rồi ngửa cổ cười dài ha hả tiếp :

- Lén lút mà sống chẳng dám ngưng mắt nhìn thế nhân, không thẹn đỏ mặt thì còn tệ hơn cảm thú.

Hoa Vân khựng người, lúc ấy giới thiệu với Hoa Thiên Hồng :

- Thiếu chủ, vị này chính một trong Võ Lâm song tiên...

Chu Đồng nghe nói thì sạm mặt lại lắc đầu cắt lời :

- Bại tướng không nên nói lời hùng.., chuyện xưa chớ nên nhắc lại.

Hoa Thiên Hồng ngậm thở dài nói :

- Lão tiền bối, tìm một nơi nghỉ chân, văn bối có lời muốn thỉnh giáo.

Chu Đồng lắc đầu nói :

- Ở trong này không tiện, chúng ta tản bộ ra ngoài thành.

Nói rồi lão trượng quay mình lưng thưng lắc lư thân hình bước đi, Hoa Thiên Hồng chủ bộc cũng liền đi theo.

Đến một chỗ vắng ngoài thành, Hoa Thiên Hồng lên tiếng nói ngay :

- Lão tiền bối mấy lần theo chân vân bối, phải chăng có gì muốn chỉ bảo?

- Chỉ bảo thì ta không dám.

Lão hơi dừng lời rồi nói tiếp :

- Trận chiến trên Bắc Minh hội khiến anh hùng đạo nghĩa gần như diệt tận, giang hồ do Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội phân ba thiên hạ cát cứ xưng hùng. Mười năm qua tạm gọi là sóng yên gió lặng, nhưng kỳ thực chưa một phương nào dám động binh thôn tính hai phái khác chỉ vì thời cơ chưa đến, như nay thì phong ba bắt đầu đột khởi.

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Lão tiền bối nói rất phải, cái chết của Nhậm Bằng xem ra không phải chuyện ngẫu nhiên. Bạch Tiêu Thiên giam khốn Chu Nhất Cuồng dưới khổ đằm mười năm nay mục đích cũng vì thanh Kim kiếm, bọn người này không phải là hạng an phận thủ thường, nhất định sẽ đến lúc công nhiên thanh toán lẫn nhau độc bá thiên hạ.

Chu Đồng lãnh đạm nói :

- Thực không may, người chỉ vừa xuống núi hành tẩu giang hồ thì đã hỗn nhập vào trong vòng xoáy vẩn đục này.

Hoa Thiên Hồng cười khổ nói :

- Tạo hóa sinh vậy, tiểu diệt thân bất tự tại, biết làm sao?

Chu Đồng nhìn chàng cảm thán thở dài :

- Ài! Hiền diệt người nhất định dẫn thân vào chuyện chém giết bọn chúng sao?

Hoa Thiên Hồng ưỡn ngực khí khái nói :

- Vân bối chỉ còn một hơi khí lực thì nguyện vì tiên phụ báo thù, vì võ lâm trừ hại.

Hoa Vân sắc mặt hơi biến, chen vào nói :

- Nếu như không có chúng ta, Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo sẽ dụng mưu triệt kế tàn sát lẫn nhau để tranh ngôi độc bá thiên hạ. Nhưng một khi thiếu chủ xuất hiện, bọn chúng tất có thể ngại thù xưa mà quay lại liên kết với nhau để đối phó với chúng ta.

Lão lịch duyệt giang hồ nên nhận ngay ra điểm này, nhưng Hoa Thiên Hồng lại nghĩ khác chàng nói :

- “Quân tử tự cường bất tức”, chúng ta không thể khoanh tay ngồi nhìn, đến khi ba phái thanh toán lẫn nhau dẫn đến kết cục quy về một mối, uy hành thiên hạ, hiệu lệnh toàn võ lâm, lúc ấy thì chúng ta hết đường xuất đầu lộ diện.

Lời chàng nói có lý, nếu không nhân lúc ba bè bảy phái tranh nhau đã động khuấy cho động rồi nhân cơ hội đại sự chờ đến khi võ lâm quy về một mối thì đối phó càng khó hơn. Nhưng Hoa Vân vốn chỉ lo cho an nguy của thiếu mình nên vẫn thấy không yên tâm.

Chu Đồng này giờ lắng nghe chàng nói đầy nhiệt huyết và khí phách, bất giác thở dài nói :

- Thiếu niên khí tráng, hậu sinh khả úy, Hoa quan gia cũng không nên lo lắng, lão hủ bất tài không dám luận nhiều đại sự, nhưng bất cứ Hoa hiền diệt đến đâu thì ngầm trong đó đều có lão hủ theo chân.

Hoa Thiên Hồng xúc động vui mừng khôn tả, vội ôm quyền nói :

- Được lão tiền bối ưu ái trợ lực, vân bối cảm kích vô cùng.

Nói đến đó chàng trầm ngâm chợt nghĩ đến một điều bèn nói :

- Chỉ một mình tiểu diệt thì đối phương chẳng coi vào đâu, cho nên lão tiền bối tạm thời lánh mặt, tránh đả thảo động xà khiến chúng để tâm cảnh giác.

- Ài! Bọn phỉ đồ này nếu như là Hoa phu nhân ra mặt thì chúng còn úy kỵ, còn như lão hủ thì căn bản chúng không coi vào đâu.

Nghe câu nói và ánh mắt của lão ta chừng như muốn hỏi thăm về tình hình mẫu thân, Hoa Thiên Hồng chẳng đợi lão ta hỏi, chủ động nói ngay :

- Gia mẫu hiện tại cũng đang hành tẩu giang hồ, có điều ở đâu thì tiểu diệt không rõ.

Chàng thấy giang hồ đồng đạo đều còn tin vào mẫu thân chàng, cho nên vẫn không nói ra chuyện mẫu thân chàng trong người thụ độc gần như tàn phế, chính là vì không muốn đánh mất niềm tin của họ. Ngay cả Hoa Vân chàng cũng chẳng hề cho biết điều bí mật này.

Hoa Vân hỏi Chu Đồng :

- Chu đại gia sao lại cất công lưu lạc đến tận Hoài Âm?

- Ta mãi theo chân Hoa hiền diệt mà đến đây.

Nói đến đó lão ngưng mắt nhìn chàng vẻ khẩn thiết nói :

- Hoa hiền diệt, lão hủ có một chuyện muốn cầu hiền diệt tương trợ.

- Tiền bối có gì xin cứ dạy?

Chu Đồng thở dài nói :

- Lão phu có một vị thế giao bằng hữu ngoại hiệu Bích Lịch Tiên, người này để lại một vị môn đồ họ Bành tên Bái vốn không nơi nương tựa lưu lạc giang hồ. Lão hủ nhân cảm thâm tình của bằng hữu định mang bên mình giáo dưỡng, nhưng không ngờ nó có thành kiến với lão hủ mà không chịu tiếp xúc.

Hoa Vân vừa nghe đã lên tiếng nói :

- Thiếu chủ, vị Bích Lịch Tiên Tàn nhị gia cùng với Chu đại gia đây kết giao huynh đệ, tính người nghĩa khí cương trực, năm xưa cũng có thân giao với đại gia chúng ta.

Hoa Thiên Hồng vui vẻ nói :

- Nếu thế thì ta cùng Bành đại ca cũng là thế giao huynh đệ, Chu lão tiền bối, Bành đại ca hiện tại ở đâu?

Chu Đồng buông tiếng thở dài nói :

- Nó lưu lạc đến Hoài Âm này, vừa rồi lão hủ thấy hắn bị giam hãm trong Trung Nguyên quán...

Hoa Thiên Hồng nghe thì giật mình vội nói :

- Trung Nguyên quán phải chăng là đạo quán của Thông Thiên giáo?

- Không sai! Lão phu chính định vào cứu hắn, nhưng biết hắn vẫn ngang bướng, đã thế có thành kiến với lão hủ quyết không khi nào chịu để lão hủ cứu ra, cho nên giờ mới nhờ đến Hoa hiền diệt.

- Chuyện này tiểu diệt đương nhiên sẽ dốc sức, Chu lão tiền bối bắt tất khách khí.

Bấy giờ ba người theo nhau quay trở vào thành, Chu Đồng vừa đi vừa thở dài nói tiếp :

- Bành Bái tình tình nóng nảy, thô lỗ, vốn không chịu nghe ai, lão hủ thực khó quản giáo nổi. Hoa hiền diệt thiếu niên anh nhi đỉnh ngộ, nếu như có thể khiến cho nó bội phục, cảm hóa nó được thì tốt, bằng không cũng vì tình thân giao trưởng bối với nhau năm xưa mà chiều cổ đến nó.

- Lão tiền bối xin yên tâm, tiểu diệt nhất định ra sức.

Chu Đồng cảm thấy an ủi trong lòng cười nói tiếp :

- Nếu được hiền diệt trợ lực, không chừng tiểu tử kia dương danh đỉnh lập, chấn hưng lại sư môn năm xưa.

Hoa Thiên Hồng trầm nghĩ: “Vị tiền bối này tâm trường nghĩa hiệp, nhiệt huyết chân thành, Bích Lịch Tiên có được một vị bằng hữu như vậy cũng an ủi lắm rồi”.

Chợt thấy Chu Đồng nói rồi lấy từ trong người ra một bao dầu nhỏ trao cho chàng nói :

- Hoa hiền diệt, đây là pho quyền phổ năm xưa lão hủ tâm đắc nhất, nó tuy chỉ vài ba chiêu nhưng uy lực khôn cùng. Hiền diệt giữ lấy, trước tiên luyện qua sau có cơ hội truyền lại cho Bành Bái.

Hoa Thiên Hồng tiếp lấy bao đầu cất vào người nói :

- Dem pho quyền phổ này trao thẳng cho Bành đại ca không hay hơn sao?

- Ài! Hắn một chữ bẻ đôi không biết, trong quyền phổ lại ký tải lại là lối chữ cổ tự, hắn nắm trong tay cũng trưng mắt mà nhìn thôi.

Vừa đi vừa nói chuyện đến đó, trước mắt đã thấy hiện ra một tòa đạo quan nguy nga tráng lệ, trên đại môn hoành ngang tám biển đề mấy chữ đại tự Trung Nguyên Quán.

Chu Đồng chỉ tay ra hiệu rồi dẫn hai người vòng theo bờ thành phía sau đạo quán, đoạn tung người nhảy vọt vào trong. Lẫn người đi vòng vào thêm một lúc, đến bên ngoài cổng nội môn Chu Đồng mới dừng chân lại thấp giọng :

- Hiền diệt vào trong cứu người, lão hủ ở ngoài này tiếp ứng. Nhớ trước mặt Bành Bái chớ nhắc đến tên lão hủ.

Hoa Thiên Hồng gật đầu ứng thanh đáp một tiếng, rồi quay người đi vào nội quán, trong đầu thầm nghĩ: “Vị Bành đại ca này mới kỳ quái, Chu lão vai vế trưởng bối mà có vẻ sợ hắn...”

Vào đến nội quán, ngược mắt nhìn bất giác khiến chàng ngớ người. Nguyên tòa lầu trong Trung Nguyên quán này từ kiến trúc quy mô cho đến nét mỹ thuật đều hoàn toàn giống với Nhất Nguyên quán ở Tào Châu.

Duy có chỗ bất đồng là dưới bệ tam cấp có một vòng đồng lớn, trên vòng đồng hàn liền một năm dài với những mắc xích lớn bằng đầu ngón chân cái, đầu còn lại buộc vào cổ một gã thanh niên đại hán, áo quần và mặt mày tay chân bết đất.

Phía tiền quán tiếng kinh kệ chiêng bồng vang lên trong làn hương khói nghi ngút, hoàn toàn khác biệt với khung cảnh tịnh mịch vắng lặng sau này.

Gã thanh niên bấy giờ gục đầu trên vai ngủ gật, chợt nghe tiếng chân người đến gần, đánh động gã mở bừng mắt ra.

Hoa Thiên Hồng lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt đen ngăm, cằm bạnh tai lớn, mắt thô mày rậm, vành râu quai nón như phủ kín mặt, thân hình vạm vỡ, vai u thịt bắp, đoán định đây nhất định là người chàng cần tìm. Quả chẳng trách Chu Đông bảo gã ta là con người cục cằn thô lỗ.

Gã thanh niên nhìn thấy một trẻ một già bước tới phía mình thì trướng mắt nhìn trừng trừng gần giọng hỏi :

- Ê! Các ngươi đến dâng hương lễ bái hay cầu đồ Thông Thiên giáo hử?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu vờ đáp :

- Đều không phải! Tiểu đệ là Hoa Thiên Hồng, có một vị ca ca tên là Bành Bái bị giam hãm trong này, không biết huynh đài thấy người này không?

Gã thanh niên nọ trở mắt nhìn chàng nói :

- Sao? Ngươi là Hoa Thiên Hồng? Có phải người từng “Tẩu độc” tại Tào Châu là người?

Hoa Thiên Hồng mỉm cười gật đầu đáp :

- Chính tiểu đệ, huynh đài quý tính đại danh là gì?

- Ta chính là Bành Bái, khi trên Bắc Minh hội ta theo chân sư phụ từng nhìn thấy tôn nhan lệnh tôn Hoa Nguyên Tư.

Vừa nói đến đó, đột nhiên từ hướng hành lang trong có tiếng người đi ra lớn tiếng hét hỏi :

- Người nào vào đây nói chuyện với Bành Bái đó?

Hoa Thiên Hồng quay nhanh người thấy từ trong hành lang một gã đạo sĩ trẻ tuổi, vội đánh mắt ra hiệu cho Hoa Vân rồi vờ vẩy tay gọi lớn :

- Tiểu đạo trưởng nhanh đến xem người này định bẻ khóa chạy trốn.

Gã đạo sĩ như không tin cười nhạt nói :

- Nực cười! Người nghĩ thiết xích này là loại xích tầm thường...

Gà vừa nói vừa bước đến gần không mấy may đề phòng, khi ngang qua người Hoa Vân, lão nhanh như chớp vung chỉ điểm tới, phong bế huyết đạo, khiến hắn không kịp la lên nửa tiếng.

Bành Bái nhìn thấy Hoa Vân ra tay nhanh lạ, kỳ ảo buộc miệng khen :

- Tuyệt thủ chỉ pháp! Lão trưởng xưng hô thế nào?

- Ta là Hoa Vân, quản gia trong Lạc Hà sơn trang.

Hoa Thiên Hồng thấy Bành Bái nói chuyện cứ oang oang như chốn không người, trong lòng chỉ sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền bước gần đến, cúi đầu nhìn sợi xích nói :

- Bành đại ca, để tiểu đệ xem sợi xích này thế nào...

Nói rồi chàng nắm đoạn xích lên định xem, nào ngờ Bành Bái đột nhiên vung tay đẩy thốc tới ngực chàng một chưởng nhanh không tưởng.

Hoa Thiên Hồng giật nảy người, chàng không ngờ Bành Bái có thể bất thần ra tay với mình. Nhưng chàng luyện một chiêu Khốn Thú Đầu Công đến thành thực đắc tâm ứng thủ, tùy thời ra chiêu không cần chương pháp. Khi ấy tay phải còn nắm đoạn xích, tay trái liền đẩy thốc ra một chưởng, đánh bật chưởng của đối phương.

Tuy chỉ trong tình thế đột ngột xuất chiêu, nhưng song phương thân hình dao động nhẹ đủ thấy người tám lạng kẻ nửa cân, không hơn không kém.

Bành Bái toét miệng cười nói :

- Quả nhiên không sai, người xuất thủ tay trái.

Hoa Thiên Hồng trong đầu nghĩ thầm: “Gã họ Bành này thực chẳng gốc tí nào, chỉ là thô lỗ bộc trực mà thôi”.

Nghĩ rồi chàng tiếp tục nắm đầu xích nhưng nó vẫn trơ như không. Bành Bái cười ngặt nghẽo nói :

- Nếu như người có thể bứt đoạn thì Bành Bái ta cũng đã bứt đoạn từ lâu rồi.

Hoa Vân bước tới nói :

- Thiếu chủ, để lão nô thử xem.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Với con người này, nếu như ta không thì triển chút bản lãnh công phu cho hắn thấy thì nhất định hắn không phục”.

Nghĩ thế chàng hít sâu một hơi, vận toàn chân lực vào song chưởng nắm chắc đầu xích rồi giật mạnh một cái.

“Ầm” một tiếng vang lên, lần này sợi xích vẫn y nhiên không hề bị đứt, ngược lại chiếc vòng đồng chôn sâu trong nền đá thì bị sức mạnh của chàng nhổ bật khỏi thềm đá.

Tiếng ồn đánh động người trong đạo quán liền thấy bóng người vọt ra thét lớn :

- Ai?

Người xuất hiện là một trung niên đạo sĩ, khi nhận thấy đối phương có đến ba người thì hắn liền tuốt kiếm, thế nhưng chưa kịp ra chiêu thì đã bị Hoa Vân nhanh thần tốc phóng chỉ không chế huyết đạo.

Hoa Thiên Hồng nhổ bứt vòng đồng hai tay cũng ê ẩm xoa xoa vào nhau nói :

- Bành huynh, sợi xích này quả không phải loại xích bình thường...

Đột nhiên thấy Bành Bái hét một tiếng nhảy người tới, hai tay nắm đoạn xích còn lủng lẳng vòng đồng to tướng phang mạnh vào lưng gã đạo sĩ.

Với sức mạnh và bản lĩnh như Bành Bái, bình thường những tay đạo sĩ này còn chưa chịu nổi, huống gì lúc này đã bị khống chế huyết đạo.

Chỉ nghe “bình” một tiếng khô khốc xen lẫn tiếng xương gãy răng rắc, sau đó thân gã đạo sĩ nọ như cành cây mục gãy đổ xuống đất.

Hoa Thiên Hồng và Hoa Vân hết sức bất ngờ, trở mắt nhìn Bành Bái mắt long lên sát cơ, thân hình vừa đáp xuống đất đã tiếp tục nhào xuống gã đạo sĩ trẻ.

Hoa Thiên Hồng vội nhảy tới nắm tay gã nói :

- Bành đại ca, chớ nên khố như vậy...

Chưa dứt lời, chỉ nghe “vèo” một tiếng, sợi xích trong tay hắn đã chuyển hướng đánh tới người chàng.

Hoa Thiên Hồng chẳng ngờ hắn lại thô lỗ cuồng bạo như vậy, vớ tay bắt lấy sợi xích gần giọng nói :

- Bành huynh đến tiểu đệ cũng động thủ sao?

Bành Bái hai mắt đỏ ngầu như nẩy lửa thét lớn :

- Người không chịu buông ra ta chửi ngay.

Hoa Thiên Hồng thấy con người này lỗ mãng cực độ, chẳng biết thế nào là lễ nghĩa, sợ hắn nói chửi là chửi động đến tổ tiên nên bất đắc dĩ đành buông sợi xích ra cho hắn.

Bành Bái thoáng chút ngẩn người, rồi bỗng quay đầu phóng chạy vào trong nội quán. Hoa Vân nhú máy bất mãn lắc đầu rửa: “Tiểu tử này hành động quá thô lỗ, đúng là hạng hữu dũng vô mưu. Thảo nào mà Chu đại gia cũng lắc đầu than vì hắn”.

Lão ta trong lòng lúc nào cũng chỉ lo cho một mình thiếu chủ của mình, nên rất tức giận trước hành động của Bành Bái, chỉ muốn thiếu chủ bỏ chuyện này không xen vào nữa.

Hoa Thiên Hồng cũng nhìn ra điều này, nhưng lại nói :

- Chúng ta đã hứa với Chu lão tiên bối, hứa tất giữ lời quyết không ân hận.

Nói xong tung người phóng theo chân Bành Bái vào trong nội quán. Nhưng chạy chưa được mấy bước đã nghe tiếng quát tháo âm ỉ, từ trong Bành Bái vị ba trung niên đạo nhân xách trường kiếm tấn công đánh bật ra ngoài.

Hoa Thiên Hồng khựng người lại, đứng nhìn, thấy ba gã đạo nhân tầm thường trong lòng sinh nghi, nghĩ: “Một đạo quán lớn thế này, chẳng lẽ chỉ có bọn người như thế này ở sao?”

Lúc này nhìn thấy Bành Bái tuy chỉ dùng sợi xích mà đánh nhưng cũng khiến ba gã đạo sĩ chống đỡ quỳnh tay, chàng hơi yên tâm bước đến vỗ tay giải huyết đạo cho gã đạo sĩ trẻ, rồi hỏi :

- Đạo quán này vị nào chủ trì, sao không thấy xuất hiện?

Gã đạo sĩ vừa rồi thấy thần lực của Hoa Thiên Hồng trong lòng đã khiếp sợ, lúc ấy được giải huyết đạo mắt lăm lét rồi tung chân định tháo chạy.

21. Chương 21: Cổ Cựu Tình Thâm

Chẳng ngờ Hoa Vân nhanh như cắt vung tay chop cổ hắn ấn đầu quật lại gần giọng :

- Con lừa! Thiếu gia hỏi người nghe không hiểu?

Gã đạo sĩ “Ai da!” một tiếng quay người lại đứng chẳng ra đứng, quỳ chẳng ra quỳ mặt nhăn nhó đau đớn nói :

- Nhị vị... vừa hỏi gì ạ?

Hoa Thiên Hồng trầm giọng gặng hỏi lại :

- Ta hỏi người Trung Nguyên quán này do ai trụ trì, sao không thấy ra mặt?

Gã đạo sĩ nghe hỏi thì bình tĩnh lại, giữ giọng cao ngạo nói :

- Chủ trì bốn quán chính là Trung đàn chủ của Thông Thiên giáo, pháp hiệu Huyền Linh chân nhân danh chấn giang hồ.

Hoa Vân tức giận thét cắt ngang :

- Chớ lảm nhảm lảm mồm, hấn đâu?

Đột nhiên nghe bên kia một tiếng rú thẳm kinh tâm động phách, quay đầu nhìn mới một gã đạo sĩ bị Bành Bái dùng sợi xích đánh văng kiếm rồi quất nguyên cả sợi xích vào mặt, khiến mặt hấn máu lẫn thịt bầy nhầy lẫn trên đất chết tốt.

Hai gã đạo sĩ còn lại ứng cứu không kịp, người lại Bành Bái đắc thủ thì càng phần chấn cắt tiếng cười dài như cuồng, sợi xích trong tay bết máu cứ múa lên nghe rợn người.

Hai gã đạo sĩ nhìn thấy cái chết đồng bọn thì rung động tâm can, hồn tiêu phách tán, kiếm trong tay đã chẳng còn chiêu thức thứ lớp, bị sợi xích trong tay Bành Bái rút lên đến quỳnh tay quỳnh chân vừa đánh vừa chạy.

Hoa Thiên Hồng vốn định ngăn cản, nhưng lại nghĩ Thông Thiên giáo là tà giáo trước giờ hành ác tác ngược gây tội ngất trời. Bành Bái vì bị giam cầm làm nhục nên phần khí dâng cao, giờ ra được như con mãnh hổ sống chuồng, cứ mặc cho hấn tung hoành hả hận.

Nghĩ rồi chàng quay lại nhìn gã đạo sĩ nói :

- Người nhìn thấy đồng bọn người mệnh vận ra sao rồi chứ? Nhanh nói đi, Huyền Linh đạo nhân ở đâu?

Gã đạo sĩ giờ nhìn thêm một cái chết tàn khốc của đồng bọn thì hồn tiêu phách tán, nghe hỏi lại run giọng đáp :

- Giáo chủ truyền pháp dụ xuống triệu hồi giáo chúng, Quán chủ hồi hôm qua đã xuất lĩnh môn chúng về Lâm An.

Hoa Vân nghe thì liền nói :

- Xem tình hình này thì chuyện Phong Vân hội hưng sư Nam chinh đã bị Thông Thiên giáo nắm tin.

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Đương nhiên, Thông Thiên giáo chẳng phải là tổ chức hữu danh vô thực.

Lại thêm hai tiếng rú thẳm xé tai vang lên, ngoài đầu nhìn đã nhận ra Bành Bái thanh toán xong hai tên đạo sĩ còn lại, tên nào cũng vỡ đầu vỡ óc bạo tử.

Bành Bái cũng không quay người lại, phóng chân chạy nhanh vào trong hội quán, Hoa Thiên Hồng đầu mày kiếm nhú lại thầm nghĩ: “Xem ra hấn con chưa hả hận hay sao?”

Chàng quay hỏi gã đạo sĩ :

- Bên trong còn ai không?

Gã đạo sĩ run giọng đáp :

- Chỉ còn hai đạo đồng.

- Nội quán có bố trí cơ quan mai phục không?

Gã đạo sĩ lắc đầu đáp :

- Không!

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy mặt hắc không còn chút sắc huyết, biết hắc đã sợ đến khiếp hồn, trong lòng bất giác cũng mềm lại nói :

- Nhanh rời xa khỏi nơi này, sửa lỗi làm người lương thiện. Nếu không lần sau ta bắt gặp lại thì người khó toàn mạng như hôm nay!

Gã đạo sĩ trẻ gạt đầu vàng dạ lia lịa, Hoa Vân thấy vậy buông tay ra, gã đạo sĩ được tha như sống lại trong cõi chết hốt hải phóng chân chạy một mạch ra ngoài đạo quán biết mất tăm.

Hoa Thiên Hồng quay đầu nói với Hoa Vân :

- Chúng ta nhanh vào trong xem, Bành Bái hành động ít suy nghĩ rất dễ gây họa lớn.

Chàng nói chưa dứt câu, đột nhiên từ trong nội quán nghe có tiếng khóc, tiếng la hét ầm ĩ, rồi tiếp đó một đoàn nam nữ thanh niên áo quần thốc thét ùn ùn từ trong chạy ra nhiều phải đến bảy tám mươi người.

Đám thanh niên nam nữ tiểu tụy phờ phạc, trong đó nhìn cũng nhận ra không ít thiếu nữ xinh đẹp, nhưng thần thái hoảng hốt thất thần trông đến tội nghiệp.

Một điều có thể nhận thấy rõ bọn họ đều là những người dân thường không biết võ công, khi này vừa đùn nhau chạy ra vừa kêu khóc í ới.

Hoa Vân là người lịch duyệt giang hồ, chỉ nhìn qua đám nam thanh nữ tú ở độ tuổi thanh xuân bị giam cầm trong nội quán này thì đã hiểu ra chuyện gì.

Nhìn cả bọn nháo nhào chạy loạn xạ chẳng biết lối ra, lão liền lớn tiếng nói :

- Chớ nên chạy bậy, theo ta ra hướng này!

Hoa Thiên Hồng ban đầu ngỡ người chưa hiểu ra chuyện gì, nhưng rồi cũng nhận ra vấn đề, tự nhiên thấy giận bọn tặc đạo Thông Thiên giáo.

Chàng chợt nghĩ đến một điều liền nói :

- Lão Vân, người nhanh vào trong xem chúng có tiền vàng gì thì lấy ra phân phát cho những người này làm kế sinh nhai.

Hoa Vân nghe vậy liền thét lớn :

- Tất cả đứng yên đây chờ ta!

Nói rồi lão phóng người nhanh vào trong, chợt nhìn thấy nội quán ánh lửa cháy bùng lên, Bành Bái chính đang ra sức phóng hỏa.

Hoa Thiên Hồng đứng ngoài nhìn thấy lửa cháy biết Bành Bái định hủy toàn bộ đạo quán này, định chạy vào xem sao.

Bỗng thấy Bành Bái từ trong phòng ào ra lao về hướng dãy lầu viên khác, chàng gọi lớn :

- Bành đại ca...

Bành Bái như chẳng nghe tiếng chàng cứ cắm đầu chạy, chốc lát khuất dạng Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Ở đây cũng chẳng còn tên cao thủ nào đáng ngại, mặc hắc làm gì thì làm!”

Lúc này tòa lầu viên cháy từ dưới lên ánh lửa rừng rực, chợt thấy bóng Hoa Vân thò ra trên tầng lầu thứ hai gọi lớn :

- Thiếu chủ, tiếp lấy!

“Vèo vèo” hai chiếc bao lớn từ trên bay xuống, Hoa Thiên Hồng tiếp lấy mở ra xem mới thấy đầy cả châu báu và tiền vàng, chàng liền mở ra phân phát hết cho tất cả mọi người.

Hoa Vân từ trên nhảy xuống lớn tiếng quát :

- Chớ nên khóc la, chớ nên chen lấn!

Lúc này trong Trung Nguyên quán nhiều nơi đã bốc cháy, thể lửa hiệp nhau càng lúc càng mạnh.

Hoa Vân nghiêng rằng nói :

- Bọn tặc đạo không tội ác nào không làm, tiểu tử này chịu nhiều thống hận mới ra tay tận tuyệt như vậy!
- Bành đại ca khí dũng ngất trời, giận mà hủy đạo quán này cũng là trừ hại cho thương sinh.

Hoa Vân quét mắt nhìn đám người vừa được Bành Bái giải cứu nói :

- Tặc đạo chú trọng thuật tăng bổ âm dương, bắt những nam thanh nữ tú này hành tội, đạo quán của chúng khắp nơi đều là như thế.

Hoa Thiên Hồng đành giọng nói :

- Xem ra Thông Thiên giáo tác ác hành ngược còn hơn cả Phong Vân hội và Thần Kỳ bang!

Bấy giờ phân phát xong của cải cho bọn thường dân, hai người liền dẫn bọn họ ra ngoài theo lối cửa sau rồi để cho bọn họ tự tìm đường mà chạy.

Đám lương dân bái lạy tạ ân rồi rít, Hoa Thiên Hồng khoát tay nói lớn :

- Các vị không phải là người trong giang hồ võ lâm, tốt nhất nhanh tìm đường trở lại quê quán sinh sống, chớ chậm trễ ở lại đây mà nguy!

Khi đám nam nữ thường dân chạy hết rồi, trong đạo quán tình thế đại loạn.

Toàn thành nhân thấy lửa cháy trong Trung Nguyên quán nên đều kéo đến xem, thiện nam tín nữ của đạo quán tìm cách cứu hỏa, nhưng thế lửa cháy rất mạnh cuối cùng chẳng cứu vãn gì nổi.

Bọn Hoa Thiên Hồng chủ bộc được đưa đám người kia chạy rồi bèn trở vào định tìm Bành Bái, chẳng ngờ vừa trở vào nội viện đột nhiên bóng người loáng thoáng lướt tới song phương chạm mặt nhau bất ngờ đều khựng người.

Nguyên bốn bóng người xuất hiện bất ngờ chạm đầu với bọn chủ bộc Hoa Thiên Hồng chính là Ngũ Âm chân nhân, Thanh Hư Tứ, Hồng Diệp đạo trưởng và Ngọc Đỉnh phu nhân.

Bọn họ vốn sau khi chủ bộc Hoa Thiên Hồng theo chân người Phong Vân hội đi Lâm An, thì cả bọn liền ngầm trong bám theo.

Khi vừa đến đây thì chợt thấy hướng Trung Nguyên quán có lửa bốc cháy biết đã xảy ra chuyện mới liền kéo nhau đến đây.

Hồng Diệp đạo trưởng nhìn thấy Hoa Thiên Hồng thì lửa giận lúc trước dâng lên, cất tiếng cười gằn nói :

- Có phải người phóng hỏa hủy Trung Nguyên quán không?

Hoa Thiên Hồng cười nhạt nói :

- Đúng thì sao?

Ngọc Đỉnh phu nhân cười điềm nhiên nói :

- Người nói vậy gì chứ? Cả một toàn đạo quán nguy nga thế này có gì lại hủy đi?

Ngọc Đỉnh phu nhân con người kín đáo đến khó hiểu, tựa hồ như trời sục đất lở dưới chân vẫn không khiến nét mặt bà ta thay sắc đổi nét.

Hoa Thiên Hồng đành giọng nói :

- Trong đạo quán này giam cầm vô số nam nữ lương dân, làm chuyện hoen ố thân linh, tiểu đệ nhìn không quen mắt nên mới phóng hỏa hủy nó, thử thử thấy sao chứ?

Ngọc Đỉnh phu nhân cười như không chuyện gì xảy ra nói :

- Chớ nên nói ngang với thử thử, ta dám đánh cuộc đạo quán này quyết không phải do người phóng hỏa!

Chợt nghe Ngũ Âm chân nhân lên tiếng nói :

- Hoa huynh đệ, người ta cũng có duyên gặp nhau đôi lần, bản đạo nguyên nghe một lời đáp thực đạo quán này bị người nào thiêu hủy?

Hoa Vân nhìn thấy thiếu chủ đứng ra gánh nhận chuyện này thì trong lòng không vui, nhân lúc ấy chen vào nói một câu :

- Chúng ta không khi nào bán đứng bằng hữu, các người muốn tìm người phóng hỏa thì cứ tự đi mà tìm!

Chỉ một câu này cũng đủ nói lên chuyện này không phải do họ làm.

Ngọc Đỉnh phu nhân cười lên ha hả nói :

- Các vị đạo huynh, phóng hỏa thiêu đạo quán còn không phải người của Phong Vân hội ra tay thì còn ai vào đây? Chúng ta nhanh đi lục soát chung quanh có thể nhận ra được ít nhiều manh mối!

Hoa Thiên Hồng trầm nghĩ: “Bành Bái không thể là địch thủ của mấy nhân vật này, ta đã đáp lời Chu tiên bối bảo hộ hần ta, lẽ nào không làm đến cùng?”

Nghĩ rồi chàng lớn tiếng nói :

- Thư thư như tìm được người phóng hỏa thì làm gì chứ?

Ngọc Đỉnh phu nhân đầu mày liễu nhíu lại giọng đanh lại nói :

- Ngốc tử, Nhậm Huyền đâu phải là người dễ giao du, người sao nhất định đứng cùng phía hần chứ?

Hoa Thiên Hồng cười đáp :

- Không dám nói dối thư thư, phóng hỏa hủy quán không phải là Nhậm Huyền.

- Ha ha ha... đương nhiên là không, Nhậm Huyền thân đứng đầu một phái, khi nào lại tự thân làm chuyện này. Chư vị đạo huynh, chúng ta đi!

Hồng Diệp đạo trưởng gặp lại Hoa Thiên Hồng thì lòng ghen妬 đã dâng lên tận đầu, giờ thấy Hoa Thiên Hồng trước sau vẫn ái hộ chàng thì lửa giận càng dâng cao liền sấn tới chỉ tay thét lớn :

- Hoa Thiên Hồng, người đáp thực đi! Có phải chính người phóng hỏa không?

Hoa Thiên Hồng nộ khí khởi trong lòng cười mỉa nói :

- Ta đã nói qua, người phóng hỏa chính là Hoa mẫu, người điếc hay sao mà không nghe chứ?

Hôm trước chính Hồng Diệp đạo trưởng mắng chàng câu này, giờ chàng nhân cơ trả đũa.

Hồng Diệp đạo trưởng cười gằn nói :

- Ba vị đạo hữu, tiểu tử họ Hoa cuồng ngạo tác ngược, bản đạo hôm nay quyết lấy mạng hần mới thôi!

Lão nhân trong lòng căm tức Hoa Thiên Hồng nên đã quyết động thủ với chàng mới chịu. Lúc này tuy trong lòng bán tín bán nghi chuyện Hoa Thiên Hồng dám nhận phóng hỏa, nhưng chỉ cần vin vào một câu này cũng đủ để lão có cớ ra tay.

Nói rồi thét lớn một tiếng, cả người nhào tới vùng chưởng đánh vào ngực chàng.

Ngọc Đỉnh phu nhân hơi sững người, nhưng chợt nghĩ đến công lực Hoa Thiên Hồng phi phàm nên mới không còn lo.

Hoa Vân đứng bên cạnh chàng thấy thế không đợi chàng kịp ra tay đã vận Thiếu Dương cương khí vào hữu chưởng sấn tới nghênh tiếp, miệng quát lớn :

- Tặc đạo vô lễ. Xéo!

Chỉ nghe “bình” một tiếng dữ dội, cả người Hồng Diệp đạo trưởng bằng lùi sau cả trượng miệng rỉ máu tươi đủ thấy thương thế không nhẹ.

Ngược lại Hoa Vân bình chân như vạc khiến bọn người Thông Thiên giáo còn lại thất sắc.

Trong đạo quán lửa cháy hừng hực càng lúc càng dữ dội, khắp bốn hướng chỉ thấy là lửa.

Hoa Vân đẩy chưởng đánh lùi Hồng Diệp đạo trưởng xong liền nói :

- Thiếu chủ, lửa cháy bít lối ra rồi, chúng ta nhanh rời khỏi đây!

Hoa Thiên Hồng biết chuyện đã không ổn, đưa mắt dò xét Ngọc Đỉnh phu nhân nhưng bà ta vẫn thản nhiên như không.

Ngũ Âm chân nhân và Thanh Hư Tử thì trong đầu biết chuyện nội tình có căn cơ khác, lại thấy Ngọc Đỉnh phu nhân không có địch ý với Hoa Thiên Hồng nên chưa ra tay, lúc ấy chỉ đến chăm sóc cho Hồng Diệp đạo trưởng.

Ngọc Đỉnh phu nhân nhìn Hoa Thiên Hồng cười nhạt nói :

- Người gây địa họa thế này, khiến ta không biết ăn nói thế nào với Giáo chủ?

Hoa Thiên Hồng mỉm cười nói :

- Thư thư nếu như có tâm cải tà quy chính, tiểu đệ lập tức lấy mạng Hồng Diệp đạo trưởng, xem như tuyệt lộ hồi sơn của thư thư!

Ngọc Đỉnh phu nhân nghe thì đổi sắc cười gằn quát :

- Ngốc tử! Thế nào gọi là cải tà quy chính hả? Kẻ tốt thế nào vẫn tốt, kẻ xấu thế nào cũng xấu, thư thư ta xưa nay chưa từng làm chuyện gì xấu mặt với thiên hạ!

Hoa Thiên Hồng thở dài nói :

- Thư thư chấp mê bất ngộ, tiểu đệ thâm tình đến đâu cũng khó tương trợ!

Nói đến đó, chàng quyết định dứt khoát, quay người ra hiệu cho Hoa Vân nói :

- Chúng ta đi!

Hai người sóng vai phóng chạy ra hướng tiền viện, bỗng thấy một người đứng bên lối đi chính là Bành Bái, Hoa Thiên Hồng vui không tả nổi vội lấy tay hất kéo chạy luôn thể.

Lúc này toàn Trung Nguyên quán đã thành biển lửa, ánh lửa cháy sáng rực như ban ngày. Ba người chạy xuyên qua những dãy đình viện ra đến thành ngoài thì cả người đổ mồ hôi như tắm vì hơi nóng.

Đột nhiên có tiếng cười cười lớn hỏi :

- Hoa lão đệ, vị thư thư của ngươi và ba con lừa kia đâu rồi?

Bọn Hoa Thiên Hồng giật mình ngược mắt nhìn mới phát hiện ra trên đầu thành ngoài đạo quán một hàng người đứng sừng sững chính là người của Phong Vân hội.

Trong đó ngoài Nhậm Huyền, Tra Thanh, Tả Văn Khôi ra còn có thêm bốn mươi tay trong “Kim đao thân vệ” ánh đao loang loáng rợp cả không gian khí thế vô cùng.

Hoa Thiên Hồng chỉ hơi kinh ngạc, song chẳng hề hoảng sợ, chân vẫn không dừng lại cứ phóng chạy tới rồi nhún mình lên hướng Nhậm Huyền.

Hoa Vân chạy kề ngay sau Hoa Thiên Hồng, hai tay ngậm vận Thiếu Dương cương khí, chỉ cần Nhậm Huyền trở mặt là lao ra tay ngay.

Nhậm Huyền cười kha kha, đứng né người sang tránh một khoảng trống cho chàng.

Hoa Thiên Hồng cùng Bành Bái nhảy người đứng lên đầu bờ tường mới dừng chân lại, quay đầu nhìn cũng đã thấy Thanh Hư Tử hai tay ôm ngang người Hồng Diệp đạo trưởng, Ngọc Đỉnh phu nhân và Ngũ Âm chân nhân thì chạy hai bên hộ tống.

Nhậm Huyền đảo nhanh mắt nhìn bọn người Thông Thiên giáo thoáng hiện nụ cười đắc ý nói :

- Hoa lão đệ, đã không làm thì thôi, làm thì làm cho đáo để. Chúng ta lưu chân bọn người này lại đây chứ?

Đột nhiên nghe bốn mươi tay đại hán “Kim đao thân vệ” đồng thanh hét lớn :

- Đứng lại!

Ngũ Âm chân nhân lên tiếng hỏi trước :

- Nhậm đương gia định làm gì đây?

Nhậm Huyền ngửa cổ cười nhạt nói :

- Oan gia hẹp lộ, lão phu đương nhiên muốn giữ người!

Nói rồi lão đưa mắt nhìn Hoa Thiên Hồng hỏi lại lần nữa :

- Hoa lão đệ ý thế nào?

Hoa Thiên Hồng ngửa mặt cười ha hả, trong lòng thầm nghĩ: “Cứ để lão ta ra tay diệt hết lũ yêu đạo thì cũng là chuyện hay, chỉ ngại một điều chính là vị thư thư khó hiểu này...”

Một câu hỏi dồn của Nhậm Huyền khiến bao nhiêu ánh mắt đều tập trung vào người chàng.

Hoa Thiên Hồng tính nhanh trong đầu rồi đáp :

- Chuyện Phong Vân hội và Thông Thiên giáo khúc mắc với nhau, tại hạ không nhúng tay vào, Nhậm đương gia như muốn giữ người thì cứ tự nhiên hành động!

Trong khi nói chàng cố tình đánh mắt ra hiệu cho Ngọc Đỉnh phu nhân, thị ý bà ta có thể đột vây theo mình.

Ngọc Đỉnh phu nhân trí tuệ tinh anh nhìn thì hiểu nhưng đổi giọng lạnh lùng nói :

- Tiểu quý đầu, đại trượng phu dám làm dám chịu. Người có can đảm thì đứng ra bảo hộ thư thư, bằng không thì chớ nhúng vào, ta không cần lên lút hành động!

Hoa Thiên Hồng đỏ mặt khựng người, chốc lát nghiêm mặt nói :

- Tiểu đệ xưa nay không kể đến danh dự cá nhân, chẳng lộ anh hùng cũng không làm hảo hán. Tiểu đệ bảo hộ thư thư khỏi đây cũng được, nhưng chỉ mong thư thư tự trọng mình, không phụ tấm lòng tiểu đệ!

Ngọc Đỉnh phu nhân cười nhạt hỏi lại :

- Giả như thư thư chấp mê bất ngộ, nhất định xuất lực vì Thông Thiên giáo thì sao?

Hoa Thiên Hồng chau mày kiếm phát uy giọng khẳng khái nói :

- Chỉ sợ người lấy mạng thư thư chính là tiểu đệ!

- Người dám!

Ngọc Đỉnh phu nhân ré giọng lên tức tối, đánh mắt cho Ngũ Âm chân nhân chuẩn bị đột vây.

Nhậm Huyền đột nhiên lên tiếng :

- Hãy chậm! Hoa lão đệ, vị thư thư của người đi rồi, chẳng hóa ra Trung Nguyên quán là do người Phong Vân hội thiêu hủy?

- Ha ha... Phong Vân hội và Thông Thiên giáo đã thành thế đối địch ra mặt, chuyện nhỏ này há đáng để Nhậm đương gia bận lòng!

Chợt nghe Bành Bái cất tiếng ồm ồm như chuông vỡ nói :

- Chính ta hủy Trung Nguyên quán, kẻ nào không phục thì tìm Bành Bái ta nói chuyện.

Mọi người đưa mắt nhìn gã đại hán cao lớn thô lỗ áo quần bết đất, trên cổ còn y nguyên cả sợi xích to tướng thì bất giác đều phì cười.

Bành Bái tính tình nóng nảy, thấy mọi người nhìn mình cười giễu thì tức giận găm lên như sấm :

- Muốn cười thì cười cho lớn, có giỏi thì bước ra ngoài!

Hoa Thiên Hồng biết võ công Bành Bái không cao cường lắm, chỉ có thể đơn đấu độc chiến với một vài tên trong “Kim đao thân vệ” sợ hãi gây sự phiền hà mới nắm tay kéo lại cắt ngang :

- Bành đại ca, chỉ là chuyện nhỏ, chớ để tâm!

Rồi chàng quay nhìn người Thông Thiên giáo nói tiếp :

- Ngũ Âm chân nhân, xin chuyển cáo một lời với quý Giáo chủ, chuyện này tại hạ chịu trách nhiệm!

Ngũ Âm chân nhân gật đầu đáp :

- Bần đạo nhớ!

Hoa Thiên Hồng lại chuyển ánh mắt nhìn Nhậm Huyền xem lão ta xử trí thế nào tiếp.

Nhậm Huyền trong đầu lại nghĩ chuyện này chính Hoa Thiên Hồng ba mặt bảy lời gánh chịu, cứ để bọn người này về bẩm báo lại thì tiểu tử họ Hoa hết đường sống!

Nghĩ rồi cảm thấy đắc chí cười ha hả nói :

- Nhậm mỗ là người thế nào chứ, trước khi chưa giáp mặt Thiên Ất giáo chủ, quyết không so đo với đám tay chân của lão ta!

Hoa Thiên Hồng thấy lão ta nhân cơ hội cao mình thì cười thầm trong bụng, quay đầu nhìn Ngọc Đỉnh phu nhân nói :

- Thư thư bảo trọng, chúng ta hội ngộ tại Lâm An!

Ngọc Đỉnh phu nhân cười nhạt nói :

- Chỉ sợ người sống không tới được Lâm An thì đã trúng tên ngầm của Nhậm đương gia rồi!

Bát Bích Tu La Tra Thanh trong lòng cay cú căm hận bà ta và Hoa Thiên Hồng chẳng kém gì nhau, lúc ấy gần giọng nói :

- Phu nhân nhanh sớm về Lâm An, nếu còn lớn võn trước mắt người Phong Vân hội, chỉ sợ tên ngầm phát động đối với phu nhân trước tiên!

Ngọc Đỉnh phu nhân cất tiếng cười ngặt nghẽo rồi phất tay ra hiệu cho Ngũ Âm chân nhân, đoạn tự mình phóng đi trước vượt ra ngoài ngang qua nơi Hoa Thiên Hồng đứng.

Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn thấy Hồng Diệp đạo trưởng trong tay Thanh Hư Tử khoe miệng còn rỉ máu, mặt trắng như tờ giấy thì thầm nghĩ: “Thiếu Dương cương khí quả lợi hại, ta cần phải luyện mới được!”

Nhậm Huyền thấy người Thông Thiên giáo đi rồi, khoát tay nói :

- Hoa lão đệ, chúng ta về khách điểm rồi nói chuyện!

Hoa Thiên Hồng gật đầu, cả bọn kéo nhau trở lại khách điểm.

Hoa Thiên Hồng nắm tay Bành Bái đi sau cùng, vừa đi vừa hỏi :

- Nghe nói Bành đại ca vốn không nhà cửa thân bằng quyến thuộc, nếu vậy chúng ta kết bạn đồng hành bốn tẩu giang hồ thấy thế nào?

Bành Bái ngó người nói :

- Bản lĩnh người lớn, bản lĩnh ta nhỏ, làm sao có thể đi cùng nhau?

- Ha! Bằng hữu lấy nghĩa tương giao, chỉ cần chí đồng đạo hợp, quan hệ gì đến võ công cao hay thấp!

Bành Bái lắc đầu nói :

- Ta bản lĩnh thì nhỏ mà tính khí thì hùng đại, đi cùng người nhất định gây họa cho người thêm mà thôi.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Con người này tự biết mình không phải ngu xuẩn, chỉ có tính bộc trực nóng nảy, chung quy là người còn hiểu biết”.

Nghĩ vậy tự nhiên có hảo cảm với hắn, lại nghĩ đến năm xưa phụ thân cũng từng kết giao với bằng hữu đạo nghĩa, sao ta lại không thể chứ?

Khi ấy nắm chặt tay Bành Bái hơn nói :

- Bành đại ca, chúng ta đều là hậu nhân của các bậc hào hiệp có thể kết nghĩa Kim Lan, đồng sinh cộng tử gây dựng sự nghiệp!

Bành Bái nhìn chàng bằng ánh mắt xúc động vô cùng, nhưng rồi lại lắc đầu nói :

- Không được.

- Tại sao?

- Ta lớn tuổi mà bản lĩnh lại nhỏ, người nhỏ tuổi mà bản lĩnh lại lớn. Một khi kết huynh đệ, ta là huynh, người là đệ, ta không có bản lĩnh bằng người làm sao nói người nghe.

Hoa Thiên Hồng thấy Bành Bái nghĩ sao nói vậy, người không nghĩ tinh tế chi tiết chàng nghiêm túc nói :

- Tiểu đệ đã nói bằng hữu lấy tình cảm tương giao, chỉ cần sống trung nghĩa với nhau một lòng một dạ không kể đến võ công thế nào!

Bành Bái vẫn lắc đầu nói :

- Ta nói bản lĩnh, không nói đến võ công!

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Bành đại ca nói như vậy nghĩa là sao?

Bành Bái tự hồ như không biết dùng lời thế nào để giải thích, trầm ngâm một lúc mới nói :

- Người còn nhỏ tuổi, võ công cũng không thể gọi là xuất chúng tuyệt thế, vậy mà người Phong Vân hội đối với người chẳng dám coi thường, người Thông Thiên giáo thì lại coi bộ sợ người. Theo ta thấy thì đó mới chính là bản lĩnh!

Hoa Thiên Hồng chợt hiểu nghĩ: “Muốn người ta phục đâu hoàn toàn bằng vào võ công!”

Nghĩ vậy bèn nói :

- Thì ra là chuyện này, tiểu đệ nhân có lão Vân luôn đi bên cạnh cho nên bọn chúng mới không dám động đến!

Chàng chỉ đáp vậy cho qua, kỳ thực thế nào thì Bành Bái cũng chẳng thể hiểu được nội tình.

Vừa đi vừa nói chuyện một lúc thì đã về đến khách điểm.

Hoa Thiên Hồng nói :

- Bành đại ca, chuyện kết kim bằng gác lại, trước mắt ở cùng tiểu đệ hàn huyên một lúc được chứ?

Bành Bái gật đầu nói :

- Đương nhiên, nếu người khiếm khí thì ta đi thôi!

Hoa Thiên Hồng cười ha hả, ba người vào phòng, cả buổi vật lộn trong biển lửa nóng rát người, Hoa Thiên Hồng nắm lấy ngay bình trà rót ra chén mời :

- Bành đại ca, xin mời dùng chén trà!

Bành Bái trong người nóng bức, gấp chén trà lạnh giải khát thì cực tuyệt. Lúc ấy chẳng chút khách khí nắm chén trà lên giữa cổ uống cực một hơi hết sạch.

Hoa Thiên Hồng ngược lại vừa nhấp một ngụm trà trong miệng cảm thấy vị đắng khác thường thì giật mình, thoát trông đã thấy Bành Bái nắm bình rót chén thứ hai định uống chàng vội đưa tay cản lại

Trong phòng khách điểm vốn chỉ chuẩn bị hai chén trà, Hoa Vân định đi lấy thêm cái nữa, chợt nhận ra vẻ khác thường trên mặt Hoa Thiên Hồng buột miệng hỏi :

- Thiếu chủ, trà không hợp khẩu vị sao?

Hoa Thiên Hồng mỉm cười nói :

- Cũng khá! Người nhanh đến chỗ Nhậm đương gia bảo là trong lúc khát nên uống mấy chén suýt hoại cả dạ dày, phiền lão ta trao cho hai viên giải được.

Hoa Vân đầu mày nhú lại nói :

- Được vật của Nhậm Huyền làm sao có thể tin tưởng uống được, hay là để lão bộc đi tìm một vị lang y...

- Không cần! Sao có thể bỏ gần cầu xa, người nhanh đến Nhậm đương gia là được.

Hoa Vân tức mình, nhưng chỉ biết lắc đầu thở dài đi ra khỏi phòng.

Hoa Thiên Hồng ngưng mắt nhìn vào trong chén trà không phát hiện ra gì khác lạ, lại nhìn Bành Bái vẫn bình thường không có biểu hiện gì trúng độc, nắm lấy chén trà của gã ném thử thì vị chất đắng đến khó chịu không thể nuốt xuống cổ.

Bành Bái thô kệch nhưng không đến nỗi ngu ngốc, nhìn thì đã hiểu chuyện gì tức giận nói :

- Chẳng lẽ Nhậm Huyền dám đánh độc trong bình trà này?

- Bành đại ca thấy vị trà thế nào?

- Trà vẫn là trà, không có mùi vị gì khác lạ!

Hoa Thiên Hồng thầm hiểu chàng vì trong người tiềm ẩn Đan Hỏa Độc Liên, bách độc bất xâm, cho nên chỉ cần ăn uống có độc vào miệng là sinh ra vị khác thường ngay

Lúc ấy nắm bình trà lên xem xét rồi dùng miệng ngậm vòi bình trà hút một hơi, thấy vị trà ngọt chất bình thường thì đã hiểu ra độc được được bôi sẵn trên hai chiếc chén.

Vừa lúc này Hoa Vân đã quay trở lại trong tay nắm hai viên được hoàn bọc sáp trao cho chàng nói :

- Thiếu chủ, hai viên giải được này không khác gì viên giải được mà Tần Ngọc Long đã uống.

Hoa Thiên Hồng trong lòng cười thầm nghĩ: “Lần này ta nhìn ra độc kế của hắn, khiến hắn phải khiếp mà không còn dám bày trò quỷ!”

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng cũng cẩn thận sợ Nhậm Huyền bày kế thì độc liên hoàn nên liền bóc ra một viên cho vào miệng cắn một miếng nhỏ nhai thử.

Khi ấy mùi thảo dược thơm thơm xông lên mới yên tâm trao viên còn lại cho Bành Bái nói :

- Bành đại ca phục viên giải được này đi!

Bành Bái tiếp lấy viên thuốc giải, vội nhai nuốt, rồi buông tiếng tức giận chửi

- Mẹ kiếp tên sát phu Nhậm Huyền chỉ thẹn danh kẻ đứng đầu đại bang phái!

Hoa Vân tỏ ra lo lắng nói :

- Thiếu chủ, giáo ngay để tránh tên lén khó lường, hay là chúng ta tách khỏi bọn Nhậm Huyền thì tốt hơn?

Hoa Thiên Hồng trầm ngâm suy nghĩ rồi lắc đầu nói :

- Đồng hành với Nhậm Huyền chúng ta chỉ phòng một mình hắn. Nhưng nếu tách ra thì chúng ta phải phòng người Thông Thiên giáo...

Bành Bái đôi mày sâu róm hoành ngang như hình chữ nhất, gằn giọng rít lên :

- Hoa huynh đệ nói không sai, Bành Bái sẽ dắt ngựa thạp tung người. Lão tặc Nhậm Huyền còn giở trò lần nữa thì để xem Bành Bái ta!

Tiếng nghiêng răng trèo treo của Bành Bái chừng như cả khách điểm đều nghe thấy.

22. Chương 22: Kỳ Ân Mê Li

Hoa Thiên Hồng cũng thấy giận trong lòng, chàng bóp nát hai chiếc chén rượu rồi ném mạnh ra ngoài cửa sổ rồi cũng Hoa Vân cố tìm cách giúp Bành Bái tháo bỏ sợi xích to tướng trên cổ Bành Bái.

Hoa Vân nắm sợi xích lên ngắm nghía, trong đầu chợt lóe một ý, bèn nói :

- Thiếu chủ cứ nghỉ ngơi, lão nô ra ngoài một lúc.

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Đã tới thế này người còn định đi đâu?

- Sợi xích này chế tác bằng loại thép rất tốt, lão nô định đem tìm người đúc một thanh kiếm.

Hoa Thiên Hồng nghe ra cũng hay, gật đầu để lão đi, Bành Bái thì ngồi một góc phòng mà ngáy. Chàng khép cửa lại đoạn lôi chiếc bao dầu mà Chu Đồng trao cho chàng ra xem.

Chỉ thấy bên trong chứa một tập sách mỏng thô chừng năm sáu tờ, không phải bằng tơ mà cũng không phải bằng da ngựa sắc vàng xỉn đủ thấy nó có một niên địa khá lâu.. Tờ bìa ghi bốn chữ theo lối cổ lệ Sĩ Vụ Thất Giải.

Hoa Thiên Hồng tinh thần tự nhiên phấn chấn hẳn lên, quả thực từ khi chàng hiểu biết về võ thuật, tuy học vài thứ nhưng chưa lần nào chính thức nắm một cổ bí kíp trong tay.

Bấy giờ chàng ngồi ngay ngắn khêu cao ngọn đèn dầu, cẩn thận gỡ xem từng tờ.

Trang đầu tiên bên trên ghi năm chữ lớn “Tập Nhi Tử Chi Nhất” liền dưới là những hàng chữ nhỏ đều nhau nội dung nói đến tập luyện vận kinh điều khí, tích nhược thành cường, phép công phá cương nhuệ...

Qua tiếp trang thứ hai lại vẽ hình người gia chú thích rõ ràng bên cạnh, Hoa Thiên Hồng chỉ xem lướt qua thấy cả thấy ba chiêu thủ pháp phá giải tấn công dù đối phương phòng thủ kín đến đâu. Đồng thời những chỗ tập kích đều là yếu huyệt trên người, chỉ có điều không hạn định rõ là dụng quyền, chưởng hay chỉ

Hoa Thiên Hồng cảm thấy mê hoặc bất giải, lúc ấy chuyên tâm vừa đọc vừa lý giải nghiên cứu đến nhập thần quên cả ngoại cảnh.

Chẳng biết đã bao lâu thời gian, Hoa Vân trở về thấy chàng còn ngồi say mê bên bàn bèn gọi :

- Thiếu chủ, đã canh năm rồi còn chưa ngủ sao!

Hoa Thiên Hồng giật mình sức tỉnh “Ồ” lên một tiếng nói :

- Gà còn chưa gáy...

- Gà gáy từ lâu rồi!

Hoa Vân vừa đáp vừa đi đến bên bàn, hỏi tiếp :

- Đây là môn công phu gì, dụng được không?

Hoa Thiên Hồng mắt vẫn không rời tập cổ thư, buột miệng nói :

- Thuộc bàng môn công phu, rất bá đạo...

Hoa Vân thấy chàng say mê nghiên cứu thì cũng không dám đánh động quấy nhiễu, pha cho chàng một chén trà rồi tìm một góc phòng ngồi xuống vận công.

Sáng ra, những chiêu thức trong pho bí kíp cứ lớn vồn trong đầu chàng gần như thuộc nằm lòng.

Lúc ăn cơm xong chàng nhìn Bành Bái nói :

- Bành đại ca, cổ nhân thường nói “Văn đạo hữu tiên hậu, học nghệ hữu chuyên tinh”. Lệnh sư sớm quy tiên, đại ca không người chỉ điểm, võ công lão quân gia chúng ta vốn thụ từ tiên tổ, nếu như thích thì đại ca có thể tham cứu từ lão quân gia...

Bành Bái nói :

- Ta tư chất kém, tính tình lại nóng vội, chỉ sợ thêm phiền lão quần gia.

Hoa Vân nghe thiếu chủ đã nói thế, khi ấy cười nói :

- Chỉ cần tiểu ca chuyên cần hiếu học, ta nguyện tương trợ giáo đạo.

Hoa Thiên Hồng vui mừng nói :

- Hành đạo giang hồ, suy cho cùng rồi cũng bằng võ nghệ dương danh... địch đông ta ít, chúng ta nhất định không được bỏ phí thời gian.

Suốt ngày hôm đó, ngoài thời gian phải “Tẩu độc” ra, Hoa Thiên Hồng chuyên tâm nghiên cứu từng chiêu thức thủ pháp trong bí kíp. Chàng suy tính mãi, cuối cùng quyết định trước tiên luyện chỉ pháp rồi truyền thụ lại cho Bành Bái bổ khuyết những chỗ chưa được.

Đêm đến, cả bọn mới bắt đầu tiếp tục hành trình xuống phương Nam, vẫn do bốn mươi tay “Kim đao thân vệ” đi trước tiên phong, Nhậm Huyền cùng bọn Hoa Thiên Hồng sáu người giống ngựa đi sau cùng.

Hoa Vân đem sợi xích đánh thành một thanh cự kiếm bằng rộng, Hoa Thiên Hồng nắm thử thấy tuy không bằng thanh Thiết kiếm của chàng trước kia thế nhưng kiếm thép cứng chắc cũng không đến nỗi gãy dưới nội lực của chàng.

Suốt ngày rong ruổi, tối đến cả đoàn người ngựa đến Cao Thù thì dừng chân nghỉ lại trong khách điếm, Bành Bái bảo với Hoa Thiên Hồng là ra ngoài có việc riêng.

Chẳng ngờ đến nửa đêm thì nghe tiếng người trong trấn nhốn nháo vì đạo quán trong trấn bốc cháy, Hoa Thiên Hồng nhìn thì giật mình, biết chuyện này do Bành Bái trong lòng còn tức giận Thông Thiên giáo mà ra tay, nhưng giờ có cần cũng đã muộn.

Chàng nghĩ cứ thế này thì thù oán với người Thông Thiên giáo càng lúc càng lớn, bất giác dở khóc dở cười trong lòng thâm kêu khổ: “Con người họ Bành này quả là đến đâu gây họa đến đó!”

Ngày hôm sau nữa thì cả đoàn vượt Trường Giang đến Giang Nam thì tình thế thay đổi. Ở đây tha lại Chữ Nguyên Cự, Tra Thanh, Thường Kiệt và những cao thủ các cửa Phong Vân hội đều tập trung một nơi. Hai đạo hợp lại làm một có dư trăm người mới giống thẳng vào thành Trấn Giang.

Một đoàn người ngựa khí thế hùng hậu thế nào vào thành thực khiến cho dân chúng kinh tâm động phách, đây quả là chuyện xưa nay ít thấy.

Đai quân vào thành, nghỉ chân lại trong một gia trang cực lớn.

Nhậm Huyền bèn hỏi tả hữu :

- Bố trí Hoa công tử nghỉ ở đâu?

Nghe một trung niên hán tử lên tiếng đáp :

- Bẩm Tổng đương gia, tiểu đệ bố trí Hoa công tử nghỉ trong tây đường.

Nhậm Huyền nhìn Hoa Thiên Hồng nói :

- Nếu như có gì không vừa lòng, Hoa lão đệ cứ báo cho ta một tiếng.

Hoa Thiên Hồng gật đầu đáp :

- Thừa mong Nhậm đương gia chiếu cố, tại hạ cảm kích vô cùng.

Liền thấy một gã trung niên hán tử khác đến trước ngựa chàng cúi người nói :

- Tại hạ dẫn đường, mời Hoa công tử đến tây đường nghỉ chân!

Hoa Thiên Hồng ôm quyền xá Nhậm Huyền mấy cái rồi theo chân trung niên hán tử đến tây đường, ở đó đã thấy có sẵn mấy trung niên phụ nhân tiếp đón đưa họ vào phòng.

Trung niên hán tử cúi người nói :

- Tại hạ là Lý Tín, phụng mệnh hầu công tử. Như có gì sai bảo, công tử cứ gọi một tiếng.

- Thật phiền Lý huynh!

- Không dám! - Lý Tín đáp một tiếng nữa rồi lui ra ngoài.

Tây đường gần như là một toàn biệt viện độc lập, phòng ốc rộng rãi, ảnh trí thanh nhã.

Hoa Vân rào quanh một vòng quan sát rồi nói :

- Nhậm Huyền hình như muốn ở lại đây lâu dài, không có ý xuống tiếp phía Nam!

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy lão ta lúc nào mặt cũng hiện vẻ lo lắng thận trọng bèn nói :

- Đây là chuyện trọng đại liên quan đến toàn giang hồ võ lâm, bên trong nội tình còn nhiều bí ẩn, chúng ta không thể đoán ra được. Thế nhưng đã đến thì cứ bình thần, chúng ta lấy tĩnh đợi động chờ xem biến hóa thế nào rồi tính sách ứng phó, bắt tất phải lo lắng nhiều.

- Ài! Lão nô chỉ lo cho thiếu chủ!

Hoa Thiên Hồng mỉm cười nói :

- Hành hiệp hộ đạo khác nào người giữ ngọc, chuyện phong đầu hiểm cảnh là chuyện khó tránh khỏi!

Rồi chàng quay nói với Bành Bái :

- Bành đại ca, tiểu đệ có ba chiêu chỉ pháp, Bành đại ca có muốn tham cứu...

Bành Bái lắc đầu nói :

- Trước khi xảy ra chuyện Bắc Minh hội, tiên sư vốn có đem Bích Lịch chương truyền thụ cho ta. Lúc đó ta còn nhỏ tuổi căn cơ còn kém, đầu óc lại ngốc đần nên ghi nhớ hết, nhưng chung quy vẫn chưa luyện được. Mấy hôm nay được lão quân gia chỉ điểm ta hiểu ra ít nhiều, định trước tiên luyện thành chương pháp của ân sư, sau đó mới luyện môn công phu khác.

Hoa Vân nghe thế tiếp lời nói :

- Pho Bích Lịch chương chính là công phu mà năm xưa lệnh sư thành danh. Nếu luyện đến cảnh giới thặng thừa thì gần như thiên hạ vô địch, tuyệt học sư môn đương nhiên cần luyện trước cho thành thực!

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Tiền đồ còn nhiều nguy nan hiểm ác, chúng ta không thể đi theo vết xưa của Bắc Minh hội. Cần phải nắm lấy thời gian, khổ luyện võ công mới làm nên nghiệp!

- Chỉ có mấy người chúng ta...

Hoa Vân buột miệng nói, nhưng nhìn thần thái uy nghi khí khái trên mặt thiếu chủ, thì liền nín bặt không dám nói hết câu.

Thoáng chốc đã thấy mấy phụ nhân trong tây đường mang thức ăn dọn lên, dùng buổi tối xong Hoa Thiên Hồng chuyên tâm nghiên cứu tiếp võ công trong Si Vưu thất giải.

Bành Bái dưới sự dẫn đạo của Hoa Vân luyện lại Bích Lịch chương, lão ta tuy không biết gì về Bích Lịch chương, thế nhưng võ công căn bản giống nhau. Người đã lão luyện trong võ học, thì dù một môn công phu chưa hề luyện nhưng nhìn đối phương đánh ra chiêu thức không đúng thì vẫn nhận ra ngay. Đó chính là nguyên lý võ đạo bách tuyền quy nguyên.

Khi trong viện lên đèn, bỗng thấy Lý Tín xuất hiện báo có mấy người muốn gặp Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng ra tiếp mới thấy ba người, chính là Thương Tu Khách, Tần Ngọc Long và một người nữa lại là người mà chàng mong tìm gặp lại, Bạch phát lão đầu đà.

Hoa Thiên Hồng gặp lại những người này thì vui khôn xiết, chấp tay thi lễ vấn an Thương Tu Khách.

Lão ta đỡ tay chàng cười nói :

- Chúng ta nhanh vào trong nói chuyện!

Hoa Thiên Hồng nhìn lão đầu đà thì lễ hỏi :

- Đại sư khỏe, vẫn bối cứ ngộ đại sư bỏ đi luôn!

Bạch phát đầu đà nhìn chàng cười đáp :

- Bần tăng vốn là cố nhân của lệnh tôn, người có chí khí đỉnh thân thanh ba trù lãng, chấn hưng giang hồ bần tăng há dám tham sinh khiếp tử trong xó!

Hoa Thiên Hồng mặt hơi ửng hồng nhìn Tần Ngọc Long mặt đã có thần sắc như xưa biết độc trong người đã giải hết mỉm cười một cái đầy ngụ ý.

Nhưng một nụ cười chỉ một nụ cười còn hơn trăm nghìn lời muốn nói, Tần Ngọc Long chỉ cúi đầu gật nhẹ.

Vào phòng khách chủ tọa lạc xong Hoa Vân này giờ cứ chăm mắt nhìn Bạch phát đầu đà, giờ mới đánh tiếng hỏi :

- Dám hỏi đại sư phải chăng là Từ Vân đại năm xưa...?

Bạch phát đầu đà gật đầu cười nói :

- Bần tăng chính là Từ Vân, lão quản gia không ngờ luyện Thiếu Dương cương khí tự thành không kém Hoa đại hiệp năm xưa, thật là chuyện đáng mừng!

Hoa Vân thở dài nói :

- Tiểu lão già rồi!

Từ Vân đại sư trầm ngâm giây lát nói :

- Nhìn thấy Hoa lão đầu thị lập sau lưng Hoa thiếu hiệp, bần tăng tự nhiên nhớ đến người xưa, nhớ lại chủ bộc hai người như hình với bóng, Hoa đại hiệp đến đâu như quang hoa tỏa chiếu, hiền từ cận nhân. Còn người sau lưng Hoa đại hiệp thì uy phong凛凛, nhưng giờ thì đã khác rồi, người hầu thị sau lưng thiếu chủ mà lo âu sầu muộn. Ầi!

Nói đến đó lão buông tiếng thở dài rồi nín lặng.

Hoa Vân hoài niệm đến lão chủ, tự nhiên nước mắt lưng tròng, thở dài sườn sượt thốt lên :

- Người xưa đã đi, còn lại thiếu chủ chưa đủ lông đủ cánh, chí hữu??? lực bất túc, đỉnh thân hoá đổi kiên khôn, tiểu lão khuyên cũng khó...

Hoa Thiên Hồng im lặng quan sát bọn họ, thấy Từ Vân đại sư thì mặt đầy lo âu, Thương Tu Khách lại như đầm thủy bất động, chẳng chút biểu lộ ra mặt, Tần Ngọc Long thì càng không có biểu hiện gì trong chuyện này. Bất giác trong lòng thầm nghĩ: “Bọn họ đều không có lòng tin, duy nhất chỉ lo cho ta biết không??”

(Mất trang)

Lý Tín :

- Bảo người đưa thư là ta sẽ đi ngay.

Lý Tín ứng thanh đáp một tiếng rồi quay người trở ra.

Hoa Thiên Hồng nhú mày ngạc nhiên lắm bầm trong miệng :

- Quái! Bạch Tiêu Thiên làm sao cũng có mặt nơi này nhỉ?

Hoa Vân chen nào nói :

- Nhất hội, Nhất giáo động can qua, Thần Kỳ bang khi nào không có mặt? Chỉ có điều Bạch Tiêu Thiên kéo binh đến sớm như thế này chỉ sợ bên trong còn có vấn đề!

Thương Tu Khách nói :

- Nhậm Huyền và Bạch Tiêu Thiên (...) nhau thì không khi nào cả hai cùng lại hưng binh Nam chinh, nói không chừng song phương tạm thời liên kết tiêu diệt Thông Thiên giáo, sau đó mới tranh hùng với nhau chẳng?

Từ Vân đại sư gật gù nói :

- Bần tăng cũng có suy nghĩ như thế!

Hoa Thiên Hồng đứng lên ôm quyền nói :

- Chư vị cứ hàn huyên ở đây, tại hạ đi rồi về ngay!

Hoa Vân nhú mày hỏi :

- Thiếu chủ quyết đến dự yến tiệc sao?

- Ha! Ta còn muốn gặp trước cả Thiên Ất Tử, chỉ tiếc lão ta không mời thôi!

Hoa Vân không yên tâm nói :

- Hay là chúng ta tất cả cùng đi?

- Không cần, trước mắt địch mạnh ta yếu, nếu như động thủ thì nhất định phần thiệt thuộc về chúng ta. Giờ kéo đi hết không chừng khiến cục diện càng rối, đằng nào thì Bạch Tiêu Thiên cũng giữ thể diện giang hồ, không nhân lúc này để hãm hại ta được!

Từ Vân đại sư và Thương Tu Khách đánh mắt nhìn nhau, quả thực chàng nói có lý, nhưng trong chuyện này bọn họ cũng không biết nên thế nào mới tốt.

Bành Bái chợt đứng lên nói :

- Ta đi cùng Hoa huynh đệ, lão tặc như bày trò gì ta nhất định trí mạng với hắn!

(...) khuyên :

- Ta đi sự tiệc, không phải đi đánh nhau, chẳng lẽ Bành đại ca cũng muốn đi dự yến?

Bành Bái gượng cười xoa đầu nói :

- Thế thì ta không đi!

Hoa Thiên Hồng chẳng nói gì thêm ôm quyền bái biệt mọi người rồi bước ra cửa, Hoa Vân liền tháp tùng theo chàng.

Ra đến tiền trang, mới thấy chính là Ngao Tam mang thư tới, Hoa Thiên Hồng hơi ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu thư người cũng đến Giang Nam?

Khi ấy bọn họ hai người theo Ngao Tam lên ngựa ra thành đông nhằm hướng bến sông mà đi, trên bến sông thấy thuyền đậu thành thứ lớp đen kín, trên thuyền nào cũng giương cao cột cờ, mỗi lá cờ vàng thêu một chữ “Bạch”.

Hoa Thiên Hồng giật mình thầm nghĩ: “Không ngờ Thần Kỳ bang cũng dốc toàn chúng Nam chinh như Phong Vân hội. Xem tình hình này thì đúng là bang, hội liên thủ với nhau diệt giáo, thảo nào mà Nhậm Huyền công nhiên tiến binh không cần giở kế tập kích”.

Ngao Tam dẫn hai người xuống thuyền lập tức có người hô lớn :

- Hoa công tử đến!

Liền đó tiếng thông báo cứ nhao truyền vào trong, Hoa Thiên Hồng nghĩ Thần Kỳ bang quy mô lớn mà nghiêm ngặt, bang quy chặt chẽ thống nhất, khí thế nhờ đó mà hùng mạnh hơn hẳn giáo và hội.

Theo chân Ngao Tam đi xuyên qua một dãy chiến thuyền ra đến chiến thuyền lớn nhất neo tận gần giữa sông, đã thấy trên boong thuyền Bạch Quân Nghi xinh đẹp tươi tắn cười đón chàng rất nhiệt tình vồn vã.

- Cứ sợ Hoa huynh không đến, khiến ta lo...

Hoa Thiên Hồng nhớ lại chuyện trước còn đó, lúc này nhìn thấy bên cạnh cô nàng còn có một lão già oai nghi lẫm liệt nhận ra ngay chính là Bạch Tiêu Thiên, Bang chủ Thần Kỳ bang. Chàng giữ lễ ôm quyền nói :

- Hoa Thiên Hồng bái kiến Bạch bang chủ!

Bạch Tiêu Thiên nằm ngoài thâm độc hại chàng, vốn cứ ngỡ Hoa Thiên Hồng tất đã tuyệt lộ theo chân cha chàng, nhưng không ngờ thời gian dần đây lão nghe tin báo Hoa Thiên Hồng chẳng những không chết mà võ công còn cao thâm hơn trước.

Đồng thời chuyện khiến lão khó tin hơn là chàng tự nhiên trở nên anh hoa tuấn tú, cứ như lột xác biến thành một con người khác khiến ái nữ lão mê mết.

Chính vì thế mà lão hiếu kỳ muốn tận mắt nhìn lại thiếu niên này nên mới bày ra cuộc tiệc hôm nay.

Bạch Tiêu Thiên ngưng mắt nhìn chàng từ đầu đến chân, quả nhiên Hoa Thiên Hồng giờ đây mặt thanh mắt tú, anh hoa đỉnh ngộ, chẳng phải là Hoàng Phủ Tinh đen đui xấu xí như trước đây, bất giác trong lòng vừa thấy kỳ lẫn mến mộ :

- Hoa công tử, ngoài này không tiện nói chuyện mời vào bên trong dùng trà!

Hoa Thiên Hồng hoài bão đại sự, nên tư thù nhỏ nhặt năm trước bị Bạch Tiêu Thiên đánh ba ngọn “Tỏa Hồn độc châm” vào người cơ hồ không để tâm ghi thù.

Bấy giờ theo chân lão ta vào trong khoang thuyền, Bạch Quân Nghi thì ríu rít như chim gặp bạn cứ bám theo chàng cười rạng rỡ.

Chủ khách an toàn xong, Bạch Tiêu Thiên để mắt thấy ai nữ mình cứ xoắn xít bên cạnh Hoa Thiên Hồng hỏi han, thâm hiểu ái nữ đã dốc hết tâm tình vào Hoa Thiên Hồng.

Trong lòng lão thấy thẹn vì chuyện trước đây đã không phải với chàng, khi ấy tìm lời nói :

- Nghi nhi, nhanh kính công tử một chén rồi ra ngoài đốc thúc tuần tra cẩn thận!

Bạch Quân Nghi vẻ ngoan ngoãn nâng chén lên mời Hoa Thiên Hồng, chàng ngần ngại nâng chén uống cạn.

Bạch Quân Nghi tiếp chàng một chén rồi khép người cười tươi, đoạn đi ra ngoài.

Bạch Tiêu Thiên lại phát tay ra hiệu cho Tiểu Linh, ả nữ tỳ cũng lập tức theo chân tiểu thư ra ngoài.

Hoa Thiên Hồng hơi giật mình thầm nghĩ: “Không biết lão ta định nói chuyện gì quan trọng mà đến Bạch Quân Nghi cũng lánh mặt?”

Lúc ấy Bạch Tiêu Thiên còn ngần ngại chưa nói gì, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Hoa Vân đứng sau lưng chàng.

Hoa Thiên Hồng hiểu ý, bèn quay đầu nói :

- Người ra ngoài canh giữ, chưa có lệnh Bạch bang chủ, chớ để người nào vào!

Hoa Vân trong lòng không yên tâm nói :

- Ở đây cảnh giới nghiêm mật, ai dám xông vào?

Hoa Thiên Hồng cảm thấy không được trầm giọng nói :

- Lễ nào chờ ta mời đến cha mẹ lão mới chịu nghe!

Hoa Vân ngớ người, đưa mắt nhìn Bạch Tiêu Thiên hậm hực trong lòng, rồi quay người bước nhanh ra ngoài.

Bạch Tiêu Thiên mỉm cười nói :

- Theo lão hủ biết thì lệnh tôn đều không nghiêm khắc với vị lão bộc trung thành này!

Hoa Thiên Hồng nén tiếng thở dài nói :

- Ngoài gia mẫu ra, chỉ còn lão ta là người thân cận duy nhất của tại hạ, lão trung thành duy hộ tại hạ đến nỗi tại hạ gần như không làm gì được!

Nói đến đó chàng cất tiếng cười lớn tiếp :

- Thay thời đổi thế, nay không như xưa, tại hạ tự biết mình nên hành tẩu thế nào!

Bạch Tiêu Thiên nghe nhắc mấy tiếng xưa nay thì cảm thấy hơi chột dạ, khi ấy nâng chén mời, đổi giọng thân mật nói :

- Thiếu hiệp thiên tài đời nay, kẻ dung tục khó bì, chuyện xưa như gió thoảng mây bay, chúng ta không nên nhắc lại. Lão hủ trước tiên kính thiếu hiệp một chén rượu nhạt này rồi có lời muốn nói.

Hoa Thiên Hồng nâng chén lên uống cạn, giữ thái độ bình thản nói :

- Tại hạ lắng tai nghe đây!

Bạch Tiêu Thiên hít sâu một hơi mới bắt đầu vào chuyện :

- Tiền thân của lão hủ là Trình thị, tài đức khiêm toàn, hai mươi năm về trước từng cùng lệnh đường được tôn xưng là “Vô lâm Song mỹ”!

Hoa Thiên Hồng nghe thì thầm nghĩ: “Sinh ra được một vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần như Bạch Quân Nghi, lẽ nào lại là người đàn bà xấu?”

Bạch Tiêu Thiên hơi ngừng lời giây lát, nén tiếng thở dài nói tiếp :

- Phu phụ ta sinh hạ được hai người con gái, trưởng nữ Tố Nghi, thứ nữ Quân Nghi, chúng chính là chị em sinh đôi, dung mạo hoàn toàn giống nhau...

Hoa Thiên Hồng không cần giấu diếm xen vào nói ngay :

- Chuyện này tại hạ được nghe từ Nhậm Huyền.

Bạch Tiêu Thiên sắc mặt lạnh lại nói :

- Nhậm Huyền dám hoài nghi cái chết của hắc có liên quan đến Tố Nghi!

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Quả đúng Nhậm Huyền hoài nghi như vậy.

Bạch Tiêu Thiên nghiêng răng êu canh cách, cầm bạnh ra, râu ria gần như dựng đứng, đủ thấy lão ta vô cùng tức giận.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Cứ nhìn lão ta tức giận thế này, xem ra chuyện bên trong phức tạp!”

Bạch Tiêu Thiên lặng người hồi lâu rồi nói tiếp :

- Hoa thiếu hiệp, mười lăm năm trước tiện nội nhân bất mãn trước những hành động của lão hủ, trong lòng thương tâm phần chí mà xuống tóc xuất gia, nhị nữ cùng vì thế mà phân hai mỗi đứa theo một người trong phu phụ chúng ta. Trưởng nữ Tố Nghi theo chân tiện nội từ đó đến nay mười lăm năm chưa từng rời miếu nửa bước...

Hoa Thiên Hồng buột miệng nói :

- Đại tiểu thư trình hiếu như vậy, thực khiến người ta khâm phục!

- Ài! Thứ nữ Quân Nghi theo lão phu khôn lớn, nhân vì luôn được nuông chiều mà thành tính kiêu ngạo thì cũng đúng thôi, nhưng Tố Nghi theo mẹ dạy dỗ rất nghiêm túc, hiền thực ngoan ngoãn vậy mà...

Nói đến đó lão tự hồ như bị kích động mạnh, giọng trở nên bi cảm nặng nề :

- Hoa thiếu hiệp, trưởng nữ lần này chịu hàm oan vậy nhục lên người, lão hủ dẫu táng thân không tiếc, nhưng nhất định phải tẩy ô nhục oan uổng này cho Tố Nghi.

Nói đến câu cuối mặt lão đành lại đành sát khí, khiến Hoa Thiên Hồng nhìn cũng ớn lạnh sống lưng.

Bạch Tiêu Thiên nghiêng rằng nói tiếp :

- Giả như tiểu nữ Quân Nghi mang ô nhục này thì lão hủ có lẽ không đến nỗi đau lòng, nhưng Tổ Nghi trình bạch hiền thực, chưa từng nhiễm chút bẩn đục hồng trần, lão hủ vô cùng đau xót trước chuyện này. Cho nên nếu cần diệt tận người trong thiên hạ để giữ thanh danh cho trưởng nữ lão hủ cũng không từ!

Nghe một câu này Hoa Thiên Hồng không khỏi chấn động cả người, nghĩ lại con người lão gian hùng bá đạo, nhưng cũng còn chút biết hổ thẹn với thê tử của mình. Lão còn biết thế nào là thanh bạch trinh tiết, đủ thấy lão chưa đến nỗi mất hết nhân tính.

Lại nghĩ, lão ta đã nói như vậy nhất định sẽ quyết tâm đến cùng tìm cho ra nội tình trong huyết án của Nhậm Bằng. Mà chuyện này duy nhất chỉ có mình chàng là người chứng kiến, không thể né tránh được.

Nghĩ rồi hít sâu một hơi nói :

- Chuyện hung thủ giống nhị vị tiểu thư chính là do miệng tại hạ nói ra, tại hạ tất nhiên cũng không tránh trách nhiệm!

Bạch Tiêu Thiên xua tay nói :

- Lão hủ trước đây thì có thể không tin vào lời này, nhưng khi biết được Hoa công tử là hậu nhân của Hoa đại hiệp, lão hủ thâm hiểu người họ Hoa không bao giờ nói dối nửa lời...

Lão hơi dừng lại ngưng mắt nhìn chàng nói tiếp :

- Hoa thiếu hiệp, đây nhất định là một âm mưu thâm độc được một kẻ cực kỳ thông minh dựng lên một cách hết sức khôn khéo, đến như Thiên Ất Tử cũng không có được thủ đoạn cao minh như thế. Nhưng mục đích người này thế nào thì còn khó biết, có điều thiếu hiệp đã nói thực ra điều mình tận mắt nhìn thấy, lão hủ đâu phải là người thiếu hiểu biết suy xét mà đổ giận lên người thiếu hiệp!

Hoa Thiên Hồng nhìn Bạch Tiêu Thiên lúc này tự hồ như đã biến thành một con người hoàn toàn khác hẳn. Nếu năm ngoái lần đầu gặp lão ta oai phong lẫm liệt, tàn bạo lạnh lùng, thì lúc này lão là người mang thương tâm oán hận, thấu suốt nhân tình thế sự. Đối với chàng chừng như không còn chút thù oán nào.

Nhưng nội tình huyết án thật bí ẩn, hung thủ giống Bạch Quân Nghi mà không phải Bạch Tổ Nghi thì là ai. Vậy mà hung khí là thanh Thất Chủy đoản đao trong tay Phương Tử Ngọc, thử hỏi thực ra hung thủ là ai chứ?

23. Chương 23: Hỷ Sự Nan Hài

Bấy giờ chàng đang còn suy nghĩ, chợt nghe Bạch Tiêu Thiên nói một cách đoan chắc :

- Hoa công tử, hung thủ nhất định không phải là đệ tử của Thông Thiên giáo mà là người trong hiệp nghĩa giang hồ!

Hoa Thiên Hồng nghe thì giật mình ngớ người hỏi lại :

- Trong nghĩa hiệp đồng đạo người nào có thể dùng đến thủ đoạn mỹ nhân kế này chứ? Hung thủ cùng Nhậm Bằng từng thân cận thể xác với nhau, nữ nhi trình bạch há có thể cam chịu thi hành chuyện này?

Bạch Tiêu Thiên “hừ” một tiếng trầm giọng nói :

- Chí sĩ báo cừu sát thân còn không tiếc, khi cùng đường mạng lộ có thủ đoạn nào không thể không dùng!

Lão hơi ngừng lại bất giác cười mấy tiếng lạnh lùng nói tiếp :

- Vô lâm đạo thượng vốn không có phân biệt hắc bạch, ta nói người trong hiệp nghĩa giang hồ, có ý nói nhân vật đứng sau chủ trì âm mưu huyết án này không phải là người trong “Vô lâm Tam đại phái”!

Hoa Thiên Hồng nhú mày không nghĩ là thế, nói :

- Lão Bang chủ làm sao dám đoán định hung thủ không phải là người trong Tam đại phái?

- Hắc hắc... Ta cùng Nhậm Huyền vốn từng có khế ước với nhau, Thần Kỳ bang và Phong Vân hội một khi thể thủy hỏa bất tương dung, không thể song lập thì trước tiên sẽ tạm liên hợp tiêu diệt Thông Thiên giáo, sau đó mới quyết định sự tồn vong một trong hai phái. Chuyện này thì Thiên Ất Tử cũng biết, hẳn có hùng tâm độc bá vô lâm, nhưng lực thì không đủ diệt bang, hội. Cho nên ta dám đoan chắc rằng độc mưu giá họa Giang Đông này quyết không phải do hắn làm!

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Thì ra Tam đại phái có quan hệ tồn tại với nhau, thảo nào mà mười năm rồi chưa một phái nào dám khinh xuất động vũ xưng bá”.

- Nói vậy lần này Bang chủ hưng binh là liên hợp với Phong Vân hội tiêu diệt Thông Thiên giáo?

Bạch Tiêu Thiên gật đầu đáp :

- Đây chính là chuyện bước đầu phải làm trong chuyện tranh hùng giữa Thần Kỳ bang và Phong Vân hội.
- Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, vậy Bang chủ đã biết Thông Thiên giáo sẽ có đối sách như thế nào không?
- Ha ha... giả sử Hoa công tử là Thiên Ất Tử, thì sẽ có đối sách như thế nào chứ?
- Tại hạ còn chưa biết lực lượng của Thông Thiên giáo như thế nào?
- Về lực lượng, thì Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội ngang ngửa với nhau, cách biệt không đáng kể.

Hoa Thiên Hồng trầm ngâm một lúc mới nói :

- Thông Thiên giáo thế một địch hai, đương nhiên khó toàn, nếu như là tại hạ thì chỉ thị kế “Dời bến chờ thuyền”, không để Bang chủ và Nhậm Huyền bức ép vào Lâm An, mà chủ động chặn đánh giữa đường làm hao giảm bớt lực lượng một phương...

Bạch Tiêu Thiên hai tay xoa vào nhau cười nói :

- Chuyện giữa Võ lâm Tam đại phái, thực ra người trong giang hồ rất ít người biết được, những hành động của Thiên Ất Tử, Nhậm Huyền cho đến lão phu, người thường khó mà đoán ra.
- Ra thế! Bang chủ sao không nói rõ hơn, gọi là giúp tại hạ khai phá kiến thức!
- Tam phái chia ba thiên hạ đỉnh lập, kẻ nào ra tay trước thì kẻ đó chịu thiệt. Chưa đến lúc bức bách động can qua, người nào khiêu chiến trước thì nhận lãnh hậu quả, điều này gần như là quy luật bất thành văn!
- Nói vậy Thiên Ất Tử như không có đối sách sớm, chờ khi binh lâm thành há chẳng muộn lắm sao?

Bạch Tiêu Thiên cười ha hả nói :

- Tam phái động binh, không giống như song phương đối mặt, địch binh tuy đến dưới thành, chưa hẳn nhất định đã tấn công. Biết đâu đến lúc đó, tình thế biến chuyển, lão hủ rất có thể quay lại liên thủ với Thiên Ất Tử tấn công Nhậm Huyền, mà cũng không chừng Nhậm Huyền lại liên kết với Thiên Ất Tử quay diệt lão hủ!

Hoa Thiên Hồng nghe thì giật mình, thầm nghĩ: “Xưa nay có câu “binh bất yếm trá”, bọn người này chỉ vì lợi riêng mà có thể đổi trắng thay đen, cần bản dụng binh xảo trá, không kể tín nghĩa!”

Chàng trầm mặc không nói gì, Bạch Tiêu Thiên chừng như đọc được ý nghĩ của chàng cười nói :

- Thế sự như bàn cờ, biến hóa khôn lường, Hoa thiếu hiệp không nghĩ xem, biết đâu đến lúc ba phái hội binh chẳng đánh nhau mà lại liên minh đối phó với Hoa thiếu hiệp, chuyện này không thể không có khả năng, đúng chứ?

Hoa Thiên Hồng nghe thì chàng chấn động hơn, lão ta nói không phải không có lý, chàng trấn định tinh thần cười nói :

- Lão Bang chủ chỉ là giáo biện dọa tại hạ thôi, kỳ thực một kẻ hậu học đơn thân độc thể như tại hạ, nào đáng đề cao như thế!

Bạch Tiêu Thiên ngửa cổ cười lớn :

- Hoa thiếu hiệp nhầm rồi, lệnh đường còn tại thế, thiếu hiệp lại là anh hùng tuấn kiệt đời nay, tuy chưa đáng gọi là thế lực, nhưng người theo về vây cánh thiếu hiệp ngày càng tăng, chuyện chẳng qua chỉ là thời gian mà thôi...

Hoa Thiên Hồng nghe cả lưng tháo mồ hôi, không ngờ cặp mắt lão cáo già này tinh đến thế, cố giữ thần nhiên nói :

- Gia mẫu đậm bạc danh lợi, không màng thế sự, tại hạ trẻ tuổi tài hèn trí mọn, bên cạnh chỉ một lão bộc già, đáng gọi là thế lực?

Bạch Tiêu Thiên thần thái tự nhiên trở nên du nhàn, vuốt râu cười nói :

- Vân tùng long, phong tùng hổ, Hoa thiếu hiệp há lo đơn độc!

Nói đến đó, lão nâng chén mời chàng :

- Hoa thiếu hiệp, nếu như Tam đại phái vây khốn thiếu hiệp tại đây, thì chỉ nội trong thời gian hai ba tháng, nhất định những nhân vật giang hồ đạo nghĩa, bất luận người quen hay không quen phần khí sẽ xuất đầu lộ diện kéo đến ứng cứu. Đến lúc đó Tam phái liên minh chẳng phí công sức quét một mẻ lưới diệt tận quần hùng há không phải là một cơ hội nghìn vàng đó sao?

Hoa Thiên Hồng nghe thì giật thót cả người, thầm nghĩ: “Lời lão ta không phải là không có lý, Từ Vân đại sư, Chu Đồng tiền bối cho đến Thương Tu Khách lão tiền bối đều là những nhân vật hiệp nghĩa giang hồ, niệm tình cha ta mà theo trợ giúp ta. Nếu như một khi ta rơi trong tay quần ma, những người này và còn cả những người khác chưa ra mặt, chẳng khi nào khoan tay ngồi nhìn, tất sẽ kéo đến ứng cứu thế nào cũng rơi vào bẫy của chúng, trong đó không khỏi có mẹ ta”.

Chàng là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ nghĩ lại đã nhận ra Bạch Tiêu Thiên buông những lời cảnh cáo mang tính hù dọa này, nhất định mục đích chính ở đằng sau.

Khi ấy định thần trí lại, ôm quyền nói :

- Đa tạ Bang chủ chỉ điểm, nhưng đã thế thì không biết theo con đường nào mới lãnh dữ tìm lành?

Bạch Tiêu Thiên thầm khắp khởi mừng trong lòng, cười ha hả nói :

- Hoa thiếu hiệp đã không thẹn hạ mình mà hỏi, lão hủ khi nào không đáp, theo thiếu kiến lão hủ thì thiếu hiệp tốt nhất nhanh cao bay xa chạy, tránh khỏi trường hỗn lưu này!

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ cái đuôi cáo sắp lòi ra, nhíu mày nói lại :

- Thuyền ở giữa sông, tiến hay thoái đường dài giống nhau, tại hạ xem ra khó thoát!

- Ha! Đã chẳng thế tiến, cũng không còn đường thoát, thiếu hiệp xem ra chỉ còn một cách đành hạ mình giao kết với một trong ba phái, thế mới tránh được ba mặt đều thụ địch!

Hoa Thiên Hồng cười thầm nghĩ: “Thì ra người định thuyết ta gia nhập Thần Kỳ bang?”

Nghĩ vậy, nhưng bên ngoài giữ trầm tĩnh đáp :

- Thông Thiên giáo tại hạ chỉ quen mỗi một mình Ngọc Đỉnh phu nhân, nhưng chỉ là sơ giao không đáng gọi là tri kỷ, đã thế Hồng Diệp đạo nhân có hiềm thù với tại hạ cho nên khó kết giao được...

- Ha ha... lão hủ thấy thiếu hiệp thiên lý đồng hành với Nhậm Huyền, xem ra tâm đắc, có thể kết làm bằng hữu vong niên chăng?

Hoa Thiên Hồng bật cười nói :

- Cái chết của Nhậm Bằng, tại hạ không tránh được liên can, Nhậm Huyền chỉ có một người con duy nhất bị sát hại, thù này khi nào không báo! Tại hạ giờ đã hiểu ra, lão ta tạm giữ tại hạ chưa ra tay, chính là muốn dùng tại hạ làm mối nhử nhân vật đạo nghĩa giang hồ thân cận với lão. Đến khi mưu thành kế đắc thì được chim bẻ ná, được hổ giết chó.

Bạch Tiêu Thiên đắc ý gật đầu cười nói :

- Đến ngay cả lão phu cũng là nhân vật đứng đầu Tam phái, không phải là hạng thiện lương, khó kết làm tri kỷ...

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Lão ta giao hoạt cao cường, nói đi nói lại vẫn chỉ rào đón, mà còn chưa nói thẳng ra tâm ý của mình...”

Hai người nói chuyện đến đó, bất chợt nhìn thấy rèm cửa vén lên, Bạch Quân Nghi rồi cả Hoa Vân cùng bước vào.

Bạch Tiêu Thiên nét mặt sa sầm không vui nói :

- Nghi nhi, sao người không nghe lời?

Bạch Quân Nghi má phấn ửng đỏ, cúi thấp đầu nói :

- Cha, sao không nói thẳng với người ta, Hoa công tử chẳng khi nào chịu để ai hiếp chế.

Hoa Thiên Hồng hơi giật mình, thấy thần thái cha con họ Bạch như sắp có chuyện gì trọng đại, tự nhiên trong lòng cũng thấy lo lo.

Bạch Tiêu Thiên tỏ hồ như gặp chuyện rất khó nói, sắc mặt thay đổi liên tục, nắm chén rượu vãn vãn trong tay trầm ngâm hồi lâu chưa lên tiếng.

Bạch Quân Nghi thấy cha im lặng mãi không nói, bất chợt bước khẽ đến ngồi xuống bên cạnh Hoa Thiên Hồng ấp úng hỏi :

- Hoa công tử cùng Tần Uyển Phụng đã từng có lời giao ước đính hôn chưa?

Cô nàng ấp úng cố nói hết câu giọng run run thấp nhỏ bên tai chàng, vậy mà chàng nghe tỏ hồ như tiếng sấm chấn dội chéch choáng cả người!

Hoa Thiên Hồng khựng người hoang mang chưa nói gì được, bỗng nghe Bạch Tiêu Thiên hắng giọng lên tiếng phá tan im lặng :

- Hoa thiếu hiệp, chúng ta thắng thắn nói nhau vài câu...

Hoa Thiên Hồng ôm quyền thi lễ nói :

- Tại hạ nguyện nghe!

Bạch Tiêu Thiên đưa mắt nhìn chàng, rồi nhìn ái nữ chậm rãi nói :

- Phu phụ lão hủ bất hòa ly thân (...)

(...) mắt không dám nhìn ngang nhìn dọc, Bạch Quân Nghi cứ ngưng mắt nhìn chàng không chớp, thân hình nàng rung lên nhè nhẹ.

Qua một hồi lâu, chợt nghe Bạch Tiêu Thiên đánh giọng lên tiếng nói :

- Hoa thiếu hiệp, chuyện như đã nói, lão hủ lấy lòng ngay mà đối đãi với thiếu hiệp, nếu như không hiềm chê tiểu nữ thô tục, lão hủ sẽ hứa gả cho nó xuất giá theo thiếu hiệp!

Mấy câu cuối này, lão ta tỏ hồ như dùng hết sức bình sinh mới thốt ra được, nói rồi lão buông tiếng thở dài sòng sọt, khí lực như không còn thấp giọng nói :

(...) năm, may mà lập được chút cơ nghiệp như hiện tại. Nhưng con người có hạn, giờ niên sự đã già, lại không có con trai nối dõi, thiếu hiệp nếu như không chê thì cơ nghiệp Thần Kỳ bang này gọi là chút của hồi môn cho tiểu nữ xuất giá, tiểu nữ thờ được bậc quân tử, lão hủ cũng an ủi lắm rồi. Hơn nữa, thiếu hiệp là bậc kỳ tài đời nay, tất có thể tiếp tục chấn hưng cơ nghiệp, làm rạng danh họ Hoa mà cũng là thơm lây cho họ Bạch!

Trong chuyện hôn sự này, trước dọa sau dụ, mà thực tế thì Hoa Thiên Hồng hiện đang bị kẹp giữa ba thế lực mạnh, rơi vào hoàn cảnh chàng thực khó lòng (...)

(...) hưởng cả một cơ nghiệp đồ sộ mà không ít kẻ dòm ngó tỏ hồ như Cốc Thế Biểu.

Hoa Vân là lão bộc ba đời nhà họ Hoa, với thiếu chủ Hoa Thiên Hồng lão coi như tình thâm cốt nhục, nên khi nghe Bạch Tiêu Thiên nhắc đến chuyện kết giao hôn sự, thì trong lòng loạn lên. Lão nghĩ, Hoa gia xưa nay thanh bạch tiếng tăm giang hồ, người trong võ lâm hắc đạo lẫn bạch đạo đều kính trọng, giờ nếu như kết thân với lão gian hùng như Bạch Tiêu Thiên thì khó tránh khỏi tiếng thiên hạ dị nghị cười chê, mà nhất là những người đạo nghĩa giang hồ. Nhưng thiếu chủ đang đơn thân thế độc, nếu như không tranh thủ cơ hội này thì cũng khó mà thu tóm được cả thiên hạ về tay nhà họ Hoa, chính nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa tìm được lời giải thỏa đáng khiến đầu óc lão rối loạn vô cùng.

Hoa Thiên Hồng là người trong cuộc thì càng rối trí hơn, chàng lặng người mắt ngưng nhìn khoảng không bên ngoài đầu óc mông lung bất định, đột nhiên Bạch Quân Nghi quay người hai tay chộp lấy hai vai chàng vừa lay vừa ré lên :

- Thiên Hồng, có phải chàng đã cùng Uyển Phụng có lời hứa hẹn trăm năm?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu đáp giọng lạc lõng :

- Không!

Rồi chàng ngưng mắt nhìn Bạch Quân Nghi buông rõ từng tiếng :

- Được lão Bang chủ ưu ái, tại hạ cảm kích bất tận, đến chết khó quên...

Bạch Tiêu Thiên nửa đời ngang dọc danh chấn võ lâm, thấu ba phần thiên hạ, chí khí ngang trời, lúc này trước chuyện hôn sự trọng đại của ái nữ thì trong lòng cũng nôn nóng mà không giữ được bình tĩnh lớn giọng nói :

- Nam hán tử, đại trượng phu, sống hảo hán, chết anh linh, không có ngại trước bất cứ chuyện gì, Hoa thiếu hiệp thân bất tục, đồng ý hay không cứ thẳng thắn nói một tiếng?

Hoa Thiên Hồng trấn tĩnh nói :

- Tại hạ khi rời nhà, gia mẫu từng răn giới hai điều nghiêm ngặt, điều thứ nhất là không để lụy vào chuyện hôn sự gia đình...

Bạch Quân Nghi tròn mắt nhìn chàng kinh ngạc hỏi :

- Tại sao? Hoa gia duy nhất chỉ có một mình chàng nối dõi tông đường...

- Gia mẫu sợ tại hạ ham vui lạc thú mà bỏ phí tuổi thiếu niên.

Bạch Tiêu Thiên chen vào nói :

- Lão hủ và Hoa gia vốn chẳng có thù oán gì khó giải, lệnh đường là nữ trung hào kiệt, hai nhà Hoa, Bạch kết duyên Tần Tần những tưởng lệnh đường cũng không phản đối.

Hoa Thiên Hồng vốn có chí hiếu với mẹ, xuất đạo giang hồ chưa từng một giây nghĩ tới chuyện hôn nhân, huống gì chàng vốn trong thâm tâm còn nặng nợ với phụ tử nhà họ Tần.

Khi ấy thấy có cơ hạ đài, chàng liền nói :

- Hôn nhân đại sự, chuyện này phải do gia mẫu làm chủ, gia mẫu nếu như đồng ý hôn sự này thì vẫn bối khi nào dám không nghe!

- Ài! Nói vậy... có nghĩa là bản thân thiếu hiệp không chấp nhận?

Hoa Thiên Hồng nghe Bạch Tiêu Thiên vặn lại như vậy thì ngớ người, lắc đầu đáp :

- Lão Bang chủ cũng biết, văn bối trong người tiếm ản kịch độc “Đan Hỏa Độc Liên”, kiếp này chỉ sợ không thể lấy vợ sinh con, chính vì thế mà văn bối không hề dám nghĩ đến chuyện lập gia thất, sợ oan uổng tuổi thanh xuân của người khác!

Chàng nói là sự thực, khiến cho Bạch Tiêu Thiên kể thâm mưu sâu cũng thúc thủ bó tay, không biết nên nói thế nào nữa.

Bạch Quân Nghi ngồi bên cạnh trong lòng đã hoảng, thấy phụ thân im lặng hồi lâu không nói thì phương tâm bấn loạn hơn, không giữ nổi bình tĩnh lên tiếng :

- Thiên Hồng, ta không phải là hạng nữ nhi thông tục, huống gì chúng ta đều là người luyện võ công, chí tại sơn hà. Chỉ cần chàng không chê mà đáp ứng một tiếng, chúng ta kết duyên phu thê, sống vai hành hiệp giang hồ, phu xướng phụ tùy, bách niên giai lão, tạo dựng cơ đồ thì chuyện “Đan Hỏa Độc Liên” có liên can gì chứ?

Cô nàng chỉ là khuê trung thiếu nữ, quan niệm đơn giản chuyện phòng the, lại nữa cả trái tim như ghi khắc hình ảnh chàng, nên không ngại mà thốt lời tự trong tim, Hoa Thiên Hồng ngược lại thì bối rối, quả thực hôm nay đến chàng trong đầu hoàn toàn không có một chút khái niệm gì đối phương sẽ đề cập chuyện đấy, nên giờ chỉ là tùy cơ ứng biến. Nhưng trước một câu thâm tình chí thành của Bạch Quân Nghi cũng khiến chàng không khỏi động lòng, nhất thời ngỡ ngàng đỏ mặt chưa nói gì được.

Bạch Tiêu Thiên thì là người từng trải chuyện nam nữ, huống gì phụ phụ lão chỉ vì không tâm đầu ý hợp mà chia tay nên lão hiểu được thế nào là sự thông cảm hài hòa trong đạo phu thê, thấy ái nữ bực bạch tâm tình như thế lão cũng chẳng biết nói sao nữa.

Nhưng lão là nhân vật lão luyện giang hồ, trong đầu thoáng nghĩ nhanh rồi chợt cất tiếng nói :

- Hoa thiếu hiệp, nhi nữ của Bạch Tiêu Thiên không phải là không chỗ gả được, tốt nhất nên nói thẳng với nhau một câu, giả như “Đan Hỏa Độc Liên” trong người người giải được thì sao?

Hoa Thiên Hồng nghe hỏi thì hơi bàng hoàng, quả thực tâm tình chàng lúc này nghĩ đến Tần Uyển Phụng, nàng đã cứu chàng trong cơn thập tử nhất sinh bằng tận nhiệt huyết con tim, tuy chàng chưa từng cùng nàng thề non hẹn biển, nhưng hai trái tim như đã mặc khải tăng thông. Nếu như một ngày chàng có thể thành gia thất, thì người mà chàng sánh duyên phải là người đã cứu chàng mới đúng.

Chàng là người tình thâm nghĩa trọng, đã nghĩ đến Tần Uyển Phụng thì không còn cách nào dứt hình bóng nàng được. Nhưng trước mắt cũng không thể thẳng thừng cự tuyệt đối phương, như thế tất sẽ phản mặt thành thù, mà Bạch Quân Nghi cũng xem như một đời hủy bỏ.

Nghĩ vậy chàng rời khỏi ghế đứng lên ôm quyền nói :

- “Đan Hỏa Độc Liên” là vua bách độc không hề có thuốc giải, nếu như còn vận may giải được thì chuyện hôn sự lúc đó có thể tính tới được. Trước mắt không thể nói lời suông chỉ gây thêm phiền lụy nhau, đây là lời chân thành ngu kiến của vãn bối, chỉ mong lão Bang chủ minh xét.

Bạch Tiêu Thiên vốn không có nhi tử nối sự, cũng chẳng thấu nhận đồ đệ tâm phúc, cho nên trước đại sự hạnh phúc suốt đời ái nữ, lão có thể bất chấp tất cả để đạt được mục đích.

Những chợt nghe Bạch Quân Nghi thốt lên :

- Cha, không nên quá bức ép chàng, nhi nữ cũng không vội xuất giá con có thể chờ chàng đôi ba năm...

Bạch Tiêu Thiên lạnh giọng nói :

- Nếu như có người mưu hại đến tính mạng hần, thì con có khoanh tay ngồi nhìn không chứ?

Hoa Thiên Hồng chen vào cắt ngang nói ngay :

- Bang chủ chớ bận tâm, vãn bối sinh tử do mệnh, quyết không dám phiền lụy đến lệnh ái!

- Đó là cách nghĩ của người, nhưng nếu nó không thể ngồi nhìn mà nhúng tay vào, thử hỏi ai ngăn cản được?

Bạch Quân Nghi cắn môi chen vào nói :

- Nhi nữ có chết cũng không dám phiền đến cha...

- Hừ! Đó là cách nhìn ấu trĩ, người ngoài giết con, cha nào có thể ngồi nhìn?

Bạch Quân Nghi trong lòng thương cảm vô cùng, nhưng biết tính khí quật cường của Hoa Thiên Hồng cho nên cố nén nổi lòng, nhìn chàng nói :

- Thiên Hồng, Nhậm Huyền con người xảo trá đa đoan, tâm địa hiểm độc, đi cùng với hắn có ngày ăn tên độc của hắn, hay là chàng tạm ở lại đây đừng về đó nữa?

Hoa Thiên Hồng nói :

- Còn có hai vị trưởng bối chờ tại hạ ở đó, nếu như không về thì thất hứa với tiền bối.

Nói rồi quay người thi lễ cáo biệt Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên cũng không cưỡng lưu, tiễn chân chàng ra bên ngoài khoang thuyền, Bạch Quân Nghi thì trước sau vẫn quần quýt không rời bên người chàng cho đến khi chàng lên đến bờ.

Hoa Thiên Hồng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, lên đến bờ rồi bỗng chàng quay đầu lại gọi :

- Bạch cô nương...

Bạch Quân Nghi ngưng mắt nhìn chàng đầy trách oán, buồn buồn nói :

- Chàng mãi gọi ta là “Bạch cô nương” xa lạ vậy sao!?

Hoa Thiên Hồng nén tiếng thở dài thấp giọng nói :

- “Đa tình tự cổ không dư hận”, cô nương là người thông minh tất hiểu, chớ nên để uổng phí thanh xuân, hối hận không kịp.

Bạch Quân Nghi lắc đầu sâu thẳm nói :

- Ta tự làm con tằm quần mình, không còn cách nào khác. Ài...

Hoa Thiên Hồng cũng cảm thán không ít, cố quay đầu nhìn trời nước, rồi buông rõ từng tiếng :

- Giang hồ chính đang khởi phong ba, ta không có lòng nào nghĩ đến tư sự, cô nương hiểu mà tự mình có chủ ý, nhớ như ta phụ lòng cô nương thì chớ oán hận!

Nói dứt câu chàng sải chân bước, đi một cách dứt khoát, tựa hồ như sợ đứng chân chừ thêm một lúc nữa, sợi dây oan tình đó sẽ ràng buộc khó rời.

Bạch Quân Nghi ngưng ánh mắt u sầu nhìn theo bóng chàng khuất dần trong màn đêm đến thất thần, chút hy vọng mong manh trong lòng nàng giờ đây sắp tan ra trong bong bóng nước.

Khi chàng cùng Hoa Vân vào trong thành, thì thấy Thương Tu Khách mang theo Tần Ngọc Long và Bành Bái chạy ngược đón đầu, chàng vui mừng nói :

- Tiền bối đến vừa khéo, vân nói định cáo từ tiền bối đi đến Lâm An trước một bước...

Thương Tu Khách ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện ở đây chính lúc khẩn cấp nhất, người đến Lâm An trước làm gì?

- Vân bối nhận ra thái độ khác thường của Thần Kỳ bang và Phong Vân hội mà đến Thông Thiên giáo án binh bất động cũng là một điều trái thường. Cho nên vân bối định đi trước đến Lâm An thăm dò tình hình, nếu có thể thì truy tìm hung thủ sát hại Nhậm Bằng để tránh xảy ra chuyện bất ngờ thì trở tay không kịp!

Thương Tu Khách đầu mày nhíu lại nói :

- Chuyện bất ngờ đây là chuyện gì chứ? Có phải mục đích truy ra hung thủ cũng để truy hồi thanh Kim kiếm?

- Bạch Tiêu Thiên đã thổ lộ với vân bối Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo có khả năng sẽ liên minh với nhau đối phó với những nhân vật đạo nghĩa giang hồ. Chuyện này nếu như để nó hình thành thì chúng ta chết mà không còn đất lập thân, do vậy mà vân bối định truy ra hung thủ sát hại Nhậm Bằng, vạch trần huyết án này, Nhậm Huyền cho dù có độ lượng thế nào, cũng không thể không báo thì cho con trai độc nhất của mình, chỉ cần ba phái tự hiềm xung đột với nhau, thì chúng ta mới có đường sống!

Chàng nói đã quá rõ, Thương Tu Khách nghe không khỏi đổi sắc, chợt hỏi :

- Hoa hiền đệ, quan hệ giữa người với Thần Kỳ bang thực ra thế nào rồi?

Hoa Thiên Hồng chẳng giấu diếm, khí khái nói :

- Bạch Tiêu Thiên đề cập chuyện hôn sự với văn bối, văn bối đã dùng sự thực để thoái thác hôn sự này.
- Ài! Đã không phải là thông gia thì sẽ biến thành cừu gia, lão tử ra thái độ phản diện thành cừu chưa chứ?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu đáp :

- Bạch Quân Nghi si tình mà còn chưa đoạn niệm với văn bối, Bạch Tiêu Thiên vốn muốn văn bối về dưới trường, nhưng biết chuyện văn bối trong người mang “Đan Hỏa Độc Liên” nên còn ngại mà chưa thực sự muốn tính đến chuyện gả con. Chuyện không ngờ trở nên phức tạp, khiến lão nhất thời không có chủ ý, cho nên cần bản quan hệ chưa đến nỗi tệ.

- Ừm..., nhưng Độc Gia Cát là tay lợi hại, hắn từng nhúng miệng vào không?

- Năm ngoái bên sông Hoàng Hà hắn từng hạ độc thủ với văn bối, đồng thời bức văn bối nuốt “Đan Hỏa Độc Liên” tự tuyệt, vừa rồi Bạch Tiêu Thiên đã không để hắn chạm mặt với văn bối.

Thương Tu Khách gạt đầu trầm ngâm một lúc nói :

- Lâm An là trọng địa của Thông Thiên giáo, nhất là lúc này cao thủ toàn giáo đều tập trung về đây cho nên nếu như đã đi thì chúng ta cùng đi hết!

Hoa Thiên Hồng cười nói ý mình :

- Văn bối dự định trước tiên sẽ gặp Ngọc Đỉnh phu nhân hơn nữa vì chuyện ngầm điều tra, nên đi đông lại là không hay, đồng thời để đánh động người Thông Thiên giáo thì càng nguy.

Chàng tuy chỉ là hậu bối, thế nhưng lại là nhân vật chủ động đỉnh thân đối đầu Tam đại phái, bọn Thương Tu Khách đều là anh hùng mạc lộ, hào khí năm xưa đã đánh mất rất nhiều. Giờ đây tái hiện vô lâm, trong đầu vẫn mang mối thù oán riêng tư nhiều. Tất cả quần tụ bên thiếu niên anh hùng này, vô hình trung coi chàng như người lãnh đạo chủ chốt, sách lược đối phó lớn nhỏ thế nào đều do chàng quyết định, hoàn toàn không cố chấp theo ý mình.

Bành Bái từ đầu đến giờ đứng bên cạnh lắng nghe, lúc ấy bỗng chen vào nói :

- Trong Thông Thiên giáo chẳng có lấy một kẻ tốt, Ngọc Đỉnh phu nhân cũng lén lút ma quỷ, yêu phụ này tâm địa như rắn rít, huynh đệ người cần hết sức thận trọng tay mụ ta!

Hoa Thiên Hồng ôm quyền nói :

- Đa tạ Bành đại ca chỉ giáo...

Bành Bái đảo đôi mắt hổ nhìn chàng nói :

- Ta chỉ nhắc nhở người, nào dám chỉ giáo?

Hoa Thiên Hồng mỉm cười, rồi ôm quyền thi lễ bái biệt ba người đoạn quay ngựa phóng đi.

Hoa Vân giờ thì đã hiểu ra tâm tính thiếu chủ mình, chuyện gì đã quyết thì nhất định không có gì thay đổi được, lúc ấy chẳng có ý kiến gì mà liền quày ngựa phóng chạy theo chàng.

Chủ bộc hai người rong ruổi xuống hướng nam suốt hơn một ngày đêm mới đến được bên ngoài thành Lâm An, Hoa Vân là nhân vật lão giang hồ, từng biết cấu kết tổ chức trong Thông Thiên giáo, Tổng đàn Thông Thiên giáo cũng là một tòa đạo quán gọi là Nhất Nguyên quán. Còn Thượng Nguyên quán trong thành Lâm An chỉ là một tòa Thượng đường, khi ấy đưa chàng vào trong thành tìm khách điểm nghỉ lại.

“Nhất Nguyên quán” Tổng đàn Thông Thiên giáo chiếm khu vực rộng cả nghìn mẫu bao gồm mấy ngọn đồi, đình đài lầu cát trắng lệt ngụy nga, phân lập theo hình thể có nghiên cứu kỹ lưỡng theo thuật phong thủy và trận pháp. Tổng thể tạo thành một khối liên kết nhất quán, y đúc vào nhau toát lên một khí thế hùng mạnh.

Chủ bộc Hoa Thiên Hồng để nửa ngày giả người du sơn ngoạn thủy để quan sát, đến tối hôm ấy vào canh hai mới bắt đầu đột nhập theo hậu sơn.

Vào đến vòng thành ngoài, Hoa Vân trong lòng hơi thấy lo cho chàng vì việc này vô cùng mạo hiểm, bèn thấp giọng nói :

- Thiếu chủ, chúng ta chỉ xâm nhập trinh thám, nếu không may bị phát hiện thì cần nhanh chóng thoát khỏi đây, sau đó sẽ hội tụ nhau trong khách điểm, chớ nên chần chừ nhau sẽ càng thêm nguy hiểm!

Hoa Thiên Hồng gật đầu cho là phải, khi ấy hai người men theo bóng tối tiến sâu vào vòng vệ thành trong. Khi vượt qua vệ thành thấy mới thấy đình viện nguy nga, mọi góc đều có giăng đèn lồng tỏa sáng, đồng thời từng tốp đạo sĩ vai đeo chéch trường kiếm nằm ba người đi tuần tra rất nghiêm ngặt.

Hoa Thiên Hồng ngưng mắt nhìn năm gã đạo đồng sóng vai đi cùng nhau rảo quanh nội viện, thấy bọn họ tuổi chỉ chừng mười lăm thì bất giác ngỡ người ngạc nhiên. Nhưng liền nghe Hoa Vân vận nội công dụng thuật truyền âm nhập mật nói bên tai chàng nghe như tiếng muỗi vo ve.

- Năm tên đạo đồng trông nhỏ tuổi vậy, nhưng công phu thực học mỗi tên thì còn hơn bốn tay “Kim đao thân vệ” của Nhậm Huyền!

Lão hơi ngừng lời, chớ chốc lát lại đã thấy toán khác đi qua, bèn nói tiếp :

- Đám đạo đồng này canh tuần cẩn mật, không biết bọn chúng đông đến chừng nào!?

Hoa Thiên Hồng nội lực hùng hậu là do “Đan Hỏa Độc Liên” tiềm ẩn Đan Điền kích khởi, nhưng lại không tinh thuần, cho nên không dám thử thi thuật truyền âm nhập mật để nói như Hoa Vân, nghe thì chỉ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Ngọc Đỉnh phu nhân nhất định vai vế không nhỏ, thế nhưng không biết bà ta có biệt viện riêng của mình không?”

Đang suy nghĩ, bỗng bị Hoa Vân lay nhẹ tay rồi tung người vọt đi nhanh như cánh nhạn đêm, Hoa Thiên Hồng liền nhún người phi theo không để gây nên một tiếng động nhỏ. Trong Nhất Nguyên quán đạo sĩ canh gác cẩn mật, thế nhưng với những nhân vật cao thủ tinh thông như Hoa Thiên Hồng và Hoa Vân, thì chẳng khó khăn gì để qua mắt chúng lọt sâu vào bên trong.

Chủ bộc bọn họ phải mất thời gian chừng tuần trà mới vào đến ngoài đại điện nhưng chỉ thấy trong điện vắng lặng như tờ, khiến bọn họ thất vọng, khi ấy lần theo những hành lang mái cong tiến sâu vào hậu điện.

Đột nhiên một trận tiếng chân người vang nhẹ, nhưng trong đêm thanh vắng cũng nghe rất rõ, Hoa Vân liền nắm lấy tay Hoa Thiên Hồng kéo ẩn người nấp nhanh vào trong một khóm liễu rậm bên đường.

Nháy mắt liền thấy hai gã đạo đồng vận thanh bào nắm đèn lồng đi trước dẫn đường, tiếp theo sau là một lão nhân thân vận gấm bào tía, thế nhưng mặt che kín tấm mạng chỉ lộ đôi mắt tinh anh, nên khó nhận ra được bản chân diện mục. Đi cuối cùng là một người vận áo đen, thân hình thô thấp, tướng đi khệnh khạng, râu ria xồm xoàm trông người rất dung tục nhưng cũng như lão nhân áo gấm, trên mặt che kín tấm mạng đen chừa đôi mắt sắc lạnh lảo liên.

Bốn người theo hành lang ngang qua chỗ bọn Hoa Thiên Hồng ẩn người rồi xuyên dãy tiền điện vào sâu bên trong, Hoa Thiên Hồng nhìn vị cầm y lão nhân cảm thấy vóc dáng tướng mạo người này rất quen, thế nhưng nhất thời chàng không nhớ ra là đã gặp ở đâu.

Khi ấy tính nhanh trong đầu, rồi chỉ tay ra hiệu cho Hoa Vân, đoạn hai người sóng vai nhau bám theo bọn người kia.

Qua hết dãy tiền điện nguy nga, băng qua một hoa viên phía trước hiện ra một tiểu điện tuy nhỏ nhưng lại tráng lệ, tiểu điện kiến trúc rất tinh xảo độc đáo, lúc này trong điện đèn hoa rực rỡ, khói trầm từ một đỉnh hương xông lên nghi ngút càng tăng thêm vẻ cổ kính thanh cao của đạo viện.

Ngay trước bậc tam cấp, mỗi bên đỉnh lập mười tay trung niên đạo sĩ, áo xanh đại lục, lưng đeo chéch trường kiếm đứng nghiêm túc như những pho tượng.

Trong nội điện, sâu phía trong là một dãy án thờ sơn son thếp vàng, trên án là những pho tượng thần cao có đến cả trượng, đều là tượng những vị tiên thánh chân nhân dự ý kim quán, trước án thờ còn bày những thứ khí tự bóng loáng tăng thêm vẻ oai nghi của thần linh.

Bên dưới bệ thờ đặt sẵn một dãy bồ đoàn, lúc này đã thấy trên ba tấm bồ đoàn ngồi ba lão đạo trưởng, đầu đội kim sư quán, thân vận bát quái đạo bào, tay chấp phát trần, râu tóc trắng như cước, tiên phong đạo cốt phiêu dật thoát tục. Sau lưng mỗi người còn có một đạo đồng hai tay chấp trường kiếm đứng hầu.

Chủ bộc Hoa Thiên Hồng dừng chân nấp lại ngoài xa nên căn bản khó nghe được bên trong nói chuyện với nhau. Hoa Vân đột nhiên kéo người chàng sát lại kề tai thì thầm :

- Lão đạo ngồi chính giữa hiệu là Thiên Chân Tử, huynh đệ đồng sư với Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử, võ công cao cường, chúng ta không nên quá tiếp cận, hấn sẽ phát hiện ra ngay.

Hoa Thiên Hồng cũng ghé tai thì thầm hỏi lại :

- Vậy người có thể nghe được bọn họ nói chuyện với nhau không?

- Thiếu chủ chớ nôn nóng, nếu như ngưng thần tụ khí, vận thông thiên nhĩ thì lão nô khả dĩ nghe được...

Nói với nhau mấy câu đã thấy cảm y lão nhân được dẫn vào đến nội điện, lão đạo nhân xưng là Thiên Chân Tử thấy người này vào dùng lễ chào nhau, sau đó mời khách ngồi xuống trên một tấm bồ đoàn đối diện, lão hán thân hình thô tục tợ hồ như là người theo tháp tùng cảm y lão nhân, chỉ thấy hấn đứng lui sau người lão nhân.

Song phương đối đáp với nhau mấy câu gì đó, liền thấy Thiên Chân Tử lấy từ trong đạo bào ra một phong thư trao tận tay đối phương. Cảm y lão nhân tiếp lấy phong thư cất nhanh vào trong áo, nói chuyện với Thiên Chân Tử thêm vài câu nữa, rồi bỗng nhiên gỡ bỏ tấm mạng che mặt để lộ ra bản chân diện mục.

Hoa Thiên Hồng cố vận mục thần để nhìn, khi vừa nhận ra người này là ai chàng suýt nữa thì buột miệng la lên.

Nguyên người này chính là phụ thân của huynh muội Tần Ngọc Long và Tần Uyển Phụng, “Kim Sa Chưởng” Tần Bách Xuyên!

24. Chương 24: Dị Nhập Nan Xuất

Hoa Thiên Hồng ngưng mắt nhìn như bị thôi miên, trong đầu nghĩ mãi vẫn không hiểu vì sao Tần Bách Xuyên lại đến tận đây mà trên mặt lại che mạng kín tợ hồ như nhận một nhiệm vụ quan trọng của người nào đó.

Chàng mắt nhìn thấy người, nhưng tai nghe không tới tiếng nói của họ, trong lòng gấp lên quay đầu nhìn Hoa Vân, chỉ thấy lão ta ngưng thần tụ khí đóng tai mà nghe, sắc mặt trông nặng nề bèn nói nhỏ :

- Lão nhân kia chính là Tần Bách Xuyên ở Tịnh Châu, người biết chứ?

Hoa Vân gật đầu thị ý đã biết :

- Bọn họ nói gì với nhau?

Hoa Vân khi ấy mới thấp giọng nói :

- Tần lão đầu chừng như đã đầu nhập nương tựa vào Độc Gia Cát Diêu Sách, phụng mệnh hấn đến đây. Diêu Sách như có ý đồ cấu kết ngoại viện, nói những gì rất bí ẩn như “xuất kỳ bất ý đánh úp” nhưng có điều không rõ là liên kết tập kích Phong Vân hội hay là có ý đồ lật đổ Thần Kỳ bang!

Hoa Thiên Hồng nghe rồi thầm nghĩ: “Giang hồ đang dậy sóng, ma đàm quỷ vực chẳng biết đâu mà lường, Tần Bách Xuyên sao lại đi đầu nhập dưới tay Diêu Sách, Phong Vân hội định liên kết với Thần Kỳ bang tấn công Thông Thiên giáo, nhưng đồng sàng dị mộng, kẻ nào trong lòng cũng manh nha toan tính riêng, Thông Thiên giáo ngược lại tương kế tựu kế, bày sáo này tất ly gián rồi tọa nhân hưởng thể ngư ông đắc lợi”.

Lúc này lại thấy Tần Bách Xuyên che mặt trở lại, nói chuyện với Thiên Chân Tử thêm mấy câu nữa rồi đứng dậy đi ra. Lão hán từ quay người bước theo, lại do hai gã đạo đồng nắm đèn đi trước dẫn đường.

Hoa Vân có nhiều kinh nghiệm giang hồ, không muốn chàng mạo hiểm khi ấy chờ bọn Tần Bách Xuyên đi xa rồi mới ghé sát tai chàng rỉ nhỏ :

- Thiếu chủ, Tổng đàn của chúng cao thủ như vân, mục đích chúng ta là tìm gặp Ngọc Đình phu nhân, tốt nhất chớ nên loạn động, không may bị chúng bắt được thì nguy hiểm bản thân mà đại sự cũng hỏng!

Hoa Thiên Hồng nghĩ lời lão không sai, mình cần phải thận trọng, bèn thấp giọng nói :

- Đây là cơ hội hiếm có, chúng ta trước tiên bám theo điều tra hành vi của Tần Bách Xuyên, chuyện gặp Ngọc Đình phu nhân để ngày mai vẫn còn chưa muộn!

Hoa Vân nghe thì gật đầu đồng ý ngay, khi ấy hai người thì triển khinh công tợ như hai làn khói xám theo lối cũ ra ngoài.

Hai người ra khỏi tường thành, nhanh chóng vòng tới trước tiền môn từ xa ngóng xem, vừa khéo Tần Bách Xuyên và lão hán cũng lên ngựa nhằm hướng thành Lâm An phóng đi.

Chủ bộc bọn họ chờ khi hai tên đạo đồng trở vào trong đóng kín cửa, khi ấy mới phát tay sóng vai nhau thì triển thân pháp tuyệt luân mà chạy đuổi theo.

Phía trước hai con tuần mã gõ vó trên đường lao nhanh vào màn đêm như hai mũi tên, may bọn Hoa Thiên Hồng đều là cao thủ, còn Hoa Thiên Hồng thì thường ngày “Tẩu độc” nên chuyện chạy hàng trăm dặm với chàng là bình thường.

Nói thế, nhưng cũng phải mất thời gian một bữa cơm bên tai họ mới nghe rõ tiếng vó câu phía trước, Hoa Thiên Hồng phần chần hẩn lên bước chân phóng chạy càng nhanh hơn.

Hoa Vân chợt gợi ý nói :

- Chúng ta chỉ cần đoạt phong thư thì mọi chuyện sáng tỏ, nhưng... có cần bắt giữ người không?

- Ừm... để ta chặn hỏi vài câu xem tâm ý lão ta như thế nào rồi xử trí.

Hoa Vân chợt cười hỏi :

- Có phải thiếu chủ giao hảo với ái nữ lão ta?

Hoa Thiên Hồng ửng đỏ mặt đáp :

- Uyển Phụng đối với ta rất tốt, Tần đại ca cũng là người thiện lương. Tần Bách Xuyên năm xưa là một nhân vật giang hồ hảo hán, không biết thế nào mà giờ đây lại thành tay sai của chúng, bên trong nội tình chỉ e có vấn đề!

- Ài! Lúc này lúc khác, anh hùng hảo hán nhưng khi đường mạng lộ nhất thời không kiên định cũng có thể trở cờ làm quấy!

Lão là người lịch duyệt giang hồ, nên từng câu nói ra đều thấu tình lý.

- Sự tình trước khi chưa làm sáng tỏ, chúng ta không nên vội đoạn ngôn.

Hoa Vân nghe chàng nói thế thì thầm nghĩ: “Thiếu chủ ta đương nhiên phải lòng Uyển Phụng cô nương, nếu không khi nào lại thiên kiến lão ta chứ?”

Nghĩ rồi lão lựa lời nói một cách nghiêm túc :

- Nếu quả nhiên Tần lão đầu biến tâm, thiếu chủ tốt hơn chớ giao du với ái nữ lão ta mà cũng không nên để mắt đến nhi nữ của Bạch Tiêu Thiên.

Hoa Thiên Hồng chỉ mỉm cười, lúc này trong màn đêm nhờ đã thấy một dãy tường thành Lâm An, bắt giác khựng chân dừng lại nói :

- Chờ một lát xem lão ta có vào thành không?

Phía trước bọn Tần Bách Xuyên hai người đến ngoài thành, chợt quày ngựa rẽ theo hướng bắc mà chạy tiếp.

Hoa Thiên Hồng thấy thế định phóng chân chạy tiếp, đột nhiên nhận ra trên thành ba bóng đen phi xuống truy đuổi theo Tần Bách Xuyên.

Hoa Thiên Hồng ngó người buột miệng nói nhỏ :

- Bọn người kia là ai?

Hoa Vân cũng hơi bất ngờ, chủ bộc khi ấy định chạy, nào ngờ đúng lúc này chân thành lần nữa lại xuất hiện một bóng người khác thi triển khinh công nhanh như làn khói truy theo ngay sau ba bóng đen kia.

Hoa Thiên Hồng lắc đầu thở hắt ra nói :

- Xem ra vấn đề không đơn giản, ba phái đều ngầm có mưu mô xảo quyệt...

Hoa Vân gật đầu nói :

- Giờ thêm chúng ta nữa, cục diện mơ hồ trận tuyết không rõ đã thế bên trong còn có những kẻ nhân đức nước béo cò, manh tâm dị chí, đương nhiên cục diện càng lúc sẽ càng rất rối rắm!

Khi ấy hai người thấy bóng đen cuối cùng chạy xa ngoài năm mươi trượng rồi mới sóng vai nhau phóng đến.

Trong màn đêm, bốn nhóm người trước sau bất đồng tạo thành một cuộc rượt đuổi ngoạn mục, càng lúc càng xa thành Lâm An.

Hoa Thiên Hồng vừa chạy vừa suy nghĩ ý Hoa Vân vừa nói chợt nghiêng đầu hỏi :

- Nếu như chúng ta nắm được cán Độc Gia Cát Diêu Sách rồi, thì có cần vạch lộ chân tướng hần không?

- Ha! Nếu như có thể để người khác nắm cán, thì hần cũng chẳng còn mệnh danh là Độc Gia Cát!

Nói đến đó, đột nhiên phía trước nghe tiếng ngựa hí dài xé tan màn đêm, Hoa Thiên Hồng giật mình ngóng mắt nhìn, chỉ thấy bóng người phía trước loáng thoáng mấy cái rồi biến mất tăm.

Hoa Thiên Hồng nhanh trí, phát tay ra hiệu Hoa Vân, hai người liền chạy vòng theo cánh trái khi đến gần nơi nấp người trong một lùm cây rậm quan sát.

Khi này nhận ra Tần Bách Xuyên đã xuống ngựa, đứng đối diện là ba hắc y lão nhân, lưng giắt binh khí.

Hoa Thiên Hồng đảo mắt tinh anh nhìn quanh cố tìm xem người chạy sau cùng ẩn thân ở đâu, thế nhưng không làm sao nhận ra được.

Đột nhiên nghe Tần Bách Xuyên giọng đầy tức giận nói :

- Các người truy theo lão phu làm gì, chớ lén lút lút lút, có giỏi thì gỡ bản lĩnh ra nói chuyện!

Lão già đứng giữa cất tiếng cười khùng khục trong họng nói :

- Bịt mắt chạy đêm, phạm giang hồ đại kỵ, lão gia muốn khai báo cho người bài học lễ số giang hồ!

Tần Bách Xuyên ngửa cổ cười ha hả nói :

- Người tự xưng là lão gia, nhưng xem ra chỉ là cầu đồ của Thần Kỳ bang!

- Hừ! Lão sát phu, người quả là đại hành gia, ba lão gia người chính là Thượng Tọa hộ pháp của Thần Kỳ bang. Giờ người định động thủ hay chờ lão gia người giúp?

Tần Bách Xuyên tức giận gằn giọng nói :

- Lão phu nhiều năm rồi không khai sát giới, nếu như người chán sống thì cứ đến đây thử xem!

Vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng thét lớn, lão già áo đen bên trái liền nhảy người tới vung tay đánh chưởng thẳng vào ngực Tần Bách Xuyên.

Tần Bách Xuyên “Hừ” một tiếng lạnh lùng, người lách nhanh ra ngoài nửa bộ, phát chưởng tiếp chiêu.

Lão già đứng giữa vừa nhìn thấy thế chưởng Tần Bách Xuyên đã cười gằn la lên :

- A... không ngờ người luyện Kim Sa chưởng, công phu khá lắm!

Nháy mắt song phương đã đả đấu nhau bốn chiêu, cả hai thi triển đều là ngành công ngoại môn. Tần Bách Xuyên tuy không đáng gọi là cao thủ nhất lưu, thế nhưng võ công cũng có thể độc đáo, lúc này vừa ra tay đã tấn công ồ ạt liền tám chín chiêu, khiến lão già áo đen chống đỡ vất vả.

Đột nhiên chỉ nghe “bình” một tiếng, song phương trực tiếp đối chiêu, lão già kia không. “Hự” một tiếng cả người lão đảo bật thoái lùi sau hơn một trượng, tay ê ẩm, nửa người như cứng đờ.

Tần Bách Xuyên thắng thế định nhảy đến kết liễu đối phương, nhưng lão già lên tiếng đầu tiên thét dài một tiếng tả thủ cung lên hàn quang phát ra rờn rợn Chop tới người Tần Bách Xuyên.

Tần Bách Xuyên nghe tiếng gió rít liền biết bị tấn công từ cánh hông, thoát nhìn cuối đuôi mắt nhận ra năm chiếc liên hoàn kim luân bay vù vù tới người, chỉ thấy lão lách nhẹ thân hình một cái đã thoát nhanh ra ngoài dễ dàng. Đồng thời chuyển thân hóa chiêu thành trào nhảy tới phản công lão già thứ hai.

Hoa Thiên Hồng nhìn Tần Bách Xuyên ra tay, bất giác thầm nghĩ: “Võ công lão ta xem ra tăng tiến nhiều so với năm trước ta thấy đấu trong Tần gia trang”.

Bấy giờ thấy lão già thứ hai tay trái vừa thu Ngũ hoàn kim luân, thì tay phải tiếp tục vung lên, một thanh nhuyễn kiếm vung lên chém tới phát thể trào của Tần Bách Xuyên.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy lão già này cùng lúc hai tay sử dụng hai loại binh khí khác nhau hổ tương tấn công thì không khỏi kinh ngạc quay đầu thấp giọng hỏi :

- Lão Vân, ngươi có biết người này là nhân vật nào không?

Hoa Vân gật đầu đáp :

- Lão đầu này tên là Chung Triều Nhạc, được coi là nhân vật võ lâm nhất tuyệt, nhuyễn kiếm hắn sử dụng kiếm pháp thì không có gì đặc thù, thế nhưng liên hoàn ngũ kim luân trong tay trái hắn, nghe nói chẳng sợ chẳng sách, mà hắn chỉ tự chế luyện ra, lợi hại vô cùng! Hừ... Tần lão đầu chỉ sợ khó thoát...

Hoa Thiên Hồng chợt nhíu mày nói :

- Gia mẫu từng nói khi trên Bắc Minh hội, Tần lão bá từng một mình mang di thể phụ thân thoát cho nên người này là ân nhân của họ Hoa nhà ta, nếu có gì chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn!

Hoa Vân nghe thì hơi ngỡ người, nhưng giọng bất mãn nói :

- Chỉ giận lão ta chí khí không kiên định!

- Sự tình bên trong còn chưa sáng tỏ, chúng ta không thể chỉ bằng vào một hai sự kiện mà đoán định vấn đề!

Lúc này chợt nghe Chung Triều Nhạc hét lớn một tiếng, Ngũ hoàn kim luân như vờn (…)

... trong tay cũng một chiêu phối hợp đấu vào hông sườn Tần Bách Xuyên thế rất hiểm.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy không khỏi chấn động, nên biết cùng lúc hai tay thi triển hai binh khí động đấu, nếu như chúng là binh khí hổ tương nhau thì còn được. Nhưng đây lại là hai loại binh khí sở trường sở đoản hoàn toàn khác nhau thì thi triển rất khó. Vậy mà Chung Triều Nhạc ra chiêu phối hợp điều luyện, đủ thấy lão để công tính tập nghiên cứu rất kỹ.

Thoạt trông Tần Bách Xuyên khó thoát hiểm, nhưng thấy lão lâm hiểm mà không loạn, buông tiếng cười nhạt chỉ (...), rồi vung tay chiêu đánh thốc tới hông sườn đối phương trả đòn.

Hoa Thiên Hồng lần thứ hai nhìn thấy lão thi triển loại thân pháp cổ quái này thì nghĩ thầm: “Không ngờ võ công lão ta tăng tiến như vậy, xem ra lão ta gặp phải cao nhân truyền thụ chăng?”

Nghĩ vậy chàng quay đầu nhìn Hoa Vân hỏi :

- Thân pháp Tần lão bá kỳ ảo thật, ngươi nhận ra lai lịch chứ?

Hoa Vân chính đang ngỡ người trở mặt kinh ngạc trước thân pháp của Tần Bách Xuyên, nghe hỏi thì lắc đầu đáp :

- Xưa nay lão nô chưa từng thấy loại thân pháp bộ pháp nào lắt lư thân hình kỳ quái như thế!

Hoa Thiên Hồng chuyển ánh mắt nhìn lão hán đi cùng Tần Bách Xuyên từ đầu đến giờ khoanh tay xem đấu không chút biểu hiện thì thầm nói :

- Xem gã kia thân thái kỳ quái lắm...

Chàng nói chưa hết câu, lúc này thấy lão già áo đen thứ ba nhân thấy Chung Triều Nhạc khó địch lại Tần Bách Xuyên liền rút từ thắt lưng ra một ngọn Thất Tiết đoản tiên nhảy vào tấn công tập hậu.

Tần Bách Xuyên vừa đẩy bật Chung Triều Nhạc, đột nhiên hét lớn một tiếng, thân hình quay ngắc lại nhanh như chớp phát Kim Sa chưởng đẩy mạnh ra.

Lão già thứ ba nguyên vô công cũng chỉ ngang với lão già ban đầu, lúc này trong chớp mắt không ngờ Tần Bách Xuyên quay người lấy công đối công, vội trở ngoặt đoạn tiên ngự phòng trước ngực, đồng thời tay trái phát quyền đẩy tới.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, cả người hấn loạn choạng về sau. Lại nói, Chung Triều Nhạc thấy đồng bọn vào ứng chiến thì quay lại tấn công tiếp vào Tần Bách Xuyên, như thế Tần Bách Xuyên thành ra hai mặt tiền hậu bị hiệp công. Tuy đánh thoái được lão già thứ ba, nhưng năm chiếc liên hoàn kim luân đã thấy ập tới ngay đầu, tình thế cực kỳ hiểm ác.

Hoa Thiên Hồng thấy vậy suýt nữa la lên, nhưng Hoa Vân nhanh chóng giữ chàng lại, thì thầm :

- Xem!

Lão bịt mắt đi cùng Tần Bách Xuyên khoát nhẹ tay một cái, không biết thi triển công phu gì, nhưng chỉ thấy năm ngọn liên hoàn kim luân bị đẩy bật chệch ra ngoài.

Sự tình diễn biến cực nhanh đến Hoa Thiên Hồng và Hoa Vân đứng ngoài mà cũng không kịp nhìn thấy người này ra tay thế nào, Hoa Vân trầm giọng nói :

- Công phu hấn thật là tà đạo!

Chung Triều Nhạc là nhân vật lịch duyệt giang hồ, nhìn ra hôm nay gặp phải cao nhân biết khó lòng địch nổi thì trong lòng đã tính đường rút bảo toàn lực lượng. Lúc ấy nhảy ra ngoài, nhuyển kiếm hộ trước ngực đánh gióng nói :

- Bằng hữu người giỏi lắm, hôm nay không ngờ Chung mỗ gặp cao nhân, thanh sơn bất cải, duyên thủy trường lưu, ngày sau nhất định có cơ thỉnh giáo!

Nói rồi tung người định phóng chạy nhưng Tần Bách Xuyên đột nhiên lắt người tới cười gằn nói :

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, tam sinh hữu hạnh mới gặp nhau, cố sao đi vội!

Thân hình lão nhanh như chớp, tiên xuất thủ vi cường, song chưởng luân hồi thi triển Kim Sa chưởng khiến Chung Triều Nhạc không kịp thi triển liên hoàn kim luân, đành vung kiếm chống trả, rơi vào tình thế hạ phong.

Lão già áo đen vừa rồi thấy Chung Triều Nhạc bị chặn đánh tình thế nguy cấp thì định nhảy vào ứng trợ, đến lão già đầu tiên trúng chưởng giờ cũng gượng rút thanh thiết bài động thủ, nhưng lập tức thấy lão hán cười gằn lướt nhanh người tới trước :

- Cầu đồ không biết xấu mặt, các ngươi muốn chết!

“Bình, bình” hai tiếng dữ dội, thân hình hai lão già còn chưa kịp trầm ổn thì trúng chưởng bị văng ra ngoài lảo lắc.

Tiếp liền đó, bên kia Chung Triều Nhạc nhất thời không chống đỡ kịp cũng trúng một chiêu Kim Sa chưởng vào vai trái dầm như nát xương lão “Hự...” một tiếng, năm chiếc kim luân vượt khỏi tay, rơi trên đất, người loạn choạng trán toát mồ hôi tỏ ra đau đớn.

Nhưng lão là nhân vật lão luyện giang hồ, bấy giờ cắn răng chịu đau rồi bước nhanh tới hướng hai lão đồng đạo xem xét tình thế, mắt không nhìn bọn Tần Bách Xuyên tỏ vẻ hồ như giờ không còn để tâm đến đối phương.

Tần Bách Xuyên cười gần mấy tiếng, vừa lúc này lão hán chợt bước đến nói nhỏ gì mấy câu Tần Bách Xuyên đảo nhanh ánh mắt lạnh lùng nhìn quanh một vòng cười gần trăm thanh nói :

- Mấy vị bằng hữu nào còn nhanh ra mặt, chớ trách lão phu thất lễ không tiếp!

Hoa Thiên Hồng giật mình thầm nghĩ: “Không ngờ tên này lợi hại, đã nhận ra còn có người theo dõi!”

Khi ấy liền thấy từ ngoài xa tầm hơn mười trượng, một bóng người xuất hiện chính là người vừa rồi bám theo sau cùng, người này bước đến hiện trường chưa nói gì nhưng mắt cứ chăm nhìn vào nơi chỗ bọn Hoa Thiên Hồng ẩn thân.

Hoa Vân buột miệng rửa nhỏ :

- Quỷ đồ! Người tinh lắm!

Hoa Thiên Hồng cười nói :

- Đã thế chúng ta cũng không cần giấu mặt!

Nói rồi chàng nhảy người ra khỏi lùm cây hiên ngang bước tới, Hoa Vân thấy thế cũng đành nhảy ra theo bên cạnh chàng, thấp giọng nói :

- Thiếu chủ cẩn thận, lão tặc này chính là Yến Sơn Nhất Quái một trong Tứ trụ của Phong Vân hội!

Hoa Thiên Hồng nhú mày giật mình, không ngờ người này lại chính là nhân vật đỉnh danh giang hồ Yến Sơn Nhất Quái, khi ấy ngưng mắt nhìn chỉ thấy đó là một lão già thân hình cao gầy, mặt xương mắt hóm, ngũ khiếu hểnh lên, đôi tay dài ngoẵng trông hình thù dị thường. Yến Sơn Nhất Quái đôi mắt sắc lạnh cứ ngưng nhìn lấy người Hoa Thiên Hồng không chớp, tựa hồ như lúc này mục tiêu của lão không còn là bọn Tần Bách Xuyên mà chính là chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú này.

Ba người trước sau xuất hiện khiến bọn Tần Bách Xuyên đều kinh ngạc đến như bọn Chung Triều Nhạc cũng thấy bất ngờ, mặt hơi đổi sắc, bao ánh mắt đều tập trung vào người Hoa Thiên Hồng.

Ba bốn phe giáp mặt nhau, nhưng chưa ai lên tiếng đột nhiên lúc ấy lại nghe tiếng áo lướt gió vù vù, bất giác tất cả ánh mắt lại chuyển nhìn về hướng khác.

Bóng người trùng trùng, nháy mắt tại hiện trường lại xuất hiện thêm mười hai người, trong đó hơn một nửa là vận đạo bào, lưng đeo chéch trường kiếm, đi đầu chính là Thiên Chân Tử của Thông Thiên giáo. Số còn lại là bọn người khác vận tục bào, binh khí không giống nhau, phân lập thành hai nhóm khác biệt

Chung Triều Nhạc bấy giờ vừa thấy mấy người này xuất hiện thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, vội đứng dậy bước tới trước mặt một lão già thân vận hoàng bào cúi người thi lễ nói :

- Đường chủ đến vừa khéo...

Người đứng đầu trong đám tục bào là một lão nhân thân vận trường bào màu vàng, vừa nghe Chung Triều Nhạc nói mấy tiếng đã khoát tay cắt ngang :

- Ta biết rồi!

Hoa Vân dùng truyền âm nhập mật nói cho Hoa Thiên Hồng biết :

- Lão tặc áo vàng này họ Hầu tên Gia Hiên, trác hiệu Phiêu Thiên Thủ, đương chức Đường chủ Thiên Linh đường trong Thần Kỳ bang, hùng tâm bá nghiệp của hắn cũng không kém gì Độc Gia Cát Diêu Sách!

Bấy giờ thấy Thiêu Thiên Thủ Hầu Gia Hiên hoàng ngang đôi mày rậm quét ánh mắt nhìn toàn trường một vòng, bỗng nhiên sấn bước tới trước hai bước lạnh giọng nói :

- Vị bằng hữu nào ưu ái để mắt đến huynh đệ bốn bang. Hầu mỗ nguyện thỉnh giáo!

Tần Bách Xuyên chẳng ngờ hôm nay lại có quá nhiều nhân vật xuất hiện cùng lúc như vậy, khi ấy đảo mắt nhìn nhanh một vòng rồi cất tiếng cười kha kha nói :

- Lão hủ nhất thời nóng tính thất thủ, đã thương mấy vị lão gia này, Hầu đường chủ hải hàm!

Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên mặt sắc lạnh nhìn Tần Bách Xuyên từ đầu đến chân, gần giọng nói :

- Các hạ che mặt tương kiến, Hầu mõ chẳng cao hứng tiếp linh!

Tần Bách Xuyên lãnh đạo nói :

- Lão hủ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, chẳng đáng Hầu đường chủ để mắt!

Liền thấy Chung Triều Nhạc tức giận chen vào quát lớn :

- Lão sát phu sử dụng Kim Sa chưởng, xem ra hẳn chính là Tần lão đầu ở Tịnh Châu!

Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên nghe thì đánh mắt nhìn Tần Bách Xuyên về hoài nghi nói :

- Tần Bách Xuyên mà có bản lĩnh cao cường thế sao, đến các người ba người đều bại?

Nên biết, Tần Bách Xuyên năm xưa giao du rộng rãi với giang hồ hào kiệt, thế nhưng võ công thì bình thường không lấy gì làm xuất chúng, chuyện này thì người trong giang hồ đều biết.

Hoa Thiên Hồng đứng bên ngoài nghe ba người đấu khẩu, trong lòng càng lúc càng thấy nội tình nguy dị đáng hoài nghi, Thiên Chân Tử vừa rồi trong Nhất Nguyên quán tiếp Tần Bách Xuyên, đồng thời còn trao phong thư cho Tần Bách Xuyên vậy mà lúc này cũng xuất hiện với bọn Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên mà thần sắc làm như không quen biết gì Tần Bách Xuyên. Lại nói, Yến Sơn Nhất Quái là nhân vật thịnh danh giang hồ, tính thân thể bồi phận hẳn còn trên cả Thiên Chân Tử và Hầu Gia Hiên, ba người nhất định có quen biết nhau nhưng lúc này chẳng thấy chào nhau một câu, mà Yến Sơn Nhất Quái xem thần thái tợ hồ như cũng sắp muốn ra tay.

Lúc này lại thấy Chung Triều Nhạc cúi người nói với Hầu Gia Hiên :

- Khỏi bấm Đường chủ, chủ chốt không phải là lão sát phu này mà chính là tên đầu trâu mặt ngựa kia!

Vừa nói lão vừa chỉ tay vào lã hán bên cạnh Tần Bách Xuyên, Hầu Gia Hiên đảo mắt nhìn người này buông tiếng cười gần lạnh giọng nói :

- Thì ra chân nhân bất lộ tướng. Hầu mõ xem như nhìn nhầm người!

Hán tử áo đen chỉ cười gần quát :

- Phế ngôn!

Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên tức giận nhảy người tới ra chưởng, quát lớn :

- Hầu mõ xem người gân cốt thể nào mà lớn lối!

Chỉ thấy người kia trầm tấn, vung chưởng tiếp chiêu, chỉ nghe “bình” một tiếng hai thân hình dạt ra ngoài, dư phong còn cuộn tung vạt áo hán tử phản phất, đủ thấy một chưởng vừa rồi song phương đều dùng lực không ít.

Đột nhiên lúc ấy thấy Thiên Chân Tử lên tiếng :

- Hầu lão, hôm nay gặp phải cao thủ, để xem Phiên Thiên thủ của bằng hữu như thế nào!

Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên cười gần nói :

- Hầu mõ chẳng phải là trẻ lên ba, lão đạo ngươi chớ phí tâm cơ vô ích!

Thiên Chân Tử cười kha khả nói :

- Lão Hầu tạm nghỉ tay, xin đứng sang một bên!

Hầu Gia Hiên biết bị khích, chỉ “hừ” một tiếng lạnh lùng, rồi đánh mắt nhìn lão hán gần giọng nói :

- Huynh đệ ta bại dưới tay ngươi, chuyện này sẽ thanh toán sau!

Nói rồi lão tự nhảy thoái về sau, rõ ràng có ý định nhường lại chuyện này cho Thiên Chân Tử ra mặt trước.

Thiên Chân Tử tiên phong đạo cốt, phe phẩy chiếc phát trần trong tay bước lên trước hai bước cười ha hả, không để ý đến lão hán, ngược lại nhìn Yến Sơn Nhất Quái nói :

- Lão thí chủ không an cư trong Yến Sơn hay sao mà lại đến tận phương Nam?

Yếu Sơn Nhất Quái từ đầu đến giờ chỉ đưa đôi nhãn châu lạnh lùng quan sát, lúc này thấy đối phương đặt miệng đến mình mới buông tiếng cười nhạt nói :

- Con lừa già kia, hể ngươi muốn chết mới hỏi câu này! Giang Nam vốn không phải là sản nghiệp riêng của Thiên Thiên giáo, lão phu muốn đến thì đến, muốn đi thì đi ngươi đặt miệng hỏi làm gì hử?

Thiên Chân Tử chỉ cười không tức giận nói :

- Tam đại phái hiện tại đã khởi giao tranh, lão thí chủ đến tận Giang Nam mà còn nói được một câu muốn đến thì đến, muốn đi thì đi tự do tự tại, nghe thật thẹn...

- Hừ! Đã thế thì sao hử?

- Hắc hắc... hiếm khi kiến diện, hảo ý lưu khách. Bần đạo chẳng cần nói quanh co, giờ định liên thủ với lão Hầu, táng cốt lão thí chủ tại đây. Phong Vân hội thiếu đi Yến Sơn Nhất Quái thì càng dễ xử trí!

Yếu Sơn Nhất Quái ngửa cổ cười dài nói :

- Con lừa, ngươi thực còn thiếu đạo hạnh để buông câu cuồng ngạo như vậy trước mặt lão phu, tốt nhất nên xéo ra một bên, chờ lão phu thâm nhập xong tiểu tử hậu nhân của Hoa Nguyên Tư rồi nói chuyện!

Thiên Chân Tử nghe một câu này, liền chuyển ánh mắt nhìn Hoa Thiên Hồng, lão tuy chưa từng gặp chàng, nhưng tin tức về thiếu niên hậu khởi tiếng tăm này thì lão bang chúng báo lại rất nhiều. Khi ấy nghe Yến Sơn Nhất Quái nói thế thì không gì vui hơn, nhưng vẫn giữ bình thần không để lộ ra mặt, thoái lui một bên nhường bộ.

Hoa Thiên Hồng thấy thế thầm rửa: “Lũ tặc đạo yêu ma này thật tinh ranh, miệng lớn lối, nhưng chuyên dụng tâm kế thu lợi... Hừ! Chẳng dễ như ngươi tưởng đâu!”

Nên biết, giữa Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội có thể là bạn cũng có thể biến thành thù trong nháy mắt, căn bản không có đạo nghĩa giang hồ, luôn rình rập thôn tính nhau. Cho nên nếu không rơi vào tình thế bất đắc dĩ thì không phương nào chịu xuất thủ xông trận trước, ấy là để tránh phí không lực lượng, Hoa Thiên Hồng đương nhiên thấy chúng đưa đẩy nhau cũng đã nhận ra điều này.

Bấy giờ đã thấy Yến Sơn Nhất Quái nhìn chàng cười khanh khách nói :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi nhận ra lão phu chứ?

Hoa Thiên Hồng cười điềm nhiên nói :

- Chỉ biết tôn giá ngoại hiệu Yến Sơn Nhất Quái, còn xưng hô thế nào thì chẳng biết!

Yến Sơn Nhất Quái vuốt râu gật gù ngạo mạng nói :

- Chỉ là Yến Sơn Nhất Quái, không còn cách xưng hô nào khác...

Nói đến đó chợt lão chuyển ánh mắt nhìn lão già bên cạnh chàng hất hàm hỏi :

- Ngươi là Hoa Vân?

Hoa Vân thấy thái độ trịch thượng của lão ta thì đã tức giận, cười khinh bỉ nói :

- Khá khen ngươi còn nhận ra lão phu!

- Hắc hắc, lão giữ nhà ngươi mà càng lớn lối!

Yến Sơn Nhất Quái đáp vẻ khinh miệt rồi nhìn Hoa Thiên Hồng nói tiếp :

- Tình hình trước mặt tạp loạn khẩn bách, khắp nơi đều đầy đặt sát cơ, Nhậm Huyền nhân thấy ngươi đi không nói, nên chẳng yên tâm mới mời lão phu đi tìm ngươi về!

Hoa Thiên Hồng tính nhanh trong đầu khẳng khái đáp ngay :

- Đa tạ, tại hạ xem xong chuyện ở đây là đi ngay!

Yến Sơn Nhất Quái như hơi bất ngờ trước câu đáp nhẹ nhàng thoải mái của chàng, cười kha kha đắc ý nói :

- Hay! Tiểu huynh đệ ngươi thật khí khái... Ha! Như có ngựa tay thì cũng có thể xen vào, lão phu cũng chờ xem chuyện rồi đi!

Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên nghe vậy, đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi mới quyết định hành động, khi ấy phát tay một cái thét lớn :

- Bắt lấy!

Lập tức tám gã đại hán đi theo lão ta nhảy phắt ra nhằm vây đánh bọn Tần Bách Xuyên hai người.

Chớp mắt tạo thành một cuộc hỗn chiến, lần này trận chiến ác liệt hơn trước nhiều, tám tay cao thủ theo Hầu Gia Hiên đều là Thượng Tòa hộ pháp trong “Thiên Cơ đường”, võ công so với Chung Triều Nhạc còn cao hơn nhiều. Tuy binh khí bất đồng nhưng phối hợp vây công thì rất chặt chẽ tạo thành một sức mạnh liên hoàn.

Tần Bách Xuyên và lão hán áo đen kia phân đầu mà chống trả, tuy bọn họ đều là cao thủ nhưng trước thế tấn công ồ ạt của tám tay Thượng Tòa hộ pháp Thần Kỳ bang cũng không núng thế.

Hoa Thiên Hồng nhìn nhanh toàn trường, thấy cục diện rất tạp, người Thần Kỳ bang ra tay trước, Hầu Gia Hiên đứng ngoài đốc chiến, Yến Sơn Nhất Quái và bọn đạo nhân Thông Thiên giáo thì khoanh tay bàng quang. Nhưng chẳng ai dám nói rằng trong lòng bọn họ không có toan tính!

Tần Bách Xuyên là ân nhân của họ Hoa, đồng thời là cha của Tần Uyển Phụng, Hoa Thiên Hồng mắt nhìn thấy lão lâm hiểm cảnh, thì khi nào không ra tay ứng cứu. Chỉ có điều chàng chưa hiểu quan hệ giữa Tần Bách Xuyên và bọn người Thông Thiên giáo như thế nào, nhưng lúc này thấy bọn võ sĩ khoanh tay bàng quang thì chỉ nghĩ đến khả năng Tần Bách Xuyên bị đưa vào tròng rồi bán đứng!

Nghĩ vậy, chàng quyết định phải nhúng tay vào vạch trần chuyện này, mới được, bèn quay nhìn Thiên Chân Tử cổ tình nói lớn :

- Thiên Chân đạo trưởng, nếu như vật ấy rơi vào tay Hầu đường chủ, thì đại kế tan tành nhỉ?

Thiên Chân Tử nghe hỏi thì ngớ người, chưa kịp đáp quả nhiên đã thấy Yến Sơn Nhất Quái sấn tới gần chen vào hỏi ngay :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi nói vật gì chứ, sao nghe như có vẻ rất hệ trọng?

Hoa Thiên Hồng vờ làm vẻ bí mật nói :

- Tại hạ không dám nhiều lời, để tránh họa sát thân, tôn giá muốn biết thì nên hỏi bản thân Thiên Chân đạo trưởng kia!

Yến Sơn Nhất Quái càng hiểu kỳ hơn, lớn tiếng nói :

- Lão đạo, nói nhanh, bảo bối gì thế hử?

Thiên Chân Tử giật mình nghĩ trong đầu: “Quái! Chuyện này rất bí mật, làm sao tiểu tử này lại biết chứ?”

Lão vốn là tay lịch duyệt giang hồ, trong đầu nghĩ nhanh, giữ thần nhiên cười phá lên chỉ tay nói :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi miệng còn hôi sữa mà đã bày trò ma mãnh, định khơi phong tác lãng, chẳng lẽ ngươi nghĩ Thông Thiên giáo không có ai sao?

Hoa Thiên Hồng đôi nhãn châu đảo nhanh, cố cười thần bí nói tiếp :

- Thông Thiên giáo khí thế ngạo tục, coi thiên hạ này như cỏ rác, cho nên mới ngộ Nhậm Huyền và Bạch Tiêu Thiên đều là kẻ mất mùa tai diếc!?

Yến Sơn Nhất Quái nghe chàng nói mấy câu úp úp mở mở thì lòng càng hoài nghi vô cùng, bất giác trong đầu liên tưởng đến một vật quan trọng, gần giọng :

- Lão đạo ngươi chờ đó, lát nữa ta sẽ tính sổ với ngươi!

Nói dứt lời, tung vọt người như đại bàng triển dực bỏ tới tấn công vào Tần Bách Xuyên miệng quát lớn :

- Lão quỷ, nếu như giữ thanh Kim kiếm thì nhanh trao cho lão phu!

Lão hán võ công xem ra tinh thâm hơn Tần Bách Xuyên một bậc, lúc này thấy Tần Bách Xuyên bị tập kích thì “hừ” một tiếng, cả người thoát nhanh ra khỏi vòng vây của bọn người Thần Kỳ bang, tay phát chưởng nghênh thế công tới Yến Sơn Nhất Quái.

Người này khinh công thân pháp hoàn toàn giống với thân pháp kỳ ảo mà Tần Bách Xuyên sử dụng nhưng xem chừng còn tinh diệu hơn nhiều.

Yến Sơn Nhất Quái tiếp một chưởng của đối phương, người nhào ra ngoài trầm giọng thét lớn một tiếng. Xuất thảo như năm móc câu bổ ngược lại tấn công vào Tần Bách Xuyên, rõ ràng mục tiêu chính của lão ta là đây.

Đột nhiên một cỗ kinh lực khác từ bên hông thốc tới, cao thủ nghe tiếng kinh phong biết công phu. Tiếng kinh rít lên thảo chẳng thành thảo, chưởng chẳng thành chưởng, biết ngay chính là Phiến Thiên Thủ của Hầu Gia Hiên.

Yến Sơn Nhất Quái cười gằn một tiếng hét lớn :

- Con khỉ họ Hầu, người khá lắm...

Trong tiếng nói, thân hình đã lách nhanh ra ngoài tránh đòn, đồng thời hóa chưởng thành thảo ngoắc lại phản đòn.

Lại nói, Phiến Thiên Thần Thủ Hầu Gia Hiên đứng ngoài đối chiến, nhưng tai cũng nghe được câu chuyện giữa bọn Hoa Thiên Hồng, trong đầu lão cũng nghĩ đến thanh Kim kiếm, cho nên khi nào chịu để Yến Sơn Nhất Quái đắc thủ. Bởi vậy mới không ngại quy luật giang hồ mà ra tay tập hậu Yến Sơn Nhất Quái.

Lúc này đối phương thoát chiêu phản đòn, Hầu Gia Hiên cũng liền biến chiêu Tiên Sách Triều Long hóa giải.

Lão ta ra tay, lập tức ba trong tám tay Thượng Tòa hộ pháp tách ra trực chiến tấn công Yến Sơn Nhất Quái, như thế cục diện phía Tần Bách Xuyên nhẹ đi, lão ta tựa như mãnh hổ xuất lâm, song chưởng thi triển Kim Sa chưởng đánh ồ ạt.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy cục diện đã trở thành hỗn chiến giữa ba bè bảy phái, trong lòng tính nhanh: “Hỗn chiến thế này cát hung thế nào khó mà biết nhưng cần nhất khử được Yến Sơn Nhất Quái thì ta mới dễ tiến thủ!”

Nghĩ rồi, di chuyển ánh mắt nhìn Thiên Chân Tử, chẳng ngờ vừa lúc ấy ánh mắt lão đạo cũng nhìn chàng, hai người cười nhẹ tựa hồ như thấu hiểu ý nhau, cùng chung một chủ ý.

25. Chương 25: Long Hồ Tranh Đấu

Thiên Chân Tử ma mãnh giảo quyệt, cười lớn lên tiếng nói trước ngay :

- Hoa Thiên Hồng, người thực không có chí khí. Kẻ thù sát phụ đã ở ngay trước mắt, người chỉ trưng mắt mà nhìn, Hoa Nguyên Tư nơi chính suối biết được thì hẳn rất thẹn!

Hoa Thiên Hồng giật mình, tuy thâm hiểu lão đạo có tình khích bát mình ra tay trước, lão ngồi chờ thế như ông đắc lợi. Nhưng kẻ thù sát phụ ngay trước mắt, lý nào lại để yên.

Đanh mắt trầm lặng một lúc, chàng rút thanh kiếm của Hoa Vân ra trầm giọng nói :

- Yến Sơn Nhất Quái! Lời Thiên Chân Tử người nghe rõ chứ?

Yến Sơn Nhất Quái chân động trong lòng, lão tuy không ngại gì Hoa Thiên Hồng, nhưng vẫn hiểu thiếu niên này võ công nội lực phi thường, đã thế đang ở trong tình thế cái đích của các phương. Khi ấy gầm lên một tiếng như sấm, song chưởng phát toàn thần lực đánh liền năm sáu chưởng.

Là một trong những tay đại ma đầu có khác, chưởng phong ồ ạt, thế như bài sơn đảo hải, khiến bọn Phiến Thiên Thủ Hầu Gia Hiên và ba lão Thượng Tòa hộ pháp thân hình chao đảo dạt hết ra ngoài.

Hoa Thiên Hồng chống kiếm hiên ngang cười lớn nói :

- Yến Sơn Nhất Quái, người chớ hoảng, chủ bực ta hai người chưa hẳn đã giết nổi người, món nợ này có lẽ còn gác lại đó!

Lúc này bên kia bọn người Thần Kỳ bang đã đấu với Tần Bách Xuyên thấy Đường chủ ngừng tay, thì cũng đều thâu chiến nhảy trở lại đứng hai bên tả hữu Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên.

Yến Sơn Nhất Quái thấy tình hình đột nhiên thay đổi thì hơi chột dạ, quét nhanh ánh mắt nhìn toàn trường, thấy tất cả giờ đây tập trung vào lão và Hoa Thiên Hồng, bất giác ngửa cổ cười dài nói :

- Hắc hắc... Năm xưa trên Bắc Minh hội, một trong lục đại cao thủ vây đánh Hoa Nguyên Tư chính là lão phu, giờ đây muốn báo thù thì chủ bực người hai người cùng vào là hoàn toàn công bằng!

Hoa Vân mặt đã đỏ bừng bừng, tức giận nói :

- Thiếu chủ, để lão nô thanh toán hẳn...

Hoa Thiên Hồng nhú mày trầm giọng nói :

- Đây là báo thù rửa hận, chứ không phải tỷ thí vô công, người cần trầm tĩnh mới được!

Hoa Thiên Hồng tuy trẻ tuổi nhưng được mẫu thân huấn dưỡng tính tình trầm tĩnh từ nhỏ, Hoa Vân cũng không dám cãi lời chàng. Hoa Thiên Hồng sải bước chân lên trước mấy bước, tay phải nắm chặt đốc kiếm, ba ngón tay cái đè trên lưỡi kiếm bất quyết, giọng trầm tĩnh nói :

- Yến Sơn Nhất Quái, người nói xem cuộc chiến ngày hôm nay người thắng nổi chứ?

Yến Sơn Nhất Quái đã nghe thuộc hạ nói đến chàng thiếu niên anh hùng vừa nổi danh này, tuy là tay lão luyện giang hồ, thế nhưng trong lòng cũng không phải cảm phục trước thái độ hiên ngang khí khái của chàng, cười lớn nói :

- Lão phu tuy lâm chiến trăm trận, nhưng trước khi chưa động thủ thì chẳng bao giờ cuồng ngạo tự cho mình thắng địch!

- Ha ha ha... Nói thế người cũng chẳng phải anh hùng!

Yến Sơn Nhất Quái chẳng giận chỉ cười nói lại :

- Cả trăm năm nay trên giang hồ đáng gọi anh hùng chân thật duy nhất một mình cha người Hoa Nguyên Tư. Lão phu mạng lớn mà sống đến ngày nay, đương nhiên bình sinh cũng không phải là thiên hạ vô địch, cho nên chẳng khi nào dám nhận hai tiếng “anh hùng”.

Hoa Thiên Hồng cười nhạo nói :

- Nếu vậy người cũng chỉ là kẻ tham sinh úy tử mà thôi!

- Hắc hắc... Con giun con dế còn tham sống sợ chết, huống gì con người!

- Hừ! Khéo thau cho một con giun con dế như người. Vào chiêu đi, đến giây phút sinh tử, Hoa mỗ vốn người nhân từ hiệp nghĩa nhất định tha cho người đường sống!

Nghe đến câu này thì Yến Sơn Nhất Quái chẳng còn giữ nổi bình tĩnh, mặt lạnh lại bước chân tiến tới phía chàng.

Hoa Vân hét lớn một tiếng nhảy phắt ra trước vung chưởng đánh ngay.

Hoa Thiên Hồng cũng liền du bộ trung cung, thanh kiếm trên tay chém ra một chiêu cực mãnh.

Yến Sơn Nhất Quái giật mình chấn động, nguyên lão đã nhìn thấy kiếm pháp chàng thì triển chính là kiếm pháp năm xưa cha chàng Hoa Nguyên Tư thành danh trong giang hồ, cho nên nhất thời lão liên tưởng ngay đến hình ảnh cha chàng mà giật mình vậy.

Lão là người kinh nghiệm phong phú, thấy hiểm thì tạm tránh, khi ấy nhìn một kiếm một chưởng đồng công vào biết rất khó hóa giải thì liền thi triển thân pháp phàm tốc né tránh, rồi chuyển người sang cánh hông Hoa Thiên Hồng phản kích chỉ lực điểm vào.

Hoa Thiên Hồng tay phải dụng kiếm chưa phải là tâm đắc của chàng mà chính là tay trái với tuyệt chiêu Khốn Thú Đấu Công đã luyện đến chỗ thành thực ý động chiêu xuất, vừa nhìn thấy bị đánh vào sườn là tay trái phát chiêu đánh ra chống đỡ ngay.

Yến Sơn Nhất Quái thấy chiêu chàng ra tay trái rất quái dị quả thực lão chưa từng nhìn thấy bao giờ, nguyên vì trong luyện chưởng pháp thông thường các môn phái đều dùng tay phải làm trọng, liên hóa chỉ thành chưởng hóa giải chiêu của Hoa Thiên Hồng.

Phút chốc ba người quần đấu với nhau ác liệt, Yến Sơn Nhất Quái thực không hổ danh nhân vật cao thủ võ lâm, một địch hai mà vẫn thông thả chẳng chút gì tỏ ra nao núng mặc dầu Hoa Thiên Hồng và Hoa Vân đều xuất tuyệt học của mình.

Trường quyết đấu này đã không như vừa rồi, Hoa Vân cũng như Hoa Thiên Hồng quyết báo thù cho lão chủ mình nên chưởng ra như lôi sơn điện chuyển, Hoa Thiên Hồng cũng dốc toàn lực mà đấu, nhưng ngoài ba mươi chiêu vẫn chưa thấy chiếm được thượng phong trước Yến Sơn Nhất Quái.

Hoa Vân thấy đánh lâu vẫn không thắng nổi lão quái thì trong lòng hơi phát cấp, vừa đánh vừa la hét inh ỏi.

Ngược lại Yến Sơn Nhất Quái võ công đạt đến thặng thừa thì tinh thần trong chiến trận cũng có khác, lão càng đánh thì càng trầm tĩnh hơn, giờ hầu như đã nhận ra hết sở học của đối phương nên trong lòng vui sướng hơn.

Hoa Thiên Hồng chột la lớn :

- Hoa Vân, kẻ thù chúng ta không chỉ có một mình Yến Sơn Nhất Quái, chẳng lẽ ngươi định đồng quy trí mạng với hắn?

Hoa Vân nghe chàng quát thì sực tỉnh nghĩ lại tiên chủ qua đời giờ chỉ còn một mình thiếu chủ, ta sao lại hồ đồ không nghĩ đến nghiệp lớn chứ...

Trong đầu lướt qua ý nghĩ như vậy trận đấu lập tức cũng thay đổi.

Yến Sơn Nhất Quái cười ngạo nghễ nói :

- Hoa Thiên Hồng, Hoa Nguyên Tư có được một người con như ngươi thì chết cũng yên tâm nhắm mắt! Hắc hắc...

Hoa Thiên Hồng hét lớn :

- Ngươi chó cuồng!... Lão Vân nhanh thì triển Thiếu Dương cương khí tấn công tả bộ!

Rồi tung người nhảy tới, kiếm thâu lại tung chưởng đánh ra, đồng thời tay phải thi triển chỉ lực chính là Tập Nhi Tử tam chỉ trong Si Vưu thất giải, Hoa Vân nghe chàng nói vậy hiểu ngay chàng định dùng kế hợp công tả lực liên vung chưởng lên phát chưởng Thiếu Dương cương khí.

Yến Sơn Nhất Quái lần này thấy đối phương thi triển tuyệt học kỳ chiêu thì hơi giật mình, ngầm tụ chân lực bình sinh vào song chưởng giơ lên phân tả hữu nghênh tiếp.

“Bình, bình” liền hai tiếng như trời long đất lở, ba thân hình bắn ngược về sau, cả Hoa Thiên Hồng và Hoa Vân thân lão đảo một hồi mới trụ vững, Yến Sơn Nhất Quái khí huyết trong người gần như nghịch đảo, nhưng một chưởng này đủ thấy lão không thẹn danh cao thủ võ lâm.

Cả ba sau gần cả trăm chiêu dốc hết chân lực đấu thêm một chưởng khiến khí huyết nhất thời thất tán không ít, nên ai nấy đều đứng yển bất động tự điều hòa khí huyết.

Lại nói Tàn Bách Xuyên từ khi nhìn thấy Hoa Thiên Hồng xuất đấu thì trong lòng đã có ý trợ thủ, bấy giờ nhìn thấy chàng và Hoa Vân đều tịnh dưỡng chân khí thì liền đánh mắt cho lão hán áo đen rồi cùng đi đến bên chàng như canh chừng bọn người Thông Thiên giáo tập kích.

Thiên Chấn Tử thấy Tàn Bách Xuyên đã đứng về phía Hoa Thiên Hồng thì trong lòng sinh nghi nghĩ: “Độc Gia Cát Diêu Sách tâm cơ hiểm độc đa kẻ thâm mưu, làm sao lại dùng đến tiểu tử họ Hoa, không lẽ bên trong còn vấn đề mờ ám gì chăng?”

Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên cũng suy nghĩ: “Hoa Thiên Hồng và Bạch tiểu thư có quan hệ không xấu, đôi trai tài gái sắc này sớm muộn cũng hảo hợp với nhau. Nếu như ta hại đến hắn, trước mặt Bang chủ nhất định khó ăn nói, giờ lão quái kia đã thất tán công lực, nhân lúc này trừ khử hắn đi mới là công lớn”.

Cả hai trong lòng đều có toan tính gần giống nhau, nhân cơ hội trừ khử đại ma đầu, bất giác bốn ánh mắt gặp nhau đều biểu hiện muốn xuất thủ.

Vừa tại lúc này, Hoa Thiên Hồng bỗng nhiên mở tròng mắt ra nắm trường kiếm xông tới, nhưng Hoa Vân níu tay chàng lại gọi :

- Thiếu chủ...

- Ta không sao!

Rồi ngưng mắt hiên ngang nhìn Yến Sơn Nhất Quái nói :

- Yến Sơn Nhất Quái, người nói xem trận đấu hôm nay người tự liệu thắng bại thế nào hử?

Yến Sơn Nhất Quái cũng từ từ mở mắt ra lạnh giọng nói :

- Lão phu đã nói, trận chiến hôm nay không dám đoan chắc!

Nói đến đó lão ngửa cổ cười dài tiếp :

- Hoa Nguyên Tư danh chấn giang hồ nhưng lão phu không phục, người tuổi trẻ tài cao anh hùng khí tráng, trí dũng song toàn vượt hẳn tiên hiền. Lão phu cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, người cứ nói thắng ra, bắt tất phải quanh co!

Hoa Thiên Hồng cất tiếng sang sảng nói :

- Nếu như người thấy không thắng nổi chúng ta thì nhanh rời khỏi đây, từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trong võ lâm, Hoa mỗ niệm tình mà bỏ qua thù xưa!

Yến Sơn Nhất Quái nhìn quanh toàn trường đã nhận ra những ánh mắt dự động thâm hiểm mình đã khó thắng Hoa Thiên Hồng, mà nếu thắng thì bọn người Thông Thiên giáo và Thần Kỳ bang nhất định cũng không bao giờ bỏ lỡ cơ hội này!

Bấy giờ nén giận cười nhạt nói!

- Lão phu xưa nay chưa từng nghe người nào dám nói một câu như thế, khá khen Hoa Thiên Hồng người bạo miệng không thẹn. Ân oán đương nhiên phải trả nhưng chẳng phải lúc này, người không nhìn thấy những cặp mắt sói đang chăm chăm rình rập chực nuốt cả người và ta ư?

Thiên Chấn Tử nghe thì nóng đến mang tai, nhưng chẳng làm gì được.

Yến Sơn Nhất Quái nói rồi cười dài kha kha tiếp :

- Hoa Thiên Hồng, món nợ lão phu thiếu người bất cứ lúc nào lão phu cũng nguyện tiếp trả, chúng ta hậu hội hữu kỳ!

Dứt lời còn chẳng đợi Hoa Thiên Hồng nói thêm tiếng nào liền tung người phóng đi, Hoa Vân thét gọi lại nhưng kỳ thực lão cũng đã muốn tìm cách hạ đài chuyện ngày hôm nay.

Hoa Thiên Hồng thấy Yến Sơn Nhất Quái đã đi rồi khi ấy mới để tâm đến chuyện Tần Bách Xuyên, quay người nhìn lão nói :

- Lão trượng, tại hạ có chuyện muốn nói, chúng ta đến chỗ khác chứ!

Tần Bách Xuyên khi nhận ra chàng chính là thiếu niên Hoàng Phủ Tĩnh năm trước thì cũng muốn hỏi nhiều điều, nên liền gật đầu đáp :

- Được, chúng ta đi!

Nói rồi bốn người theo nhau phóng chạy về hướng bắc.

Chạy được một lúc, Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn quanh thấy nơi này hoang vắng không có bóng người, lúc ấy mới quay đầu nhìn Tần Bách Xuyên cười nói :

- Tần lão bá, lão bá định diễn màn kịch gì, sao lại đầu thân dưới tay Độc Gia Cát Diêu Sách?

Tần Bách Xuyên giật mình đưa mắt nhìn chàng kinh ngạc hỏi lại :

- Tiểu ca người sao lại biết chuyện này

Hoa Thiên Hồng không cần giấu diếm đáp :

- Hồi đêm chúng tôi hai người lẻn vào Nhất Nguyên quán, nên nhìn thấy Thiên Chấn Tử trao phong thư cho lão bá.

Tần Bách Xuyên giọng vui giận lẫn lộn nói :

- Ài! Tiểu ca người đã là kẻ tự của Hoa đại hiệp, vậy mà năm trước không chịu nói sớm ra, lão hủ cứ ngỡ người là Hoàng Phủ Tinh chạy tìm khắp giang hồ, đến khi biết ra được thân thế của người thì lại nghe hung tin...

Hoa Thiên Hồng nghe giọng lão ta run run vì xúc động lẫn oán thán, thầm nghĩ lão là người tâm trường nhiệt đạo, nhìn thấy nhi tử cố nhân mà lòng xúc động mạnh. Khi ấy bèn nói :

- Uyển Phụng thư thư học võ nghệ trên Miêu Linh, Ngọc Long huynh thì đi cùng với tiểu diệt, hiện tại đang ở với Thương Tu Khách lão tiến bối tại Trấn Giang.

Tần Bách Xuyên nghe thì vừa mừng vừa kinh ngạc thốt lên :

- Ồ...

Hoa Thiên Hồng mỉm cười nói tiếp :

- Những chuyện này để nói sau, không biết vị lão nhân này xưng hô như thế nào?

Vừa nói chàng vừa đưa mắt nhìn lão hán, người này cười ha hả nói :

- Tùy ý thế nào cũng được, người đỉnh thân anh hùng, xem như ra mặt thay cho bọn ta đây sống như chết rồi!

Hoa Thiên Hồng một thời gian ở với Thương Tu Khách, biết những nhân vật anh hùng năm xưa trong lòng thương tâm bi phần dục tuyệt, khi ấy thấy lão nhân này không muốn nhắc chuyện thì chỉ gật nhẹ đầu rồi nhìn Tần Bách Xuyên hỏi lại :

- Nhưng lão bá sao lại theo cùng bọn với Diêu Sách?

Tần Bách Xuyên cười ha hả nói :

- Lão hủ là người thế nào mà chịu giao du với bọn vô sỉ bỉ ổi đó chứ, chuyện này nói ra hơi dài...

Lão ngừng lời lại, rồi đưa tay lên gỡ bỏ tấm mạng che mặt, cười lớn nói tiếp :

- Lão hủ khổ tâm tìm người khắp nơi, người làm sao lại gặp được Ngọc Long, Uyển Phụng làm sao lại học nghệ trên Miêu Linh?

Hoa Thiên Hồng nói :

- Chuyện nói ra hơi dài, có dịp diệt nhi sẽ nói rõ cho lão bá nghe, đại khái sau khi diệt nhi thân trúng độc thập tử nhất sinh thì may được Uyển Phụng thư thư cứu lên Miêu Linh...

Chàng vừa nói đến đó, đột nhiên bóng một con thú nhỏ lông trắng phóng chạy tứ như bay, Hoa Thiên Hồng vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay con tuyết ly của Ngọc Đình phu nhân, nghĩ nhanh nếu nó xuất hiện thì bà ta cũng chẳng ở đâu xa.

Lúc này con tuyết ly đã lướt ngang qua trước mặt bọn họ, rồi bỗng dừng chân lại ngoái đầu đưa đôi mắt nhỏ xíu tinh anh nhìn chàng đến một hồi mới quay đầu lại tiếp tục chạy.

Hoa Thiên Hồng trầm nghĩ: “Con tuyết ly này tinh khôn như người, nó đã nhận ra mình lại mình chăm mình như muốn nói điều gì, không lẽ Ngọc Đình phu nhân cho hắn đến tìm ta chăng?”

Nghĩ thế đã thấy con tuyết ly chạy ra xa ngoài mười trượng. Chàng liền nói nhanh :

- Diệt nhi có chuyện gấp cần đi trước một bước, hẹn ngày tái ngộ!

Dứt lời liền tung người phóng chạy theo sau con tuyết ly, Hoa Vân cũng liền chạy theo chàng. Tần Bách Xuyên hai người đứng ngơ ngác đưa mắt nhìn chàng không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nói với theo :

- Hiền diệt, bảo trọng!

Chủ bộc Hoa Thiên Hồng theo sau con tuyết ly phóng chạy một hồi thì ra đến bờ sông, ở đó đã thấy một chiếc thuyền hoa đỗ sẵn, Hoa Thiên Hồng nhìn chiếc thuyền hoa thấy quen quen, rồi chàng chợt nhận ra nó chính là chiếc thuyền hoa của Ngọc Đình phu nhân năm trước nhìn thấy bên sông Hoàng Hà.

Đứng trước thuyền là một thiếu nữ, Hoa Thiên Hồng vừa nhìn nhận ra ngay Phương Tử Ngọc, chàng nghĩ: “Mình chính đang muốn gặp cô ta để hỏi cho ra nội tình huyết án Nhậm Bằng, giờ gặp ở đây thì càng hay!”

Phương Tử Ngọc thấy con tuyết ly dẫn chàng tới nơi, giơ tay đón nó rồi nghiêng mình thi lễ nói :

- Hoa công tử, phu nhân chính đang chờ công tử, cho tiểu tỳ đến đón!

Hoa Thiên Hồng nhìn cô tả vế dò xét hỏi :

- Phu nhân cô nương hiện tại ở đâu?

- Vọng Hải lâu.

-Ồ, nói vậy gần biển sao?

- Vâng mời công tử nhanh xuống thuyền.

Hoa Thiên Hồng gật đầu, rồi quay qua nói với Hoa Vân :

- Ta có chuyện riêng đến đó, ngươi không cần đi theo, cứ về khách điểm chờ ta.

Hoa Vân trong lòng thực không muốn rời khỏi thiếu chủ nửa bước, lắp bắp nói :

- Thiếu chủ đi một mình...

Hoa Thiên Hồng khoát tay cắt ngang nói :

- Ngươi không phải lo, ta đi một hai hôm rồi về ngay, không cần ngươi theo làm gì.

Hoa Vân trong lòng bất mãn, thế nhưng lại sợ làm phật ý thiếu chủ, cho nên cuối cùng đành gật đầu rồi quay người lẳng lặng phóng đi.

Hoa Thiên Hồng liền nhảy lên thuyền, mấy tên thuyền phu liền cho thuyền chạy xuôi dòng ra hướng đông.

Hoa Thiên Hồng đứng cạnh Phương Tử Ngọc đánh tiếng hỏi :

- Lần trước trong Nhất Nguyên quán, cô nương vì sao định đánh độc tạt hạ?

Phương Tử Ngọc nghe hỏi lại chuyện ấy cúi mặt về thẹn thùng đáp :

- Tiểu tỳ đã nói, chỉ nhân công tử bách độc bất xâm, cho nên muốn thử...

Hoa Thiên Hồng ánh mắt ngờ vực nhìn cô ta hỏi ngang :

- Có thực đúng thế không, hay còn một động cơ nào khác?

Phương Tử Ngọc chỉ lắc đầu không nói.

Hoa Thiên Hồng lại hỏi :

- Thanh đao lần trước trong tay cô nương là của cô nương trừ trước đến giờ chứ?

- Vâng!

Phương Tử Ngọc đáp một tiếng rồi quay đầu nhìn chàng hơi chút ngạc nhiên hỏi :

- Hoa công tử làm sao lại tỏ ra quan tâm đến ngọn tiểu đao kia thế?

Hoa Thiên Hồng vốn thăm thử cô ta cho nên chỉ cười đáp :

- Tại hạ chỉ vì thấy nó xinh xắn nên mới hỏi thôi, cô nương có thể cho tại hạ ngắm xem lại một chút được không?

- Đương nhiên!

Phương Tử Ngọc vừa nói vừa lấy ngọn thấy chủ đoản đao luôn giắt trong người trao cho chàng xem, Hoa Thiên Hồng đưa tay đón xem, ngắm nghía một lúc tấm tắc khen :

- Thanh đao thật là tuyệt, chắc hẳn không có ngọn đao thứ hai như thế này!

Phương Tử Ngọc cười đáp tự nhiên :

- Thất chủ đoản đao thì có gì đáng nói, người dụng nó vẫn rất nhiều.

- Xin trả lại cô nương.

Hoa Thiên Hồng vừa nói vừa trả lại ngọn đao cho cô ta, nhưng khi Phương Tử Ngọc đưa tay vừa chạm cán đao thì chàng ngảm vận nội lực đẩy sang.

Phương Tử Ngọc bị cổ kinh lực đẩy bật người về sau “Í” lên một tiếng đầy kinh ngạc, mắt chăm chăm nhìn chàng.

Hoa Thiên Hồng vừa rồi quan sát lại ngọn đao quả không khác ngọn đao mà thiếu nữ đêm đó ra tay sát hại Nhậm Bằng, nhưng lúc này lại dùng nội lực để thử đối phương thì khiến chàng ngơ ngác

Lẽ nào Phương Tử Ngọc không phải là hung thủ?

Thấy cô ta thoái người về sau, chàng cười giả lả nói :

- Xin lỗi cô nương, tại hạ nhất thời sơ ý hại cô nương phát hoảng!

Phương Tử Ngọc lườm chàng một cái, nắm lấy thanh đao cất vào trong người chẳng nói tiếng nào.

Hoa Thiên Hồng trong đầu rất nhiều suy nghĩ mâu thuẫn trở lên, nhất thời không thể nào đoán định ra được Phương Tử Ngọc có đúng là hung thủ hay không?

Hung thủ đêm ấy là một thiếu nữ có nét mặt hoàn toàn giống Bạch Quân Nghi, võ công xem ra cũng không kém gì cô ta, ưu kỳ là thân pháp cực kỳ siêu tuyệt vượt hẳn Bạch Quân Nghi một bậc.

Phương Tử Ngọc trong tay tuy có ngọn đao đúng như hung khí đêm ấy, nhưng võ công thì lại tở hồ như chẳng có gì đáng nói, không biết là thực như thế, hay là cô ta cố vờ làm thế để qua mắt chàng? Nếu đúng như suy luận sau, thì Phương Tử Ngọc phải là một con người ma mãnh lão luyện giang hồ, nhưng cứ nhìn thần thái ngây ngô non trẻ như cô ta thì ai dám bảo đó là một con người ma mãnh xảo quyệt chứ?

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy đau đầu, giờ chỉ còn một hy vọng duy nhất là khai thác từ miệng Ngọc Đình phu nhân.

Con thuyền thuận dòng xuôi gió lướt đi rất nhanh, chẳng mấy chốc biển xanh đã thấy trước mắt, Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn quanh thấy xa xa trên một ngọn đồi với những tán tùng xanh um, một tòa bạch lâu xây bằng đá rất tinh xảo trắng lệt.

Phương Tử Ngọc không đợi chàng hỏi, chỉ tay về phía ấy nói ngay :

- Kia chính là “Vọng Hải lâu” của phu nhân tôi.

Hoa Thiên Hồng tấm tắc khen :

- Một kiến trúc độc đáo, quý phu nhân đúng là con người biết hưởng thụ!

Nói chuyện thêm mấy câu thì thuyền đã cập vào bờ, con tuyết ly chừng như rất thân thuộc với nơi đây, thuyền vừa cập bến nó nhảy căng lên, rít một tràng dài sung sướng, rồi tung người vọt lên bờ chạy trước hướng ngọn đồi.

Phượng Tử Ngọc dẫn Hoa Thiên Hồng đi lên ngọn đồi, đến trước toàn bạch lâu liên thấy hai ả nữ tỳ khác mở hai cánh cửa gỗ sơn trắng, Ngọc Đỉnh phu nhân thướt tha bước ra.

Phượng Tử Ngọc vội tiến trước cúi người thi lễ nói :

- Bẩm phu nhân, Hoa công tử đã đến.

Ngọc Đỉnh phu nhân dừng chân tựa bên cửa ngưỡng mắt lộ thu ba nhìn chàng, miệng nở nụ cười tươi tắn, xue hoa phơi phới không khác gì một khuê trung thiếu nữ ngóng chờ tình lang.

Hoa Thiên Hồng cố tránh đôi mắt đượm phong tình kia, bước lên ôm quyền nói :

- Tiểu đệ bái kiến thư thư!

Ngọc Đỉnh phu nhân cười khúc khích, nhìn chàng từ đầu đến chân nói :

- Lại động thủ với ai nữa đây?

Hoa Thiên Hồng còn chưa kịp đáp thì Ngọc Đỉnh phu nhân đã tranh nói :

- Đánh nhau với Yến Sơ Nhất Quái cả đêm, suýt nữa thì mất mạng!

Ngọc Đỉnh phu nhân ánh mắt đầy trách móc nói :

- Việc gì mà cứ trí mạng với chúng...

Hoa Thiên Hồng gượng cười nói :

- Lão tặc đó là mộ trong những kẻ thù giết gia phụ.

- Ra thế, thôi chúng ta vào trong rồi nói chuyện.

Nói rồi khoác tay nắm nắm lấy tay chàng dẫn vào trong một cách tự nhiên không khác gì một đôi bạn lữ.

Hoa Thiên Hồng trong lòng hơi thẹn, nhưng nghĩ người hầu trong bạch lâu của Ngọc Đỉnh phu nhân tất phải đều là nữ, cũng chẳng câu thúc nhiều tục lễ nên cứ để mặc cho bà ta nắm tay dẫn đi.

Ngọc Đỉnh phu nhân vừa đi vừa hỏi :

- Đại binh của Phong Vân hội và Thần Kỳ bang còn chưa đến Trấn Giang, người sao đã chạy đến đây?

- Tiểu đệ muốn đến trước một bước bái kiến thư thư.

Ngọc Đỉnh phu nhân chau mày liễu nghiêng đầu nhìn chàng hỏi giọng quan tâm:

- Có chuyện gì quan trọng sao?

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy Phượng Tử Ngọc và hai ả hầu đi theo sau, nên thấy không tiện nói thực ra, đáp hàm hồ một câu :

- Giang hồ đang khởi sóng dậy gió, tiểu đệ bị quỵen trong ba ngọn họa phong kia, nên định tìm đến thư thư lánh nạn tìm an!

Ngọc Đỉnh phu nhân bật cười, nhìn chàng ánh mắt lộ chân tình ướm hỏi :

- Thế còn Bạch Quân Nghi? Người ăn nói thế nào với Bạch Tiêu Thiên?

Hoa Thiên Hồng đỏ mặt đáp :

- Có gì đáng nói chứ? Nỗi khổ tâm của tiểu đệ, thư thư xin hiểu...

- Ừm! Người càng lúc càng sành đời, ăn nói cũng lan man khó hiểu!

Nói chuyện đến đó, bọn họ bước chân vào một hoa phòng quý phái, dùng qua chén trà nóng Ngọc Đỉnh phu nhân liền sai người dọn yến tiệc lên.

Chốc lát một bàn tiệc thịnh soạn đặt ngay trong hoa phòng, Ngọc Đỉnh phu nhân cho tất cả gia nhân lui ra ngoài, chỉ duy nhất một mình bà ta tự tay tiếp rượu Hoa Thiên Hồng.

Thái độ ân cần, mắt liếc mành đưa, khiến Hoa Thiên Hồng không say vì rượu thì cũng ngây ngất vì hương xuân.

Hoa Thiên Hồng nâng chén uống cạn rồi đưa mắt nhìn quanh cười hỏi :

- Trong tòa bạch lâu thanh nhã này, ngoài thư thư và mấy vị cô nương đây, còn có ai khác không?
- Chỉ có mấy bà già.

Ngọc Đỉnh phu nhân đáp rồi rót cho chàng chén khác, cười tươi như hoa nói tiếp :

- Ở đây lão thiếu gì đều là nữ nhân, không có một mặt nam nhân!
- Nhưng từ đây đến Tổng đàn quý giáo hơi xa, đi lại hẳn rất bất tiện?
- À... thư thư tuy là người của Thông Thiên giáo, thế nhưng không chịu lệ thuộc bởi người nào, chung quy chỉ khi nào có chuyện trọng đại thì thư thư mới về Tổng đàn.

Hoa Thiên Hồng hơi ngạc nhiên, chưa hiểu thực chất bà ta thân phận thế nào trong Thông Thiên giáo.

Khi ấy lại hỏi :

- Giáo chủ Thông Thiên giáo ở trong Nhất Nguyên quán chứ?

Ngọc Đỉnh phu nhân nhún mày nhìn chàng không đáp mà hỏi ngược lại :

- Hoa đệ, người đi trước đến Trần Nam, vì sao lại muốn tìm tới Thông Thiên giáo chủ?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu cười đáp :

- Tiểu đệ bình sinh không biết người này, tìm đến ông ta làm gì chứ?

Ngọc Đỉnh phu nhân chừng như không muốn chàng liên lụy đến Thông Thiên giáo, nghe rồi nghiêm mặt nói :

- Nếu như không muốn tìm Thông Thiên giáo chủ, thì bắt tất phải biết lão ta ở đâu!

Hoa Thiên Hồng gật đầu, hai người ăn uống bên nhau, chàng không dă động gì đến chuyện mình muốn hỏi, trong đầu nhăm tính tốt nhất nên chờ một cơ hội khác khi bà ta tâm tình vui vẻ hơn.

* * * * *

Trời nhanh chóng ngã chiều, Hoa Thiên Hồng suốt buổi trưa “Tẩu độc” rồi thuận theo bờ biển vừa ngắm cảnh vừa quan sát địa hình ở đây, mãi đến hết giờ Mùi mới trở về.

Ngọc Đỉnh phu nhân cho người chuẩn bị một bàn tiệc với nhiều món hải sản quý hiếm hơn của vùng duyên hải hày. Bàn tiệc đặt trong một lương đình nằm khuất mình trong một rừng tùng thật tao nhã nên thơ, từ đây có thể ngắm biển xanh chạy tới chân trời và hóng những ngọn gió biển mát lạnh

Bên bàn tiệc chỉ có Ngọc Đỉnh phu nhân và Hoa Thiên Hồng, bà ta rút đầy hai chén rượu cười nói :

- Lương đình này mới chính là tên “Vọng Hải lâu” đã từ lâu rồi ta không còn thú ra đây...

Nói đến đó ánh mắt lộ thâm tình nhìn chàng, cười ngọt ngào tiếp :

- Hôm nay khó được Hoa đệ đến chơi, ta mới hứng thú bày rượu chúng ta đối ẩm ngắm biển.

Hoa Thiên Hồng nghe ra hàm ý trong câu, chỉ cười chẳng nói gì, Ngọc Đỉnh phu nhân lại tiếp :

- Hoa đệ, mừng chúng ta có duyên hội ngộ!

Hoa Thiên Hồng nâng chén lên cười nói :

- Chúc sức khỏe thư thư!

Nói rồi chàng uống cạn chén, từng giọt rượu đượm ngọt xuống cổ thật dễ chịu, có lẽ chàng chưa từng được nếm thứ rượu nào lại có vị ngon như thế.

Ngọc Đình phu nhân tiếp chàng liền ba chén, nét hoa ửng hồng vì men rượu chợt kẻ người chàng hỏi :

- Trong lòng Hoa đệ hẳn đã chọn cho mình một vị ý trung nhân?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu cười nói :

- Tiểu đệ chưa từng nghĩ đến người nào, vả lại tiểu đệ còn phải mang nhiều trọng trách...

Ngọc Đình phu nhân gật đầu thở dài nói :

- Ta rất mến mộ tâm trường hiệp nghĩa của Hoa đệ, ta thầm mong luôn được theo bên người để giúp cho đệ làm nên sự nghiệp, đỉnh danh thiên hạ. Ài... thế nhưng chỉ hận...

Nói đến đó, Ngọc Đình phu nhân cúi thấp đầu bên vai chàng thờ dài im lặng, trong lòng chừng như mang một nỗi uẩn khúc khó nói.

- Đa tạ thịnh tình của thư thư, nhưng chuyện tiểu đệ làm vốn không muốn liên lụy đến người khác...

Ngọc Đình phu nhân ngược đôi mắt ướt át chân tình nhìn chàng nói :

- Ta biết người nói vậy chỉ là lời nói khéo, kỳ thực thì ta niên kỷ lớn hơn Hoa đệ nhiều, cho nên căn bản không xứng với thiếu niên anh hùng như người.

Hoa Thiên Hồng lắc đầu cười khổ, Ngọc Đình phu nhân nâng chén lên mời chàng uống cạn mới nói tiếp :

- Dòng đời như con sông, chảy qua không trở lại, chúng ta gặp nhau là duyên tiền kiếp, nhưng kiếp này muộn màng ta chỉ nguyện kiếp lai sinh được cùng Hoa đệ kết duyên phu thê...

Hoa Thiên Hồng thấu hiểu nỗi lòng Ngọc Đình phu nhân, nén tiếng thở dài nói :

- Tiểu đệ kiếp này e vĩnh viễn không bao giờ lập gia thất.

- Lẽ nào chỉ vì chí nguyện trong lòng chưa thành, mà Hoa đệ không tính đến chuyện đó chăng?

- Tiểu đệ trong người có bệnh, thư thư ắt cũng rõ...

- Ta hiểu, ta hiểu, trong người Hoa đệ tiềm phục kịch độc không thể lập thất sinh con!

Nói đến đó bất giác buông tiếng thở dài nói :

- Ta biết ta không có được diễm phúc ấy, nhưng ta chỉ cần phần hồn mà không cần phần xác, nếu như Hoa đệ không chê...

Hoa Thiên Hồng nghe một câu này không khỏi giật mình, chàng chung quy vẫn là con người, trước sự bày tỏ nội tâm đối phương thực chẳng thể không xao lòng.

26. Chương 26: Bài Học Nhớ Đời

Hoa Thiên Hồng lặng người một lúc, trong lòng cương quyết nói :

- Lòng tiểu đệ đã sớm hiến dâng cho võ lâm thương sinh!

Ngọc Đình phu nhân đem lòng si mê chàng thiếu niên này từ lâu, đêm mộng ngày mơ, chỉ cần có cơ hội là tấn công chứ khi nào chịu buông lỏng, khi ấy lại nâng chén mời chàng uống cạn rồi hỏi :

- Cũng chẳng vương ngại chuyện gì, lòng nhân nghĩa thì dành cho võ lâm thương sinh, còn lòng tình ái dành cho ai chứ? Tàn Uyển Phụng? Bạch Quân Nghi?

Hoa Thiên Hồng bị bức hỏi đến ngớ người, chàng thực chưa nghĩ gì đến chuyện này, thế nhưng nếu quả thực còn trái tim tình ái thì nhất định chàng dành cho Tàn Uyển Phụng mới phải.

Luận về nhan sắc thì Tàn Uyển Phụng không sánh được với Bạch Quân Nghi, càng khó sánh với vẻ đẹp cao quý và hấp lực của tuổi hồi xuân phơi phới như Ngọc Đình phu nhân.

Thế nhưng, với Tần Uyển Phụng ân nặng nghĩa đầy, thâm tình chân thực không một mảy may giả dối, cho nên chàng trong lòng nặng tình với nàng là điều đương nhiên.

Ngọc Đình phu nhân nhìn thấy chàng trầm ngâm không đáp, khoác tay choàng ngang vai chàng lay nhẹ, giọng ngọt ngào nói :

- Hoa đệ dành cho ai, có gì mà khó nói?

Hoa Thiên Hồng bất đắc dĩ cười khổ đáp :

- Chẳng dành cho ai cả, chỉ dành cho chính mình!

Ngọc Đình phu nhân cười khúc khích bên tai chàng, đôi bông đảo căng tròn cứ chạm vào người chàng và hương thơm thoảng lên từ người bà ta khiến Hoa Thiên Hồng khí huyết trong người như sôi mạnh, chàng phải cố trấn tĩnh lại để nén bỏ dục ý trong lòng.

Ngọc Đình phu nhân cứ thế tựa người bên chàng vừa tiếp rượu vừa cười nói vui như chưa từng bao giờ vui như thế, khiến nét hoa càng thanh xuân hơn không khác gì một thiếu nữ đôi mươi.

Ánh tà dương chênh chếch tỏ sáng trên mặt biển lấp lánh như muôn vạn ánh ngân quan trông thật đẹp mắt. Đôi nam nữ quện bên nhau đối ẩm trong lương đình ngắm cảnh tâm tình, thử nhìn không phải là một cảnh đẹp nhất trên thế gian này đó sao?

Hoa Thiên Hồng trong người tiềm phục “Đan Hỏa Độc Liên” bách độc chẳng xâm nhập cho nên với những chén rượu như thế này thì không hề hấn gì. Thế nhưng bản thân Ngọc Đình phu nhân càng uống thì càng say, hẳn bà ta hôm nay không chỉ say rượu mà còn say tình bên vị ý trung nhân.

Qua thêm một hồi, Ngọc Đình phu nhân cả người giờ như ngã hẳn vào trong lòng chàng, giọng ẻo lả chứa hơi men nói :

- Hoa đệ, ta hơi mệt, người có thể bế ta đến tấm thạch bàn kia để ta nghỉ một lúc chứ?

Hoa Thiên Hồng trong người không chút say rượu, thế nhưng chàng vẫn là nam nhân, trong vòng tay ôm một thiếu phụ phơi phới hương tình thế này thì khó nói là không bị ngây choáng.

Nghe Ngọc Đình phu nhân nói thế, chàng thầm nghĩ giờ nếu như ngồi mãi đây cũng không tiện, mà mục đích của ta thì cũng chưa đạt được, chẳng bằng cứ để bà ta đến đó nghỉ một lúc rồi tìm cơ hội chuyên.

Nghĩ thế bèn nói :

- Nếu như thư thư không trách, tiểu đệ khi nào dám mạo muội!

Ngọc Đình phu nhân “Ừm...” dài một tiếng, vòng hai tay ôm cứng cổ chàng. Hoa Thiên Hồng đứng lên bế người Ngọc Đình phu nhân đi ra đến gốc tùng lớn, bên dưới gốc tùng là một chiếc thạch bàn nhẵn thín tựa hồ như thường để nằm nghỉ.

Đặt Ngọc Đình phu nhân xuống chàng định đứng lên, nhưng nào ngờ hai tay Ngọc Đình phu nhân ôm cứng cổ chàng kéo thấp xuống trên người mình giọng thì ào ào qua hơi thở gấp :

- Hoa đệ, sao không nằm xuống đây cùng ta tâm sự, đêm nay gió mát trăng thanh, chỉ có hai ta bên nhau thì còn gì thú bằng!

Hoa Thiên Hồng thấy không tiện cự tuyệt, chỉ chống tay nửa nằm nửa ngồi trên thạch bàn, mặt kề mặt Ngọc Đình phu nhân nói :

- Thư thư, thế này nhờ có người nhìn thấy...

Ngọc Đình phu nhân đưa bàn tay ngọc bịt miệng chàng, cười như hoa xuân :

- Lương đình vốn không ai dám đến khi không có lệnh ta, huống gì còn có tuyết ly canh chừng, còn sợ gì chứ?

Nói rồi hai tay lần trần tấm thân rắn chắc của chàng, từ từ cởi bỏ áo chàng ném mạnh ra ngoài rồi lại cởi cúc áo mình để lộ ra cặp đào căng tròn chín mọng. Hai tay ngọc từng ngón mân mê lên ngực chàng sung sướng.

Hoa Thiên Hồng chưa từng gần gũi xác thịt với nữ nhân như thế này, bất giác khí huyết trong người cũng sôi lên, nhưng chàng cố dần lòng qua một lúc thấp đầu kề sát mặt Ngọc Đình phu nhân hỏi :

- Tiểu đệ quen biết thư thư đã lâu, thế mà chưa từng được biết phương danh thư thư?

Ngọc Đình phu nhân đôi mắt lim dim cười nói :

- Ngu thư họ Hương, tên Hoa!

- Ủ..., thư thư thật khéo đùa phải chăng không muốn nói tên thật ra cho tiểu đệ biết?

Ngọc Đình phu nhân mở mắt ra nhìn chàng vô cùng âm yếm nói :

- Đây chính là tánh danh thật của ta, “Hương Hoa” có nghĩa là trái tim ta hoàn toàn hướng về Hoa đệ!

Hoa Thiên Hồng thầm hiểu đây chỉ là một cái tên cố tạo ra mà thôi, thế nhưng thấy bà ta mắt mơ màng, thần thái mê mê thì cũng chẳng muốn làm đối phương mất hứng, bèn nói :

- Hương Hoa thì Hương Hoa, tùy thư thư!

- Ừ..., Hoa đệ, người nên gọi ta là Hương Hoa thư thư nhé!

Hoa Thiên Hồng bật cười hỏi :

- Hương Hoa thư thư năm nay bao nhiêu hoa xuân?

Ngọc Đình phu nhân uốn éo người kéo cổ chàng xuống hôn nhẹ lên cổ lên mặt chàng, nói qua hơi thở nóng :

- Chỉ hơn Hoa đệ một tuổi!

Hoa Thiên Hồng thầm rửa, lại nói dối, con người này thực khó có được một câu để tin. Tuy nghĩ thế nhưng chàng chẳng để lộ ra mặt, cười nói tiếp :

- Chúng ta không nói những chuyện vô vị này nữa, thực ra tiểu đệ trong lòng có một chuyện muốn thỉnh giáo thư thư, không biết thư thư có nguyện đáp thực lòng không?

- Ô! Cho dù muốn cả tính mạng này thì thư thư cũng dành cho người, còn có chuyện gì thư thư không nghe theo người chứ?

Bà ta nói giọng rất chân tình khiến người nghe khó mà không tin là thật, Hoa Thiên Hồng chẳng quanh co nói thẳng :

- Tiểu đệ trước tiên muốn hỏi thư thư về chân tướng vụ mưu sát Nhậm Bằng, hung thủ là ai? Mục đích là gì? Thanh Kim kiếm trong tay Nhậm Huyền có thực bị mất hay không? Chủ trì huyết án này là ai?

Ngọc Đình phu nhân im lặng lắng nghe Hoa Thiên Hồng hỏi liền một hơi, mở mắt nhưn đôi mày liễu nhìn chàng nói :

- Người hỏi nhưng điều này để làm gì? Biết càng nhiều thì tính mệnh càng thêm nguy hiểm mà thôi!

- Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo đều không bao giờ dung tha cho tiểu đệ, mà tiểu đệ cũng quyết chẳng tha cho chúng, nhất định có một ngày chúng sẽ liên kết lại với nhau đối phó với phe tiểu đệ. Do thế mà tiểu đệ muốn thám thính rõ nội tình huyết án, xem có thể nhân cơ lợi dụng chỗ nào không?

Ngọc Đình phu nhân lắc nhẹ đầu, nhẹ giọng nói :

- Hoa đệ, người chớ nên rước phiền hà vào thân, tất cả đã có thư thư lo liệu. Người sống thì thư thư sống, người mà chết thì...

Hoa Thiên Hồng lắc đầu cắt ngang nói :

- Thư thư không bảo bọc nổi tiểu đệ đâu!

Ngọc Đình phu nhân nghe Hoa Thiên Hồng nói vậy thì ngăn người nhìn vào mắt chàng hồi lâu mới buông giọng buồn buồn :

- Đây chính là điều mà ta chung thân ân hận, nếu như phải vạch ngực moi tim để được Hoa đệ tha thứ, thì ta không một chút do dự!

Hoa Thiên Hồng thầm cảm kích, nhưng liền nói :

- Thư thư sao lại nói thế, tiểu đệ khi nào oán trách gì thư thư!

Ngọc Đỉnh phu nhân thở dài giọng u uất nói :

- Ài! Đương sơ trên bến Hoàng Hà, ta lẽ ra không thể nhìn thấy người chịu chết mà không cứu!

Thoáng chốc, trên hoa dung vốn lưu lộ ân tình giờ mang một nét buồn thê lương, bất giác từ khóe mắt hai giọt lệ châu long lanh lăn dài trên má.

Hoa Thiên Hồng cố tránh nhìn khuôn mặt bi đát sầu hận của bà ta, thở dài nói :

- Lúc này lúc khác, đương thời sơ ngộ chúng ta căn bản chưa hề quen biết nhau, huống gì tại trường còn có Đốc Gia Cát Diêu Sách và Bát Bích Tu La Tra Thanh, thư thư cho dù có lòng cứu tiểu đệ đi nữa thì chúng cũng quyết không khi nào chịu để yên cho thư thư!

Ngọc Đỉnh phu nhân lắc đầu nguầy nguậy nói :

- Không đúng! Ta tên là Hướng Hoa, cho dù phải bỏ cả tính mạng cũng phải cứu lấy Hoa đệ. Ài... lúc ấy chỉ vì nhất thời ta có chủ ý sai, cho nên mới ân hận suốt đời!

Bà ta mặt sầu mày ủ, từng lời u oán tự trách, chân tình thổ lộ khiến Hoa Thiên Hồng nghe không khỏi dao động tinh thần.

Ngọc Đỉnh phu nhân lại buông một tiếng thở dài, đoạn ngưng mắt nhìn sâu vào trong mắt chàng hỏi :

- Hoa đệ oán hận ta chứ?

Hoa Thiên Hồng bật cười nói :

- Không có nguyên do, tiểu đệ oán hận thư thư làm gì chứ?

- Ừm... nếu như có lý do, thì người nhất định sẽ oán hận ta suốt đời nhỉ?

Hoa Thiên Hồng nhú đôi mày kiếm nói :

- Thà để người phụ ta, ta chẳng khi nào phụ người, thư thư chớ nên nói những lời chẳng lý thú kia làm gì, nhanh đem nội tình bí mật trong huyết án Nhậm Bằng nói cho tiểu đệ nghe đi!

-Ồ! Hoa đệ, người nhất định muốn nghe?

- Đương nhiên, tiểu đệ thăm tin chuyện này có một phần liên can đến thư thư cho nên mới hỏi.

Ngọc Đỉnh phu nhân nghe thì cười khúc khích nét hoa lại tươi lên nói :

- Được, được, nhưng...

Bà ta lại ôm gùi lấy người Hoa Thiên Hồng vào người mình, cả tấm thân cường tráng của chàng thiếu niên đè lên người bà như làm bà ta sung sướng, thì thào qua hơi thở :

- Tam sinh hữu hạnh, mấy khi chúng ta gần gũi nhau như thế này, trước tiên tâm sự cho thỏa, nếu không... thư thư nửa lời cũng chẳng nói đâu nhé!

Xuân phong lại khởi, Ngọc Đỉnh phu nhân hoa dung ửng hồng, hơi thở nóng rất cứ phả vào cổ vào ngực Hoa Thiên Hồng, cái hương vị xác thịt thực khiến người ta khó cưỡng lại, huống gì Hoa Thiên Hồng cũng chẳng phải là thánh thần.

Ngực chàng áp lên đôi nhũ hoa mềm mại ấm áp khiến khí huyết trong người chàng rạo rực, trong tình cảnh này khó cưỡng lại nổi, chàng ôm tấm thân nõn nà Ngọc Đỉnh phu nhân hôn lên má, đôi tay sờ nhẹ khắp người Ngọc Đỉnh phu nhân theo bản năng.

Qua một hồi, đôi tình nhân như ngây ngất trong lửa tình, chàng chợt sực tỉnh mới dừng lại, thì thầm bên tai Ngọc Đỉnh phu nhân :

- Thư thư quá phong lưu, giờ thì không được loạn nữa nhé! Nào, nhanh nói về vụ huyết án đi?

Cả tấm thân Ngọc Đình phu nhân như rực lửa, cứ uốn éo dưới người chàng thần tình như còn ngậy ngát mê mẩn, mắt lim dim ẩn hiện nụ cười nói :

- Huyết án gì chứ? Ngu thư chẳng biết chút nào...

Hoa Thiên Hồng hơi giận xẵng giọng nói :

- Thư thư thực ra có chịu nói không chứ?

Ngọc Đình phu nhân như sợ cơn bão mộng chóng qua đi, đôi tay mân mê trên ngực chàng, giọng chột nhả :

- Nói gì?

- Nữ nhân thích sát Nhậm Bằng là ai?

Ngọc Đình phu nhân chợt tỏ ra rất nhu thuận, cúi mặt vào ngực chàng giọng nhẹ nhàng đáp :

- Chính là Phương Tử Ngọc!

- Phương Tử Ngọc nào?

- Ủ... thì chẳng phải là Phương Tử Ngọc trong bốn gia là gì!

Hoa Thiên Hồng hơi giật mình trầm giọng nói :

- Thư thư nói bậy gì thế?

Trong quan hệ nam nữ thật là huyền diệu, sau một hôn ân ái giờ đây người làm chủ là Hoa Thiên Hồng, còn Ngọc Đình phu nhân như một người hầu thuận hảo ngoan ngoãn cứ ép người sát vào người chàng thì thảo :

- Nói ra Hoa đệ không tin, nhưng ai lừa dối Hoa đệ chứ!

Hoa Thiên Hồng bán tín bán nghi nói :

- Khi huyết án xảy ra, tiểu đệ có mặt tại trường, rõ ràng nữ hung thủ rất giống Bạch Quân Nghi, không một nét nào giống với Phương Tử Ngọc!

- Ta có thể dùng thuật dị dung biến đổi dung mạo nó, nếu người còn không tin, lát nữa trở lại viện ta làm cho người xem.

Hoa Thiên Hồng hết sức mơ hồ, quả thực khó tin nổi lời này, nhưng bà ta đã thừa nhận và nói đúng lý như thế thì không tin cũng không được, khi ấy lại hỏi :

- Người chủ trì kế hoạch này, ngoài thư thư ra còn có người nào nữa không?

Ngọc Đình phu nhân lắc nhẹ đầu nói :

- Đây là chuyện tối cơ mật, ta không thể để người thứ ba biết!

- À... cứ cho là một mình thư thư lập kế mưu sát này, nhưng mục đích là gì?

Ngọc Đình phu nhân nhìn chàng cười vẻ ngạo nghễ :

- Đương nhiên là vì thanh Kim kiếm, Nhậm Huyền đem thanh Kim kiếm cất giấu dưới giường ngủ con trai lão ta trong “Lạc Hà sơn trang”, nhưng đến bản thân Nhậm Bằng cũng không hề hay biết chuyện này!

Hoa Thiên Hồng hỏi :

- Thanh Kim kiếm này thực ra có ích gì chứ? Mà bao nhiêu người không từ thủ đoạn nào để tranh đoạt được nó?

Ngọc Đình phu nhân mỉm cười bí ẩn nói :

- Ta cũng không biết nó ích lợi thế nào, nhưng nếu ta có được nó trong tay thì có chỗ dùng...

Hoa Thiên Hồng thấy bà ta nói úp úp mở mở thì hơi giận, trầm giọng nói :

- Có gì ghê gớm chứ! Thực ra nó dụng vào việc gì?
 - Thôi! Hiện tại chưa nói, nếu khi nào đó ta tự nhiên sẽ kể hết cho người nghe!
 - Còn che giấu đến đâu chứ? Chuyện quan hệ trọng đại, sao thư thư không nói nhanh cho tiểu đệ nghe?
 - Ừm... Nói thì nói, nhưng cảnh sắc hữu tình thế này, chúng ta sao không thân mật thêm một lúc nữa nhỉ?
- Hoa Thiên Hồng bật cười nói :
- Thư thư thật là người đậm phong tình!
- Hai người lại quần quít lấy nhau một hồi, Ngọc Đình phu nhân quả nhiên nói :
- Ta lệnh cho Phương Tử Ngọc ngầm ra tay đoạt thanh Kim kiếm, đương nhiên là để gây hiềm khích giữa Phong Vân hội và Thần Kỳ bang. Nhưng mục đích chính cũng không phải có lợi cho Thông Thiên giáo...
 - Vậy vì cái gì?
- Ngọc Đình phu nhân mắt đầy chân tình nhìn chàng đáp :
- Vì người!
- Hoa Thiên Hồng cười lớn nói :
- Thế mới kỳ lạ! Lúc bấy giờ thư thư còn chưa biết tiểu đệ kia mà?
- Ngọc Đình phu nhân dúm đầu và người chàng cười như nắc nẻ thề :
- Nếu như ta nói dối trời tru đất diệt...
 - Nói bậy! Thế thanh Kim kiếm?
- Ngọc Đình phu nhân mặt trở nên nghiêm túc nói :
- Ở đây, lát nữa trở vào viện ta lấy người xem!
- Nói đến đó bà ta nheo mắt nhìn chàng cười vẻ rất thân mật nói tiếp :
- Mà cũng ở trong thanh kiếm của Thông Thiên giáo chủ, nếu như người có thể trước mặt Nhậm Huyền đánh gãy thanh bảo kiếm phòng thân của Thông Thiên giáo chủ để thanh Kim kiếm tàng chứa trong đó lộ ra, thì còn lo gì Nhậm Huyền chẳng trí mạng với Thiên Ất lão đạo!
- Hoa Thiên Hồng nghe thì ngẩn người như rơi vào trong chín tầng mây, trố mắt nhìn Ngọc Đình phu nhân một hồi nói :
- Một thanh Kim kiếm có thể phân giấu hai nơi, thư thư lại buông lời quái quỷ chớ trách tiểu đệ chẳng khách khí!
- Ngọc Đình phu nhân dí ngón tay vào trán chàng mắng yêu :
- Ngốc tử, người thì chỉ biết một chẳng biết hai, còn dám trách ngu thư buông lời quỷ quyệt ư?
- Bà ta ngừng lời lại cất tiếng cười khanh khách nói tiếp :
- “Kim kiếm” không phải chỉ có một thanh mà là một đôi kiếm có âm có dương gọi là “Thư Hùng kim kiếm”, thanh Hùng kiếm thì lưu lạc vào giang hồ, qua nhiều lần dịch chủ đổi tay cuối cùng thì mới rơi vào tay ngu thư. Còn thanh Thư kiếm chính tàng chứa trong thanh bảo kiếm của Thông Thiên giáo chủ. Chuyện này vô cùng bí mật, đến bản thân Thiên Ất lão đạo cũng không hề hay biết!
- Hoa Thiên Hồng cảm thấy khó hiểu nói :
- Kim kiếm nằm trong thanh bảo kiếm phòng thân của Thông Thiên giáo chủ, làm sao bản thân lão ta lại không biết được chứ?
 - Tám năm trước Thiên Ất lão đạo bắt được thanh “Phiên Long bảo kiếm” thanh tiểu kiếm “Kim kiếm” khi ấy đã nằm sẵn bên trong, lão ta đương nhiên không thể nào biết nổi chuyện trong kiếm còn có kiếm!

Hoa Thiên Hồng nghe thì trong lòng thoáng nghĩ nhanh hỏi lại :

- Tám năm trước ư?

Ngọc Đình phu nhân cười ngọt ngào nói :

- Đúng thế! Đó là chuyện tám năm về trước. Ài... khi ấy ta cũng chỉ là một thiếu nữ như Tần Uyển Phụng hay Bạch Quân Nghi như bây giờ.

Hoa Thiên Hồng không hề để ý đến nét tự thương tự cảm của bà ta, chú ý hỏi tiếp :

- Thanh “Phiên Long bảo kiếm” là do thư thư tặng cho Thiên Ất Tử sao?

Ngọc Đình phu nhân lắc nhẹ đầu nói :

- Ta nào tự tay mang tặng cho lão ta, mà phải ba hồi bảy chuyển mới đến được tay Thiên Ất lão đạo, đương thời giang hồ vô lâm rất thanh bình, nhân vật các phái yên giấc vô lo, cho nên chung quy bất cứ chuyện gì cũng không nghĩ đến tình huống xấu...!

Hoa Thiên Hồng đột nhiên áp người mạnh lên người Ngọc Đình phu nhân, trầm giọng nói :

- Nói thực đi, thư thư thực ra là ai. Chịu khuất thân trong Thông Thiên giáo với mục đích gì?

Ngọc Đình phu nhân ôm ghì cứng lấy người chàng, thân hình uốn éo nhẹ, mỉm cười nói :

- Ta là Hướng Hoa, ai dám dối người chứ?

- Tiểu đệ không tin, song thân thư thư là ai? Sư phụ thư thư là cao nhân nào?

- Ừm... ừm... chỉ khi nào người thật sự chân tâm với ta, nếu không thì đừng hòng tra ra lai lịch của ta nhé! Hi hi...

Hoa Thiên Hồng chỉ muốn đạt mục đích, nghe thế chẳng nghĩ gì bèn nói ngay :

- Tiểu đệ đương nhiên chân tâm thành thực với thư thư, nếu như hư tình giả ý thì cho...

Nói đến đó bất chợt nín bật, chẳng thể được hết câu.

Ngọc Đình phu nhân khi nào chịu buông lời, hai chân vòng lên kẹp cứng lấy nửa người dưới của chàng, thì thầm qua hơi thở nóng bỏng :

- Cho người thế nào chứ? Thề đi! Thề thực tâm đi!

Hoa Thiên Hồng trấn tĩnh lại, chau mày gắt giọng :

- Tiểu đệ chân tâm đối với thư thư hay không thì đã sao chứ?

Ngọc Đình phu nhân cọ hết cả người và mặt vào người chàng thở gấp vì xúc động, đổi giọng nói :

- Thiên Hồng, nếu như chàng chân tâm thực lòng với thiếp, thì chúng ta sẽ kết đôi tình lứa đồng tâm vĩnh viễn, cùng sống bên nhau cho đến tóc bạc răng long, nguyện chết chứ không bao giờ xa nhau!

Hoa Thiên Hồng nghe câu này và cách xưng hô đã thay đổi hoàn toàn của Ngọc Đình phu nhân thì khựng người, lắp bắp trong miệng :

- Thân này giờ chẳng còn do ta nữa rồi...!

Đột nhiên nghe một tiếng “hừ” lạnh lùng, tiếp liền là tiếng gầm gừ của con tuyết ly. Hai người đều giật mình kinh động, ngược mắt nhìn chợt kịp nhận ra một bóng người chộp lấy chiếc áo của Hoa Thiên Hồng phóng chạy, con tuyết ly nhanh như chớp tung người truy đuổi theo.

Hoa Thiên Hồng vừa then vừa kinh động, then là vì chàng thực không ngờ chuyện đêm hôm nay lại bị một người thứ ba nhìn thấy, càng hoảng hơn vì chính pho Si Vưu thất giải đang nằm trong chiếc áo của chàng giờ bị người lấy đi mất thì làm sao ăn nói với Chu Đồng!

Bấy giờ liền vùng dậy phóng người chạy đuổi theo bóng người kia, chỉ mấy cái phóng chân chàng đã đến sau lưng người kia chừng như không hề hốt hoảng.

Đột nhiên quay phắt người lại thét lớn :

- Nghiệt tử ngươi thật lớn gan!

“Bốp” một tiếng, Hoa Thiên Hồng không kịp nhìn thấy người kia ra tay như thế nào thì lãnh đủ một cái tát nảy lửa khiến cả người loạng choạng thoái về sau, cả má trái tê dại ê ẩm, chàng đưa tay xoa má đồng thời mới kịp nhận ra người này là một lão phụ nhân già nua.

Lúc này nghe giọng Ngọc Đỉnh phu nhân the thé la lên :

- Thiên Hồng đệ...

Lãnh phu nhân đánh chàng một cái tát rồi quay người bỏ chạy tiếp, con tuyết ly vẫn bám riết phía sau, thế nhưng cho dù nó làm gì đi nữa thì vẫn không theo kịp phụ nhân mặc dù người này thoát nhìn như chạy không nhanh lắm.

Hoa Thiên Hồng sau khi lãnh một cái tát thì vẫn còn sững người, chẳng hiểu lão phụ nhân này là người nào, vì sao xuất hiện ở đây, rồi lại nắm lấy áo mình bỏ chạy?

Sau một hồi mới sự tỉnh, chàng phóng chân chạy tiếp, Ngọc Đỉnh phu nhân gọi giạt lại :

- Thiên Hồng đệ, chờ ta một chút!

Hoa Thiên Hồng chừng như không nghe thấy cứ cắm đầu chạy theo hướng lão phụ nhân. Nhưng chàng cố sức mà chạy, chung quy không thể nào truy kịp, một người một thú phía trước ngược lại khoảng cách càng lúc càng kéo dài thêm khiến chàng càng thẹn, bước chân chàng càng quỳnh quáng.

Trời đã xẩm tối, đuổi mãi có đến cả năm bảy dặm đường, cuối cùng chuyển xuống một mỏm đá chân núi sát bờ biển, lão phụ nhân không chạy nữa mà quay lại đánh nhau với con tuyết ly.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Con quái thú này khá thật!”

Khi ấy chạy đến gần lớn tiếng khích lệ nó :

- Tuyết nhi, ngươi cố sức lên, đừng để...

Chàng nói chưa dứt câu bỗng nghe lão phụ nhân thét lớn :

- Xuống biển mà cố sức!

Chỉ nghe con tuyết ly rít lên một tiếng, cả người trúng một chưởng của lão phụ nhân văng cao lên không bay rót xuống biển.

Hoa Thiên Hồng chấn động vội dừng người lại.

Chàng thầm tin con tuyết ly này lợi hại vô cùng, đến như những nhân vật cao thủ của Phong Vân hội vẫn còn đấu không lại nó, vậy mà lão phụ nhân lại đánh văng nó một cách dễ dàng.

Bấy giờ chàng mới có thời gian nhìn rõ, lão phụ nhân thân vận áo choàng cũ kỹ, tay nắm ngọn “Ứng Đầu trượng” mặt dài cằm nhọn, đôi mắt hình tam giác với đôi nhãn châu long lên xanh lạnh trông đến ớn cả người!

Lão phụ nhân chăm mắt nhìn chàng từ đầu đến chân rồi trầm giọng sắc lạnh thét :

- Tên mặt đàn kia, ngươi còn không đến đây!

Hoa Thiên Hồng nghe câu mắng này thì tức giận trong lòng, thầm nghĩ: “Mụ ta cướp áo ta bỏ chạy, giờ còn buông giọng lớn lối trịch thượng. Hừ... đúng là...”

Trong lòng nghĩ thế, hoành ngang mày kiểng nói :

- Không đến thì sao chứ?

Lão phụ nhân cười khục khục mấy tiếng trong họng, tay trái hươ hươ chiếc áo của chàng lên nói :

- Sao? Đánh không nổi áo cũng không muốn lấy lại sao?

Hoa Thiên Hồng trên má còn nghe nóng rất vì cái tát vừa rồi, thâm hiểu mình không hẳn là đối thủ của quái bà này, nhưng giờ chỉ cần dụng kế hoãn binh kéo dài thời gian chờ Ngọc Đỉnh phụ nhân đến thì sợ gì không lấy được áo, nhưng không biết pho Si Vưu thất giải còn nằm trong áo hay không?

Nghĩ thế, chàng vờ như cúi xuống thất lại đôi ủng, nhưng liếc mắt nhìn nhanh về phía sau, miệng nói :

- Bà già lão thể kia, ta không muốn đánh nhau!

Cứ nhìn những nếp nhăn chồng chất lên nhau trên khuôn mặt lão phụ nhân và chiếc mồm móm mém tọt hồ như chẳng còn chiếc răng nào, thì chỉ ít niên kỷ cũng đã ngoài cửu tuần chứ chẳng nghi. Thế nhưng tinh thần và động tác của bà ta thì nhẹ nhàng linh hoạt tợ như một người trẻ tuổi, đủ hiểu con người này thân tàng vô lực thặng thừa.

Lão phụ nhân nghe chàng nói vậy thì “Hừ” một tiếng lạnh lùng, tay phải chống ngọn “Ứng Đầu trượng” lên nền đá nói :

- Nếu thế thì ngươi xuống biển mà vớt áo của người!

Dứt lời, quả nhiên tay trái vung lên tung chiếc áo xuống biển.

Hoa Thiên Hồng kinh hoảng, chỉ lo pho Si Vưu thất giải nằm trong chiếc áo rớt xuống biển thì mất toi, chẳng kịp nghĩ gì liền nhảy người tới hai tay hướng lên cản lại, giọng thất thanh :

- Trong áo có...

Chàng chẳng kịp thấy nổi lão phụ nhân ra tay như thế nào, thân hình lão phụ nhân lắt nhẹ một cái, tay vươn ra cấp ngang hông chàng, rồi phóng chân chạy đi nhanh như chớp.

Lại nói, Hoa Thiên Hồng hai tay giơ chộp không được áo, ngược lại ngang hông nghe tê dại, chàng như huyết Chương Môn đã bị cánh tay với năm ngón dài ngoằn như quỷ của lão phụ nhân chộp trúng vào. Giờ thì muốn vùng vẫy cũng không được vì chân lực trong người như bị trở trệ không thể nào đề khởi được, bên tai chỉ còn kịp nghe giọng Ngọc Đỉnh phụ nhân the thé réo gọi tên chàng.

Hoa Thiên Hồng giờ thì chỉ còn phó mặc cho lão phụ nhân muốn mang đi đâu thì đi, cứ nghe tiếng gió rít vù vù bên tai, đến cây cảnh chung quanh cũng không kịp nhận rõ, đủ biết khinh công của lão phụ nhân này nhanh đến chừng nào rồi.

Cứ thế, thời gian trôi qua có đến cả canh giờ mới thấy lão phụ nhân dừng chân lại, rồi nhún mình nhảy lên ngồi trên một phiến đá.

Suốt cả hành trình dài, Hoa Thiên Hồng gần như đầu hoa mắt mờ, đến lúc này được thả xuống đất rồi, nhưng phải mất thêm một khắc mới định thần tĩnh trí lại, chàng đuổi chân vươn tay thì hơi lạ vì không biết huyết đạo trong người được giải khai tự lúc nào chẳng hay. Chàng lồm cồm đứng lên mắt đảo nhìn cảnh chung quanh.

Bỗng nghe lão phụ nhân giọng đanh lại quát như ra lệnh :

- Quỷ xuống! Muốn ăn đòn sao?

Hoa Thiên Hồng phát hoảng, hai chân mềm nhũn muốn quỳ xuống, nhưng chợt khí tiết trong người trỗi lên, chàng trấn tĩnh lại tinh thần, hít dài một hơi ưỡn ngực cười hời :

- Lão bà bà là ai? Tiểu sinh không bao giờ quỳ dưới chân kẻ xấu!

Lão phụ nhân đôi mắt điều hâu đảo nhanh một vòng, trầm giọng quát :

- Tiểu sắc quỷ! Ngươi tự cho ngươi là người tốt đấy sao? Nếu còn không chịu quỳ xuống thì nhất định ăn thêm cái tát của ta!

Hoa Thiên Hồng thâm nghĩ: “Đến như Yên Sơn Nhất Quái còn không dám khinh thường ta, vậy mà bà già này thật lớn lối, không biết hôm nay ta gặp quỷ bà nào đây?”

Nghĩ rồi tự nhiên thấy ớn lạnh trước con người cổ quái này, hai chân từ từ quỳ xuống, trong miệng vẫn còn nói được một câu :

- Chỉ cần lão lão không phải là người xấu, tiểu sinh quỳ xuống cũng chẳng sao!

- Hừ! Sắc quỷ vô lại, không ngờ người cũng chỉ là phương giá áo túi cơm!

Lão phụ nhân lẩm nhẩm rửa chàng một câu, rồi ngược mắt nhìn trời chùng như suy nghĩ rất lung trong lòng, Hoa Thiên Hồng thấy thế liền đứng lên, chẳng ngờ lão bà bỗng nhiên quay mắt nhìn chàng giọng phần nộ :

- Người đứng là muốn ăn đòn!?

Hoa Thiên Hồng cổ cười hòa gọi :

- Lão nhân gia...

Đột nhiên trước mắt chỉ thấy bóng người hoa lên, Hoa Thiên Hồng vội giơ hai tay lên che chắn trước người theo phản xạ bản năng, đồng thời chân thoái lùi mấy bước.

Thế nhưng “bốp” một tiếng, lão phụ nhân như đã tính trước đường thoái lùi của chàng, thân pháp đã nhanh mà xuất thủ càng nhanh không tưởng, khi Hoa Thiên Hồng nhận lấy một cái tát nữa thì lão phụ nhân đã ngồi trở lại trên phiến đá tự hồ như chưa hề rời khỏi đó.

- Tên mặt dạn, đến như cha người nhìn thấy ta còn quỳ xuống không kịp, người sức bao nhiêu mà dám cứng đầu cứng cổ trước mặt ta hử? Nếu người còn không ngoan ngoãn quỳ xuống, thì ta bẻ hết xương người ra!

Hoa Thiên Hồng tính khí khoan cường, nhưng nhận thêm một cái tát thứ hai thì lòng đã khiếp hãi trước nhân vật cổ quái này, giờ nghe thêm một câu nói tàn bạo và giọng lạnh lùng như băng của bà ta thì rúng động tâm can, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, mặt thiếu nào nói :

- Tiểu bối đã sớm nhận ra lão lão là bậc tiền bối tôn trưởng, nếu không thì mạng tiểu bối khó toàn.

- Tiểu vô lại!

Lão phụ nhân buông mấy tiếng mắng rửa, rồi lại trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên ánh mắt quắc lên nhìn xoáy vào mặt chàng gần giọng hỏi :

- Nói đi, nếu như lần sau người còn trêu hoa, ghẹo nguyệt, dan díu với yêu phụ kia thì sao?

Hoa Thiên Hồng mặt đỏ bừng lên vì thẹn, thấy hành động của lão phụ nhân cũng không phải không đúng, chàng nhân vừa rồi một lúc chỉ muốn biết bí mật về nữ nhân sát hại Nhậm Bằng và thanh Kim kiếm mà nhất thời không giữ được mình, chuyện này nếu như mọi người biết được thì thực chẳng hay ho chút nào. Khi ấy nghe lão phụ nhân hỏi, trong lòng suy nghĩ một hồi, cúi thấp đầu nói :

- Tiểu bối biết sai rồi, lần sau nhất định không dám phóng dật với nữ nhân!

- Ừm... biết sai sửa lỗi thì không gì tốt bằng! Tha người lần này, nếu như sau này còn tái phạm, ta sẽ kêu mẹ người đến giáo dục người, xem bà ta xử người như thế nào!

Hoa Thiên Hồng lần đầu tiên như gặp phải khắc tinh, giờ lão phụ nhân nhắc đến mẫu thân mà chùng như bà ta rất quen biết, tự nhiên trong lòng thấy kính nể người này hơn, thì lẽ rồi đứng lên bước tới một bước bồi một nụ cười trên mặt hỏi :

- Lão nhân gian, không biết gia mẫu xưng hô lão nhân gia như thế nào? Thời gian gần đây lão nhân gia có gặp gia mẫu không?

Chẳng ngờ lão phụ nhân vẫn mặt lạnh mà lòng trầm giọng quát :

- Chớ lảm nhảm, người chỉ biết chạy càn làm bậy, còn khi nào nhớ đến mẹ người?

Bà ta hơi ngừng lại, chợt ngược mắt nhìn sắc trời rồi nói :

- Nhanh đi tìm gì về ăn, đi lâu thì ta bẻ gãy hai chân người đấy!

27. Chương 27: Giải Cấu Tương Phùng

Hoa Thiên Hồng xuất đạo giang hồ tuy chưa lâu, nhưng thời gian gần đây danh tiếng chàng đã không còn nhỏ, chàng gần như là người đứng đầu trong bạch đạo giang hồ, vậy mà vừa rồi vô duyên vô cớ nhận đủ hai cái tát nảy lửa của lão bà này, trong lòng đương nhiên nói thế nào cũng còn ầm ứ tức giận. Thế nhưng chàng không chỉ lần đầu tiên chịu nhục như thế này, cứ nhớ lần trước cũng chính nhận một cái tát của Bạch Quân Nghi đến rơi ba chiếc răng nên thầm nghĩ hành xử có lúc cương lúc nhu, khi nào nhẫn nhịn được thì cứ nhẫn.

Nghĩ thế chàng lẳng lặng gật đầu rồi quay người phóng chạy đi không nói thêm nửa câu, chạy được một hồi thì thấy xa xa là một tiểu trấn nhỏ, chàng liền sải chân đi nhanh vào.

Tiểu trấn duy nhất chỉ có một con lộ đông tây xuyên trấn là lớn nhất, trên quan lộ một vài thương điếm lớn đèn sáng rực, còn lại những ngôi nhà dân bình thường.

Khi vào đến trong trấn chàng mới sực nhớ lại chiếc áo trên người mình đã bị lão bà kia vứt xuống biển, giờ đây trong người không còn một đồng lạng lư, đến mua một chiếc áo khoác lên người còn không có, thì lấy đâu ra tiền mua thức ăn?

Chàng rảo chân từ đầu trấn đến cuối trấn, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ bày trò trộm cướp? Đương nhiên điều đó là không thể làm.

Đi một vòng trấn chàng mới thấy duy nhất ở đầu tây trấn là một phạn điếm kiêm tửu lâu xem ra lớn nhất, trong lòng thầm nghĩ: “Hòa thượng khát thực thập phương, tửu gia khách điếm đón người tử hải ngũ hồ. Nếu như ta không thể để bị chết đói, lại càng không thể ra trò trộm cướp, duy nhất một cách là chường mặt ăn xin, điều này có gì xấu lắm chứ?”

Nghĩ vậy chàng mạnh dạn bước chân vào phạn điếm.

Một tên tiểu nhị nhìn thấy chàng bước vào quán liền chạy ra đón đầu, trên mặt không giấu được vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Thiếu gia...

Đương nhiên chỉ vì nhìn thấy chàng thân thể trần, tướng mạo nhếch nhác bước vào quán, cho nên tiểu nhị mới ngạc nhiên, nhưng nói chưa hết câu nhận ra trong khuôn mặt khô ngô tuần tú và ánh mắt kiên nghị của chàng toát lên uy phong khiến hắn im bật.

Đột nhiên từ trong quán nghe vang lên một giọng người như sấm :

- Xem tên trộm đường cướp chợ nào kia, ha ha... dám xông vào tận cả nơi đây chẳng?

Nói rồi buông tiếng cười dài, tiếng cười như sấm dậy khiến cả tửu lâu như muốn rung lên.

Hoa Thiên Hồng trong lòng tức giận, quét nhanh mắt nhìn vào trong thấy ba vị trung niên đại nhân ngồi vây quanh một chiếc bàn, người vừa lên tiếng chính là đạo nhân ngồi chính giữa.

Tiếng cười người này vừa dứt, liền nghe thấy đạo nhân ngồi bên trái lên tiếng phụ họa :

- Ngũ sư huynh quả nhiên tinh mắt chẳng phải năm dấu tay còn in trên má hắn là gì, hắn vừa ăn đòn của người ta!

Lại một tràng cười vang, lần này không chỉ là bọn đạo sĩ, mà hầu như tửu khách trong quán đều cười phá lên nghe đến chói tai.

Hoa Thiên Hồng vừa rồi chỉ nghe tiếng cười đạo nhân ngồi giữa, cũng nhận ra người này có một nội lực không kém, lúc này trong những tiếng cười kia có một tiếng cười xoáy vào nghe rất mang nhĩ, Hoa Thiên Hồng giật mình người nào mà có nội lực kinh hồn như thế?

Đảo mắt nhìn quanh chàng đã nhận ra ở một bàn khác gần cửa sổ có bốn người, trong đó là hai lão già thân vận trường bào đen và hai gã đại hán thân vận kinh trang, cả bốn người đều mang binh khí.

Ngoài hai bàn này ra chỉ nhìn cũng biết là nhân vật trong giang hồ, số còn lại trong phạm vi chỉ là thương nhân và khách quá vãng.

Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn quanh một vòng phạm vi, bất chợt ánh mắt chàng ngưng lại ở một bàn trong cùng, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc tột độ.

Nguyên là, ngồi ở chiếc bàn tận trong cùng là một thiếu nữ mặc áo bó chàm không hề trang điểm, nhưng dưới ánh bạch lập cũng có thể nhận ra một khuôn mặt trắng ngọc, môi son mũi thẳng, mắt hạnh mày ngài, quả là một đóa thiên hương ẩn mình trong dã thảo. Nhưng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia còn không phải Bạch Quân Nghi thì là ai?

Không sai, thiếu nữ ngồi một mình ăn uống một cách nhẹ nhàng mà chừng như không hề ngừng đầu lên để xem mọi người trong quán vì sao lại cười, hẳn tất cả mọi cảnh chẳng hề khiến cô ta để tâm đến. Hoa Thiên Hồng hơi ngạc nhiên, chàng nhận ra người này không khác gì Bạch Quân Nghi, thế nhưng thần thái ung dung, tư mạo đoan trang lại hoàn toàn khác biệt với tính cách sôi động, cao ngạo tự phụ của Bạch Quân Nghi, bất giác trong lòng chàng hiểu ra thiếu nữ áo bó chàm này là ai?

Nhưng khi nghĩ đến đối phương là người nào thì chàng tự thấy thẹn và hối hận, lẽ ra mình không nên xông vào quán khi trên người đánh trần như thế này.

Chợt khi ấy nghe trung niên đạo nhân lên tiếng đầu tiên cười nhạt nói :

- Tiểu sắc quỷ, vừa thấy mỹ nhân tuyệt sắc thì đã chết trần người ra, đúng là phường háo sắc!

Hoa Thiên Hồng tức không chịu nổi, nhận ra mọi thực khách trong quán hết nhìn mình rồi lại đưa mắt nhìn thiếu nữ áo chàm, trên môi phát hiện những nụ cười mỉa mai châm biếm, bất giác thâm hận trong lòng nghĩ: “Cầu đạo, người có mắt không trông!”

Hiện nay chàng vô căn vô cớ nhận hai cái tát tai đã cố nén lửa giận, giờ bị bọn người này khinh khi cười mỉa, thì lửa giận dấy lên, hùng phong ngày thường của chàng sôi sục, trong ánh mắt hẳn lên một tia lạnh chết người.

Tên tiểu nhị cũng nhận ra nét khác thường trên mặt khách, vội chạy đến cúi người cười “hì hì” nói :

- Quý khách dùng rượu chứ?

Hoa Thiên Hồng cố ghìm lại lửa giận trong lòng, trầm giọng nói :

- Trước tiên mang trà ra!

Nói rồi chàng bước nhanh đến ngồi vào một chiếc bàn trống chính giữa quán chừng như đối với bọn người trong quán này chẳng thêm để ý đến.

Tên tiểu nhị thấy thiếu niên này trở thành đối tượng để tấu khách trong quán châm biếm cười mỉa, thì trong lòng cũng coi thường chàng, quay đầu nhìn vào trong cao giọng hô lớn hàm chút làm trò :

- Trước tiên mang trà ra cho mặt lộ công tử, trà nguội thôi...

Hoa Thiên Hồng tức giận trong lòng thâm nghĩ: “Thứ nô tài như ngươi mà cũng hùa theo chúng lớn mồm, chốc nữa ta thâm nhập ngươi trước!”

Giây lát, đã thấy tiểu nhị mang lên cho chàng một bình trà nguội và chén bát, vừa đặt các thứ lên bàn vừa cười nói :

- Công tử tự hồ như đi đường bị cướp nhĩ? Chẳng hay dùng món gì?

Vừa hỏi hẳn vừa đưa cặp mắt hoài nghi nhìn chàng từ đầu đến chân, chừng như ướm thử trong người chàng liệu có tiền trả trà nước hay không?

Hoa Thiên Hồng “hừ” một tiếng lạnh lùng, rồi xê bình trà ra chính giữa bàn, chiếc chén trà đặt cạnh miệng bình, lại nắm lấy một chiếc đĩa cầm thẳng đứng ngay giữ chén trà buông tay ra. Cũng thật kỳ lạ, chiếc đĩa như xuyên qua chén hay sao mà không hề rơi xuống!

Lại nói, bấy giờ thực khách tũ khách trong quán bao nhiêu ánh mắt đều tập trung nhìn về phái chàng, khi ấy nhìn thấy vậy thì cả ba đạo nhân lẫn bốn người ngồi chiếc bàn bên kia đều thất sắc.

Nên biết, thủ pháp dùng nội lực cầm chiếc đĩa xuyên qua đáy chén trà một cách nhẹ nhàng thế này quyết không thể người có công lực tầm thường làm nổi. Người thường thì hẳn chưa kịp nhận ra vấn đề, nhưng hành gia chỉ nhìn thì nhận ra chân tướng sự thể, không thể không chấn động kinh ngạc.

Chính vì thế mà số thương khách vắng lai thì chẳng nói, nhưng với những người trong võ lâm thì đều nhận ra chàng là người trong giang hồ, lập tức tũ quán im phăng phắc, chẳng còn những tiếng cười chế nhạo như vừa rồi.

Hoa Thiên Hồng làm như không để ý đến đám người trong quán, lại tiện tay nhắc chiếc nắp bình trà rồi gõ nhẹ vào thành bình.

“Kong kong kong...”

Những tiếng ngân vang lên trong không khí tĩnh lặng lúc này nghe rất khác thường, cứ ngân mãi một lúc mới dứt không khác gì tiếng khánh ngân trong đạo quán!

Giờ thì toàn bộ thực khách trong quán đều chấn động, đến ngay thiếu nữ áo chàm từ đầu đến giờ đầu không ngừng lên cũng phải ngược nhìn về phía chàng.

Hoa Thiên Hồng xem như không người xung quanh, đưa mắt nhìn gã tiểu nhị đứng bên ban lúc này mặt cắt không một giọt máu, cười nói :

- Thông thiên nhất trụ hương, người hiểu chứ?

Tên tiểu nhị giờ đây thần hồn nát thần tính, nghe hỏi chẳng hiểu ắt giáp gì cúi mọp người lí nhí đáp :

- Tiểu... nhân không hiểu, không hiểu... công tử nói gì ạ?

- Hừ! Không hiểu thì đi làm vài ba món thức ăn gì cùng cơm mang lên đây nhanh!

Tên tiểu nhị như được đại xá, cúi đầu “Dạ dạ” liền miệng, rồi quay người chuồn nhanh vào trong.

Chợt thấy ba đạo sĩ đánh mắt nhìn nhau một cái, đoạn nhất loạt đứng lên rời khỏi ghế bước về phái bàn Hoa Thiên Hồng.

Đến gần bên bàn cả ba đứng song vai nhau, đạo nhân vừa rồi được xưng là “ngũ sư huynh” đứng giữa, đơn thủ chấp trước ngực cúi nhẹ đầu lên tiếng hỏi :

- Dám hỏi bằng hữu tôn tính đại danh, phải chăng vừa nhập tộ giáo?

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Hôm nay không nên để lộ thân thế của ta, nếu không thì sau này trở thành chuyện cười cho thiên hạ!”

Nghĩ vậy, chàng không đáp lời đối phương mà hỏi lại :

- Các vị xưng hô Thiên Chấn đạo trưởng như thế nào?

Ba đạo sĩ đều biến sắc, người đứng giữa đáp :

- Thiên Chấn đạo trưởng là sư thúc của bọn bản đạo ba người!

Hoa Thiên Hồng gật gù cười nói :

- Nói vậy các vị là đệ tử của Giáo chủ?

- Vâng, bọn bản đạo đều là đệ tử chân truyền của Giáo chủ, không biết bằng hữu chịu quản dưới Phân đàn nào?

Hoa Thiên Hồng xua tay lắc đầu đáp :

- Không cần hỏi nhiều, chỉ biết rằng Thiên Chấn đạo trưởng xưng huynh gọi đệ với ta, các người không biết thì không có tội, thanh toán tiền rượu rồi đi đi!

Chợt nghe đạo sĩ ở bên phải lớn tiếng chen vào nói :

- Ngũ sư huynh, nhất định tên này láo phét hù ta!

Đạo sĩ ở giữa “hừ” một tiếng lạnh lùng, ngưng mắt nhìn Hoa Thiên Hồng từ đầu đến chân, trầm giọng nói :

- Bằng hữu nếu như vẫn không chịu nói ra lai lịch, chớ trách bản đạo thất lễ!

- Ha! Thì chính các ngươi chẳng đã thất lễ rồi còn gì? Chờ hai tội cùng phạt một lần, khỏi phiền nhiều công sức của ta!

“Soạt, soạt...” liền mấy tiếng, cả ba đạo sĩ lập tức rút phát trường kiếm, thân hình loáng thoáng nhảy phân làm ba hướng chắn hết các lối ra vào.

Lập tức trong tửu quán tiếng bàn ghế xô đẩy lĩnh lĩnh, tiếng chén bát rơi đổ loảng xoảng, tửu khách đều nhất nhất đẩy bàn đứng lên khiến không khí tửu điểm trở nên hỗn loạn, duy chỉ có bàn bốn hán tử hai già hai trẻ kia và thiếu nữ áo chàm vẫn ngồi an nhiên bất động.

Hoa Thiên Hồng thản nhiên như không, đến đầu cũng chẳng quay nhìn về sau một cái, giọng lãnh đạm nói :

- Ta từng nhìn qua Tam Tinh Vô Cực đại trận các ngươi biết chứ?

Tam Tinh Vô Cực đại trận chính là trận pháp mật học Miêu Cương mà Cửu Độc Tiên Cơ đã truyền thụ lại cho “Tổng gia tam hổ”, vô lâm ít người biết qua. Ba đạo sĩ vốn cũng không biết, nghe càng nói thế cứ ngỡ chàng nói lờn chúng lấy đông thắng ít, cho nên trong lòng tức giận vô cùng chẳng thể nào chịu nổi.

Đạo sĩ đứng án ngữ ngay cửa chính đột nhiên thét lớn một tiếng, thanh trường kiếm trong tay rung lên phát ra vạn điểm ngân quang trực công thẳng vào lưng Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng thân hình bất động, thần thái bình thản như không hay biết gì, mãi đến khi mũi kiếm đối phương sắp chạm vào lưng, mới vung tay trở ngược người đánh thốc ra một chưởng.

Suốt gần hai năm nay chàng tâm đắc với một chiêu tuyệt học Khốn Thú Đẩu Công giờ thì dụng đạt đến cảnh giới đắc tâm ứng thủ, tâm khởi chưởng phát vừa mau lẹ vừa chính xác, trong chưởng lại hàn ẩm biến thức kỳ ảo, kèm thêm một nội lực tinh thâm của chàng khiến cho một chiêu chưởng này ngày thêm hùng hậu.

Bấy giờ, đạo sĩ kiếm ra chiêu Vạn Quang Xạ Chiếu đâm tới thấy đối phương không hề nhúc nhích thì trong lòng vừa kinh ngạc xen lẫn vui mừng, khi kiếm sắp tới nơi thì nội lực quán chú hết vào kiếm định một chiêu đắc thủ. Nào ngờ một cổ kinh lực hùng mạnh như sóng cuộn, thế như bài sơn đảo hải quyen lấy thanh kiếm hất chéch ra ngoài, khiến cả thân hình gã bị mất đà ngã chúi về trước.

Hoa Thiên Hồng phát chưởng Khốn Thú Đẩu Công vừa rồi chính là thủ pháp tuyệt luân mà khi chàng mới gặp Hàn Đàm Quái Tẩu lão đã dùng thủ pháp này khiến tuyết cuộn đùn thành cây trụ, chính là tích đủ chân lực mới phát được.

Lại nói, hai đạo sĩ còn lại thấy đồng bọn đã công vào có chiêu thất cơ, liền đồng thanh hét lớn rồi phân tả hữu công vào.

Lúc này, Hoa Thiên Hồng vừa đánh bật kiếm ra ngoài thì người đạo sĩ ngã chúi tới, chàng thuận tay chop lấy uyển mạch đối phương, trở kiếm của hắn đánh gã kiếm đạo sĩ bên trái, đồng thời tay trái ra tiếp chưởng thứ hai đánh thốc vào người còn lại.

Tiếng kiếm rít gió, tiếng chưởng ào ạt, kiếm thép va vào nhau nghe đến đinh tai nhức óc.

Nói thì chậm, nhưng thực sự mọi chuyện chỉ diễn ra trong cái chớp mắt, Hoa Thiên Hồng chop vào uyển mạch dùng kiếm địch đã gây kiếm địch, thuận lý thành chương, chiêu biến một hơi, công thủ đều có chẳng chút sơ hở. Tay trái cùng lúc đẩy chưởng đánh bật kiếm người thứ ba, chưởng biến thành trảo thuận tay chop lấy đốc kiếm cũng là một biến thể rất xảo diệu mà chỉ là cao thủ vô lâm may ra mới kịp nhìn thấy.

Ba đạo sĩ chỉ một chiêu bị Hoa Thiên Hồng đánh tán loạn, hai người bị bay ngược ra ngoài cả trượng, Hoa Thiên Hồng trong tay còn nắm cổ tay đạo sĩ đầu tiên, tay trái giáng lên đỉnh tát một cái tát tai, nhưng trong lòng bỗng nhiên nghĩ lại: “Ba tên đạo sĩ này bất quá cũng chỉ là đệ tử của Thiên Ất Tử, ta thắng cũng chẳng lấy gì làm vinh quang, tha cho chúng thì hơn!”

Nghĩ thế chàng liền buông tay ra trầm giọng nói :

- Thanh toán tiền rồi xéo nhanh đi! Lần sau nếu như còn ăn nói vô trượng thì thiếu gia lấy mạng các người!

Ba gã đạo sĩ giận tái mặt, nhưng không làm gì được, thăm hiểu hôm nay gặp phải cao thủ, khi ấy đánh mắt nhìn nhau, gã xưng là ngũ sư huynh móc tay lấy một nén bạc vút lên bàn, rồi cùng nhau chuồn nhanh ra ngoài.

Hoa Thiên Hồng đột nhiên thét lớn :

- Còn tiền rượu của ta?

Gã đạo sĩ cuối cùng chân chưa ra khỏi cửa, nghe tiếng quát của chàng thì thần hồn thất tán, khựng người đứng lại lúng quính móc tay lấy thêm một nén bạc nữa vút lên bàn rồi nhanh chân phóng chạy theo đồng bọn.

Hoa Thiên Hồng từ từ quay đầu lại nhìn ra cửa thì chẳng còn thấy bóng tên đạo sĩ nào, tử khách vẫn còn đứng ngó người chung quanh chưa người nào dám quay trở lại bàn rượu đang bỏ dở của mình.

Hoa Thiên Hồng thấy thế bất giác bật cười thành tiếng nói :

- Các vị đứng nhìn gì chứ? Cửa ai nấy ăn, cửa ai nấy uống, có gì mà phải sợ?

Mọi người nghe thế chẳng ai bảo ai lẳng lặng quay trở lại bàn mình ngồi xuống ăn uống, thế nhưng chẳng còn tiếng chén bát khua động náo nhiệt như ban đầu, mà chỉ là những con người cúi đầu cúi mặt ăn không dám ăn mạnh, thở không dám thở lớn, sợ hồ như chỉ sợ bất cứ một động tác nào khó coi cũng bị gây cho thiếu niên kia tức giận!

Lúc này, hai lão già và hai trung niên hán tử ngồi bên bàn kia đặt nhanh tiền lên bàn rồi rời khỏi ghế đi ra cửa trước sau không thốt lên nửa câu.

Hoa Thiên Hồng cuối đuôi mắt nhìn thấy hành động của bọn người này. Trong đầu chàng lúc này chính đang nghĩ về thiếu nữ áo chàm ngồi một mình bàn trong cùng, chàng nghĩ: “Cô ta nhất định chính là Bạch Tố Nghi chứ chẳng sai, nhưng cứ như lời của Bạch Tiêu Thiên thì xưa nay cô ta chưa từng rời khỏi núi nửa bước, làm sao giờ lại xuất hiện nơi này nhỉ? Bọn bốn tên này nhất định cũng có vấn đề...”

Trong đầu vừa nghĩ thế, tự nhiên nghĩ tới một chuyện, vừa lúc ấy bọn chúng đi ngang qua bàn chàng, Hoa Thiên Hồng đột nhiên quay đầu nhìn lại hỏi :

- Bốn vị là người Thần Kỳ bang?

Lão già đi đầu bất ngờ bị hỏi khựng chân đứng lại ôm quyền gật đầu đáp :

- Công tử có gì chỉ giáo?

- Nhậm Huyền giá họa cho đại tiểu thư các người, từ đây về hướng đông, tốt nhất chớ nên để chạm mặt người Phong Vân hội.

Lão già vừa nghe vậy thì trên mặt lướt qua nét kinh động, nhưng lập tức giữ lại trấn tĩnh ngay, thấp giọng nói :

- Đa tạ công tử chỉ điểm, tại hạ cảm kích vô cùng.

Nói rồi ôm quyền thi lễ lần nữa mới bước đi.

Bốn người này đã đi khuất, thế những thiếu nữ áo chàm vẫn ngồi nguyên vị im lặng ăn uống.

Hoa Thiên Hồng thăm nghĩ: “Cô ta ăn uống chậm chạp thế, hẳn cố tình kéo dài thời gian không biết đang tính toán chuyện gì đây?”

Nhưng lúc này nhìn lại người mình chẳng ra hồn ra tướng, thực không tiện gặp người, bèn quay đầu lại ngồi chờ thức ăn mang lên.

Chốc lát đã thấy tiểu nhị hai tay bê một mâm cơm dọn lên bàn cho chàng, bốn đĩa thức ăn nghi ngút khói, một hồ rượu ngon và thêm một thố cơm lớn, cứ nhìn tướng khúm núm ra trò của tên tiểu nhị lúc này hoàn toàn khác trước thì chàng cười thầm trong lòng.

Tên tiểu nhị dọn xong, hai tay khoanh tròn cúi rạp người xuống run giọng nói :

- Công tử, đây là những món xuất sắc nhất của tề điểm, quyết chẳng gì ngon hơn, rượu thì...

Nhìn trên mặt tên tiểu nhị mặt xanh như tàu lá, giọng thì run cầm cập hẳn là vừa rồi đã sợ thất tán hồn vía, chàng khoát tay cắt ngang nói :

- Được rồi, tiền trả rồi nhé!

Vừa lúc này lão chưởng quầy từ trong bước nhanh ra cúi người nói :

- Trả rồi, trả rồi còn thừa tiền của công tử đây!

Hoa Thiên Hồng nghĩ còn thừa tiền làm gì đây, nhận thì không tiện mà cho chúng thì chẳng thể được, chợt nhận ra mình trên người chẳng còn áo bên nói :

- Người có chiếc áo mới nào tạm bán cho ta một chiếc!

Lão chưởng quầy xoa tay cười xòa nói ngay :

- Có, có...

Rồi quay lại bảo tên tiểu nhị chạy vào trong lấy ra cho chàng một chiếc áo cộc tay còn mới, chàng mặc vào thì cũng chẳng khác gì một tên tiểu nhị trong quán, bất giác bật cười ha hả rồi đứng lên hai tay bê nguyên mâm cơm bước thẳng ra cửa, cố ý đánh mắt nhìn thiếu nữ áo chàm kia lần nữa.

Nhưng ra đến đường, chàng như thể không cần nổi lòng mình, bất giác ngoái đầu nhìn lại cửa tửu quán, chợt mới thấy bóng người mảnh khảnh trong chiếc áo bố màu chàm, mộc mạc quê mùa của thiếu nữ, thực không giống như người biết võ công mà cũng chẳng hề giống một vị trưởng nữ của nhân vật danh chấn thiên hạ như Bạch Tiêu Thiên!

Thiếu nữ nhìn thấy chàng quay đầu lại thấy mình thì bèn lên ứng đở mặt đưa mắt nhìn quanh chùng như tìm một nơi nào để giấu mình.

Hoa Thiên Hồng cũng thấy hơi nóng lên, tong tình cảnh này im lặng cũng không phải hay, chàng bèn đánh tiếng nói :

- Bạch cô nương có gì muốn nói với tại hạ chăng?

Thiếu nữ đã nghe thấy chàng lên tiếng hỏi, mới mạnh dạn bước đến gần thấp giọng nói :

- Huynh đài, bốn người vừa rồi không phải là người của Thần Kỳ bang.

Hoa Thiên Hồng ngó người hỏi :

- Nói vậy... là người Phong Vân hội?

Thiếu nữ gật nhẹ đầu đáp :

- Bọn họ bám theo sau tôi tận Kinh Hồ đến đây đã bảy tám ngày, lúc nào cũng theo như chiếc đuôi!

-Ồ! Có động thủ không?

- Không!

Hoa Thiên Hồng trầm ngâm suy nghĩ, rồi bất chợt cười lên nói :

- Có một vị tôn trưởng đang chờ tại hạ, hay là cô nương cùng đến đó rồi chúng ta nói chuyện!

Thiếu nữ hơi ngập ngừng nhưng rồi gật đầu bước theo chân chàng, hai người trở lại chỗ lão phụ nhân kia.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy bà ta ngồi kê đầu lên gối, ngọn “Ứng Đầu trượng” đặt bên cạnh ngáy ngủ, trong lòng mừng thầm nghĩ: “Bà ta ngủ thì càng hay, nếu không thì còn lắm phiền phức...”

Nào ngờ chàng nói chưa dứt câu lão phụ nhân tai rất thính, đang ngáy ngủ lại như nghe tiếng chân người đến gần mở bừng mắt ngừng đầu lên nhìn chàng

Hoa Thiên Hồng nhanh nhẹn mang mâm cơm đến trước mặt bà ta bởi một nụ cười hòa nói :

- Lão lão, cơm nóng canh ngọt đây. Còn có cả rượu...

- Người trộm à?

Lão phụ nhân ngừng mắt nhìn chăm chăm vào mâm cơm còn bốc khói.

Hoa Thiên Hồng lắc đầu vội đáp :

- Đạo sĩ Thông Thiên giáo trả giúp, sau này có dịp tiểu bối sẽ trả lại họ!

Lão phụ nhân vưỡn mồm, rồi ánh mắt chuyển nhìn vào người thiếu nữ đi sau lưng chàng.

Hoa Thiên Hồng chẳng đợi bà ta hỏi, vội nói :

- Vị cô nương này là Bạch Tố Nghi, trưởng nữ của Bang chủ Thần Kỳ bang.

Lão phụ nhân nghe thế trong ánh mắt lộ hàng quang, ngừng nhìn Bạch Tố Nghi từ đầu đến chân vẻ dò xét.

Bạch Tố Nghi chân bước nhẹ tiến lên mấy bước khép người thi lễ chấp giọng nói :

- Tố Nghi thỉnh an lão lão!

Cử chỉ đoan trang, ăn nói nhẹ nhàng, hoa dung hiền dịu nét nư thực đúng là mẫu khuê trung thực nữ, Hoa Thiên Hồng nhìn cô ta mà hình dung đến Tần Uyển Phụng, quả hai người này có nét gì giống nhau.

Lão phụ nhân chừng như cũng hài lòng trước tư mạo lễ nghi của cô ta giọng dịu lại nói :

- Cô nương miễn lễ!

- Đa tạ lão lão!

Nói rồi cô ta chợt quay mặt nhìn Hoa Thiên Hồng hỏi :

- Xin hỏi tôn tính đại danh huynh đài? Sao vừa rồi mới gặp lần đầu mà huynh đài đã biết lai lịch của tôi?

Hoa Thiên Hồng cười đáp :

- Tại hạ Hoa Thiên Hồng...

Vừa nói đến đó, bất chợt bên tai nghe tiếng lão bà vo ve như tiếng muỗi nói :

- Hừ! Tên mặt dạn này, ta vừa cảnh cáo người, nháy mắt người đã giao du tử tử với đám nữ nhi!

Hoa Thiên Hồng chín đỏ mặt, may mà bà ta dùng truyền âm nhập mật răn dọa mình, khi ấy chẳng dám lên tiếng thanh minh, vội nghiêm nét mặt nhìn Bạch Tố Nghi nói :

- Chính tại hạ nghe lệnh tôn nhắc đến cô nương, cho nên vừa nhìn cô nương giống lệnh muội thì nhận ra ngay.

Bạch Tố Nghi như hiểu ra gật nhẹ đầu, đôi mắt long lanh đen láy cứ ngừng nhìn chàng với mâm cơm trên tay.

Hoa Thiên Hồng quay nhìn lão phụ nhân nói :

- Lão lão hẳn đói rồi, ở đây không có bàn ghế làm thế nào đây?

- Í! Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Hoa Thiên Hồng thấy bà ta nhất định không xuống ngồi dưới đất, thăm nghĩ trong lòng bà ta ắt còn muốn làm tội mình đây, khi ấy nén giận quỳ xuống trên một chân, hai tay đỡ mâm cơm nói :

- Lão lão xin dùng rượu, để thức ăn nguội lạnh mất ngon!

Bạch Tố Nghi nhìn thấy thế thì lòng bất nhẫn, liền bước tới so đĩa soạn chén cho lão phụ nhân, rồi nắm bình lên rót đầy một chén.

Lão phụ nhân gật gù như vừa lòng cứ nhìn thì chẳng khác gì hai kẻ hầu đồng của bà ta không hơn không kém! Khi ấy nhón tay nắm chén rượu đưa lên miệng nếm thử một ngụm, chép chép chiếc miệng móm mém, rồi mới ngửa cổ uống cạn một hơi, chừng như rượu vừa khẩu vị bà ta.

Bạch Tố Nghi lại rót tiếp rượu, lão phụ nhân nắm đĩa lên gấp thức ăn cho vào mồm nhai ngon lành. Hoa Thiên Hồng trong bụng đói cồn cào, giờ mùi rượu nồng đượm và mùi thức ăn thơm phức xộc vào mũi khiến nước giải chảy trong họng.

Chợt nghe lão phụ nhân lên tiếng hỏi :

- Cô nương ăn cơm rồi chứ?

Bạch Tố Nghi khép người nói :

- Đa tạ lão lão, Tố Nghi đã ăn!

- Ừm... Hay là ăn thêm chút nữa!

- Tố Nghi từ nhỏ theo mẹ lên chùa ăn chay, vốn không quen ăn thức ăn mặn!

Lão phụ nhân nâng chén rượu lên ngửa cổ uống cạn chén nữa, chép miệng nói như tự nói với mình

- Hứa Hồng Mai lấy Bạch Tiêu Thiên đó là nhất thời quỷ mê tâm khiêu, có mắt như mù. Văn Chiêu Ý lấy Hoa Nguyên Tư tự như thần tiên tác hợp, nào ngờ nửa đường gãy gánh, hồng nhan bạc mệnh, thực là nhân định bất như thiên định!

Bạch Tố Nghi nghe thế bèn hỏi :

- Lão lão biết gia mẫu?

- Ừ... lão thân sống gần thế kỷ thấy tận biến khổ nhân tình thế thái, lẽ nào lại không biết được “Vô lâm Nhị mỹ”.

Hoa Thiên Hồng nghe vậy liền hỏi :

- Lão lão là ai?

- Ta là ta!

Hoa Thiên Hồng nghe bà ta đáp một câu vô vị như thế thì bực mình, nhưng chẳng để lộ ra mặt chỉ gượng cười.

Bạch Tố Nghi chừng như bất ngờ vì chuyện chàng không biết được lai lịch lão phụ nhân ngó người hỏi :

- Nói vậy Hoa công tử là hậu duệ của “Lạc Hà sơn trang” Hoa đại hiệp?

Hoa Thiên Hồng gật đầu, trong lòng nhớ chuyện cha mất sớm, mẹ thì giờ chẳng biết lưu lạc phương nào, bất giác thương tâm nét mặt trở nên rầu rĩ.

Bạch Tố Nghi nhận ra nét u buồn trên mặt chàng, trầm ngâm một lúc mới nói :

- Gia mẫu vẫn thường nhắc đến lệnh đường đại nhân, nói đây là người mà gia mẫu kính phục nhất trong đời, chẳng hay lệnh đường thân tâm vẫn an thường?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói :

- Gia mẫu vốn trong người không được bình thường, chỉ nhân vì tìm tòi tại hạ mà lưu lạc giang hồ, hiện tại chưa biết ở đâu? Không biết tính mệnh an nguy thế nào...?

Nói đến đó chàng như nghĩ ra hơi lỗ lờ, bèn thay đổi ngữ khí thấp giọng nói :

- Chuyện này cần hết sức giữ bí mật, chỉ mong cô nương đừng để lộ ra ngoài!

- Tố Nghi hiểu, không phiền Hoa công tử bận tâm!

Tổ Nghi đáp, rồi buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Năm ngoái xá muội lên núi thăm gia mẫu, kể chuyện bức tử Hoa công tử bên bờ sông Hoàng Hà. Gia mẫu nghe xong vừa khổ vừa giận mà thổ huyết chẳng ngừng, cho rằng bình sinh không có chuyện nào tội chướng hơn nữa. Từ đó bệnh cũ tái phát chẳng sao trị lành, cho đến mới gần đây khi có thư của xá muội gửi lên, cho hay Hoa công tử chưa chết mà xuất hiện tại Tào Châu, khi ấy gia mẫu mới hóa giải hết bao nhiêu uất kết trong lòng, bệnh tình tự nhiên thuyên giảm mà chẳng cần đến thuốc thang.

Hoa Thiên Hồng nghe thì cảm kích nói :

- Lệnh đường quả là vị hiền mẫu nhân từ, tại hạ ngưỡng mộ vô cùng, nếu như có cơ duyên nhất định sẽ đến bái viếng lệnh đường.

Bạch Tổ Nghi cúi người đáp tạ nói :

- Xá muội sau khi nghe gia mẫu giáo huấn mới hiểu ra lỗi lầm của mình, hứa sửa sai làm người. Trong thư gửi đến nhắc đến con người của Hoa công tử, quả là bậc quân tử anh hùng trong thiên hạ đời nay, trong từng câu chữ không đâu là không hàm mộ công tử...

Lão phụ nhân từ nãy giờ chỉ im lặng vừa ăn vừa lắng nghe, khi ấy lên tiếng chen vào nói :

- Nha đầu trẻ tuổi, tính khí xốc nổi, thực phải nên quán giáo đến nơi đến chốn!

- Lão lão nói đúng!

Bạch Tổ Nghi tán một câu, rồi lại nói với Hoa Thiên Hồng :

- Xá muội chỉ là hạng nữ lưu. Hoa Thiên Hồng là bậc anh hùng đỉnh thiên lập địa, hy vọng không để hận trong lòng!

Hoa Thiên Hồng cười nói :

- Mọi chuyện đã trở thành quá khứ, hà tất để hận!

Lão phụ nhân lại uống cạn thêm một chén rượu, chép miệng nói :

- Tổ Nghi, người một mình đến vùng biển này làm gì?

Bạch Tổ Nghi khép người thi lễ đáp :

- Gia mẫu nghe tin giang hồ sắp khởi một trường huyết kiếp, cho nên thảo một phong thư thâm ý khuyên giải gia phụ nên giải tận can qua sống thanh thản tuổi già, lệnh cho vân bối mang về

Lão phụ nhân cười khùng khục trong họng nói :

- Bạch Tiêu Thiên há chịu nghe lời khuyên này sao? Chỉ sợ mẹ ngươi lần này dùng Phật tâm độ nhầm người mất rồi!

Hoa Thiên Hồng nói :

- Theo như tiểu bối biết thì Bạch bang chủ tỏ ra rất kính trọng phụ nhân, nhất là rất ưu ái với Tổ Nghi cô nương, có điều...

Lão phụ ngân nghe chàng nói đến đó thì ngừng lại, vội giục hỏi :

- Có điều thế nào?

Hoa Thiên Hồng nói :

- Ài! Cục diện giao tranh đang khởi lên vô cùng phức tạp, chỉ một mình Bạch bang chủ muốn ninh tĩnh can qua, cũng không còn khả năng hóa giải được huyết kiếp này!

Chàng hơi ngừng lời, rồi nói tiếp :

- Tuy chuyện giờ đây chẳng còn cứu vãn thay đổi được, nhưng tâm hạnh chí thiện của Bạch phu nhân và Tổ Nghi cô nương, thực đáng khiến người ta kính phục.

Lão phụ nhân gật gù lim dim đôi mắt nói :

- Những điều bí mật người biết xem ra không ít, hồi chiều khi còn ở với Ngọc Đỉnh phu nhân, xem thần thái người nghiêm túc, tưởng tất người định nói ra điều gì hệ trọng?

Hoa Thiên Hồng nghe nhắc lại chuyện hồi chiều nằm bên cạnh Ngọc Đỉnh phu nhân tâm sự, bất giác thẹn đỏ mặt cười khổ nói :

- Ngọc Đỉnh phu nhân kể về thân thể bà ta. Ài!... Đúng là hồng nhan bạc phận!

Lão phụ nhân mắt đau đáu nhìn chăm vào mặt chàng như nhận ra được lời chàng không thực, trầm giọng quát :

- Người dám che giấu lão thân ư?

Hoa Thiên Hồng giật mình thầm nghĩ con người này thực lời hai, quả như những chuyện bí ẩn về thân thể Ngọc Đỉnh phu nhân, cho đến cặp “Thư Hùng kim kiếm” đều có liên quan đến võ lâm đại sự mà trong từng câu nói ra của Ngọc Đỉnh phu nhân tin nghi đều chiếm một nửa. Nhưng chuyện này, dù cho lão phụ nhân là ai đi nữa, chàng cũng không thể để lộ ra.

Nghĩ thế chàng cười nói :

- Lão lão xin thứ tội, chuyện này quan hệ trọng đại, tiểu bối không thể nói được.

Lão phụ nhân mắt long lên nhìn chần chẫn vào mặt chàng, tay giáng lên gần giọng hỏi :

- Người thực dám không nói?

Hoa Thiên Hồng mỉm cười đáp :

- Lão lão xin cứ hạ thủ, nhưng chuyện này liên quan đến thiên cơ toàn võ lâm, tiểu bối không thể nói ra!

Cả lão phụ nhân và Bạch Tố Nghi đều sững người, nhìn chàng vẫn quỳ gối hai tay bê mâm cơm hầu phụng cho lão phụ nhân ăn uống trông vẻ rất hiếu thuận, nào ngờ khi chạm vào võ lâm đại sự thì chàng lại kiên định chủ ý, chịu đánh không nói ra!

Lão phụ nhân đã giáng hết tâm, nhưng nhìn thấy chàng vẫn nụ cười bình thản trên mặt thì khựng lại, đột nhiên lớn tiếng thét :

- Tiểu cuồng đồ, ngươi có biết ta là ai không?

- Cho dù biết ra lão lão là ai, tiểu bối không dám phụng cáo!

Lão phụ nhân chừng như giận đến tít gan, rít lên :

- Bất kỳ trước mặt người nào người cũng quyết không nói ra ư?

Hoa Thiên Hồng nghiêm túc nói :

- Trừ phi đó là gia mẫu!

Lão phụ nhân nghe thì trướng mắt nhìn chàng thở phì phì tức giận, nhưng rồi chừng như trong đầu nghĩ ra điều gì bà ta gắt giọng hỏi :

- Mẹ ngươi hiện đang tại ở đâu?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu cười khổ đáp :

- Tiểu bối đã nói gia mẫu chỉ vì đi tìm văn bối mà hiện tại không biết lưu lạc nơi nào, chẳng lẽ tiền bối cũng không biết?

Lão phụ nhân ngưng mắt nhìn chàng lắc đầu nói :

- Ta cũng không biết!

Vừa nói dứt lời, đột nhiên bà ta chống ngọn “Ứng Đầu trượng” đứng lên tung người rời khỏi phiến đá phóng đi không nói thêm tiếng nào.

Hoa Thiên Hồng đứng ngó người, chẳng hiểu bà ta vào lại đi đột ngột như thế chứ, có thực là bà ta không biết mẹ chàng đang ở đâu?

28. Chương 28: Nhân Gian Tiên Tử

Hoa Thiên Hồng còn đứng sững người nhìn theo bóng lão phụ nhân vừa khuất hẳn trong màn đêm, bỗng nghe Bạch Tố Nghi lên tiếng nói :

- Hoa đại ca, tối lắm rồi, đại ca nên dùng cơm đi.

Hoa Thiên Hồng sực tỉnh người, trời quả nhiên đã sập tối từ rất lâu, chàng hai tay vẫn còn bưng mâm cơm quỳ y nguyên trên đất, nghe thế bèn đứng lên nói :

- Cô nương tạm ngồi lên phiến đá này.

Bạch Tố Nghi nghe lời chàng ngồi xuống, Hoa Thiên Hồng quả trong bụng đói lắm rồi, đặt mâm cơm xuống rồi ngồi bới cơm cúi đầu mà ăn.

Chàng ăn uống không ít, nhoáng cái cả mâm cơm vơi gần hết, khi thấy no rồi mới đẩy mâm cơm sang một bên, ngược mắt nhìn Bạch Tố Nghi nói :

- Cô nương, trước mắt tình hình Giang Nam rất phức tạp, cô nương tránh đi lại nhiều thì hơn!

Bạch Tố Nghi nhìn chàng ngạc nhiên hỏi :

- Hoa đại ca nói tất có nguyên nhân, có thể chỉ điểm rõ hơn không?

Hoa Thiên Hồng nén tiếng thở dài nói thực :

- Tổng đàn Phong Vân hội là Nhậm Huyền, con trai độc nhất của lão ta là Nhậm Bằng bị sát hại bởi một tay nữ hung thủ chuyện này cô nương biết chứ?

- Vâng, chuyện này Tố Nghi có nghe xá muội Quân Nghi nói qua, huyết án này đã phá được chưa?

- Huyết án cho đến giờ vẫn còn treo ở đó, Nhậm Huyền nghi ngờ chuyện này do cô nương ra tay, chỉ nhân vì Thần Kỳ bang và Phong Vân hội thế lực quân bình, lại có thêm Thông Thiên giáo luôn rình rập bên ngoài chờ thời cơ đắc lợi. Cho nên chưa phe nào dám khinh xuất động vũ được, lúc này chính là lúc cung giương kiếm tuốt, đại chiến chỉ chờ một chút xúc tác nhỏ nữa là có thể bộc phát, cô nương đơn thân hành tẩu Giang Nam thực là một điều hết sức nguy hiểm.

Bạch Tố Nghi mày ngài nhướn lên nói :

- Tôi vừa xuống núi lần đầu, chẳng làm chẳng thẹn, có thể gặp thẳng Nhậm Huyền nói tình nói lý, đem nội tình huyết án làm lộ rõ chân tướng, có thể mới tránh cho hai nhà khỏi hiểu nhầm nhau dẫn đến xung đột chẳng hay!

Hoa Thiên Hồng ngửa mặt thở dài nói :

- Trên giang hồ xưa này “thắng giả vi cường”, chỉ một câu không thuận tai cũng có thể khiến thầy chất thành núi, huyết chảy thành sông, chờ đến khi cô nương nói cho được tình được lý thì chỉ sợ mọi chuyện đã muộn mất rồi!

Bạch Tố Nghi trầm ngâm một lúc nói :

- Lời Hoa đại ca nói không sai, nhưng tôi nếu như còn chưa gặp được gia phụ thì chẳng thể nào yên tâm, hơn nữa tôi nhớ cha và muội muội cần phải gặp họ mới thỏa lòng.

Hoa Thiên Hồng nghe thế chưa biết nên khuyên giải cô ta tiếp thế nào đây thì đã nghe Bạch Quân Nghi nói thêm :

- Hoa đại ca hiện tại tính thế nào? Đại ca là hậu duệ gia thế hiệp nghĩa thịnh danh giang hồ năm xưa, võ công cao cường nhưng cừu nhân thì cũng chẳng ít!

- Đúng, cừu nhân của tại hạ khắp thiên hạ!

Nói đến đó chàng buông tiếng thở dài lại nói :

- Tại hạ chính muốn đi một chuyến Đại Ba sơn, đến Tổng đường Thần Kỳ bang.

Bạch Tố Nghi chớp mắt nhìn chàng ngạc nhiên hỏi :

- Gia phụ và xá muội đều đã xuống Giang Nam, Hoa đại ca còn đi Đại Ba sơn làm gì?

- Tại hạ có một thanh bảo khí hộ thân còn nằm lại trong Tổng đường Thần Kỳ bang, trước mắt rất cần có để dùng, cho nên không thể không đi lấy lại nó!

-Ồ! Đường xá xa xôi, đi về mất rất nhiều thời gian, lẽ nào không tìm được một loại binh khí nào khác?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói :

- Thông Thiên giáo chủ trong tay sử dụng thanh “Phiên Long bảo kiếm” tại hạ cần lấy lại thanh “Huyền Thiết trọng kiếm” mới có thể đánh gãy được thanh bảo kiếm trong tay lão ta!

Bạch Tố Nghi chau mày cong cong nhìn chàng kinh ngạc nói :

- Thông Thiên giáo chủ là cao thủ uy danh hiển hách đời nay, Hoa đại ca sao quyết đấu trí mệnh với lão ta được chứ?

- Thông Thiên giáo chủ tuy công lực cao cường, thế nhưng nếu tại hạ lấy lại được thần binh bảo khí trong tay thì đủ khả năng quyết đấu với lão ta một trận.

Chàng ngừng lời, nhún người nhảy đứng thẳng lên tiếp :

- Chuyện đã cấp bách lắm rồi, tại hạ không thể chậm trễ, xin cáo từ cô nương!

Bạch Quân Nghi ngó người nhìn chàng một lúc mới nói :

- Vị lão lão vừa rồi khinh công bất phàm, đáng tiếc Hoa đại ca lại đắc tội với bà ta...

Hoa Thiên Hồng nghe nhắc nhớ lại chuyện hồi chiều còn thấy thẹn, lắc nhẹ đầu nói :

- Bà ta quá sức tự thị, không giúp gì được cho tại hạ, cô nương giờ định đi về hướng đông chứ?

- Ài! Nửa đường bỏ cuộc thì chẳng đành lòng!

Bạch Tố Nghi than dài, trầm ngâm một lúc nói :

- Tôi đi rất chậm, lại còn ghé thăm nhiều nơi, không thể đồng hành với đại ca, hơn nữa chuyện của đại ca rất gấp, nên nhanh lên đường mới không hỏng chuyện.

Hoa Thiên Hồng ngừng mắt nhìn Bạch Tố Nghi trong chiếc áo chàm thô, mộc mạc bình dị chất phác, tự nhiên trong lòng hơi ái ngại nói :

- Bốn tên vừa rồi là người Phong Vân hội, nhất định chúng phục phía trước chờ đợi cô nương nên đi đường vòng lối tắt lánh mặt chúng thì hơn.

Bạch Tố Nghi nghiêng người nhẹ giọng nói :

- Tố Nghi vâng lời căn dặn đại ca

Nói rồi ngược mắt nhìn chàng, trong giây phút ấy bốn ánh mắt chạm nhau lưu lộ đầy tình cảm lưu luyến, bất giác cả hai thâm tâm dao động mạnh cúi đầu im lặng.

Qua một lúc, Hoa Thiên Hồng mới ngừng đầu lên đánh tiếng nói :

- Cô nương bảo trọng, tại hạ cáo từ.

Vừa nói vừa ôm quyền bái biệt, rồi quay người phóng đi.

Bóng dáng cao lớn cường tráng của chàng thiếu niên phút chốc khuất trong màn đêm, bên đám nham thạch chỉ còn lại một mình thiếu nữ chân chất bình dị, không một chút phấn son, không tà ý trên khuôn mặt như vàng nhạt nguyệt, không một nét hỷ nộ ái ố trong đôi mắt ráo hoảnh của cô ta. Chừng như đây là một mẫu người thánh thiện còn sót lại trong dòng hỗn độn vô lâm giang hồ.

Bạch Tố Nghi còn đứng tần ngần một lúc, rồi mới quay người chạy theo hướng đông, tuy là thi triển khinh công, thế nhưng bộ cước nhẹ nhàng, thân hình thư thái chẳng có chút gì tỏ ra vội vã.

Nào ngờ chạy chưa được bao xa thì trong rừng bốn bóng người nhảy ra chặn đường, Bạch Tố Nghi khựng người dừng chân lại vừa nhìn nhận ra ngay chính là bốn kẻ đã từng bám đuôi cô ta suốt nhiều ngày nay.

Bạch Tố Nghi nghiêng người thi lễ dàng hoàng nói :

- Chư vị chặn đường tới không biết có chuyện gì?

Liền nghe một trong hai lão già đứng bên trái lên tiếng :

- Cô nương hẳn biết lai lịch của chúng ta?

- Vâng, tôi thường nghe các vị khi nói chuyện với nhau nhắc đến “Đương gia” gì gì đó, cho nên đã đoán ra chư vị tất phải là người của Phong Vân hội.

Hắc ý lão nhân bên trái chừng như là người đứng đầu trong bọn, nghe thế trầm giọng nói :

- Cô nương đoán không sai, huynh đệ chúng ta bốn người đúng là người Phong Vân hội, cô nương ắt cũng biết chúng ta đến đây?

Bạch Tố Nghi giọng vẫn bình thản nói :

- Chư vị theo chân tôi từ Kinh Nam đến đây, không biết có dụng tâm gì?

- Không sai, Tổng đương gia chúng ta có chuyện cần thỉnh giáo cô nương, cho nên lệnh huynh đệ chúng ta bốn người đến mời cô nương, nhưng vì thấy cô nương là cư sĩ Phật gia, cho nên mãi vẫn chưa đánh quấy nhiễu.

- Ô! Đa tạ bốn vị!

- Cô nương bắt tất câu nệ tục lễ, hiện tại thì tình hình đã khác, cho nên chúng tôi đành đắc tội!

Bạch Tố Nghi trượng mắt ngạc nhiên nói :

- Các vị muốn gì?

Vẫn lão già áo đen đứng đầu cười khan mấy tiếng nói :

- Từ đây đi về hướng đông anh hùng các lộ đều có, cô nương thân phận tôn quý chỉ cần gặp được người của Thần Kỳ bang, thì chúng ta khó mà mời được cô nương!

- Khó mời được thì đã sao chứ?

Hắc ý lão nhân cười kha kha nói :

- Nếu như không thỉnh được ngọc giá cô nương, thì chúng ta đắc tội sát thân!

Bạch Tố Nghi ngớ người nói :

- Ô... Nếu đã nghiêm trọng như thế thì ta cũng muốn theo chân các vị một chuyến đến tham kiến Nhậm lão anh hùng, nhưng chưa phải lúc này!

- Cô nương quả là khí khái hơn người, nhưng nếu vậy thì lão hủ đành đắc tội!

Cả bốn tên chừng như đều ngạc nhiên, lão già đứng đầu chấp tay thi lễ rồi quay người phất tay ra hiệu cho ba người kia.

Chỉ thấy bóng người thoáng nhanh, một trong hai trung niên hán tử xuất chỉ điểm nhanh vào Nhu huyết trên người Bạch Tố Nghi.

Bạch Tố Nghi giật mình, thoái người nửa bước né tránh đồng thời vung tay lên chụp vào cổ tay đối phương.

Lão già thứ hai vừa thấy thủ pháp cầm nã của Bạch Tố Nghi liền la lên :

- Đây chẳng phải là độc môn thủ pháp của Hứa Hồng Mai năm xưa sao? Danh gia thế phiệt, quả nhiên bất phàm!

Chớp mắt tại trường hai người đã động thủ với nhau năm chiêu, trung niên hán tử thực ra không đáng là đối thủ của Bạch Tố Nghi, nhưng chỉ vì cô ta từng chiêu xuất ra chỉ cốt hóa giải chiêu số đối phương, mà chưa có một chiêu nào phản công. Cho nên trung niên hán tử tuy chưa đắc thắng, nhưng uy thế tấn công ồ ạt gần như chiến thể thượng phong hoàn toàn.

Lão già đứng đầu bọn nhìn một lúc, bất chợt đầu mày chúm lại đánh mắt nhìn gã trung niên hán tử thứ hai ra hiệu, gã ta nửa tiếng chẳng nói liền nhảy người vào tham chiến.

Bấy giờ đầu trường trở thành hai công một, hai gã trung niên hán tử thì quyết đắc thủ thật nhanh để lập công, cho nên từng chiêu tấn công đều rất hiểm. Ngược lại Bạch Tố Nghi lần đầu tiên đánh nhau với người khác nên rất thận trọng, trước sau vẫn dùng độc môn thủ pháp gia truyền để thủ chứ không phản công, đây cũng là thể hiện bản chất thiện lương nhân hậu của cô ta, vì trong lòng chẳng khi nào muốn đả thương đến người khác.

Đột nhiên nghe lão già thứ hai lên tiếng :

- Hồng thất ca, tiểu tử vừa rồi đẹp ba tên đạo nhân Thông Thiên giáo, bọn chúng nhất định chẳng khi nào cam tâm để yên. Chúng ta công sai quan trọng, cần nhanh chóng bắt nha đầu này còn về hồi báo Tổng đường gia!

Lão già đứng đầu nghe thể gật đầu nói :

- Cũng đúng, động thủ đi!

Dứt lời lướt người tới, vung tay đánh ra một chưởng.

Bạch Tố Nghi đối đầu hai gã trung niên hán tử đã khó khăn, bỗng nhiên lại nghe sau lưng có tiếng kinh phong ập tới thì cả kinh, hai tay phát đánh ra chống trả. Lão già thứ hai thấy cô ta biến chiêu hóa thức kỳ ảo khác với nhân vật tầm thường thì không khỏi kinh ngạc, cũng nhanh chóng ra chưởng đánh thốc vào.

Giờ đây thì hình thành cục diện một đối bốn, khiến Bạch Tố Nghi quỳnh tay quỳnh chân, tả xung hữu đột, trong lòng thì phát hoảng buột miệng la lên :

- Các vị đều là hảo hán giang hồ, lấy nhiều thắng ít thì đâu còn bản sắc anh hùng!

Lão già đứng đầu cười nhạt nói :

- Chính lệnh tôn cũng thế mà thôi, cô nương nếu như muốn luận anh hùng thì chờ hôm khác hãy nói!

Đột nhiên một giọng người đầy phẫn nộ hét lớn :

- Ta biết trước lũ các ngươi không phải là hạng biết trái biết phải!

Giọng nói sang sảng khí phách chấn động quần nhân kia há chẳng phải là của thiếu niên anh hùng Hoa Thiên Hồng sao?

Trong màn đêm, Hoa Thiên Hồng người lướt tới như vệt lưu tinh, tay trái ra chưởng, tay phải phóng chỉ song song tề xuất.

Chỉ kịp nghe “Bốp, chát...” và những tiếng rên hừ hự, hai thân hình bị văng ngược ra ngoài, một gã trung niên hán tử trúng chưởng đánh vào bả vai tan xương nát cốt, còn lão già nhảy vào sau cùng trúng chỉ lực thần công của chàng người lẫn trên đất.

Chàng xuất hiện đột ngột mà ra tay lại cực nhanh, đến cả bốn tên Phong Vân hội chẳng kịp nhìn thấy rõ chàng ta ra tay như thế nào, hai tên còn lại đứng chết trân người.

Bản thân Hoa Thiên Hồng cũng kinh ngạc không ít, nguyên tay phải vừa rồi điểm ra chỉ lực là một trong “Tập Nhi Tử” tam chỉ của pho Si Vương thất giải, khi chàng luyện thành vốn định đem truyền thụ lại cho Bành Bái. Lần trước khi động thủ với Yến Sơn Nhất Quái, chàng đã mang ra triển dụng một lần, thế nhưng vì Yến Sơn Nhất Quái võ công cao hơn chàng một bậc, cho nên chưa thấy được uy lực của ba chiêu chỉ pháp này. Lần này trong cơn cấp bách cứu nguy cho Bạch Tố Nghi, chàng mang nó ra thì triển lần nữa, tuy không có lòng hạ sát thủ, huyết đạo điểm vào tuy không phải là tử huyết nhưng thủ pháp thì lợi hại ngoài

tướng tượng của chàng, chỉ thấy kẻ trúnng chỉ là một tay cao thủ võ công chẳng kém cũng ngã người chết tức khắc!

Nói thì dài nhưng chuyện xảy ra trong cái chớp mắt, tiếng rú thảm xé không gian khiến song phương nhất thời khựng tay dừng lại.

Hoa Thiên Hồng sau giây sững người trầm nghĩ nhanh: “Nhậm Huyền tâm địa hiểm độc, đã lỡ kết cừu kết oán, đã làm thì làm đến cùng mới thôi, cần phải thanh toán hết cả bốn tên bịt đầu mối mới qua được mặt con cáo già đó!”

Lòng đã quyết sát cơ nổi lên, thân hình lướt nhanh bỏ về hướng lão già đứng đầu bọn vung tay tấn công.

Bạch Tố Nghi vừa rồi bị vây đánh nguy khốn thở chẳng ra hơi, trong lòng đã phát giận bốn tên này, nhưng khi thấy Hoa Thiên Hồng ra tay diệt liền hai tên thì lòng từ tâm lại trỗi lên, bèn la lớn :

- Hoa đại ca hạ thủ lưu tình!

Hoa Thiên Hồng ngó người trầm nghĩ: “Vị cô nương này nguy đến nơi mà vẫn còn cầu xin thay đổi phương?”

Nghĩ thế nhưng tả thủ phát chiêu như Linh Xà Thổ Tín điểm nhanh tới người đối phương.

Lại nói, lão già đứng đầu bọn vừa rồi khi hai tên đồng bọn tuyệt tử xong mới kịp nhận ra người xuất hiện chính là thiếu niên hồi chiều tới thị uy trong tửu điếm, trong lòng chấn động vô cùng.

Đến khi thấy chàng xuất chỉ điểm tới chiêu thức kỳ ảo không biết nên hóa giải thế nào, buột miệng “Í” lên một tiếng tung chân bằng một thế Lý Ngư Đảo Đỉnh ngã nhào ra ngoài có đến hai trượng.

Hoa Thiên Hồng trong lòng đã quyết giết chúng bịt miệng khi nào chịu để cho lão ta chạy thoát, người lướt nhanh như hình tùy bóng song chỉ lần nữa xuất điểm tới yếu huyệt trên người đối phương.

Bạch Tố Nghi thấy thế thất thanh la lên :

- Hoa đại ca...

Nguyên là lúc này gã trung niên hán tử thứ hai hét lớn một tiếng nhào người tới tập kích hậu chấn của chàng ứng cứu đồng bọn.

Hoa Thiên Hồng chẳng coi hấn vào đâu, nghe tiếng kinh phía sau chỉ cười nhạt thốt lên :

- Người chẳng muốn đi chậm hơn hấn, ta tiễn người lên đường!

Quay nửa người lại, tay trái còn lại ra chưởng xuất chính độc thiêu tuyệt học Khốn Thú Đầu Công, với cao thủ hàng nhất lưu trong giang hồ còn khó hóa giải nổi tuyệt chiêu độc nhất vô nhị này thì làm sao một tên thuộc hạ vô danh tiểu tốt của Phong Vân hội chịu nổi.

Hấn đánh tới chẳng ngờ bị phản kích, thân tay nhảy người tránh chẳng kịp, rú lên một tiếng ngã bật người về sau nằm trên đất mềm hộc máu tươi hồn lìa khỏi xác.

Cũng vì chàng cập thời tái xuất chiêu nên chân lực phân tán, lão già đầu bọn nhân cơ vận thập thành chân lực vào song chưởng giải chiêu chỉ của chàng, rồi nhanh chóng tung người phóng lên không định tháo chạy.

Hoa Thiên Hồng cười nhạt buông tiếng lạnh lùng tàn khốc :

- Cả bọn đều đi, lẽ nào người còn lại!

“Vèo” một tiếng, người như hình theo bóng lao truy theo.

Nên biết, công lực của chàng nhất nhất tăng bách bội, hàng võ công tầm thường quyết không phải là đối thủ, lão già áo đen vừa chạy chưa được mấy trượng đã nghe thấy từ người lướt gió ngay sau lưng, thâm hiểu mình không địch nổi thiếu niên này. Nhưng trong tình thế quần bách vô kế khả thi, đành nghiêng rặng quay người lại dồn hết sức bình sinh vào song chưởng đánh thốc mạnh vào người Hoa Thiên Hồng trí mạng.

Hoa Thiên Hồng hơi khựng người, “Hừ” một tiếng lạnh như băng, tay trái vung lên xuất chưởng, chân khí từ Đan Điền dồn nhanh lên như bách tuyền tụ hội vào một chưởng này.

“Bình” một tiếng như trời long đất lở, thân hình lão già chao đảo lắc lư dạt về sau cả hai trượng, gượng gượng trụ người lại khỏi ngã xuống, nhưng mồm thì không giữ nổi máu tươi học ra, nếu không chết thì thụ thương quyết chẳng nhẹ chút nào.

Hoa Thiên Hồng một chiêu đắc thủ, mặt đầy sát khí nhảy phát tới trước người lão già vung tay lên định giáng tiếp một chiêu kết liễu, nhưng bất chợt buông thông tay xuống, trong lòng thầm nghĩ: “Bốn tên này theo lý thì không thể tha bất cứ tên nào, nhưng nếu ta hạ thủ với một kẻ không còn khả năng kháng cự thì còn gì nghĩa khí nhân vật anh hùng đạo nghĩa? Hừ! Đại nhân đại nghĩa, tiểu nhân tiểu nghĩa làm sao bây giờ?”

Nghĩ thế bất giác khiến chàng đứng ngẩn người do dự bất quyết, chợt nghe Bạch Tố Nghi lạc giọng hỏi :

- Hoa đại ca định diệt tận những người này sao?

Hoa Thiên Hồng nhất thời chưa có chủ ý thuận miệng nói :

- Cô nương có cao kiến gì chẳng?

- Bọn chúng bốn tên gần như chết ba, còn lại lão này xem ra thương thế cũng không nhẹ, Hoa đại ca sao chẳng nhón tay tha cho chúng lần này?

- Hừ! Bọn chúng đã nhận ra tại hạ là ai, nếu tha cho chúng tức là chấp nhận di họa vào thân, Nhậm Huyền chẳng khi nào chịu để yên...

Bạch Tố Nghi cúi ánh mắt nhìn ba người nằm lăn lóc trên đất, rồi lại nhìn lão già đứng đầu bọn hỏi :

- Người nhận ra vị công tử này chứ?

Lão già gượng đứng đưa đôi mắt đầy oán độc hận thù nhìn chàng gần từng tiếng :

- Hừ! Tả thủ xuất quái chưởng Hoa Thiên Hồng, lão phu có chết cũng còn nhớ!

Bạch Tố Nghi nghe thì ngẩn người, cô ta có lòng từ bi nên không muốn tận mắt nhìn thấy cảnh sinh, nhưng cũng thấy không tiện bức Hoa Thiên Hồng thả hổ về rừng di hậu họa cho nên mới có lời như vậy. Chẳng ngờ lão già này không nhận ra điều ấy lại còn buông lời cuồng ngạo trước cái chết kề đến cổ.

Hoa Thiên Hồng bỗng nói :

- Nghĩ người chẳng tham sinh úy tử, không then là một giang hồ hảo hán. Hoa mỗ tha mạng cho người lần này nhanh về bẩm cáo lại với Nhậm Huyền rằng: Trong huyết án còn có nhiều nội tình chưa rõ, hung thủ là một người khác hoàn toàn nằm ngoài suy đoán của lão ta, sau này gặp mặt ta sẽ có lời giải thích rõ hơn!

Lão già áo đen nghe vậy chỉ lặng lặng cúi người bước đến bên đồng bọn xem xét, thấy còn có một tên trung niên hán tử chưa chết mới dìu lên bỏ đi.

Bạch Tố Nghi ngưng mắt nhìn chàng hỏi :

- Hoa đại ca đi rồi sao còn trở lui?

- Ha! Tại hạ sớm nghĩ ra bọn chúng bốn tên nhất định chưa đi xa, mà chỉ lẫn quẩn quanh đây thôi, do vậy mới quay trở lại.

Bấy giờ hai người thả bước sóng vai bên nhau, Bạch Tố Nghi cúi thấp đầu nói :

- Đa tạ Hoa đại ca cứu mạng...

- Chỉ là chuyện nhỏ, đâu đáng để tâm!

Hoa Thiên Hồng thở dài một hơi nhẹ nói tiếp :

- Động thủ bắt đầu cần nhất tiên xuất thủ vi cường, nhanh chóng ra tay chiếm thế thượng phong, nếu như chỉ thủ không công xem như chịu rơi vào thế bị động tất cuối cùng cũng hao sức tổn khí thúc thủ chịu trời.

Bạch Tố Nghi hơi then ửng đỏ mặt lí nhí trong miệng :

- Tôi chỉ biết thủ, không biết tấn công!

- Ô... bất cứ môn võ công nào cũng có công có thủ, chỉ cần cô nương nghĩ đến muốn đánh gục người thì chiêu xuất tự nhiên là chiêu công!

- Í! Tôi vốn chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đánh người khác.

- Nhưng mà cô nương không đánh người thì người đánh cô nương, đó là quy luật võ lâm xưa nay, cô nương không thể là cá trên thớt để chúng làm gì thì làm. Chết thế thì thật là oan uổng.

Bạch Tố Nghi lắc nhẹ đầu thấp giọng đáp :

- Tôi nguyện thủ đến cùng!

Hoa Thiên Hồng thầm thở dài nghĩ: “Vị cô nương này quá nhân từ độ lượng, xuyên sơn dị cải, bản tính nan di thật chẳng sai!”

Chợt thấy Bạch Tố Nghi ngược đôi mắt như làn thu thủy ngưng nhìn chàng hỏi :

- Hoa đại ca, Thông Thiên giáo chủ có thù oán gì với huynh sao?

- Không sai! Thiên Át lão đạo là một trong kẻ thù giết cha tại hạ.

Bạch Tố Nghi nghe thế trầm mặc một hồi lâu mới nói tiếp :

- Thông Thiên giáo thế mạnh người đông, Hoa đại ca đơn thân độc thủ kháng cự sao nổi? Hay là trước tiên tìm đến gia phụ thương nghị xem có kế sách nào hơn không?

Hoa Thiên Hồng cười lớn lắc đầu nói :

- Chuyện ân oán trong giang hồ hết sức phức tạp, không thể dùng hiểu biết thường tình để suy đoán. Cho dù có mặt cô nương thì lệnh tôn cũng không thể giúp tại hạ đối đầu lại với Thông Thiên giáo.

Bạch Tố Nghi mặt ửng đỏ nói :

- Xá muội rất ngưỡng mộ Hoa đại ca, nó rất được gia phụ sủng ái, nếu như được nó ra mặt nói giúp đại ca thì có thể thành công!

Hoa Thiên Hồng nói thầm trong lòng: “Cô nương đương nhiên còn chưa biết chuyện cầu hôn, nhân yêu thành thù còn chưa biết lúc nào!”

Đột nhiên trong không trung tiếng trống kèn trỗi lên du dương vọng lại khiến hai người ngạc nhiên quay đầu nhìn, từ phía trước xuất hiện ánh đèn lung linh tiến đến.

Bạch Tố Nghi thầm nghĩ không biết bọn người nào đây, bèn nói :

- Hoa đại ca có cấp sự xin cứ đi trước.

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Hay là để tại hạ tiễn chân cô nương một đoạn...

- Nếu thế thì trước tiên đến gặp gia phụ, sau đó nhờ gia phụ phái người về Tổng đường lấy thanh Thiết kiếm cho Hoa đại ca

Hoa Thiên Hồng cười nói :

- Thanh Thiết kiếm nằm trong tay một lão quái nhân tên là Chu Nhất Cuồng, người này có thâm cừu đại hận với lệnh tôn nên không dễ lấy được đâu.

Nói thêm mấy câu thì ngó người chăm mắt nhìn phía trước, một đoàn người chỉnh tề kéo đến gần. Giờ thì có thể nhận ra đi đầu là tám đạo đồng áo trắng tuổi chỉ chừng mười một, mười hai trên tay mỗi đạo đồng nắm một ngọn hoa đăng nhiều màu sắc sắc sỡ. Theo tiếp đó lại là tám đạo đồng khác mặc áo vàng, trên tay mỗi người là một món nhạc khí, vừa đi vừa thổi kèn khảy đàn đánh trống hòa lên những khúc nhạc rất nhộn tai.

Sau mười tám đạo đồng này là tám vị thiếu đạo thân vận áo hồng, niên kỷ mười bốn mười năm, lưng đeo chéch trường kiếm, rồi tiếp nữa mới đến một cỗ kiệu gỗ không trần, hình gần như chiếc thúng trông đến kỳ

quái, kiệu do bốn đạo đồng áo vàng gánh, trên kiệu là một lão đạo trưởng râu tóc như cước, ngoài ra còn có hai đạo đồng áo hồng khác tương đối lớn tuổi theo hầu hai bên tả hữu chiếc kiệu, đạo đồng bên trái hai tay chấp cây Ngọc Bích Như Ý, đạo đồng bên phải tay ôm thanh bảo kiếm chuôi khảm ngọc, vỏ định kim tuyến.

Chớp mắt cả đoàn đã đến gần trước mặt, lão đạo trưởng râu tóc bạc phơ nhưng diện mạo thì như hài đồng, cứ ngất ngưỡng trên chiếc kiệu thúng đưa mắt nhìn về phía bọn Hoa Thiên Hồng.

Bạch Tố Nghi thấp giọng nói với chàng :

- Đại ca, có chuyện gì nữa đây?

Hoa Thiên Hồng mỉm cười nói :

- Bọn người này tìm đến ta đây!

Vừa nói dứt câu thì đám người kia cũng đã dừng lại trước mặt chàng, lão đạo trưởng trên kiệu uể oải trở người về rất biếng nhác nhìn chàng, hai đạo đồng hầu hai bên liền bước đến gần hơn.

Lão đạo trưởng chớp mắt trướng đôi nhãn châu to lớn sáng rực nhìn Hoa Thiên Hồng nói :

- Người hần là Hoa Thiên Hồng, nhi tử vị anh hùng Hoa Nguyên Tư? Sao lại áo quần thốc thếch, người ngợm nhếch nhác khó coi thế này chứ?

Hoa Thiên Hồng không giận chỉ cười nhạt nói lại :

- Còn người hần là Thiên Ất giáo chủ Thông Thiên giáo? Làm sao lại ngồi thúng nằm mùng, chơi những thứ trẻ con ấu trĩ này hử?

Đạo đồng chấp ngọc Như Ý nghe thì tức giận thét lớn :

- To gan vô lễ! Trước mặt Giáo chủ còn không nhanh quỳ xuống!

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Đúng là yêu đạo đây rồi, ta cần phải bình tĩnh, tránh nhắc đến thù cha”.

Nghĩ thế chàng bật cười một tiếng nói :

- Bang chủ Thần Kỳ bang và Tổng đương gia Phong Vân hội ta gặp qua nhiều lần, nhưng không người nào lại làm hề như thế này!

Thông Thiên giáo chủ ngược lại không giận cười ha hả nói :

- Lấy thần đạo lập giáo đương nhiên chẳng giống như những bang hội bình thường trong giang hồ, bản đạo chế ra lễ nhạc này thứ nhất là để chuyển hóa tinh thần người ta, xóa u sầu biến thành hỷ lạc, thứ hai là tiếng nhạc báo trước những nơi bản đạo đi qua để thiện nam tín nữ biết mà nhường lối, tránh những điều va chạm không tiện.

Hoa Thiên Hồng nhú mày cười nhạt nói :

- Quái gì thế! Giáo chủ sao không ở lại tụ tập trong Nhất Nguyên quán, lại đến tận đây là gì?

Thông Thiên giáo chủ vuốt chòm râu bạc cười kha kha nói :

- Người nhầm rồi, nơi tịnh tu của bản đạo cách đây không xa. Nhất Nguyên quán chủ là nơi khai đàn giảng đạo tuyệt chẳng phải là chỗ trường cư của bản đạo...

Hoa Thiên Hồng không chờ lão ta nói hết câu cười cắt ngang :

- Đại địch vào biên cảnh, Giáo chủ không tính kế định sách, chẳng lẽ ở nhà an cư hưởng phúc chờ đến khi binh lâm thành hạ, mở cửa nghênh phong chăng?

Thông Thiên giáo chủ cười kha kha nói :

- Ngày rằm tháng bảy tới đây, bản đạo thiết lập “Tế Vong đàn”, cung thỉnh tất cả các lộ anh hùng, thiếp mời của tiểu huynh đệ đã giao cho Thương Tu Khách chuyển giùm rồi!

Nói đến đó lão hơi dừng lại cười vang lên kha kha rồi tiếp :

- Các lộ anh hùng chính đang ôn binh luyện mã, chờ đến ngày đại hội thi thố thân thủ, còn tiểu huynh đệ người thì loạn lạc bên ngoài nhờ mất mạng, đến lúc đại hội vắng mặt người thì thực bớt đi một phần húng thú!

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên nhú mày hỏi lại :

- Rằm tháng bảy ư? Nói thế chỉ còn tám ngày nữa thôi sao?

Thông Thiên giáo chủ gật đầu cười đáp :

- Không sai, mấy hôm nay anh hùng thiên hạ bắt đầu lục tục kéo đến.

Hoa Thiên Hồng gật đầu hiểu ra, rồi chợt thay đổi ngữ khí nói :

- Hồi chiều tối nay, tại hạ đắc tội với ba vị cao đồ của Giáo chủ...

Thông Thiên giáo chủ xoa tay cười nói :

- Bọn chúng làm sao dám vô lễ với tiểu huynh đệ, chỉ tự trách chúng có mắt không trông, giáo huấn cho chúng thế là phải lắm rồi!

Nói đoạn lão ngửa cổ cười vang tiếp :

- So ra với mấy tên thuộc hạ Phong Vân hội, thì tiểu huynh đệ hạ thủ còn lưu tình nhiều, bản đạo còn chưa kịp đa tạ!

Nói rồi quả nhiên lão đơn thủ chấp trước ngực cúi đầu hành lễ.

Hoa Thiên Hồng ôm quyền đáp lễ, hai người nói nói cười cười cứ như là bằng hữu cố giao lâu ngày gặp lại không bằng.

Thông Thiên giáo chủ đảo nhanh ánh mắt nhìn thiếu nữ bên cạnh Hoa Thiên Hồng cười cười hỏi :

- Vị cô nương này là ai? Một trang thiên hương quốc sắc, nhưng y phục giản dị, không hề phấn son, khiến bản đạo chẳng thể nào nhìn ra lai lịch!

Bạch Tố Nghi nghe câu hỏi hơi khiếm nhã và thần thái không được chân chính của lão đạo thì trong lòng khinh bỉ, quay mặt đi nơi khác mắt nhìn Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng thăm thán phục Tố Nghi, lạnh giọng nói :

- Vị cô nương này là trưởng nữ của Bang chủ Thần Kỳ bang, Giáo chủ bắt tất phải nói!

Thông Thiên giáo chủ tỏ vẻ mặt dày mày dạn, chẳng hề tức giận ngược lại còn cười “Hi hi...” nheo mắt nói :

- Từng nghe nói Bạch Tiêu Thiên có một đôi ái nữ song sinh dung nhan tuyệt thế, nói thế vị cô nương đây tất không phải là vị nữ lưu hào hiệp Bạch Quân Nghi mà là đại tiểu thư Bạch Tố Nghi?

Hoa Thiên Hồng gật đầu lãnh nhiên đáp :

- Giáo chủ biết không ít, vị này đúng là Bạch Tố Nghi tiểu thư.

Thông Thiên giáo chủ nghe thì đưa đôi mắt vẻ soi mói nhìn Bạch Tố Nghi rồi lại nhìn chàng nói :

- Thế thì kỳ lạ! Nghe người giang hồ đồn đại tiểu huynh đệ người cùng Bạch Quân Nghi trước địch sau bạn, biến thành thân giao bất nghịch, sao giờ lại đi cùng với đại tiểu thư?

Hoa Thiên Hồng nghe thì đại nộ trong lòng, thế nhưng nghĩ nhanh trong đầu: “Con lừa này là một trong kẻ thù sát phụ của ta, sớm muộn gì ta cũng lấy tính mạng hắn, lúc này tốt nhất giữ trấn tĩnh chớ xung đột với hắn...”

Nghĩ thế chàng nén giận trong lòng, mặt lạnh lùng nói :

- Chuyện riêng của Hoa mõ, không phiền đến Giáo chủ quan tâm. Ngày rằm tháng bảy cũng sắp đến, nếu như Giáo chủ còn điều gì chưa kịp nói thì chờ đến ngày “Tề Vong đàn” nói cũng chẳng muộn!

Nói rồi chàng quay nhìn Bạch Tố Nghi nói :

- Cô nương, chúng ta đi!

Bạch Tố Nghi gật nhẹ đầu, mắt chẳng hề nhìn lão đạo trưởng một cái, sóng vai bước đi bên cạnh chàng.

Thông Thiên giáo chủ bỗng đánh mắt ra hiệu cho tả hữu, “vù, vù, vù...” bóng người loáng lên, tám tay đạo đồng áo hồng liền rút đoản kiếm nhảy phắt tới chắn đường bọn họ.

Chỉ thấy ánh thép xanh đỏ rợp trời, chưa công đã thấy khiếp, nguyên tám thanh đoản kiếm trên tay tám đạo đồng áo hồng đều là thần vật lợi khí, kiếm xuất hào quang ngời ngời khiến người ta nhìn phải khiếp.

Hoa Thiên Hồng như lưỡng trước bọn chúng tất khó để chàng đi dễ dàng, vừa thấy bóng người nhào động liền nắm tay Bạch Tố Nghi kéo lùi lại một bước, trầm giọng quát :

- Các người hẳn chưa thấy chân văn chương thì chưa cam tâm!

29. Chương 29: Khảm Ly Kiểm Trận

Thông Thiên giáo chủ ngửa cổ cười dài nói :

- Hoa Thiên Hồng, người chớ nói cuồng, võ công người tuy cao cường nhưng có thể qua nổi Khảm Ly kiểm trận của bốn Giáo chủ?

Hoa Thiên Hồng nhú mày nói :

- Khảm Ly kiểm trận? Xưa nay ta chưa từng nghe nói đến!

- Hắc hắc... Nếu như người chưa phục thì có thể thử xem!

Hoa Thiên Hồng “hừ” một tiếng lạnh lùng, rồi đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên trong nháy mắt tám hồng y đạo đồng tay hoành ngang đoản kiếm thi triển trận thế thành tám phương vị với hai thứ lớp tiền hậu khác nhau tạo thành một thế trận chặt chẽ đầy uy lực.

Chàng xuất đạo giang hồ từng trải qua nhiều chua cay hiểm ác, nên dần dần kinh nghiệm phong phú, trước mắt nhìn thấy tình thế biết địch mạnh mình yếu. nếu giờ cứ hung hăng với cái dũng của kẻ sát phu, thì chỉ chuốc lấy bại thảm, chịu họa sát thân, cho nên nén lửa giận trong lòng quay nhìn Bạch Tố Nghi nói :

- Tại hạ có chuyện cần giải quyết với Thông Thiên giáo chủ, cô nương xin cứ đi trước một bước.

Bạch Tố Nghi nghe nói thì ngó người, trầm lặng một lúc thấp giọng nói :

- Tôi chẳng vội đi, chờ Hoa đại ca xong chuyện rồi cùng đi cũng được!

Hoa Thiên Hồng cười khổ thầm nghĩ: “Vị cô nương này mới thật là chất phát, cường địch lâm đầu còn không nhanh tính kế thoát thân...”

Thông Thiên giáo chủ nhìn thấy đôi nam nữ bên nhau thì thầm, nam khôi ngô tuấn tú, nữ kiều diễm đoan trang, đứng cạnh nhau đúng là một cặp thiên sinh trai tài gái sắc quán cái nhân gian.

Lão càng nhìn thì mắt càng cay cay, lòng đổ kị trở lên bất giác “hừ” một tiếng lạnh lùng trầm giọng nói :

- Hoa Thiên Hồng, cha mẹ người từng ca danh anh hùng hiệp nghĩa, giờ người gia nhập Thần Kỳ bang há không thấy là một nỗi nhục sơn môn khiến tiên nhân phải thẹn?

- Hừ, người nhầm rồi! Hoa mỗ độc lai độc khứ, đường đường chính chính, chưa từng đầu nhập Thần Kỳ bang, cũng không hề tham gia Phong Vân hội...

Thông Thiên giáo chủ không đợi chàng nói hết câu, đưa tay xua nói :

- Thần Kỳ bang uy hành bảy tỉnh, thuộc hạ như mây hội vân tập, nếu như đã nói không phải là người của Thần Kỳ bang thì chớ nên nhúng tay vào nhiều chuyện, cứ để Bạch Tố Nghi lại đây tự đi một mình đi!

Hoa Thiên Hồng nhú mày ngạc nhiên nói :

- Sao? Lão đạo người định giữ Bạch cô nương lại làm khó đấy chẳng?

Chàng là nhân vật anh hùng chân chính, vốn trong đầu suy nghĩ một con người thuần hậu chân chất như Tổ Nghi quyết không tranh cùng người, không nham hỗn thế, ai cũng không có lý do để làm khó cô ta, cho nên mới hơi ngạc nhiên khi thấy lão đạo trưởng đòi giữ người cô ta lại.

Bấy giờ thấy Thông Thiên giáo chủ ngửa cổ cười khùng khục đắc ý nói tiếp :

- Bất tất nhiều lời, bổn Giáo chủ hành xử như thế xem như đã là khai một sinh lộ cho người, giờ nhanh chân rời khỏi đây, nếu không chỉ sợ đến ngày rằm tháng bảy trong “Tế Vong đàn” sẽ chẳng có phần người!

Hoa Thiên Hồng nộ khí tam trường rít qua kẽ răng :

- Người cuồng ngôn loạn ngữ thực uống danh nhân vật đứng đầu Thông Thiên giáo, Hoa mỗ...

Nói đến đó bất chợt chàng như nhận ra điều gì khác thường bèn nín bật, trong đầu nghĩ: “Lão ta khi vừa đến đây thì cười hể hể hả hả trong tiếng cổ nhạc du dương như một thể ngoại du nhân, nhưng giờ tự nhiên lại trở nên cuồng ngạo tự đại, mục hạ vô nhân, cứ như biến thành hai con người khác nhau, bất giác cảm thấy khó hiểu chẳng biết nguyên do bên trong như thế nào”.

Chợt nghe Bạch Tổ Nghi lên tiếng chen vào nói :

- Giáo chủ, tôi có chuyện gấp không thể ở lại lâu, nếu như có gì chỉ giáo thì xin cứ nói nhanh cho!

Thông Thiên giáo chủ cười nói :

- Chẳng phải vừa rồi chính cô nương nói không có chuyện gì cần đi gấp đó sao?

Bạch Tổ Nghi hoa dung đỏ ửng, đôi môi mấp máy như muốn nói gì nhưng trong đầu chợt nghĩ ra một điều nên im bật không nói nữa.

Thông Thiên giáo chủ cười cười, ngưng ánh mắt dị thường nhìn lên mặt cô ta nói :

- Trước mắt quần hùng quật khởi, ai cũng muốn mưu đồ bá nghiệp, giang hồ Tam đại phái phản mặt với nhau. Nhậm Huyền và lệnh tôn vốn có hiềm khích với nhau giờ thì trở mặt thành thù địch, hành tích của cô nương đã bại lộ, giờ nếu như tiếp tục đi thì sẽ bị bắt ngay.

- Vâng, đa tạ Giáo chủ chỉ điểm, tôi cẩn thận là được!

- Phong Vân hội đã quyết ý bắt cô nương, cho dù cô nương có cẩn thận đến đâu cũng chẳng ích gì!

- Tôi phụng mệnh gia mẫu đến Trấn Giang bái kiến gia phụ, dù phong ba hiểm trở đến đâu thì cũng phải đi...

Thông Thiên giáo chủ cười kha kha nói :

- Cô nương chấp nhận mạo hiểm phong ba xông lên trước, thế nhưng bổn Giáo chủ thì chẳng thể yên tâm nổi!

Hoa Thiên Hồng đã nghe ra lão ta ăn nói hỗn tạp, chẳng thứ chẳng lớp, bất giác trong lòng chấn nộ “hừ” một tiếng lạnh giọng nói :

- Thông Thiên giáo bị cường địch lấn nội cảnh, vậy mà Giáo chủ còn hơi đi lo cho chuyện người khác thì thật nực cười!

Thông Thiên giáo chủ mặt đanh lại đảo mắt nhìn chàng nói :

- Hạng tiểu bối như ngươi biết gì? Quần hùng mỗi phương đều mưu tâm cơ riêng, nếu như để Nhậm Huyền bắt được Bạch Tổ Nghi trong tay thì là một con tin gây được sức ép mạnh với Bạch Tiêu Thiên, lúc ấy lo gì Bạch Tiêu Thiên không cúi đầu nghe lệnh, chuyện này tất nhiên liên quan lớn đến Thông Thiên giáo, bổn Giáo chủ lẽ nào không nhúng tay và?

Hoa Thiên Hồng giật mình, thầm nghĩ lời lão ta quả có lý, Phong Vân hội nếu như nắm đầu được Thần Kỳ bang, song phương hợp sức tấn công thì Thông Thiên giáo thể tất băng tan ngồi võ chứ chẳng nghĩ!

Bạch Tổ Nghi lên tiếng nói :

- Giáo chủ nghĩ thật sâu xa, tôi rất bội phục, thế nhưng theo cao kiến Giáo chủ thì tôi nên thế nào đây?

Thông Thiên giáo chủ lạnh giọng nói :

- Theo thiên ý bốn Giáo chủ thì tạm thời cô nương đến ở khách trong Thông Thiên giáo, ta sẽ phái người đến thông báo cho lệnh tôn để ông ta tự đến đón cô nương.

Hoa Thiên Hồng giờ thì hiểu ra hết vấn đề, chẳng phát nộ mà cười dài nói :

- Thật là một vị Giáo chủ khéo giả biện, nói lui nói tới thì cũng là nằm trong mưu tính của người bắt Bạch cô nương để không chế Bang chủ Thần Kỳ bang?

Thông Thiên giáo chủ nhú chặt đôi mày bạc, cắt lời nói :

- Hừ! Đâu chỉ có thế, giờ thì bốn Giáo chủ còn muốn bắt luôn cả người để không chế mẹ người và đồng đảng của người.

- Ha ha ha... Người nghĩ thật đơn giản, giả như Bang chủ Thần Kỳ bang và mẹ ta cho đến những vị thân hữu không khuất phục nghe mệnh người thì sao?

Thông Thiên giáo chủ giọng lạnh băng băng :

- Nếu như thế thì tính mạng hai người xem như xong!

Hoa Thiên Hồng cười khinh bỉ nói :

- Thủ đoạn dê tiện bỉ ổi, đến Nhậm Huyền cũng chưa hẳn đã tính toán thế này, xem ra trong Tam đại phái thì Thông Thiên giáo chủ thấp hơn một bậc!

- Hừ! Thắng làm vua bại làm hầu, ai cao ai thấp dễ đoán định được sao?

Hoa Thiên Hồng bật cười thành tiếng nói :

- Cao luận! Cao luận! Hoa mỗ tuy bất tài nhưng cũng chẳng khi nào thúc thủ chịu trời, Giáo chủ cứ giở hết bản lĩnh ra đi, tại hạ nguyện tiếp cao chiêu!

- Ha ha ha... Bốn Giáo chủ là người đứng đầu một đại môn giáo đâu dễ xuất đầu!

Thông Thiên giáo chủ nói một cách ngạo nghễ rồi phát ngọn phát trần cán nam ngọc ra hiệu lệnh cho tám hồng y đạo đồng.

Hoa Thiên Hồng tức giận thét lớn :

- Lão đạo người tin tưởng chút trận thế này làm nên nổi chuyện.?

Chẳng chờ dứt câu thì bỗng nghe tám hồng y đạo đồng hô vang một tiếng, bóng người lập tức chuyển động, ánh kiếm loáng lên rợp trời chằm vào một điểm là người Hoa Thiên Hồng tấn công.

Hoa Thiên Hồng từng lâm đại địch, vừa rồi nhìn thấy tám gã đạo đồng tuổi chỉ mười bốn mười lăm xuất trận thì trong lòng có ý khinh thường, nhưng lúc này vừa thấy thế trận xuất động tấn công vào kiếm kiếm giao thoa như màn lưới không một chút kẽ hở thì bất giác chấn động. Tình thế cấp bách, đỡ trước thì hở sau, chống trái thì hông phải nên bất đắc dĩ thì triển bộ pháp lách người né tránh.

Thế nhưng thế trận chuyển động nhanh dần, kiếm như bóng tùy hình, chàng nhảy tránh nơi nào cũng đều thấy bóng kiếm theo liền bên người. Hoa Thiên Hồng tức giận thét lớn một tiếng trấn uy, tay phải xuất tuyệt chiêu Khốn Thú Đầu Công, tay trái phát chỉ lực chống trả.

Gần như cùng lúc, Bạch Tố Nghi cũng bị hai kiếm lướt tới tấn công, cô ta phải phòng thủ, chớp mắt hai người đều bị vây kín trong Khảm Ly kiếm trận.

Thông Thiên giáo chủ đứng ngoài nhìn thấy đệ tử vừa ra tay đã chiếm thế thượng phong thì đắc ý cười lớn nói :

- Bạch Tố Nghi, đạo kiếm không có mắt, nhanh buông tay chịu bại, kéo người ta ra tay sơ xuất nguy đến tính mạng thì đáng tiếc!

Bạch Tố Nghi chống đỡ đến mệt đầu còn thời gian nghe những lời sàm của lão ta, võ công cô ta học chủ yếu phòng thủ tự vệ là chính, cho nên giờ bị vây tấn công thì triển lại khả dĩ cầm cự. Ngược lại Hoa Thiên Hồng lấy công làm thủ, nhưng đối phương đều là những tay kiếm thủ xuất sắc, nếu như đơn chiến độc đấu cũng đã là cao cường, giờ đây liên thủ thành thế trận thì uy lực tăng lên gấp nhiều lần. Đã thế đối phương dụng đoản kiếm, thế công cần tiếp cận, chiêu thức ra liên miên bất đoạn, khiến Hoa Thiên Hồng trở tay ra chiêu rất vất vả, chùng như tuyết học Khốn Thủ Đầu Công và cả tà môn sát thủ Tập Nhi Tử tam chỉ không thể thi triển cho tròn chiêu thức được.

Qua chừng hai mươi chiêu thì chàng và Bạch Tố Nghi đều đã lúnh quính tay chân, trước mặt đối phương giờ chẳng còn thấy người đâu nữa mà chỉ là một màn kiếm bao trùm lấy khắp người họ, gần như bất cứ lúc nào cũng dễ thương bọn họ một cách dễ dàng.

Cũng may là tám hồng y đạo đồng được lệnh trước của Giáo chủ là chỉ bắt sống, cho nên kiếm trận liên bích chằm bích họ bại thủ mà chưa ra tay sát thương.

Lại nói, Thông Thiên giáo chủ đứng ngoài nhìn Bạch Tố Nghi động đấu thì càng thấy đẹp kinh hồn, thân hình thướt tha của cô nàng loáng thoáng trong màn kiếm như tiên nữ vờn kim vân. Bất giác trong lòng chỉ sợ nếu như một lưỡi kiếm vô tình chạm vào làn da thịt ấy thì thực là tiếc của trời!

Trong đầu nghĩ rồi cười gằn một tiếng, thân hình xoay một vòng lướt vào giữa kiếm trận thật nhẹ nhàng, xuất chỉ lực điểm nhanh vào người Bạch Tố Nghi.

Bạch Tố Nghi đấu với mấy tay kiếm sĩ đã thấm mệt, khi ấy nghe thấy tiếng chỉ lực rít sau lưng định nhảy người né tránh nhưng cũng không đường để tránh, “hự” rên lên một tiếng, người loạng choạng muốn khụy xuống.

Thông Thiên giáo chủ vòng tay khoát đỡ lấy thân hình mềm nhũn của cô ta, đồng thời ngọn phát trần trong tay phát mạnh một chiêu hướng Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng đại nộ thét dài một tiếng, nhảy người né tránh chiêu phát trần, tay trái vung chưởng trả đòn.

Nào ngờ tám gã hồng y đạo đồng chẳng khi nào để cho chàng kịp hờ tay, chàng vừa trở người giờ chưởng thì kiếm đã loang loáng tiền hậu tả hữu nghe rất cả người, bức bách chàng phải thâu chiêu đảo người nhào ra ngoài tự bảo.

Thông Thiên giáo chủ thấy thế cười gằn một tiếng la lớn :

- Chạy đi đâu, gục!

Ngọn phát trần trong tay thật linh diệu, thân hình lướt tới thì trở cán phát trần điểm mạnh vào huyệt Bối Du trên lưng chàng. Hoa Thiên Hồng người chưa ra ngoài liền bị khựng lại, rồi ngã người rơi trên đất.

Thông Thiên giáo chủ đắc chí cười vang, đôi mắt sáng rực lên khi nhìn vào mỹ nhân trong tay mình.

Bạch Tố Nghi huyết đạo bị khống chế, toàn thân vô lực, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, nhận ra mình bị lão đạo ôm trong tay thì thẹn và tức đến rơi nước mắt, nhưng muốn nói cũng chẳng nói thành tiếng, đành nhắm nghiền mắt lại.

Hoa Thiên Hồng nằm trên đất trượng mắt nhìn Thông Thiên giáo chủ tức tím gan tím ruột, chỉ hận không thể giáng cho lão ta một chưởng chết tức khắc. nhưng tình cảnh trước mắt thì đã chẳng thể làm gì được nữa, lực bất tòng tâm, chỉ còn biết nằm im tức giận, ngằm trong thử tự giải huyệt cho mình.

Chợt nghe Thông Thiên giáo chủ cười vang kha kha giọng khinh thị nói :

- Hoa Thiên Hồng, ta từng nghe môn đồ báo lại ngươi tuy mới xuất đạo mà uy chấn giang hồ, danh truyền tứ xứ, thế mà... Hắc hắc! Theo như ta thấy đó chỉ là lời hư ngôn mà thôi!

Hoa Thiên Hồng trừng mắt thét lên :

- Muốn đâm muốn chém tùy ý, yêu đạo ngươi chó lăm lồm!

Thông Thiên giáo chủ vuốt râu cười đắc chí nói :

- Bốn Giáo chủ có điều khó hiểu, tiểu tử ngươi đến mấy tên đạo đồng của ta còn không thắng nổi thì làm sao có thể uy danh chấn động võ lâm đương thời được chứ?

Hoa Thiên Hồng tức anh ách trong lòng nhỏ toẹt một bãi bọt quát :

- Sĩ khả sát, bất khả nhục, ngươi thân phận là Giáo chủ một giáo phái, chớ nên để mất phong độ của người!

Thông Thiên giáo chủ cười kha kha, rồi bước lên ngồi vào kiệu đặt Bạch Tố Nghi bên cạnh mình, đoạn quay đầu nhìn đạo đồng tay chấp ngọc Như ý ra lệnh :

- Phong bế Tam Dương đại mạch của hắn!

Gã đạo đồng cúi đầu “ạ” ran một tiếng, cất bước đi nhanh đến bên người Hoa Thiên Hồng lấy từ trong áo ra ba ngón ngân châm bằng một thủ pháp điêu luyện châm vào ba huyệt “Kỳ Môn”, “Nhật Nguyệt”, “Thất Khảm” trên người chàng, cuối cùng mới vung tay đánh một chưởng giải khai huyệt đạo cho chàng.

Tam Dương đại mạch bị phong bế thì chân khí không thể đề tụt, nội lực trong người vô tình trung thất tán, khiến cho một tay cao thủ nhất lưu cũng chỉ còn là một kẻ sức lực trói gà không chặt. Nguyên lý này thì hành gia đều biết, thế nhưng thủ pháp dụng ngân châm điểm huyệt như thế này thì chỉ có Thông Thiên giáo chủ nắm được quyết yếu.

Hoa Thiên Hồng thử nhấc tay nhấc chân thì đã cử động lại bình thường, thế nhưng ngậm đề khí thì chẳng một chút chân lực tụt được, chàng im bất nín giận trong lòng mặc cho đối phương xử trí.

Thông Thiên giáo chủ liếc mắt nhìn chàng cười lên ngặt nghèo rồi dùng cán ngón phát trần gỗ mấy cái vào thành kiệu. Bốn gã đạo đồng liền nhanh nhẹn nhấc kiệu lên bước đi, tiếng nhạc phía trước lại trở lên.

Hoa Thiên Hồng bị hai tên đạo đồng áp dìu hai bên đi theo sau kiệu, trong lòng phần khí vô cùng, nhưng giờ đây thì chẳng thể làm gì được đối phương.

Chàng vừa bước đi vừa nhìn Thông Thiên giáo chủ cứ vắt vẻo nửa nằm nửa ngồi trên kiệu, chốc chốc đưa đôi mắt lim dim dầy tà ý nhìn khắp người Bạch Tố Nghi. Trong đầu chàng chợt hiện lên những chuyện vừa xảy ra, chàng nhớ lại chuyện Ngọc Đỉnh phu nhân kể về đôi “Thư Hùng kim kiếm”. Cứ theo như lời Ngọc Đỉnh phu nhân thì thanh Thư kiếm lại nằm trong thanh bảo kiếm của Thông Thiên giáo chủ, điều này có thực không?...

Nhưng chỉ nghĩ thế bất giác ánh mắt chàng nhìn về gã đạo đồng theo hầu bên trái kiệu trong tay ôm khư khư thanh bảo kiếm. Cứ nhìn vỏ kiếm đen tuyền dát bạc nước màu bóng loáng cũng biết có một niên đại lâu đời, nhất định phải là một thần binh bảo khí, nhưng không biết làm sao thanh Kim kiếm lại có thể nằm bên trong nó được? Đã thế điều đáng nói nhất là chính bản thân chủ nhân của thanh bảo kiếm này là Thông Thiên giáo chủ mà cũng không biết chuyện này sao?

Chàng lại vừa nghĩ đến Ngọc Đỉnh phu nhân, thực ra bà ta là ai? Vì sao biết được tất cả những bí mật này? Khuất thân gia nhập vào Thông Thiên giáo với ý đồ gì?

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy đau đầu, rồi hình ảnh lão bà gài nua xuất hiện, mấy cái tát nẩy lửa răn đe chàng còn khiến chàng thẹn đến giờ, nghĩ cho cùng thì võ công chàng cũng chỉ là tầm thường, ngoài một chiêu Khốn Thú Đẩu Công ra kiếm pháp còn để đâu đâu chưa thi triển được đỉnh điểm, và ba chiêu chỉ pháp trong Si Vưu thất giải cũng chưa luyện thành...

Nghĩ đến đó chàng buông tiếng thở dài thấy hối hận vô cùng, lời Thông Thiên giáo chủ cũng không ngoa, đến mấy tay đạo đồng còn không thắng nổi thì làm sao mưu tính đại sự, hoán chuyển võ lâm?

Chàng vừa đi vừa suy nghĩ miên man, bỗng nhiên tiếng nhạc ngừng bật khiến chàng như sực tỉnh, ngược mắt nhìn mới nhận ra đã đến trước một tòa đạo quán nguy nga tráng lệ, tường hồng mái ngói, ánh đèn lung linh càng tôn thêm vẻ huyền ảo thanh cao của nó.

Thông Thiên giáo chủ từ trên kiệu bước xuống quay đầu lại khoát tay ra lệnh :

- Đưa vị cô nương này vào “Dưỡng Tâm điện”, tiểu tử kia thì giam vào thạch lao!

Hoa Thiên Hồng và Bạch Tố Nghi thế thì chấn động, hai người đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt như muốn nói nhiều điều, nhưng liền thấy bốn tên hồng y đạo đồng nhấc kiệu lên rào bước đi nhanh, hai tên đạo đồng khác thì kẹp hai bên người Hoa Thiên Hồng dẫn đi theo một hướng khác.

Phía sau cùng đạo quán là một thạch lao kiên cố, đây chính là nơi Thông Thiên giáo dùng để giam những tội phạm, thạch lao thiết kế một cánh cửa chấn song sắt nặng nề, đạo sĩ canh giữ thạch lao đón lấy phạm nhân mở cửa song sắt tổng Hoa Thiên Hồng vào trong một gian thạch ốc nhỏ hẹp.

Thạch ốc rộng chỉ chừng bảy tám xích vuông, chung quanh không có lấy một cửa sổ, chỉ là một ô thông gió nhỏ trên cánh cửa sắt đồng thời cũng là nơi chuyển thức ăn nước uống vào cho phạm nhân. Chính vì thế cho nên ban ngày trong thạch ốc cũng mờ mịt, khiến người ta cảm giác như đang ở dưới mặt đất.

Hoa Thiên Hồng ban đầu vừa bị tống vào thạch ốc còn chưa quen với màn đêm đen kịt, chỉ thấy trước mắt những vầng sáng trắng lóe lên rồi chợt tắt, nhưng thực ra đó chỉ là những ảo giác. Chàng định thần một hồi lâu, mới mừng tượng nhìn ra được trong thạch ốc trống không, duy nhất một mình chàng ra thì đến một viên đá hay cọng cỏ cũng chẳng có, đành bước đến góc thạch ốc ngồi phịch trên đất.

Trong đầu chàng giờ đây rất loạn, nghĩ không biết bị bắt vào đây đến bao giờ mới thoát ra được, rồi lại nghĩ cho an nguy của Bạch Tố Nghi. Chàng hít sâu một hơi thử đề khí, thấy chân lực Tam Dương đại mạch bị phong tỏa, thầm nghĩ: “Chỉ cần ta nhỏ được ba ngọn kim châm trên ngực thì thạch ốc lao nhỏ này chẳng thể giam khốn được ta...”

Nghĩ rồi bèn cởi bỏ áo ra, ba ngọn kim bạc chưa lút sâu hẳn vào trong người, đầu kim còn thấy nổi gợn lên khỏi da một chút, nếu như giờ vận được chân lực vào hai ngón tay có thể ấn mạnh hai bên thân kim để thân kim dần dần trôi lên khỏi mặt da. Thế nhưng lúc này toàn thân vô lực, đến nhấc tay nhấc chân chừng còn thấy đuối sức, bất đắc dĩ buông tay thở dài sườn sượt.

Chàng ngồi thừ ra trong đầu bao nhiêu lo toan suy nghĩ lại khởi lên, chàng nhớ Thông Thiên giáo chủ nói đến ngày rằm tháng bảy lão ta tổ chức “Tế Vong đàn”, thầm nghĩ: “Lúc đó quần hùng các phương các lộ dồn đến, oan gia chạp mặt, chỉ cần một ánh mắt bất thiện, một câu nói không thuận tai thì cũng có thể dẫn đến cục diện huyết sát máu chảy đầu rơi. Ài,... lẽ nào mẫu thân ta lại không có mặt ở đó?...”

Nhớ đến mẫu thân trong lòng chàng tự nhiên thấy thương cảm và hoài niệm, ý chí cầu sinh theo đó khởi lên mạnh mẽ, giờ đây đến rằm tháng bảy chỉ còn tám ngày, ta phải bằng mọi cách nhanh thoát khỏi đây.

Đột nhiên bên ngoài cánh cửa sắt có tiếng chân người vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng, cánh cửa chỉ hơi lay nhẹ rồi im lặng, Hoa Thiên Hồng đầu sinh nghi, thầm nghĩ Ngọc Đình phu nhân đến kịp cứu ta thì sao?

Một tia hy vọng lóe lên khiến chàng đứng dậy bước tới nhìn qua ô cửa thông gió, nhưng bên ngoài chẳng thấy bóng người nào, không nén nổi hoài nghi bèn hỏi :

- Ai?

Chỉ nghe thấy một tiếng cười lạnh lẽo âm u tựa như tiếng quỷ tiếu vọng từ sâu dưới lòng đất lên khiến cả người chàng sởn gai ốc, bất chợt cánh cửa sắt bật mở, một đạo nhân cao lớn tóc bội kiếm giắt lưng, khoanh tay đứng sừng sững trước mặt chàng.

Thạch lao tối đen, cho nên Hoa Thiên Hồng phải một lúc mới nhận ra được đạo nhân này là ai, bất giác cười lớn lên nói :

- Ta cứ ngỡ là ai, không ngờ là Hồng Diệp đạo nhân, thất kính!

Thì ra người này là Hồng Diệp đạo nhân, kẻ luôn cay cú đố kỵ với chàng vì chàng được Ngọc Đình phu nhân ưu ái đến mất đến.

Hồng Diệp đạo nhân cười khùng khục trong họng nói :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi không ngờ có ngày hôm nay nhỉ?

Hoa Thiên Hồng nhướng mày cười khinh bỉ nói :

- Hôm nay hôm qua gì! Ngươi có thù cứ báo, có oán cứ trả bất tất lắm lời!

- Hắc hắc... ngươi khẩu khí ngoan cường lắm! Chỉ sợ đến lúc tổ sư gia ngươi động thủ thì ngươi chịu không nổi!

Nói rồi lão cất bước tiến đến gần Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng ngưng mắt nhìn vào mặt đạo sĩ chỉ thấy nụ cười nanh ác và đôi mắt hàn sát khí, giật mình thầm nghĩ: “Ta thế là hết, tên tặc đạo này nhất định giết chết ta!”

Chàng trong đầu biết chết đến nơi nhưng có muốn tránh né cũng không còn được, chỉ còn biết trừng mắt nhìn thẳng vào đối phương không hề để lộ ra một chút hoảng sợ.

Nên biết Hồng Diệp đạo nhân ghen ghét đố kỵ với Hoa Thiên Hồng, đã thế lần trước trong đạo quán ở Lâm An hắn bị đánh trọng thương dưới chưởng Thiếu Dương cương khí của chàng, nên lửa hận trong lòng càng lớn. Giờ đây Hoa Thiên Hồng bị bắt giam thì tâm địa độc ác hắn dấy lên, hắn muốn trút hết lửa hận đó lên đầu chàng mới hả dạ.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, Hồng Diệp đạo nhân rút phát trường kiếm lăm lăm trong tay, mặt đầy sát cơ cười gằn nói :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi muốn sống hay muốn chết?

Hoa Thiên Hồng nhú mày ngạc nhiên nói :

- Ngươi đã muốn lấy tính mạng ta từ lâu, há còn hỏi một câu thừa như thế này ư?

- Hắc hắc... Đương nhiên, nhưng nếu ngươi nói ra không muốn chết, thì đạo gia cũng chừa cho ngươi một con đường sống, chỉ có điều sinh lộ cực hẹp, sợ ngươi không dám đặt chân đi!

Hoa Thiên Hồng trong lòng rất hồ nghi nói :

- Hoa mỗ chẳng phải là hạng tham sống sợ chết, nhưng chưa đến lúc đáng chết thì không thể chết. Ngươi thử nói xem con đường hẹp đáng sợ đến thế nào?

Hồng Diệp đạo nhân hươu thanh kiếm lên phát ra kiếm khí lạnh người cười gằn nói :

- Ngươi nhìn thấy khuôn mặt Thương Tu Khách rồi chứ? Nếu ngươi muốn sống thì đạo gia sẽ rạch mặt ngươi rồi tha cho ngươi!

Hoa Thiên Hồng nghe nói trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt Thương Tu Khách với những vết sẹo đao chạy dài bất giác rung mình, nhưng chàng không hiểu vì sao hắn hận mình đến nỗi muốn thi hành thủ đoạn độc ác tàn bạo này?

Càng nghĩ chàng càng thấy kỳ, rồi bất chợt trong đầu nghĩ ra một vấn đề cười lớn nói :

- Ha ha...! Giờ thì ta đã hiểu!

- Hừ! Ngươi hiểu gì chứ?

- Ngươi tự lên đến đây mà không có lệnh của Giáo chủ, ý đồ của ngươi tất muốn lấy mạng ta, nhưng còn sợ đắc tội với Giáo chủ, do vậy mà nghĩ ra cách hủy mặt ta để thỏa hận trong lòng ngươi!

Hồng Diệp đạo nhân cười gằn rít qua kẽ răng :

- Ngươi đoán không sai, nhưng còn chưa hiểu rằng đạo gia ngươi muốn làm thì được, nếu như ngươi bảo không muốn sống, đạo gia ngươi thành toàn cho ngươi, sau đó cao bay xa chạy còn sợ đắc tội với Giáo chủ hay không Giáo chủ gì hử?

Hoa Thiên Hồng giật mình thầm nghĩ: “Hắn hận mình tận xương cốt, nói được tất làm được...”

Nghĩ rồi vừa mắt nhìn hắn chỉ thấy trong đôi mắt hàn những đường gân huyết đỏ ngầu, sắc mặt sắc lạnh đầy sát khí tựa hồ như có thể băm chàng ra bất cứ lúc nào.

- Chuyện này ngươi để ta suy nghĩ...

Hồng Diệp đạo nhân hoành ngang thanh trường kiếm đánh giọng quát :

- Đạo gia người chẳng có nhần nại để chờ đợi!

Hoa Thiên Hồng thấy thần sắc đạo nhân đã quyết, hiểu hôm nay khó thoát khỏi tay hắn, nhưng nếu chết thế này thì quá oan uổng, lại nghĩ: “Như Thương Tu Khách tiền bối tuy dung mạo bị hủy, tay bị đoạn mất một cánh, nhưng vẫn thành danh anh hùng hào kiệt, ta đại sự chưa thành chẳng lẽ chịu chết một cách vô vị thế này sao?”

Nghĩ thế trấn định cười nhạt nói :

- Hồng Diệp, người hôm nay lợi hại lắm, Hoa mỗ chẳng tiếc gì dung mạo này, người cứ ra tay đi!

Hồng Diệp đạo nhân chừng như bị bất ngờ, trừng mắt nhìn chàng cười kha kha nói :

- Được! Thực không ngờ tiểu tử người cũng chỉ là loại tham sinh úy tử!

Dứt lời sải chân bước lên một bước, thanh trường kiếm trong tay vung lên nghe xé không nghe rợn người, tiếng cười của lão đạo nhân nghe đắc ý vô cùng.

Hoa Thiên Hồng nguyện bỏ dung mạo cầu sinh, thực ra cũng chỉ vì nằm trong tình thế bất đắc dĩ, khi này thấy đối phương vung kiếm lên chuẩn bị động thủ thì mặt sạm lại bởi đau khổ, dù muốn né tránh cũng không có khả năng, đành nhắm mắt lại đón nhận những nhát kiếm tàn khốc của hắn.

Đột nhiên “ầm” một tiếng, cánh cửa sắt nặng nề bị chấn động mạnh khiến cả gian thạch thất như rung lên, âm thanh cánh cửa vang rền nghe đinh tai nhức óc, cả Hoa Thiên Hồng và Hồng Diệp đạo trưởng đều giật mình nhìn ra ngoài.

Hồng Diệp đạo trưởng kiếm ra nửa chừng thấy có người xuất hiện thì kinh ngạc vô cùng, nhưng lão ra trong lòng đã quyết không tha cho Hoa Thiên Hồng, nên kiếm vốn định rách mặt chàng liền trở hướng đâm thẳng vào ngực Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng trong tình thế nguy hiểm, bản năng sinh tồn tự nhiên thúc đẩy chàng gấn sức lách người qua trái, khiến cho mũi kiếm đâm chệch vào ngực trái.

Chợt nghe một tiếng người như sấm dậy gầm lên :

- Nghiệt chương, to gan!

Trong tiếng quát, một thân hình tròn như quả cầu từ ngoài vọt vào gần như cúg lúc với Hồng Diệp đạo trưởng hạ kiếm, chỉ thấy ánh kiếm thép loáng lên khiến Hồng Diệp đạo trưởng nghe ớn lạnh cả người trở kiếm lại chống đỡ.

Nhưng lão ta vừa thấy ánh kiếm loáng lên thượng bộ, kiếm chưa kịp hóa chiêu thì ánh kiếm biến mất nhanh như chớp.

Hồng Diệp đạo trưởng kịp nhận ra đối phương là một lão quái nhân tóc râu rối bởi kết làm một khối, toàn thân tứ chi chỉ còn lại duy nhất một cánh tay dùng thanh trường kiếm vừa để di chuyển vừa để ra tay, thoát trông chẳng khác gì một quả cầu lông khiến lão ta sồn gai óc, đầu kiếm và chuôi ra hướng cửa.

Lão quái nhân cười khùng khục mấy tiếng thét lớn :

- Dễ chạy được sao?

Thanh kiếm cong lại tung người lão lên không trung, đồng thời kiếm từ trên không phóng chớp xuống đầu Hồng Diệp đạo trưởng nhanh không tưởng nổi, Hồng Diệp đạo trưởng thấy người này thân hình dị dạng, chiêu ra cổ quái thì đã mất hẳn tinh thần, nhưng trong cơn nguy cấp cũng phóng kiếm lên chống trả.

Nào ngờ kiếm lão ta vừa vung lên thì kiếm đối phương chợt biến mất, tự nhiên bên dưới hạ bộ hàn phong lạnh lạnh cả thân hình tròn như trái cầu của quái nhân rơi nhanh xuống ra một đường kiếm quét ngang đôi chân Hồng Diệp đạo trưởng.

Hồng Diệp đạo trưởng đến khi nhận ra chiêu đầu chỉ là hư chiêu thì đã muộn, thế kiếm biến hóa từ thượng chuyển hạ trong cái chớp mắt, Hồng Diệp đạo trưởng rú dài một tiếng thảm thiết, đôi chân đoạn lìa tận đùi, người đổ xuống như thân chuối chét ngất.

Hoa Thiên Hồng vừa rồi trúng kiếm tuy đau đớn, nhưng nghiêng rằng chịu đau, nhân vì chàng nhận ra có nhân vật cổ quái xuất hiện vào đúng lúc này. Đến khi nhận ra nhân vật này là ai chàng mừng khôn tả, quên mất cả nhát kiếm trên ngực buột miệng la lên :

- Chúc mừng Chu lão tiền bối, xem như thoát khỏi mười năm bị giam khốn nhé!

Thì ra lão quái nhân vừa xuất hiện chính là “Hàn Đàm Quái Tẩu” Chu Nhất Cuồng bị giam khốn mười năm nay trong khô đầm Tổng đường Thần Kỳ bang. Lão trên thân chiếc áo cộc màu lam, lưng thắt dải lụa đỏ khiến người càng thêm cổ quái dị thường, may mà Hoa Thiên Hồng từng sống với lão ta nếu không người đầu tiên bắt gặp lão ta hẳn khiếp vỡ mật.

Hàn Đàm Quái Tẩu nghe chàng nói vậy thì cười kha kha, rồi chẳng thấy lão ta thì triển thân pháp như thể nào, nhưng thân hình như cả bóng hơi vọt đến trước mặt chàng nói :

- Tiểu tử, nói đi! Người là Hoàng Phủ Tinh hay là Hoa Thiên Hồng?

- A,... vãn bối đã hồi phục bỗng lai tách danh đương nhiên phải là Hoa Thiên Hồng.

Chàng đáp rồi ôm quyền thi lễ nói :

- Đa tạ lão tiền bối cứu mạng!

Hàn Đàm Quái Tẩu “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Chẳng dễ dàng đến thế đâu, người tự như tái ông thất mã biết họa hay phúc mà vội mừng?

Hoa Thiên Hồng hiểu được con người lão ta tính khí rất cổ quái, chỉ cười điềm nhiên nói :

- Vãn bối chịu sóng dập gió dồn không biết bao nhiêu lần, an nguy tính mạng đã chẳng còn trọng lắm đâu!

Vừa nói hết câu chợt thấy ngực nhói đau lên một cái, cúi đầu nhìn thấy vết thương kiếm bên ngực phải máu vẫn còn chảy ra rất nhiều.

Hàn Đàm Quái Tẩu cười khùng khục chẳng nói gì thêm, rồi tung người lên phóng chỉ lực điểm nhanh mấy huyệt đạo trên ngực chàng khiến vết thương phút chốc không còn chảy máu nữa.

Hoa Thiên Hồng cười nói :

- Cuối cùng vẫn phải phiền đến lão tiền bối...

Hàn Đàm Quái Tẩu thi thủ xong chợt nhận ra trong người chàng có gì khác thường, “í” lên một tiếng hỏi :

- Chân khí trong người ngươi làm sao lại trở trệ?

Hoa Thiên Hồng thầm bội phục lão ta thật cao minh, vừa điểm vào huyệt đạo của mình mà đã biết chân khí trong người mình trở ngại, bèn đáp :

- Vãn bối bị Thông Thiên giáo chủ dùng ba ngọn ngân châm phong bế Tam Dương đại mạch...

Hàn Đàm Quái Tẩu không đợi chàng nói hết câu liền vạch áo chàng ra xem, quả nhiên nhìn thấy ba đầu ngọn kim trên ba đại huyệt, liền vận nội lực vào hai đầu ngón tay nhổ ba ngọn kim chân dài cả năm thốn ra. Hoa Thiên Hồng được giải khai Tam Dương đại mạch liền ngồi xuống bàn tọa vận công điều khí.

Hàn Đàm Quái Tẩu chờ chàng vận khí điều tức một lúc mới đánh tiếng hỏi :

- Tiểu tử, người giết được Bạch Quân Nghi rồi chứ?

Hoa Thiên Hồng hít sâu một hơi nói :

- Tiền bối lẽ nào đã biết còn cổ hủ...

Hàn Đàm Quái Tẩu “hừ” một tiếng nặng nề hỏi tiếp :

- Vậy thanh Kim kiếm đâu? Trao cho lão phu!

- Kim kiếm chưa đắc thủ, thế nhưng vãn bối đã biết được nhiều điều về nó, ngày mười lăm tháng bảy tới đây tại “Tế Vong đàn” rất có thể thanh Kim kiếm xuất hiện!

Hàn Đàm Quái Tẩu bắt chợt chớp tay vào vai chàng bóp mạnh, gần giọng hỏi :

- Nói thực đi! Thanh Kim kiếm hiện nằm trong tay ai?

Hoa Thiên Hồng cắn răng chịu đau nói :

- Văn bối cũng không dám đoán chắc, cho nên thời cơ chưa đến văn bối không dám nói bậy!

Hàn Đàm Quái Tẩu tay nắm ngón như nắm móc câu bóp càng mạnh hơn, giọng phần nộ nói :

- Người dám dối lão phu!

Hoa Thiên Hồng bị bàn tay độc nhất như thép của lão ta bóp vào vai khiến xương gần như muốn vỡ ra đau đến cả mồ hôi thì không còn chịu nổi thét lớn :

- Buông ra!

Hàn Đàm Quái Tẩu cười khục khục mấy tiếng, buông thông tay ra hỏi lại :

- Người nói thực đi! Thanh Kim kiếm hiện tại nằm trong tay người nào?

Hoa Thiên Hồng tức giận xẵng giọng nói :

- Thanh Kim kiếm nằm trong tay Thiên Ất Tử, lão có bản lĩnh thì đến đó mà lấy!

Hàn Đàm Quái Tẩu trừng mắt nhìn chàng chừng như hoài nghi hỏi lại :

- Làm sao biết được?

- Tin không tin tùy lão, nếu không thì cứ đến hỏi Thiên Ất Tử xem lão ta đáp thế nào?

Hàn Đàm Quái Tẩu nghe vậy thì cười khùng khục quái đản nói :

- Con lừa già Thiên Ất Tử hiện còn bận thành thân với trưởng nữ Bạch lão đầu chẳng rảnh thời gian, chờ lát nữa lão phu sẽ đi hỏi.

Hoa Thiên Hồng nghe thế thì mặt biến sắc, vội nói :

- Lão tiền bối, chúng ta nhanh đến đó xem xem!

- Í! Bạch Tiêu Thiên đối với người có ân đức gì chứ? Con gái hắn gặp chuyện, việc gì đến người mà phát hoảng?

Hoa Thiên Hồng nhú mày nói :

- Bạch Tố Nghi là một vị cô nương thiện lương chân chất, chúng ta lẽ nào thấy cô ta gặp hiểm cảnh không cứu?

Chàng tâm trường hiệp nghĩa sẵn có, không chút tự tư tự lợi, cho nên một câu nói ra khí khái vạn tượng.

Hàn Đàm Quái Tẩu cười nhạt nói :

- Bạch Tiêu Thiên con người thấy lợi quên nghĩa, giam khổn lão phu dưới khô đầm đến mười năm, lão phu hận chưa báo được hắn, giờ thất hắn chịu quả báo thì sướng cả người đây! Hắc hắc...

Nói đến đó lão quả nhiên cất tiếng cười ngất như thích thú, rồi tiếp :

- Lão phu chẳng phải là loại tiện cấp thiên sinh, lười đi cứu con hắn!

Hoa Thiên Hồng tức giận nói :

- Hừ! Con người chứ đâu phải cầm thú mà không có suy nghĩ phân biệt trái sai, nợ có chủ oan có đầu, lẽ nào thấy người lương thiện nguy chẳng cứu?

Nói rồi chàng giơ tay giật lấy thanh Thiết kiếm trong tay Hàn Đàm Quái Tẩu.

30. Chương 30: Vương Kiềm Quy Lai

Hàn Đàm Quái Tẩu cực nhanh, rụt thanh Thiết kiếm lại lạnh giọng nói :

- Người nói chẳng giữ lời, còn xứng gọi là nhân vật anh hùng chẳng?

Hoa Thiên Hồng trong lòng chỉ nôn nóng cứu người gắt giọng hỏi :

- Tại hạ không giữ lời hứa gì chứ?

Hàn Đàm Quái Tẩu chùng như cổ tình kéo dài thời gian, cất giọng rề rà nói :

- Người đã hứa với ta là giết Bạch Quân Nghi...

Hoa Thiên Hồng cắt ngang nói ngay :

- Tại hạ lực bất tòng tâm!

- Hừ! Người còn đồng ý tìm Kim kiếm về cứu lão ta thoát khỏi chiếc đầm chết tiệt đó...

- Nhưng tại hạ còn chưa lấy được Kim kiếm!

- Một năm rồi lại một năm, người cũng chẳng trở lại nhìn xem lão phu sống chết thế nào?

Hoa Thiên Hồng đã rất nóng lòng cứu Bạch Tố Nghi, cứ thấy lão ta dây dưa thì tức giận thét lớn :

- Tại hạ có muốn cũng chẳng thể làm được!

Dứt lời chàng nhảy vọt định phóng nhanh ngoài cửa thạch ốc.

Hàn Đàm Quái Tẩu vung thanh Thiết kiếm lên chém một đường bức chàng thoái lùi nguyên vị chẳng dám mạo hiểm xông ra.

Hoa Thiên Hồng biết lão quái nhân này thân thủ rất lợi hại, cho nên tức anh ách trong lòng mà chẳng làm gì được, cười khinh ra mặt đổi giọng nói :

- Người đã chẳng cứu người, lại còn cản đường ta, há chẳng thấy tổn âm đức lắm sao?

Hàn Đàm Quái Tẩu ngửa cổ cười lên kha kha nói :

- Đây là sự trừng phạt của ông trời đối với Bạch Tiêu Thiên, người có võ công thiên bạc không đáng là đối thủ của Thiên Ất Tử lão đạo, đến đó chẳng những không cứu được người mà chỉ còn nộp mạng cho yêu đạo!

Hoa Thiên Hồng thấy lão ta ngoan cố quyết ý cản chân mình, trong lòng càng tức giận hơn thét lớn một tiếng nhào người tới vung tay trái phát chiêu Khốn Thú Đầu Công đánh tới.

Hàn Đàm Quái Tẩu nhìn thấy chàng dùng chính tuyệt chiêu của mình để đánh mình thì buồn cười la lên :

- Í! Tiểu tử người khá lắm!

Rồi cầm thanh Thiết kiếm bên cạnh người, vung tay lên cũng phát chiêu Khốn Thú Đầu Công hóa giải chiêu chưởng của chàng.

Hai chưởng tiếp nhau, Hàn Đàm Quái Tẩu chưởng âm xuất bảy thành chân lực dồn ra.

Hoa Thiên Hồng nào có ý đấu nhau với lão ta, khi thấy lão thối chân lực vào chưởng thì vội biến chưởng hóa giải cổ kình lực thiên cân của Hàn Đàm Quái Tẩu, rồi nhào người tung lên không vượt qua đầu lão ta thoát nhanh ra cửa.

Hàn Đàm Quái Tẩu biết bị lừa, tức giận thét lớn :

- Tiểu tử, người chạy đi đâu!

Vội chộp xuống đất tạo thế bật vọt ra ngoài đuổi theo.

Hoa Thiên Hồng thoát được sự cản trở của Hàn Đàm Quái Tẩu thì cầm đầu chạy một mạch ra thạch lao, nguyên mấy tên đạo sĩ giữ lao đều bị Hàn Đàm Quái Tẩu phong bế huyết đạo, cho nên chàng như nơi không người.

Ra đến bên ngoài, cứ nhắm hướng nào điện lâu cao nhất mà chạy, Hàn Đàm Quái Tẩu chống kiếm tung người từng cái nhưng nhanh không tưởng, bám theo chàng cười kha kha nói :

- Tiểu tử ngươi không ngờ nội lực tăng tiến nhanh như vậy, phải chăng nhờ vào được vật gì?

- Đan Hỏa Độc Liên!

Hoa Thiên Hồng vừa đáp vừa ngoái đầu nhìn, bất giác thầm nghĩ: “Thì ra lão ta dùng thanh kiếm của mình thể trạng để chống người đi, thảo nào mà không chịu trả lại cho mình!”

Hàn Đàm Quái Tẩu cười nói tiếp :

- Tiểu tử, ta nghe nói Ngọc Đình phu nhân bị ngươi hớp hồn, sao giờ còn đi lại với Bạch Tố Nghi?

Hoa Thiên Hồng ửng đỏ mặt tức giận nhưng chưa nói gì được, đột nhiên có tiếng hét lớn :

- Hoa Thiên Hồng đứng lại!

“Vèo” một tiếng, bóng người thoáng hiện ra theo sau tiếng hét, chính là một trong tám tay hồng y đạo đồng hồi đêm tham gia Khảm Ly kiếm trận vây đánh chàng, hẳn như biết chàng lợi hại, cho nên vừa đến đã vội trở tay rút phát kiếm ra.

Hoa Thiên Hồng nhớ lại cảnh bị vây khốn trong Khảm Ly kiếm trận còn tức giận, thầm nghĩ: “Thiên Ất Tử là một trong những kẻ thù giết cha ta, hẳn đặc ý với Khảm Ly kiếm trận, nếu giờ ta khử đi một tên đạo đồng khiến cho kiếm trận khuyết đi một phương thì chẳng hay hơn sao!”

Nghĩ thế chàng cứ vờ chạy tiếp chẳng dừng lại, tên đạo đồng tức giận phóng kiếm chém ào tới, Hoa Thiên Hồng đã ngưng tụ chân lực trở người ra ngoài vung tay trái đánh thốc ra một chưởng phản kích.

Tên đạo đồng giật mình vội nhảy thoái người về sau, nhưng đúng lúc ấy Hàn Đàm Quái Tẩu cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử ngươi luyện còn chưa thành thực, xem đây!

“Vèo” một tiếng, hồng y đạo đồng vừa kịp tránh một chưởng của Hoa Thiên Hồng thì đã thấy chưởng thứ hai từ cánh trái đánh tới, mắt hắn hoa lên tay chân quỳnh quáng định nhào người né tránh nhưng không kịp.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng kèm theo tiếng rú thảm, cả người hồng y đạo đồng tung ngược lên không văng ra ngoài cả hai trượng chết tốt.

Hai người đều thi triển cùng một thủ pháp, nhưng sai biệt không phải ở chỗ ra tay nặng nhẹ hay tốc độ nhanh chậm, mà chính là hỏa hầu thâm thiển và cảnh giới công lực tinh thâm bất đồng. Hoa Thiên Hồng tuy luyện một chiêu Khốn Thủ Đầu Công đạt đến chỗ thành thực đắc tâm ứng thủ, nhưng so với Hàn Đàm Quái Tẩu ra tay thì kém xa, lão ta ra chiêu từ thời gian, bộ vị, thổ khí, phát lực không đâu là không hợp tiết, chưởng lực phát ra khiến đối phương muốn thủ chẳng được, muốn chạy chẳng xong, hoa mắt quỳnh tay mà chịu đòn.

Hoa Thiên Hồng cũng tự hiểu ra điều này, nhìn thấy Hàn Đàm Quái Tẩu chỉ một tay vừa dụng kiếm chống người vọt đi vừa ra tay tấn công mọi cử chỉ hành động nhanh không tưởng, bất giác trong lòng cảm phục. Nhưng khi ấy tình thế không cho chàng suy nghĩ nhiều liền quay người phóng chạy tiếp vào hướng quán lâu.

Chốc lát chàng chạy đến trước một tòa lầu cao hơn, bên trên hoành ngang một tấm biển lớn đề ba chữ theo lối cổ thư “Dưỡng Tâm điện”, Hoa Thiên Hồng chân chưa kịp lên bậc cấp thì tiếng lớn vang lên, tiếp liền đám đồng y đạo đồng hồi tối theo chân Thiên Ất Tử tên nào cũng lăm lăm trường kiếm từ trong điện nhảy ra.

Hoa Thiên Hồng có kinh nghiệm hơn với đạo đồng này, nên không để cho chúng kịp bày thế trận, lao người tới tên đạo đồng ra đầu tiên quát lớn :

- Thiên Ất Tử, ngươi nhanh rút ra đây, Chu Nhất Cường đến đòi lại thanh Kim kiếm!

Gã đạo đồng phóng ra đầu tiên tức giận nói :

- Tiểu bối vô lễ, người biết đây là chốn nào không mà dám vào làm loạn!

Hoa Thiên Hồng chủ động tấn công, gã đạo đồng tuy đơn chiêu độc đấu nhưng cũng chẳng hề yếu kém, sáu tên còn lại tìm cách tham chiến. Nháy mắt song phương đã đấu nhau hai mươi chiêu, Hoa Thiên Hồng án ngay trước diện môn quyết không để chúng thi triển thế trận. Bảy tên đạo đồng còn lại tuy đồng xông lên vây đánh, nhưng bị khuyết một người, thế trận chẳng thi triển được khiến uy lực giảm đi rất nhiều, bởi vậy thế đông mà vẫn không làm gì được Hoa Thiên Hồng.

Thế nhưng, Hoa Thiên Hồng một đấu bảy tên đạo đồng với bảy thanh bảo kiếm trong tay quyết chẳng dễ dàng, chàng phải xuất chưởng tận lực mà đấu, khiến cho vết thương kiếm trên ngực lại chảy máu ra đau lên từng cơn. Chàng giơ tay phải đưa lên ôm lấy vết thương, chỉ còn lại một tay đấu nhanh với bọn đạo đồng, khiến tình hình phút chốc trở nên nguy hiểm.

Chu Nhất Cuồng đứng ngoài xem đấu, thấy chàng rơi vào hiểm cảnh cười ha hả nói :

- Tiểu tử, võ công lão phu sáng chế ra không xong ư?

Hoa Thiên Hồng bị vây đánh đến bỏ hơi tai, vậy mà lão ta không hề ra tay trợ lực còn châm chọc, tức giận thét lớn :

- Chỉ mấy tên nhãi đạo này không thấu thập nổi còn đứng đó mà đắc ý!

Chu Nhất Cuồng bị nói một câu rất mặt, cười khùng khục vùng mạnh thanh Thiết kiếm trong tay nói lớn :

- Vậy thì xem kiếm pháp của cha người hay ho đến đâu?

Thiết kiếm vọt khỏi tay Chu Nhất Cuồng bay vù tới tạo nên ánh hàn quang đen như một làn khói, một tên hồng y đạo đồng đứng đúng hướng bay của thanh Thiết kiếm vội ngoái đầu nhìn, vừa lúc thanh Thiết kiếm bay ngang qua đầu hắn, chẳng chút suy nghĩ hắn liền vùng kiếm lên chém mạnh vào thanh Thiết kiếm ý định không cho Hoa Thiên Hồng kịp bắt.

“Kong” một tiếng ngân dài đình tại nhất óc kèm theo ánh lửa tóe sáng rực, gã đạo đồng hộ khẩu tê dại, tay nhẹ hẫng đi, thanh kiếm trên tay gãy làm mấy khúc lăn lảo xoảng trên nền đá.

Lại nói, thanh Thiết kiếm chẳng những không hề suy xuyến mà hướng bay cũng chẳng thay đổi cứ bay tới người Hoa Thiên Hồng, đủ thấy khi phóng kiếm Chu Nhất Cuồng đã vận một nội lực mạnh đến chừng nào.

Hoa Thiên Hồng thấy kiếm bay đến nơi giơ tay chớp lấy, nào ngờ một tên đạo đồng khác lại chém kiếm vào quyết không cho chàng bắt kiếm. Hoa Thiên Hồng tức giận, tay phải vẫn tiếp tục bắt kiếm, tay trái ra chưởng nhanh thần tốc đánh tạt vào mé thân kiếm hắn, thoát trông song phương, như định một chiêu lưỡng bại câu thương.

Chỉ nghe “vù” kèm theo tiếng rú thảm, Hoa Thiên Hồng vừa kịp chớp lấy đốc kiếm, chùng tay xuống quét nhanh cùng lúc thì tay phải một chiêu “Thu Phong Tảo Diệp”, gần như cùng lúc thì tay trái cũng đánh bật được kiếm đối phương ra ngoài. Gã đạo đồng lãnh đủ một kiếm chém ngang khiến cả người gần như lìa hai đổ ập xuống trên vũng máu.

Chuyện nói ra thì chậm, nhưng từ khi Hàn Đàm Quái Tẩu phóng kiếm cho đến khi Hoa Thiên Hồng chớp bắt được kiếm ra chiêu hạ tên đạo đồng thứ hai chỉ diễn ra trong cái chớp mắt, khiến đám đạo đồng còn lại chấn động thất sắc bất giác đều thoái lùi một bước.

Thanh Thiết kiếm của Hoa Thiên Hồng hai năm bị “Hàn Đàm Quái Tẩu” Chu Nhất Cuồng giữ lại dưới khô đầm trong Tổng đường Thần Kỳ bang, giờ vật về cố chủ, chàng nắm lại trong tay thân quen của mình bất giác tinh thần phấn chấn tự tin hẳn lên.

Chỉ thấy người di bộ tận, tay vùng kiếm lướt, chiêu thổ như châu liên tu bất tận tấn công bọn đạo đồng, đến vết thương trên ngực máu chảy ròng ròng chàng cũng như không hay biết nữa.

Chớp mắt, cả sáu tay đạo đồng còn lại bị đánh tán loạn, quýnh tay quýnh chân phòng thủ hóa giải kiếm pháp của Hoa Thiên Hồng, chẳng còn có cơ hội tấn công, thật uống cho chúng luyện thanh độc môn Khảm Ly kiếm trận nhưng chẳng thể nào thi triển được.

Bỗng nhiên nghe Chu Nhất Cuồng cười dài nói :

- Ta cứ ngỡ kiếm pháp của Hoa Nguyên Tử ghê gớm lợi hại lắm, không ngờ cũng chỉ có thế!

Hoa Thiên Hồng bị kích một câu tức giận trong lòng, thế nhưng chẳng hề lên tiếng, cứ ngẩn rờng vung kiếm tấn công bọn đạo đồng. Trong đầu chàng nghĩ đến tình cảnh Bạch Tố Nghi rơi vào tay Thiên Ất Tử khác gì cừu non vào miệng hổ, cho nên cố thanh toán nhanh bọn đạo đồng này để vào cứu cô nàng.

Thế nhưng, tám tay đạo đồng đều là đệ tử chân truyền của Thiên Ất Tử, cho nên tuy tuổi cũng nhỏ nhưng võ công lại không kém, vì thế Hoa Thiên Hồng tuy thắng thế mà vẫn chưa hạ nổi chúng.

Lại nói, lúc này trong đạo quán nghe động, bọn đạo sĩ tủa ra vây kín trước tiền điện, tên nào tay cũng lăm lăm kiếm chỉ chờ thấy đồng bọn thất cơ là nhảy vào trợ chiến ngay. Cứ xem tình thế này thì Hoa Thiên Hồng muốn xông vào trong gặp Thiên Ất Tử quyết không phải là chuyện đơn giản.

Đột nhiên từ trong điện một tên hồng y đạo đồng khác hai tay chấp Bích Ngọc Như Ý bước nhanh ra nghiêm trọng hô lớn :

- Giáo chủ truyền pháp dụ, chúng đệ tử ngừng tay, cung nghênh Chu lão tiên bái nhập điện!

Sáu tên đạo đồng vừa nghe thế liền tháo kiếm nhảy thoái lùi sau, đạo đồng chấp Lục Ngọc Như Ý bước nhanh xuống bậc tam cấp đến trước người “Hàn Đàm Quái Tẩu” Chu Nhất Cuồng cúi người thi lễ nói :

- Đệ tử Thanh Liên, tham kiến Chu lão tiên bái.

Chu Nhất Cuồng đảo nhanh đôi mắt hổ gần giọng :

- Sao? Lão phu bị gãy hai chân, chẳng lẽ Thiên Ất Tử cũng bị gãy mất hai chân rồi sao chứ?

Thanh Liên đạo đồng nói :

- Ba vị tổ sư gia của bốn giáo lâu nay bề quan tĩnh tu vẫn thế ngoại hôm nay quang lâm, cho nên Giáo chủ đang bận hầu tiếp bên cạnh, không thể ra tiếp thất lễ, chỉ mong lão tiên bái hải hàm!

Chu Nhất Cuồng cười ngất nói :

- Lão phu chính cũng bề quan tĩnh tu mười năm nay vừa mới ra ngoài, ba vị tổ sư gia của các người không hù nổi ta đâu.

Lão hơi ngừng lại, đưa mắt nhìn Thanh Liên đạo đồng từ đầu đến chân hất hàm hỏi :

- Người là đệ tử thân truyền của Thiên Ất Tử?

Thanh Liên đạo đồng cúi đầu đáp :

- Trong bốn giáo hồng y đệ tử đều là do Giáo chủ chân truyền.

- Vậy thì tốt lắm, lão phu với sư phụ các người là bằng hữu thân giao, các người nhanh đi lấy một chiếc ghế rồi lệnh bốn hồng y đạo đồng khiêng lão phu vào!

Thanh Liên nghe thì hơi do dự, nhưng rồi đưa mắt nhìn đám hồng y đạo đồng nói :

- Chu lão tiên bái là bằng hữu thâm giao với Giáo chủ, lão nhân gia đi lại bất tiện, nhanh lấy một chiếc ghế để lão nhân gia ngồi khiêng vào hội kiến Giáo chủ.

Chu Nhất Cuồng trừng mắt thét lớn :

- Tiểu đạo người lanh miệng lanh mồm lắm, hừ... chốc nữa lão phu cho người mở mắt xem lão phu đi lại có bất tiện hay không?

Thanh Liên cứ lờ đi như không nghe thấy chốc lát đã thấy hồng y đạo đồng tìm ra một chiếc ghế dựa, cúi đầu nói :

- Mời Chu lão tiên bái!

Chu Nhất Cuồng cười nhạt một tiếng, cánh tay duy nhất chống nhẹ mặt đất tung cả người lên không rơi nhẹ ngồi xuống ghế, Thanh Liên vội vàng quay người đi trước dẫn đường, bốn tên hồng y đạo đồng khác nhắc chiếc ghế lên khiêng đi theo sau.

“Dưỡng Tâm điện” là nơi trường cư của Thông Thiên giáo chủ, điện cao ba tầng lầu, xây dựng nguy nga tráng lệ, trang trí thanh cao quý phái không thua kém gì một vương phủ. Tại các hành lang lối đi đều có đạo sĩ áo vàng chấp trường kém đứng nghiêm túc canh phòng vô cùng cẩn mật.

Hoa Thiên Hồng nắm thanh Thiết kiếm theo sau đoàn người đi lên đến đệ tam lầu, đến trước một gian tĩnh thất rèm cửa buông kín, hai bên lại có hai đạo đồng canh gác.

Thấy đoàn người đến, hai đạo đồng áo vàng nhanh chóng vén rèm lên, Thanh Liên đạo đồng bước chân vào trong hô lớn :

- Khải bẩm Giáo chủ, Chu lão tiên bối quang lâm!

Thông Thiên giáo chủ xuất hiện ở cửa đơn thủ trước ngực hơi cúi đầu mỉm cười nói :

- Chu huynh lâu nay vẫn khỏe, thứ cho bản đạo không ra ngoài nghênh tiếp được.

“Hàn Đàm Quái Tẩu” Chu Nhất Cuồng cười kha kha nói :

- Con lừa ngươi xem ra càng lúc càng hôi!

Thông Thiên giáo chủ chẳng giận trước một câu chào khiếm nhã của đối phương chỉ mỉm cười, bất chợt ánh mắt cứ ngưng nhìn lên người Chu Nhất Cuồng vẻ ngạc nhiên nói :

- Chu huynh bản mạng thật lớn. Bội phục! Bội phục!

Vừa nói vừa tránh đường chìa tay mời khách.

Chu Nhất Cuồng cười ngất, chỉ thấy tay lại động nhẹ cả người rời khỏi ghế vội nhanh vào bên trong.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy Chu Nhất Cuồng tứ chi đã mất đi ba, còn duy nhất một cánh tay nhưng uy phong vẫn凛冽, bất giác nghĩ lại mình tự phản chấn hắt lên, ngừng cao đầu sải chân bước theo vào. Thông Thiên giáo chủ đứng bên cửa, song phương nhìn nhau, trong ánh mắt lão hàm chứa một nụ cười khó hiểu.

Tĩnh thất rộng rãi thanh tịnh lạ thường, quanh tường ngoài những chiếc cửa sổ điêu khắc chạm trổ tinh tế là những bức tranh thủy mặc miêu tả phong cảnh tiên bồng, bức tường giữa treo đồ hình bát quái tượng trưng cho Đạo giáo, ngoài ra còn có những bức tranh tượng các vị tổ sư môn giáo.

Trên nền gạch trải một tấm thảm nhung xanh mướt, một chiếc mộc đôn đặt lên trên, chung quanh bày tám chiếc bồ đoàn bằng hương thảo, cách mộc đôn tâm sải tay là một chiếc đỉnh đồng đang tỏa hương nghi ngút, khiến cho không khí trong tĩnh thất càng tăng thêm sắc thái huyền ảo thần bí.

Trong tĩnh thất im phăng phắc, ngoại trừ Thông Thiên giáo chủ và Thanh Liên chỉ còn thêm hồng y đạo đồng tay chấp bảo kiếm.

Chủ khách phân ngôi ngồi lên những tấm bồ đoàn, Chu Nhất Cuồng chưa nói đã cười ha hả hỏi :

- Thiên Ất Tử, nghe nói có mấy lão bất tử quý giáo vừa đến đây, sao không mời ra?

Thông Thiên giáo chủ mỉm cười nói :

- Ngươi gặp cũng chẳng hay ho gì!

Chu Nhất Cuồng “hừ” một tiếng lạnh lùng, nhưng chưa nói gì đã nghe Thông Thiên giáo chủ nhìn Hoa Thiên Hồng hỏi :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi nhìn xuôi nhìn ngược tìm kiếm gì chứ?

Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn vào hai cánh cửa đóng im ỉm bên trong hỏi thẳng :

- Ngươi đã làm gì Bạch Tố Nghi?

Thông Thiên giáo chủ chẳng đáp mà cười cười nói :

- Bạch Tố Nghi xem ra rất trọng ngươi, nhưng... bổn Giáo chủ thấy ngươi cũng chẳng phải là lương tài đời này!

Hoa Thiên Hồng nhú mảy kiến nhìn thẳng mặt lão ta nói :

- Giáo chủ muốn chỉ giáo chẳng?
- Hừ! Người dám không phục!
- Dương nhiên!

Thông Thiên giáo chủ trên mặt hiện một nụ cười khinh thường nói :

- Bạch Tổ Nghi là nhi tử của Bạch Tiêu Thiên, bổn Giáo chủ có làm gì cô ta thì do Bạch Tiêu Thiên đến tìm ta thanh toán. Thần Kỳ bang với người vốn vô thân vô cớ, Bạch Tổ Nghi với người cũng chỉ là giải cứu tương phùng, chẳng đáng nói tình nghĩa gì với nhau, vậy mà người cứ đeo đẳng không quên nghĩa là sao chứ?

Hoa Thiên Hồng chưa kịp đáp thì Chu Nhất Cuồng cười lớn tán thán :

- Nói hay lắm! Hoa Thiên Hồng, Bạch Tiêu Thiên có ân đức gì với người mà người phải quan tâm lo lắng đến con gái hử? Thần Kỳ bang vì chuyện này mà trí mạng với Thông Thiên giáo thì đối với chẳng có lợi đó sao?

Hoa Thiên Hồng mặt đỏ ửng lên, trong lòng thầm nghĩ: “Lời này không sai, ta muốn cứu Bạch Tổ Nghi chỉ là giữa đường thấy bất bình ra tay tương trợ, đúng đạo nghĩa giang hồ. Thế nhưng với thiên hạ thấy ta đeo đẳng một vị thiên hương quốc sắc thì dị nghị là điều khó tránh khỏi, nếu như vì chuyện này mà Thần Kỳ bang huyết chiến với Thông Thiên giáo, quả là chuyện ta cầu chẳng được, đó chính là điều ta từng muốn tạo kếp ly gián giữa bang, giáo...”

Nghĩ thế tự nhiên chàng trở nên lúng túng, ấp úng trong miệng chẳng nói ra thành lời.

Thông Thiên giáo chủ cảm thấy trúng ý hiện nụ cười bí hiểm, rồi nhìn Chu Nhất Cuồng hỏi :

- Bằng hữu, người đã thương Hồng Diệp, giết chết mất đệ tử của ta, món nợ này thanh toán thế nào đây?
- Chu Nhất Cuồng đảo mắt cười ngạo nghễ nói :
- Thiên Ất Tử đã có bao giờ thắng nổi Chu Nhất Cuồng ta?
 - Hừ! Chu Nhất Cuồng, người chớ cuồng ngạo, trước khi chưa động thủ thắng bại khó nói!
 - Hắc hắc... Vậy thì hiện tại động thủ chưa muộn.

Nói dứt lời, lão từ từ đưa cánh tay trái độc nhất lên đánh sang.

Hoa Thiên Hồng thâm hiểu tuyệt chiêu Khốn Thú Đầu Công của Chu Nhất Cuồng vô cùng lợi hại, khi ấy ngưng mắt chăm nhìn lão ta xuất thủ, đồng thời xem Thiên Ất Tử đối phó như thế nào.

Thông Thiên giáo chủ chừng như bất ngờ chẳng thể nghĩ Chu Nhất Cuồng nói đánh là đánh ngay, vội bỏ cây phát trần xuống song chưởng lên nghênh tiếp, miệng nói lớn :

- Chu lão đầu, người thực lỗ mãng!

Vừa dứt lời, chỉ nghe “bốp” một tiếng.

Hoa Thiên Hồng vốn nghĩ hai nhân vật tuyệt thế cao thủ đấu nội lực với nhau, thế tất kinh thiên động địa, cát chạy đá bay, chỉ ít thì cả tòa lầu này phải chấn động. Thế mà hai chưởng tiếp nhau, ngoài một tiếng khô khan ra chẳng có gì kinh tâm động phách.

Thế nhưng, lại thấy đám khói nhẹ tủa lên từ chiếc đỉnh đồng vốn trùm cả không gian tĩnh thất giờ đây bị tách ra một khoảng trống chừng hai ba xích, khoảng trống ấy chốc sang chốc lại di chuyển về bên hữu trong khoảng cách giữa Thông Thiên giáo chủ và Chu Nhất Cuồng. Dao chuyển như vậy có đến hơn năm lần, cuối cùng thì biến mất, bỗng nhiên song phương thu chưởng lại, Thông Thiên giáo chủ phá cười lên kha kha nói :

- Chu huynh thực chẳng phí mười năm khổ khổ, hiểm có! Hiểm có!

Chu Nhất Cuồng lạnh giọng nói :

- Hừ! Thiên Ất Tử ngươi chẳng hơn gì Chu Nhất Cuồng ta!

Hoa Thiên Hồng giờ mới biết bọn họ vừa rồi đấu thặng thừa công phu, thầm nghĩ: “Thiên Ất Tử mà ghê gớm như vậy, ba vị tổ sư của hắn còn lợi hại đến đâu? Ài... Ta muốn trừ ma hộ đạo chấn hưng võ lâm, nhưng ma đảng tiềm lực ghê gớm thế này xem ra tiền đồ gian nan vô cùng!”

Chàng trong lòng phút chốc nặng trĩu, ý chí cũng nhục hằn đi, đầu óc tự nhiên tối sầm lại, vết thương kiếm trên ngực cảm thấy nhói đau khác thường.

Chợt nghe Chu Nhất Cuồng gắt giọng nói :

- Thiên Ất Tử, trả thanh Kim kiếm cho ta!

Thông Thiên giáo chủ ngớ người, rồi hoành ngang đôi mày rậm nói :

- Chu huynh sao chẳng có đạo lý? Oan có đầu nợ có chủ, chính Nhậm Huyền là người đoạt thanh Kim kiếm của Chu huynh, Chu huynh lại đến đòi bản đạo há chẳng nhầm lẫn sao?

- Hắc hắc...! Thanh Kim kiếm nhất định nằm trong tay ngươi, ngươi nhanh trả Kim kiếm cho ta thì ta sẽ lấy đầu Bạch Tiêu Thiên cho ngươi, như thế sông phẳng chẳng ai thiệt ai. Nói đi, ngươi chịu làm hay không?

- Ô! Đầu Nhậm Huyền, bản đạo cần làm gì chứ?

Chu Nhất Cuồng cười nhạt nói :

- Lão đạo ngươi còn làm mặt tỉnh, Thần Kỳ bang và Phong Vân hội đã liên thủ với nhau, Thông Thiên giáo bằng tan vỡ nát chưa biết ngày nào, ha ha... Đừng nói là ba vị tổ sư gia các ngươi, mà dù là lão tổ khai sơn của các ngươi hạ phạm tái thế cũng không cứu nổi họa kiếp này cho các ngươi!

Thông Thiên giáo chủ cười gằn cắt ngang nói :

- Nhưng giết Nhậm Huyền thì thay đổi được cục diện sao?

Chu Nhất Cuồng đảo mắt nói :

- Còn phải hỏi? Nhậm Huyền chết thì Phong Vân hội như khói chiều không gió tự tan, dù chọn được một người khác đương nhậm Tổng đương gia, nhưng chưa hẳn đã theo vết chân của Nhậm Huyền. Một khi Phong Vân hội và Thần Kỳ bang đã không còn liên minh, thì Thông Thiên giáo các ngươi còn sợ gì nữa chứ?

Thông Thiên giáo chủ vuốt râu gật gù nói :

- Cao luận! Cao luận! Có điều Nhậm Huyền võ công không hề kém Chu huynh, chẳng hay Chu huynh có kế gì hay lấy được đầu lão ta?

- Điều này thì ngươi không cần phải quan tâm, cứ trả thanh Kim kiếm cho ta, ta đảm bảo lấy đầu hắn cho ngươi.

- Ha ha ha... Nếu đã như thế thì Chu huynh trước tiên cứ đi lấy đầu Nhậm Huyền về đây, bản đạo nhất định hai tay dâng trả Kim kiếm!

Hoa Thiên Hồng nghe thì thầm nghĩ: “Cứ theo như lời Ngọc Đỉnh phu nhân thì Kim kiếm có đến hai thanh “Thư, Hùng”, Hùng kiếm nằm trong tay bà ta, còn Thư kiếm thì nằm trong thanh bảo kiếm của Thiên Ất Tử, nhưng bản thân lão ta cũng không biết...”

Nghĩ lại đến đó bỗng nhiên trong lòng chàng thoáng động, nghĩ tiếp: “Bà ta tự xưng danh là Hường Hoa, “Hường”... chẳng lẽ có quan hệ gì với chủ nhân đích thực của Kim kiếm Nhất Kiếm Cái Thế Hường Đông Lai?”

Chỉ nghĩ thế thôi trong lòng chàng phấn khích hẳn lên, chỉ tiếc là không rời được khỏi đây ngay để tìm đến Ngọc Đỉnh phu nhân hỏi cho ra lẽ.

Lúc này Chu Nhất Cuồng nói :

- Ta giết trước Nhậm Huyền rồi đổi lấy Kim kiếm không phải là không được, thế nhưng thiếu đi một thân binh lợi khí, lão phu không dám đoán chắc lấy được đầu Nhậm Huyền.

Thông Thiên giáo chủ vuốt râu cười khà khà nói :

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, thực tại bất thành thì phải nghĩ đến kế sách khác chứ?
- Hừ! Nhậm Huyền đâu phải là nhân vật tầm thường, chỉ cần một nhát đâm không thành thì khó đâm được nhát thứ hai!
- Ừm... Nếu đã như thế, Chu huynh sao không ráng chờ đến ngày rằm tháng bảy tới đây tại “Tế Vong đàn”, đương nhiên trước mặt bá quan thiên hạ quyết một trận sinh tử với Nhậm Huyền. Chỉ cần Chu huynh giết được Nhậm Huyền, bản đạo hai tay dâng trả kiếm ngay.
- Con lừa, nói thế người nhất quyết không chịu trả kiếm cho ta?
- Bản đạo trả kiếm trước, Chu huynh không lấy đầu Nhậm Huyền đem về thì bản đạo làm gì được?

Chu Nhất Cuồng lạnh giọng nói :

- Vậy nếu như ta giết trước Nhậm Huyền, con lừa người chẳng giữ lời không chịu trả kiếm thì lão phu làm gì được chứ?

Thông Thiên giáo chủ cười vang kha kha nói :

- Bản đạo nếu làm như vậy, Chu huynh xin cứ lấy thủ cấp bản đạo!
- Hừ! Người nói ta không dám?

Nói rồi định xung đột tiếp, nhưng Thông Thiên giáo chủ xua tay nói tiếp :

- Nhưng... bản đạo có điều không hiểu là Chu huynh nghe ai nói thanh Kim kiếm nằm trong tay bản đạo?

Chu Nhất Cuồng đành mắt chỉ vào người Hoa Thiên Hồng nói :

- Chính tiểu tử này nói!

Thông Thiên giáo chủ đưa mắt nhìn chàng lại hỏi :

- Tiểu tử, người lại nghe ai nói chuyện này hử?

Hoa Thiên Hồng bị một kiếm của Hồng Diệp đạo trưởng, vết thương tuy chỉ sâu chừng hai thốn và không chạm vào yếu quan, thế nhưng do không được băng bó để máu ra nhiều khí huyết đại tổn, đã thế vừa rồi lại tiếp tục động đấu với bọn hồng y đạo đồng, nên giờ đây tin lực suy yếu nhiều. Chàng nghe lời hỏi của Thông Thiên giáo chủ, ngược mắt nhìn lão đôi môi mấp máy muốn đáp, nhưng rồi như bị thiếu khí nín bặt chẳng đáp.

Thông Thiên giáo chủ thấy chàng im lặng không đáp, sắc mặt sạm lại, ngọn phất trần trong tay phất nhẹ về phía chàng nói :

- Tiểu tử người ngơ ngơ ngác ngác nằm mộng sao chứ?

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy lão ta phất trần đánh tới, chẳng nói nửa tiếng tay đang nắm thanh Thiết kiếm vùng mạnh lên chống trả.

Thông Thiên giáo chủ trong lòng thâm hận chuyện Hoa Thiên Hồng và Chu Nhất Cuồng giết hai môn đồ của mình, chỉ muốn hạ thủ ngay cả hai người, nhưng còn vì ngại tình hình bất lợi cho nên tạm thời nén bần trong lòng. Lúc này ngọn phất trần phất lên thấy kiếm của Hoa Thiên Hồng chém tới liền biến chiêu cực nhanh, hàng vạn sợi bạc đầu ngọn phất trần quện lấy lưỡi kiếm, đoạn vận lực giật mạnh một cái miệng thốt lên “Đi!”.

Hoa Thiên Hồng vừa giận vừa thẹn, lại lo nếu như Chu Nhất Cuồng bắt lại được thanh Thiết kiếm nhất định sẽ không trả lại cho mình, khi ấy quên hẳn cả vết thương đang đau trên ngực tung người bỏ nhào theo.

Thông Thiên giáo chủ gần mấy tiếng, trở tay phát mạnh ngọn phát trần đánh tới quần lấy hai chân chàng. Hoa Thiên Hồng “Ái!” một tiếng, ông quần bị phát trần đánh rách nát để lộ ra đôi chân trần tươm máu, người ngã phịch trên sàn.

Hai gã hồng y đạo đồng đứng hầu hai bên Thông Thiên giáo chủ thấy thế thì bật cười lên đắc ý.

Hoa Thiên Hồng tuy ngã xuống nhưng tay cũng vừa khéo chộp lại được thanh Thiết kiếm, hai khuỷu tay chống mạnh trở người nhảy bật dậy, tay chống thanh Thiết kiếm trùng trùng nhìn lão đạo chẳng nói nửa tiếng.

Chàng đôi chân vừa trúng ngọn phát trần tươm máu tê rất không ít, trong lòng hận cực độ, nhưng thâm hiểu mình không phải là đối thủ của lão đạo, chớ nên vọng động hùng hổ cái dững sắt phu.

Chu Nhất Cuồng tuy chẳng thân chẳng thích gì với Hoa Thiên Hồng nhưng đem ra mà luận thì họ có nghĩa sư truyền với nhau, khi ấy nhìn thấy cả người chàng bết máu từ ngực tới chân thì trong lòng bất nhẫn, trầm giọng nói :

- Con lừa, người làm cà làm quấy nếu không muốn ném khổ đầu thì nhanh đem liệu thương được ra đây bằng bó vết thương cho hần, giờ đã trưa rồi lão phu bụng đói lắm rồi đấy!

Thông Thiên giáo chủ cười “Hắc hắc” mấy tiếng nói :

- Người cứ yên tâm, tiểu tử này chẳng biết hận là gì, cha con Bạch Tiêu Thiên làm nhục hần mấy lần mà hần chẳng những không biết hận, ngược lại còn định bán mạng cho Bạch gia. Bản đạo ra tay giáo huấn một trận, quả hôm nay là hần đã quên ngay thôi mà.

Hoa Thiên Hồng nghe thì ngớ người, thâm nghĩ: “Ta chỉ vì không muốn để tâm đến tiểu tiết tị hiềm, hoài vọng đến đại sự vô lâm nên mới làm thế, còn như thù giết cha thì khi nào ta quên được chứ?”

Vừa nghĩ đến đó, đột nhiên cảm thấy trong người khác thường chàng nhớ nhanh ra một chuyện, thân hình bất chợt run lên.

Chu Nhất Cuồng nhìn thấy thế cứ ngỡ chàng giận đến cực độ, chỉ sợ nhất thời kích động mạnh có thể trí mạng với Thông Thiên giáo chủ vội xoa tay nói :

- Hoa Thiên Hồng, lão đạo này chấp chưởng Thông Thiên giáo hai mươi năm nay, đến cha người cũng không dám coi thường hần, chớ nên tự chuốc lấy thảm bại!

Hoa Thiên Hồng chỉ lắc đầu im lặng.

Thông Thiên giáo chủ nhìn thấy thế cười khẩy nói :

- Chu huynh đối với hần về không tệ nhỉ?

- Hừ! Không tệ thì đã sao chứ? Nếu như người không phục thì cứ tìm đến Chu mỗ!

- Hắc hắc... người thì lo báo thù rửa hận, bản đạo thì bận lo chuyện đả thoái địch, chúng ta địch khí đồng cừ, chẳng bằng tạm thời giữ hòa khí chờ đến “Tế Vong đàn” rồi tỷ thí với nhau một trận chưa muộn.

- Hừ! Ai sợ người chứ?

Bỗng thấy Hoa Thiên Hồng ôm quyền nói :

- Lão tiên bối, tại hạ cáo từ.

Nói rồi chàng quay người chạy nhanh ra cửa.

Thanh Liên đạo đồng nhìn thấy chàng bỏ đi, tức giận thét lớn :

- Hoa Thiên Hồng, ai cho người đi!

Hần là đồ đệ thân tín của Thông Thiên giáo chủ, vừa rồi nhìn thấy Hoa Thiên Hồng giết mấy tên hồng y đạo đồng, lại còn đả thương Hồng Diệp đạo trưởng, trong lòng căm hận vô cùng chỉ chực cơ hội là trút lên đầu chàng. Cho nên khi này thấy chàng bỏ chạy thì liền ra tay ngăn cản.

Hoa Thiên Hồng thét lớn một tiếng, vung kiếm lên chém ra, Thanh Liên chấn động vội nhảy lùi né tránh.

Thông Thiên giáo chủ thấy thế phần nộ, nhún người lướt tới đánh giọng nói :

- Tiểu bối lỗ mãng! Lúc này mà ngươi còn tỏ ra hung bạo, gan người thật chẳng nhỏ!

Ngọn phát trần vung lên điểm tới yếu huyệt Bối Du trên người chàng.

Hoa Thiên Hồng nghe tiếng gió từ phía sau, trở người lại chẳng thèm nhìn một cái, kiếm hóa chiêu chém ngang một đường trí mạng.

Một chiêu vừa mạnh vừa hiểm khiến Thông Thiên giáo chủ cũng không dám nghênh tiếp, thụt người lại vừa khéo lười kiếm đi qua ngực, “soạt” một tiếng mũi kiếm chém rách một đoạn đạo bào.

Bỗng nghe Chu Nhất Cuồng la lớn :

- Con lừa, hấn ra ngoài “Tẩu độc”, người giữ hấn làm gì?

Thông Thiên giáo chủ hậm hực nói :

- Hấn là nhân chứng duy nhất trong vụ huyết án Nhậm Bằng, bản đạo có điều cần hỏi hấn.

Nói rồi, tay lại phát ngọn phát trần lên điểm tới.

Hoa Thiên Hồng thét lớn một tiếng, kiếm vung lên chống trả, trong cơn kích nộ chàng ra kiếm cực mạnh, trên mặt hiện đầy sát cơ.

31. Chương 31: Trận Chiến Trong Thạch Lương

Tĩnh thất này là nơi luyện công phu của Thông Thiên giáo chủ, Hoa Thiên Hồng án ngữ ngay cửa, ra kiếm bức lão ta phải thoái lùi.

Thông Thiên giáo chủ hai lần bị đánh lùi thì trong lòng đại nộ, ngọn phát trần trao qua tay trái, tay phải giơ lên trước ngực từ từ đẩy tới.

Chu Nhất Cuồng lo Hoa Thiên Hồng chẳng biết lợi hại, bèn nói lớn :

- Hoa Thiên Hồng, nhanh tránh ra!

Đột nhiên nghe một giọng nữ nhân la lên :

- Giáo chủ, hạ thủ lưu tình!

Vừa dứt lời, bóng người vọt lên lầu chính là Ngọc Đỉnh phu nhân. Gần như cùng lúc một nhân vật thấp lùn thứ hai nhảy vào, người này chính là Hoa Vân. Lão kịp nhận ra thiếu chủ áo quần rách rưới, thần thái khác thường, liền xông tới nói nhanh :

- Thiếu chủ, nhanh tránh ra!

Hoa Thiên Hồng khí huyết hao tổn đã nhiều, biết trước mắt khó có thể đỡ nổi một chiêu của Thông Thiên giáo chủ, khi ấy thấy Hoa Vân xuất hiện thì mừng thầm trong lòng, vội nhảy người tránh sang bên.

Thông Thiên giáo chủ một chiêu xuất ra rất chậm, nhưng bên trong ngầm chứa một nội lực thâm hậu, lão vốn định hạ gục Hoa Thiên Hồng. Lúc này bỗng nhiên một lão già nhảy vào trong rất quen, nhưng nhất thời còn chưa kịp nhận ra là ai, một chiêu đã phát đủ cũng không thể thu lại được.

Hoa Vân nhìn thấy thiếu chủ thụ thương thì nộ hỏa tam trượng, nhảy người tới, hữu trường xuất chiêu chính là Thiếu Dương cương khí.

Chỉ nghe “bình” một tiếng dữ dội, chấn động cả gian tĩnh thất lung lay muốn đổ, tranh tượng trên tường có cái không chịu nổi vỡ toang tạo thành một âm thanh hỗn tạp.

Thông Thiên giáo chủ tiếp xong một chiêu người thoái về sau một bước, sắc mặt xanh lại kinh ngạc không ít, buột miệng la lên :

- Người... biết Thiếu Dương cương khí!

Ngọc Đỉnh phu nhân thấy hai người đầu chường liền cản lại :

- Lão quản gia xin ngừng tay.

Thông Thiên giáo chủ nghe Ngọc Đỉnh phu nhân nói thế thì kịp nhận ra lão già này chính là quản gia “Lạc Hà sơn trang” năm xưa - Hoa Vân.

Lại nói, Hoa Vân chờ Hoa Thiên Hồng một ngày không thấy quay lại thì nóng lòng mới tìm đến Ngọc Đỉnh phu nhân, khi chàng chạy đuổi theo lão phu nhân bí ẩn kia thì kinh động, bấy giờ hai người mới cùng nhau đi tìm chàng mãi mới tìm đến được đây.

Hoa Vân trong lòng còn bực tức, giờ thấy Thông Thiên giáo chủ định động thủ với thiếu chủ thì càng giận dữ, gần giọng nói :

- Thiên Ất Tử, người nghe đây! Bất cứ người nào động đến thiếu chủ “Lạc Hà sơn trang”, thì Hoa Vân ta sẽ trí mạng với kẻ đó đến chết mới thôi!

Nói đến cuối câu, hai tay ngằm vận đủ chân lực vung lên.

Thông Thiên giáo chủ đại nộ quát lớn :

- Lão sát phu!

Chân chuyển bát quái, song chưởng giơ lên đánh ra nghênh tiếp.

“Bình” lại một tiếng nổ dữ dội, hai bóng người bật về sau, nơi bọn họ đặt chân xuống sàn lầu chịu không nổi vỡ ra từng mảnh.

Hai nhân vật danh chân võ lâm đấu chưởng quả là không tầm thường, dư phong bần bật khiến cả tòa lầu rung chuyển, ngôi rơi bụi bay trông đến kinh hồn.

Thông Thiên giáo chủ tuy nội công có đến mấy mươi năm công lực, thế nhưng tuyệt thủ Thiếu Dương cương khí năm xưa của Hoa Nguyên Tư được xem là võ lâm nhất tuyệt. Nhận thêm một chưởng này khiến lão khí huyết trong người gần như nghịch đảo, nội phủ có chút tổn thương, cứ trương mắt nhìn chăm chăm Hoa Vân tự hồ như không tin nổi Hoa Vân lại luyện Thiếu Dương cương khí đạt đến cảnh giới thặng thừa.

Hoa Vân tiếp chưởng của Thông Thiên giáo chủ chấn động cũng chẳng nhỏ, tâm hung nhảy loạn xạ, nhưng chưa đến nỗi tổn thương nội tạng.

Hai người trừng mắt nhìn nhau im lặng hồi lâu, chợt thấy Ngọc Đỉnh phu nhân lay tay Hoa Thiên Hồng nói :

- Hoa đệ, có gì từ từ hãy nói, nhanh lệnh cho lão quản gia ngừng tay.

Hoa Vân nghe thế liền nói lớn :

- Thiếu chủ xin cứ đứng tránh ra, để lão nô thanh toán tên yêu đạo này!

Lão ta chỉ lo Hoa Thiên Hồng chen tay vào cho nên nói chưa dứt câu thì cả người đã nhào tới hướng Thông Thiên giáo chủ vung chưởng đánh tiếp.

Thông Thiên giáo chủ kinh nộ giao tập trong lòng, gầm lên :

- Lão sát phu, ngươi thật muốn chết!

Hoa Vân cười kha kha nói :

- Con lừa, nếu ngươi không nhanh dùng kiếm đấu với lão phu, thì chỉ e đến ngày “Tế Vong đàn” chẳng có người đứng chủ lễ!

Gã hồng y đạo đồng nghe thế, chẳng đợi lệnh liền bước tới hai tay dâng bảo kiếm cho sư phụ.

Thông Thiên giáo chủ thấy thế vừa khéo hợp ý lão ta, thuận tay chop lấy đốc kiếm rút “soạt” một tiếng, ánh kiếm loáng lên ngời ngời.

Chu Nhất Cuồng vừa nhìn kiếm thoát khỏi vỏ buộc miệng khen :

- Tuyệt kiếm!’

Thông Thiên giáo chủ múa kiếm một vòng thị uy, chậm rãi nói :

- Hoa Vân, ở đây không tiện động thủ, nếu người muốn thì chúng ta ra một nơi khác quyết một trận thắng bại!

Hoa Vân còn chưa đáp, Chu Nhất Cuồng đã lên tiếng :

- Con lừa, nếu người muốn chết thì trước tiên trả thanh Kim kiếm cho ta, kéo đến đó trần trời không kịp.

Hoa Thiên Hồng trong lòng thầm nghĩ: “Chu Nhất Cuồng cố ý dả loạn cục diện, tự hồ như không muốn ta trí mệnh với cừu đạo này, ài... không biết!”

Ngọc Đỉnh phu nhân bước đến gần bên nói :

- Lão quần gia, thiếu chủ người độc tính trong người sắp phát tác, người sao cứ mãi muốn động thủ...

Nói đến đó bất chợt mặt biến sắc la lên :

- Hoa đệ, người nhanh bằng bó vết thương!

Hoa Vân này giờ chỉ nổi giận mà quyết đánh nhau với Thông Thiên giáo chủ, lúc này nghe thế thì ngoài đầu nhìn Hoa Thiên Hồng, giật mình hỏi :

- Thiếu chủ, độc lực phát tác sao?

Hoa Thiên Hồng nghĩ một khi độc tính trong người phát tác, vết thương không biết đau đớn chạy loạn thì khiến nó càng tổn thương nặng hơn, cười khổ nói :

- Chỉ mới bắt đầu, chưa việc gì, người thận trọng đề phòng có người ám toán.

Hoa Vân gật đầu đáp, rồi tiếp lấy thanh Thiết kiếm chuyển mắt nhìn sư đồ Thông Thiên giáo chủ canh chừng đối phương ra tay ám toán thiếu chủ.

Ngọc Đỉnh phu nhân đã lấy trong người một bình liệu thương được dốc ra ít thuốc bột rắc lên vết thương trên ngực chàng, rồi dùng chiếc giải buộc lưng băng lại cho chàng. Trên mặt bà luôn hiện nét lo lắng quan tâm đến chàng một cách tự nhiên, chừng như chung quanh chẳng còn người nào khác.

Thông Thiên giáo chủ thấy thế thì ngạc nhiên, thần thái do dự, mấy lần định đánh tiếng hỏi nhưng rồi lại thôi.

Ngọc Đỉnh phu nhân đôi tay thoăn thoắt linh lợi, phút chốc đã lo liệu xong vết thương trên ngực và những chỗ rách da trên chân cho Hoa Thiên Hồng.

Bấy giờ trời đã trưa sắp chính Ngọ, độc tính trong người Hoa Thiên Hồng bắt đầu phát tác, khiến cho máu rỉ ra từ những vết thương trở nên thâm tím mà có mùi tanh tanh khó chịu.

Bỗng nghe Chu Nhất Cuồng lên tiếng nói :

- Hoa Thiên Hồng, người tự điếm “Thùy Miên” huyết ngủ một giấc cho qua đoạn thời gian này không được sao?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói :

- Liên độc phát tác, có bề...

Đột nhiên trong đầu chàng nghĩ lại, đa ngôn tất bại, điều bí mật này tuyệt đối không được để lộ thì hơn, bèn nín bật chẳng nói tiếp.

Trong người lúc này độc tính đã phát khiến toàn thân ngứa ngáy, những vết thương không còn biết đau đớn, chàng thấy băng bó đã xong lập tức nói :

- Phiên đến thư thư, tiểu đệ cáo từ!

Ngọc Đỉnh phu nhân nhú mày hỏi :

- Người định đi đâu?

- Tiểu đệ chẳng chịu nổi, ra ngoài chạy một hồi.

Rồi ôm quyền nói nhanh :

- Chu lão tiên bối, Thiên Ất Tử, hậu bối hữu kỳ!

Dứt lời chàng quay người phóng nhanh ra cửa.

Ngọc Đỉnh phu nhân liền chạy theo sau nói :

- Hoa đệ chậm chân, ta có lời muốn nói.

Thông Thiên giáo chủ nhìn thấy Ngọc Đỉnh phu nhân chạy theo Hoa Thiên Hồng liền gọi lớn :

- Phu nhân dừng chân!

Ngọc Đỉnh phu nhân như không nghe thấy cứ sóng vai cùng Hoa Thiên Hồng chạy xuống lầu, Hoa Vân nắm kiếm chạy sao đề phòng Thông Thiên giáo chủ truy đuổi, chốc lát cả ba ra khỏi Đường Tâm điện.

Dọc đường tuy có người của Thông Thiên giáo canh gác, thế nhưng nhìn thấy có mặt Ngọc Đỉnh phu nhân đi bên cạnh Hoa Thiên Hồng, cho nên không một tên nào dám ra tay ngăn cản.

Ra khỏi đạo quán, Hoa Thiên Hồng vừa phóng chân chạy vừa hỏi Ngọc Đỉnh phu nhân chạy bên cạnh :

- Thư thư đúng là họ Hường sao?

Ngọc Đỉnh phu nhân nghe chàng đột nhiên hỏi lại câu này thì ngớ người, gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Ta là Hường Hoa, thế nhưng chuyện này ngoài Hoa đệ ra tuyệt đối không ai biết.

- Không biết vị “Nhất Kiếm Cái Thế” Hường Đông Lai quan hệ gì với thư thư?

Ngọc Đỉnh phu nhân mặt biến sắc, đưa mắt nhìn quanh một vòng mới thấp giọng nói :

- Tiểu ngốc tử, cuối cùng ngươi cũng nhận ra!

Bà hơi dừng lại, ngưng mắt nhìn chàng nói tiếp :

- Không giấu gì Hoa đệ, “Nhất Kiếm Cái Thế” Hường Đông Lai chính là tiên phụ của ngu thư, như nay thì người đã hiểu hết!

Hoa Thiên Hồng trong đầu vốn đã hoài nghi một quan hệ gần gũi nào đó giữa Ngọc Đỉnh phu nhân với Hường Đông Lai, thế nhưng không ngờ “Nhất Kiếm Cái Thế” Hường Đông Lai lại là cha của bà ta, thậm chí chuyện bà ta tiềm nhập vào Thông Thiên giáo tất có mưu đồ.

Ngọc Đỉnh phu nhân nói tiếp :

- Hoa đệ, thư thư chung thân cảm hận nhất là năm trước bên bến Hoàng Hà đã không cứu người...

Hoa Thiên Hồng nghe nhắc lại chuyện này lắc đầu nói ngay :

- Lúc ấy chúng ta chưa từng quen nhau, cứu hay không thì đâu có gì đáng nói. Vả lại tiểu đệ vẫn còn sống đây, chuyện đó thư thư bất tất cứ để trong lòng?

- Ài! Người tâm trường nhân hậu, chỉ biết trách mình chẳng hề trách người. Năm xưa lệnh tôn có cứu mạng cha ta, ta thì chỉ nghĩ đến chuyện báo thù mà chẳng nghĩ chuyện báo ân nên mới rơi vào tình cảnh như hôm nay!

Hoa Thiên Hồng mơ hồ không hiểu, nhú mày hỏi :

- Thư thư hiện tại tình cảnh thế nào? Chẳng lẽ Thiên Ất Tử hoài nghi gì thư thư?

- Ừm... Ai muốn nói chuyện đó? Người không thử nghĩ xem, nếu như lần đó ta ra tay cứu người, thì hôm nay người người luôn để trong tim là ngu thư mà không thể là Tần Uyển Phụng!

- A,... thư thư quá si!

Hoa Thiên Hồng bật cười, rồi chợt nhớ một chuyện quan trọng bèn nói tiếp :

- Bạch Tố Nghi cùng tiểu đệ đồng hành, hiện tại đang bị Thiên Ất Tử bắt giữ lành dữ thế nào còn chưa biết, vì nghĩa khí tiểu đệ không thể thấy người bị hại mà không cứu, thế nhưng...

Ngọc Đỉnh phu nhân ngẩn cười, giọng hơi sân si the thé nói :

- Í! Con người người thật chỉ muốn nhúng tay nhiều chuyện, Bạch Tiêu Thiên thế lực hùng hậu há cần người lo?

- Chúng ta là người võ lâm giang hồ, làm những chuyện cần làm để không thẹn với lương tâm. Ài,... nhưng có lẽ tiểu đệ cũng quá ư câu nệ tiểu tín tiểu nghĩa!

Ngọc Đỉnh phu nhân nhìn thấy chàng thở dài sườn sượt vẻ mặt không vui, bèn thay đổi khẩu khí cười nói :

- Điều này thì bất tất tự thẹn, vì Thông Thiên giáo người đông thế mạnh, cho dù người có lòng cứu người thì cũng chẳng thể làm gì được!

Nói đến đó, đưa nhanh mắt nhìn quanh thấy không có người nào mới thấp giọng nói tiếp :

- Hoa đệ, người chịu đựng một chút, dừng chân lại ta xem xét vết thương của người.

Hoa Thiên Hồng chạy một hồi người mồ hôi đổ ra như tắm, nghe nói thì dừng chân đứng lại, cúi nhìn thấy ngực áo máu lẫn mồ hôi thấm đỏ bất giác thở dài nói :

- Cứ thế này, chẳng mấy chốc huyết trong người ta khô mà chết mất!

Hoa Vân thì càng hoảng hơn, khi nhìn thấy thiếu chủ máu me đầy mình.

- Thiếu chủ, chúng ta nhanh chạy lên hướng bắc tìm “Tiêu Dao Tiên” Chu đại hiệp trị độc!

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói :

- Chu lão tiên bối bốn tẩu khắp nơi, đã chẳng còn tiêu dao nhàn hạ như xưa, chúng ta tìm đã khó, mà tìm được cũng không làm được gì.

- Hay là chúng ta tìm Từ Vân đại sư...

Hoa Thiên Hồng lại lắc đầu cười khổ nói :

- Cấp bệnh loạn đầu y! Chạy không đúng thầy đúng thuốc thì ích gì?

Chàng nói chưa nói hết câu, chợt thấy Ngọc Đỉnh phu nhân quay người đi nơi khác, lấy từ trong áo bà ta ra một chiếc tráp ngọc dài chừng bốn thốn, rộng chừng tám phân cười nói :

- Hoa đệ, người đoán xem trong này là gì?

- A... Tiểu đệ xem xem!

Ngọc Đỉnh phu nhân cẩn thận mở nắp tráp ngọc ra, rồi đưa đến trước mặt Hoa Thiên Hồng giọng nhẹ nhàng nói :

- Người xem, đây là một đóa Thiên niên Linh chi trước đây gia phụ cất giữ mười mấy năm, giờ đến lượt ta cũng đã giữ hơn mười năm nay. Nó là một loài linh thảo thánh dược hiếm có trên đời, công năng cải tử hoàn sinh, không biết nó có giải được “Đan Hỏa Độc Liên” hay không, nhưng người cứ thử cắn nuốt một miếng thử xem?

Hoa Thiên Hồng nghe thì vui như điên lên, trương mắt nhìn vào trong tráp, chỉ thấy bên trong là một đóa dị thảo tựa như lan thảo, bên dưới đáy tráp là một lớp đen đen như bùn còn ướt tựa hồ như chỉ mới được lấy ngoài vào tráp. Đóa Thiên niên Linh chi thì cắm trong bùn, từng cánh phảng phất một mùi hương dễ chịu, Hoa Thiên Hồng cúi thấp đầu hít thử một hơi nghe trong người dễ chịu khác thường.

Ngọc Đỉnh phu nhân chưa từng nhìn thấy mặt chàng lần nào lại hiện nét cuồng vui như thế, bất giác trong lòng cảm thấy an ủi phần nào, cười tươi nói :

- Ngươi thử cũng không biết Thiên niên Linh chi dùng như thế nào, hay là người cứ ăn nguyên gốc?

Vừa nói vừa đưa cánh tay vào thân Linh chi, Hoa Thiên Hồng bỗng run giọng nói :

- Thư thư chờ... động...

- Sao? Trời sinh vạn vật cho người dùng, nếu như không dùng thì chỉ thành phế vật.

Hoa Thiên Hồng ngập ngừng nói :

- Tiểu đệ muốn dùng...

Ngọc Đình phu nhân nhìn thấy chàng ấp úng do dự khó hiểu, nhú mào hỏi :

- Hoa đệ muốn dùng vào đâu? Trước mặt thư thư có gì cứ nói thẳng ra đi!

Trong đôi mắt Hoa Thiên Hồng bỗng nhiên long lanh ngấn lệ, cố gắng lắm mới nói ra sự thật :

- Năm xưa khu trên Bắc Minh hội, gia mẫu bị trúng cứu gia một chương, nội phủ trọng thương nhiều năm vô phương trị lành, gia mẫu đã chịu khổ suốt mười mấy năm nay...

Chàng ngừng lời lại, cúi thấp đầu để che giấu hai giọt nước mắt xúc động và đau khổ chực lăn dài, nói tiếp :

- Giờ nếu như có được đóa Thiên niên Linh chi này của thư thư thì có lẽ thương thể của gia mẫu trừ được, ân đức thư thư, tiểu đệ...

Ngọc Đình phu nhân không để chàng nói hết câu cắt ngang :

- Sao lại nói đến ân đức? Thiên niên Linh chi này ta tặng cho Hoa đệ, còn sử dụng như thế nào thì tùy đệ.

Nói đến đó bà ta cũng ghen lời, kỳ thực thâm tâm chỉ nguyện chữa cho chàng dứt những cơn hành hạ của “Đan Hỏa Độc Liên”.

Hoa Thiên Hồng nhận lấy chiếc tráp ngọc, cẩn thận cất vào trong áo, mặt rạng ngời chấp tay thi lễ nói :

- Đa tạ thư thư!

Ngọc Đình phu nhân trong lòng hơi nặng lại, nhưng nhìn thấy mặt chàng vui mừng rạng ngời thì không dám làm chàng thất vọng, chỉ gượng cười ngưng mắt nhìn chàng mãi không thôi.

Hoa Vân ngược lại trong lòng bất nhẫn, bước nhanh đến gần khẩn khoản nói :

- Thiếu chủ, “Đan Hỏa Độc Liên” vô được cứu chữa, Thiên niên Linh chi lại là thánh dược hiếm có trên đời, thiếu chủ sao không...

Hoa Thiên Hồng biết vị lão bộc ba đời nhà mình trung tín chỉ lo lắng cho mình nên nói thế, nếu giờ không dùng uy thiếu chủ thì nhất định lão chẳng khi nào chịu im lặng, bèn trưng mắt nói :

- Đan Hỏa Độc Liên tuy lợi hại nhưng không làm chết ta nổi, người nếu còn đề xuất sai chủ ý thì ta sẽ đi một mình.

Hoa Vân nghe thì ngẩn người, trong đôi mắt già nua hiện hai hạt lệ châu, rưng rưng rưng nói :

- Thiếu chủ, họ Hoa giờ chỉ còn một mình thiếu chủ...

Hoa Thiên Hồng giọng phẫn nộ nói :

- Mẹ chẳng phải là người? Người chẳng phải là người?

Dứt lời quay người phóng bỏ chạy đi.

Ngọc Đình phu nhân không khỏi ngỡ người trước mấy câu đối thoại của chủ bộc bọn họ hai người, trầm ngâm một lúc chợt bật cười rồi nói nhỏ mấy câu với Hoa Vân, Hoa Vân gật đầu lia lịa đoạn phóng chân chạy đuổi theo chàng.

Hoa Thiên Hồng chạy một hồi thấy giờ chỉ còn một mình Hoa Vân theo mình, trong lòng bỗng cảm thấy bất an nói :

- Hướng thư thư đâu?

- Hướng cô nương trở lại Nhất Nguyên quán.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Con người Thiên Ất Tử tà ma độc ác, chẳng chừa thủ đoạn nào không dùng để dối người, lần sau gặp lại ra phải khuyên thư thư rời khỏi Thông Thiên giáo mới được”.

Chợt nghe Hoa Vân lên tiếng nói :

- Thiếu chủ, trên ngực máu vẫn chưa ngừng phải làm sao đây?

Hoa Thiên Hồng nghĩ đến mẫu thân thì chẳng còn thấy ngại gì cho mình, cười điềm nhiên nói :

- Chút thương tích này không sao, từ từ sẽ lành thôi!

- Giờ chúng ta đi đâu?

Hoa Thiên Hồng ngẫm nghĩ nói :

- Trước mắt ta tạm tìm một nơi nào ở đây nghỉ lại, vừa là trị thương vừa là luyện kiếm, người đến Trấn Giang báo cho Bạch Tiêu Thiên biết trưởng nữ lão ta Bạch Tổ Nghi đã bị Thiên Ất Tử bắt. Sau đó tìm cho được Từ Vân đại sư và Thương Tu Khách bảo họ nên liên lạc cùng những nhân vật bạch đạo giang hồ khác, ngày mười lăm tháng bảy tụ hội nhau trên Thiên Mục sơn tham dự “Tề Vong đàn” của Thông Thiên giáo.

Hoa Vân nghe xong trầm mặc một lúc nặng nề lắc đầu đáp :

- Thiếu chủ nên sắp đặt thế nào, chứ dù có giết lão nô thì lão nô cũng quyết không rời thiếu chủ nửa bước như vừa rồi!

Hoa Thiên Hồng nhớ lại chuyện vừa rồi mình đi một mình, hễ lão ta bấn loạn lên mà chạy đến tìm trong bạch lâu của Ngọc Đình phu nhân, nghe lão nói như đinh đóng cột ngớ người nói :

- Chính sự quan trọng...

Hoa Vân lắc đầu nguầy nguậy giọng cương quyết cắt ngang :

- Bất luận chính sự hay tà sự, giết lão nô thì giết, nhưng lão nô đã nhất quyết không rời thiếu chủ nửa bước.

Hoa Thiên Hồng lúng túng khó xử, vừa rồi chàng khiến lão tức đến rơi nước mắt, thực sự bất đắc dĩ chàng mới làm như vậy, giờ trong lòng bất nhẫn không nỡ bức bạch vị trung bộc này mãi, thầm nghĩ: “Hay là trước tiên ta tìm gặp lại Tần lão bá và cả vị tiền bối bịt mặt kia nữa!”

Hoa Vân chỉ cần không rơi khỏi chàng là được, còn chuyện gì cũng mặc, chủ bộc hai người vừa chạy vừa nói chuyện càng lúc chạy càng nhanh. Khi hết giờ Ngọ thì Độc liên trong người chàng cũng tiếm tụ lại Đan Điền, nhưng huyết trong người mất quá nhiều khiến người chàng suy nhược không ít.

Chạy thêm một hồi nữa hai người vào trong một tiểu trấn, Hoa Thiên Hồng dừng chân lại thở hắt ra một hơi nói :

- Ta quá mệt, dừng chân lại đây tạm ăn gì nghỉ ngơi một lúc.

Hoa Vân nhìn chàng nói :

- Thiên niên Linh chi là linh vật thần dược, khí vị bất phàm, chỉ ngửi hương cũng khiến người dễ chịu, hay là thiếu chủ...

Hoa Thiên Hồng lắc đầu nhú mày nói :

- Ân cha nghĩa mẹ như trời biển, cứu mẹ quan trọng không gì bằng, từ rày về sau ta không cho phép người nhắc đến chuyện này, tránh để lộ ra ngoài thì sinh nhiều chuyện không hay.

Hoa Vân vội gạt đầu vâng dạ không dám hé thêm nửa lời, chủ bộc hai người vào trấn tìm đến phạn điểm ăn một bữa no nê.

Vừa xong bữa, đột nhiên ngoài cửa quán nghe giọng người ồm ồm cười nói lớn :

- Thân Tam huynh, làm sao lại nghĩ ra cách ấy để hù mù già kia bỏ chạy, không biết quang cảnh trong “Tiên Nhân động” như thế nào nhỉ?

Hoa Thiên Hồng nghe giọng người rất quen đưa mắt nhìn ra bất giác chau mày ngạc nhiên, ba người sóng vai bước nhanh vào quán phát hiện ra Hoa Thiên Hồng ngồi trong quán cũng khựng người, đứng ngay cửa phạn điểm chừng như rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Nguyên ba người vừa bước vào quán là ba nhân vật thịnh danh trong Phong Vân hội, người đi giữa chính là Dã hòa thượng Thân Tam Hảo, người vừa lên tiếng là một lão hán tử thân hình thấp lùn, tay chân ngắn ngủn, đầu thô mắt lớn trông rất quái dị và người cuối cùng chính là Thường Kiệt có vị huynh đệ song sinh Thường Hào lần trước tại Tào Châu đánh lén Hoa Thiên Hồng chẳng ngờ lại nhiễm phải độc tính trong người chàng mà chết.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy bọn người này thầm nghĩ: “Ba tên này quyết chẳng chịu nổi một chưởng của Hoa Vân, ta trong người còn quá mệt, hay là tha cho chúng lần này!”

Nghĩ thế chàng đánh mắt cho Hoa Vân rồi đứng lên rời khỏi ghế, chàng vốn không muốn nhiều chuyện với bọn người này, vả lại bữa ăn cũng xong nên mới đứng lên đi. Hoa Vân ngược lại không hiểu ý chàng thế nào, thấy chàng đứng lên liền chớp lấy thanh Thiết kiếm tranh bước đi trước.

Bọn Thân Tam Hảo đứng trước ở cửa còn chưa biết nên thế nào, chợt thấy Hoa Vân xông xộc bước ra thì chần động, bất giác đều nhảy tránh ra một bước.

Hoa Vân thấy thế thoảng chút ngần người, sải chân đi nhanh ra cửa, tay trở thanh Thiết kiếm giắt vào lưng “hừ” một tiếng lạnh giọng nói :

- Muốn động thủ thì cả ba cùng vào, khỏi mất công lão phu!

Bọn Thân Tam Hảo ba người đánh mắt nhìn nhau, Thân Tam Hảo bật cười mấy tiếng nói :

- Hoa Vân, ngươi thật sự muốn động thủ sao?

Hoa Thiên Hồng thấy thế không thể không lên tiếng, trong đầu chợt nghĩ một điều bèn chen vào hỏi ngay :

- Thương Tu Khách tiền bối hiện ở trong tay hội các người sao?

Thân Tam Hảo nhìn thấy trên người chàng bê bết máu bất giác thầm nghĩ, cười kha khả nói :

- Thương Tu Khách đã bị tam ca ta lấy mạng rồi, Hoa Thiên Hồng, ai làm cho ngươi ra nông nỗi thế này hử?

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Tên này nói năng lộn xộn, xem ra hẳn đã khiếp”.

Nghĩ thế bèn nói :

- Còn Tra Thanh? Nhậm đương gia của các người hiện ở đâu?

- Ha! Tổng đương gia chúng ta hành tung bất định, Tra tam ca thì chỉ ở gần đây, nếu ngươi có gan thì theo chúng ta đến đó!

Hoa Thiên Hồng cười lớn, phất tay khí khái nói :

- Dẫn đường! Nếu tìm không thấy Tra Thanh, ta cho ngươi ném mùi lợi hại!

Thân Tam Hảo “hừ” một tiếng nặng nề, đánh mắt nhìn hai tên đồng bọn, đoạn quay người đi ngay.

Thường Kiệt và lão đại hán thấy thế liền bước chân ra quán theo bên cạnh Thân Tam Hảo, Hoa Thiên Hồng và Hoa Vân theo sau.

Năm bóng người ra khỏi tiểu trấn phóng chạy ào ào, Hoa Vân hoài nghi hỏi :

- Thiếu chủ, tên Dã hòa thượng này thế nào chứ?

- Ha ha... Thân Tam Hảo là tên “rượu thịt” hòa thượng, hẳn không chuyện gì không làm, nhưng chỉ là hổ giấy đã khiếp sợ người ra tay, cho nên cố nói hươu nói vượn.

- Vừa rồi chúng nói gì mà “Tiên Nhân động”, “mụ già kia” không biết chúng nói đến chuyện gì?

- Cứ đi rồi biết, hiện tại bao nhiêu chuyện khẩn trương, vậy mà chúng như nhàn du hí cảnh, ta xem chúng có một nhiệm vụ khác.

Chừng nửa canh giờ, vào đến một vùng hoang sơn đi thêm một hồi nữa thì hết đường. Hoa Thiên Hồng nóng lòng còn đang hoài nghi chưa biết chúng dẫn mình đi đâu, chợt thấy Hoa Vân chỉ tay về phía trước nói :

- Thiếu chủ nhìn kia, có người đang đánh nhau!

Hoa Thiên Hồng nghe nói đưa phóng tầm mắt nhìn theo tay Hoa Vân mới phát hiện ra giữa hai quả núi ngăn cách bằng một khe núi sâu, trong khe núi nổi lên những đoạn thạch lương không liền nhau, trong thạch lương có hai lão phụ đầu tóc bạc trắng ngồi đối diện nhau giao quyền đấu chưởng rất kịch liệt.

Bọn Thân Tam Hảo chạy trước đã đến nơi, lúc này hai bên khe núi còn có rất nhiều người đứng xem đấu, đứng đầu là một lão già mắt lớn mày rậm thân hình cao to, chính là Chữ Nguyên Cực Nhị đương gia của Phong Vân hội. Ngoài ra còn có thêm tám chín người cao thấp bất đồng, kình trang chẳng giống nhau, đều là những nhân vật có danh trong Phong Vân hội, thế nhưng chẳng thấy Nhậm Huyền và “Bát Bích Tu La” Tra Thanh.

Hoa Thiên Hồng đến bên khe núi chào nhau một cái với Chữ Nguyên Cực, rồi cũng bị cuốn hút bởi trận đấu đang đến hồi quyết liệt của hai vị bạch phát bà bà.

Nguyên hai vị bạch phát bà bà tả chưởng tiếp cứng tả chưởng chính đang đấu nội lực, nhưng hữu chưởng chỉ tự do chuyển động cực nhanh tìm cách hạ đối phương, thủ pháp của họ hết sức kỳ ảo, biến hóa thì khôn cùng, người đứng xem chúng quanh tuy đều là cao thủ võ lâm, nhưng chỉ e không có được mấy nhìn thấy hết thủ pháp của họ.

Hoa Vân bỗng ghé sát đầu chàng thấp giọng nói :

- Người ngồi bên này là một bà mù, ngoại hiệu xưng Cổ Mục Tiên Bà, bà ta là chỗ dựa mạnh nhất của Phong Vân hội. Con người này tâm hắc thủ độc, đối địch vong mạng, lúc nào gặp phải bà ta thiếu chủ phải hết sức thận trọng.

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Lão bà áo đen ta từng chạm mặt, bà ta lấy mất pho Sĩ Vụ thất giải của Chu Đồng tiền bối tặng cho ta.

Hoa Vân hơi ngạc nhiên nói :

- Người này gọi là Triệu Trường Khanh, giao tình với chủ mẫu không tệ, theo lý mà nói thì không thể nào lấy bì kíp võ công của thiếu chủ!

Hoa Thiên Hồng nhớ lại hai cái tát nảy lửa thì còn thẹn nói :

- Có lẽ bà ta chỉ đùa!

Đột nhiên lúc ấy trên sơn bích giọng một người đàn bà nói lớn :

- Triệu Tam Cô bắt tất phải đánh nữa, cứ để bà ta lên đi!

Giọng người như từ trên thình không vọng xuống cứ dội vào vách núi một hồi mới dứt, Hoa Thiên Hồng vừa nghe giọng nói ấy bất giác trong lòng khích động mạnh, ngược mắt lên không ngừng nhìn tìm quanh.

Khi ấy liền nghe lão bà Triệu Trường Khanh cất giọng ồm ồm nói :

- Bà mù, người nghe rồi chứ?

Dứt lời, chỉ thấy tay phải đánh tiếp mấy chưởng nữa, rồi tay trái chợt chấn động mạnh dứt khỏi chưởng đối phương, cả người theo bắn vọt lên không như một vệt lưu tinh.

Cổ Mục Tiên Bà thân hình cũng bật đứng dậy theo, tay trái với nắm lấy một cây trúc trượng màu xanh như ngọc, chậm rãi vừa rời khỏi thạch lương vừa lẩm bẩm nói :

- Triệu Trường Khanh, dù cho Đại La Kim Tiên đỡ lưng người thì bà mù ta cũng lấy được mạng người!

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Hai người này võ công đã đạt đến thặng thừa xưa nay hiếm thấy, dù cho trên đời này có người võ công tinh thâm hơn thì có lẽ cũng chẳng hơn bao nhiêu!”

Lúc này đã thấy Cổ Mộc Tiên Bà tay chống trúc trượng đi như không có sức, nhưng nhảy mất đã đến bờ núi đối diện, bọn Chữ Nguyên Cực thì cũng đã nhanh chóng tời khe núi, chàng vội nói với Hoa Vân :

- Nhanh lên, sang xem bên kia có chuyện gì?

Hoa Thiên Hồng trong lòng hiếu kỳ nên nói chưa dứt câu thì đã phóng chân chạy nhanh qua thạch lương, Hoa Vân vội vàng chạy theo sát sau chân thiếu chủ.

Bọn Chữ Nguyên Cực, Thân Tam Hảo, Thường Kiệt và những người khác cũng tranh nhau chạy qua thạch lương, tuy bên dưới khe núi sâu, thạch lương lại hẹp, nhưng với bọn họ đều là nhân vật võ nghệ cao cường thì chẳng có gì đáng nói.

Hoa Thiên Hồng chạy trước thấy Cổ Mộc Tiên Bà mất mù, nhưng tay chống trúc trượng mỗi bước nhảy có đến ba trượng chạy nhanh lên vách núi thì kinh ngạc thầm nghĩ: “Bà mù này chạy trên vách núi mà giống như đi trên bình địa, thực chẳng giống người đã mù mất chút nào!”

Thạch bích cao có đến cả trăm trượng, cách đỉnh tầm mười trượng một miệng hang động lộ ra, Hoa Thiên Hồng giờ thì nghĩ ngay đến giọng người vừa từ trên nói vọng xuống hẳn chính phát ra từ đây, Cổ Mộc Tiên Bà chính chạy vào đúng hướng thạch động đó.

Chỉ thấy bà ta vừa chạy vừa vung ngọn trúc trượng sờ đoạn trước mặt như hư như thực, nhảy mất đã đến bên miệng thạch động.

Đột nhiên nghe tiếng quát lớn của Triệu Tam Cô :

- Bà mù, nhanh dừng chân nếu chẳng muốn ném khổ đau!

Kinh công của Triệu Tam Cô rõ ràng hơn hẳn Cổ Mộc Tiên Bà một bậc, vừa rồi mọi người chỉ kịp nhìn thấy thân hình bà ta vọt lên như lưu tinh, chẳng ai thấy rõ thì triển kinh công thân pháp như thế nào, giờ thì đã xuất hiện ở đây rồi.

Cổ Mộc Tiên Bà cứ như không nghe thấy, tay chống mạnh ngọn trúc trượng tung người lên không phóng nhanh đến động môn.

Triệu Tam Cô tuy ra lời cảnh cáo, thế nhưng vẫn đứng yên bên cửa động không ra tay ngăn cản.

Hoa Thiên Hồng còn cách ngoài mười mấy trượng, ngược mắt đã nhìn thấy động khẩu, trong lòng hiếu kỳ chẳng biết trong thạch động kia cao nhân dị sĩ nào ở?

Lại nói lúc này thân hình Cổ Mộc Tiên Bà tung đến gần động khẩu, đột nhiên thét lên tức giận, phát tay vung chưởng đánh thốc vào hướng động khẩu, nhưng liền nghe “bình” một tiếng, thân hình Cổ Mộc Tiên Bà còn chưa đáp được xuống khối thạch nham trước cửa động thì bị bắn ngược lùi sau mất đà rơi nhanh xuống núi.

Quần hùng thấy thế “ồ” lên một tiếng kinh động, cứ nhìn thân hình Cổ Mộc Tiên Bà lặn lóc từ trên thạch bích xuống áo quần rách bươm, khắp người da rách thịt nát xem ra khó bề sống sót.

Một điều khiến mọi người kinh ngạc hơn là một nhân vật thân thủ như Cổ Mộc Tiên Bà mà bị đánh một chưởng văng ra ngoài đủ thấy người trong động võ công kinh hồn đến đâu rồi, nhưng thử hỏi trên võ lâm giang hồ đương thời còn nhân vật nào võ công kinh hồn như thế?

32. Chương 32: Lão Ấu Tran Hùng

Hoa Thiên Hồng là người chạy gần nhất, khi ấy thấy thế dù biết đó là nhân vật lợi hại nhất của Phong Vân hội, thế nhưng lòng hiệp nghĩa của chàng trỗi lên một cách vô thức, không suy nghĩ nhiều chàng nhất tay một chưởng cố chống đỡ người Cổ Mộc Tiên Bà. Chợt nghe vù vù tiếng áo lướt gió, chính là Chữ Nguyên Cực và một thanh bào lão nhân lướt nhanh tới đỡ lấy người Cổ Mộc Tiên Bà.

Thanh y lão nhân nắm tay Cổ Mộc Tiên Bà lên thăm mạch, trầm mặc nói :

- Nhị ca, Tiên bà bị tên nấp trong động dùng nội gia chân lực đánh bể khí mạch...

Chữ Nguyên Cực mặt xạm như chì gập đầu vội dùng hai tay thi triển thủ pháp thôi cung hoạt huyết, đẩy sát từng hồi trên lưng lão bà.

Triệu Tam Cô bỗng nhiên từ trên động khẩu tung người nhảy xuống, với tay nhặt lấy ngọn trúc trượng của Cổ Mộc Tiên Bà rút mạnh một cái thị uy thét lớn :

- Chữ Nguyên Cực, ngươi còn không nhanh xéo đi cho khuất mắt ta, nếu như còn chọc giận ta thì ta vạn cổ hết lữ các ngươi!

Chữ Nguyên Cực ngược mắt nhìn Triệu Tam Cô tức anh ách trong lòng, thầm rửa: “Yêu bà, cho ngươi cứ hung hăng, có ngày rơi vào tay ta thì để xem nhị gia ngươi...”

Lão ta chỉ chửi thầm trong lòng mà không dám thốt ra miệng, thế nhưng Thân Tam Hảo hùng hổ sẵn tới chỉ tay mắng :

- Ác bà kia, Phong Vân hội đâu phải người mà ngươi dễ khi hiếp, cẩn thận kéo không có người đưa đám...

- Hồn tăng, ngươi muốn chết!

“Vút” ngọn roi trong tay Triệu Tam Cô chẳng đợi Thân Tam Hảo nói hết câu đã trở hướng vọt nhanh vào người hắn.

Nên biết ngọn trúc trượng của Cổ Mộc Tiên Bà gọi là Thiên Trúc bảo trượng từng nổi danh trong võ lâm, trượng thoát nhìn chỉ như một thân trúc bình thường nhỏ chừng ngón tay, thế nhưng nó lại là một thần binh dị khí vô cùng lợi hại chẳng úy sợ bất cứ một loại binh khí nào.

Thân Tam Hảo chẳng ngờ bà già lại ra tay nhanh như thế, hắn hốt hoảng vội nhảy người né tránh, nhưng “bốp” một tiếng lưng ầm đủ một gậy văng ra ngoài rơi trên sườn núi.

Người của Phong Vân hội thấy thế đều chấn động lẫn tức giận nhất loạt rút phát binh khí, năm người tức tốc thét lớn xông vào vây đánh Triệu Tam Cô. Nháy mắt trên vách núi ghồ ghề bóng người loáng thoáng, ánh kiếm rờn rợn, lão bà thân hình gầy ốm như que củi lấy một chọi năm mà chẳng thấy chút nao núng nào.

Hoa Thiên Hồng nhìn trận đấu thấy lão bà giờ ra tay thì linh lợi uy vũ vô cùng, nghĩ nhanh trong đầu quay nói nhỏ với Hoa Vân :

- Người giám sát trận đấu, nếu thấy Triệu Tam Cô không địch nổi thì viện thủ.

Hoa Vân ngơ ngác hỏi :

- Thiếu chủ đi đâu sao?

- Ta lên trên kia trước xem thế nào!

Dứt lời liền tung người phóng vọt lên động khẩu, đột nhiên nghe Triệu Tam Cô thét lớn :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi chán sống rồi sao?

Hoa Thiên Hồng cười nói vọng lại :

- Lão bà bà thần dũng vô địch, văn bối bội phục!

- Hừ! Ai cần ngươi khen, nếu ngươi lỗ mãng xông vào động thì sẽ giống như bà mù này đây!

Bà ta chừng như rất nôn nóng, chỉ nói mấy câu mà bị phân tâm lập tức vào thế hiểm.

Hoa Vân thầm hiểu trong động nhất định là một cao nhân võ công tuyệt luân, trước khi còn chưa biết là địch hay bạn chỉ sợ Hoa Thiên Hồng gặp nguy bèn nói lớn :

- Thiếu chủ, Triệu lão thái là tiền bối tôn trưởng, thiếu chủ chớ nên nghịch ý bà ta.

- Ngươi cứ giám trận, chớ để tâm đến chuyện ta!

Chàng miệng đáp, chân vẫn phóng nhanh đến bên ngoài động khẩu.

Chàng tuy can đảm khí phách, thể nhưng vừa rồi tận mắt nhân vật cao thủ như Cổ Mộc Tiên Bà bị đánh văng xuống núi thì hiểu người trong động rất lợi hại, bởi thể chân vừa đặt đến ngoài động khẩu thì dừng lại ngừng mắt nhìn vào trong.

Động khẩu rộng không quá sáu xích, trong động tối đen âm thầm tợ hồ như là một huyết động không đáy, Hoa Thiên Hồng nhìn một hồi vẫn không thấy chút động tĩnh, trong lòng nổi hiếu kỳ càng lớn muốn khám phá bằng được bí mật trong thạch động này.

Bỗng nghe giọng Triệu Tam Cô từ dưới la lớn lên :

- Hoa Thiên Hồng, người nhanh quay lui, nếu không ta mách với mẹ ngươi rằng người chẳng biết tôn ti trật tự, chẳng biết trọng tiền bối tôn trưởng, mẹ ngươi chẳng nện ngươi như tử thì chớ gọi ta là Triệu Tam Cô!

Hoa Thiên Hồng cười thầm trong lòng nghĩ: “Ta đang nóng lòng gặp mẹ ta, bị đánh bao nhiêu cũng được!”

Nghĩ thế bèn đứng nghiêm túc, ôm quyền hướng vào trong động cúi người nói lớn :

- Xin hỏi trong động là vị tiền bối cao nhân nào? Văn bối Hoa Thiên Hồng cầu kiến!

Chờ một lúc, trong lòng vẫn im lìm chẳng một tiếng động.

Hoa Thiên Hồng thấy kỳ lạ lại nghĩ: “Quái, chẳng lẽ người này không muốn gặp ta?”

Chàng tuy đã trưởng thành, thể nhưng có tính hiếu kỳ ấu trĩ, chưa biết rõ chân tướng vấn đề thì chưa chịu thôi, khi ấy bít sâu vào một hơi lấy can đảm rồi bước chân vào động, miệng lại nói lớn :

- Tiền bối, văn bối Hoa Thiên Hồng vào động cầu kiến!

Đột nhiên nghe Triệu Tam Cô đầy phần nộ gầm lớn chấn động cả sơn tuyền, Hoa Thiên Hồng nghe không khỏi rúng động khựng người đứng lại quay đầu nhìn ra ngoài.

Bấy giờ thấy Triệu Tam Cô một mình vung ngọn trúc trượng tả xung hữu đột, tóc gần như dựng đứng, áo bay phần phật đủ thấy động thủ trong cơn phần nộ cực đỉnh.

Hoa Vân nhìn thấy bốn người Phong Vân hội số vây đánh số đứng ngoài trợ chiến, Triệu Tam Cô ngược lại đánh mà bị phân tâm bởi chuyện Hoa Thiên Hồng cho nên mới rơi vào hiểm cảnh, bèn nói lớn :

- Triệu lão thái, trầm khí bình tĩnh mà đánh...

Nói rồi nhảy người tới vung chưởng nhảy vào vòng chiến trợ thủ.

Triệu Tam Cô lạnh giọng nói :

- Hoa lão đầu, lão bà ta xưa nay không bình tĩnh nổi, đám sâu bọ này giao cho người!

Nói rồi tay vung ngọn trúc trượng lên đánh nhanh mười mấy chiêu khiến đám cao thủ Phong Vân hội dạt về sau, chỉ chờ có thể thân hình bà ta tung vọt lên không thoát khỏi vòng chiến nhanh như chớp.

Hoa Thiên Hồng ngó người thâm nghĩ: “Thì ra bà ta lừa...”

Chưa nghĩ hết thì “vút” một tiếng, ngọn trúc trượng trong tay Triệu Tam Cô đã đánh tới trước người.

Hoa Thiên Hồng ăn đòn bà ta một lần nên khôn hơn, thâm hiểu bà lão cổ quái này chẳng bao giờ chịu nghe theo lý, ra tay thì lại rất nặng, cho nên vội lách người nhảy vọt nhanh ra ngoài.

Triệu Tam Cô đáp người xuống án ngay trước cửa động, đôi mắt hung hung đầy uy lực ngừng nhìn Hoa Thiên Hồng từ đầu đến chân bất chợt chau mày trầm giọng nói :

- Thăng mặt胆, ai đánh người ra nông nổi...

Bà ta chưa hết câu, bỗng như nhớ ra chuyện gì bèn nín bật liếc mắt nhanh vào động.

Hoa Thiên Hồng cũng đưa mắt nhìn theo, nhưng trong động chung quy vẫn một màn đen tối mịt mịt không động tĩnh nào, Hoa Thiên Hồng cười lớn nói :

- Lão lão ấp a ấp úng là thế nào chứ?

- Tiểu cầu vô lễ!

Bà ta tròng mắt ngọn trúc trượng trong tay lại giáng lên thét lớn :

- Cút xa ra!

Hoa Thiên Hồng cười hì hì nói :

- Lão lão bảo là đi tìm mẹ tôi, nhưng không biết tìm ở đâu nhỉ?

- Hừ! Mẹ ngươi giận ngươi nên thất cổ chết rồi!

Hoa Thiên Hồng nghe thì nổi đóa la lớn :

- Lão lão trù yểu gia mẫu, chớ trách vãn bối thất lễ!

Triệu Tam Cô neho đôi mắt tam giác với nhiều nếp nhăn cười cười nói :

- Ngươi định làm gì chứ? Hai cái tát lần trước còn chưa đủ ngươi biết thế nào là lễ độ ư?

Hoa Thiên Hồng nghe nhắc lại thì giật mình, vội thoái nửa bước hai tay án trước ngực đề phòng.

Bỗng nhiên lúc ấy từ dưới nghe giọng Cổ Mộc Tiên Bà nói lớn :

- Triệu Trường Khanh, còn không nhanh xéo ra đây, đợi ta thò tay chộp cổ lôi ra mới chịu chăng?

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, thấy Chữ Nguyên Cực người tháo đầy mồ hôi như rất cật lực sau khi thôi nã cho Cổ Mộc Tiên Bà, ngồi trên đất hít thở điều khí. Cổ Mộc Tiên Bà ngược lại đã đứng lên, mặt ngược lên trời như nghe để phân biện trận đấu gần đó.

Triệu Tam Cô “hừ” một tiếng, tung người nhảy nhanh trở ra trầm giọng nói :

- Bà mù, Triệu Tam Cô ở đây, ngươi có gì muốn nói?

Hoa Vân vốn đang động thủ ác liệt với người Phong Vân hội, nhưng khi này thấy Cổ Mộc Tiên Bà đã tỉnh trở lại, Triệu Tam Cô cũng nhảy trở ra, cho nên chẳng ai bảo ai liền thâu chiến ngừng tay đứng theo dõi.

Hoa Thiên Hồng thấy vậy cũng bỏ chuyện trong động nhảy đến xem thế nào.

Cổ Mộc Tiên Bà tai rất tinh, vừa nghe trận đấu ngừng lại, đôi tai vểnh lên rồi hướng cặp mắt không một chút nhân thần nhìn về hướng Hoa Vân nói :

- Không biết là vị cao nhân nào, võ công quả là cao thâm!

Hoa Vân bèn đáp :

- Lão hủ Hoa Vân, quản gia “Lạc Hà sơn trang”!

- Ra thế!

Bà ta gật gù, rồi quay mặt về hướng Hoa Thiên Hồng hỏi tiếp :

- Vị này là ai?

- Tại hạ Hoa Thiên Hồng.

Chữ Nguyên Cực tiến lên một bước tiếp lời chàng giới thiệu :

- Chính là nhi tử độc nhất của Hoa Nguyên Tư, nhân vật gây sóng gió giang hồ hiện nay!

Cổ Mộc Tiên Bà trên mặt rung giạt một lúc, chợt giọng trở nên lạnh lùng hỏi lớn :

- Triệu Tam Cô, trong động là nhân vật nào? Bà mù ta xưa nay ăn oán phân minh, ngươi chớ nên chộp lên đầu món nợ này!

Triệu Tam Cô cười hắc hắc nói :

- Người tuy miệng anh hùng khí khái, nhưng ta không tin người làm gì nổi người trong động. Hừ... chuyện hôm nay người muốn thì cứ tìm đến Triệu Tam Cô ta đây!

Hoa Thiên Hồng hơi bất ngờ thầm nghĩ: “Nguyên Cổ Mục Tiên Bà cũng không biết người trong động là ai, người kia cũng quái, có gì sao không chịu ra mặt kiến diện chứ?”

Chỉ Nguyên Cực nhìn tình hình thấy song phương đều ngang ngửa nhau, nếu giờ động thủ, hai lão bà quần đấu với nhau, còn bọn chủ bộc Hoa Thiên Hồng hai người võ công đều chẳng kém gì bọn họ, đấu chưa biết thắng thua thế nào nhưng nhất định khó mà hạ đài. Huống gì còn nhân vật bí ẩn trong động chưa lộ diện, nhưng xem ra nhất định là đồng bọn với Triệu Tam Cô, khi nào lại không ra tay?

Tính hơn thiệt xong trong lòng đã có ý rút lui, nào ngờ Cổ Mục Tiên Bà thét lớn một tiếng nhào người nhảy vào tấn công Triệu Tam Cô.

Cổ Mục Tiên Bà vừa ra tay đã đánh chiêu rất hiểm, Triệu Tam Cô nắm ngọn trúc trượng trong tay vừa nhảy né vừa quát lên vút vút cười lớn châm chọc :

- Bà mù, giờ nếu người thề một câu từ nay về sau không sát hại thương đĩnh, Triệu Tam Cô ta sẽ trả lại trúc trượng cho người!

Nháy mắt hai lão bà động đấu với nhau vừa đánh vừa chửi rửa ỉnh ỏi, Cổ Mục Tiên Bà ra chiêu cực hiểm, ngược lại Triệu Tam Cô sử dụng binh khí của đối phương vừa nhẹ vừa mềm chẳng quen tay, cho nên ra chiêu không hiểm lắm, mấy lần gần như suýt thất bại. Thế nhưng bà ta vẫn cứ cười kha kha châm chọc Cổ Mục Tiên Bà như không có chuyện gì xảy ra.

Hoa Thiên Hồng nhìn trận đấu thấy đã ngoài hai mươi chiêu mà Triệu Tam Cô vẫn chưa dụng đúng võ công của mình, bất giác thầm nghĩ: “Bà già này tính lại như trẻ con, đánh hiểm đến tính mạng mà vẫn cứ đùa dai!”

Đánh thêm chừng hai mươi chiêu nữa, trong một chiêu trái Cổ Mục Tiên Bà chop được đầu ngọn trúc trượng, tay còn lại đánh thốc một chưởng cực hùng hậu vào ngực đối phương.

Triệu Tam Cô trong cơn nguy cấp, tay buông trúc trượng cũng thốc ra một chưởng nghênh tiếp, “bình” một tiếng hai thân hình tách ra ngoài. Cổ Mục Tiên Bà đấu một chưởng không hề hấn gì, ngược lại đoạt được lại thanh trúc trượng thì như hổ thêm cánh cười khùng khục nói :

- Triệu Tam Cô, người tới số rồi!

Chưa dứt tiếng thì ngọn trúc trượng trong tay vung đánh tới tấp như cuồng phong đột khởi, Triệu Tam Cô chỉ vì khinh địch mà một chiêu thất thủ khiến nhất thời mất tiên cơ. Ngọn roi trong tay Cổ Mục Tiên Bà hiển nhiên chẳng như vừa rồi trong tay Triệu Tam Cô, khắp người Triệu Tam Cô như sinh phong hàn khí, khiến bà ta thất cơ hoàn thủ đành nhảy người tránh né.

Cổ Mục Tiên Bà được nước khi nào buông lỏng, ngọn roi trong tay như phong ba bão tố, tiếng quát tháo, tiếng gào thét dữ dội, chỉ hai lão bà đánh với nhau mà tựa hồ như thiên binh vạn mã xung đột. Chốc lát vừa đánh vừa đuổi nhau thoái dần về hướng động khẩu.

Đứng ngoài xem trận đấu mà di chuyển theo, Chỉ Nguyên Cực thấy Cổ Mục Tiên Bà thắng thế mạnh thì tinh thần phấn chấn hẳn lên. Ngược lại bọn Hoa Thiên Hồng chủ bộc nhìn thấy Triệu Tam Cô rơi vào thế hiểm thì luynes quynh tay chân, mấy lần định nhảy vào trợ chiến, nhưng vì song phương động đấu là hai lão thái bà già nua, đã thế Cổ Mục Tiên Bà là một bà già nua, nếu xông vào thì mất sắc thái võ lâm anh hùng. Chính vì thế mà do dự bất quyết.

Cổ Mục Tiên Bà càng mù càng tinh, lúc ấy như nhận ra được đã đến trước cửa động, cho nên động đấu càng thận hơn. Chỉ thấy bà ra mặt đỏ bừng, tóc dựng đứng nghiêng răng canh cánh nói :

- Triệu Tam Cô, hôm nay nếu không phải người thì là ta!

“Vút vút” ngọn trúc trượng giờ trở chiêu biến thức đánh ra nghe rộn người, một chiêu Ô Vân Tế Nhật biến trúc trượng giờ thành một màn xanh xanh như mây phủ kín không gian.

Triệu Tam Cô đối với võ công của Cổ Mục Tiên Bà quá rõ, lại chẳng phải là lần đầu tiên động đấu, cho nên vừa thấy bà ta thi triển tuyệt chiêu sát thủ đã di bộ chuyển thân hình thoát nhanh sang một bên.

Cổ Mục Tiên Bà chừng như nhận định ra được hướng tránh của đôi phương, cho nên khi Triệu Tam Cô vừa gặp người lòn nhanh ra ngoài, thì bóng tượng biến mất chỉ còn lại thân tượng duy nhất bổ xuống một chiêu Thiên Chùy Bích Lịch mạnh tợn bài sơn đảo hải.

Triệu Tam Cô vừa lách người không ngờ đã nghe thấy kinh phong ập xuống trên người thì chân động, biết tránh tiếp là nguy hiểm liền ngã cả người trên đất lộn nhanh mấy vòng vừa kịp thoát ngọn trúc tượng trong hiểm cảnh nghìn cân treo mảnh.

Nói thì dài nhưng chuyện xảy ra trong cái chớp mắt, Hoa Thiên Hồng nhìn thấy kinh muốn nhảy đến cứu cũng không kịp, may mà Triệu Tam Cô chẳng việc gì, khi ấy chỉ thấy bà ta lặn ra ngoài mấy vòng rồi chuồn nhanh biến mất trong động.

Cổ Mục Tiên Bà nghe tiếng biết chuyện gì, gầm lớn :

- Triệu Tam Cô, ngươi chạy đâu cho thoát!

Dứt lời cong người nhảy theo, nhưng chợt như nhớ lại nhân vật bí mật cao thâm trong động, bất giác khựng khựng người đứng lại trước cửa động.

Trận chiến ác liệt khiến người đứng ngoài nhìn đều kinh tâm động phách, khi thấy trận chiến đã tạm dứt ai nấy mới thở phào trong lòng, Chữ Nguyên Cực vội tiến lên nói :

- Tiên bà, bình cùng chó truy, chúng ta trở lại bên kia núi nghỉ ngơi một lát.

Cổ Mục Tiên Bà hơi ngẩn người, rồi cất giọng phẫn nộ nói :

- Triệu Tam Cô, ngươi chui trốn chui trốn nhủi trong đó mãi được sao?

Vừa dứt lời, bỗng liền thấy Triệu Tam Cô tay xuất hiện bước ra, nhưng lần này trên tay nắm ngọn “Ứng Đầu tượng” vừa đi vừa gõ từng tiếng “cộp, cộp...” trên nền đá.

Cổ Mục Tiên Bà nghe tiếng tượng đã biết ngay đôi phương xuất hiện, liền thận trọng thoái lùi sau chừng hai bước ngưng công chờ đợi.

Triệu Tam Cô giờ nắm ngọn “Ứng Đầu tượng” trong tay thần thái hoàn toàn khác vừa rồi, chống tượng đứng uy nghi trước cửa hang lạnh giọng nói :

- Bà mù, giờ ra đã dụng binh khí, ngươi mất tàn phế, nếu như cho rằng ta lợi thế thì chẳng cần đánh nữa.

Có tật thường tự ty, nghe nói thế Cổ Mục Tiên Bà tức điên lên hét lớn :

- Cầu bà, cho ngươi chiếm lợi thế, ta lần này hoặc cho ngươi về châu Diêm Vương hoặc đánh cho ngươi tàn phế để biết mùi tàn phế như thế nào!

- Hừ! Chớ khua môi múa mép, ta cho ngươi biết “Ứng Đầu tượng” lợi hại thế nào!

“Vù” một tiếng, ngọn Ứng Đầu tượng vung lên đánh ra một chiêu ngay.

Cổ Mục Tiên Bà cười khùng khục mấy tiếng, thoái người nhường bộ cây Thiên Trúc bảo tượng trên tay ra chiêu nghênh địch.

Chớp mắt hai lão bà hai cây tượng trong tay vung lên đánh xuống vù vù quần lấy nhau đánh kịch liệt.

Trận đấu này không giống với trận đấu vừa rồi, Triệu Tam Cô vừa rồi bại một trận trong lòng còn giận, thanh Ứng Đầu tượng trong tay thi triển tuyệt nghệ Tuyệt Tình tượng pháp đánh nhau với Cổ Mục Tiên Bà, gặp chiêu phá chiêu, gặp thức biến thức, nhất nhất trúng tiết khiến ngọn trúc tượng trong tay đối phương không còn sinh uy tạo lực như trước được.

Quần hùng đứng ngoài xem giờ chỉ thấy hai thân hình phiêu hốt vật vờn trong bóng tượng, cuồng phong ào theo gió núi tản đi chân động sơn khê, những người đứng gần bị dư phong phát tới nghe rất cả mặt, thật là một trận long tranh hổ đấu xưa nay hiếm thấy khiến người xem kinh tâm động phách.

Đánh nhau có đến hơn ba mươi hiệp, bỗng nhiên nghe tiếng Triệu Tam Cô lạnh lùng thét lên :

- Bà mù, giờ thì người biết thế nào là Ứng Đầu trượng pháp của bốn bà bà rồi chứ, tiếp thêm ba chiêu này!

Ứng Đầu trượng trong tay Triệu Tam Cô rung lên trượng lướt gió rít dội vào vách núi nghe “ong ong...” như thiên ưng triển dực nghe đến kinh hồn.

Cổ Mục Tiên Bà qua mấy mươi chiêu không lần được nửa chiêu thì đã thấy chấn động trong lòng, khi ấy lại nghe tiếng trượng rít lên trùm khắp người thì thầm nghĩ: “Trượng pháp của bà này quả thực vượt hơn xưa rất nhiều, xem ra hẳn tiềm ẩn mười năm nay chuyên tâm luyện trượng...”

Nghĩ thì nghĩ nhưng ngọn Thiên Trúc bảo trượng trong tay cũng thi triển Thiên Trúc trượng pháp chống trả, ngọn trượng trong tay Cổ Mục Tiên Bà vừa dẻo vừa dai chiêu ra hàm chứa bổng pháp, kiếm pháp, và cả đao pháp nên rất kỳ ảo, ngược lại thanh Ứng Đầu trượng trong tay Triệu Tam Cô là loại thiết trượng từng chiêu như sấm sét dữ dội. Thình thoảng trượng chạm vào nhau phát hỏa quang kêu lên đinh tai nhức óc, nhất cương nhất nhu công lấy công đối công kẻ tám lạng người nửa cân không ai thua ai.

Thế nhưng ba chiêu lần này Triệu Tam Cô đánh ra đã hoàn toàn thay đổi, nhất chiêu bách biến, thế liên tu bất tận như lưu thủy hành vân, công vào tử huyệt thượng hạ khiến Cổ Mục Tiên Bà chống trả xem ra vất vả.

Triệu Tam Cô hai chiêu đầu chỉ là dẫn khai trượng trong tay đối phương để hở đầu bộ, rồi thét lớn một tiếng “sát”, trượng ra chiêu thứ ba cường mãnh như Thái Sơn áp đỉnh giáng xuống người Cổ Mục Tiên Bà.

Cổ Mục Tiên Bà hai từ đầu đã để thất tiên cơ, liên tiếp rơi vào bị động chống trả khó khăn, bấy giờ hóa giải chưa xong hai chiêu đầu thì nghe thấy tiếng kinh phong từ trên không ập xuống đỉnh đầu thì lưng toát mồ hôi lạnh, thân hình chùng xuống lách nhanh ra ngoài theo bản năng, trong cơn cấp bách trở trượng hóa chiêu Thu Phong Tảo Diệp quét ngang một đường cứu nguy.

Mọi người đứng ngoài nhìn thấy ngọn Ứng Đầu trượng của Triệu Tam Cô gần như đánh trúng đỉnh đầu Cổ Mục Tiên Bà, bất giác đều chấn động buột miệng thốt lên một tiếng thất thanh.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng như trời long đất lở, thế trượng giáng xuống nền đá cát bụi bay mờ trời, thân hình Cổ Mục Tiên Bà kịp thoát ra ngoài thế trượng trong gang tấc, điều này thực hoàn toàn khiến Triệu Tam Cô bất ngờ, chẳng thể nghĩ nổi bà mù lại thoát được tuyệt chiêu sát thủ của mình.

Chuyện xảy ra cực nhanh, khi thân hình Cổ Mục Tiên Bà vừa thoát ra ngoài thì một chiêu Thiên Trúc bảo trượng đánh quật lại như con linh xà tạt vào tiểu phúc Triệu Tam Cô, Triệu Tam Cô cười gằn một tiếng thuận thế trượng chống mạnh tung người lên không tầm trượng vừa khéo trượng đánh “bốp” vào Ứng Đầu trượng vòng lại quấn vào thân Ứng Đầu trượng.

Cổ Mục Tiên Bà chỉ một chiêu đánh bừa cứu nguy chẳng ngờ lại trúng vào trượng đối phương, định giật mạnh thân trượng về, chẳng ngờ Triệu Tam Cô vừa thấy thế trong lòng vui mừng từ trên cao tung liền một cước đá thốc xuống cổ tay đối phương.

“Bốp” một tiếng, Cổ Mục Tiên Bà chưa kịp thân trượng liền thấy cổ tay bị chấn động mạnh la lên thất thanh, ngọn trượng cơ hồ vọt khỏi tay, nhưng bà lão luyện giang hồ biết binh khí bị mất thì bại tất yếu, nên nghiêng răng giật mạnh trượng.

Triệu Tam Cô đắc thủ một chiêu khi nào bỏ lỡ cơ hội, vừa lúc Cổ Mục Tiên Bà mất đà lao đảo ra ngoài thì bồi thêm một chưởng nữa, thế chưởng cấp thời từ trên không tuy chẳng mạnh lắm nhưng cũng đủ khiến cho thân hình Cổ Mục Tiên Bà chúi nhủi về phía trước cả trượng suýt tỵ thì ngã trên đất.

Một chiêu vừa rồi của Triệu Tam Cô linh hoạt biến hóa kỳ ảo thật vô cùng ngoạn mục, khi này người từ trên đầu ngọn Ứng Đầu trượng mới hạ xuống định truy kích, nhưng liền thấy bóng người loáng lên, ánh đao ánh kiếm sáng ngời, chính là bọn Phong Vân hội đã nhảy vào cản đường.

Chữ Nguyên Cực võ công chẳng kém, gia thêm gần mười cao thủ Phong Vân hội quyết không dễ dãi, Triệu Tam Cô không dám khinh thường mới đánh một hai chiêu thoái về sau.

Cổ Mục Tiên Bà vừa rồi thất thủ một chiêu tím mặt, quay người nhún trở lại nguyên vị thét lớn :

- Triệu Tam Cô, đến đây! Chúng ta bắt tất chờ đến “Tể Vong đàn”, hôm nay quyết một trận sống còn, hoặc là người chết hoặc là ta chết!

Triệu Tam Cô đắc thắng một chiêu chừng như rửa được hận vừa rồi ngửa cổ cười kha kha nói :

- Ha ha... Hôm nay vừa khéo, người thắng ta một chiêu Bà mù chần nhè, ta thắng người một chiêu Ứng trượng đã cầu xem như hòa không ai hơn ai...

Nói đến đó bỗng nhiên bà ta ngừng lời, ánh mắt nhìn sang vách núi đối diện.

Mọi người thấy vậy liền quay đầu đưa mắt nhìn theo mới phát hiện ra lúc này một đoàn mười mấy người chính đang chạy sang bên này.

Chỉ Nguyên Cực vừa thấy giọng hốt lên vui mừng :

- Tiên bà xin chờ chút, Tổng đương gia chúng ta tới rồi kìa!

Hoa Thiên Hồng giờ đã nhận ra bọn người đang chạy qua thạch lương là người của Phong Vân hội, chạy đầu là Tổng đương gia Nhậm Huyền, kế tiếp là Tả Văn Khôi, sau cùng là mười mấy tên “Kim đao thân vệ”.

Nháy mắt cả bọn đã đến hiện trường, đôi mắt sắc lạnh của Nhậm Huyền đưa nhìn quanh một vòng rồi liếc vào trong thạch một cái, cuối cùng ôm quyền thi lễ Cổ Mục Tiên Bà nói :

- Tiên bà đến lúc nào, Nhậm Huyền xin bái kiến!

Cổ Mục Tiên Bà chấp tay đáp lễ nói :

- Ta đến từ sớm, đánh mãi chưa thắng, thực làm mất nhục khí Phong Vân hội!

Nhậm Huyền vuốt râu cười lớn nói :

- Triệu lão thái cũng thành danh cả hoa giáp, uy chấn giang hồ, Tiên bà muốn thắng quyết không ngoài vài ba trăm chiêu.

Triệu Tam Cô nhướn mày cười lớn nói :

- Ha ha..., Nhậm Huyền, ta vốn kỳ khi thấy người bắt tài mà sao lại nắm Tổng đương gia Phong Vân hội, thì ra người chỉ vuốt đuôi bọn cao thủ vô lâm, ta thật nhìn nhầm!

Nhậm Huyền tái mặt, nhưng nhanh chóng trở lại bình tĩnh, cười lãnh đạm nói :

- Triệu lão thái bà khéo nói, Nhậm Huyền tài hèn thật, nhưng nhờ huynh đệ đồng tâm ưu ái đề cử...

Nói đến đó, lão chuyển nhanh mắt nhìn Hoa Thiên Hồng xá xá mấy cái hỏi :

- Hoa lão đệ bị thương dưới tay người nào thế?

Hoa Thiên Hồng hoàn lễ cười nói :

- Đạo nhân Thông Thiên giáo, chút thương thế không đáng lo ngại!

Nhậm Huyền gạt đầu rồi nhìn Chỉ Nguyên Cực hỏi :

- Lão nhị, ở đây chỉ có mấy vị bằng hữu này thôi hay còn người nào khác?

Chỉ Nguyên Cực chỉ tay vào động khẩu nói :

- Trong động còn một vị cao nhân, nhưng là người nào thì tiểu đệ không biết.

Nhậm Huyền ánh mắt sắc bén như đao ngưng nhìn Hoa Thiên Hồng vẻ hồ nghi, bụng từng tiếng hỏi :

- Hoa lão đệ, Nhậm Huyền dám hỏi một câu, có phải trưởng nữ của Bạch Tiêu Thiên là Bạch Tố Nghi giấu trong này không?

Hoa Thiên Hồng nghe thế thì giật mình thầm nghĩ: “Chuyện Bạch Tố Nghi bị Thiên Át Tử bắt giam trong đạo quán rất bí mật, làm sao lại lộ ra ngoài được nhỉ?”

Chàng chưa đáp gì thì lại nghe Nhậm Huyền nói tiếp :

- Hoa lão đệ, khuyến tử Nhậm Bằng chết thảm dưới tay tiện nhân Bạch Tố Nghi, ai thì chẳng biết nhưng người tận mắt chứng kiến!

Hoa Thiên Hồng nhú mào đáp ngay :

- Nhậm đương gia chớ quá đáp nên vũ đoán, tại hạ đúng là tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia sát hại lệnh lang, thế nhưng tại hạ từng nói hung thủ có nét giống Bạch Tố Nghi không có nghĩa đoán chắc hung thủ là cô ta, huống gì thần thái cử chỉ hai người này hoàn toàn khác nhau!

Nhậm Huyền cười khinh khỉnh nói :

- Hoa lão đệ không nhìn thiên vị cho Bạch Tố Nghi đó chứ? Hừ! Thảo nào mà lão đệ người chẳng chút nhẹ tay khi đối đãi với huynh đệ của Phong Vân hội!

Hoa Thiên Hồng nghe nhắc lại chuyện chàng đánh chết mấy tên khi định bắt Bạch Tố Nghi, mặt xạm lại nói :

- Tại hạ chẳng phải phường háo sắc, chuyện giữa đường thấy bất bình ra tay tương trợ là chuyện nghĩa khí của người trong võ lâm, ba vị huynh đệ quý hội... đúng là do tại hạ giết, Nhậm đương gia hỏi tội thì tại hạ xin nhận!

Nhậm Huyền “hừ” một tiếng nặng nề nói :

- Hoa lão đệ nói ra cũng có chút tình mấy ngày cùng ở với huynh đệ Phong Vân hội, dù không nể tăng cũng kính Phật, có đâu lại dứt tình bội nghĩa đến thế!

Hoa Vân nhìn thấy Nhậm Huyền cứ một mực trách mắng thiếu chủ thì nổi giận chen vào nói :

- Động binh động kiếm chết là thường tình...

Hoa Thiên Hồng vội vàng kéo tay của Hoa Vân lại, cười nói :

- Nhậm đương gia xin minh giám, tại hạ không phải là người hiếu sát, tất cả chỉ là chuyện bất đắc dĩ, mong Nhậm đương gia hải hàm!

- Hoa lão đệ khéo nói lắm! Thôi được, chỉ cần Hoa lão đệ nói ra Bạch Tố Nghi hiện tại ở đâu mà thôi?

- Bạch Tố Nghi chỉ là một thiếu nữ chân yếu tay mềm, Nhậm đương gia như có lòng hưng sư vấn tội cô ta, nếu như tại hạ chỉ điểm thì chẳng phải khiến thiên hạ cười chê sao?

Chàng trong lòng đã quyết bèn cười lớn nói tiếp :

- Thế nhưng, hung thủ sát hại lệnh lang quyết không phải là Bạch Tố Nghi, cho nên tại hạ tán thành Nhậm đương gia gặp mặt cô ta một lần.

Nhậm Huyền không khỏi ngớ người, một lúc trấn tĩnh nói :

- Hoa lão đệ thật cao kiến, Nhậm Huyền bội phục, không biết Bạch Tố Nghi hiện tại ở đâu?

Hoa Thiên Hồng thần sắc bất biến, lãnh tĩnh nói :

- Bạch Tố Nghi đã bị Thiên Ất Tử bắt giữ trong Dưỡng Tâm điện, nếu như Nhậm đương gia muốn gặp Bạch Tố Nghi, thì tất phải thương lượng với Thiên Ất Tử.

Nhậm Huyền nhú mào rồi lắc đầu nói :

- Lời lão đệ, Nhậm Huyền thực khó tin được!

Hoa Thiên Hồng nhún vai nói :

- Lời tại hạ là thực, Nhậm đương gia nếu như không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm gì hơn.

Nhậm Huyền cười “hắc hắc” mấy tiếng nói :

- Hoa lão đệ, khi Phong Vân hội định bắt Bạch Tố Nghi thì người ra tay tận sát chẳng chút lưu tình, Thông Thiên giáo bắt cô ta thì người lại khoan tay chẳng quản ư?

Nhậm Huyền hỏi một câu chí lý khiến Hoa Thiên Hồng ngớ người, nhất thời cứng họng chẳng đáp được.

Hoa Vân nhìn thiếu chủ tình thế quần bách thì bất bình giọng phẫn nộ nói :

- Chúng ta xen vào chuyện người hay không mặc gì đến người? Muốn gì cứ hỏi Hoa Vân này...

Nhậm Huyền chỉ “hừ” một tiếng lạnh lùng chẳng để ý, mắt sắc bén chăm chăm nhìn vào người Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng đột nhiên cười phá lên kha kha nói :

- Nhậm đương gia chó nên quá bức người, thực ra khi Thiên Ất Tử bắt Bạch Tố Nghi, Hoa mẫu cũng đã ra tay cứu người nhưng lực bất tòng tâm, đồng thời bản thân cũng bị hắn bắt giam giữ.

Chàng nói ra không chút hổ thẹn, khiến Nhậm Huyền kinh ngạc ngừng mắt nhìn chàng từ đầu đến chân đều thương tích, thầm nghĩ: “Cứ nhìn hắn đầy người máu me xem ra chẳng nói dối!”

Nghĩ rồi chẳng còn hồ nghi gì, nhưng vẫn vịn lại một câu :

- Hoa lão đệ cùng bị bắt một lần với Bạch Tố Nghi, lão đệ may mắn thoát thân còn Bạch Tố Nghi vẫn nằm trong huyết hổ, lão đệ ngươi yên tâm được sao?

- Tại hạ đã nói với cô ta giai cấu tương phù, giữa đường thấy trái tai gai mắt ra tay giúp đỡ, đâu phải tình thâm nghĩa nặng mà yên tâm hay không yên tâm?

Nhậm Huyền ngửa cổ cười dài, rồi bỗng đưa mắt ngờ vực nhìn vào trong động khẩu hỏi :

- Hoa lão đệ, thế ngươi có nghĩ rằng Bạch Tố Nghi cũng giống như ngươi may được người cứu thoát mang vào trong động này không?

Hoa Thiên Hồng hơi giận rửa thắm: “Con cáo già này thật đa nghi!”

Nghĩ thế nhưng bên ngoài nhún vai cười nhạt nói :

- Tại hạ cũng hy vọng như vậy, nhưng đáng tiếc không cách nào vào động xem hư thực thế nào?

Bỗng nghe thấy tiếng “hừ” lạnh lùng của Triệu Tam Cô, giọng tức giận rít lên :

- Tiểu nô tài!

Nhậm Huyền đưa mắt nhìn bà ta một cái sắc lạnh, rồi cất bước đi tới.

Chỉ Nguyên Cực vội sải chân bước tới cản Nhậm Huyền lại rồi đem chuyện vừa rồi Cổ Mộc Tiên Bà bị đánh một chưởng bán sống bán chết kể cho lão ta nghe.

Nhậm Huyền mặt biến sắc nói :

- Thì ra trong động có cao nhân ẩn thế, làm sao lại không cầu kiến cho thỏa lòng!

Nói rồi lão quay đầu nhìn trung niên hán tử sau lưng ra lệnh :

- Ngươi vào trong động xem vị kỳ dị sĩ nào, nếu như là tiền bối võ lâm thì cáo rằng Cổ Mộc Tiên Bà và Nhậm Huyền của Phong Vân hội cầu bái kiến!

Trung niên hán tử sau lưng lão ta là Tả Văn Khôi tổng đầu lĩnh “Kim đao thân vệ”, ứng thanh “dạ” ran một tiếng rồi sải chân bước vào hướng thạch động.

Nhưng liền thấy thân hình Triệu Tam Cô lướt nhẹ án ngữ trước cửa động, Ung đầu chống xuống đất đánh “ầm” một tiếng, trợn mắt đứng im như pho tượng.

Tả Văn Khôi chấp tay thi lễ :

- Triệu lão thái có gì chỉ giáo?

Triệu Tam Cô lạnh lùng nói :

- Trong thạch động này còn hơn long đàm huyết hổ, ngươi chẳng sợ chết sao?

- Đa tạ lão thái chỉ điểm, nhưng tại hạ chấp lệnh thượng nhân đến tan xương nát thịt cũng phải làm!

Nói rồi quả nhiên cứ bước đi tiếp.

- Lui!

Triệu Tam Cô thét dài một tiếng, tay phát ra một chưởng cuồng phong khởi lên đánh tới ngực Tả Văn Khôi.

Tả Văn Khôi và thêm hai tên “Kim đao thân vệ” thụp tùng đều bị chấn động bức thoái về sau bảy tám xích, “soạt soạt...” liền rút phát đao ra lăm lăm trong tay tiếp tục xông lên.

Chợt nghe Triệu Tam Cô lên tiếng thét hỏi :

- Các người định làm gì hử?

Tả Văn Khôi hơi ngớ người dừng chân lại cách bà có đến bốn năm xích nói :

- Tại hạ chấp sai thượng lệnh vào cầu kiến chủ nhân động này, nếu như Triệu lão thái vẫn còn ngăn cản thì tại hạ đành thất lễ.

Triệu Tam Cô cười ngất nói :

- Thế ư? Ta chính là chủ nhân động này đây, người gặp ta có chuyện gì?

33. Chương 33: Cửu Biệt Trùng Phùng

Tả Văn Khôi biết mình bị bà ta trêu chọc, tức giận rửa thăm: “Mụ già thôi tha, người định chọc giận ông đây ư?”

Nghĩ rồi hét dài một tiếng, sấn tới vung Cửu Hoàn kim đao múa lên kêu leng keng. Đây là ám hiệu của “Kim đao thân vệ”, tiếng rung dài ngắn to nhỏ đều có một hiệu lệnh riêng, người ngoài nghe không hiểu nhưng võ sĩ trong “Kim đao thân vệ” thì đều hiểu rõ hiệu lệnh của nó để tiến thoái.

Liền thấy hai tên “Kim đao thân vệ” bước tới đứng sừng sững vai với Tả Văn Khôi, rồi ba thanh đao loáng lên xông vào động.

Thế nhưng chỉ thấy Triệu Tam Cô cười gằn lên một tiếng, ngọn Ưng Đầu trượng trên tay vung lên giáng xuống như bích lịch lôi điện. “Koong, koong, koong” tiếng kim thiết chạm nhau đinh tai nhức óc, ba thân hình bắn ngược về sau. Đừng nói đến hai tên đại hán kia, mà ngay bản thân Tả Văn Khôi đứng đầu trong “Kim đao thân vệ” cũng chịu không nổi một trượng của Triệu Tam Cô, hổ khẩu ê ẩm, đao cơ hồ bay khỏi tay.

Tả Văn Khôi tức giận lại rung đao lên, lập tức tám tên “Kim đao thân vệ” khác sau lưng Nhậm Huyền nhảy tới, phân làm hai nhóm bốn tên phía trước, bốn tên phía sau xông vào vây đánh Triệu Tam Cô.

Triệu Tam Cô tức giận cực điểm, bà ta vốn không muốn đánh nhau với bọn vô danh tiểu tốt, nhưng thấy cả hơn mười tên vung đao loang loáng xông tới thì phát điên, thanh Ưng Đầu trượng múa ồ ạt đánh chúng tui bụi.

Tuy vậy nhưng lần này đơn trượng đấu bát đao liên bích thực chẳng đơn giản, Triệu Tam Cô tuy là đương thế cao thủ, song bọn tám tên Kim đao thân vệ đều thân thủ chẳng kém, chúng chia thành hai toán tiền hậu tạo thế ỷ dốc, nhất tiến nhất thoái luân xa chiến, chẳng mấy chốc đã vây kín Triệu Tam Cô vào giữa đao trận.

Tả Văn Khôi đứng bên cạnh nhìn thấy tám đao thủ vây giữ Triệu Tam Cô rồi dần khỏi cửa động, chẳng bỏ lỡ cơ hội liền phát tay ra hiệu cho hai tên thủ hạ rồi cùng nhau xông vào cửa hang.

Triệu Tam Cô vừa đánh vừa để mắt nhìn, thấy thế tức giận thét lớn :

- Tiểu nô tài! Còn không nhanh trốn thủ cửa hang?

Hoa Thiên Hồng ngớ người la lên :

- Bảo văn bối ư?

- Chẳng người thì ai?

Hoa Thiên Hồng nghe thế nghĩ nhanh bên trong động tất có quan hệ trọng đại nên bà ta mới nhất định giữ chẳng để người của Phong Vân hội vào. Nghĩ thế liền nhún người lướt tới chắn ngang cửa động.

Tả Văn Khôi tức giận nói :

- Hoa Thiên Hồng! Người nhất định đối đầu với Phong Vân hội sao?

Liền nghe Triệu Tam Cô quát lên :

- Tiểu nô tài! Nếu để chúng xông vào động được thì người tự vẫn ngay đi!

Hoa Thiên Hồng không hiểu chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế, nhưng thấy bà ta chẳng hề có ác ý gì với mình, cho nên trong lòng vẫn coi trọng. Khi ấy nghe nói thế bèn đáp lời Tả Văn Khôi :

- Kẻ bắt tài cùng với quý Tổng đương gia có chút hiểu lầm, có phản phúc thành thù hay không thì tùy ý Nhậm đương gia, Tả huynh nghĩ tình mà dừng chân đừng vào động thì hay hơn.

- Hừ! Tả mỗ không thể nghịch thượng lệnh, đành đắc tội!

Tả Văn Khôi nói rồi liền hươ đao nhảy tới.

Hoa Thiên Hồng lúc này áo quần tơ tã, quanh ngực băng kín máu đông thành màu đen, đầu tóc bù xù, mặt vì mất huyết nhiều mà tái xanh lại xem ra thương thế không nhẹ.

Tả Văn Khôi từng biết Hoa Thiên Hồng thân thủ bất phàm, nhưng lúc này nhìn thấy chàng trong tình trạng như thế thì sinh lòng khinh thường, đã vậy còn thêm hai tay đao trợ thủ nên lao vào tấn công chẳng chút úy kỵ.

Hoa Thiên Hồng thấy bị tấn công vùng chưởng đánh trả, tuy cũng là một chiêu Khốn Thú Đầu Công nhưng khí huyết trong người hao tổn nhiều, chân lực sút kém, nên chẳng còn uy lực như trước. Mấy chưởng cản được bọn Tả Văn Khôi xông vào động, nhưng chàng cũng bị bức lùi hai bước.

Tả Văn Khôi thấy thế thì càng mừng, hét dài lấy uy, đao vùng loang loáng chém tới không ngừng.

Đột nhiên nghe tiếng Nhậm Huyền la hoảng sau lưng :

- Cẩn thận sau lưng!

Lão chưa dứt câu, chính Hoa Vân thân hình như u linh quỷ sứ chẳng nói nửa tiếng, phát song chưởng đánh thốc vào lưng Tả Văn Khôi và tên võ sĩ bên trái.

Nhậm Huyền la cảnh báo cho thuộc hạ rồi định nhảy tới ứng cứu, Tả Văn Khôi nghe tiếng quay người định trở đao chống đỡ nhưng không kịp.

Quả thực với nhân vật thân thủ cao cường như Hoa Vân, bọn Tả Văn Khôi chẳng đáng vào đâu cả, chỉ nghe bình bình liền hai tiếng, Tả Văn Khôi và tên võ sĩ bên trái trúng chưởng cả người lẫn kiếm bay ra ngoài cả trượng rơi phịch xuống đất.

Tên võ sĩ bên phải thấy có biến nên ngoái đầu nhìn, nhất thời phân tâm cũng ăn một chưởng của Hoa Thiên Hồng bay ngược về sau.

Cổ Mục Tiên Bà chỉ nghe cũng nhận ra tình thế biến chuyển, hú dài lanh lảnh, người như cánh chim ưng bay vọt về hướng Hoa Thiên Hồng tấn công, ngọn trúc trượng trên tay đánh cực nhanh.

Hoa Vân nhìn thấy thì thất sắc, nhảy nhanh án trước người Hoa Thiên Hồng la lớn :

- Thiếu chủ, lùi ra!

Hai tay khoát lên vận Thiếu Dương cương khí đánh ra vừa kịp đỡ thế trượng cực hiểm của Cổ Mục Tiên Bà.

Hoa Vân tiếp một chiêu trượng cả người dội về sau một bước dài, thân hình còn chao đảo một lúc mới trụ vững, giật mình không ngờ rằng bà mù này công lực thâm hậu như thế.

Im lặng một lúc, Cổ Mục Tiên Bà cất tiếng cười khùng khục như tiếng cú :

- Hà hà! Chẳng ngờ là Thiếu Dương cương khí tuyệt học của Hoa Nguyên Tư vẫn còn lưu truyền trên võ lâm!

Hoa Vân đành giọng nói :

- Người biết được Thiếu Dương cương khí, há không biết lợi hại của đại gia ta sao!

- Hừ! Hôm nay chính là ngày khai tử tuyệt môn công phu của Hoa Nguyên Tư!

Cổ Mục Tiên Bà rút lên một câu, rồi vung ngọn Thiên Trúc bảo trượng đánh ào tới, phút chốc song phương vây đánh ngay trước cửa động.

Lại nói ngoài kia, Triệu Tam Cô thấy bọn Hoa Thiên Hồng động thủ thắng thế thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, đối với thế trận bát đao liên bích chẳng còn ngại gì nữa, ngọn Ưng Đầu trượng trong tay múa lên kinh phong phát ra như cuồng phong bão táp khiến tám tên võ sĩ thế trận tan tác, quỳnh quáng tay chân.

Nhậm Huyền đứng xem hai trận đấu một hồi, ngoái đầu nói nhỏ với Chử Nguyên Cực mấy câu, Chử Nguyên Cực liền phát tay ra hiệu cho mười mấy tên còn lại chạy đến vây tiếp vòng ngoài Triệu Tam Cô. Bản thân Nhậm Huyền thì đi đến trước cửa động giám sát trận đấu của Cổ Mục Tiên Bà với Hoa Vân.

Hoa Vân đơn chiến độc đấu với Cổ Mục Tiên Bà rất cật lực, thế nhưng chiếm thế thủ động khẩu nên rất lợi hại, lão quyết đánh không cho bà ta tiến được nửa bước, cửa động hẹp nên Nhậm Huyền muốn tham chiến cũng rất khó, mà Hoa Thiên Hồng bên trong cũng không thể ra ngoài.

Trường huyết chiến càng lúc càng khốc liệt, Hoa Thiên Hồng thấy tình thế hiện tại đã đến hồi căng nhất. Bọn Phong Vân hội nhất định xông vào động, Triệu Tam Cô lại quyết thủ đến cùng.

Hoa Thiên Hồng đứng một mình trong động nhìn ra bất giác giật mình thầm nghĩ: “Phong Vân hội người đông thế chúng, giờ ta chỉ có hai người là động thủ được. Tuy Triệu Tam Cô và Hoa Vân đều là cao thủ, nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ, kéo dài một lúc nữa tất bại”.

Nghĩ đến đó tự nhiên chàng lại hơi hoảng, trong lòng lại thấy kỳ: “Không hiểu trong thạch động này có vị cao nhân nào? Dù là thần bí cao nhân không xuất hiện trước người ngoài, nhưng lẽ nào nhìn thấy tình thế cực hiểm này mà lại không ra mặt trợ lực?”

Càng nghĩ thì lòng hiếu kỳ lại càng lớn, xem ra giờ tiến chẳng xong thoái cũng chẳng được, hay là ta cứ vào trong xem người kia là ai? Nếu được thì thỉnh cầu ra trợ lực cho Hoa Vân và Triệu Tam Cô.

Chàng trong lòng đã quyết, hít một hơi trấn tĩnh thần rồi quay người bước sâu vào trong động. Hang động tối om om, chỉ vào chùng mấy trượng qua một khúc rẽ thì chẳng còn nhìn thấy gì, Hoa Thiên Hồng cố vận nhãn lực nhưng đến năm ngón tay trước mặt vẫn chẳng thấy rõ.

Bên ngoài, tiếng la hét, tiếng binh khí chạm nhau nghe đinh tai nhức óc, nhưng vào đến đây thì im ắng lạ lùng, không gian tối đen càng làm cho cái lạnh lẽo rợn rợn ngày càng tăng.

Hoa Thiên Hồng phải định thần một lúc rồi mới lần từng bước đi sâu vào trong, mùi ẩm thấp lẫn khí đá xông vào mũi khó chịu mà càng lúc càng nặng mùi hơn, chàng đành nín thở đi tiếp một đoạn nữa.

Đột nhiên trong không gian tối om một giọng phụ nữ gọi nhẹ :

- Tinh nhi, đi thêm năm bước nữa thì phải nhảy nhanh tới trước, cần phải nhảy ngoài hai trượng mới được!

“Tinh nhi” chính là nhũ danh của chàng, ngoài mẹ chàng và Hoa Vân ra còn ai biết được?

Hoa Thiên Hồng nghe tiếng gọi thân quen này bỗng nhiên khựng cả người, nhất thời không bẻ khí hít phải một hơi chương khí khiến đầu óc choáng váng muốn ngã.

Chàng vội nín thở trấn tĩnh lại, tuy thế tim chàng vẫn đập rộn lên, rồi từng bước từng bước một tiến về phía trước, khi bước đủ năm bước cảm thấy địa thế hơi chênh xuống, chàng đưa tay đỡ lấy vết thương trên ngực rồi tung mạnh người phóng nhanh về trước.

Khi hai chân chạm đất, mắt chàng như hoa lên. Phải một lúc sau chàng mới biết không phải là ảo giác, mà ở đây có ánh sáng xanh nhờ nhợt chứ chẳng phải tối đen như phía bên kia. Chàng đưa mắt nhìn lại mới

nhận ra dưới mặt đất một làn khí xám bốc lên phía đỉnh động và chợt hiểu vừa rồi chính vì hít phải luồng khí này mà mình suýt ngất.

Chàng tiếp tục đi về phía trước chừng hơn năm trượng nữa chợt khựng người đứng lại. Nguyên đến đây không gian mở rộng tạo thành một thạch thất rất lớn, chính giữa động có một người đang tĩnh tọa ngay trên mặt đất.

Trong thạch thất ánh sáng nhờ nhờ mờ mờ chỉ có thể nhận thấy bóng người, nhưng chàng cố vận nhãn thần đến đâu cũng không thể nhận thấy rõ mặt người kia.

Chàng ngừng chân chăm chú nhìn người kia một hồi lâu rồi mới thận trọng bước tới cách tầm hai trượng ôm quyền thi lễ đánh tiếng hỏi :

- Tiểu bối mạo muội hỏi lão nhân gia là ai?

Người kia như không hề nghe thấy ngồi im như pho tượng chẳng một chút nhúc nhích, Hoa Thiên Hồng thấy lạ trong bụng nhiều nỗi hoài nghi và hiếu kỳ khiến chàng bước đến gần hơn chỉ còn cách tầm năm xích, bất chợt chàng nhận ra dáng mạo người rất quen. Ngưng thần định mục cố nhìn xuyên qua cái gọi là ánh sáng kia, đột nhiên tim chàng đập thành thịch, chẳng giữ nổi khích động khuỵu người xuống la lên :

- Là mẹ sao?

Nào ngờ phụ nhân vẫn ngồi im bất động tựa như một pho tượng.

Hoa Thiên Hồng trương lớn mắt nhìn cẩn thận một hồi lâu nữa đã nhận ra khuôn mặt thân quen kia, vóc dáng thân quen kia há chẳng phải mẫu thân của chàng thì là ai? Chàng đứng lặng bao nhiêu xúc động trào lên trong lòng chừng như chưa dám nghĩ đây là sự thực.

Phụ nhân hai mắt nhắm hờ, bất chợt mở bừng ra nhìn chàng thấp giọng nói :

- Đúng là mẹ đây, mẹ chưa thể nói nhiều, hài nhi chớ làm ồn!

Hoa Thiên Hồng cả người nóng ran lên, sung sướng đến nghẹn lời, cứ ấp a ấp úng :

- Mẹ làm gì...? Luyện công phu sao...? Giọng nói mẹ...

Thì ra phụ nhân này chính là mẫu thân của Hoa Thiên Hồng. Bà ta ngồi tĩnh tọa trên mặt đất, hai tay duỗi thẳng án trên mặt đất bất động, mắt chỉ mở nhìn chàng một cái rồi nhắm kín lại như ban đầu.

Hoa Thiên Hồng chẳng hiểu chuyện gì, đứng tần ngần bên cạnh nhìn thân mẫu chàng, rồi đưa tay sờ thử lên người mẹ bất giác giật tay lùi lại vì thân hình bà nóng hừng hực như lửa.

Chàng trong lòng vừa mừng vừa kinh ngạc, lẩm nhẩm một mình :

- Mẹ ta chẳng lẽ công phu đã hồi phục, mà thương thể trong người cũng đã trị lành?

Rồi như nhớ ra điều gì, chàng vội lấy từ trong người chiếc tráp ngọc mở ra đưa đến trước mặt mẹ nói :

- Con có một cây Thiên niên Linh chi, mẹ nhanh ăn vào đi!

Hoa phụ nhân nghe nói mở mắt ra nhìn, thấy trong chiếc tráp ngọc một đóa Linh chi ngàn năm hiếm có trên đời, phẳng phất một mùi hương thoang thoảng dễ chịu, thấy Hoa Thiên Hồng giơ tay định lấy, bà cản lại :

- Mẹ không cần. Nghe nói con trúng phải Liên độc?

- Vâng, con ăn cả đóa Đan Hỏa Độc Liên đó, thế nhưng giờ chẳng còn nguy hại đến tính mạng...

Hoa phụ nhân chợt nhận ra trên ngực chàng băng bó áo quần tả tơi, vội hỏi :

- Con làm sao lại thụ thương thế này? Nghe người giang hồ đồn rằng con tại Tào Châu rất xuất danh, sao giờ nhìn chẳng có chút khí phách nào chứ?

Hoa Thiên Hồng đỏ mặt cúi đầu nói :

- Trên ngực hài nhi trúng một kiếm của đạo sĩ Thông Thiên giáo, vốn là chẳng có gì, nhưng vì ngày nào đến trưa đều “Tẩu độc” khiến cho vết thương chẳng thể nào liền miệng.

Chàng hơi ngừng lại, ngược mắt nhìn mẹ cười tiếp :

- Hai hôm nay hài nhi gặp nhiều xúi quẩy, nghĩ lại thời gian vừa qua còn nhiều yếu điểm.

Hoa phu nhân đưa mắt nhìn con trùu mến an ủi :

- Trí giả bách lưu tất hữu nhất thất, cao nhân cũng có lúc thất cơ lỡ bước, con người biết nhìn nhận ra điểm sai điểm yếu của mình là tốt lắm rồi.

- Mẹ nói không sai. Hài nhi nhìn ra nhiều điểm yếu kém của mình, nhất định sau này sẽ sửa chữa.

Hoa phu nhân nhìn chiếc tráp ngọc lại nói :

- Từ khi mẹ nghe tin con ăn phải “Đan Hỏa Độc Liên” biết đây là loại độc không có giải dược, nhưng Thiên niên Linh chi được hiếm có, công hiệu cải tử hồi sinh, hay là con cứ ăn thử vào xem!

Hoa Thiên Hồng nhìn mẹ ngập ngừng hỏi :

- Thương thế trong người mẹ lành lặn hẳn rồi sao?

- Ừm... Mẹ vốn không cần dùng đến Thiên niên Linh chi này.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Mẹ trong người bệnh tình trầm kha thâm căn cố đế chưa chắc đã giải hết, linh dược hiếm kiếm được, mẹ chưa chịu dùng hay là ta cứ cất đi để nói sau vậy”.

Nghĩ thế chàng bèn nói :

- Thiên niên Linh chi có thể cải tử hoàn sinh, độc tính trong người hài nhi chẳng còn nguy hiểm đến tính mạng, hay là tạm thời lưu lại phòng sau này khi chính tà phân tranh, chúng ta có người gặp nguy đến tính mạng thì cứu được ngay.

Chàng nói ra lý do rất chính đáng, Hoa phu nhân cũng là nữ trung hào kiệt, tuy lòng bất nhẫn vì con, nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu.

Im lặng một lúc, Hoa phu nhân chợt hỏi :

- Tam Cô nói con rất đào hoa phong lưu, thường giao du với nữ nhi, chuyện này là như thế nào?

Hoa Thiên Hồng nghe mẫu thân hỏi về chuyện này thì ửng mặt lên, gượng cười hỏi lại :

- Tam Cô là Triệu lão thái ư?

- Ừ! Mẹ vốn phải gọi bà ta là tiền bối, con nên xưng là Tam bà!

Hoa Thiên Hồng gật đầu, tiếp đó lại lắc đầu nói :

- Nhi tử chẳng thường giao du với nữ nhi. Tam bà chỉ đùa đấy thôi!

- Làm sao lại thế? Không có lửa khi nào có khói? Con nói đi, trước nay đã quen bao nhiêu nữ nhi hử?

Hoa Thiên Hồng trước mặt mẹ chẳng dám giấu diếm bèn lẩm nhẩm đọc ra :

- Tẩn Uyển Phụng, Bạch Quân Nghi, Ngọc Đỉnh phu nhân, Bạch Tố Nghi, Miêu Linh tam tiên, còn có thêm...

Hoa phu nhân chỉ nghe đến đó đã lắc đầu nguầy nguậy nói :

- Thôi đủ rồi! Con xuống núi chưa được bao lâu mà đã quen bao nhiêu thiếu nữ, đếm mãi chẳng hết?

Hoa Thiên Hồng cúi đầu ấp úng nói :

- Miêu Cương có một vị gọi là Cửu Độc Tiên Cơ, bà ta có đến mười ba nữ đồ đệ đều quen biết với hài nhi...

Hoa phu nhân lắc đầu nói :

- Vậy là thế nào? Nhân lúc này ta còn nói chuyện được, mau đem hết mọi chuyện từ khi con xuống núi tới nay kể cho ta nghe xem?

Hoa Thiên Hồng gật đầu “Dạ” một tiếng chuẩn bị kể, chợt chàng nhìn thấy hai tay mẫu thân từ đầu đến giờ vẫn đặt trên mặt đất ngạc nhiên hỏi :

- Hai tay mẹ đặt trên mặt đất, luyện môn công phu gì sao?

- Ta luyện Hắc Sát chưởng, hiện tại dùng song chưởng áp trên hai lỗ huyệt này không để cho diêm khí xông lên, còn thêm vài canh giờ nữa phải vận nội công đẩy kinh lực xuống bức diêm khí thoát lên phía trước, như vậy mới thành công một lần luyện.

Hoa Thiên Hồng giờ mới nhớ lại luồng khí lúc nãy ở ngoài kia khiến chàng suýt ngất đi trong lòng kinh ngạc không ít hỏi tiếp :

- Cần luyện bao lâu mới thành công? Chẳng lẽ vĩnh viễn cứ ngồi tại đây?

- Đứng lên thì không được, thế nhưng có thể hành động bằng một tay.

- Thế còn ăn uống? Mẹ cần luyện bao lâu nữa mới thành?

- Mọi chuyện đã có Tam Cô lo liệu. Chỉ ít cũng cần thêm bốn năm ngày nữa thì môn công phu này mới thành tựu.

Hoa Thiên Hồng nhú mày hỏi :

- Mẹ sau khi xuống núi đến giờ đều ở trong động này sao?

Hoa phu nhân gật đầu đáp :

- Ừm... gần như thế!

Bà ta ngừng giây lát, rồi nói tiếp :

- Giờ thì nói chuyện con đi!

Hoa Thiên Hồng vừa định kể, chợt như sực tỉnh nhớ Hoa Vân và Triệu Tam Cô còn đang quần thảo với bọn người Phong Vân hội bên ngoài bèn gấp giọng nói :

- Mẹ, Tam bà và Hoa Vân chính đang cản chân bọn người Phong Vân hội bên ngoài cửa động tình hình hơi bất lợi để hài nhi ra xem thế nào.

Hoa phu nhân gật nhẹ đầu nói :

- Con gặp lại lão quần gia chúng ta rồi sao? Tốt lắm, nếu như không địch nổi thì cứ rút vào đây, bọn chúng chẳng làm gì nổi chúng ta đâu!

Hoa Thiên Hồng đáp một tiếng, vừa đứng lên đi chợt thấy bóng người thoáng hiện, một giọng người ồm ồm cười nói lớn :

- Khỏi, khỏi! Lũ tặc kia chạy hết rồi.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy chính là Triệu Tam Cô chạy vào thì vừa mừng vừa ngạc nhiên hỏi ngay :

- Tam bà, bên ngoài thế nào?

Triệu Tam Cô cười khà khà bước tới nói :

- Lão Vân cừ thật, đánh nhau một hồi rồi đấu nội lực với Cổ Mộc Tiên Bà, không ngờ lão Vân luyện thành Thiếu Dương cương khí tuyệt môn công phu năm xưa của Hoa đại hiệp, bà mù kia chịu không nổi văng ngược ra ngoài học máu không chết cũng trọng thương.

Hoa Thiên Hồng nghe nói thế thì vui mừng khôn tả. Chàng thực không ngờ tuyệt môn công phu của phụ thân lợi hại đến thế, chỉ thẹn là mình còn chưa có cơ hội để tu luyện.

Hoa phu nhân cũng kinh ngạc không ít. Năm xưa, chồng bà ta thành danh chính nhờ một pho kiếm pháp và Thiếu Dương cương khí, chẳng ngờ Hoa Vân luyện thành.

Khi ấy bèn hỏi :

- Hoa Vân đâu?

Triệu Tam Cô còn chưa kịp đáp thì Hoa Vân nhảy vào nhìn thấy Hoa Thiên Hồng trước mặt Hoa phu nhân thì trong lòng kinh ngạc vô cùng, cả người xúc động mạnh run lên vội vàng đến bên thi lễ, nói :

- Phu nhân an thường! Lão nô Hoa Vân bái kiến phu nhân!

Hoa phu nhân ngừng mắt nhìn Hoa Vân giọng xúc động nói :

- Chúng ta nhiều năm gặp lại không ngờ lão Vân vẫn tráng kiện phong độ như xưa, đáng mừng! Đáng mừng!

Hoa Vân cúi đầu nói :

- Đa tạ phu nhân khen tặng!

Rồi lão nhìn Hoa Thiên Hồng nói tiếp :

- Bọn Phong Vân hội đã chạy hết rồi, nhưng chúng chưa chịu cam tâm ngừng ngang đây, có thể chúng sẽ quay lại. Để lão nô trước tiên chạy đi tìm thức ăn đồng thời nghe ngóng tình hình bên ngoài thế nào.

Dứt lời, chẳng để ai nói thêm điều gì đã quay người chạy đi.

Hoa phu nhân nhìn theo bóng lão già nén tiếng thở dài nói :

- Lão ta vẫn không thay đổi gì nhiều. Ai... nhắc lại chuyện trước đây ta quả khất khe với lão Vân...

Triệu Tam Cô cười kha kha nói :

- Mẫu tử cứu biệt trùng phùng, cứ tự nhiên hàn huyên tâm sự. Mụ già ta ra ngoài canh chừng đề phòng chúng quay lại.

Nói rồi vừa cười vừa đi ra ngoài động.

Hoa phu nhân đưa mắt nhìn mọi người đi cả rồi sau đó mới nhìn Hoa Thiên Hồng trở lại câu chuyện đang bỏ dở :

- Hải nhi, kể chuyện của con cho mẹ nghe đi!

Hoa Thiên Hồng “Dạ” một tiếng rồi đem chuyện hai năm đầy sóng dồi gió dập với chàng kể lại cho mẫu thân nghe, từ khi chàng chỉ là một thiếu niên sơn dã quê mùa đến khi trở thành thanh niên lịch duyệt giang hồ, từng chuyện từng chuyện với bao cay đắng lẫn tủi nhục.

Trong tĩnh thất chỉ còn nghe vang tiếng chàng kể chuyện, Hoa phu nhân im lặng lắng nghe mà không khỏi mỉm lòng, chốc chốc lại buông những tiếng thở dài.

Trước mẫu thân, Hoa Thiên Hồng không hề giấu diếm bất cứ chuyện gì, kể cả chuyện thân với Tần Uyển Phụng duyên do nàng gian khổ đưa chàng lên tận Miêu Linh cầu y Cửu Độc Tiên Cơ, cho đến quan hệ với Ngọc Đỉnh phu nhân rồi bà ta tặng Thiên niên Linh Chi.

Kể xong cả cả canh giờ mới xong, chợt nghe Triệu Tam Cô thở dài một tiếng ngắt lời chàng nói :

- Thì ra nha đầu đó là nhi nữ của “Nhất Kiếm Cái Thế” Hưởng Đông Lai, hẳn nó tiềm nhập vào Thông Thiên giáo để bào thù cho cha?

Hoa Thiên Hồng quay đầu ngạc nhiên hỏi :

- Tam bà trở vào khi nào mà vẫn bối không biết?

Cứ nhìn trên mắt Triệu Tam Cô còn vương ngấn lệ già, đủ biết vừa rồi bà ta đã nghe chuyện chàng, bà giờ tay áo lên chùi nước mắt hỏi :

- Tiểu tử, thực ra ngươi muốn đưa nào?

Hoa Thiên Hồng trưng mắt nhìn Triệu Tam Cô ngó người hỏi :

- Tam bà nói gì chứ?

Triệu Tam Cô hậm hực nói :

- Chớ giả vờ, chẳng lẽ người định lập năm thê bảy thiếp?

Hoa Thiên Hồng ngăn người còn chưa đáp đã nghe thấy tiếng thở dài của Hoa phu nhân, nói :

- Cứ theo như Tinh nhi nói, thì Hường cô nương là một vị liệt nữ, Tinh nhi không câu nệ tiểu tiết nên mới thụ ân người ta, chuyện này xem ra còn khó mà kết thúc!

Hoa Thiên Hồng nói :

- Xin mẹ nói rõ hơn, hài nhi không hiểu lắm.

- Con chẳng phải là không hiểu, chỉ là hiểu sai. Con bảo Hường cô nương là người hào phóng rộng rãi, tình yêu của cô ta chưa hẳn đã chân thật, chẳng lẽ con không nghĩ đến điều này?

Hoa Thiên Hồng gật đầu nói :

- Hài nhi thấy cô ta là người thoáng đàng vui tươi, không phải là người khổ vì tình, do vậy có lẽ chẳng nặng về tâm sự.

- Ài! Trái lại không phải như vậy! Vị cô nương này dụng tâm sâu xa, con người này hận thì hận tận xương tủy, thương thì thương khắc tâm khảm, nhất là tình cảm càng mạnh mẽ.

Hoa Thiên Hồng ngó người ra lẩm bẩm một mình :

- Vậy thì ta nhầm rồi!

Chợt chàng nhớ ra điều gì, vẻ khốn quẫn nói :

- Thiên Ất Tử nói hài nhi là người không biết thù, hẳn cũng không biết yêu!

Hoa phu nhân bật cười nói :

- Chưa hẳn vậy! Nhà Nho dạy người ta “Thứ đạo”, nhà Phật dạy con người ta “Từ bi” đều là dạy con người ta quên thù hận. Nhưng chưa thấy nói vong ân bội nghĩa, không biết đến tình yêu!

Triệu Tam Cô xen vào nói :

- Ngốc tử, hận phải hận tận xương tủy thì mới có thể báo thù, thương phải thương ghi lòng tạc dạ mới thủy chung như nhất. Thực ra trong số đó người định cưới người nào hả?

Hoa Thiên Hồng cười gượng rồi nhìn mẹ :

- Chuyện này nhờ mẹ chọn giúp xem?

Hoa phu nhân lắc đầu nói :

- Mẹ thì chẳng muốn bắt cứ người nào.

Hoa Thiên Hồng giật mình buột miệng nói :

- Uyển Phụng đối với hài nhi có ân cứu mạng, cô ta trung thực nhân hậu...

Triệu Tam Cô cười khan nói :

- Hay nha! Ngốc tử người đã nói thực, thì ra người để tâm đến Tần Uyển Phụng!

Hoa Thiên Hồng chỉ gượng cười im lặng không nói, vừa lúc này thì Hoa Vân bước vào nói :

- Khỏi bữa phu nhân, thức ăn đã mang về!

Hoa phu nhân nói :

- Ài! Hoa Vân người khổ nhiều rồi, từ nay về sau không cần phải lo những chuyện này.

Hoa Thiên Hồng đến đỡ lấy thức ăn và bọc áo quần trên tay Hoa Vân, Hoa phu nhân nói tiếp :

- Hoa Vân, người canh giữ bên ngoài, động này chỉ cần có một mối lửa thì tiêu tan.

Hoa Vân nói :

- Lão nô hiểu.

Hoa Thiên Hồng khi ấy thay bộ quần áo Hoa Vân mua về cho mình, rồi dọn thức ăn trước mặt mẹ hỏi :

- Mẹ tự ăn hay phải có người giúp?

- À, mẹ còn một tay còn có thể tự ăn.

Ba người cùng ngồi quanh ăn cơm. Hoa Thiên Hồng nhắc lại chuyện vừa rồi. Hỏi :

- Mẹ sao bảo không muốn con thành gia thất?

Hoa phu nhân nhìn con cười nói :

- Cục diện giang hồ đang dậy sóng rất khó kết thúc. Chẳng lẽ con quên lời mẹ dặn con khi xuống núi hay sao?

Hoa Thiên Hồng cười nói :

- Hải nhi chỉ đùa, chứ trong người hải nhi chứa Đan Hỏa Độc Liên thì làm sao có thể...

Hoa phu nhân thở dài nói :

- Tế Vong đàn rằm tháng Bảy tới đây, nếu như nhất bang, nhất giáo, nhất hội lại liên thủ đánh chúng ta thì chúng ta rất khó khăn nguy hiểm, giờ lo tính kế đối phó đâu còn đâu óc nghĩ chuyện khác.

Ăn uống hàn huyên thêm một hồi lâu nữa, Hoa phu nhân nói tiếp :

- Trời sắp sáng, mẹ cần luyện công, con cũng nên tĩnh dưỡng chân khí.

Hoa Thiên Hồng dạ một tiếng rồi tìm đến góc động ngồi xuống luyện công. Triệu Tam Cô cũng thế.

Lúc này đã cuối canh năm. Bên ngoài bỗng có tiếng Hoa Vân nói nhỏ vào :

- Bẩm phu nhân bên ngoài có cao thủ đến chưa biết dụng ý thế nào?

Triệu Tam Cô mở bừng mắt ra, thấy Hoa phu nhân còn mãi luyện công bèn dùng truyền âm nhập mật nói :

- Người cứ ẩn thân, tuyệt đối chớ nên lộ diện.

Vừa dứt lời, chợt nghe tiếng cười như cuồng đại vọng vào.

Hoa Thiên Hồng vừa nghe tiếng cười, giật mình thầm nghĩ: “Quái, là Chu Nhất Cuồng?”

Quả nhiên chính là Chu Nhất Cuồng, tiếng cười của y vang vang một hồi rồi y cất tiếng nói lớn :

- Bạch Tố Nghi người nhận ra ta chứ?

Qua một lúc, mới nghe Bạch Tố Nghi nói :

- Tiền bối là vị nào? Tiểu nữ lần đầu xuất đạo, không biết cao nhân, xin tiền bối lượng thứ!

- Khục, khục... Lão phu chính là Chu Nhất Cuồng!

- Thì ra là Chu lão tiền bối, văn bối bá kiến.

Chu Nhất Cuồng lập tức cắt ngang :

- Chớ, chớ! Lão phu bắt người đến đây là để giết người, người bá kiến ta làm gì?

Bạch Tố Nghi ngẩng người một lúc nói :

- Thông Thiên giáo chủ chính muốn giết tiểu nữ, lão tiền bối phiền gì còn phải cứu văn bối mang đến đây mới định giết?

Hoa phu nhân lắng nghe một hồi, nhận thấy Bạch Tố Nghi khi nói đến chuyện sinh tử thì lại rất bình tĩnh như không có, chẳng mấy may kinh sợ, bất giác thầm nghĩ: “Bạch Tố Nghi quả nhiên là vị cô nương thanh cao thoát tục, bất nhiễm trần ai, bỏ ngoài chuyện sống chết luân hồi!”

Chu Nhất Cuồng lại nói :

- Lão đạo kia chưa hẳn đã giết người, nhưng lão phu thì chẳng thể tha chết cho người, giờ thì người đã hiểu ra rồi chứ?

Bạch Tố Nghi giọng vẫn bình tĩnh nói :

- Đã thế sao khi còn trong đạo quán tiền bối chẳng ra tay một chưởng cho xong, hà tất phải mang lên tận đây?

- Hắc hắc hắc... Giết người chẳng lẽ để lại dấu vết, nguyên do đó ắt người hiểu ra chứ? Nếu người đã hiểu thì lão phu ra tay đây, lão phu còn cần phải đi!

-Ồ! Nói thế tiền bối giết người còn cần huy xác?

-Đương nhiên! Cha người chẳng thể tìm thấy người tất sẽ tìm tới hỏi tội lão đạo, khi đó bang, giáo loạn chiến, lão phu chỉ việc ngồi nhìn xem hai địch nhân đánh nhau, chẳng sướng lắm sao?

- Ra thế!

- Người đã hiểu thì lão phu ra tay đây!

Chợt nghe Bạch Tố Nghi la lên hỏi :

- Tiền bối sao không hạ chưởng lại nắm vẫn bối lên đây làm gì?

Chu Nhất Cuồng cười lớn nói :

- Lão phu nhớ ra trong thạch động này có một huyết đạo sâu không thấy đáy, huyết đạo quanh năm diêm khí xông lên chỉ nghĩ phải thôi cũng đủ khiến người ta ngột thở mà chết. Lão phu chỉ cần ném người xuống đó, cha người dù lật tung cả thiên hạ lên cũng chẳng bao giờ tìm nổi xác người đâu!

Hoa Thiên Hồng nghe nói thế thảm nghĩ lão ta hận Bạch Tiêu Thiên tận xương tủy nên định diệt hết cả nhà nhà họ Bạch mới hả hận, nhưng thế này thì quả là tội nghiệp cho vị cô nương trinh bạch chất phác như Tố Nghi.

Chỉ nghe giọng Tố Nghi hết sức thản nhiên nói :

- Nếu như điều này khiến cho tiền bối thấy vui hận trong lòng thì cứ ra tay!

Chu Nhất Cuồng quát lớn một tiếng “Được” chừng như lão sắp ra tay, Hoa Thiên Hồng run lên trong lòng chỉ muốn nhảy ra cứu người, nghĩ Hoa Vân ở bên ngoài thấy người chết đến nơi sao chưa ra tay cứu?

34. Chương 34: Cổ Động Phong Vân

Hoa Thiên Hồng trong lòng phát hoảng chưa biết làm thế nào, đột nhiên nghe giọng người ồm ồm quát lớn :

- Lão quỷ không biết xấu mặt, mau buông người xuống!

Hoa Thiên Hồng khựng người khi nghe ra giọng người rất quen, song nhất thời chưa nghĩ ra là ai?

Chu Nhất Cuồng gần giọng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi là tên nào mà dám nhúng mũi vào chuyện của ông?

Người kia phá lên cười trằng dài đáp ngạo nghễ :

- Tiểu gia họ Bành tên Bái, ngươi định thế nào?

Hoa Thiên Hồng nghe ra là Bành Bái, tim đập rộn lên liền phóng chân theo động đạo lần nhanh ra ngoài.

Khi đến đoạn huyết động diêm khí xông lên, Hoa Vân đứng né người bên vách đá liền ra tay ngăn cản chàng lại.

Phía bên kia nghe giọng Chu Nhất Cuồng cười gần :

- Vô danh tiểu bối, ngươi là người Thần Kỳ bang sao?

Bành Bái “Hừ” lên một tiếng đáp :

- Tiểu gia ngươi há cần đầu nhập vào Thần Kỳ bang? Lão quỷ ngươi chớ buông nhiều lời hôi hám.
- Í! Thế thì lạ, ngươi hấn vào động đã lâu tất nghe nguyên do vì sao lão phu muốn giết nhi nữ của Bạch Tiêu Thiên, chẳng lẽ lão phu mang thù tận xương tủy lại không báo chẳng?
- Báo thì nên báo, nhưng hành động này của ngươi thật quá ư vô sỉ. Một người làm sao bắt một người chịu? Có bản lĩnh thì cứ tìm đến Bạch Tiêu Thiên mà thanh toán, khi hiệp nữ nhi tay không tác sát, bốn tiểu gia nhìn không thuận nhãn!

Bành Bái nói xong cứ nghiêng răng canh cách đủ thấy hấn rất tức giận trước hành động này của đối phương.

Hoa Thiên Hồng hiểu con người của Chu Nhất Cuồng tâm thủ cay độc, nên chỉ sợ lão xung đột hại luôn cả tính mạng Bành Bái. Hai chân định tung người nhảy sang bên kia nhưng vai bị Hoa Vân lấn Triệu Tam Cô giữ chặt.

Chợt nghe Bạch Tố Nghi nói :

- Chu lão tiền bối là vị võ lâm trưởng bối, uy danh chẳng nhỏ hà tất phải động thủ với thiếu niên tiểu bối!
- Chu Nhất Cuồng giọng lạnh băng băng :
- Kể nào chọc giận lão phu thì lão phu cho hấn biết lợi hại, bắt kể tiểu bối hay đại bối!

Bành Bái nghiêng răng một hồi khinh bỉ nói :

- Lão quỷ, Bạch Tiêu Thiên chọc giận ngươi, Nhậm Huyền cũng chọc giận ngươi, nhưng ngươi ngoài chuyện trút giận lên đầu nhi tử bọn họ thì còn làm được gì chứ?

Chu Nhất Cuồng dường như giận tím gan tím ruột rít lên :

- Tiểu cẩu chẳng còn biết sống chết là gì, lão phu trước tiên ném ngươi xuống hố!

Liền đó nghe Bạch Tố Nghi thất thanh la lên :

- Lão tiền bối...

Bọn Hoa Thiên Hồng nghe thì biết Chu Nhất Cuồng sắp ra tay bắt Bành Bái ném xuống hố, ai nấy đều ngầm vận công lực chuẩn bị cứu người.

Nhưng đúng lúc ấy, đột nhiên từ bên ngoài cửa hang lại có tiếng người sắc nhọn nghe đến xé tai vọng vào :

- Lão Chu, ném về đây, tiểu oa đầu kia chúng ta cần đến!

Hoa Thiên Hồng ngẩn người không hiểu sao hôm nay xuất hiện nhiều khách giang hồ nơi hoang sơn cổ động này thế?

Chu Nhất Cuồng cười tròng dài nói :

- Tốt lắm! Long Môn song sát cũng đến. Thế nào chứ? Nam nữ đều có, cần người thì vào đây!

Hoa Thiên Hồng nghe nói đến Long Môn song sát thì giật mình. Không ngờ bọn người tạo thế dựa mạnh nhất cho Phong Vân hội cũng kéo đến, chàng tuy từng nghe danh tiếng hai nhân vật này, nhưng chưa lần nào giáp mặt với chúng.

Lại nghe giọng người đầu tiên nói :

- Lão Chu tính tình vẫn chẳng đổi. Xem ra võ công đã tăng tiến nhiều, nhưng khổ đau thì chưa nếm tận chứ?
- Hừ! Chớ lớn lối. Lão phu võ công vẫn như xưa, nhưng khổ đau còn muốn nếm thêm thì sao chứ?

Lời vừa dứt thì đã nghe tiếng áo lướt gió rồi tiếng chuông phong đánh ra.

Từ chỗ bọn Hoa Thiên Hồng ẩn thân chỉ cách bên kia tầm hai trượng, nhưng trong động vốn đã tối mịt, lại thêm cách huyết đạo đầy diêm khí xông lên, cho nên căn bản chẳng thể nhìn thấy được nhau.

Chỉ nghe tiếng chuông chạm nhau ầm ầm. Hẳn bọn Long Môn song sát đã đánh nhau với Chu Nhất Cuồng, lão ta cười phá lên một tràng dài rồi nói :

- Ta cứ ngỡ Hình thị huynh đệ võ công tăng tiến nhiều, không ngờ cũng chỉ có bấy nhiêu.

Huỳnh thị huynh đệ là anh em song sinh, lão đại Hình Kiên, lão nhị Hình Trụ, ngoại hiệu tịnh xưng là Long Môn song sát, danh tiếng chẳng nhỏ trong võ lâm.

Đại Sát Hình Kiên cười hắc hắc, mấy tiếng nói :

- Hình thị huynh đệ vốn cũng thế thôi, nào bì kịp với Chu Nhất Cuồng tứ chi chỉ còn lại nhất chi mà vẫn lai khứ giang hồ, chẳng ai dám động đến!

Chu Nhất Cuồng biết hẳn nói xỏ mình thì tức giận cười khùng khục trong họng nói :

- Hình lão đại, Tế Vong đàn của Thông Thiên giáo chỉ còn bảy ngày nữa khai mạc, huynh đệ các người không chuyên cần luyện võ, thâm canh bán dạ đến đây làm gì chứ?

Hình Kiên cười kha kha đáp :

- Nghe nói trong động này có một vị cao nhân tuyệt thế, huynh đệ ta không phục nên định đến đây thỉnh giáo cho thỏa lòng!

Chu Nhất Cuồng vốn không hay biết gì chuyện hồi đêm xảy ra tại đây. Nghe nói thì ngỡ hẳn châm chọc mình nên cười khan nói :

- Họ Chu ta chẳng dám gọi là cao nhân tuyệt thế. Ha ha... nếu nói muốn thỉnh giáo thì Chu mỗ không dám!

Vẫn Hình Kiên lên tiếng đáp :

- Chu huynh khiêm tốn! Sao chứ? Bọn huynh đệ chúng ta muốn hai oa đầu kia được không?

- A... Muốn người còn sống hay muốn người đã chết?

Long Môn song sát như không còn nhiều kiên nhẫn, cười gằn đáp :

- Chết thì lấy làm quái gì chứ? Đương nhiên là cần chúng sống!

- Hắc hắc... Nếu như ta không trao chúng thì sao?

- Nếu Chu huynh cương quyết như thế thì huynh đệ chúng ta đành thất lễ!

- Ha! Thử xem!

Dứt lời, chỉ nghe bình một tiếng chấn động cả hang núi, song phương lại tiếp nhau một chuông.

Sau chuông ấy, trong thạch động lại tối tăm tĩnh lặng, xem tình thế lại chuẩn bị đánh nhau tiếp.

Đúng lúc ấy từ bên ngoài cửa động có tiếng người réo gọi :

- Hoa công tử... Hoa thiếu gia...

Tiếng người gọi càng lúc càng lớn, rõ ràng đang lần mò vào trong động khiến cho bọn Chu Nhất Cuồng và Hình thị huynh đệ đang đánh nhau đều kinh ngạc thâu chững ngừng đấu.

Hoa Thiên Hồng đã nhận ra giọng người rất quen này chính là Bất Tiểu Hổ Tổng Lãnh, một trong “Tổng thị tam hổ”.

- Bên trong có người không?

Bất Tiểu Hổ Tổng Lãnh hỏi vọng vào, chừng như hẳn đã nhận ra có điều gì khác thường trong thạch động.

Chưa có ai lên tiếng, Bành Bái đã cất giọng ồm ồm nói :

- Vị huynh đệ nào hỏi Hoa công tử?

Hoa Thiên Hồng nghe giọng Bành Bái bình thường thì biết vừa rồi tuy y bị Chu Nhất Cuồng ra tay nhưng chưa nguy hại gì đến tính mạng, khi ấy chàng mới thâm thở phào nhẹ người.

Bên ngoài Bát Tiểu Hồ Tổng Lăng lại nói :

- Tại hạ Tổng Lăng, tôn giá tôn tính đại danh?
- Bát tài Bành Bái, Hoa công tử chính là bằng hữu thâm giao.
- A... thì ra là Bành gia. Xin hỏi có biết Hoa công tử đang ở đâu không?

Giọng Bát Tiểu Hồ Tổng Lăng rất xúc động, Bành Bái nói :

- Bát tài cũng chính đang muốn tìm Hoa công tử.

Bấy giờ ngoài trời cũng đã tang tảng sáng, từ chỗ Bành Bái nhìn ra có thể nhìn thấy bóng người láng máng, vừa thấy Tổng Lăng chạy vào vội la lớn :

- Trong này hơi hám lăm, Tổng huynh chớ nên vào!

Tổng Lăng chẳng hiểu ý Bành Bái chửi bọn Chu Nhất Cuồng, nghe thì dừng chân lại hình mũi hít hít mấy hơi, quả nhiên ngửi thấy có mùi hăng hăng khó chịu thì dừng lại ôm quyền nói :

- Đã làm phiền Bành gia! Tại hạ nóng lòng tìm Hoa công tử, xin cáo từ!

Bỗng nghe Bạch Tố Nghi lên tiếng nói :

- Vị huynh đài kia, tôi biết Hoa công tử đang ở đâu.

Bát Tiểu Hồ Tổng Lăng nghe thế thì quay đầu lại hỏi vội :

- Xin hỏi cô nương hiện Hoa công tử đang ở đâu?
- Hoa công tử bị Thông Thiên giáo chủ bắt giam trong Nhất Nguyên quán.

Bành Bái vẻ không tin nắm vai cô ta lay mạnh hỏi :

- Ai nói với cô nương như thế? Cô nương tận mắt nhìn thấy sao?

Bạch Tố Nghi bị Bành Bái nắm vai lắc mạnh hỏi nên đau nhói kêu “Ái” một tiếng khiến Bành Bái buông tay ra mới đáp :

- Sáng nay tôi và Hoa công tử cùng bị Giáo chủ Thông Thiên giáo bắt một lúc, vào đến Nhất Nguyên quán, tôi bị đưa lên Dưỡng Tâm điện còn Hoa công tử bị nhốt trong thạch lao.

Bát Tiểu Hồ Tổng Lăng xem ra rất nôn nóng, vừa nghe thế vội nói :

- Cáo từ!

Quay người định chạy, nhưng chợt nhớ ra chuyện gì quay đầu ngoái lại hỏi :

- Cô nương phương danh là gì?

Bành Bái nhanh nhẩu đáp :

- Vị cô nương này chính là Bạch Tố Nghi, trưởng nữ của Thần Kỳ bang chủ.
- A, nếu thế thì lời cô ta khó tin được.

Hoa Thiên Hồng ở bên trong lắng nghe ba người nói chuyện, bất giác dờ khóc dờ cười. Cứ nghĩ Bành Bái thì thô lỗ trực tính, Tổng Lăng thì ngây thơ, Bạch Tố Nghi thiên chân ngây thơ, ba người nói chuyện với nhau sôi nổi gần như quên mất trong động chính đang có ba nhân vật tuyệt thế đại ma đầu.

Chàng trong thâm tâm muôn phần đã muốn nhảy ra gặp bọn họ, thế nhưng nghĩ đến tình thế mẫu thân lúc này đang rất hệ trọng nên không dám xông ra.

Tổng Lăng nghe thế nói lớn :

- Nhị vị tạm biệt. Tại hạ cần nhanh chóng về bẩm báo lại với tiểu thư...

Nói xong quay người chạy đi, nhưng Chu Nhất Cuồng đột nhiên hét lớn như sấm :

- Quay lại!

Tổng Lãnh chừng như hơi bất ngờ khi thấy trong động còn có thêm người khác, dừng chân ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá là ai?

- Hừ! Người khờ cần biết lão phu là ai, mau nói tiểu thư người là ai?

Tổng Lãnh tức giận đáp lại :

- Vậy người cần gì biết đến tiểu thư ta là ai?

Chu Nhất Cuồng điên tiết chỉ muốn tung một chưởng, nhưng thấy giờ đông người ra tay thì mất thân phận nên nén giận nói :

- Hắc hắc... Vậy thì người cứ về bẩm báo tiểu thư người, cô ta đến đòi người ở Thiên Ất Tử, xem lão lấy người đâu mà trả!

Tổng Lãnh ngăn người hỏi :

- Hoa công tử không có ở đó, vậy thì đi đâu?

Chu Nhất Cuồng xẵng giọng đáp một tiếng :

- Chết!

Tổng Lãnh tức giận chửi :

- Lão cẩu thối mồm!

Bành Bái cũng thóa mạ :

- Mẹ người mới chết yếu!

Chu Nhất Cuồng giận điên lên chẳng nén nổi, quyết định trước tiên ra tay trừng trị Tổng Lãnh, giờ chưởng lên đánh tới.

Tổng Lãnh thấy lão ta giờ chưởng đánh tới chẳng hề sợ, vung tay trái lên tung chưởng đánh trả.

Chu Nhất Cuồng vừa nhìn thấy “Í” lên một tiếng, chộp cứng lấy cổ tay Tổng Lãnh kéo lại kề bên người mình gần giọng hỏi :

- Nói nhanh! Hoa Thiên Hồng vì sao truyền lại chưởng pháp này cho người?

Bất Tiểu Hồ Tổng Lãnh bị bàn tay như thép của Chu Nhất Cuồng bóp cứng, cổ tay như muốn gãy nát, mồ hôi rịn ra trán, cả người giật bắn lên. Thế nhưng Tổng thị tam hỉ nổi tiếng là dòng họ cương liệt bất khuất, mặc dầu bị Chu Nhất Cuồng bóp tay đau điếng, vẫn cắn răng chịu đựng không hề thốt lên nửa tiếng.

Bành Bái nhìn thấy thế thì nhiệt huyết trong người nổi lên, hấn vốn cũng là người thấy ác như thù, bất kể ba bảy hai một xông vào vùng hai tay tấn công Chu Nhất Cuồng.

Chu Nhất Cuồng cả người bất động, gần giọng quát :

- Họ Bành người chán sống rồi!

Bình một tiếng, chỉ thấy cả người Bành Bái văng ngược về sau, vừa khéo rơi trước mấy người Long Môn song sát.

Đại Sát Hình Kiên cười gần mấy tiếng, tay trái phát nhẹ khiến cả người Bành Bái tiếp tục bay ra ngoài động khẩu như quả bóng đồng thời tay phải chộp tới Thiên đình của Chu Nhất Cuồng.

Chu Nhất Cuồng tức giận hét lên :

- Hình lão đại, người hay lắm!

Buông vội người Tổng Lãnh ra, vung tay lên phát chưởng nghênh tiếp.

Bành Bái và Tống Lăng trước sau đều bị đẩy văng ra ngoài động khẩu, hai người lồm cồm đứng lên nhìn nhau thoáng chút hổ thẹn lẫn tức giận, nhưng rõ ràng trước mắt chẳng làm gì nổi mấy tay đại ma đầu này.

Bất Tiểu Hổ Tống Lăng nói :

- Bành gia! Tại hạ cáo từ trước.

Bành Bái gật đầu nói :

- Chúng ta cùng đi tìm Hoa công tử, lũ quỷ này đánh nhau mặc chúng!

Hai người nói rồi rời khỏi động. Trong động, trận đấu phút chốc trở nên ác liệt.

Nguyên vừa rời khi thấy Đại Sát Hình Kiên động thủ cùng Chu Nhất Cuồng, Nhị Sát Hình Trụ lập tức điểm huyết Bạch Tố Nghi rồi đem cô ta để sang một góc động. Đoạn mới liên thủ cùng Đại Sát Hình Kiên đánh nhau với Chu Nhất Cuồng.

Chu Nhất Cuồng tứ chi mất đến ba, chỉ còn một cánh tay trái duy nhất, thân hình thực ra chỉ là một khối thịt cao chưa đầy bốn xích, nhưng võ công ngược lại cực kỳ kỳ dị khác thường. Vẫn chỉ là một chiêu Khốn Thú Đầu Công nhưng lão ta thi triển biến hóa như trăm chiêu nghìn thức tả công hữu thủ khiến huynh đệ Long Môn song sát qua hai mươi chiêu vẫn chưa thấy chiếm được thế thượng phong.

Ba người đấu nhau trong hang tối cứ nghe tiếng chưởng ì ầm như sấm động khiến cả trái núi rung chuyển, đất đá rơi rào rào chẳng khác gì những cơn địa chấn.

Chợt nghe Đại Sát Hình Kiên cười gằn lên một tiếng :

- Chu Nhất Cuồng! Thanh Kim kiếm của Hưởng Đông Lai có đúng là nằm trong tay ngươi không? Nói thực ra thì huynh đệ chúng ta may ra còn để lại cho ngươi cánh tay cuối cùng để mức cháo.

Chu Nhất Cuồng chống trả một chưởng, cười dài như đại nói :

- Ngươi nói có thì có, ngươi bảo không thì là không!

Huynh đệ Long Môn song sát nghe thế thì tức giận điên cuồng thi triển võ công tới tấp.

Nên biết, Chu Nhất Cuồng bị giam hãm dưới dưới đầm sâu khổ đấu với Bạch Tiêu Thiên mười mấy năm, lúc bấy giờ chỉ còn hai tay mà tay phải thì bị Bạch Tiêu Thiên dùng sợi Long Tu Sách xuyên qua buộc chặt vào vách núi.

Lão thân hình chẳng thể hoạt động, võ công bản thân không sao thi triển được, cho nên mới tự nghiên cứu ra tuyệt chiêu Khốn Thú Đầu Công đấu lại với Bạch Tiêu Thiên. Chỉ một chiêu sát thủ Khốn Thú Đầu Công nhất xuất bách biến khiến cho Bạch Tiêu Thiên thất điên bát đảo, hiện giờ thân hình được tự do, võ công năm xưa của lão phối hợp với tuyệt chiêu này thì uy lực tăng lên gấp bội.

Lại nói Long Môn song sát vừa là huynh đệ song sinh vừa là huynh đệ đồng môn, cả hai thành danh không nhỏ trong võ lâm với tuyệt thủ Thái Âm thần trảo, giờ liên thủ đấu với Chu Nhất Cuồng tuy còn chưa chiếm thế ưu nhưng công vẫn nhiều hơn thủ, tình hình của bọn họ đương nhiên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hoa Thiên Hồng nhân vì trong động tối mịt, cho nên không nhìn thấy bọn họ đã đấu như thế nào. Nhưng qua chưởng phong liên tiếp nhau, tiếng người nhào động sinh phong, cũng nhận ra cuộc đấu đến hồi quyết liệt.

Đột nhiên nghe tiếng Long Môn song sát hét lớn một tiếng nói :

- Chu Nhất Cuồng! Ngươi còn nhớ đến tuyệt thủ Thái Âm thần trảo của huynh đệ chúng ta chứ?

Chỉ nghe Chu Nhất Cuồng hừ một tiếng lạnh lùng, rõ ràng lão ta tuy cuồng ngạo tứ hải giai không nhưng nghe đến sát thủ Long Môn song sát cũng không khỏi chấn động.

Tiếp liền chưởng phong chạm nhau nghe nổ dữ dội, cả thạch động rung chuyển mạnh cuối cùng thì thạch động trở nên im lặng.

Nguyên vừa rời huynh đệ Long Môn song sát dụng độc môn tuyệt học Thái Âm thần trảo đánh đòn trí mạng, nhưng còn chưa biết thắng bại như thế nào.

Chợt nghe Đại Sát Hình Kiên bực tức la lên :

- Hừ! Người quá khinh thường Chu lão quỷ, hần chỉ còn một cánh tay độc nhất mà tung hoành giang hồ, đủ biết chẳng phải tầm thường.

Hoa Thiên Hồng vừa rồi trong lòng thấy lo lo cho Chu Nhất Cuồng, nói sao thì chàng vẫn có chút tình nghĩa “sư đồ” bất thành văn với lão ta. Khi này nghe Đại Sát Hình Kiên nói thế, mới biết Chu Nhất Cuồng đã thoát khỏi đây an toàn. Trong lòng chàng đã thở phào nhẹ nhõm.

Nhị Sát Hình Trụ cũng không ngờ sau chưởng tuyệt sát vừa rồi Chu Nhất Cuồng biến mất nhanh đến thế. Bấy giờ bước đến trước người Bạch Tổ Nghi định giải khai huyết đạo.

- Chờ một chút! - Đại Sát Hình Kiên cản lại.

- Đại ca! Đêm dài lắm mộng, chờ gì nữa chứ?

- Nhậm Huyền nói thế nào nhỉ?

Hình Trụ ban đầu thoáng ngó người, nhưng rồi nhớ ra quay đầu nhìn vào sâu trong động gọi lớn :

- Triệu Tam Cô, ra đây nói chuyện!

Hoa Thiên Hồng quay đầu nhìn Triệu Tam Cô, nhưng thấy bà ta lắc đầu nắm vai chàng lại thị ý cứ mặc bọn chúng.

Đại Sát Hình Kiên cười khan mấy tiếng tiếp lời nói :

- Triệu Tam Cô, nếu như người còn không chịu ra, Hình Kiên ta sẽ cho một mối lửa thiêu trụ thạch động này.

Hoa Thiên Hồng hơi chấn động thân hình thăm nghĩ dưới huyết động này xông lên chính là diêm khí, nếu như gặp lửa tất bùng cháy, làm sao bây giờ?

Thấy trong động vẫn im phăng phắc, không có tiếng người đáp lại, Hình Trụ nói :

- Đại ca, mặc kệ làm trò quỷ, cứ cho một mối lửa là xong.

Triệu Tam Cô nghe chúng như đã quyết định liền nắm vai Hoa Thiên Hồng kéo nhảy nhanh về sau. Hoa Thiên Hồng quay nhìn mẫu thân vẫn ngồi im bất động trong lòng lo lắng bất an vô cùng.

Chính đang trong lúc vô kế khả thi, chợt nghe Hoa phu nhân nói nhỏ :

- Nhanh lui hết sau lưng ta, khi nào thấy lửa vừa cháy lên thì nhất loạt xuất chưởng đánh thốc ra hướng chúng!

Sâu trong thạch động chỉ có chút ánh sáng nhờ nhờ, lúc này thấy Hoa phu nhân mở bừng mắt ra, trong đôi mắt chiếu hai tia hàn quang xanh sáng lạ thường. Hoa Thiên Hồng xen lẫn kinh ngạc với vui mừng, điều này có nghĩa là nội lực trong người mẫu thân chẳng những đã hồi phục mà còn tăng bội hơn xưa.

Ba người nghe lời Hoa phu nhân đứng sững vai sau lưng bà ta ngưng công chuẩn bị.

Cổ động này trong ngoài cách nhau tầm mười trượng, một người công lực siêu phàm đến đâu cũng khó phát chưởng từ đáy động ra được đến động khẩu.

Hoa phu nhân nói điều này tất bên trong có điều kỳ diệu mà bọn Hoa Thiên Hồng còn chưa nhìn thấy được, trước mắt tình hình nguy cấp chẳng còn thời gian mà hỏi han, chỉ có việc theo lời Hoa phu nhân mà làm.

Lại nói, hồi đêm sau khi thất bại rời khỏi đây, Nhậm Huyền trong lòng đã thăm đoán trong cổ động chính là Hoa phu nhân. Lão ta vốn đã khiếp uy Hoa phu nhân từ những năm xưa, cho nên bàn tính chờ ngày Tế Vong đàn tìm cách thanh toán mối hận này.

Long Môn song sát ngược lại, nghe thế thì không phục, nên nhất quyết đến tận đây xem tận mắt, tuy thế trong thâm tâm cả hai cũng không khỏi ngại Hoa phu nhân. Vì thế chúng chỉ khiêu chiến Triệu Tam Cô để dò chừng.

Bấy giờ, huynh đệ Long Môn song sát sau khi chờ thêm một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì, trong lòng chúng dần dần bớt ngại, chỉ nghĩ Nhậm Huyền lo hoảng thế thôi.

Đại Sát Hình Kiên cười lớn nói :

- Triệu Tam Cô, nếu người cứ làm con rùa thụt cổ trong mai, Hình lão gia sẽ chờ mười tám đời dòng họ nhà người, chờ cho thối mủ thối mả nhà người!

Triệu Tam Cô bị đánh cũng chẳng giận như câu nói này, người run lên nghiến răng ken két chỉ muốn xông ra đánh một trận. Nhưng nghĩ lại tình cảnh Hoa phu nhân lúc này nên mới nén giận trong lòng đứng yên bất động.

Hoa Thiên Hồng biết con người Triệu Tam Cô tính nóng như lửa, nhưng lúc này vẫn giữ được bình tĩnh, trong lòng chàng thầm phục bèn kề bên tai bà nói nhỏ :

- Tam bà nhẫn nhục một chút, Tinh nhi nhất định có lúc thâu tóm bọn chúng cho Tam bà trút giận!

Nhị Sát Hình Trụ chẳng kiên nhẫn nổi nói :

- Đại ca, chờ thêm khô hơi! Cứ phóng hỏa xem con chuột nhắt nào chẳng chui ra chứ?

Đại Sát Hình Kiên thoáng chút do dự, cuối cùng cũng quyết như vậy, cấp Bạch Tổ Nghi lên thoái lùi sau hơn hai trượng nói :

- Được, người ra tay đi!

Thời gian từng khắc trôi qua nặng nề đối với bọn Hoa Thiên Hồng, đột nhiên “Bùm” lên một tiếng dữ dội, cột lửa phụt cháy bốc cao ngùn ngụt.

Bọn Hoa Thiên Hồng ba người lập tức đồng loạt vận hết sức bình sinh vào chưởng đánh thốc ra.

Thử nghĩ, Hoa Vân luyện thành Thiếu Dương cương khí, Triệu Tam Cô khổ công tu tập đến sáu mươi năm nội lực và Hoa Thiên Hồng trong người tiềm phục nội lực xuất tự Đan Hỏa Độc Liên khiến nội lực chẳng thua kém gì một người luyện ba mươi năm. Ba chưởng đánh ra cùng lúc chập thành một uy lực bài sơn đảo hải, chẳng khác gì một trận cuồng phong khiến người ta nhìn thấy phải kinh tâm động phách.

Cột lửa vừa bốc cháy gặp kinh phong ồ ạt đẩy mạnh khiến cả lưỡi lửa tấp mạnh ra bên ngoài, Nhị Sát Hình Trụ chẳng ngờ nổi lửa phụt vào người mình, toát mồ hôi lúnh quính nhảy phốc hẳn ra ngoài cửa động.

Chớp mắt cột lửa đã bị đánh tắt, trong động đã tối giờ càng tối hơn. Diêm khí cháy thành khói đen tràn ra ngoài động khầu như một hỏa diệm sơn.

Long Môn song sát là hai tay đại đại ma đầu đời nay, vừa rồi bị lửa cháy bức ra ngoài động khầu thì đã biết chắc bên trong động có người ẩn nấp, đưa mắt nhìn nhau thoáng chút do dự chưa quyết.

Chính đang lúc huynh đệ bọn chúng chưa có kế đối phó, bỗng nhiên từ hướng thạch lương vọng lại tiếng người ồn ào. Hai người quay đầu lại mới phát hiện ra một đoàn người mười mấy người đang chạy nhanh sang.

Chạy đầu là một lão già cao gầy, thân vận trường bào đen chính là Tổng đương gia Phong Vân hội Nhậm Huyền, kế theo sau đó là một tay đắc lực nữa của lão ta - Yến Sơn Nhất Quái.

Long Môn song sát thấy đồng bọn kéo đến thì mừng rơn. Đại Sát Hình Kiên cấp Bạch Tổ Nghi tiến lên trước đón đầu nói lớn :

- Nhâm đương gia đến thật vừa khéo, đây chính là trưởng nữ của Bạch Tiêu Thiên, xem hấn có đúng là hung thủ sát hại Bằng nhi hay không?

Vừa nói lão vừa tiện tay phẩy nhẹ giải khai huyệt đạo cho Bạch Tổ Nghi.

Nhậm Huyền để tâm đến người trong thạch động, phát tay thét lớn một tiếng :

- Phóng hỏa!

Phút chốc, tám tên “Kim đao thân vệ” thấp tùng lão ta trong tay nắm tám ngọn đuốc cháy hừng hực xông tới trước cửa động, trời chưa sáng nhưng dưới ánh đuốc cả một vùng sáng rực lên.

Nhậm Huyền khi ấy mới nắm vai ngưỡng ánh mắt sắc lạnh âm trầm nhìn chăm chăm vào mặt Bạch Tố Nghi, đôi mắt lão tựa hồ như nhìn xuyên thấu tâm can đối phương.

Bạch Tố Nghi thần sắc bình thản, khuôn mặt tú lệ thanh cao không gợn chút hoảng sợ, trông đôi mắt đen láy trung thực cứ nhìn lại Nhậm Huyền.

Qua một lúc, cánh tay lão run lên trên vai Tố Nghi, trong ánh mắt đờ đờ sát khí bắt đầu thấy tán loạn bất định. Sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng thì lão ta buông thông tay ra chẳng nén nổi tiếng thở dài lẩm bẩm một mình :

- Quái! Vị cô nương này chân chất thiện lương như đoá dã thảo chưa nhuộm bụi hồng trần, làm sao có thể là hung thủ hại Bằng nhi được chứ?

Nhậm Huyền là người lão luyện giang hồ, khi nào không nhận ra nổi người xấu tốt thế nào, lão nhận ra Bạch Tố Nghi là một thiếu nữ trinh bạch thánh thiện từ trong ánh mắt ngây thơ chẳng một vết tà niệm của cô ta, cho nên nhận định đó không thể là hung thủ.

Bởi vì cứ theo như Hoa Thiên Hồng nói, thì hung thủ đã chẳng tiếc tấm thân trinh nguyên của mình, dùng xác thịt để mê hoặc rồi sát hại Nhậm Bằng, vị cô nương này làm sao lại có thể là người như thế được chứ?

Bọn Yến Sơn Nhất Quái và Long Môn song sát chừng như cũng thấy được vấn đề, Đại Sát Hình Kiên lên tiếng nói :

- Ta xem trong chuyện này có kẻ ném đá giấu tay. Bên trong nội tình tất có nhiều nghi vấn.

Chợt nghe Bạch Tố Nghi nhẹ giọng hỏi :

- Dám hỏi vị tiền bối này có phải Nhậm lão đương gia?

Nhậm Huyền ngưng mắt định thần nhìn lại cô ta hắng giọng nói :

- Lão phu chính là Nhậm Huyền, cô nương có gì muốn nói?

- Văn bối từ khi theo gia mẫu lên núi chưa từng rời cửa nửa bước, cũng chẳng hề đến Hoàng Hà lần nào, quyết không bao giờ hại đến tính mạng người...

Nhậm Huyền nghiêng răng trêu trạo day mắt nhìn vào trong động khẩu hét lớn :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi còn không nhanh ra đây nói chuyện thì chớ trách lão phu vô lễ!

Lão từ khi mất đứa con trai độc nhất trong lòng bán loạn. Vừa rồi khi nghĩ lại mọi chuyện ngờ ngợ mình bị Hoa Thiên Hồng lừa nên mới nổi nóng như thế.

Bây giờ nói xong chưa đợi bên kia đáp hay không, phất tay hạ lệnh :

- Tên lửa!

Nguyên là tám tay “Kim đao thân vệ” đến đây lần này có chuẩn bị, tên nào cũng mang theo cung và một ống tên lửa trên vai. Vừa nghe lệnh của Nhậm Huyền, bọn chúng lập tức dàn ngang trước cửa hang, lấp tên lửa vào cung bắn nhanh vào trong thạch động.

“Vút vút vút...” những tên lửa bay vào trong thạch động nhưng lập tức biến mất, tiếp đó là một tràng cười dài, Hoa Thiên Hồng trong tay nắm ba bốn mũi tên xuất hiện đi ra, theo sau đó là Triệu Tam Cô và Hoa Vân.

Bọn Nhậm Huyền thì đều đã gặp Hoa Thiên Hồng, thế nhưng với huynh đệ Long Môn song sát thì đây là lần đầu tiên gặp chàng. Thần thái uy nghi đỉnh đặc toát lên vẻ khí khái hơn người không khỏi khiến hai tên thâm thán phục nghĩ: “Tiểu tử này quyết chẳng phải là hư danh lưu truyền”.

Bạch Tố Nghi vừa nhìn thấy Hoa Thiên Hồng thì mừng ra mặt thốt lên :

- A! Thì ra Hoa đại ca đã thoát nạn, vừa rồi nghe Chu lão tiền bối nói tôi không tin!

Hoa Thiên Hồng gượng cười nói khiêm tốn :

- Tại hạ không thể cứu cô nương, trong lòng thấy hổ thẹn vô cùng,

Bạch Tố Nghi nói :

- Hoa đại ca sao lại nói khách khí?

Hoa Thiên Hồng ôm quyền thi lễ Nhậm Huyền hỏi :

- Nhậm đương gia gọi tại hạ không biết có gì chỉ giáo?

Nhậm Huyền cười khùng khục trong họng nói :

- Phiên Hoa lão đệ chuyển cáo lệnh đường nói bọn lão hủ có chuyện cầu kiến!

Hoa Thiên Hồng chấp tay nói :

- Nhậm đương gia thân phận đứng đầu Phong Vân hội, gia mẫu lý ra phải xuất diện nghênh giá, có điều gia mẫu đang bận luyện công nên không thể dời động. Có gì thất thổ mong Nhậm đương gia hải hàm.

Nhậm Huyền vừa rồi ướm một câu, giờ nghe giật mình thầm nghĩ: “Nói thế người trong động quả là thê tử của Hoa Nguyên Tử!”

Lão nghĩ nhanh trong đầu đưa mắt nhìn Bạch Tố Nghi nói :

- Nhậm mỗ bất hạnh, già lại chết con. Hung thủ sát hại khuyển tử là nam hay nữ, xấu hay đẹp thế nào thì ngoài Hoa lão đệ ra chẳng còn ai biết được.

Hoa Thiên Hồng cũng cảm thấy đau đầu trong vụ huyết án Nhậm Bằng, nghĩ lại tình cảnh đương thời thật khó hiểu, nói :

- Âm mưu sát hại của hung thủ đã được sắp đặt từ trước, khi người này đến thì bịt kín mặt. Tiếp đó lệnh lang đón người này vào phòng lại lệnh gia nhân lui ra tuyệt đối không được người nào dòm ngó, do vậy mà có thể nói duy nhất một mình tại hạ thấy được dung mạo hung thủ.

Chàng hơi ngừng lời, ngược mắt nhìn trời, trầm ngâm giây lát mới tiếp :

- À! Tại hạ tuy nói rằng nhìn thấy mặt hung thủ, nhưng chỉ sợ đó là bản lai diện mục!

Nhị Sát Hình Trụ tức giận sắc tới thét lớn :

- Chẳng lẽ ngươi có mặt không trông hay sao chứ?

Hoa Thiên Hồng chuyển ánh mắt nhìn sang lão ta, trầm giọng hỏi :

- Vị này hẳn là Nhị Sát Hình Trụ, thân phận võ lâm trưởng bối sao ăn nói chẳng giữ lễ!

Hình Trụ hừ lên một tiếng khinh mạn nói :

- Nếu ngươi chê lão phu vô lễ thì gọi mẹ ngươi ra đây nói chuyện!

Hoa Thiên Hồng cười nhạt gằn giọng :

- Ngươi bảo ta không đủ tư cách hỏi tội ngươi sao chứ?

Nên biết Long Môn song sát và Yến Sơn Nhất Quái năm xưa trên Bắc Minh hội đều có tham gia vây đánh Hoa Nguyên Tử, có nghĩa là kẻ thù giết cha Hoa Thiên Hồng. Chàng tuy chỉ hiểu, vâng lời mẫu thân gác qua thù riêng một bên lo toan đại sự, thế nhưng kẻ thù xưa nay gặp nhau vẫn trọn mắt đỏ mặt. Chàng trong lòng đã sục sôi lửa hận, chỉ muốn ra tay với kẻ thù giết cha một trận, nhưng nghĩ đến mẫu thân còn đang luyện công trong động thì đành nén giận.

Nhị Sát Hình Trụ trong mắt chẳng coi Hoa Thiên Hồng vào đâu, nghe thế cười khan một tiếng chỉ tay nói :

- Tiểu bối cuồng ngạo! Lão phu trước tiên bắt ngươi để xem mẹ ngươi có xuất đầu lộ diện không cho biết.

Dứt lời nhào tới, vung trảo Chop thẳng vào người Hoa Thiên Hồng.

Hoa Vân đứng ngay sau lưng chàng, hừ lạnh một tiếng lướt người tới phát chưởng chống trả.

Nhị Sát Hình Trụ thấy thế chưởng hùng hậu thì giật mình thoái người biến chiêu. Miệng la lớn :

- Lão sát phu, phải chăng ngươi là Hoa Vân?

- Phải thì sao?

“Bình” một tiếng tiếp lời lão, hai thân hình hợp rồi phân thoái về sau mấy bước. Hoa Vân đương thủ động khẩu hít thở điều hòa, mắt hung hung ngưng nhìn chằm chằm Nhị Sát Hình Trụ.

Lại nói Nhậm Huyền này giờ trầm nghĩ: “Bạch Tổ Nghi tư chất đoan thực thể này quyết không phải hung thủ, nhất định tên họ Hoa kia có gì xảo trá. Trước tiên bắt được hãn hành khảo một trận mới được”.

Nghĩ thế liền nói với Đại Sát Hình Kiên và Yến Sơn Nhất Quái :

- Phiên nhị vị lão ca giám trận, Nhậm Huyền đấu vài chiêu với Hoa lão đệ!

Đại Sát Hình Kiên nói :

- Chuyện này hà tất cần đến Tổng đương gia ra tay, cứ để Hình Kiên làm!

Nói rồi sải chân đi về hướng động khẩu.

Bọn Hoa Thiên Hồng đứng sóng vai án ngữ ngay trước cửa hang. Hoa Vân đấu tiếp với Hình Trụ, nhưng trước sau vẫn không rời động khẩu, xem tình hình đủ biết lão quyết giữ không cho đối phương vào trong hang động.

Triệu Tam Cô nhìn thấy Đại Sát Hình Kiên đi tới gần, huých nhẹ tay vào hông chàng nói nhanh :

- Ngươi thoái về sau!

Hoa Thiên Hồng thần sắc khí huyết hồi phục, nhưng vết thương kiếm trên ngực chưa khỏi hẳn. Nghe Triệu Tam Cô nói thế, chàng liền nhảy về sau để hai người ra tay trước.

Triệu Tam Cô cười khùng khục trong họng, hươu ngọn Ưng Đầu trượng lên nói :

- Hình lão ma, ngươi ắt muốn ném xem ngọn Ưng Đầu trượng của ta mặn ngọt thế nào!

Vù...

Vừa dứt lời thì ngọn Ưng Đầu trượng trong tay đã ra chiêu Thiên Ưng Triển Dực cuồng phong ồ ạt chụp xuống người Hình Kiên.

Đại Sát Hình Kiên vốn biết danh Triệu Tam Cô nên chẳng dám khinh thường, chân nhảy người né, tay ra chiêu Thái Âm thần trảo phản đòn.

Nháy mắt trước cửa hang, bốn người phân thành hai trận thư hùng mà song phương đều là những nhân vật cao thủ danh đầu không nhỏ trong võ lâm.

Ngọn Ưng Đầu trượng trong tay Triệu Tam Cô thi triển tuyệt học Phong Ma trượng pháp thế trượng như vũ bão liên tu bất tận, bóng trượng cứ loáng lên từng hồi trông đến kinh người.

Thế nhưng Đại Sát Hình Kiên độc môn Thái Âm thần trảo nổi danh thiên hạ chẳng phải tầm thường, khi công khi thủ, ăn miếng trả miếng không hề thua sút đối phương nửa chiêu.

35. Chương 35: Sơn Lâm Huyết Vũ

Hoa Thiên Hồng một mình đứng trước cửa động xem đấu, bất thần một mũi tên lửa bay vèo tới khiến chàng giật mình. Nhưng rồi chàng hiểu ra chính Nhậm Huyền ngầm hạ lệnh cho tám tay “Kim đao thân vệ” ngầm hành động.

Chẳng suy nghĩ gì nhiều, chàng vung tay chộp lấy mũi tên lửa, nhưng chộp được mũi này thì mũi khác bay đến, phút chốc tám tay cùng cứ thi nhau bắn tên lửa vào động.

Hoa Thiên Hồng vùng mũi tên lên hươ gặt liên hồi nhưng cũng không xuể, đột nhiên “bùm” một tiếng, lửa bắt gặp diêm khí lập tức bùng cháy mạnh, Hoa Thiên Hồng càng hoảng lên vì lo cho mẫu thân còn ở bên trong thạch động.

Nhưng đúng lúc ấy từ bên trong thạch động, giọng Hoa phu nhân trầm trầm nói vọng ra :

- Tất cả tránh ra!

Hoa phu nhân là người mà Triệu Tam Cô cả đời tín phục nhất, Hoa Thiên Hồng và Hoa Vân thì khỏi cần phải nói. Khi ấy chẳng hiểu sự thể ra sao, nhưng nghe lời Hoa phu nhân cả ba lập tức đồng loạt nhào người nhảy tránh ra hai bên.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn như trời long đất lở khiến cả ngọn núi rung chuyển, lưỡi lửa từ trong thạch động phụt mạnh ra không khác gì một ngọn núi lửa.

Bọn Long Môn song sát vừa nghe thấy giọng Hoa phu nhân thì chẳng ngờ theo đó lửa từ trong hang bị đẩy bật ra ngoài dài cả trượng khiến chúng hốt hoảng phóng người tháo chạy thực mạng mới thoát khỏi hiểm cảnh vừa rồi.

Cột lửa bùng mạnh lên rồi tắt ngấm trong nháy mắt, thế nhưng lửa phụt ra ngoài khiến cỏ cây chung quanh bén lửa bốc cháy, gió núi thổi tới khiến thể lửa lan tỏa càng nhanh chốc lát lửa đã lan tỏa ra một vùng rộng hơn cả mười trượng.

Bọn Hoa Thiên Hồng ba người thấy lửa cháy lan khắp núi thì hơi hoảng, nhưng lúc này muốn dập lửa cũng khó, huống gì đại địch còn đang chờ chờ tấn công ngay bên hông.

Long Môn song sát, Yến Sơn Nhất Quái và cả Nhậm Huyền vừa rồi tận mắt trông thấy lửa bị đánh tắt đủ hiểu người bên trong cần phải có một cường lực phi thường mà bọn họ đều khó tin con người làm nổi chuyện đó. Cho nên lúc này trấn lăm lăm mồ hôi đứng nhìn chăm chăm vào hang há hốc miệng mồm.

Nhậm Huyền trong lòng đã phát khiếp, nhưng thân phận đứng đầu Phong Vân hội không cho phép lão ta nhu nhược. Qua một lúc lấy lại can đảm tiến tới một bước ôm quyền hướng vào trong động vái dài cất tiếng sang sảng nói :

- Nhậm Huyền Phong Vân hội đến bái kiến Hoa phu nhân!

Hoa Thiên Hồng trong lòng cũng bán tín bán nghi, khó tin nổi vừa rồi chính do mẫu thân dùng cường lực đẩy tắt lửa nên trong lòng nôn nóng muốn vào bên trong động xem tình hình thế nào.

Khi ấy vừa nghe Nhậm Huyền nói thể lập tức cắt ngang :

- Gia mẫu đang trong thời gian thanh tu tịnh luyện, đương gia xin chờ một lát, tại hạ vào trong thông báo!

Nhậm Huyền gật đầu nói :

- Phiên Hoa lão đệ!

Hoa Thiên Hồng mừng khắp khởi, liền quay người chạy nhanh vào trong động đến bên mẫu thân gấp hỏi :

- Mẹ có sao không?

Hoa phu nhân lắc đầu trả lời :

- Ta vừa rồi gắng gượng dùng chân lực mạnh, giờ phải tĩnh dưỡng một thời gian, nếu không chỉ e tẩu hỏa nhập ma.

Bà hơi ngừng lời, mắt hướng ra động khẩu nói tiếp :

- Ngoài động lửa cháy mạnh, thế nào cũng dẫn bọn người Thần Kỳ bang và Thông Thiên giáo đến đây. Con cố gắng kéo dài thời gian đến hết giờ Ngọ thì không lo ngại gì nữa.

Hoa Thiên Hồng “dạ” đáp lời mẹ. Định quay người đi nhưng chợt nhận ra trên trán mẹ mồ hôi từng giọt lớn, chàng giơ tay áo lên lau khô đoạn mới trở ra bên ngoài.

Nhậm Huyền nhìn thấy chàng, ngừng đôi mắt sắc bén như đao nhìn vào mặt chàng chăm chăm. Hoa Thiên Hồng bắt gặp đôi mắt soi mói của Nhậm Huyền thầm nghĩ con người này nham hiểm lợi hại không kém gì Thiên Át Tử.

Nhậm Huyền chẳng nói gì mà giữa cổ cười kha kha nói :

- Hoa lão đệ, hay là lệnh đường còn ghi hận chuyện năm xưa trên Bắc Minh hội, cho nên không muốn nhìn mặt bọn người ti tiện như chúng ta!

Hoa Thiên Hồng đánh mắt nhìn nhanh sang bên kia thạch lương, chỉ thấy trong ánh sáng bàng bạc của sắc trời cuối đêm và ánh lửa bập bùng núi rừng tịch tĩnh không một bóng người.

Chàng hơi yên tâm nhìn sang Nhậm Huyền nghiêm túc nói :

- Nhậm đương gia nói sai rồi! Gia mẫu vốn có lòng tương kiến, nhưng lúc này luyện công đang đến lúc khẩn yếu, nhất thời chưa thể rời khỏi động.

Nói đến đó trong đầu chàng chợt lóe lên một ý táo bạo, ôm quyền xá dài nói tiếp :

- Gia mẫu lệnh tại hạ nghênh tiếp Nhậm đương gia vào động. Chỉ có điều động chật hẹp không thể tiếp được cùng lúc nhiều người, xin các vị anh hùng khác lượng thứ.

Vừa nghe câu này cả Triệu Tam Cô lẫn Hoa Vân đều ngẩn người. Cả hai đều biết Hoa phu nhân đang bận luyện công rất khẩn trương, vậy còn mời Nhậm Huyền vào động làm gì? Cả hai mơ hồ chẳng hiểu ra sao cứ trở mắt nhìn Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng ngược lại cứ như không thấy, thần thái thản nhiên, mắt nhìn Nhậm Huyền như thực, khiến một tay lão luyện giang hồ như Nhậm Huyền lúc này lòng đầy hồ nghi phân vân nan quyết.

Lão thầm nghĩ: “Con người bà ta là nữ trung thiết hán, xưa nay người trong giang hồ nghe danh đều nể sợ. Từ hồi đêm đến giờ không chịu ra mặt mà cứ ở bên trong chỉ đạo cho bọn Hoa Thiên Hồng hành động đủ thấy bên trong ngầm tính toán nhiều âm mưu. Hừ! Nhậm Huyền mỗ há dễ mắc lừa người sao?”

Nghĩ rồi chẳng có ý vào động, nhưng nghĩ lại thân phận như lão chẳng dám theo lời mời nhập động thì chẳng phải tỏ ra yếu ngược đó sao? Lập tức rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, bất đắc dĩ đưa mắt hỏi ý kiến bọn Yến Sơn Nhất Quái và Long Môn song sát.

Nên biết ba nhân vật này trong Phong Vân hội được coi là hàng trưởng lão, vai vế còn cao hơn cả Nhậm Huyền. Bấy giờ thấy Nhậm Huyền đưa mắt vấn kế, cả ba cũng chỉ đưa mắt nhìn nhau nhất thời không nghĩ ra sách gì đối phó.

Nhị Sát Hình Trụ là người tính tình nóng nảy, thấy họ rơi vào tình thế lúng túng khó xử đến phát thẹn, trong lòng tức giận sai chân vượt lên trước đi thẳng vào hướng động khẩu, miệng nói lớn :

- Kỳ nhân dị sĩ, Hình Trụ ta kiến diện cũng đã nhiều, vị phu nhân này làm sao thể chẳng thấy quá khi người sao!

Triệu Tam Cô và Hoa Vân đứng án ngữ trước cửa động, thấy Nhị Sát Hình Trụ sấn tới thì đánh mắt nhìn nhau rồi lập tức ngừng công chuẩn bị ra tay ngăn cản.

Hoa Thiên Hồng nguyên dùng kế hoãn binh, nhưng nếu Nhậm Huyền to gan lớn mật dám đơn đao phó hội thì chàng cũng chẳng khi nào chịu để cho hắn vào động. Lúc ấy nhìn thấy Nhị Sát Hình Trụ nghênh ngang bước tới, ngầm vận công chờ đợi.

Nào ngờ, Nhị Sát Hình Trụ vừa bước đi trong đầu lại vừa thay đổi suy nghĩ: “Phụ nhân này cứ ẩn thân trong động, biết hắn giở trò gì chứ? Lão phu ta nửa đời thành danh chẳng dễ, hà ta mạo hiểm một cách vô ích như thế này. Hừ! Chẳng bằng cứ nắm được tiểu tử này trong tay thì lo gì phụ nhân kia chẳng thò đầu ra?”

Nghĩ vậy, khi người lão vừa đến gần chàng, đột nhiên cười gằn một tiếng, rồi lao người nhanh như cắt vung trảo Chop tới.

Hoa Thiên Hồng đã có phòng bị, thấy Nhị Sát Hình Trụ bất thần tấn công, cười nhạt một tiếng lách người sang phải, tay trái đánh ra chính là tuyệt thủ Khốn Thủ Đầu Công.

Nhị Sát Hình Trụ giật mình không ngờ thiếu niên này ứng phó nhanh nhẹn lợi hại đến như vậy. Lão hóa trở thành chưởng nghênh tiếp.

Bình...

Hai thân hình tách ra, Hoa Vân chạy vội đến bên Hoa Thiên Hồng hỏi gấp :

- Thiếu chủ có sao không?

Chàng lắc đầu đáp :

- Không việc gì!

Nhưng vừa đáp xong, bốn ánh mắt đều nhìn xuống hông trái Hoa Thiên Hồng mới nhận ra ba vết rách nhỏ trên áo, đủ thấy vừa rồi Nhị Sát Hình Trụ còn ngầm thi triển Thái Âm thần trảo hiểm độc vô cùng.

Hoa Vân tức điên người, nhảy phắt ra thét lớn :

- Hình lão quỷ! Người có giỏi thì đến đây, Hoa Vân cho người biết thế nào là võ công tuyệt thế của Lạc Hà sơn trang!

Nhị Sát Hình Trụ vừa rồi một chiêu có chút đắc thủ, nhưng trong thâm tâm vẫn thầm khâm phục thiếu niên này. Khi ấy nghe Hoa Vân khiêu chiến cười hắc hắc nói :

- Lão sát phu người ở không yên lại khiêu chiến với Hình Nhị gia thì chỉ có chết!

Hoa Vân tức giận nhảy tới vùng chưởng đánh ngay, phút chốc bọn họ quần đánh nhau quyết liệt.

Hoa Thiên Hồng nhìn họ đánh nhau ở ngoài mười trượng chẳng phân thắng bại, ngược lên nhìn sắc trời đông đã thấy ửng hồng, thầm nghĩ: “Mẹ ta bảo cần kéo dài thời gian đến quá ngo, hiện tại còn cách đến ba canh giờ, làm sao giữ nổi chân bọn chúng đây. Huống gì...”

Chàng định nghĩ đến còn cả bọn người của Thông Thiên giáo và Thần Kỳ bang, nào ngờ trong tầm mắt thoáng nhận ra cả một đoàn người bên kia núi đang chạy sang thạch lương.

Nháy mắt đám người kia đã sang đến bên này, giờ thì chàng đã nhận ra bọn người Thần Kỳ bang, chạy đầu chính là Độc Gia Cát Diêu Sách, phía sau mười mấy người thân thể đều thuộc hàng hộ pháp.

Độc Gia Cát Diêu Sách vừa đến nơi đảo nhanh mắt nhìn toàn trường một vòng, cuối cùng dừng mắt lại trên người Bạch Tố Nghi.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy Độc Gia Cát Diêu Sách trong đầu hiện ra cảnh bên Hoàng Hà, chính lão ta ngầm ám toán chàng thúc đẩy độc tính trên ba ngọn Tỏa Hồn độc châm mà Bạch Tiêu Thiên đã ghim lên lưng chàng phát tác nhanh hơn. Bức bách chàng vào thế tuyệt vọng mới nuốt hết cả Đan Hỏa Độc Liên.

Chàng trong lòng tức hận chỉ muốn nhảy xông đến thanh toán với Độc Gia Cát Diêu Sách, nhưng hiềm một nỗi trong tình hình hiện tại thì không thể.

Bấy giờ Độc Gia Cát Diêu Sách ôm quyền thi lễ cười lớn nói với Nhậm Huyền :

- Nhậm đương gia vẫn khỏe! Đã lâu không có cơ hội bái kiến!

Nhậm Huyền đáp lễ cười nói :

- Đa tạ! Diêu huynh an thường!

Độc Gia Cát Diêu Sách thấy bọn Yến Sơn Nhất Quái và Đại Sát Hình Kiên cứ ngưng mắt nhìn trận đấu giữa Nhị Sát Hình Trụ và Hoa Vân, cơ hồ không hề nhìn thấy sự xuất hiện của mình bèn quay mặt lại nhìn Hoa Thiên Hồng cười nói tiếp :

- Hoa công tử đại nạn bất tử, tuần diện càng uy nghi thật đáng mừng, chẳng biết còn nhớ Diêu Sách không?

Hoa Thiên Hồng thi lễ đáp lại với đối phương :

- Không dám quên tôn giá!

Độc Gia Cát Diêu Sách cuối cùng ánh mắt mới ngưng nhìn Bạch Tổ Nghi nghiêm túc hỏi :

- Vị cô nương này phải chăng là Tổ Nghi, trưởng nữ của bốn Bang chủ?

Bạch Tổ Nghi tròn mắt nhìn Diêu Sách nói :

- Diệt nữ chính là Bạch Tổ Nghi, đại thúc phải chăng là Độc...

Độc Gia Cát Diêu Sách thấy cô ta nói rồi lại thôi cười kha khả tiếp lời :

- Ta chính là Độc Gia Cát Diêu Sách, luôn đốc lực khuyến mã dưới trưởng Bang chủ, Quân Nghi chính do ta giáo dưỡng thành người.

-Ồ! Thì ra là Diêu thúc thúc, diệt nữ thất lễ!

Bạch Tổ Nghi nói rồi định bước chân đi tới, bỗng cảm thấy vai bị một bàn tay rắn chắc nắm cứng đến đau nhói lên, quay mắt nhìn mới biết chính là Nhậm Huyền đã nắm vai mình. Một tiếng thét lớn, mười mấy người tháp tùng theo Diêu Sách tức giận định xông lên tấn công Nhậm Huyền. Độc Gia Cát Diêu Sách thần thái ung dung phất tay cản chúng lại, lão đương nhiên nhận ra tình hình lợi hại lúc này, nếu như xung đột nhờ Nhậm Huyền ra tay với Bạch Tổ Nghi thì muốn cứu cũng không được. Im lặng một lúc, lão quay đầu đánh mắt ra hiệu cho một lão già vận áo xanh, liền thấy lão già lấy từ trong áo ra một ống pháo hiệu phóng mạnh lên trời. Vút một tiếng, một vệt sáng xanh bay thẳng lên không trung rồi nổ “tách” một tiếng thành một chùm hỏa quang ngũ sắc một lúc rất lâu sau mới tắt ngấm. Đột nhiên lúc này, nghe Nhị Sát Hình Trụ gầm lên như mãnh sư, tiếp liền đó “bình bình” hai chưởng tiếp nhau, song phương thân hình chao đảo mạnh bắn ngược về hai phía.

Hoa Vân thâu chưởng, giọng còn gay gắt tức giận thét hỏi :

- Hình lão quỷ, đâu còn chưa phân thắng bại sao ngươi đã dừng tay?

Nhị Sát Hình Trụ cười gằn nói :

- Lão sát phu, chỉ vài chiêu công phu như ngươi cũng dám khua môi múa mép, lão phu rồi sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ.

Lão ngừng lời, chuyển ánh mắt nhìn Độc Gia Cát Diêu Sách nói tiếp :

- Ha! Ngươi chính là cái túi khôn của Thần Kỳ bang - Độc Gia Cát Diêu Sách?

Độc Gia Cát Diêu Sách nhướn mày cười nói :

- Khéo nói! Bất tài chính là Diêu Sách, chữ “Độc” thì dám nhận nhưng hai chữ “Gia Cát” thì bất tài tự thẹn mà không dám nhận.

Hoa Thiên Hồng thấy Hình Trụ bỏ đấu với Hoa Vân, quay sang sinh sự với Diêu Sách thì trong lòng mừng thầm, nghĩ: “Chỉ cần bọn chúng dây dưa với nhau kéo thời gian quá ngọ, mẹ có thể thoát hiểm chẳng sợ gì chúng”.

Lúc ấy chợt nghe Nhị Sát Hình Trụ cười khan mấy tiếng nói :

- Diêu Sách! Long Môn song sát huynh đệ chúng ta tuy không thành “Độc” danh, cũng chẳng ngần ngại gì thử một lần xem ngươi đúng là thật độc hay chỉ giả độc?

Quần hùng nghe lão ta nói thế thì lấy làm kỳ, không biết lão lấy cái gì để thử đối phương đây?

Thế nhưng bản thân Độc Gia Cát Diêu Sách chẳng hổ danh quân sư Thần Kỳ bang, vừa nghe đã nhận ra tâm địa đen tối của đối phương.

Lão nghiêm nét mặt nhìn Nhị Sát Hình Trụ nói :

- Các hạ cao nhân giang hồ đời nay, nếu dùng thủ đoạn phương hại đến tiểu bối hậu sinh chỉ sợ để lại tiếng cười cho thiên hạ!

Một câu đố đầu ý chừng như nói trúng tâm ý Nhị Sát Hình Trụ, nhưng lão ta vốn là một trong hai đại ma đầu bá đạo vô lâm Long Môn song sát thì có hành động nào lại không dám làm?

Nhị Sát Hình Trụ cười vang kha kha, cứ bước đi nhanh đến trước mặt Bạch Tố Nghi đặt tay lên lưng cô ta buông rõ từng tiếng :

- Diêu Sách, lão phu hạn cho người lập tức động thủ, trong vòng trăm chiêu phải bắt cho được tiểu tử họ Hoa. Nếu làm được thì lão phu sẽ lập tức thả diệt nữ của người ra, bằng không... Hắc hắc, lão phu sẽ giết nha đầu này, khi ấy xem lão Bạch có hối tội người không cho biết?

Hoa Thiên Hồng vừa nghe đã phẫn nộ thét lớn :

- Hình Trụ! Hoa mỗ ở đây, người có giỏi thì cứ tự đến mà bắt!

Triệu Tam Cô đứng bên cạnh, bà ta là người chỉ lo thiên hạ chẳng loạn, khi ấy thấy thế liền chen vào nói ngay :

- Ai động thủ thì cũng chẳng giống nhau, chẳng lẽ trưởng nữ Bạch Tiêu Thiên chết sẽ bắt người đền mạng?

Hoa Thiên Hồng đưa mắt nhìn Tố Nghi bất giác thở dài trong lòng nghĩ: “Trời đổ kị người thiện lương, vị cô nương hiền thực trinh tiết này có gì cứ chịu nhiều đau khổ”.

Nhưng ngược lại Bạch Tố Nghi rơi vào hiểm cảnh thần sắc vẫn thản nhiên như không, đưa mắt nhìn Độc Gia Cát Diêu Sách hỏi :

- Diêu thúc thúc, gia phụ hiện đang ở đâu?

Độc Gia Cát Diêu Sách chính đang mãi tìm cách đối phó, nghe hỏi ngược mắt nhìn cô ta đáp :

- Bang chủ vốn nghe báo về hiền diệt nữ bị Thiên Ất Tử bắt giam trong Nhất Nguyên quán nên mới tìm đến gặp lão đòi người. Thiên Ất Tử bảo hiền diệt nữ đã bị Chu Nhất Cuồng cướp đi mất, song phương đánh nhau một trận mới phân ra truy tìm...

Lão hơi ngừng lời lại, trong đầu thoáng nghĩ lúc này còn chưa có sách khả thi, chẳng bằng tạm thời dùng kế hoãn binh chờ quân chi viện đến rồi tính. Nghĩ thế cố ngừng một lát, chậm rãi nói tiếp :

- Bang chủ đề phòng Thiên Ất Tử man trá, nên tự mình đến các đạo quán của Thông Thiên giáo tìm tung tích hiền diệt nữ. Ngược lại người của Thông Thiên giáo thì phân ra truy tầm Chu Nhất Cuồng, Thiên Ất Tử vốn tìm về hướng này, nhưng nửa đường phát hiện ra dấu vết Chu Nhất Cuồng mới thay đổi truy theo hướng khác.

Bạch Tố Nghi nghe nói thế thở dài lắm bầm một mình :

- Lần đầu tiên xuất đạo mà đã gây nhiều chuyện phiền hà khiến gia gia lo lắng bất an. Ài... ta thực là bất hiếu!

Độc Gia Cát Diêu Sách lắc đầu tiếp lời cô ta :

- Giang hồ sinh biến, ba lằng khấp nơi, chuyện này chẳng thể trách hiền diệt được.

Đột nhiên Nhị Sát Hình Trụ giọng gay gắt cắt ngang nói :

- Diêu Sách, gia sự nói hết rồi chứ? Nếu người còn chưa chịu ra tay thì lão phu phát nội lực ra tay, khi ấy chớ trách lão phu tuyệt tình.

Độc Gia Cát Diêu Sách liếc mắt nhìn Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Tiểu tử họ Hoa đâu phải dễ dấu. Hừ... Nếu như dễ bắt hần thì lão quái vật người đã chẳng giở thủ đoạn bỉ ổi dè hèn này”.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng trong tình cảnh này thì dù lão có là Gia Cát tái thế đi nữa thì cũng vô phương đối phó. Thấy tình thế đã quá bức bách, Độc Gia Cát Diêu Sách đành vượt lên trước hướng về phía động khẩu.

Bạch Tố Nghi chột la lên :

- Diêu thúc thúc, tuyệt đối chớ động thủ! Hoa đại ca chính là hảo hữu thân giao với Quân Nghi muội muội, diệt nữ nguyện chết chứ không thể để liên lụy đến Hoa đại ca!

Hoa Thiên Hồng thấy cô ta quá ư ngây thơ chất phác, thứ nhất chàng nào phải là thân giao hảo hữu gì với Bạch Quân Nghi, thứ hai Diêu Sách có ra tay thì dễ gì bắt được chàng. Bấy giờ ngưng mắt nhìn cô ta đôi môi chàng mấp máy như muốn nói điều gì nhưng rồi lại thôi.

Độc Gia Cát Diêu Sách nói an ủi :

- Diệt nữ yên tâm! Có thúc thúc ở đây quyết chẳng người nào hại được diệt nữ!

Nhị Sát Hình Trụ cười kha kha nói :

- Người chớ nói lời nằm mộng! Lão phu vô thê vô tử, lại chẳng thấu nhận môn đồ, bình sinh không có chuyện gì cố kỵ mà không dám làm. Nếu người còn lải nhải chưa chịu ra tay thì xem lão phu cùng người thi thố xem ai độc hơn ai?

Độc Gia Cát Diêu Sách trong Thần Kỳ bang chỉ dưới một người mà trên muôn người, uy hành trượng hạ, ngoài thì danh tiếng cũng chẳng nhỏ, xưa nay người trên võ lâm giang hồ nghe đều kính sợ. Lần này chịu để Nhị Sát Hình Trụ bức hiếp thế này thì chẳng sao chịu nổi, nhưng con tin trong tay đối phương, lão dù vất vả tận óc não cũng không sao nghĩ ra kế vạ toàn.

Lão lặng người một lúc rồi chợt cười gằn nói :

- Hình Trụ! Người xuất đạo trước Diêu mỗ, nếu người còn là anh hùng hảo hán thì qua đây cùng Diêu mỗ tỷ thí một phen sống còn, có thể mới không hủ danh một đời anh hùng!

Hoa Thiên Hồng vừa nghe nói thế cười vỗ tay nói lớn :

- Tuyệt! Độc Gia Cát, chỉ một câu này của người đầy khí phách anh hùng. Chuyện cũ giữa chúng ta có thể xóa bỏ được.

Nói rồi, chàng quay mặt nhìn Nhị Sát Hình Trụ, khích :

- Hình Trụ! Chỉ cần người thắng nổi Độc Gia Cát, bắt tài tụy trong người thụ thương chưa lành vẫn xuất đấu với người vài chiêu, khi đó người cứ bằng bản lĩnh mà bắt Hoa mỗ.

Chàng khí khái lỗi lạc không quên nhìn thủ đoạn bản thủ của Hình Trụ cho nên mới buông ra những lời này. Người ngoài nghe thì chẳng sao, nhưng với Triệu Tam Cô và Hoa Vân nghe thì rầu trong lòng.

Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, nếu như Hình Trụ quả thực thắng Độc Gia Cát thì Hoa Thiên Hồng tất phải ra mặt đơn đấu độc chiến với hắn, đến lúc ấy thì chẳng còn ai có thể cản được nữa vì đã có lời giao ước từ trước.

Nhị Sát Hình Trụ bị khích thì tức anh ách trong lòng, mấy lần định buông Bạch Tố Nghi nhảy ra động thủ, nhưng liền nghe Đại Sát Hình Kiên hắng giọng nhắc nhở :

- Lão nhị! Huynh đệ chúng ta danh xưng Song sát ba mươi năm nay hành cước giang hồ, người chớ nên một lúc không kiềm chế mà mắc lừa tiểu bối hậu sinh.

Nhị Sát Hình Trụ nghe thì hiểu ra cười gằn mấy tiếng nhìn Độc Gia Cát Diêu Sách nói :

- Độc Gia Cát, mấy ngón công phu của người khi còn trên Bắc Minh hội lão phu đã thấy qua. Người cứ yên tâm, bắt được tiểu tử họ Hoa hay để chết nha đầu này thì người và lão phu rồi cũng đánh rồi cũng đánh một trận đến đầu đến cuối!

Độc Gia Cát Diêu Sách lạnh giọng nói :

- Thì ra người còn nhớ chuyện gặp Diêu mỗ ở trên Bắc Minh hội, ta cứ ngỡ người quên!

Nói đến đó, lão quay người nhìn thuộc hạ nói lớn :

- Đinh lão hộ pháp, người nhanh ra tiếp Hoa công tử vài chiêu!

Mấy người nghe không khỏi ngó người. Nhị Sát Hình Trụ bức lão ra tay, lão ta ngược lại phái một vị hộ pháp xuất đấu, như thế chẳng phải nghịch lại nguyên ý của Nhị Sát Hình Trụ?

Liền thấy một vị ngân y lão nhân vượt lên ôm quyền nói :

- Lão hủ Đinh Công Lễ, xin Hoa công tử chỉ giáo!

Hoa Thiên Hồng chưa kịp nói gì đã thấy Triệu Tam Cô chống Ứng Đầu trượng bước nhanh ra tức giận nói :

- Để lão bà giáo huấn cho người!

Đinh Công Lễ trên mặt thoảng giận dữ, nhưng chưa nói được thêm câu nào thì ngọn Ứng Đầu trượng trong tay Triệu Tam Cô đã vung lên đánh tới, Đinh Công Lễ nhảy người né tránh đồng thời rút phất cây Đả huyết nhuyễn đới ra thi thố phản công.

Triệu Tam Cô sử dụng cây Ứng Đầu trượng rất nặng, thế chưởng đánh ra hùng hậu đầy uy lực, nhưng Đả huyết nhuyễn đới trong tay Đinh Công Lễ uyển chuyển hóa giải không vất vả gì lắm.

Điều này khiến cho Triệu Tam Cô hơi bất ngờ, nhân vì bà ta thành danh từ ba mươi năm về trước, trên giang hồ võ lâm ít ai địch nổi cây Ứng Đầu trượng trong tay bà ta. Vậy mà đối phương chỉ là một tay hộ pháp danh bất kiến truyền trong Thần Kỳ bang lại ứng chiến ngang ngửa khiến bà ta sao lại không kinh ngạc?

Hai người này động đấu với nhau lập tức hấp dẫn được sự chú ý của toàn trường. Độc Gia Cát trong lòng mừng khắp khởi, chỉ ít vẫn còn có cách trì hoãn được thời gian.

Nhưng chẳng ngờ lão còn chưa kịp mừng nhiều, bỗng nghe Nhị Sát Hình Trụ thét lớn :

- Diêu Sách! Người thật để ngoài tai những lời Hình mỗ đó ư?

Độc Gia Cát Diêu Sách đánh mặt lạnh lùng nói :

- Người chớ lớn lối, ngày hôm nay Diêu mỗ tạm chịu nhượng bộ...

Nhị Sát Hình Trụ cướp lời nói ngay :

- Biết vậy thì tốt, giờ nhanh làm ngay theo lời lão phu.

Trên khóe môi Diêu Sách hiện lên nụ cười hiểm trá :

- Điều đó đương nhiên! Có điều, sau chuyện này nếu người sống qua được ngày Tế Vong đàn 15 tháng 7 tới đây thì trên giang hồ cũng chẳng còn bóng dáng Độc Gia Cát này!

- Hắc hắc... Người nói không sai, mỗi khi Hình Trụ ta tây du cực lạc, lẽ nào ta không mang người theo?

Độc Gia Cát Diêu Sách hừ một tiếng đầy tức giận, đoạn quay đầu nhìn một lão già mặt nhọn mũi quặp đánh mắt ra hiệu.

Lão già gật nhẹ đầu, trở tay rút phất từ trên lưng một thanh kiếm Tiết độc câu tung người lướt tới hướng Hoa Thiên Hồng.

Hoa Vân đại nộ, nhảy ra trước miệng nói nhanh :

- Thiếu chủ, nhanh thoái lui vào trong động!

Hoa Thiên Hồng cũng đã nhìn ra tình thế nghiêm trọng, liền nhún mình nhảy trở vào động khẩu, ngưng mắt nhìn đã thấy Hoa Vân đánh nhau với lão già mũi quặp mấy chiêu.

Triệu Tam Cô và Hoa Vân đều là cao thủ hàng nhất lưu, hồi đêm đã thi thố bản lĩnh mấy lần, thế nhưng lần này đấu với hai tay hộ pháp Thần Kỳ bang thì chẳng còn đơn giản. Trong vài ba mươi chiêu thực khó mà thắng nổi đối phương.

Hoa Thiên Hồng đứng nhìn hai trận đấu, trong đầu nghĩ đến bao nhiêu điều để ứng phó với tình huống này.

Đột nhiên giọng Độc Gia Cát Diêu Sách vang lên bên người nói :

- Hoa công tử, giờ thì chúng ta cũng nên nói chuyện với nhau chứ?

Hoa Thiên Hồng giật mình sức tỉnh, nhìn mới hay hai lão hộ pháp vừa đánh vừa cố dẫn dụ Triệu Tam Cô và Hoa Vân ra ngoài để lộ một khoảng trống an toàn, Độc Gia Cát Diêu Sách nói rồi cả người đã lướt tới trước mặt chàng.

Triệu Tam Cô thấy thế hét dài một tiếng, đẩy chưởng ra bức thoái Đinh Công Lễ, rồi tung người nhào trở lại với một thế trượng cực mạnh công thẳng vào người Diêu Sách.

Hoa Vân cũng không chậm tay, nhảy người lùi về sau vung chưởng phát Thiếu Dương cương khí hợp công cùng Triệu Tam Cô.

Độc Gia Cát Diêu Sách bản lĩnh đến đâu cũng không đỡ nổi hai chiêu sát thủ của hai nhân vật cao thủ giang hồ này, mặt lão thất sắc vội nhào người thoái lui mới thoát hiểm.

Hai lão hộ pháp thấy Diêu Sách gặp nguy thì vội nhảy người tới ứng cứu, lập tức bốn người lại phân thành hai trận đấu càng lúc càng quyết liệt hơn.

Độc Gia Cát Diêu Sách nhìn thấy tình hình này hai hộ pháp khó giữ chân được Triệu Tam Cô và Hoa Vân, liền ra lệnh thêm hai vị hộ pháp nữa nhảy vào tham chiến. Nháy mắt, cục diện thay đổi hẳn. Triệu Tam Cô và Hoa Vân trở thành một địch hai, lần này thì chẳng còn dễ dàng như lúc đầu nữa.

Độc Gia Cát Diêu Sách giờ mới yên tâm đến trước mặt Hoa Thiên Hồng cách ngoài một trượng dừng chân nói :

- Hoa công tử, nghe nói lệnh đường tái xuất giang hồ, sao chẳng thấy xuất diện?

Hoa Thiên Hồng cười nhạt thầm nghĩ: “Chúng người đông thế mạnh, nếu dùng thuật xa luân chiến, thì Triệu Tam Cô và Hoa Vân dù không bại thì sức cũng kiệt. Yển Sơn Nhất Quái và Long Môn song sát án binh bất động, mỗi khi Triệu Tam Cô và Hoa Vân lực kiệt sức cùng rồi thì làm sao đấu lại với chúng?”

Nghĩ đến đó, trong đầu tính nhanh lợi hại, bèn bước ra quát lớn :

- Chư vị xin ngừng tay, tại hạ có điều muốn nói!

Độc Gia Cát Diêu Sách thấy thế liền nói lớn :

- Bốn vị lão hộ pháp mời lui!

Bốn cao thủ hộ pháp Thần Kỳ bang nghe lệnh tháo binh khí thoái lui, Triệu Tam Cô và Hoa Vân cũng ngừng lại ngơ ngác chẳng hiểu gì đưa mắt nhìn chàng.

Triệu Tam Cô hỏi :

- Người định nói gì?

Hoa Thiên Hồng nhìn bà ta nói :

- Hôm nay địch đông ta ít, Tam bà dù hùng mạnh đến đâu cũng không thể đả bại hết bọn họ. Văn bối tuy bất tài cũng không thể đứng khoanh tay nhìn, đằng nào cũng đấu văn bối nguyện đánh trận đầu.

Triệu Tam Cô ngăn người trợn mắt nhìn chàng nói :

- Trong người ngươi thụ thương...

Hoa Thiên Hồng cười cắt lời nói ngay :

- Đằng nào cũng không phải đấu lâu dài, đại địch lâm đầu, chút thương thế đáng kể gì.

Nói rồi chàng khí khái bước đi ra ngoài.

Hoa Vân tuy chẳng lên tiếng hỏi han, nhưng thấy chàng bước tới một bước thì lão theo sát sau lưng chàng một bước.

Hoa Thiên Hồng hơi bực mình nói :

- Hoa Vân, lão không cần phải thế...

Hoa Vân lắc đầu nói :

- Lão nô làm sao có thể để thiếu chủ xuất đầu một mình như thế được?

Hoa Thiên Hồng trong lòng thoáng chút động nộ, định quát cho một trận, nhưng nghĩ lại trước mặt đối phương làm thế không tiện.

Đang lúc chưa biết làm thế nào, bỗng từ trong động giọng Hoa phu nhân vọng ra nói :

- Hoa Vân lui ra, Tinh nhi xử sự thế là đúng, cứ để nó xuất đầu trận dù thua cũng chẳng để mất sĩ diện.

Giọng Hoa phu nhân rất thấp, thế nhưng người toàn trường đều nghe rõ mồn một, giọng trong thanh như tiếng ngọc vang lên trước cổ động nghe ra cứ như giọng thiếu nữ mười tám đôi mươi.

Quần hùng bao nhiêu ánh mắt chuyển tập trung nhìn vào động khẩu, trong đầu mỗi người suy nghĩ theo một ý.

Hoa Vân đứng khựng người một lúc, rồi nén tiếng thở dài thoái lui.

Nhị Sát Hình Trụ đột nhiên trừng mắt gần giọng nói lớn :

- Hoa phu nhân, huynh đệ Hình mỗ đến đây đã lâu, phu nhân chẳng thèm ra tiếp không thấy thiếu lễ số giang hồ sao? Chẳng lẽ chút võ nghệ Hình mỗ không xứng tiếp giáo?

Trong động giọng Hoa phu nhân lại đáp ra :

- Hình công khéo nói! Văn thị nào dám nghĩ thế, có điều tuyệt học Thái Âm thần thảo của quý huynh đệ thì Văn thị bội phục xưa nay.

Bà ta hơi ngừng lời một chút rồi tiếp :

- Từ sau Bắc Minh hội đến nay mười hai năm mới gặp lại, những tướng thần công quý huynh đệ tất tăng tiến đến cảnh giới thượng thừa. Nếu như muốn thi triển chỉ giáo, xin cứ đứng ngoài động giấy lát, Văn thị tất sẽ xuất hiện nghênh tiếp.

36. Chương 36: Long Hồ Tranh Đấu

Toàn trường nghe một câu tuyên bố của Hoa phu nhân thì đều chấn động. Ai trong lòng cũng hiếu kỳ muốn gặp lại vị nữ trung hào kiệt này, nhưng đồng thời cũng không khỏi lo ngại phiền hà có thể đến với mình.

Đại Sát Hình Kiên thấy tình thế như vậy bèn lên tiếng :

- Đẳng nào thì Tế Vong đàn của Thông Thiên giáo cũng chẳng còn mấy ngày, đến lúc đó thiên hạ anh hùng tất thi thố bản lĩnh. Hiện tại nếu như không tiện thì tạm thời gác qua một bên vậy!

Độc Gia Cát Diêu Sách trong lòng cũng chỉ muốn thế, bèn chuyển ánh mắt nhìn sang Nhị Sát Hình Trụ nói :

- Hình lão nhị, chuyện trao đổi của chúng ta thế nào chứ?

Bỗng nghe Nhậm Huyền cười gần lên mấy tiếng nhìn Hoa Thiên Hồng nói :

- Hoa lão đệ, mọi chuyện giờ xem ra chỉ còn hỏi đến mình ngươi!

- Tại hạ ngu dốt, không rõ Nhậm đương gia định nói gì?

- Hừ! Độc tử của Nhậm mỗ chết trong tay Hoa lão đệ ngươi, chẳng lẽ chịu chết oan uổng?

Hoa Thiên Hồng hoành ngang mày kiêu nói :

- Thì ra là chuyện này!

Nhậm Huyền khuôn mặt đầy tức giận nói :

- Khi vụ án vừa xảy ra, Hoa lão đệ ngươi nói hung thủ rất giống Bạch Quân Nghi, giờ thì xét ra Bạch Quân Nghi không phải là hung thủ mà Bạch Tổ Nghi cũng không thể là kẻ giết người. Hoa lão đệ ngươi chỉ nói hươu nói vượn, chẳng lẽ không hỏi tội ngươi thì hỏi ai bây giờ?

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Hung thủ tự xưng danh là Phương Tử Ngọc, nhưng dung mạo quả giống tỷ muội họ Bạch kia, ta biết nói thế nào đây?”

Nhậm Huyền thấy chàng im lặng không nói, cười nhạt tiếp :

- Hoa lão đệ, Nhậm Huyền lại thỉnh giáo ngươi một câu, câu chuyện khuyến tử cùng nữ hung thủ kia giao hoan với nhau, ngươi có tận mắt nhìn thấy không?

Hoa Thiên Hồng chẳng ngờ lão ta hỏi câu này trước bàn quan thiên hạ, bất giác ửng đỏ mặt mày nói :

- Tư sự phòng trung của người khác, tại hạ làm sao có thể nhìn trộm? Quả thực lệnh lang có thể nào với nữ hung thủ hay không thì tại hạ chẳng tận mắt nhìn thấy, cho nên không dám vô đoán. Nhưng một điều chắc chắn rằng, lệnh lang đưa nữ nhân kia vào phòng rất lâu, chuyện này có thể hỏi thị hầu của lệnh lang có thể biết được.

- Hừ! Chẳng phải chính lão đệ ngươi từng nói hung thủ yêu cầu gia nhân lui sau không ai được trộm nhìn?

Triệu Tam Cô thấy chàng bị bức vấn thì đã tức trong lòng, chen ngang nói :

- Cho dù không trộm nhìn, nhưng dẹp phòng giường chiếu rồi tung há lại chẳng biết?

Hoa Thiên Hồng chợt nhớ ra một điều bèn nói :

- Sau khi lệnh lang tử nạn, người của Nhậm đương gia tất phát hiện được thi thể, chẳng phải thi thể lệnh lang đang trong tình trạng...

Nhậm Huyền thầm hiểu ngay chàng đang định nói con trai lão khi chết chẳng có một mảnh vải nào trên người, cắt lời nói ngay :

- Nếu như hung thủ đúng là có đụng chạm xác thịt với khuyến tử thì thật đơn giản, Hoa lão đệ ngươi thấy thế nào?

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Thư muội họ Bạch đều là trinh nữ, lời lão ta nói rõ ràng ám chỉ mình ném đá giấu tay”.

Nghĩ thế chàng thở dài nói :

- Nhậm đương gia mình giám, ban đầu tại hạ nói hung thủ rất giống Bạch gia cô nương là sự thật mắt nhìn thấy. Nhưng nay tại hạ dám nói là hung thủ quyết không phải là Bạch gia cô nương cũng là lời thật tâm...

Chàng chưa nói hết câu, bỗng nhiên nghe Đại Sát Hình Kiên cười gằn chen nói :

- Ngươi nói đúng là đúng, ngươi nói sai là sai. Hắc hắc... Theo lão phu thấy trong chuyện này vốn chẳng có nữ hung thủ nào cả. Mọi chuyện chỉ do một tay Hoa Thiên Hồng ngươi tạo ra!

Hoa Thiên Hồng trừng mắt tức giận nói :

- Phải chăng các hạ chỉ quan tâm đến thanh Kim kiếm? Giả như hung thủ đúng là Hoa mỗ, các hạ định đoạt lại thanh Kim kiếm chẳng?

Đại Sát Hình Kiên càng cười tợn, nói :

- Được thế thì lão phu chẳng tiếc mà thu nhận ngươi làm môn đồ.

Hoa Thiên Hồng nghĩ nhanh, chuyện này nếu không nói đến tường tận thì Bạch Tố Nghi e khó thoát khỏi tay chúng.

Nghĩ vậy, nghiêm sắc mặt nói :

- Thực chẳng giấu diếm tại hạ đã nắm được manh mối đích xác, biết được hung thủ sát hại lệnh lang là ai. Thế nhưng còn chưa thấu thập đủ chứng cứ nên chưa tiện tuyên bố. Nhậm đương gia xin nhẫn nại thêm một thời gian, đến ngày Tế Vong đàn tại hạ đảm bảo lôi hung thủ ra trước bá quan thiên hạ!

Nhậm Huyền hừ một tiếng hậm hực nghĩ: “Tiểu tử! Ngươi coi Nhậm Huyền là loại người nào mà còn định giở chiêu khác?”

Nhị Sát Hình Trụ hỏi ngay :

- Hoa Thiên Hồng, người thực sự biết hung thủ là ai sao?

Hoa Thiên Hồng nhướn mày hỏi lại :

- Biết thì sao chứ?

- Hắc hắc... Nói thế thì người ắt cũng biết thanh Kim kiếm hiện nằm trong tay người nào?

- Điều đó đương nhiên!

- Nói xem!

Hoa Thiên Hồng bật cười khinh thị nói :

- Nói người cũng không tin, Thiên Ất Tử, người tin chứ?

Nhị Sát Hình Trụ tức tối gần giọng :

- Hừ! Người định dùng kế ly gián đó sao?

Hoa Thiên Hồng nhếch mép cười nhạt nói :

- Ta đã bảo nói ra người cũng không tin, nói ra bằng thừa.

Chợt nghe Nhậm Huyền cười lớn chen vào nói :

- Trong người còn chưa khoan khoái thoải mái thì ai lại đi nói lời thực lòng?

Nhị Sát Hình Trụ hiểu tâm ý Nhậm Huyền gật đầu cười gần nói liền :

- Không sai, Độc Gia Cát giao ước giữa người và lão phu định thế nào đây?

Vừa nói lại vừa giơ chưởng lên ấn trên lưng Bạch Tố Nghi.

Độc Gia Cát Diêu Sách là tay giang hồ lão luyện, tâm địa thâm độc thành danh, nhưng lúc này bị Nhị Sát Hình Trụ bức đến vô phương khả cứu. Nếu như Bạch Tố Nghi là con ruột của lão ta thì lão còn có thể tùy quyền hành động, thậm chí bất chấp nguy hại đến nhi nữ.

Thế nhưng ngặt một nỗi Bạch Tố Nghi lại là thiên kim ái nữ của Bang chủ, lão không dám liều lĩnh xử trá với đối phương. Nếu nhờ Bạch Tố Nghi có mệnh hệ gì thì lão chẳng còn cách ăn nói với Bang chủ.

Chính vì thế nên lúc này nghe Nhị Sát Hình Trụ hỏi vẫn đứng trầm ngâm chưa biết nên thế nào.

Chợt nghe Bạch Tố Nghi lên tiếng nói :

- Điều thúc thúc, diệt nữ có một bức thư nhà, có thể phiên thúc thúc chuyển lại cho gia phụ?

Độc Gia Cát Diêu Sách ngưng mắt nhìn cô ta nói :

- Chuyển thư đương nhiên là được, nhưng hiền diệt nữ chớ nên nghĩ bậy. Nhi nữ Thần Kỳ bang chủ thì làm sao có thể chết một cách vô lý như thế này được.

Nguyên trong đầu Bạch Tố Nghi nghĩ đến tình thế vạn bất đắc dĩ thì sẽ quyên sinh tránh gây phiền hà cho người khác. Lúc này nghe Diêu Sách nói trắng ra tâm ý lòng mình thì không khỏi thẹn đỏ mặt, cúi đầu lúng túng chẳng biết nên thế nào đây.

Độc Gia Cát Diêu Sách biết hôm nay đã khó có thể tránh được đánh nhau với Hoa Thiên Hồng, trong đầu nghĩ hết cách chọn lựa bèn tiến lên ôm quyền nói với Hoa Thiên Hồng :

- Hoa công tử, chuyện đến nước này, Diêu Sách đành thỉnh giáo...

Hoa Thiên Hồng chấp tay đáp lễ :

- Chiến trường bắt nượng phụ! Các hạ chớ nên khách khí lưu tình!

Nói rồi chàng rút thanh Thiết kiếm ngưng thần tụ khí chờ đối phương ra tay.

Độc Gia Cát Diêu Sách thần sắc trở nên nghiêm túc, nói :

- Mời!

Toàn trường phút chốc im phăng phắc, bao nhiêu ánh mắt chăm chăm nhìn vào một trường huyết chiến sắp diễn ra.

Trường quyết đấu này không phải tầm thường, song phương một bên là cao thủ thành danh trong thiên hạ ai cũng đều biết và một thiếu niên anh hùng nổi tiếng chưa lâu. Người xem đấu chung quanh thăm hiểu Hoa Thiên Hồng quyết không phải là đối thủ của Độc Gia Cát Diêu Sách, thế nhưng không ai biết võ công của họ cách biệt nhau đến thế nào?

Độc Gia Cát Diêu Sách có tiếng là nhân vật tâm độc thủ hiểm chẳng khác gì độc xà mãnh thú, người trên giang hồ không ai không biết danh. Hoa Thiên Hồng là viên ngọc sáng duy nhất trong võ lâm hiệp nghĩa, anh hùng đồng đạo ai cũng yêu mến cảm phục.

Trận chiến tuy vô tình, song đao kiếm chẳng có mắt, nếu Hoa Thiên Hồng bị hủy dưới tay Độc Gia Cát Diêu Sách thì quả là một sự kiện chấn động võ lâm kể từ sau Bắc Minh hội đến nay.

Lúc này vầng thái dương vừa nhô lên, ánh nắng mai tỏa xuống rừng rực rỡ xua tan đi màn đêm tối của một đêm chẳng lành trên cổ động.

Đám cháy vẫn còn bốc lên đây đó khiến núi xanh giờ đây loang lổ như một vết tích để lại trên thân thể mạnh khỏe sau một cuộc chiến.

Bấy giờ song phương đối diện ngưng thần tụ khí, bốn ánh mắt không rời nhau, bỗng nhiên Hoa Thiên Hồng hét dài một tiếng, thanh Thiết kiếm trong tay vung lên phát ra một chiêu Tiên Nhân Vấn Lộ đậm tới.

Độc Gia Cát Diêu Sách thấy Hoa Thiên Hồng đã ra chiêu, chẳng dám khinh địch nhún mình tránh chiêu, đồng thời ngón chiếc phiến trong tay đâm tới tả bộ đối phương.

Hoa Thiên Hồng trở kiếm lại đỡ, nhưng liền thấy tả thủ đối phương bồi tiếp liền một chưởng, thế chưởng bên trong ẩn hàm biến hóa vô cùng.

Hoa Thiên Hồng hiểu ra Diêu Sách vừa rồi chiêu đầu phát ra chỉ là hư chiêu, nhưng lúc này thấy chưởng ập đến chậm mà bất nhược, tay kiếm đã phát hết tầm trở chẳng kịp đành nhảy người thoái bộ.

Diêu Sách ra chiêu đầu kể như chiếm lấy tiên cơ, nhưng truy kích là nguy hiểm bởi vì Hoa Thiên Hồng trong khi thoái người kiếm án trước ngực trong thủ có công, biết đánh là rất mạo hiểm, Diêu Sách đành hóa chưởng khoát nửa vòng chuyển từ thượng xuống hạ bộ đánh thốc vào hông chàng, cùng lúc hữu thủ vung chiếc phiến điểm vào yếu huyệt trên người chàng.

Nói thì chậm, nhưng từ khi ra chiêu thứ nhất đến biến chiêu thứ hai nhất cử lưỡng thành, tả hữu hai tay hiệp công kỳ ảo chỉ trong chớp mắt. Người ngoài đứng xem thấy không khỏi giật mình thán phục tuyệt nghệ của Diêu Sách. Đến như Yến Sơn Nhất Quái và Long Môn song sát thấy cũng chẳng còn ý khinh thị đến lão ta.

Lại nói Hoa Thiên Hồng rơi vào tình thế khá hiểm, chàng tiếp tục thoái nửa bộ, miệng thét dài, kiếm múa lên tạo thành một màn kiếm ảnh đen tuyền che kín trước người.

Độc Gia Cát Diêu Sách thấy thế kiếm ra liên tu bất tận, nhú mày thấu tay, liền đó lại ra chiêu tấn công nhất quyết chẳng khi nào bỏ lỡ cơ hội chiếm ưu thế.

Nháy mắt hai người đã quần đấu nhau mấy mươi chiêu, giờ đây toàn trường đứng xem chỉ còn thấy hai thân hình chồn vờn trong kiếm ảnh chưởng phong, tốc độ đấu càng lúc càng nhanh khiến người xem chẳng khỏi hoa mắt. Đến những nhân vật võ công uyên bác như bọn Long Môn song sát cũng chưa hẳn nhìn thấy hết từng chiêu từng thức của song phương.

Hoa Thiên Hồng kể từ khi xuất đạo giang hồ, lần này chàng mới chính thức dụng kiếm đánh một trận quyết liệt. Chàng vốn chưa tinh thông về kiếm pháp, tuy là pho kiếm của phụ thân truyền cho chàng vẫn thuộc nằm lòng.

Nhưng nhờ lần trước Triệu Tường Khanh đã chỉ điểm cho chàng chỗ uyên thâm ảo diệu trong kiếm pháp nên chàng giờ thực tế xuất đấu càng lúc càng linh hội. Đánh qua năm mươi chiêu, chàng gần như thần, ý, khí tụ hội vào từng thế kiếm khiến uy lực của thanh Thiết kiếm càng lúc càng tăng dần.

Tuy thế Độc Gia Cát Diêu Sách chẳng phải nhân vật tầm thường, kiếm pháp kỳ ảo, võ công tinh thâm, nhưng thiếu đi yếu tố hỏa hầu tu vi và kinh nghiệm chiến trường thì chưa làm nên kỳ tích, vì vậy mà trước sau Diêu Sách vẫn hóa giải hết kiếm của Hoa Thiên Hồng giành thế thủ thắng.

Diêu Sách tay phải dụng chiếc phiến khi điểm thì dụng côn pháp, khi đánh thì như chiêu dao, tay trái hợp công có chưởng có trảo vô cùng chặt chẽ bức dần uy lực của thanh Thiết kiếm của Hoa Thiên Hồng.

Triệu Tam Cô và Hoa Vân từ đầu đến giờ đứng xem, trong lòng người nào cũng nhận ra Hoa Thiên Hồng khó lòng cầm cự được đến ngoài trăm chiêu, bất giác đều lo lắng cho chàng. Cả hai đều ngưng công tụ khí phòng bị cần thiết ra tay ứng cứu cho chàng.

Bọn Nhậm Huyền thì mừng thầm vì đã dụng kế mượn đao giết người thành công, thanh toán được cái gai trong mắt là Hoa Thiên Hồng mà chẳng cần nhúng tay vào. Ngược lại, Hoa phu nhân tất sẽ vì chuyện này mà tính sổ với Thần Kỳ bang, như vậy cái lợi cho Phong Vân hội còn gì hơn.

Đột nhiên trong trận đấu nghe Độc Gia Cát Diêu Sách trầm giọng quát lớn một tiếng, chiếc phiến trong tay lão ta đã thu cất từ lúc nào, hai tay phát liên hoàn thất chưởng ồ ạt như bão tố phong ba đánh ập tới, bức Hoa Thiên Hồng quỳnh quang tay chân thoái liên năm sáu bước, thân hình dao động một lúc mới trỗi ổn.

Hoa Thiên Hồng nộ khí xung thiên, trong đầu nghĩ nhanh: “Mẹ còn bận luyện công trong động, an nguy của mẹ là ở nơi ta. Nếu ta không thắng nổi hắn thì làm sao đây?”

Nghĩ thế tự nhiên hào khí nổi lên ngút trời, khí xuất Đan Điền hét lên một tiếng chấn động sơn lâm, kiếm phát liên ba chiêu.

Tam kiếm liên hoàn chỉ phát trong một hơi mà uy lực của nó nhất thời tăng lên gấp bội. Độc Gia Cát Diêu Sách hiểu rằng đối phương đã đến nước cùng ra chiêu trí mạng.

Lão là tay lão luyện giang hồ khi nào ngu ngốc đương đầu với khí thế cường nhuệ của đối phương, đành thoái người nhượng bộ. Nào ngờ Hoa Thiên Hồng được thế phát thêm mấy chiêu nữa.

Chỉ nghe “soạt, soạt, soạt” kiếm rít ngang trước người Diêu Sách nghe rợn rợn khiến lão ta phát hoảng vung tay phát chưởng hộ thân nhảy tránh ra ngoài thoát hiểm trong gang tấc. Thế nhưng một kiếm của Hoa Thiên Hồng cũng kịp chém bay một mảng áo trước ngực ông ta.

Trước mặt quần hùng bị chém mất áo, Độc Gia Cát Diêu Sách phần nộ thực sự, giờ đây lão như đã quên rằng giao đấu với Hoa Thiên Hồng cốt để bại bất chàng mà thôi. Lão hừ một tiếng lạnh lùng, thi triển thân pháp thượng thừa loáng người trong màn kiếm tiếp cận Hoa Thiên Hồng, hữu chưởng phát ra độc môn tuyệt sát Thiên Cang Bắc Đẩu trong chưởng phong nghe những tiếng ầm ì như sấm rền.

Nên biết Thiên Cang Bắc Đẩu là độc môn công phu mà Diêu Sách nhờ đó thành danh trong thiên hạ. Hoa Thiên Hồng vốn chưa từng nhìn thấy môn công phu này nên chẳng biết rõ lợi hại của nó.

Nhưng với những nhân vật kỳ cựu võ lâm như Nhậm Huyền hay Triệu Tam Cô thì đương nhiên quá rõ, khi ấy vừa nhìn thấy Độc Gia Cát Diêu Sách thi triển tuyệt thủ bất thần đồng thanh “Ồ” lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Triệu Tam Cô và Hoa Vân trong lòng chấn động mạnh, cả hai đều lo lắng cho chàng trước một chiêu cực hiểm của Độc Gia Cát Diêu Sách. Nhưng lúc này đang hồi quyết liệt nhất nhảy vào tham chiến vừa muộn lại vừa dễ khiến Hoa Thiên Hồng phân tâm, nên chỉ vận công chờ đợi chứ chưa dám ra tay.

Nói thì chậm, lúc ấy lại nhanh, Hoa Thiên Hồng khi nào chịu buông kiếm chịu trối, chàng hét dài trấn uy, dốc toàn công lực vào một chiêu kiếm, khiến thân kiếm phát ra huyền quang, thế cuồng mãnh như băng sơn sục lở. Chỉ kịp nhìn thấy màn kiếm trùn kín trước người chàng, kiếm khí toát ra đến trong tâm hai trượng nghe lạnh cả người.

Độc Gia Cát Diêu Sách giật mình kinh hoảng, lúc này song chưởng phát ra đã sắp đến nơi, nếu như mạo hiểm chẳng thấu chiêu hoá thức thì có thể đã thương Hoa Thiên Hồng, nhưng đánh đổi lại lão cũng trả giá rất đắt cho cả đôi tay mình.

Diêu Sách trong đầu như điện chuyển, quyết chẳng thể để kết cục lưỡng bại câu thương, nên đành thấu chiêu hoá thức. Nào ngờ vừa thấu chiêu thì kinh lực phát ra từ kiếm đẩy tới, chỉ nghe ì ầm tràng dài chấn động không gian.

Hai thân hình bị chấn lực văng ngược lui sau, Hoa Thiên Hồng tuy có phần chủ động nên chân chỉ thoái hai bước, thế nhưng chính lúc đó chàng cảm thấy vết thương trên ngực đau buốt nhói lên.

Nguyên là vì vừa rồi một kiếm sau cùng chàng vận hết chân lực bình sinh khiến vết thương bị vỡ ra lại, chàng trong lòng thầm hiểu điều này, cúi mắt nhìn, trên ngực chiếc áo mới máu rỉ ra thấm đỏ.

Bản thân Độc Gia Cát Diêu Sách sau chiêu vừa rồi người bị hất ngược về sau cả trượng, trong lòng thầm hiểu Hoa Thiên Hồng từ võ công đến nội lực đã đạt đến chỗ uyên thâm, thế nhưng lão không hiểu nguyên do tại sao trên ngực chàng đầm máu?

Hoa Vân đứng ngoài vừa nhìn thấy trước ngực Hoa Thiên Hồng máu thấm đỏ thì biết vết thương cũ vỡ ra, kinh hoảng nhảy vội đến bên chàng.

Đinh Công Lễ và lão già mặt choắt là hai cao thủ tâm phúc của Diêu Sách, vừa nhìn thấy Hoa Vân nhảy ra thì cũng liền xông vào chặn đường.

Hoa Vân phần nộ ngất trời, tay vung lên phát chưởng Thiếu Dương cương khí, chỉ nghe bình, bình hai tiếng, lưu tinh lóe lên, mấy thân hình bắn ngược trở lại, hai lão hộ pháp tiếp một chưởng của Hoa Vân thì khí huyết nghịch đảo, đầu óc gần như hôn mê.

Hoa Vân nhìn thấy máu thiếu chủ đổ ra thì giận không tưởng, cho nên sau chưởng vừa rồi đánh lùi hai tay hộ pháp thì lập tức vọt người trở lại nhảy vào định thanh toán với Độc Gia Cát Diêu Sách.

Thuộc hạ Thần Kỳ bang thấy thế đồng thanh quát lớn, binh khí tua tủa công lên, bên này Triệu Tam Cô cũng nhảy tới tham chiến. Nháy mắt, đấu trường đại loạn, tạo thành một cuộc hỗn chiến kinh tâm động phách.

Nhưng vừa đúng lúc đó, đột nhiên có tiếng khuông ngân lên, giọng nữ nhân thét lớn :

- Chư vị ngừng tay!

Tiếng quát vừa dứt thì người xuất hiện chính là Bạch Quân Nghi, theo sau còn có Ngao Tam và bảy tám cao thủ. Cả đoàn đang phóng chạy nhanh qua thạch lương.

Độc Gia Cát Diêu Sách trí tuệ linh mẫn, con người thành danh Độc Gia Cát, nên trong tình thế nào cũng rất bình tĩnh xử trí. Khi này ngoái đầu nhìn thấy Bạch Quân Nghi đã đến, bất giác trong lòng thở phào tựa hồ như đã cất được gánh nặng nghìn cân ra khỏi vai.

Chớp mắt, bọn Bạch Quân Nghi đã đến hiện trường.

Bạch Tố Nghi vui mừng khôn xiết reo lên :

- Muội muội!

Bạch Quân Nghi đưa con mắt tinh anh nhìn quanh một vòng, đoạn mới ngưng lại trên mặt Bạch Tố Nghi hỏi :

- Tỷ tỷ đến đây làm gì?

Bạch Tố Nghi nhẹ nhàng đáp :

- Thông Thiên giáo chủ bắt ta giam cầm, sau đó Chu Nhất Cuồng cướp mang lên đây, giờ thì đến lượt chư vị anh hùng Phong Vân hội bắt làm con tin buộc Diêu thúc thúc động thủ với Hoa đại ca. Nếu Diêu thúc thúc bắt được Hoa đại ca thì bọn họ mới chịu trao đổi con tin!

Bạch Quân Nghi chuyển ánh mắt nhìn Hoa Thiên Hồng, trong ánh mắt nàng hàm tình vạn trượng như muốn thăm hỏi chàng bao nhiêu điều. Toàn trường ai cũng có thể nhận ra điều ấy.

Hoa Thiên Hồng bất gặp ánh mắt lưu lộ chân tình ngưng nhìn mình thì không khỏi lúng túng. Chàng nhớ lại lời răn bảo của mẫu thân nên chẳng dám hé miệng dù chỉ là một nụ cười chào hỏi.

Qua một lúc, Bạch Quân Nghi trở nên lạnh lùng xen lẫn khinh bỉ quay qua bọn người Phong Vân hội.

Đám người Phong Vân hội đều là nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, nhìn thấy ánh mắt khinh thị của vị cô nương xinh đẹp kia thì bất giác đều tức giận nhưng chưa ai nói gì.

Nhị Sát Hình Trụ nóng tính chẳng kiềm chế nổi cất tiếng như khuông võ hời hợt :

- Tiểu nha đầu! Người phải chăng là thứ nữ của Bạch Tiêu Thiên?

Độc Gia Cát Diêu Sách hiểu rất rõ tính khí cuồng ngạo ngang ngạnh của Bạch Quân Nghi, chỉ sợ cô ta không kể lợi hại xung đột với bọn người này thì chẳng hay, vội bước tới nói :

- Hai vị này chính là Hình thị nhị lão của Phong Vân hội, huynh đệ nhị lão nhân ẩn cư Long Môn nên người trong giang hồ thường gọi là Long Môn song sát.

Khác với Bạch Tố Nghi chất phác ngây thơ, Bạch Quân Nghi theo chân phụ thân hành tẩu giang hồ từ nhỏ, nên vừa thông minh lanh lợi, vừa có nhiều kinh nghiệm giang hồ. Lúc này nhìn thấy Nhị Sát Hình Trụ đứng sát bên cạnh tỷ tỷ mình thì hiểu dụng tâm lão ta thế nào rồi.

Ngọc Đình phu nhân cười nhạt nói :

- Xem tình hình này Phong Vân hội nhất định muốn trở mặt với Thần Kỳ bang?

Nhị Sát Hình Trụ cười gằn nói :

- Bang hội trong giang hồ tịnh lập ngang nhau, trở mặt thì trở mặt, ai sợ Thần Kỳ bang các người chứ?

Bạch Quân Nghi mặt đanh lại nói :

- Phong Vân hội không phải quyền sở hữu của một cá nhân, quyết định cá nhân các hạ có được mọi người trong bang hội đồng tình chứ?

Nhị Sát Hình Trụ ngó người, quay đầu nhìn đồng bọn nói :

- Hình thị huynh đệ nhất tâm nhất ý, chỉ không biết chư vị có ý kiến nào khác không?

Nhậm Huyền vốn chưa định lên tiếng, nhưng thấy ánh mắt Nhị Sát Hình Trụ nhìn mình thăm dò bèn đáp :

- Lão hủ đang muốn truy xét điều tra hung thủ sát hại khuyến tử để báo thù rửa hận, mọi chuyện trong bốn hội tất do toàn chúng huynh đệ quyết định.

Lão ngừng lời lại, đôi mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm vào tỷ muội họ Bạch, nói tiếp :

- Hình nhị lão xưa nay kiến trí hơn người chúng huynh đệ đều bội phục, lão hủ chẳng có kiến giải gì khác.

Nhị Sát Hình Trụ chuyển ánh mắt nhìn Yến Sơn Nhất Quái hất hàm hỏi :

- Còn lão quái vật người thế nào?

Yến Sơn Nhất Quái cười khan mấy tiếng nói :

- Hà tất phải đấu khẩu với hàng tiểu bối, thế nào thì thế, nhanh giải quyết xong chuyện này, chúng ta còn phải đi!

Nhị Sát Hình Trụ nhíu mày, chợt thấy môi mấp máy dùng truyền âm nhập mật nói :

- Lão phu còn muốn bức phụ nhân họ Hoa trong động kia chui đầu ra xem bà ta định bày trò gì?

Yến Sơn Nhất Quái dùng mật ngữ đáp lại :

- Người luyện công phu bản lĩnh, có nắm chắc phần thắng không? Đừng chỉ vì một thanh Kim kiếm mà thân bại danh liệt!

Nhị Sát Hình Trụ nói :

- Lão quái vật ngươi chớ miệng ngọt lòng cay, ngươi nếu như muốn đoạt được Kim kiếm thì cứ bắt tiểu tử họ Hoa này chạy đi. Có huynh đệ chúng ta đoạn hậu chặn truy binh cho ngươi.

Yến Sơn Nhất Quái chỉ lắc đầu, trong lòng hơi bức mình trước thái độ hồ đồ tự phụ của Nhị Sát Hình Trụ.

Bạch Quân Nghi thấy bọn họ truyền âm nói gì với nhau một lúc, trong lòng phát nộ nói lớn :

- Sao chứ? Các hạ có gì khó nói sao?

Nhị Sát Hình Trụ cười khùng khục trong họng nói :

- Nha đầu to gan lớn mật! Lão phu chẳng thả người ra, ngươi làm gì được chứ?

Bạch Quân Nghi cười nhạt nói :

- Ta cứ ngỡ Phong Vân hội anh hùng cao minh bản lĩnh thế nào, chẳng ngờ chỉ có thế!

Nói rồi cất bước đi tới.

Độc Gia Cát Diêu Sách đưa tay cản lại ngạc nhiên hỏi :

- Hiền diệt nữ định làm gì?

Bạch Quân Nghi lãnh đạm nói :

- Ta muốn trao đổi với vị cao nhân này!

Nhị Sát Hình Trụ cười ha hả hỏi :

- Hay lắm! Ngươi định trao đổi thế nào đây?

Bạch Quân Nghi thần sắc bình thản đáp :

- Rất đơn giản. Ngươi thả tỷ tỷ ta ra, ta sẽ chịu làm con tin tùy ngươi thế nào cũng được.

Bạch Tố Nghi nghe thế hoảng hốt la lên :

- Muội muội, ta chẳng sợ gì cả. Muội muội cứ để mặc ta!

Bạch Quân Nghi như chẳng hề nghe thấy, ngưng mắt nhìn Nhị Sát Hình Trụ nói :

- Chỉ là chuyện nhỏ! Có gì đáng để suy nghĩ lâu chứ?

Tỷ muội họ Bạch tuy là song sinh nhưng tính tình hai người hoàn toàn trái ngược nhau. Một người chân chất thiện lương, bình dị cận nhân, còn một người lại ngang bướng cao ngạo, linh lợi sắc sảo.

Nhị Sát Hình Trụ nghe nói thế cười gằn đáp :

- Bạch Quân Nghi, rơi vào tay lão phu chẳng dễ chịu đâu...

Bạch Quân Nghi lạnh giọng cắt ngang :

- Chớ nhiều lời thừa nhảm.

Vừa nói vừa khẳng khái bước đến trước người Nhị Sát Hình Trụ.

Độc Gia Cát Diêu Sách cảm thấy lúng túng vô cùng, buột miệng la lớn :

- Quân Nghi...

Bạch Quân Nghi vừa rồi biết chuyện Độc Gia Cát Diêu Sách đánh nhau với Hoa Thiên Hồng, cho nên trong lòng đã thâm tức giận lão ta. Khi ấy chẳng để lão nói hết câu, xẵng giọng cắt ngang :

- Thúc thúc chớ nên cản trở, máu chảy ruột mềm, tôi làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn tỷ tỷ chịu nạn.

Bạch Tố Nghi vội nói :

- Muội muội, ngươi hay ta cũng thế mà thôi!

Bạch Quân Nghi bỏ hết ngoài tai lời bọn họ, cứ đi thẳng đến bên người Nhị Sát Hình Trụ.

Nhị Sát Hình Trụ cười trằng dài răn đe :

- Người nên thông minh một chút! Nếu người nghĩ có thể may mắn thoát khỏi Hình nhị gia thì người làm to!

Lão như nhìn ra Bạch Quân Nghi thông minh lanh lợi, dám đứng ra chịu thể thân cho tỷ tỷ của mình tất bên trong đã có kế thoát thân cho nên mới nói trước như vậy.

Bạch Quân Nghi chẳng nói thêm tiếng nào, Nhị Sát Hình Trụ thấy cô ta đã quyết như thế chỉ cười gằn, rồi vung tay điểm ma huyết khổng chế hai tay Bạch Quân Nghi. Xong mới phát chưởng đẩy nhẹ người Bạch Tố Nghi về phía Độc Gia Cát Điều Sách.

Bạch Tố Nghi thân hình lão đảo tới trước liền quay người định nhào trở lại, miệng gào lên :

- Muội muội, không thể...

Nhưng Độc Gia Cát Điều Sách chớp giữ lấy cô tay lại, ôn tồn khuyên bảo :

- Diệt nữ chớ nên quá lo lắng, lát nữa Bang chủ đến mọi việc sẽ ổn thôi!

Nói dứt lời từ bên kia núi, một toán người Thần Kỳ bang nhận thấy có pháo hiệu lại tiếp tục kéo đến.

Lúc này lực lượng Thần Kỳ bang có tới gần ba mươi người, trong đó không thiếu những cao thủ hạng nhất lưu. Tuy đơn đấu độc chiến thì chẳng thể thắng nổi Yến Sơn Nhất Quái hay huynh đệ Long Môn song sát, nhưng nếu quần đấu hỗn chiến thì đối phó với đại cao thủ Phong Vân hội chẳng khó gì.

Chỉ hiềm một nỗi Bạch Quân Nghi đang nằm trong tay đối phương, Nhị Sát Hình Trụ bất cứ lúc nào cũng có thể xuống tay lấy mạng Bạch Quân Nghi. Cho nên đến người nham hiểm đa mưu như Độc Gia Cát Điều Sách lúc này cũng đành nén hận vào lòng chờ thời cơ.

Bỗng nghe Nhậm Huyền nói lớn :

- Hoa Thiên Hồng, giờ thì nội tình chân tướng khuyến tử bị hại như thế nào, người một lời nói thẳng ra đi, nếu không thì hôm nay sẽ trở thành ngày huỷ kỵ của người đó.

Hoa Thiên Hồng thoáng chút ngần người, bật cười nói :

- Nhậm đương gia sao tự nhiên lại trở mặt nhanh với bằng hữu như thế? Không hiểu tâm ý định thế nào đây?

- Hắc hắc... Đúng là “sĩ biệt tam nhật”, nếu người đứng là nhúng tay vào huyết án con ta, ta không nhanh hủy người há chờ đến ba ngày sao, đến đó chỉ sợ không còn cơ hội giết chết người!

Hoa Thiên Hồng ngửa cổ phá lên cười ha hả :

- Nếu đã thế thì tại hạ chẳng còn lời gì để nói!

Giọng chàng càng lúc càng lạnh lùng, chừng như đã nhận ra tính chất nghiêm trọng của ngày hôm nay quyết không còn như trước.

Nguyên vì trước đây khi nói đến vụ huyết án Nhậm Bằng, thì còn hoài nghi đến một người là Bạch Tố Nghi, nhưng giờ ba mặt bảy lời, có đủ cả Bạch Tố Nghi và Bạch Quân Nghi, chàng nói thế nào cũng khó tránh cho đối phương nghi kỵ. Trừ phi chàng thực sự chỉ được đích xác hung thủ là ai.

Nhậm Huyền cười gằn nói :

- Tục ngữ có câu: Ta không giết bá nhân, nhưng bá nhân vì ta mà chết. Khi huyết án xảy ra, duy nhất mình người nhìn thấy. Lão phu không hỏi tội người thì hỏi tội ai bây giờ?

Xét ra thì những lời nói của Nhậm Huyền đều có lý, đứng trong tình cảnh mất đứa con duy nhất như lão thì ai cũng cảm hận tận xương tủy, giờ đã thấy không còn đường truy cứu nên nhất định truy bức Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng ngược lại trong đầu thầm nghĩ: “Ngọc Đỉnh phu nhân tự xưng là Hường Hoa, nhi nữ duy nhất của “Nhất Kiếm Cái Thế” Hường Đông Lai, từng nói Kim kiếm có đến hai thanh “Thư, Hùng”. Hùng kiếm nằm trong tay cô ta, còn Thư kiếm thì nằm trong thanh bảo kiếm của Thông Thiên giáo chủ. Những điều bí mật này đều có liên quan tới cái chết của Nhậm Bằng, nếu như xét tường tận thì có thể nhận định người chủ trì âm mưu này là Ngọc Đỉnh phu nhân. Thế nhưng tất cả những điều này đều do chính miệng Ngọc Đỉnh phu nhân thừa nhận, liệu đáng tin hay không? Hơn nữa lúc này, tại đây không thể đem những bí mật này nói ra được!”

Chàng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu. Nhậm Huyền không nhẫn nại được hắng giọng nói :

- Hoa Thiên Hồng, ngươi định nói thế nào đây?

Hoa Thiên Hồng ngưng hoành mi, trấn tĩnh nói :

- Lúc này tại hạ chưa thể nói gì được!

Trong ánh mắt Nhậm Huyền hằn lên sát cơ chuyển nhìn Yến Sơn Nhất Quái và Long Môn song sát hỏi :

- Chuyện đến thế này, ba vị có cao kiến gì không?

Đại Sát Hình Kiên nói :

- Tổng đương gia hạ lệnh, ai dám không nghe theo!

Nhậm Huyền quắc mắt lên dữ dội nhìn nhanh vào động khẩu, như đã quyết định phát tay ra hiệu cho Kim đao thân vệ hạ lệnh :

- Tiến!

Lời vừa dứt, thân hình lão lướt tới xông trận trước.

Hoa Thiên Hồng phát nộ vung kiếm lên nghênh tiếp.

Triệu Tam Cô la lớn :

- Tinh nhi, lui sau!

Sau tiếng quát, chỉ thấy ngọn Ung Đầu trượng hoa lên cùng mười mấy thanh đại hoàn đao giao chiến, tiếng thép chạm nhau phát thêm hỏa tinh nghe đến đỉnh tai.

Tiếp liền đó, Đại Sát Hình Kiên và Yến Sơn Nhất Quái cũng nhảy vào vòng chiến phân đánh Triệu Tam Cô và Hoa Vân.

Nháy mắt trước cổ động lại một màn huyết chiến diễn ra.

Lần này Phong Vân hội có đến ba tay đại cao thủ là Nhậm Huyền, Yến Sơn Nhất Quái và Đại Sát Hình Kiên, thêm mười mấy tay Kim đao thân vệ vây đánh, lực lượng hùng hậu vô cùng khiến bọn Hoa Thiên Hồng chống trả rất vất vả.

Phong Vân hội duy nhất chỉ có Nhị Sát Hình Trụ đang bận không chế Bạch Quân Nghi nên không xuất đấu. Còn Thần Kỳ bang hơn ba mươi người chỉ đứng một bên ngưng mắt xem đấu, nhưng lúc nào cũng sẵn sàng ra tay.

Bạch Tổ Nghi đứng bên cạnh Độc Gia Cát Diêu Sách mặt trắng bệch, cả người run lên, không nén nổi hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Giọng nàng thống khổ thốt lên :

- Diêu thúc thúc, Hoa đại ca từng cứu mạng diệt nữ, thúc thúc mau hạ lệnh...

Độc Gia Cát Diêu Sách lúc này nhìn thấy song phương động chiến thì đã mở cờ trong lòng, thầm nghĩ nhanh tình trạng hỗn chiến rất có cơ cho lão hành động thoát thế bí hiện tại.

Lúc ấy nghe Bạch Tổ Nghi nói thế lắc đầu đáp :

- Chuyện này hệ trọng, ngu thúc không thể hành động nông nổi nhất thời được!

Đột nhiên nghe Bạch Quân Nghi lạnh lùng gọi :

- Ngao Tam!

Ngao Tam giật mình buột miệng đáp ngay :

- Có nô tài!

Thân hình lão theo câu đáp lách nhanh về phía Hoa Thiên Hồng, tay ra chưởng đánh thốc sườn Nhậm Huyền.

Tình thế bọn Hoa Thiên Hồng lúc này đã rơi vào thế bị động, lấy thủ làm chính. Triệu Tam Cô và Hoa Vân vừa đánh vừa để mắt lo chừng cho Hoa Thiên Hồng, cho nên đánh một lúc đã thấy co cụm trước cửa hang. Lúc này có Ngao Tam nhảy vào trợ chiến tình hình có phần nhẹ hơn, nhưng thế nào cũng khó địch nổi ba tay đại cao thủ danh đầu Phong Vân hội và mười mấy tên Kim đao thân vệ.

Hoa Thiên Hồng vung Thiết kiếm lên tả xung hữu đột dữ dội. Đánh một lúc vết thương trước ngực máu ra nhiều, chẳng ngờ một kiếm của Hồng Diệp đạo nhân chỉ là một vết thương tầm thường mà lưu lại hậu quả như thế này.

Bạch Quân Nghi mặt trắng như tờ giấy, mắt ngưng nhìn chàng rơi vào hiểm cảnh mà không cách gì cứu được, thương tâm xót xa vô cùng.

Đúng lúc này Đại Sát Hình Kiên thấy tay cầm kiếm của Hoa Thiên Hồng đã yếu nhược đi nhiều, biết vết thương đã làm hao tổn chân lực của chàng, trong lòng lão khắp khởi mừng thầm. Nhân lúc Nhậm Huyền vừa đánh bức Hoa Thiên Hồng về sau, lão lướt người nhanh như chớp phát chưởng vào lưng Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng chẳng những kiếm đã chậm mà bộ pháp không còn linh hoạt, nghe kinh phong phía sau rít lên biết bị tập hậu nhưng nhảy né tránh cũng chẳng còn kịp.

Chỉ nghe chàng rú dài thất thanh, người văng ra ngoài vừa đúng vào tầm tay Độc Gia Cát Diêu Sách.

Triệu Tam Cô và Hoa Vân nghe tiếng chàng rú dài bất giác chấn động, đánh mắt nhìn thì người chàng đã văng ra ngoài, muốn cứu thì cũng muộn mất rồi.

Độc Gia Cát Diêu Sách nằm mộng cũng không thể ngờ có được một cơ hội tốt như thế. Hoa Thiên Hồng trong mắt lão vốn như một cái gai phải nhổ. Lần trước bên sông Hoàng Hà lão dùng kế độc mượn đao giết người, ngầm vận công lực thúc đẩy ba ngọn Tỏa Hồn độc châm mà Bạch Tiêu Thiên ghim lên người chàng, khiến độc phát tác nhanh hơn. Bức chàng quần trí đến nỗi nuốt luôn cả đóa Đan Hỏa Độc Liên vào bụng.

Nhưng không ngờ trời chưa tuyệt nhân lộ, Hoa Thiên Hồng còn sống là một tin khiến Độc Gia Cát Diêu Sách luôn canh cánh lo sợ trong lòng.

Nhắc lại lúc này, lão ta nhìn thấy chàng trúng một chưởng của Đại Sát Hình Kiên văng đúng về phía mình rơi huyếch trên đất thì sải chân bước nhanh tới giờ chưởng ấn lên lưng Hoa Thiên Hồng hét lớn :

- Tất cả ngừng tay, nếu kẻ nào còn vọng động, Diêu mỗ lấy mạng Hoa Thiên Hồng trước.

Triệu Tam Cô và Hoa Vân chấn động đều thâu chưởng nhảy lùi lại sau. Người Phong Vân hội thấy Hoa Thiên Hồng đã nằm trong tay Độc Gia Cát Diêu Sách thì cũng liền thâu binh.

Hoa Vân nhảy người tới trước cách Độc Gia Cát Diêu Sách tầm bảy tám xích ngừng lại tức giận nói :

- Diêu Sách, nếu ngươi động đến một cọng lông thiếu chủ ta, lão phu nhất định lột da róc xương ngươi mới hả hận!

Độc Gia Cát Diêu Sách đặt tay lên lưng Hoa Thiên Hồng lạnh giọng nói :

- Ngươi cứ thử xem! Vạn bất đắc dĩ, Diêu mỗ cũng chẳng ngại đương đầu!

37. Chương 37: Tam Mưu Tứ Kế

Hoa Thiên Hồng trúng chưởng tuy chưa đến nỗi thụ trọng thương, thế nhưng khí huyết trong người gần như nghịch đảo, chàng ngược mắt nhìn Triệu Tam Cô và Hoa Vân thấy bốn ánh mắt hằn lửa thù nhìn chằm

Diêu Sách như muốn ăn tươi nuốt sống. Rồi khi nhìn chàng thì lộ lo âu hốt hoảng, bất giác lòng chàng vừa xúc động xen lẫn cảm kích vô cùng.

Bạch Tố Nghi bước tới mấy bước vẫn giọng hết sức ngây ngô hỏi :

- Diêu thúc thúc định làm gì Hoa đại ca?

Độc Gia Cát Diêu Sách cười vang kha kha nói :

- Ngu thúc cũng không làm chủ được chuyện này, chờ xem quyết định của Quân Nghi!

Nói cuối câu lão chuyển ánh mắt nhìn Bạch Quân Nghi!

Nhị Sát Hình Trụ đã điểm Ma huyết không chế hai tay Bạch Quân Nghi, đồng thời tay trái còn ấn trên lưng nàng ta, cười khan hỏi :

- Bạch Quân Nghi, giờ lão phu đối người lấy tiểu tử họ Hoa, người nghĩ thế nào?

Bạch Quân Nghi đôi mắt thâm tình từ đầu đến giờ ngưng thần nhìn Hoa Thiên Hồng trong lòng cảm thán nghĩ: “Đời này kiếp này ta không đến được với chàng. Ài! Chỉ trách ta trước đây đối xử quá tệ với chàng, chuyện đến nước này cũng không còn cách gì làm thay đổi!”

Cô ta bên ngoài ra vẻ lãnh đạm, thế nhưng trong lòng phương tâm tan nát, chỉ hận không thể tự tuyệt trước mắt chàng bày tỏ nỗi lòng.

Thấy Bạch Quân Nghi vẫn trầm ngâm im lặng, Độc Gia Cát Diêu Sách gọi :

- Quân Nghi...

Bạch Quân Nghi như vực tỉnh, đánh mắt nhìn Diêu Sách cắt ngang nói ngay :

- Diệt nữ lớn lên bên mình thúc thúc, hẳn thúc thúc cũng biết tính khí diệt nữ như thế nào rồi?

Độc Gia Cát Diêu Sách cười gượng gạo nói :

- Thúc thúc nếu không cứu diệt nữ thì ăn nói thế nào với Bang chủ, còn nếu cứu diệt nữ thì chẳng những không khiến diệt nữ cảm kích ngược lại còn hận thúc thúc là khác! Thử hỏi thế này chẳng đưa thúc thúc vào chỗ khó xử lắm sao?

- Thúc thúc muốn cứu diệt nữ thì nên tìm kế khác, chớ nên dụng kế “tẩu mã hoán tướng” này chẳng chút cao minh.

Độc Gia Cát Diêu Sách mỉm cười trong lòng thầm rửa: “Nha đầu người chẳng biết lợi hại. Tìm kế khác ư? Nói nghe thật đơn giản, người cho rằng bọn Long Môn song sát dễ chơi lắm sao?”

Hoa Thiên Hồng thấy Diêu Sách kiên quyết gỡ thủ đoạn với mình, thầm nghĩ: “Sinh tử do mệnh, phú quý tại thiên. Tình cảm của Bạch Quân Nghi, ta chớ nên lãnh lấy thì hơn!”

Nghĩ thế lòng đã quyết, ngừng cao đầu nói :

- Độc Gia Cát, muốn giết thì giết, người nên nhanh ra tay, nếu để ta trở kiếm thì người không còn mạng!

Độc Gia Cát Diêu Sách ngậm vận lực đẩy một luồng hàn khí vào Đốc mạch chàng, gằn giọng nói :

- Người chỉ cần mạnh động, ta lập tức phá hết tâm mạch người ngay!

- Hừ! Người giết Hoa mã thì dùng gì đối người trong tay Hình Trụ, làm sao trở lại hồi cáo với Bang chủ?

Độc Gia Cát cười nhạt, bất chợt thấp giọng kể bên tai chàng hỏi :

- Nói nhanh, hung thủ sát hại con trai Nhậm Huyền là kẻ nào?

Hoa Thiên Hồng cố tình lớn giọng nói :

- Ý người phải chẳng muốn hỏi thanh Kim kiếm hiện nằm trong tay người nào?

Độc Gia Cát Diêu Sách cười khan mấy tiếng đáp :

- Tùy người nói thế nào cũng được, ta chỉ hỏi hung thủ là ai?

- Ta đã từng nói thanh Kim kiếm nằm trong tay Thiên Ất Tử, hung thủ là ai cứ hỏi lão ta thì biết.

Đột nhiên nghe Nhị Sát Hình Trụ lớn tiếng chen vào nói :

- Diêu Sách, người nhanh trao tiểu tử kia sang đây, nếu không lão phu cho nha đầu này ném mùi Phân Thân Thoái Cốt thủ!

Độc Gia Cát Diêu Sách giật mình, nhưng trấn tĩnh lại nói :

- Đương nhiên là được, nhưng trước hết người trả người lại cho chúng ta!

Nhị Sát Hình Trụ nhú mày gần giọng nói :

- Có lý nào như thế, chẳng lẽ danh dự lão phu lại không hơn người?

Nói câu cuối, tay trảo ấn trên lưng Ngọc Đỉnh phu nhân vận lực bóp nhẹ, liền thấy Bạch Quân Nghi sắc mặt xanh như tàu lá, mồ hôi rịn ra bằng hạt đậu, mặt nhăn nhó chứng tỏ rất đau đớn. Thế nhưng cô ta quật cường, chẳng hề rên lên nửa tiếng.

Người của Thần Kỳ bang thấy vậy thì nhao nhao lên chực nhảy tới đánh người, ngặt nỗi Bạch Quân Nghi đang nằm trong tay đối phương, ném chuột sợ vỡ bình, nên chẳng dám mạo hiểm.

Nhậm Huyền ngược lại thân phận đứng đầu một trong Tam đại phái, chẳng thế giống như Long Môn song sát không biết úy kỵ là gì. Lão nhìn song phương tình thế căng thẳng đã như cung giương kiếm tuốt, vội bước lên nói :

- Diêu huynh trao người cho lão hủ, lão hủ đảm bảo trả Ngọc Đỉnh phu nhân, quyết không nuốt lời.

Có một câu này của Nhậm Huyền mới khiến Diêu Sách yên tâm. “Được” lão gật đầu đáp một tiếng, rồi thúc tay đẩy Hoa Thiên Hồng đi tới trước.

Hoa Thiên Hồng giờ đã để thân ngoài chuyện sinh tử, thần sắc thản nhiên, nén cơn đau buốt từ vết thương, bước đi tới trước thăm nhìn để xem chúng làm gì ta.

Ngọc Đỉnh phu nhân bất ngờ lên tiếng :

- Diêu thúc thúc, bình sinh thúc tự thị thông minh, sao giờ lại làm một chuyện tỏ ra lực cùng trí tận như thế?

Độc Gia Cát Diêu Sách nói :

- Ngu thúc thừa mong Bang chủ ưu đãi mới được vị cao chức trọng, làm sao nhìn diệt nữ bị bắt lại không cứu? Hài! Không làm không biết, nỗi khổ tâm của thúc thúc, người nào biết chăng?

Ngọc Đỉnh phu nhân cười nhạt nói :

- Thúc thúc cho dù có nói đến đâu, diệt nữ vẫn không bao giờ quên được chuyện hôm nay!

Lúc này Triệu Tam Cô và Hoa Vân giận đềng người, nhưng chưa làm gì được. Thấy Độc Gia Cát Diêu Sách giải chàng đi tới hướng Nhậm Huyền, thì cả hai lập tức tiến tới.

Độc Gia Cát Diêu Sách giọng lạnh lùng tàn bạo nói :

- Kể môn luyện nghệ không thành, chưởng xuất chẳng thâu lại được. Nhị vị nếu như vong động, bức ta hạ chưởng đả thương đến Hoa công tử thì chớ trách ta không nói trước!

Triệu Tam Cô và Hoa Vân dừng chân lại, ánh mắt hằn những đường gân máu đằng đằng sát cơ, nhìn chằm Diêu Sách chừng như chỉ muốn nhảy bổ vào xé xác lão ta mới hả cơn thịnh nộ.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy tình cảm bọn họ đối với mình không khỏi cảm kích lên tiếng nói :

- Tam bà xin bớt nóng giận, văn bối như bất hạnh xin bà bà báo thù cho văn bối là được!

Triệu Tam Cô chống trượng đánh ầm một tiếng trên nền đá giọng vang dài :

- Người yên tâm, người mệnh hệ nào thì tên cầu quỷ họ Diêu này chẳng thể mang xác khỏi đây được!

Hoa Thiên Hồng mỉm cười, chuyển mắt nhìn Hoa Vân nói :

- Người nhanh lui thủ giữ động khẩu, tuyệt đối không để bất cứ người nào xông vào!

Hoa Vân chẳng đáp gì, chân tự thoái lui, nhưng cứ nhìn nét mặt lo lắng không vui của lão cũng đủ biết lão không cam tâm thoái lui khi thấy thiếu chủ trong tay đối phương.

Hoa Thiên Hồng chính định nói thêm vài câu nhắc nhở lão, nhưng trong lòng bất chợt nhớ lại một chuyện quan trọng bèn nói :

- Hoa Vân, người còn nhớ chuyện trong Nhất Nguyên quán thành Lâm An không?

Hoa Vân ngó người hỏi :

- Thiếu chủ định nói chuyện gì?

- Chuyện hai người bịt kín mặt mang thư đến Nhất Nguyên quán!

Hoa Vân trong đầu mới nhớ ra chuyện đêm trước Tần Bách Xuyên cùng với một lão nhân áo đen khác đang đem bịt kín mặt mang thư vào Nhất Nguyên quán gặp Thiên Ất Tử, nhưng vẫn chưa hiểu ra ý chàng bèn hỏi :

- Thiếu chủ nhắc đến chuyện này có ý gì?

Hoa Thiên Hồng cười nhạt nói :

- Chuyện hay hóm của Diêu quân sư, người sao không giúp quân sư nói toạc ra cho mọi người cùng nghe?

Độc Gia Cát Diêu Sách nghe thì hơi biến sắc mặt, đôi mày nhíu chặt lại nói :

- Chẳng làm chuyện xấu đêm nằm chẳng lo, Diêu mỗ có làm chuyện hay hóm há để chủ bộc các người biết sao?

Hoa Vân trầm nghĩ: “Đúng rồi! Tên cầu tặc này từng bức hại thiếu chủ, giờ còn định trút họa lên đầu thiếu chủ, ta vạch trần âm mưu hẳn để xem hẳn ăn nói thế nào với Bạch Quân Nghi?”

Nghĩ thế lão đưa mắt nhìn quanh một vòng toàn trường cất tiếng oang oang nói :

- Người Thần Kỳ bang nghe đây, Độc Gia Cát Diêu Sách bán chúa cầu vinh, tư thông với Thông Thiên giáo lập âm mưu nội ngoại công kích lật đổ bảo tọa của quý Bang chủ...

Một câu này lão vừa thốt ra khiến mọi người đều chấn động, bao nhiêu ánh mắt lập tức đổ dồn vào người Độc Gia Cát Diêu Sách.

Độc Gia Cát Diêu Sách vốn sắc mặt lãnh đạm bình tĩnh, nhưng lúc này thấy chúng nhân đề tập trung nhìn xói vào người mình, tựa hồ như con cáo đội lột người của lão hiện ra ngoài.

Trong lòng lão đại nộ thét lớn :

- Lão thất phu, người muốn chết!

Trong tiếng thét đó, người muốn lão nhảy tới như con hổ dữ vùng chưởng tấn công.

Nhưng liền thấy Hoa Thiên Hồng hét dài một tiếng, thanh Thiết kiếm trong tay nhân cơ vùng lên chém ngược trở lại.

Độc Gia Cát Diêu Sách chẳng ngờ chàng có thể ra kiếm nhanh như vậy, người còn lơ lửng trên không thì kiếm đã trùn tới cả người khiến lão lạnh toát mồ hôi, vội vàng thi triển một thế Lý Ngư Đảo Đỉnh, nhào người ra ngoài cả trượng mới kịp thoát chiêu kiếm trong gang tấc.

Hoa Vân chẳng khi nào bỏ lỡ cơ hội, như hình bóng lướt theo người Diêu Sách bồi thêm một chưởng, Độc Gia Cát Diêu Sách trong cơn nguy cấp gơ chưởng lên chống trả.

“Bình” một tiếng, Độc Gia Cát Diêu Sách tiếp một chưởng Thiếu Dương cương khí của Hoa Vân, người bắn tiếp lùi sau cả trượng, thân hình loạng choạng một lúc mới trụ vững.

Triệu Tam Cô nhân thế quá lớn :

- Lũ hôi thối Thần Kỳ bang các người còn không nhanh vây bắt tên phản đồ kia ư?

Tiếp liền ngọn Ưng Đầu trượng vung lên nhằm vào người Độc Gia Cát Diêu Sách tấn công tiếp.

Mấy tiếng thét lớn như sấm nhân lên loáng động vù vù lướt tới cản đường, chính là Đinh Công Lễ và một lão già gầy ốm áo đen nhảy ra cản đường Triệu Tam Cô. Một số còn lại thì bọn đứng nguyên vị trên mặt lộ vẻ do dự, rõ ràng một lời vừa rồi của Hoa Vân khiến bọn họ trong lòng sinh nghi.

Độc Gia Cát Diêu Sách tiếp chiêu Hoa Vân bị văng ra ngoài, nhưng không đến nỗi bị thương, lão thâm nghĩ: “Lúc này chúng nhân tinh thần phân tán ra, nếu không đánh nhanh thắng nhanh bắt ba tên này thì đến lúc nhân tâm sinh biến khó gỡ nổi”.

Nghĩ thế lão tức giận thét lớn :

- Hoàng Kỳ hộ pháp toàn bộ xông lên, bắt lấy ba tên dùng huyền ly gián bang chúng này.

Lập tức năm lão già khác của Thần Kỳ bang tung người vọt ra phân đánh bọn Hoa Thiên Hồng ba người.

Hoa Thiên Hồng vết thương trên ngực tổn huyết nhiều, vừa rồi lại nhân thêm một chiêu của Đại Sát Hình Kiên, trong người rất đau đớn. Giờ tình thế bắt buộc động chiến, chỉ mới đánh vào chiêu đã thấy bộ cước không vững chiêu thức cũng chậm chạp mất hết uy phong.

Bạch Quân Nghi mắt nhìn thấy chàng thụ thương khổ chiến thì trong lòng chua xót, ruột đau như cắt, thâm nghĩ: “Chuyện Diêu Sách làm phản không biết thực hay giả? Ài! Nhưng thế nào thấy chàng rơi vào tình cảnh này ta không cứu...”

Lúc này Hoa Thiên Hồng đã rơi vào hiểm cảnh thấy rõ, Bạch Quân Nghi đã biết chuyện Diêu Sách mười phần hết bảy phần là giả, nhưng vẫn thét lớn :

- Diêu Sách, cha ta đối đãi với người không tệ, người sao lại lấy oán báo ân, cấu kết ngoại nhân tạo phản?

Độc Gia Cát Diêu Sách mặt xanh như đồng gằn giọng nói :

- Quân Nghi, người dám vô lễ với thúc thúc?

Bạch Quân Nghi bầm bụng nói luôn :

- Người dám làm điều vô sỉ, tình nghĩa thúc diệt đã hết, còn dám bảo ta vô lễ ư!

Nên biết, lúc này người trong Thần Kỳ bang đều bán tín bán nghi chuyện Độc Gia Cát Diêu Sách tạo phản, rõ ràng bọn họ khó tin nổi vào lời Hoa Vân. Nhưng giờ nghe nhị tiểu thư buông lời thóa mạ Diêu Sách cứ như trước đây cô ta đã từng biết ít nhiều, khiến mọi người hoài nghi càng lớn hơn.

Chính vì thế mà mấy lão già đang dă dẫu nhất thời tay quyền thế cước có phần chậm lại, nhưng tình hình bọn Hoa Thiên Hồng không vì thế mà khá hơn, chung quy đều rơi vào thế hạ phong.

Độc Gia Cát Diêu Sách độc tâm khởi lên, biết càng để lâu càng sinh biến, quay người nói nhỏ gì mấy câu.

Đột nhiên liền thấy ba bóng đen lướt nhanh như u linh quỷ sứ bổ vào người Hoa Thiên Hồng tấn công.

Ba người này xuất hiện, thân pháp kỳ ảo chẳng hề gây ra một tiếng gió, đến bọn người cao thủ Phong Vân hội nhìn thấy không khỏi biến sắc.

Bạch Quân Nghi nhìn thấy chàng lâm nguy bất giác bật tiếng la lên :

- Thiên Hồng...

Tiếng cô ta vừa dứt, một lão gia thân hình như que củi đã bổ tới sau người chàng vung tay đánh ta một chiêu.

Người này phóng đến ra chiêu vô thanh vô sắc, Hoa Thiên Hồng cảm thấy kinh lực ập tới từ phía sau thì giật mình, tiền hậu hai mặt đều thụ địch khó mà thoát nổi, chàng thét dài một tiếng chém kiếm bừa vào một chiêu trước ngực.

Lại nói Triệu Tam Cô và Hoa Vân vừa đánh vừa để mắt đề phòng chàng gặp nguy, Triệu Tam Cô thoảng thấy ba bóng người lao về phía chàng thì lập tức vung trượng đánh liên hoàn mấy chiêu đẩy dạt bọn Hoàng Kỳ hộ pháp lùi sau rồi nhảy người về phía chàng vung trượng đánh mạnh.

Tuy gỡ được cho Hoa Thiên Hồng tình thế hiểm nghèo, nhưng người Thần Kỳ bang giờ đây càng mạnh hơn nhiều bức bọn Hoa Thiên Hồng ba người giờ phải co cụm lại dựa lưng vào nhau mà đánh.

Đứng bên ngoài xem đấu, Đại Sát Hình Kiên như nhận ra điều gì khác thường liền dùng Truyền âm nhập mật nói với Nhậm Huyền :

- Ba lão già này như ba cái xác chết chôn đã lâu ngày giờ xuất hiện, vậy cánh Thần Kỳ bang chẳng ngờ còn tiềm tàng thêm những tên quỷ quái mai danh ẩn tích này!

Nhậm Huyền dùng truyền âm nhập mật đáp lại :

- Năm xưa trên Bắc Minh hội không thấy những người này, những tướng...

Nói chưa dứt câu chợt bị giọng Bạch Quân Nghi la lớn cắt ngang câu chuyện :

- Xa lão tiền bối, gia phụ dùng lễ cầu bốn vị nhập bang chẳng lẽ bảo chư vị nghe lời tên phản đồ làm chuyện vô vị?

Lão già gầy như củi khô trước sau không rời người Hoa Thiên Hồng, nghe Bạch Quân Nghi lên tiếng quả trách, tức giận buột miệng nói :

- Cô nương trẻ người non dạ, chưa phân rõ lợi hại khinh trọng, lão hủ làm điều này chỉ vì cô nương!

Bạch Quân Nghi thấy vị ý trung nhân rơi vào hiểm cảnh thì lòng nóng như lửa đốt, nhưng thân bị khống chế huyết đạo, lệnh nằng chẳng mấy uy lực. Nghe lão già họ Xa nói thế thì cắn môi tức giận nói lại :

- Xa lão tiền bối, nếu như lão còn kính trọng gia phụ thì nhanh bắt lấy Diêu Sách, truy xét cho ra đầu dây mối dợ chuyện tạo phản của hắn!

Độc Gia Cát Diêu Sách cười gằn trong họng nói :

- Người ta vẫn nói “Nữ sinh ngoại hướng”, nha đầu ngươi quá ư điên cuồng!

Lão già họ Xa vẫn không ngừng tay, tấn công Hoa Thiên Hồng, miệng nói lớn :

- Làm sao có thể nghe lời địch nhân, chuyện này chờ khi trước mặt Bang chủ sẽ làm sáng tỏ.

Bạch Quân Nghi nói :

- Xa lão tiền bối nếu không nhanh bắt lấy Diêu Sách, để hắn có thời cơ tất tính kế chạy tội!

Lão già họ Xa nói :

- Lần này xuất binh, Bang chủ đã có chỉ dụ rõ ràng. Tâm ý cô nương thứ cho lão phu khó thực hiện.

Bạch Quân Nghi nén tiếng thở dài thầm nghĩ: “Xem tình thế này chàng chắc khó sống. Ài, chẳng ngờ vùng vậy đến đây lại bị hủy đúng vào tay Thần Kỳ bang ta!”

Càng nghĩ cô càng thấy sầu hận cho số phận trở trêu, lòng quá thương tâm khiến nàng bất giác nghĩ quẩn: “Thôi được! Nếu chàng bất hạnh thì ta cũng chẳng thiết sống, thủ tiết theo chàng gọi là tạ tội trước đây không phải với chàng. Chỉ nguyện được kiếp sau được đồng bạn với chàng vậy!”

Lòng nàng như đã quyết, tự nhiên lại thấy hận Độc Gia Cát Diêu Sách vô cùng, chuyển ánh mắt nhìn lão ta giọng lạnh băng băng nói :

- Diêu Sách, nếu ngươi còn không hạ lệnh ngừng tay. Quân Nghi ta thề không đội trời chung với ngươi!

Hoa Thiên Hồng bị vây đánh đến đường cùng, trong cơn quẫn bách không ngờ nghe được những lời tâm thống của Bạch Quân Nghi, lòng chàng xúc động vô cùng. Nhưng lúc này đây chàng không thể nói bất cứ một lời gì.

Độc Gia Cát Diêu Sách bị Bạch Quân Nghi mắng đến thế là cùng, lão thừa hiểu nữ nhân này chết lòng bởi Hoa Thiên Hồng, nên nén giận đầu dụ nói :

- Nha đầu chó hồ ngôn loạn tưởng. Xa lão hộ pháp chẳng hại đến tính mạng Hoa Thiên Hồng, chỉ bắt hẩn thôi để đổi lấy người. Sau đó Thần Kỳ bang mới tính sổ với Phong Vân hội, ngu thúc đảm bảo sẽ tính kế cứu Hoa Thiên Hồng cho người!

Nào ngờ Nhị Sát Hình Trụ nghe thì cười kha kha nói :

- Tuyệt nha! Độc Gia Cát người quả khéo tính toán, xem ra huynh đệ ta bội phục người lắm lắm!

Độc Gia Cát Diêu Sách cười nhạt nói :

- Diêu mỗ thừa mong Bang chủ sủng ái, cảm ân đức ấy bất tận, hiện tại chỉ sợ ném chuột sợ vỡ đồ, nếu như hận này Diêu mỗ không trả được thì đầu còn làm người nhìn vô lâm thiên hạ.

Bạch Quân Nghi nhìn lão khinh bỉ nói :

- Diêu thúc thúc sao làm chuyện bịt tai trộm chuông, tôi thúc nhất không giết người, thứ hai không trộm kiếm, Nhậm đương gia không có lý do gì để lấy mạng tôi. Chuyện đơn giản rõ ràng như vậy, thúc thúc tự phụ thông minh tuyệt thế...

Hoa Thiên Hồng thân thụ trọng thương, lại rơi vào hiểm cảnh, vốn chẳng định lên tiếng. Thế nhưng chàng thấy không nên cứ để cô ta vì mình mà cầu xin kẻ khác, bèn nói lớn :

- Quân Nghi, chớ nên nhiều lời!

Bạch Quân Nghi ngó người, trong lòng có một cảm giác ngọt ngào ấm cúng. Nàng nghĩ: “Chàng vẫn không hận ta, ta biết điều đó, chàng...”

Từ sau lần hai người trùng phùng tại Tào Châu, nàng như đã biến thành một con người hoàn toàn khác. Không còn kهن kiêu tự mãn, mà trở lên trầm lắng nhu thuận. Chính những điều đó mà nàng trước đây từng có lỗi với chàng cứ day dứt mãi trong lòng nàng, khiến nàng không thể không tự nghĩ lại bản thân mình.

Hoa Thiên Hồng lần đầu gọi nàng là tiểu thư, sau lần gặp lại thì gọi là cô nương, nhưng chưa lần nào chàng gọi hẩn tên. Cho nên đây là điều khiến nàng hơi bất ngờ, đồng thời như cảm nhận được một sự cảm thông tha thứ từ phía chàng.

Bạch Quân Nghi lặng người ngưng mắt nhìn chàng mà nước mắt rưng rưng như muốn cùng chàng bày tỏ bao nhiêu điều ấp ủ trong lòng.

Thế nhưng, Hoa Thiên Hồng lúc này bị vây đánh đến hồi nguy kịch nhất.

Đinh Công Lễ vốn định lập công, khi ấy thấy chàng đã rơi vào thế bí, cười nhạt một tiếng lao người đến nhanh như chớp vung ngọn xích đối ra đánh tới.

Hoa Thiên Hồng gần như đuối sức, bất chợt nhận ra một cỗ nhiệt khí từ Đan Điền đưa lên, chàng thét lớn một tiếng chẳng biết từ đâu một cỗ kinh lực hung mãnh chưa từng thấy tụt vào tay kiếm múa chém tới tấp ba chiêu.

“Keng”

Ánh lửa tóe sáng, xích đối trong tay Đinh Công Lễ bị đánh văng ra ngoài, đồng thời cả lão già họ Xa cũng bất ngờ khựng người vội vàng nhảy lui tránh kiếm.

Triệu Tam Cô và Hoa Vân vốn thấy chàng sắp nguy, muốn cứu cũng khó dứt được mấy tay cao thủ Hoàng Kỳ hộ pháp. Khi ấy thấy chàng ra kiếm như mãnh long xuất động đánh bật bọn người Thần Kỳ bang thì cũng kinh ngạc không ít.

Đại Sát Hình Kiên nhú mày nói với Nhâm Huyền :

- Tên tiểu tử này sao tự nhiên có dã lực cuồng phong như vậy?

Nhâm Huyền chợt nhớ ra chuyện trước đây ở Tào Châu bèn ngược mắt nhìn mặt trời nói :

- Đã đến giờ Ngọ, hay là Đan Hỏa Độc Liên trong người hẩn phát tác!

Đột nhiên lại nghe tiếng thét vang lên đình tai nhức óc, thì ra Triệu Tam Cô nhân thấy Hoa Thiên Hồng đắc thủ thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, một trượng đánh dạt hết mấy ngọn kim câu trong tay bọn Hoàng Kỳ hộ pháp.

Yến Sơn Nhất Quái cười trằng dài gật gù nói :

- Lão bà tử này đúng là một viên hổ tướng!

- Ha! Lão hủ đã nhớ lại lão Hộ pháp họ Xa kia chính là Xa Nhất Hồn, lão râu ria xồm xoàm kia họ Lâm tên Khôi, còn lão mặt xanh nanh vàng chính là Cổ Định Phách. Bọn chúng năm xưa đều là đệ tử “Cửu Âm giáo” hẩn danh không nhỏ trong võ lâm giang hồ.

- Um! Chẳng phải Cửu Âm giáo đã bị tuyệt diệt ba mươi năm về trước...

Bọn họ hai người bàn luận về mấy lão già Hộ pháp Thần Kỳ bang, bất chợt nghe Hoa Thiên Hồng phần nộ thét lớn :

- Xéo!

Thêm một kiếm như thiên vân địa chuyển đẩy bức Xa Nhất Hồn lùi sau, nhưng lão ta nhanh như chớp chuyển thân pháp chưởng phản kích ngay.

Độc Gia Cát Diêu Sách nhìn thấy Hoa Thiên Hồng tự nhiên cuồng mãnh khiến người của lão vẫn chưa đắc thủ thì tức giận lướt người như một vệt khói xám, tay chop thân kiếm chàng tức khắc, miệng thét lớn :

- Tiểu bối phong cuồng, Độc Gia Cát há để người làm càn!

Hoa Thiên Hồng vừa trở kiếm hóa chiêu Xa hộ pháp, thì cười Diêu Sách như quỷ mị đến sát bên, trong một sát na bị phân tâm, chàng định thân kiếm nhưng không kịp.

“Bốp” một tiếng khô khan, tay trảo Độc Gia Cát Diêu Sách nắm cứng đầu lưỡi kiếm khiến song phương trở thành thế giằng co.

Hoa Thiên Hồng cảm thấy một cỗ kinh lực mạnh chuyển vào thân kiếm khiến cổ tay chàng nóng lên, liền vận thần công lực đối kháng lại.

Bản thân Độc Gia Cát Diêu Sách cũng không khỏi chấn động kinh ngạc khi nhận ra lúc này công lực Hoa Thiên Hồng lại cuộn cuộn như ba đào đột khởi như vậy, trong lòng thầm nghĩ nhanh: “Tiểu tử này rõ ràng khí tận lực kiệt, không ngờ tiềm lực lại như triều dâng, xem ra ta hại hẩn nuốt Đan Hỏa Độc Liên lại hóa ra là thành toàn cho hẩn!”

Trong đầu nghĩ nhanh, tay đột nhiên không đoạt kiếm ngược lại vận lực đẩy thốc tới.

Hoa Thiên Hồng phần nộ thét lớn một tiếng, tay giữ kiếm khiên thân hình chao động mạnh một lúc mới thôi.

Chỉ nghe thấy những tiếng xào xào khô khan vang lên, nhìn lại mới hay dưới chân hai người đá vỡ vụn, chân lún xuống có đến mấy phân, đủ thấy vừa rồi bọn họ đã đấu nội lực với nhau thâm hậu như thế nào rồi.

Lúc này đứng ngoài xem đấu mọi người đều tập trung vào thanh Huyền Thiết trọng kiếm, không riêng gì Bạch Quân Nghi mà người của Thần Kỳ bang chưa tham chiến đều thấy khẩn trương hẳn lên. Chỉ có những nhân vật của Phong Vân hội tọa sơn quan hổ đấu thì đánh mắt nhìn nhau cười thâm ý.

Triệu Tam Cô và Hoa Vân vốn thấy chàng rơi vào tình cảnh này định trợ thủ, nhưng mấy tay Hoàng Kỳ hộ pháp vây đánh rết chẳng thể rảnh tay nổi dù chỉ một khắc.

Yến Sơn Nhất Quái bất chợt thở dài nhẹ một hơi nói :

- Thanh Thiết kiếm này quả là kỳ binh dị khí, chịu hai luồng kinh lực mạnh mẽ như thế mà không gãy cũng không hề cong!

Nên biết, thanh Huyền Thiết trọng kiếm của Hoa Thiên Hồng bản rộng đến năm thốn, lưng kiếm dày đến tám phân, nói là kiếm mà còn nặng hơn cả Đại hoàn đao, chẳng phải là một thanh hảo kiếm bình thường.

Nhậm Huyền nghe thế nói :

- Không biết thanh kiếm này do Hoa Nguyên Tư chế tạo hay sao?

Dại Sát Hình Kiên nói :

- Mười sáu chiêu kiếm pháp thành danh của Hoa Nguyên Tư là do hắn nghiên cứu sáng tạo ra, thanh kiếm này ắt cũng do hắn chế tạo biệt dụng!

Độc Gia Cát Diêu Sách nghe thấy câu bình luận của cao thủ Phong Vân hội, chừng như không coi lão ta vào đâu, hơi giận trong lòng. Nhưng rồi nghĩ: “Tề Vong đàn sắp diễn ra, lúc đó anh hùng võ lâm tề tụ đầy đủ tất thi thố bản lĩnh, đó mới chính là lúc Độc Gia Cát ta giương danh hưng đồ đại nghiệp. Hôm nay nếu chỉ vì chuyện này mà hao tổn nguyên khí thì chẳng đáng chút nào!”

Trong đầu nghĩ vậy tay phải kéo thâu lại, tả thủ thay thế quát tới một đòn.

Hoa Thiên Hồng dốc toàn nội lực vào thân kiếm, đối phương bất thần thu tay khiến chàng cả người lẫn kiếm mất đà nhào thẳng vào người Độc Gia Cát Diêu Sách. Chớp mắt nhận ra một đòn cực hiểm từ tả thủ đối phương quát nhanh tới, trong tình thế túng loạn, tay trái chàng cũng phát một chưởng đánh ào ra.

Hai chưởng tiếp nhau “bùng” một tiếng, Hoa Thiên Hồng trong lúc bất bị đẩy chưởng nên khí lực chẳng mạnh, cả người lão đảo chéo ra ngoài, nhưng tay kiếm vẫn nắm chắc không để vượt khỏi tầm tay.

Độc Gia Cát Diêu Sách quả thực đầy kinh nghiệm, một chiêu đắc thủ miệng cất tiếng cười nhạt, tay phải như con linh xà vừa thâu lại phát lần này quyết ra chiêu tối hậu hạ chàng.

Đột nhiên! Diêu Sách mắt hoa lên, chỉ kịp thấy một cánh tay trắng như ngọc chớp lấy đoạn giữa thân kiếm, “vèo” thanh kiếm vượt khỏi tay song phương.

Hoa Thiên Hồng tay ê ẩm, kiếm bị đoạt “oái” lên một tiếng, người cũng bị lực đạo hùng hậu đẩy bức ra ngoài mấy bước mới trụ vững.

Sự tình xảy ra nhanh không tưởng, đồng thời là một chuyện khiến người nghe kinh tâm động phách. Một người có thể đoạt được kiếm trong khi Hoa Thiên Hồng và Diêu Sách đang đấu nội lực tránh kiếm với nhau, thử hỏi trên giang hồ có được bao nhiêu cao thủ làm nổi việc này.

Trước cổ động phút chốc im lặng như tờ, cuộc ác đấu cũng lập tức ngừng lại.

Nguyên lai tại đấu trường vừa xuất hiện một trung niên phụ nhân cứ như từ trên trời giáng xuống, đến như những tay cao thủ Phong Vân hội đứng ngoài quan đấu cũng không kịp nhận ra phụ nhân này xuất hiện như thế nào!

Qua giây phút chấn động quần hùng, mọi người đã nhận ra trung niên phụ nhân này chính là một trong “Võ lâm Nhị mỹ” mười mấy năm nay bất tích giang hồ - Hoa phu nhân.

Hoa Thiên Hồng định thần lại nhận ra chính là mẫu thân, cả người khí huyết như nóng lên. Chàng mừng như đến cuồng điên khi nhận ra mẫu thân hoa dung xinh đẹp, tóc xanh như suối mây, ôn hòa mà đầy mị lực, bất giác đầu óc mông lung như rơi vào幻境 cảnh, quên mất cả độc liên lúc này đã phát tác hoành hành trong thân thể chàng.

Độc Gia Cát Diêu Sách đứng chết lặng người, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, môi cứ mấp máy nhưng chưa thốt nên nổi thành lời.

Long Môn song sát, Yên Sơn Nhất Quái và cả Nhậm Huyền thì ngây người như pho tượng, Bạch Quân Nghi thì nửa lo nửa mừng cứ ngưng mắt nhìn phụ nhân xinh đẹp như tiên giáng trần, Bạch Tố Nghi thần thái tỏ ra vô cùng thành kính.

Toàn trường im phăng phắc, một sự im lặng đến nặng nề, đến Triệu Tam Cô và Hoa Vân cũng chết lặng không ai dám lên tiếng trước, chừng như bọn họ đều có suy nghĩ lắng nghe một câu nói từ Hoa phu nhân. Hoa phu nhân tay nắm thanh Thiết kiếm, ánh mắt từ hòa nhưng hàm uy chậm rãi quét nhìn một vòng, cuối cùng ngưng lại trên mặt huynh đệ Long Môn song sát.

Nhị Sát Hình Trụ vốn đã khiếp sợ trước võ công Hoa phu nhân, nể trước uy lực của bà ta, nhất thời cuồng tình biến mất. Nhưng lúc này nhìn thấy Hoa phu nhân cứ chăm chăm nhìn xoáy vào mặt huynh đệ bọn họ thì hung tính lập tức nổi lên, thầm nghĩ: “Hoa Nguyên Tư danh uy ngất trời còn bị chúng ta vây đánh tánh mạng, giờ huynh đệ Long Môn song sát ta hợp với Yên Sơn Nhất Quái và Nhậm Huyền, thử xem người làm gì nổi chứ!”

Nghĩ vậy trấn tĩnh cười lớn đánh tiếng nói :

- Hoa phu nhân, hơn mười năm ẩn tích khổ tu, tái xuất giang hồ dựng đại nghiệp chẳng?

Hoa phu nhân thần sắc nghiêm trang, ngữ khí bình hòa thốt lên như tiếng ngọc nói :

- Văn Chiêu Ý nén lòng ẩn nhẫn mười mấy năm nay, giờ tái xuất giang hồ đương nhiên trước tiên vì vong phu báo cừu, thứ đến tranh hùng cùng chư vị!

Một câu tuyên bố thẳng thừng khiến quần hùng chấn động, Đại Sát Hình Kiên cười kha khả nói :

- Chuyện xưa như nước chảy mây trôi, tuy phu nhân luyện thành võ công cái thế, nhưng chưa chắc trời đã thuận lòng người!

Ý tại ngôn ngoại, lão thâm thị ý không chừng lại trùng điệp một “Bắc Minh hội” thứ hai!

Hoa phu nhân ánh mắt hơi lay động, lãnh đạm nói :

- Thế sự vô thường, thiên ý nan trắc, thành bại được mất, ai dám nói trước?

Nói đến câu cuối, ánh mắt bà chuyển nhìn trên mặt Bạch Quân Nghi.

Bạch Quân Nghi chính đang ngưng mắt nhìn Hoa phu nhân, thấy đôi mắt lay láy sáng như lưu tinh, lạnh như hàn đàm thu thủy, nhu hòa thì lòng đã khiếp phục vô cùng. Khi này bất gặp ánh mắt Hoa phu nhân chuyển nhìn mình thì lòng hốt hoảng lên như chạm phải điện khiến nàng cup mắt nhìn xuống đất.

- Cô nương phải chăng là Bạch Quân Nghi?

Bạch Quân Nghi nghe Hoa phu nhân hỏi ngược mắt lên đáp :

- Tiểu nữ Bạch Quân Nghi...

Chỉ lí nhí đáp được mấy tiếng, ánh mắt bất giác đưa nhìn Hoa Thiên Hồng.

Trên nét mặt Hoa phu nhân thoáng ám tối lại, tựa hồ như trong lòng bà vừa dấy lên tâm sự khó quyết. Nhưng chỉ như một gợn mây thoáng nhanh rồi trở lại điềm tĩnh hỏi :

- Cô nương có sợ chết không?

Bạch Quân Nghi bị hỏi một câu hết sức bất ngờ, chẳng kịp suy nghĩ nhiều đáp :

- Có cái chết nhẹ tựa lông hồng, có cái chết nặng tựa Thái Sơn, đáng chết thì chết vẫn bởi không sợ...

- Sinh tử hữu mệnh, vốn chẳng có gì đáng sợ!

Hoa phu nhân vừa gật đầu vừa nói, rồi nhìn Nhị Sát Hình Trụ nói tiếp :

- Thường nghe Long Môn song sát tâm độc thủ hiểm, các hạ có dám giết chết vị cô nương này không?

Một câu hết sức bất ngờ khiến ai nấy đều kinh ngạc, nhưng thấy Nhị Sát Hình Trụ cười gượng nói :

- Hậu sinh văn bối, vô oán vô cừu, lão phu hà tất giết cô ta!

- Đương nhiên! Huống chi nhi tử của Bạch Tiêu Thiên chẳng thể giết chết một cách dễ dàng!

Nói đến đó Hoa phu nhân hơi ngừng lời, đột nhiên trong đôi mắt đen ánh lên hàn quang dữ dội, cười lớn nói tiếp :

- Các hạ đã tự cho vai vế tiền bối sao còn chưa thả cô ta ra?

Nhị Sát Hình Trụ thoáng chút ngớ người, nhưng rồi như hiểu ra cười ngất nói :

- Hoa phu nhân định liên hôn với nhà họ Bạch, nên mới yên cầu Hình Trụ thả cô ta ra đó sao?

Hoa phu nhân khẳng khái nói :

- Kể tranh thiên hạ bất phân thân. Bạch Tiêu Thiên đã tâm độc bá thiên hạ, há chịu trói buộc bởi nhi tử, mà để người khác uy hiếp? Văn Chiêu Ý không hề muốn cùng Bạch gia kết duyên Tẩn Tẩn, các hạ có bắt cô ta cũng chỉ là chuyện vô ích thôi!

Bạch Quân Nghi nghe Hoa phu nhân không muốn kết thông gia với Bạch gia thì lòng se lạnh lại, thế nhưng nghe Hoa phu nhân nói đi nói lại mục đích vẫn yêu cầu Hình Trụ thả mình ra, chẳng hiểu tâm ý bà ta thế nào, nên cảm thấy chưa hoàn toàn hết hy vọng.

Cô ta chuyển ánh mắt nhìn nhanh Hoa Thiên Hồng, vừa lúc này chàng cũng nhìn về phía mình, bốn ánh mắt chạm nhau câm lặng, nhưng hàm ẩn thiên ngôn vạn ngữ.

Nhị Sát Hình Trụ cũng thấy giữ Bạch Quân Nghi trong tay cũng chẳng ích gì, lại nữa hơn ba mươi tay cao thủ của Thần Kỳ bang còn đó, lão như có muốn bắt người đi gây áp lực với Bạch Tiêu Thiên đi chăng nữa, thì cũng không dễ mang cô ta đi được.

Tính hơn thiệt trong đầu, bất giác cười lớn gạt gù nhìn Hoa phu nhân nói :

- Bạch Quân Nghi đối với lệnh lang không tỵ, nể mặt Hoa phu nhân, Hình Trụ tất nhiên sẽ thả cô ta ra. Nhưng xin Hoa phu nhân triển lộ chút tuyệt học công phu, gọi là khai nhãn giới cho huynh đệ.

Yến Sơn Nhất Quái cũng tiếp lời nói thêm :

- Đúng lắm! Nghe nói võ công của “Nhất Kiếm Cái Thế” Hưởng Đông Lai thần kỳ tuyệt luân, đáng tiếc lão phu không có được nhân phúc chiêm ngưỡng. Đã thế mấy mươi năm lại đây cũng chưa từng nhìn thấy tuyệt nghệ xuất thần nhập hóa, Hoa phu nhân như chịu thi triển tuyệt kỹ xem như ban chút nhân phúc cho huynh đệ chúng ta.

Độc Gia Cát Diêu Sách là nhân vật mới bắt đầu thành danh từ sau Bắc Minh hội, nhân có tài cán hơn người nên rất được Thần Kỳ bang chủ trọng dụng đề cử nhâm chức quân sư. Mười năm lại đây giang hồ sóng yên gió lặng, lão ta chưa từng gặp phải nhục bại lần nào nên thường hay kiêu ngạo tự thị, coi thiên hạ như cỏ rác.

Thế nhưng chẳng ngờ hôm nay một lúc gặp nhiều nhân vật cao thủ mà tài trí cho đến võ công xem ra còn trên lão nhiều, trong lòng vừa tức giận vừa sinh đồ kỵ, độc kế lập tức khởi lên, cổ hắng giọng lớn chen vào cười cười nói ngay :

- Hưởng Đông Lai bất quá cũng chỉ là cao thủ hậu đơn kiếm địch ngũ hùng thành danh sau này, chẳng lẽ không từng có người trên Bắc Minh hội độc sư địch ngũ hổ?

Một câu này vừa xuất ra khiến những nhân vật trọng yếu như Hoa phu nhân, Long Môn song sát, Yến Sơn Nhất Quái và Nhâm Huyền đều biến sắc, cả mười ánh mắt lập tức chuyển tập trung vào người Độc Gia Cát Diêu Sách.

Nên biết, “Nhất Kiếm Cái Thế” Hưởng Đông Lai nguyên bị hủy dưới tay Bạch Tiêu Thiên, Nhâm Huyền, Thiên Ất Tử, Chu Nhất Cuồng và một nhân vật nữa Vô Lượng Thần Quân. Hoa Nguyên Tư bị vây đánh chết dưới năm tay cao thủ là Long Môn song sát, Yến Sơn Nhất Quái, Cổ Mộc Tiên Bà và Thiên Ất Tử.

Trong năm người vây đánh Hoa Nguyên Tư thì có đến bốn người thuộc Phong Vân hội, hiện tại chỉ thiếu một mình Cổ Mộc Tiên Bà, còn lại ba người kia thì có mặt tại đây. Hoa phu nhân thù chồng đương nhiên chẳng khi nào không trả, nhưng vừa rồi nhân muốn cứu Bạch Quân Nghi khỏi tay Nhị Sát Hình Trụ cho nên nhất thời chưa nghĩ đến.

Hiện tại Độc Gia Cát Diêu Sách bóng gió một câu nhắc lại chuyện cũ trước mặt quần hùng, làm sao không khiến cho bọn Long Môn song sát biến sắc.

Nhị Sát Hình Trụ tức giận gằn giọng :

- Hay lắm! Huynh đệ Hình mỗ xưa nay ẩn dật oán trả chẳng có gì phải sợ, thế nhưng trước mắt Hình mỗ muốn nắn gân tên lão mép Diêu Sách người trước!

Nói rồi tay cấp người Bạch Quân Nghi sấn tới, lập tức ba lão Hộ pháp tâm phúc Diêu Sách lướt lên trước cản đường.

Yến Sơn Nhất Quái cười khùng khục trong họng nói :

- Đây mới gọi là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, xem ra Độc Gia Cát Diêu Sách người quả chẳng nghĩ gì đến tính mạng con gái Bạch Tiêu Thiên.

Nhị Sát Hình Trụ nghe vậy nghiêng rằng, tay cấp Bạch Quân Nghi xiết mạnh khiến cô ta cả người run lên vì đau đớn.

Người Thần Kỳ bang thấy thế đồng loạt dàn lên chỉ chục động thủ cứu nhị tiểu thư.

Hoa Thiên Hồng nhìn thấy song phương thế đã cung giương kiếm tuốt, đứng kề bên mẫu thân nói nhỏ :

- Mẹ, trao kiếm cho hài nhi.

Hoa phu nhân liếc mắt nhìn con máu me đầy người quan tâm hỏi :

- Vết thương thế nào?

Hoa Thiên Hồng sợ mẹ lo lắng nói :

- Vừa điểm huyết cầm máu, không sao...

- Thế độc thì sao rồi?

- Hôm nay bình phục nhiều hơn chưa đầy nửa canh giờ đã tiềm phục tại Đan Điền.

Hoa phu nhân rất có kinh nghiệm lần kiến thức võ học, nghe thế nén tiếng thở dài nói :

- Máu ra nhiều thì độc lực trong người cũng giảm...

Hoa Thiên Hồng vội nói :

- Hài nhi không cảm thấy có gì đáng ngại!

Lúc này tại trường hầu như đều ngưng thần chú mục nhìn cuộc chiến sắp diễn ra giữa Thần Kỳ bang và Phong Vân hội, căn bản không ai để ý đến mẹ con Hoa phu nhân trao đổi với nhau điều gì.

38. Chương 38: Xua Sói Cẩn Hồ

Bấy giờ toàn trường lặng phắc như chỗ không người.

Hoa phu nhân đứng giữa hai trận theo dõi cục diện, chợt thấy tình thế biến đổi thì nhú mày trầm ngâm một lát rồi trao thanh Thiết kiếm cho Hoa Thiên Hồng đang đứng bên cạnh, nói :

- Không được vọng động, có mẫu thân ở đây, không cho phép người liều mạng.

Thanh âm không cao nhưng không thấp, hầu như toàn trường đều nghe rõ.

Đại Sát Hình Kiên là tiên phong trong cuộc đấu đang ngưng thần tụ công chuẩn bị xông vào, nghe nói thế chợt trở lên dao động.

Độc Gia Cát Diêu Sách lẽ ra nên thừa cơ tấn công, nhưng vốn sợ uy danh của Hình Kiên nên cũng chưa xuất thủ.

Hoa phu nhân thấy song phương do dự, để lâu sinh biến liền nghĩ kế để phát động cuộc ác đấu.

Đột nhiên bà phát hiện thấy ở dốc đối ngạn thạch lương có một nhân ảnh với thân pháp tuyệt luân đang lao tới.

Hoa phu nhân không chậm trễ, tả thủ phát nhẹ phát ra một luồng tiềm lực vô thanh vô tức đánh thẳng tới Diêu Sách đứng cách mình ngoài hai trượng.

Độc Gia Cát Diêu Sách đang ngưng thần cảnh giới Hình Kiên chợt cảm thấy một luồng kinh lực đánh tới mình thì biến sắc quay nhanh lại đối phó.

Hình Kiên đầu chịu bả lơ thời cơ liền hét vang một tiếng như sấm, đồng thời đâm bổ tới.

Phút chốc tiếng hét vang trời, nhân ảnh song phương quần lấy nhau...

Đột nhiên song phương vừa động thủ thì vang lên một tiếng quát xé tai :

- Chư vị thí chủ hãy ngưng tay nghe Thiên Ất Tử nói một lời.

Vừa nói xong câu đó, nhân ảnh đã đáp xuống thạch lương.

Đó là một lão đạo tóc bạc vụn hoàng y, diện mạo thâm trầm.

Hoa phu nhân nghe đến tên Thiên Ất Tử, biết kẻ “xua sói cắn hổ” không thành liền tán hết công lực tích tụ ở song chưởng, mặc nhiên đứng nguyên vị.

Trong trường đấu cuộc loạn đã chợt ngừng.

Cả sáu tên của Đại Sát Hình Kiên đứng bất động thoảng thốt nhìn nhau, riêng Hình Kiên mắt nhắm nghiền, mặt tái mét, ngực thở phập phồng, dưới sườn trái hiện một vết chưởng ấn, cứ xem tình thế thì chắc hẳn đã thụ thương không nhẹ.

Đại Sát là kẻ cơ trí, hiểu rằng mình vừa thoát hiểm nghìn cân treo sợi tóc bất giác trán toát mồ hôi.

Riêng Cửu Âm tam quỹ vẫn bình chân như vại.

Cùng lúc đó Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử cũng phi thân đến đứng bên cạnh lão đạo nhân đầu bạc.

Hoa phu nhân thấy thân pháp hai người biết rằng võ công lão đạo còn cao hơn cả Thiên Ất Tử, đang chú thị nhìn lão thì bất gặp hai luồng mắt sáng như điện cũng đang nhìn mình dò xét.

Thiên Ất Tử lướt mắt nhìn toàn trường, cười nói :

- Chư vị đã lâu không gặp, Thiên Ất Tử kính lễ.

Nhậm Huyền thân phận Hội chủ Phong Vân hội đành rẽ đám đệ tử bước tới hoàn lễ nói :

- Không dám, cung nghênh Giáo chủ.

Rồi nhìn sang hoàng y lão đạo, tiếp lời :

- Nếu Nhậm Huyền mắt chưa hoa thì hẳn vị này là Thanh Linh chân nhân?

Thiên Ất Tử gật đầu :

- Nhậm hội chủ nhớ cực giỏi. Vị này chính là sư thúc Huyền Linh lão tổ của bản đạo. Lão nhân gia bế quan trầm tu nên tuyệt tích giang hồ đã hai mươi năm rồi.

Hoa phu nhân thầm nghĩ: “Giang hồ truyền ngôn rằng mấy lão yêu đạo này đã thành thiên cổ thì ra chỉ là đoán mò. Nếu vậy thì thế lực của Thông Thiên giáo lại hùng hậu hơn cả Phong Vân hội rồi”.

Thanh Linh chân nhân lạnh lùng nhìn Nhậm Huyền mà không nói gì.

Thiên Ất Tử cười to nói :

- Tế Vong đàn sắp bắt đầu. Bản đạo chỉ sợ Hoàng Sơn xa xôi, phu nhân khó đến kịp...

Hoa phu nhân ngắt lời :

- Đa tạ đại sư quan tâm. Chư vị đã quan hoài, lẽ nào Văn Chiêu Ý không đến?

- Phu nhân giá lâm khiến hội tế long trọng thêm nhiều, bản đạo xin tạ trước.

Nói xong cúi đầu hành lễ.

Đoạn hướng sang Độc Gia Cát Diêu Sách hỏi :

- Nhất bang và Nhất hội lâu nay vẫn hòa thuận, vì có gì hôm nay lại sinh xung đột?

Đại Sát thâm nghĩ: “Nhất bang Nhất hội bất hòa thì Thông Thiên giáo được lợi. Nhưng Hoa gia hiện thế lực như mãnh thú, trước mắt cần phải trừ đi. Vì thế, bang, hội, giáo trở nên liên minh để nhất tâm đối ngoại, đó là việc trước mắt”.

Hoa phu nhân nghĩ nhanh rồi cười nói :

- Các vị bằng hữu của Phong Vân hội bắt giữ ái nữ của Bạch lão bang chủ, lẽ nào thủ hạ của Thần Kỳ bang không can thiệp?

Nghe ngữ khí hòa hoãn, ngôn từ đúng mực, ngay cả Đại Sát Hình Kiên nghe cũng giảm bớt phần nào nộ khí.

Thiên Ất Tử phe phẩy chiếc phát trần, cười kha kha nói :

- Như vậy là Nhậm hội chủ không đúng rồi.

Nhậm Huyền trường mắt hỏi :

- Cái gì không đúng? Phong Vân hội ta thích là gì thì làm. Ai thấy không thuận nhãn thì cứ việc thọc tay.
(Mất từ trang 75 - 78)

Nhị Sát Hình Trụ giáng chưởng thẳng xuống đầu Bạch Quân Nghi, nhưng chưa đến nơi đã chuyển thế chụp tay nàng hững vào lưới kiếm Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng thấy vậy thất kinh, hữu thủ lách một cái, mũi kiếm trượt sang bên, đồng thời đáp xuống đất.

Chàng nghĩ tình thế vừa rồi, suýt nữa Bạch Quân Nghi bỏ mạng dưới mũi kiếm của mình, mồ hôi toát ra.

Nhị Sát Hình Trụ cười hắc hắc hỏi :

- Hoa Thiên Hồng, lão phu giết nhi nữ của Bạch Tiêu Thiên thì việc gì đến ngươi mà nhúng mũi vào?

Hoa Thiên Hồng mặt nóng bừng đáp :

- Thiếu gia thích xen vào chuyện người khác. Người muốn thế nào?

Bạch Quân Nghi vẫn ý thức được sự việc vừa rồi, nỗi sợ phút chốc tan biến. Nàng chiếu thẳng vào Hoa Thiên Hồng không chớp mắt với lòng cảm kích bất tận.

Nhị Sát Hình Trụ để ý thái độ hai người, nghĩ bụng: “Thì ra chúng là tình nhân với nhau. Nếu Thông Thiên giáo liên kết với Thần Kỳ bang thì Phong Vân hội sẽ bất lợi. Nhưng hai nha đầu này kết hợp với nhau, vô hình trung Thần Kỳ bang lại hòa hợp với quần hiệp, lúc đó Thông Thiên giáo nhất định sẽ liên thủ với Phong Vân hội để đối phó với Thần Kỳ bang”.

Giữa bang, hội, giáo đầy mâu thuẫn, chỉ lừa miêng nhau.

Hình Trụ tính toán xong liền phát ra hai chưởng giải khai huyết đạo cho Bạch Quân Nghi, cười nói :

- Nha đầu, lão phu báo với ngươi một chuyện.

Bạch Quân Nghi ngấm ngấm đề thực khí, cau mày hỏi :

- Các hạ có điều gì chỉ giáo?

- Vừa rồi ta đánh ra một chưởng, vốn định lấy mạng ngươi, nhưng quan sát nét mặt một số người, ta lại thay đổi chủ ý...

- Chuyện đó thì có sao...

- Người cứ nghe ta nói đã. Cứ nhìn thần sắc Hoa phu nhân lo lắng như thế rõ ràng bà ta không muốn ngươi chết.

Bạch Quân Nghi nghe vậy thì nhìn sang Hoa phu nhân, trong đáy mắt lộ vẻ cung kính và biết ơn.

Nàng biết rõ Hoa Thiên Hồng là người chí hiếu, giấc mộng vàng mà mình ôm ấp có thành hiện thực hay không chủ yếu là do Hoa phu nhân quyết định.

Lời của Hình Trụ đối với nàng là điều đáng mừng nhất, quan trọng nhất mà nàng nghe thấy trong đời.

Hoa phu nhân nhìn ánh mắt của Bạch Quân Nghi thì hiểu ngay suy nghĩ của nàng, tự nhủ: “Ta không muốn cô ta chết, nhưng đâu phải quá lo lắng? Lão ma đầu này thêm dặt thêm chỉ tai hại cho Bạch Quân Nghi thôi”.

Nhị Sát Hình Trụ lại nói tiếp :

- Trái lại, thấy ta muốn giết người, Thiên Ất Tử lại tỏ ra mừng rỡ. Còn vì sao thì chắc người tự hiểu.

Thiên Ất Tử cười kha khả nói :

- Hình lão nhị, bổn Giáo chủ là hạng người thế nào chứ? Người nói càn gì thế?

Hình Trụ làm như không nghe, nói tiếp :

- Cả Độc Gia Cát Diêu Sách cũng vậy.

Diêu Sách cười nhạt đỡ lời :

- Nếu không phải thế, chẳng hóa ra Độc Gia Cát là hạng hữu danh vô thực hay sao?

Nhị Sát lỗ lời, nói tiếp :

- Có lửa mới có khói. Diêu Sách người bán chúa cầu vinh sao giữ kín mãi được?

Bạch Quân Nghi liền ôm quyền nói :

- Việc này không phiền người lo giúp. Thuộc hạ của Thần Kỳ bang người người tận trung, có thể tin được.

Nói xong bỏ đi.

Diêu Sách thấy Bạch Quân Nghi vô sự trở về, Thần Kỳ bang lại ở thế thắng không giấu được vẻ đắc ý, khoát tay ra lệnh cho thủ hạ :

- Đi.

Đại Sát Hình Kiên chợt giương mắt hầm hừ :

- Bạch Cốt Thôi Tâm chương thất truyền hơn trăm năm rồi, hôm nay trùng hiện, cũng là một chuyện không nhỏ trong võ lâm...

Một tên nam tử mặt mũi xấu xí đứng bên Diêu Sách cười nhạt nói :

- Nhưng chương liên đó của người cũng không xoàng.

Hình Khiên chăm mắt nhìn hấn hỏi :

- Quý tính đại danh của người là gì?

- Vô danh tiểu tốt, Tiết Nhân Cừu.

- Người cũng là Hoàng Kỳ hộ pháp?

- Đúng thế... Hoàng kỳ hộ pháp còn gọi là Thương Tọa hộ pháp chỉ trực thuộc Bang chủ, không chịu sự quản hạt của Tam đường. Tuy nhiên nếu có chỉ lệnh của Bang chủ, ngay cả Quân sư...

Nói tới đó, hấn chợt im lặng.

Đại Sát Hình Kiên thốt lên :

- Hồng quá. Lần sau gặp lại, lão phu trước hết sẽ thỉnh giáo người.

- Rất tốt.

Thấy thái độ ngạo mạn của Tiết Nhân Cửu, Hình Kiên giận sôi lên, nhưng vừa bị trúng một chưởng của hắc quả nặng nên không biết làm gì.

Nhị Sát Hình Trụ nghĩ thầm: “Chúng ta lâu nay đánh giá thấp thực lực của Thần Kỳ bang, mấy lão yêu đạo của Thông Thiên giáo vẫn còn sống, thực lực cũng hùng hậu hơn Phong Vân hội. Lão đại và bà già mù lại trọng thương, Phong Vân hội nếu không chấn chỉnh lại chỉ sợ còn bị thiệt thòi nhiều hơn...”

Nhậm Huyền và Yến Sơn Nhất Quái cùng Hình Trụ đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi nhìn Nhậm Huyền ôm quyền nói :

- Tế Vong đàn còn dài, còn nhiều cơ hội kiến diện. Huynh đệ Phong Vân hội giờ xin cáo từ.

Nói xong cùng Long Môn song sát, Yến Sơn Nhất Quái và mấy chục tên thủ hạ phóng đi.

Độc Gia Cát có kế khác muốn trình bẩm ngay với Bạch Tiêu Thiên nên cũng khoát tay suất lãnh thuộc hạ của Thần Kỳ bang rời đấu trường.

Bạch Quân Nghi muốn cùng Hoa Thiên Hồng nói ngàn lời nhưng không thể một mình ở lại, đành đưa mắt vịn ý tình cho chàng rồi ngậm ngùi bước theo chúng nhân.

Phút chốc hai phái đi hết, chỉ còn lại Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử và hoàng y lão đạo Thanh Linh chân nhân.

Hoa phu nhân trầm ngâm một lát rồi nhìn Thiên Ất Tử hỏi :

- Đạo trưởng vội đến đây, giờ còn chưa đi, chẳng lẽ ngoài chuyện phân giải vừa rồi, còn có việc gì sao?

Thiên Ất Tử vuốt râu cười đáp :

- Phu nhân đoán rất đúng. Nếu không có việc thỉnh giáo, bản đạo đâu có đến đây làm phiền?

- Đạo trưởng có gì chỉ giáo?

Thiên Ất Tử vẻ nghiêm túc nói :

- Lệnh lang nói phao ra ngoài rằng Kim kiếm của Hương Đông Lai ở trong tay bản đạo, không biết chuyện phát sinh từ đâu nên đến đây thỉnh giáo.

Triệu Tam Cô nghĩ thầm: “Chiêu Ý chẳng nên đôi co với hắc. Thiên hạ bây giờ lấy mạnh hiếp yếu, cá lớn nuốt cá bé. Hôm nay chỉ có hai tên yêu đạo ở đây, chúng ta lại có tới bốn người, chẳng phải là cơ hội tốt để diệt trừ yêu quái?”

Nghĩ đoạn, hùng tâm nổi lên, bước một bước cao giọng nói :

- Thiên Ất Tử, người thỉnh giáo cũng được, tiếc rằng thời cơ chưa đến.

Thiên Ất Tử nhú mày, cười đáp :

- Triệu lão thái thật trường thọ. Nhưng sao lại thời cơ chưa đến?

Triệu Tam Cô cười khùng khục nói :

- Tại Bắc Minh hội, người là một trong những tên vây đánh Hoa Nguyên Tư. Hôm nay cừu nhân gặp mặt, cô nhi quả phụ chính cần đòi mạng người, thời cơ như vậy mới đúng.

Thiên Ất Tử nhú mày cười khan đáp :

- Lão bà tử thật nóng nảy, chỉ còn mấy ngày mà không chờ được?

Lại nhìn Hoa phu nhân hỏi :

- Cao kiến phu nhân thế nào? Cừu oán ở Bắc Minh hội sẽ thanh toán bây giờ hay chờ đến Tế Vong đàn giải quyết?

Hoa phu nhân trầm mặc một lúc, mục quang lướt qua Thanh Linh chân nhân rồi lại quay sang Hoa Thiên Hồng.

Thiên Ất Tử không bỏ qua cử chỉ này của Hoa phu nhân, nghĩ thầm: “Ai cũng biết nữ tử này cương cường quyết đoán không kém gì giới tu mi nam tử. Phục cừu là một việc đại sự, há chịu nhường nhi tử?”

Hoa Thiên Hồng nghiêng rằng nói :

- Mẹ, chúng ta chờ đến Tế Vong đàn trước anh hùng thiên hạ, vì cha mà phục cừu một thể.

Triệu Tam Cô tức giận mắng :

- Đồ ngốc. Ở Tế Vong đàn chỉ có bọn quần cầu đảng, đầu trâu mặt ngựa, làm gì có anh hùng?

- Vãn bối cũng hiểu thể.

Thiên Ất Tử cười vang nói :

- Hảo! Thể mới là thiếu niên anh hùng.

Rồi chợt nghiêm giọng :

- Người phao tin nhằm làm ảnh hưởng đến ta là vì có gì?

Hoa Thiên Hồng cười nhạt đáp :

- Binh bất yếm trá. Dùng kế ly gián là chuyện thường tình, can gì phải nói?

- Ta không tin người nghĩ ra chuyện này, bên trong tất có chuyện cơ mật khác.

- Đạo trưởng nghĩ thể nào cũng được. Nhưng hãy mau trở về chuẩn bị Tế Vong đàn thì hay hơn.

Thiên Ất Tử đã nổi giận, nhưng nghĩ rằng động thủ lúc này là bất lợi cho mình nên đành nhìn sang sư thúc thánh thị.

Thanh Linh chân nhân mặc nhiên không nói, sau một lúc chợt nắm tay lại từ từ nhắm Hoa Thiên Hồng đẩy sang.

Hoa phu nhân “hừ” một tiếng tay nắm chặt hữu chưởng, chờ chưởng thế của đối phương đến gần mới đẩy ra tiếp chiêu.

Một âm thanh trầm đục như tiếng động đất khiến trong đấu trường thấy đều biến sắc.

Thiên Ất Tử kịp thấy rõ trong chưởng tâm của Hoa phu nhân có một vòng đen bằng miệng chén rượu, kinh hoàng nghĩ thầm: “Võ học của Hoa phu nhân xuất xứ từ Tuyết Sơn thần ni sao lại có chưởng lực kỳ dị của bàng môn tà đạo thể này?”

Chỉ nghe Thanh Linh chân nhân thều thào :

- Vô... Lượng... Thọ... Phật!

Hữu chưởng của lão đạo duỗi thẳng ra chỉ cách chưởng Hoa phu nhân vài thốn, hữu thủ quặt lại sau lưng, từ song chưởng của hai đối thủ vẫn phát ra âm thanh như sấm rền.

Hoa phu nhân giữ chưởng tâm bất động, nét mặt ngưng trọng, bàn tay khi nắm khi mở.

Sắc mặt của Thanh Linh chân nhân cũng biến đổi khi trắng khi xanh theo từng cử động trên bàn tay Hoa phu nhân.

Đột nhiên nghe “uỳnh” một tiếng, song phương cùng thu chưởng về, lập tức trong đấu trường cát bay đá chạy, bụi bốc mịt mù...

Thiên Ất Tử quan sát thần sắc hai người nhưng không nhận ra ai thắng ai bại, nhưng hiểu rằng trận đấu nếu tiếp tục thì phía mình bất lợi nên cười nói :

- Phu nhân thần công tuyệt thể, bản đạo lấy làm kính phục. Xin phu nhân sớm tham dự Tế Vong đàn, thiên hạ anh hùng sẽ rất vinh hạnh.

Dừng lại một lát, nói thêm :

- Hạ viện của bản đạo ở Triết Đông có bắt giữ hai tên thiếu niên. Đệ tử của Nhất Nguyên quán ở Hàng Châu lại trùng kỳ độc của Miêu Linh. Song phương đều là hạng thiếu niên tiểu bối. Khi nào phu nhân đưa giải được, bản đạo sẽ lập tức thả người.

Hoa phu nhân thất kinh hỏi :

- Hai thiếu niên bị bắt...

Thiên Ất Tử cướp lời :

- Một là Bành Bái, một là Tống Lãng...

Nói xong cúi mình thi lễ rồi cùng Thanh Linh chân nhân quay người bỏ đi.

Hoa Thiên Hồng thấp giọng nói :

- Mẹ, hài nhi đi một chuyến...

- Không cần, Bành Bái và Tống Lãng sẽ chưa gặp điều gì nguy hiểm đâu. Chuyện đó hiện chưa quan trọng.

- Có lẽ làm náo loạn Hàng Châu là mấy vị tỷ tỷ ở Miêu Cương. Họ chưa đủ kinh nghiệm giang hồ.

- Cửu Độc Tiên Cơ rất có uy danh. Nếu không thiết yếu thì không ai dám làm thương tổn môn hạ của bà ấy, vì thế Thiên Ất Tử mới đến tìm ta.

Chợt Triệu Tam Cô lên giọng trách cứ :

- Hừ! Người đến giờ vẫn giữ lòng nghĩa hảo... Chúng chết đến nơi sao lại thả đi?

Hoa phu nhân cười đáp :

- Địch đông ta ít, cũng nên cố trấn định. Hơn nữa tôi thấy rằng nếu như chúng ta tiêu diệt hai tên này thì sẽ xảy ra chuyện “Thỏ tử hồ bi”, Bạch Tiêu Thiên và Nhậm Huyền sẽ gạt một bên mối tị hiềm mà liên thủ với Thông Thiên giáo đối phó với chúng ta.

Triệu Tam Cô vẫn không chịu :

- Người tưởng rằng nếu chúng ta không giết hai tên yêu đạo, Giang hồ Tam đại không liên kết với nhau?

- Đương nhiên cũng có khả năng liên thủ, nhưng không chắc chắn bằng chúng ta có thể lợi dụng.

Triệu Tam Cô tuy chưa mãn ý nhưng cũng không nói nữa.

Hoa phu nhân chợt quay sang Hoa Vân bảo :

- Chỗ này hiểm yếu có thể giữ. Chúng ta sẽ ở lại đây cho đến khi hội tề bắt đầu. Người hãy nghĩ cách chuẩn bị mấy ngày lương thực thì tốt.

Hoa Vân gật đầu :

- Lão nô đi chuẩn bị ngay bây giờ.

Miệng nói, chân bước đi ngay.

Hoa phu nhân ngồi xuống một phiến đá bảo Hoa Thiên Hồng :

- Tinh nhi đến quỳ xuống đây.

Hoa Thiên Hồng y lời đến trước Hoa phu nhân quỳ xuống, chợt thấy đầu choáng mắt hoa, chao đảo muốn ngã.

Hoa phu nhân cầm uyển mạch thi tử đặt lên đầu gối kiểm tra kỹ lưỡng, thấy chàng rất yếu, huyết dịch không sung mãn nữa.

Hoa Thiên Hồng thấy mẫu thân lộ vẻ lo lắng, cười nói :

- Nếu hôm nay không được Độc liên trợ giúp thì hài nhi đã sức cùng lực kiệt rồi. Thật là “Tái ông thất mã”, phúc họa khó lường.

Hoa phu nhân nói :

- Con mất máu nhiều quá, phải qua mười ngày nửa tháng mới hồi phục. Vì tình thế bức bách đành phải dùng Linh chi thôi.

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Mẹ đã nói Linh chi đặc dụng chữa thương độc mà? Phải lưu lại...

Hoa phu nhân trầm nghĩ: “Tình thế khó khăn, không biết thiên ý thế nào? Tình cảnh mình không nên để cho nó biết mới được”.

Nghĩ thế liền gượng cười đáp :

- Mẹ thương độc đã khỏi rồi. Lần này không chết chỉ sợ phải sống cả trăm tuổi. Hơn nữa ta có dùng hết đâu?

Rồi lấy trong túi ra một chiếc hộp mở ra đặt lên đầu gối.

Một mùi hương tỏa ra rất dễ chịu khiến Hoa Thiên Hồng sáng khoái hẳn lên, chàng thán phục nói :

- Thật đúng là linh dược tiên thảo. Mẹ hãy cố tiết kiệm, chỉ dùng ít thôi nha.

Hoa phu nhân gật đầu :

- Vị Ngọc Đình cô nương đưa tặng linh dược này cho con, thật là nghĩa cử đáng kính phục. Xem ra chuyện về Kim kiếm là không giả, tiếc rằng thanh Hùng kiếm có hiện không có ở đây...

- Mẹ cần dùng thanh kiếm đó làm gì?

- Hữu dụng lắm chứ... nhưng dù sao cũng không có, chẳng cần nói nữa... Con há miệng ra...

Hoa Thiên Hồng nghe lời, Hoa phu nhân dùng móng tay chọc một lỗ nhỏ ở cuống lá, từ đó ứa ra một thứ nhựa màu trắng.

Phu nhân nhỏ vào miệng Hoa Thiên Hồng.

Thiên niên Linh chi chỉ dài mấy tấc có ba nhánh nhỏ, chỉ được chừng mười giọt mủ trắng mà thôi, chỉ một lúc là hết.

Khoảnh khắc chiếc lá khô quắt lại.

Hoa phu nhân bỏ lại cành Linh chi vào hộp đưa cho Hoa Thiên Hồng cười nói :

- Hãy tĩnh tọa vận công đi.

Hoa Thiên Hồng cất hộp vào túi, theo lời mẫu thân nhắm mắt vận công.

Triệu Tam Cô xem một lúc rồi đến ngồi xuống gần đó.

Hoa phu nhân lấy trong túi ra cuốn sách mỏng cúi đầu đọc.

Qua chừng nửa thời thần sắc mặt tái mét của Hoa Thiên Hồng dần dần có huyết sắc, hơi thở cũng mạnh hơn.

Triệu Tam Cô mắt không rời khỏi Hoa Thiên Hồng, thấy tình trạng của chàng đã thay đổi, vậy mà Hoa phu nhân vẫn cúi đầu đọc sách chẳng để ý gì đến nhi tử.

Triệu Tam Cô lướt mắt sang, thấy Hoa phu nhân đang đọc chính là Si Vưu thất giải mà chính Triệu Tam Cô đoạt lại từ Hoa Thiên Hồng, định mắng cho một trận, nhưng lại sợ làm kinh động đến Hoa Thiên Hồng đang vận công điều tức.

Nhịn được một lúc, cuối cùng không nén nổi, dùng thuật Truyền âm nhập mật nói với Hoa phu nhân :

- Dược tính đã phát, sao ngươi không xem Tinh nhi thế nào?

Hoa phu nhân ngẩng đầu lên nói :

- Chúng ta không biết cách phục Linh chi, cũng không biết loại linh dược này có phù hợp với độc tố của Đan Hỏa Độc Liên hay không, phản ứng thế nào, chỉ đành trông chờ vào thiên ý thôi...

Triệu Tam Cô nổi giận nói :

- Nhưng ít ra người cũng phải nhúc nhích chân tay, kiểm tra mạch tượng nó thế nào chứ?

Hoa phu nhân cười đáp :

- Được lão thái ái hộ, Tinh nhi thật là có hồng phúc.

Nói rồi đặt tay lên đỉnh đầu Hoa Thiên Hồng, thất huyết vận hành rất nhanh, thực khí lưu chuyển cũng nhanh, ngoài ra không có gì dị dạng.

Qua một lúc, Hoa Thiên Hồng riu mắt lại, mơ màng nói :

- Mẹ, con buồn ngủ quá...

- Vậy thì con ngủ đi.

Triệu Tam Cô nhấp nhồm đứng lên, lắc đầu ngán ngẩm nói :

- Người thật tâm tưởng sắc đá, ta đến là thần phục.

Hoa phu nhân định nói gì, chợt quét mắt sang đỉnh núi đối diện.

Từ hướng Đông bắc có một đám người đang kéo đến. Vì khoảng cách còn xa nên không rõ.

Triệu Tam Cô hiện đầy sát khí, rít lên :

- Lão bà bà nếu không đại khai sát giới, thề không làm người.

39. Chương 39: Miêu Nữ Dạng Độc

Đoàn người đến gần hơn, Hoa phu nhân chú mục nhìn rồi nói :

- Trong đoàn có Hoa Vân, tất là đồng đạo võ lâm.

Triệu Tam Cô nhìn kỹ, bấy giờ mới nhận ra Hoa Vân đi đầu, sau đó còn mười mấy người, nam có, nữ có, trẻ già bất nhất.

Qua một lúc, đoàn người đã đến bờ đối diện.

Chỉ thấy Hoa Vân lưng đeo một giỏ mây lớn, đi sau một vị sư đầu đà bận tăng bào trắng, râu tóc bạc xóa, tay cầm Thiết Nha sảo, chính là Từ Vân đại sư.

Tiếp đó là một trung niên nhân cụt tay, lưng đeo trường kiếm, đó là Thương Tu Khách.

Trong đoàn còn có Kim Sa Chưởng Tàn Bách Xuyên, nhi tử là Tàn Ngọc Long.

Ngoài ra còn có ba thiếu nữ ăn vận theo lối người Miêu, sau đó là một huyền y thiếu nữ.

Đi cuối cùng là một đôi phu phụ trong Tổng thị tam hổ và Vong Mệnh Hổ Tổng Liêu và Vô Nha Hổ Tổng lão bà.

Ba vị Miêu nữ cười nói lãnh lớt, trong khi đó huyền y thiếu nữ đi sau lại có vẻ ưu tư lạ thường.

Phút chốc đoàn người đã lên đến thạch lương, mười mấy cặp mắt nhìn vào cổ động.

Hoa phu nhân đứng dậy bước ra đón.

Bà đã được Hoa Thiên Hồng kể rõ lai lịch từng người, trong đó phân nửa đã là bằng hữu ngày xưa, nửa còn lại là đồng đạo kết giao với Hoa Thiên Hồng sau này.

Hoa phu nhân nghĩ rằng mọi người đều biết rõ cuộc huyết chiến tử vong sắp xảy ra vậy mà còn đến gánh chia hoạn nạn, trong lòng vô cùng cảm động.

Bà ta vẫy tay cười nói :

- Đại sư, Thương Tu huynh, Tần huynh...

Từ Vân đại sư đáp thay cho cả bọn :

- Phu nhân khỏe chứ! Thái Sơn còn vững, bọn cô hồn vô chủ ta có thể yên tâm rồi.

Chợt ba vị Miêu nữ đồng thanh kêu lên :

- Tiểu Hoa.

Triệu Tam Cô cầu nhào :

- Tên tiểu quỷ này đi đâu cũng lưu tình, sao lắm bằng hữu thế?

Hoa phu nhân mỉm cười :

- Tiểu nhi đang mệt, không thể ra nghênh đón...

Quần hiệp nghe nói Hoa Thiên Hồng “đang mệt” chợt bước nhanh hơn, giầy lát sau đã đến trước động.

Ba vị Miêu nữ bản tính hồn nhiên không đa lễ như người Hán, thấy Hoa Thiên Hồng nằm thiêm thiếp liền đến ngồi vây quanh, người xoa đầu, người sờ mạch, lại có một cô mở cúc áo xem thương thế trên ngực chàng.

Người một tiếng, kẻ một câu lao xao nhặng nhị cả lên.

Từ Vân đại sư không biết tiếng Miêu, lo lắng hỏi :

- Phu nhân, hiền diệt thế nào rồi?

- Thương thế của nó nguyên không nhẹ, may có một cành Thiên niên Linh chi vừa cho uống xong, bây giờ nó đang ngủ.

Từ Vân đại sư cả mừng nói :

- Thiên niên Linh chi là vật bách thế khó gặp. Được Linh chi ấy đủ thấy phúc dày.

Rồi bước qua xem tình trạng của Hoa Thiên Hồng.

Hoa phu nhân chấp tay nhìn Thương Tu Khách và Tần Bách Xuyên nói :

- Tiểu nhi khờ dại hay sinh sự làm phiền hai vị nhiều, xin bỏ qua cho...

Tần Bách Xuyên xua tay cười nói :

- Phu nhân chớ nên khách khí. Người có chí khí chẳng lo phải nên cao. Toàn gia lão hủ được Tinh nhi chiếu cố nhiều, nay giao tình không thua cốt nhục, chưa nghĩ đến lời nói cảm tạ nữa.

Rồi quay lại nói to :

- Ngọc Long, Phụng nhi. Mau đến bái kiến Triệu lão tiên bối và Hoa phu nhân.

Tần Ngọc Phụng và huyền y thiếu nữ liền đến trước mặt Triệu Tam Cô và Hoa phu nhân thi lễ.

Triệu Tam Cô chăm chú nhìn huyền y thiếu nữ, nghĩ thầm: “Nha đầu này đoan chính văn nhã, chính là vợ hiền dâu thảo khó cầu. Bạch Quân Nghi trừ mỹ sắc ra, không có điểm nào có thể sánh với nha đầu này được”.

Hoa phu nhân tuy cũng để ý đến Tần Ngọc Phụng, nhưng trước mắt còn nhiều việc đáng lo hơn, sự tồn vong đang kề cận nên không muốn tính chuyện xa xôi, cười nói :

- Lệnh sư chuyên tâm hành thiện, không can dự vào chuyện ân oán giang hồ. Cô nương chuyển này đến đây có được lệnh sư cho phép không?

Tần Ngọc Phụng cung kính trả lời :

- Gia sư vốn từ lâu kính trọng phu nhân, lần này cho Phụng nhi và ba vị sư tỷ đến đây, một là do ba vị sư tỷ khẩn cầu, hai là ưu ái Hoa thể huynh nên quan tâm đến chuyện Đan Hỏa Độc Liên trong người chàng muốn biết ra sao, ba là muốn các vị sư tỷ trợ giúp phu nhân.

Hoa phu nhân cảm kích nói :

- Vô lâm Trung Nguyên vẫn cho lệnh sư bàng quan thể sự, ai biết lệnh sư lại có lòng khoan hòa từ bi đến thế.

Tần Bách Xuyên nhìn sang ba vị Miêu nữ xúm quanh Hoa Thiên Hồng cười nói :

- Ba vị cô nương kia là Miêu Linh tam tiên, xem thì còn trẻ, nhưng võ công không phải tầm thường thủ đoạn dụng độc lại xuất thần nhập hóa. Hai ngày trước đã từng làm mấy tên cao thủ Thông Thiên giáo kinh hồn táng đờm, chắc đến nay vẫn còn run run.

Nói đến đó bỗng thích chí cười to.

Triệu Tam Cô cười khùng khục một tràng, xong mới hỏi :

- Tần Uyển Phụng theo Cửu Độc Tiên Cơ đã được một năm, bản lĩnh dụng độc tất cũng không kém?

Tần Uyển Phụng lắc đầu đáp :

- Phụng nhi chưa học dụng độc.

Hoa phu nhân gật đầu :

- Đệ tử mới nhập môn, trước tiên nên học võ công là tốt...

Tần Uyển Phụng đỏ mặt cúi đầu khẽ đáp :

- Phụng nhi cũng chưa học võ công...

Tần Bách Xuyên cười hô hô nói :

- Nha đầu này chuyên học được liệu, tương lai có thể là Giải Độc đại sư mất.

Tần Uyển Phụng nghe cha nhạo lại càng thẹn, đỏ mặt đến tận mang tai, đầu cúi thấp mãi xuống.

Hoa phu nhân nghĩ thầm: “Đan Hỏa Độc Liên hiện chưa ai giải được. Tần Uyển Phụng không màng võ công, chuyên nghiên cứu được liệu đương nhiên là vì Tình nhi. Tình ý đó thật đáng cảm động”.

Ý nghĩ chợt quay về hiện tại, nói :

- Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử vừa đến đây, nói rằng chúng vừa bắt giữ Bàn Hối và Tống Lăng, đến thương lượng lấy giải độc đổi người, Phụng nhi hãy đến cầu ba vị sư tỷ xin giải được để sớm mang họ về.

Tần Uyển Phụng “dạ” một tiếng rồi đến gặp Miêu Linh tam tiên.

Bấy giờ Lê Hoa Tiên Tử quỳ xuống trước Hoa Thiên Hồng gọi :

- Phụng nhi mau đến xem có phải tiểu Hoa đã phục Linh chi tiên được rồi không?

Hoa Thiên Hồng vẫn ngủ say. Miêu Linh tam tiên xoay trở thế nào chàng cũng không hay biết.

Tần Uyển Phụng quỳ xuống xem mạch, sau đó lại xem đầu lưỡi và móng tay rồi trầm ngâm nói :

- Mạch tượng bình thường, thực khí thông sướng... không có triệu chứng trúng độc.

Liên Hoa Tiên Tử nói :

- Cái đó ta cũng biết. Nhưng vì sao gã ngủ say không tỉnh?

- Chắc rằng do được lực.

- Người có tin chắc không? Có thể tiểu Hoa đã bị lừa, uống phải một thứ lá gì bậy bạ nào đó?

Tần Uyển Phụng nghe vậy biến sắc, lúng túng nói :

- Để Phụng nhi đi hỏi phu nhân...

Lan Hoa Tiên Tử chợt cười vang nói :

- Phụng nhi đừng sợ. Chúng ta trêu ngươi đó. Trong túi tiểu Hoa vẫn còn Linh chi, đúng là thứ tiên dược đó không sai đâu.

Lê Hoa Tiên Tử và Tường Vi Tiên Tử cùng cười lên khanh khách :

- Phụng nhi học được liệu gì thế chứ? Chỉ sợ không lĩnh hội nổi y bát của sư phụ đâu.

Tần Uyển Phụng đỏ mặt nói :

- Phụng nhi mới học được một năm, nên chưa biết được nhiều mà...

Chợt thấy Hoa phu nhân và mấy vị tiền bối đến liền nói với ba vị sư tỷ về yêu cầu của phu nhân.

Lan Hoa Tiên Tử nghe xong lấy một chiếc bình nhỏ dốc một ít thuốc bột gói vào giấy cẩn thận trao cho Tần Uyển Phụng. Nàng liền chuyển sang cho Hoa phu nhân.

Sau khi thảo luận, Vong Mệnh Hồ Tổng Liêu và Hoa Vân được cử đi đem giải dược đổi Bành Bái và Tổng Lăng về.

Từ Vân đại sư báo tin với Hoa phu nhân rằng những nhân vật trong bạch đạo còn sống sót ở Bắc Minh hội năm xưa đang ẩn dật trên giang hồ nghe tin sắp tổ chức Tế Vong đàn đang tiến về đây, trong đó có Tiêu Dao Tiên Chu Đồng và một số nhân vật khác.

Hoa phu nhân lặng đi hồi lâu, lòng đầy cảm kích.

Một nhân vật đó không tiếc mạng sống của mình, vì chính khí vô lâm, vì công nghĩa tư cừu mà quyết không đội trời chung với quần tà hắc đạo.

Mỗi người đều biết rõ mười năm nay đạo tiêu ma trường. Những anh kiệt vô lâm chỉ còn thừa mấy người, luôn luôn bị quần tà vây diệt nên thế lực ngày càng giảm.

Trong khi đó thanh thế quần tà hắc đạo ngày càng mạnh, đặc biệt là Giang hồ Tam đại.

Phía hiệp nghĩa chỉ là tàn binh bại tướng, so với năm xưa còn kém xa, không phải là đối thủ của quần tà.

Trong trận chiến đẫm máu sắp xảy ra, tiền đồ hết sức ảm đạm, hy vọng sống sót hầu như không còn. Điều này bất cứ ai cũng tiên liệu đến rồi.

Chỉ có một hy vọng nhỏ là trong Thông Thiên giáo có vị Ngọc Đỉnh phu nhân Hưởng Hoa có tiềm phục, đó là nhi nữ của Nhất Kiếm Cái Thế Hưởng Đông Lai ngày xưa.

Vị Ngọc Đỉnh phu nhân đó đã giết nhi tử của Phong Vân hội chủ Nhậm Huyền, không biết nắm được tiềm lực bao nhiêu, tuy chỉ là hy vọng mong manh nhưng cũng là quần hiệp thêm phần phấn kích.

Gần tối, Hoa Vân, Bành Bái, Tổng Lăng và Tổng Liêu trở về, còn mang theo mấy túi lương khô lớn.

Ăn tối xong, Hoa phu nhân bảo Hoa Vân :

- Người sẽ nghỉ ở ngay đầu thạch lương. Kể từ này về sau chúng ta cần đủ lương thực, bảo tồn thế lực ít ra là trong bốn năm ngày. Nếu phát hiện địch tích thì phải cảnh báo ngay.

Hoa Vân cúi người lĩnh mệnh.

Chợt Lan Hoa Tiên Tử cười nói :

- Hoa phu nhân, nếu phải thức canh suốt đêm thì lao lụy quá. Hay để chúng tôi thi thố chút bản lĩnh bố trí tiềm phục, tránh một người khỏi phải tổn sức...

Hoa phu nhân gật đầu, cười nói :

- Phải, cô nương là đại đệ tử của Cửu Độc Tiên Cơ, danh sư xuất cao đồ, tất vô cùng lợi hại. Vậy dám nhờ cô nương thi triển tuyệt nghệ, chúng tôi cũng được khai nhãn giới.

Miêu Linh tam tiên vô cùng phấn chấn cùng đứng lên đi về phía thạch lương cách đó chừng mười trượng.

Chúng nhân nổi tính hiếu kỳ cùng theo sau, chỉ còn Tần Uyển Phụng và Tống thị tam hỉ ở bên Hoa Thiên Hồng.

Chỗ này nằm chính giữa hai mỏm núi cao, phía dưới là khe sâu trăm trượng vô cùng hiểm trở, thạch lương giống như một thanh xà bằng đá của thiên nhiên tạo dựng bắc qua hai mỏm núi đó, là độc đạo duy nhất nối liền hai đỉnh núi hiểm trở.

Thạch lương chỉ rộng chừng một thước, đi trên đó nhìn xuống khe sâu thăm bên dưới không khỏi rợn người.

Miêu Linh tam tiên đưa mắt lượng định địa thế bước lên thạch lương.

Chúng nhân đứng lên đỉnh núi nhìn sang.

Miêu Linh tam tiên mỗi người chọn một địa điểm.

Lan Hoa Tiên Tử ở ngay bên này cách chúng nhân chừng ba trượng, Lê Hoa Tiên Tử thì đứng ngay giữa thạch lương, còn Tường Vi Tiên Tử đến phía dốc đối ngạn chỗ mút thạch lương phía bên kia, cạnh một đồng đá.

Người nào muốn sang, bước lên thạch lương tất phải đặt chân lên đồng đá đó.

Từ Vân đại sư thấy vậy vuốt râu cười nói :

- Chọn địa thế như vậy thật là lợi hại.

Chợt Tường Vi Tiên Tử gọi to :

- Đại sư tỷ, nhị sư tỷ, chuẩn bị xong cả rồi chứ?

Nhị sư tỷ Lê Hoa Tiên Tử đứng giữa thạch lương trả lời :

- Xong.

Rồi vung tay.

Cả ba người phi thân trở lại sườn dốc nhẹ nhàng như ba cánh én.

Chúng nhân ngơ ngác nhìn nhau. Ai nấy đều ngạc nhiên tự hỏi rằng sao mình không thấy Miêu Linh tam tiên động tay động chân gì mà sao đã bố trí xong độc trận?

Lê Hoa Tiên Tử nhoẻn miệng cười nói :

- Chỉ là chút thủ thuật nhỏ, xin phu nhân chớ cười.

Hoa phu nhân nghĩ thầm: “Ta từng trải giang hồ không ít, nhưng phải nhận rằng thủ pháp của những vị cô nương này quả là cao minh”.

Chợt nghe Triệu Tam Cô hỏi :

- Lão bà ta thấy các người có bố trí gì đâu? Nếu có người xông qua thạch lương thì sao?

Tường Vi Tiên Tử cười khanh khách trả lời :

- Trên đồng đá cuối thạch lương tôi đã dùng một thủ thuật nhỏ. Dù người có công lực cao thâm đến đâu, chỉ cần giẫm chân lên đồng đá đó cũng ngã xuống ngay.

Triệu Tam Cô hoảng kinh nói :

- Nếu có người ngã xuống vực sâu trăm trượng kia, chẳng là tan xương nát thịt hay sao?

Tường Vi Tiên Tử lắc đầu :

- Không phải hoàn toàn như thế. Nếu những người có võ công thâm hậu, hoặc cảnh giác trước thì có thể vượt qua được quan này. Nhưng hôm nay gió to quá, công hiệu giảm nhiều. Ngày mai cần bố trí lại.

Triệu Tam Cô hỏi :

- Thế còn nhị cô nương?

Lê Hoa Tiên Tử cười đáp :

- Chỉ những cao thủ cao cường nhất đương đại mới mong qua được quan này. Có thể ngưng bế hô hấp một lúc thì có thể qua được quan thứ nhất, nhưng đến quan này thì không được.

Hoa phu nhân hỏi :

- Vậy còn Lan Hoa Tiên Tử?

Lan Hoa Tiên Tử trả lời :

- Bố trí quan này là Cửu Độc tán, đó là một độc chất độc bộ vô lâm, ngay cả gia sư cũng chỉ bắt đắc dĩ mới cho một ít. Độc vật này chỉ do gia sư luyện nên, theo lão nhân gia nói thì không có giải được.

Hoa phu nhân trầm ngâm nói :

- Nếu vậy thì độc vật này vô cùng lợi hại. Nhưng lại sợ rằng lỡ ra có đồng đạo vô lâm đến đây vô tình giẫm phải...

Lan Hoa Tiên Tử lo lắng hỏi :

- Vậy thì làm thế nào? Hay nên thu lại?

Triệu Tam Cô nói to :

- Chẳng cần đâu. Thà chết một vài người trong đồng đạo, cứ để diệt sạch bọn tặc nhân kia đã.

Mọi người nghe vậy đều cười vang.

Hoa Vân nói :

- Để lão nô qua bên kia thạch lương thủ giữ. Nếu có đồng đạo sẽ dẫn sang đây.

Hoa phu nhân gật đầu :

- Đêm nay đành phải tạm như thế vậy. Ngày mai chúng ta sẽ tìm cách thông báo cho đồng đạo biết. Người có nhớ nơi bố trí không?

Lan Hoa Tiên Tử nói :

- Cái đó không lo, để tôi chỉ cho.

Rồi đưa cho Hoa Vân một viên thuốc giải độc cho hai thứ độc của Tường Vi Tiên Tử và Lê Hoa Tiên Tử bố trí rồi dắt Hoa Vân đi tránh nơi mình đã rắc Cửu Độc tán.

Đêm đó trôi qua yên tĩnh không xảy ra biến cố nào.

Nhưng gần sáng Hoa phu nhân chợt phát hiện thấy phía bên kia thạch lương chợt xuất hiện hai bóng người.

Bà nghĩ bụng: “Không biết là đồng đạo hay địch nhân? Hoa Vân có phát hiện được chúng không?”

Phút chốc hai nhân ảnh đã đến gần thạch lương, nấp vào sau một phiến đá, điệu bộ có vẻ lén lút.

Chợt nghe Triệu Tam Cô phía sau thấp giọng :

- Chắc là tặc nhân rồi... Chúng ta chờ xem độc trận của Miêu Linh tam tiên công hiệu như thế nào...

Thì ra bà ta cũng đã phát hiện ra hai người đó.

Chúng nhân phần lớn đã thức dậy, nghe Triệu Tam Cô nói thấy đều nhìn sang bên kia.

Lúc đó trời còn chưa sáng hẳn.

Lê Hoa Tiên Tử nhìn sang không thấy gì, hỏi :

- Hoa phu nhân, có địch nhân xuất hiện ư?

Hoa phu nhân gật đầu :

- Có hai tên vừa ẩn người sau phiến đá bên kia thạch lương đó.

Chợt thấy một nhân ảnh bước ra khỏi chỗ nấp bước tới thạch lương, dừng lại chốc lát nơi đồng đá, nơi Tường Vi Tiên Tử bố trí quan thứ nhất.

Chợt thấy người đó rung mình một cái rồi vội vàng quay lại, loạng choạng muốn ngã.

Chắc rằng hắn đã nhiễm phải độc tán.

Hoa Vân lập tức hiện ra quát to :

- Tặc tử ở đâu đến? Đứng lại ngay.

Rồi lão đưa thuốc giải lên miệng rồi đâm bổ đến đối phương.

Người kia nghe tiếng quát bất ngờ, hai chân chợt nhuyễn đi, lão đảo ngã xuống.

Tiếng kêu kinh hoàng vang lên trong đêm tối nghe phải rợn người. Người kia ngã xuống vực thăm trầm trượng, tiếng rú vẫn vang lên hồi lâu chưa dứt.

Nhân ảnh kia từ sau phiến đá rời khỏi chỗ nấp bỏ chạy vòng mạng về phía sau.

Tiếng kêu làm Hoa Thiên Hồng tức tỉnh, mơ màng cất tiếng hỏi :

- Mẹ, chuyện gì thế?

Hoa phu nhân quay lại trả lời :

- Có một tên tiểu tặc rơi xuống vực.

Triệu Tam Cô vội hỏi :

- Tinh nhi thấy trong người có khó chịu không? Thử đề khí xem?

Hoa Thiên Hồng cười đáp :

- Đa tạ lão tiên bối quan tâm...

Đột nhiên phát hiện thấy xung quanh mình có rất nhiều người nam nữ lão ấu đủ cả, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, người tự nhiên tỉnh hẳn.

Chàng bật mình đứng dậy, không ngờ vút mình lên cao tới một trượng.

Từ Vân đại sư thấy vậy cười nói :

- Ngã Phật từ bi. Quả nhiên Hoa công tử bị cực thái lai, chuyển họa thành phúc.

Hoa Thiên Hồng không hiểu ý đại sư muốn nói gì, chấp tay kính cẩn thi lễ với mọi người.

Miêu Linh tam tiên cũng cười khanh khách, vui vẻ nói :

- Tiểu Hoa hay thật. Khi nào chúng ta gặp người cũng thấy người ngủ.

Hoa Thiên Hồng cười hỏi :

- Tiên nương có khỏe không? Suốt năm không gặp, tiểu đệ rất nhớ lão nhân gia.

Lan Hoa Tiên Tử nói :

- Sư phụ quan hoài người lắm, nếu không chẳng đã cho chúng ta đến đây đâu.

Lê Hoa Tiên Tử tiếp lời :

- Tiểu Hoa, Phụng nhi chỉ chuyên tâm nghiên cứu dược liệu chỉ mục đích chữa trị Độc liên cho người, không ngờ người gặp kỳ duyên mà bình an vô sự, thành ra bao nhiêu tâm lực của nó uống phí quá.

Hoa Thiên Hồng nhìn Tần Uyển Phụng. Bốn mắt giao nhau khiến cả hai cùng thẹn đỏ mặt, nhưng chỉ một cái nhìn ngắn ngủi đó cũng đủ nói lên vạn ý tình.

Bấy giờ trời đã sáng rõ.

Hoa Thiên Hồng tránh ánh mắt Tần Uyển Phụng, nhìn sắc trời hỏi :

- Mẹ, hôm nay đã là ngày mấy rồi?
- Mười một rồi.

Hoa Thiên Hồng chợt trở nên lo lắng :

- Mẹ, chỉ còn ba ngày nữa là đến lễ Tế Vong đàn rồi. Chúng ta nên có kế hoạch gì...

Hoa phu nhân gật đầu :

- Mọi người vừa đến hôm qua, chờ người tỉnh dậy rồi cùng bàn luận thế.

Hoa Thiên Hồng đột nhiên nghiêng răng nói :

- Quyết không thể để xảy ra Bắc Minh hội lần nữa.

Nghe nhắc đến Bắc Minh hội, mọi người chợt lặng đi.

Một lúc Từ Vân đại sư hỏi :

- Hoa công tử cho rằng Giang hồ Tam phái có thể liên thủ với nhau không?

Hoa Thiên Hồng đáp :

- Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Chúng tất sẽ liên minh.
- Bần đạo muốn nghe công tử lý giải.
- Văn bối còn nhỏ, kiến thức thiên bạc sợ suy tính không chu đáo, mong các vị tiền bối chỉ dạy thêm cho. Tuy nhiên trong việc này văn bối tin rằng đại sư và các vị tiền bối cũng đã rõ.

Hoa phu nhân nói :

- Người vừa rồi tiếp xúc nhiều với Giang hồ Tam phái, cứ nói ra quan niệm của mình để các vị tiền bối cân nhắc.

Hoa Thiên Hồng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Giữa Giang hồ Tam phái vẫn tồn tại nhiều mâu thuẫn, trong đó quan trọng nhất là việc Nhậm Bằng bị giết, sau đó là thanh Kim kiếm. Văn bối cho rằng lời Ngọc Đỉnh phu nhân không sai, còn một thanh Kim kiếm ở ngay trong thanh Bàn Long bảo kiếm của Thông Thiên giáo chủ.
- Nếu chuyện đó là thật thì chúng ta nên làm gì?
- Văn bối cho rằng chúng ta sẽ tìm cách chứng minh chuyện này ngay Tế Vong đàn, lúc đó đương nhiên Thiên Ất Tử không thể chối cãi hành vi của mình, hai phái kia không thể liên minh với hắn nữa, rất có thể còn nảy sinh xung đột.

Từ Vân đại sư nói :

- Chẳng lẽ chỉ một thanh Kim kiếm nhỏ bé mà có uy lực đến thế?

Hoa Thiên Hồng đáp :

- Giang hồ truyền ngôn rằng Kim kiếm liên quan đến một pho võ công bí kíp. Người nào đoạt được bí kíp đó có thể luyện thành Nhất Kiếm Cái Thế như Hưởng Đông Lai, có võ công thiên hạ vô địch...

(Mất trang 142, 143)

... mười năm, nếm đủ mọi đau khổ thiếu thốn, sống chẳng ra người. Chỉ cần Kim kiếm xuất hiện, tất lão sẽ liều mạng tranh đoạt.

Từ Vân đại sư thở dài :

- Đó là nhược điểm phổ biến của người đời. Hoa công tử lý giải như thế không sai.

Hoa Thiên Hồng nói tiếp :

- Bạch Tiêu Thiên giam Chu Nhất Cuồng mười năm vẫn chưa đạt được mục đích, đối với Kim kiếm nhất định chưa hết hy vọng. Hận mười năm sống như dã thú, Chu Nhất Cuồng quyết không bỏ qua cho Bạch Tiêu Thiên. Oán cừu phải báo, đó là lẽ thường trong giang hồ. Nếu quả thật Kim kiếm nằm trong tay Thiên Ất Tử, cho dù Thần Kỳ bang và Thông Thiên giáo đã có minh ước, Bạch Tiêu Thiên vẫn không dỗi sức liều đấu với chúng ta vì còn lo bảo tồn lực lượng để cùng Thông Thiên giáo tranh đoạt Kim kiếm.

Thương Tu Khách gật đầu :

- Bọn tặc nhân thấy lợi quên nghĩa cũng là điều dễ hiểu.

Hoa Thiên Hồng nói tiếp :

- Ngoài ra nếu Nhậm Huyền thấy Kim kiếm xuất hiện ở Thông Thiên giáo tất nhận định Thiên Ất Tử là cừu nhân giết hại nhi tử của mình, sao có thể ngăn cản được hận thù? Khi đó nếu bang, hội, giáo vẫn cứ hợp lực liều mạng sống mái với chúng ta, thì đến nước đó chúng ta dù chết cũng chẳng còn chi hối tiếc nữa.

Triệu Tam Cô hỏi :

- Giả dụ Ngọc Đỉnh phu nhân hồ ngôn bất đạo, thanh Kim kiếm không có trong Bàn Long bảo kiếm của Thiên Ất Tử thì sao?

Lê Hoa Tiên Tử góp lời :

- Thiên niên Linh chi là vật chí bảo nghìn năm không thể mua. Nếu vào địa vị tôi, đã trao tiên dược ấy cho ai thì cũng sẵn sàng trao luôn tính mạng của mình, có đâu lại còn nói dối?

Tường Vi Tiên Tử gật đầu đồng tình :

- Đúng thế. Ngọc Đỉnh phu nhân chẳng có lý nào muốn hãm hại tiểu Hoa. Chuyện này rất nghiêm trọng, lẽ nào lại có thể khinh xuất mà hồ ngôn?

40. Chương 40: Hậu Sơn Luyện Kiếm

Thấy hai vị sư tỷ đều tỏ ý tán dương Ngọc Đỉnh phu nhân, Tàn Uyển Phụng tuy bụng không vui nhưng vẫn không tỏ ý phản đối, chỉ hỏi Hoa Thiên Hồng :

- Thiên Hồng, vị Ngọc Đỉnh phu nhân đó bao nhiêu tuổi?

Hoa Thiên Hồng bị bất ngờ, lặng người đi một lúc mới trả lời :

- Theo vẻ ngoài mà đoán thì mới hai mươi mốt hai mươi hai tuổi, Uyển Phụng hỏi để làm gì?

- Để tôi xem bà ta nói thật hay giả... Bà ấy xưng là phu nhân, chẳng lẽ đã có phu quân?

- Không có.

Triệu Tam Cô trầm nghĩ: “Các cô này thì bất chấp tất cả, miễn sao tranh đoạt được tình nhân của mình thì thôi”.

Chợt nhìn Hoa phu nhân hỏi :

- Hướng Đông Lai sống chết thế nào người biết không?

Hoa phu nhân đáp :

- Ngày xưa khi chúng tôi cứu được Hướng Đông Lai thì gân trên người ông ta bị cắt hết, võ công bị hủy, chắc không tránh khỏi tàn phế suốt đời. Nguyên Tư hộ giá ông ấy đến Tây Vực, sau đó bất tin tức, không biết bây giờ còn sống hay đã chết.

- Hẳn ngoài nữ nhi là Ngọc Đỉnh phu nhân ra còn có hậu nhân hoặc đệ tử gì không?

- Lúc đó Hướng Đông Lai vô cùng tuyệt vọng, không còn ý chí nữa. Nguyên Tư cùng ông ta đi mấy vạn dặm đến Tây Vực nhưng vẫn không làm ông ta phấn chấn lên được bao nhiêu. Mới đến Tây Vực thì Hướng

Đông Lai đem tặng một thanh Huyền Thiết kiếm rồi hai người từ biệt. Còn gia thất của ông ta thế nào, môn hạ đệ tử ra sao, ngay cả danh tánh thật, Nguyên Tư cũng không biết.

Triệu Tam Cô nói :

- Thì ra thanh Huyền Thiết kiếm của Tinh nhi dùng là do Hường Đông Lai tặng. Người này sao lắm bảo bối thế chứ? Huyền Thiết kiếm, Kim kiếm ngay cả Thiên niên Linh chi cũng có. Nhưng nhi nữ của Hường Đông Lai có Thiên niên Linh chi lại đem tặng cho người khác thì tất có khả năng chữa trị cho Hường Đông Lai khỏi bị tàn phế chứ?

Thương Tu Khách chen ngang vào :

- Sao lão bà không hỏi ngay Ngọc Đỉnh phu nhân có hơn không? Chúng ta đây làm sao biết được.

Triệu Tam Nương trợn mắt quát :

- Người định gây sự với lão bà ta ư?

Nói rồi vung trượng lên.

Thương Tu Khách hốt hoảng lùi lại nói mau :

- Không dám.

Bấy giờ Tần Bách Xuyên thấy tình thế căng thẳng liền đổi câu chuyện, nhìn Hoa Thiên Hồng hỏi :

- Thiên Hồng, nếu Kim kiếm có thật trong Bàn Long bảo kiếm của Thiên Ất Tử thì chúng ta phải làm gì để lộ ra cho mọi người thấy?

- Văn bối có nghĩ đến chuyện này. Nếu chúng ta chỉ dùng lời lẽ nhất định hẳn sẽ phủ nhận. Theo ngu ý của văn bối thì cần có người khiêu chiến với hắn làm gãy thanh Bàn Long bảo kiếm đó...

Chúng nhân chợt lặng đi, đưa mắt nhìn nhau, trong đầu có tìm ra một người có thể đảm nhiệm trọng trách đó.

Một lúc, Từ Vân đại sư đề xuất :

- Phu nhân, việc này tối quan trọng, xem ra phu nhân hãy đảm nhiệm trọng trách này mới mong thành công.

Hoa phu nhân trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu :

- Chiêu Ý xưa nay không dùng binh khí. Chưởng lực có thể giết được Thiên Ất Tử nhưng không thể hủy được Bàn Long bảo kiếm...

Triệu Tam Cô nói ngay :

- Vậy hay cứ giết bég hán đi, được tên nào hay tên ấy...

Từ Vân đại sư phản đối :

- Kế hoạch của chúng ta là vạch trần cho mọi người biết thanh Kim kiếm trong tay Thiên Ất Tử để chúng tặc nảy sinh mâu thuẫn, xảy ra ác chiến tranh đoạt, như vậy mới có nhiều hy vọng chiến thắng.

Chợt Thương Tu Khách góp lời :

- Đại sư khổ luyện bằng chiếc Thiết Nha sản tới mười mấy năm tất có thành tựu lớn, sao không thi triển tuyệt học của mình?

Từ Vân đại sư ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời :

- Bần tăng quả thật đã khổ luyện mười mấy năm trời chỉ mong đến hôm nay tận lực thi triển sở học. Tuy không thể lấy được mạng Thiên Ất Tử nhưng liệu một phen để chấn gãy bảo kiếm của lão yêu đạo, bần tăng tự tin không để nhục mệnh.

Triệu Tam Nương nói to :

- Như thế không được. Nếu đánh là phải đánh rớt ráo, một tên bỏ mạng mới thôi. Chẳng lẽ cũng mở lượng từ bi với bọn ác tặc đó để thành Phật.

Từ Vân đại sư nghiêm giọng :

- Vì đại nghĩa trên hết. Bần đạo đâu dám tham sinh úy tử. Chỉ vì Thiên Ất Tử chủ một giáo, lại chủ trì Tế Vong đàn. Dù sao bần tăng cũng chủ sự một phương, chỉ sợ dù khiêu chiến, Thiên Ất Tử chưa chắc đã dám ứng chiến.

Triệu Tam Cô nói :

- Người cứ chờ đến tổ tông mười tám đời của hần xem hần có chịu ứng chiến hay không?

Mọi người không ai nhịn được cười.

Hoa phu nhân nói :

- Việc này thật không dễ đâu. Thiên Ất Tử vốn giáo hoạt, lại là chủ tế. Nếu chưa phải bước tối hậu, hần sẽ không chịu xuất thủ đâu, mà phải những cao thủ khác.

Triệu Tam Cô ngắt lời :

- Nếu vậy, chuyện Kim kiếm, Ngân kiếm gì đó, chẳng phải nói suông thôi sao?

- Triệu lão thái đừng vội. Trăm người tất có sáng ý. Chúng ta suy nghĩ một lúc, thế nào cũng tìm ra biện pháp.

Lê Hoa Tiên Tử chợt nói :

- Tiểu Hoa, người có thể thắng được Thiên Ất Tử không?

Hoa Thiên Hồng đỏ mặt đáp :

- Tiểu đệ vô năng, tự xét không phải là địch thủ của hần.

Lê Hoa Tiên Tử thở dài nói :

- Thiên Ất Tử là một trong những cừu gia sát hại phụ thân người nên trước mặt mọi người hần không thể thoái thác. Hơn nữa người là tiểu bối, có thể hần tự tin mình tất thắng mà xuất trường cùng giao đấu với người cũng nên.

Hoa Thiên Hồng gật đầu :

- Nhị sư tỷ nói không sai. Tiểu đệ cũng rất muốn cùng hần liều một trận tử chiến, chỉ sợ nếu tiểu đệ bị bại ngay trận đầu thì hỏng mất đại sự.

Triệu Tam Cô phì cười vỗ ngực Ưng Đầu trượng xuống đất quát :

- Thuyền đã sắp cập bến, lẽ đâu lại dừng chèo? Ai còn nói linh tinh nữa lão bà ta sẽ cho một trượng.

Tần Bách Xuyên phấn chấn lên nói :

- Triệu lão thái nghĩ rất phải, cứ ngồi nói suông chẳng bằng hãy đứng dậy mà đi. Tranh thủ thời gian ba bốn ngày còn lại, mọi người nên luyện võ công tăng thêm bản lĩnh là thiết thực hơn hết.

Mọi người gật đầu tán thành, lập tức triển khai ra sau núi tập luyện.

Hoa phu nhân ngồi trên một phiến đá nhìn nhi tử luyện kiếm.

Hoa Thiên Hồng long hành hổ bộ, Huyền Thiết kiếm đâm đông chém tây, kiếm quang tạo ra một màn đen tuyền dày đặc với kiếm phong ràn rạt xem rất hùng tráng.

Lê Hoa Tiên Tử đến gần nói :

- Năm ngoái tại Phù Hương cốc, võ công của Tiểu Hoa còn chưa thắng được ta, vậy mà bây giờ xem lại, chắc rằng ta không đương nổi người năm mươi chiêu đâu.

Hoa phu nhân nói :

- Cô nương còn có tuyệt nghệ khác, tự nhiên võ công phải tăng tiến chậm hơn.

Tường Vi Tiên Tử cũng đến xem, cười nói :

- Phu nhân, tiểu Hoa chỉ dùng mười sáu chiêu kiếm pháp, vậy mà khi nào cũng thấy mới lạ, mỗi lúc một khác nhau. Nếu xem kỹ lại mười sáu chiêu này cũng đủ thành một pho kiếm pháp lớn vô cùng phong phú.

Hoa phu nhân đáp :

- Pho kiếm pháp này do tiên phu đúc kết võ học của bản thân. Tinh nhi vẫn còn chưa đạt đến những điều tinh túy bên trong đó.

Hoa Thiên Hồng luyện một lúc, định thu kiếm thỉnh giáo mẫu thân thì Thương Tu Khách xách kiếm xông tới quát to :

- Xem kiếm.

Hoa Thiên Hồng ngơ ngác thì kiếm đã chém xả vào, thế rất lợi hại. Chàng đành đưa Huyền Thiết kiếm lên đỡ.

Chớp mắt, Thương Tu Khách đã xuất chín mươi chiêu kiếm đều lợi hại, hiểm ác. Hoa Thiên Hồng phải cố gắng hết sức vẫn không sao chống đỡ nổi.

Thương Tu Khách trầm giọng :

- Tại Tế Vong đàn nếu ngươi muốn chấn gãy thanh Bàn Long bảo kiếm của Thiên Ất Tử thì cần phải thắng được ta trước đã.

Hoa Thiên Hồng nghĩ bụng: “Lão tiền bối này thật là hào khí. Ta không nên ngấp ngừng nữa kéo làm lão tiền bối này tức giận”.

Nghĩ đoạn xuất ra một kiếm nhằm vào trường kiếm của Thương Tu Khách chém sang.

Thương Tu Khách la lên :

- Có thể chứ.

Đồng thời mũi kiếm nhằm thẳng ngực Hoa Thiên Hồng múa lên như ánh chớp tạo thành một chùm hào quang.

Hoa Thiên Hồng kinh hãi nhảy lùi một bước dài tới hơn trượng cúi xuống xem, ngay ngực áo chàng bị kiếm đâm lủng gần hai mươi chỗ.

Hoa phu nhân cười nói :

- Chiêu “Chư Tiên Triều Kiến” thật lợi hại. Kiếm pháp của Thiên Ất Tử cũng không thể hơn thế được.

Thương Tu Khách nghiêm mặt nói :

- Phu nhân không rõ, Thiên lão tặc bản lĩnh đến đâu chỉ vài chiêu kiếm pháp đó? Muốn chấn gãy kiếm của hần, cần phải đoạt tiên cơ buộc hần phải liều đấu, chứ nếu trong đấu trường phải ứng phó bị động ấy thì không những không thu được kết quả mà còn không giữ được mạng mình, thì có ích gì?

Hoa Thiên Hồng đỏ mặt tía tai đáp :

- Văn bối nhất thời hồ đồ, bây giờ đã hiểu rồi.

Từ Vân đại sư chợt đến gần nói :

- Hoa phu nhân, bản tăng đã nghĩ rất nhiều. Võ công chúng ta đều do khổ luyện mà thành, mỗi ngày tích góp một ít nên tiến bộ rất chậm. Còn Hoa công tử trước đó có Đan Hỏa Độc Liên tăng nội lực, sau lại được Thiên niên Linh chi trợ thân pháp, tiềm năng thâm hậu, rất có triển vọng. Chúng ta nên chuyên tâm cùng giúp Hoa công tử đưa hết sở học truyền thụ tất mau thành tài.

Hoa phu nhân cảm động chấp tay nói :

- Đại sư rộng lòng từ bi, mẫu tử chúng tôi cảm kích bất tận.

Rồi chợt nghiêm giọng :

- Tinh nhi mau quỳ xuống.

Hoa Thiên Hồng vội bước đến trước mặt quỳ xuống phủ đầu nói :

- Hải nhi cung kính thỉnh giáo huấn.

Hoa phu nhân trầm giọng :

- Từ Vân đại sư và Thương tiền bối đều là hảo hữu của phụ thân chuyện trước đây, nay đều muốn con thành long thành phượng, nỗ lực luyện nghệ. Con cần cố gắng hơn nữa để khỏi phụ lòng hai vị tiền bối mới được.

Hoa Thiên Hồng hướng sang Từ Vân đại sư và Thương Tu Khách rạp đầu nói :

- Đa tạ hai vị tiền bối đã sủng ái.

Thương Tu Khách xua tay nói :

- Không cần phải khách khí. Người cứ dốc tận bản lĩnh, đánh bại ta sớm thêm khắc nào, mọi người tăng thêm lực lượng khắc đó, hy vọng thắng lợi cũng nhiều thêm.

- Văn bối sẽ nguyện tận lực, không dám lười biếng.

Chờ Hoa Thiên Hồng đứng lên, Thương Tu Khách liền vung kiếm tấn công ngay.

Hoa Thiên Hồng vội vung Huyền Thiết kiếm lên chống đỡ, không một chút lơ là sơ sẩy.

Hoa phu nhân quan sát cuộc chiến một lúc, chợt nói :

- Xuất Ký Vọng, Nhập Quy Vị, Hồng Phi Tại Thiên, Long Chiến Vu Dã.

Câu nói cực nhanh, Hoa Thiên Hồng không kịp nghĩ ngợi, chân di chuyển mấy bước, một kiếm đánh ngược lên, một kiếm quét ngang lại tiếp liền hai kiếm.

Đó là hai chiêu kiếm thứ mười một và mười hai mà Hoa Thiên Hồng chưa từng sử dụng.

Thương Tu Khách nghe Hoa phu nhân chỉ điểm cho nhi tử đã chợt dạ, trường kiếm vội công ra đã thấy Huyền Thiết kiếm của Hoa Thiên Hồng đánh tạt lên hóa giải kiếm chiêu của mình.

Lão vừa định biến chiêu đổi thức thì Hoa Thiên Hồng đã thi triển chiêu “Long Chiến Vu Dã” tạt ngang thất lưng.

Thương Tu Khách vội vàng lùi lại.

Từ Vân đại sư cười nói :

- Hoa phu nhân quả nhiên lợi hại. Bắn tăng cũng vào đây.

Hoa Thiên Hồng được mẫu thân chỉ điểm vừa chiếm tiên cơ thì chợt thấy ánh ngân quang lóe lên, tiếp đó là một áp lực áp xuống.

Chàng đã từng biết bản lĩnh của Từ Vân đại sư với Thiết Nha sơn có áp lực vạn cân nên không dám tiếp chiêu mà chao mình tránh, đồng thời công sang Từ Vân đại sư.

Từ Vân đại sư quát to một tiếng vung Thiết Nha sơn tiếp tục vỗ tới.

Thương Tu Khách hướng ứng ngay đâm sang một kiếm.

Hai người liên thủ hiển nhiên quy lực mãnh liệt vô cùng.

“Choang”.

Huyền Thiết kiếm bị Thiết Nha sơn nặng hơn và áp lực mạnh hơn làm chấn động bay lên, trong khi đó Thương Tu Khách không chút lưu tình đâm tiếp kiếm sang.

Hoa Thiên Hồng nhún mình nhảy lên chộp lại được thanh Huyền Thiết kiếm.

Từ Vân đại sư nói :

- Trong cuộc chiến, cả cha cũng không được nhường. Người có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ việc thi thố hết đi.

Hoa Thiên Hồng mím môi nói :

- Vãn bối đành thất lễ.

Vừa tiếp đất đã xuất một kiếm đâm vào Từ Vân đại sư.

Thương Tu Khách lạnh lùng nói :

- Nếu không thắng được ta và đại sư thì ở Tế Vong đàn không có chỗ cho người xuất đầu đầu.

Hoa Thiên Hồng nghiêng rằng xuất liền năm chiêu kiếm, những ánh chớp đen liên tiếp nhau phát ra vô cùng mãnh liệt công tới tấp vào hai vị tiền bối, dần dần đã lấy được thế quân bình, phần nào chiếm thượng phong.

Hoa phu nhân chợt nói :

- “Cửu Thiên Chư Lân”, “Khốn Thú Đấu Công”.

Hoa Thiên Hồng thấy Thiết Nha sản của Từ Vân đại sư vừa áp tới định thi triển chiêu “Cửu Thiên Chư Lân” thì nghe mẫu thân chỉ điểm vừa hợp ý mình, Thiết kiếm vung ngược lên rồi quét ngang vào cánh tay phải của Từ Vân đại sư, đồng thời tay trái vận “Khốn Thú Đấu Công” đánh sang Thương Tu Khách một chưởng.

Một trận sắt thép va chạm nhau loảng xoảng, Huyền Thiết kiếm và Thiết Nha sản chạm nhau tóe lửa, Từ Vân đại sư chùng người xuống, còn Hoa Thiên Hồng bị bức lùi một bước.

Huyền Thiết kiếm là vật chí bảo không gì chém đứt, nhưng Thiết Nha sản là Kim cương đại lực của Phật môn nên cả hai người đều thấy cánh tay tê đi nhưng binh khí lại không chút hề hấn gì.

Cùng lúc đó nghe “bịch” một tiếng, Thương Tu Khách bị trúng chưởng vào vai trái.

Nhưng khi chưởng vừa chạm tới áo đối phương thì Hoa Thiên Hồng đã bị Thiết Nha sản của Từ Vân đại sư đánh vào Huyền Thiết kiếm nên bị bức lùi, vì thế chưởng lực cũng hết đà, chỉ trúng nhẹ vào vai Thương Tu Khách.

Bấy giờ Từ Vân đại sư thu hồi binh khí định nghỉ một lúc thì Thương Tu Khách lạnh giọng nói :

- Đấu tiếp.

Trường kiếm lại công sang.

Ba người lại tiếp tục cuộc đấu.

Hoa Thiên Hồng thầm nghĩ: “Người khác tìm được một danh sư đã là may mắn lắm. Ta được phụ mẫu truyền nghệ, lại có võ học tuyệt thế, nay các vị tiền bối không tiếc sức bồi dưỡng, đích thân chỉ dạy trực đấu, ta nếu để phụ lòng họ thì thật không xứng đáng chút nào”.

Nghĩ đoạn hùng tâm chợt nổi, Huyền Thiết kiếm bay như rồng cuốn tranh đoạt tiên cơ bức Từ Vân đại sư và Thương Tu Khách phải lùi về chống đỡ, chàng vẫn không chút nường tay, chiêu chiêu cắn chặt, thức thức bí hiểm.

Lại qua ba mươi chiêu, Hoa Thiên Hồng vẫn tiếp tục giành chủ động.

Trong cơn kịch chiến, Từ Vân đại sư bỗng biến chiêu, Thiết Nha sản chuyển thế thi triển bí học xuất liền mấy chiêu khiến Hoa Thiên Hồng biến loạn không ứng phó được.

Từ Vân đại sư chợt hét lên một tiếng, Thiết Nha sản tiếp cận gài lấy thanh Huyền Thiết kiếm khiến Hoa Thiên Hồng bị khóa chặt không tiến thoái được nữa.

Từ Vân đại sư đại sư thu Thiết Nha sản về cười nói :

- Chiêu “Bồ Đề Vấn Đạo” này bản tăng phải phí mất hai tháng mới luyện được đắc tâm ứng thủ. Hoa công tử có thể nghĩ được cách phá giải hay không?

Hoa Thiên Hồng ngượng ngịu thu kiếm về đưa tay lau mồ hôi trán, khâm phục nói :

- Văn bối không nghĩ ra phải dùng chiêu thức nào mới phá giải nổi.

Nói xong đưa mắt nhìn mẫu thân dò hỏi.

Hoa phu nhân nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Chiêu “Bồ Đề Vấn Đạo” này của đại sư thật vô cùng thần diệu, Chiêu Ý cũng chưa nghĩ ra cách hóa giải.

Từ Văn đại sư cười kha kha nói :

- Đồng đạo thâm giao, phu nhân sao phải khiêm tốn?

Đột nhiên tỉnh ngộ thâm ý của Hoa phu nhân, nhìn Hoa Thiên Hồng bảo :

- Hoa công tử, lệnh đường làm như thế là phải. Mười sáu chiêu kiếm pháp của lệnh tôn huyền diệu lắm, cứ suy ngẫm tất sẽ có cách phá giải, chớ nên ý vào mẫu thân.

Chợt nghe Hoa Văn nói :

- Bây giờ đã quá Ngọ, xin chư vị nghỉ ngơi một lúc rồi dùng bữa đã rồi hãy luyện tiếp.

Lê Hoa Tiên Tử ngược nhìn trời hỏi :

- Tiểu Hoa, hôm nay có cảm thấy độc liên phát tác không?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu :

- Không có chút hiện tượng nào. Chắc Độc liên đã bị Thiên niên Linh chi hóa giải rồi.

Chúng nhân đều rất vui vẻ tìm nơi nghỉ ngơi.

Hoa Văn đã chuẩn bị xong đồ ăn thức uống, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả, chẳng chút nào để ý đến nguy cơ trước mắt.

Ăn xong, Hoa Thiên Hồng cầm ngay Huyền Thiết kiếm của mình cúi người nói :

- Nhị vị lão tiền bối, văn bối xin được tiếp tục thỉnh giáo, thế nào?

Thương Tu Khách hỏi :

- Người đã nghĩ ra được phương pháp nào để có thể phá giải nổi chiêu “Bồ Đề Vấn Đạo” của Từ Văn đại sư chưa?

- Văn bối nghĩ ra rồi. Để đối phó với chiêu đó, có thể sử dụng một chiêu “Ngự Diệt Vu Uyên”, tuy nhiên văn bối nội lực không đủ, dù có phá giải được chiêu “Bồ Đề Vấn Đạo” của đại sư nhưng nếu tiền bối lại xuất kiếm công vào thì văn bối không đương nổi.

- Vậy thì cầm chắc bại trận rồi sao?

- Nếu thật sự đối địch, văn bối sẽ thi triển một chiêu “Thiên Hà Tinh Tấn”, cùng đại sư lưỡng bại câu thương. Nếu đại sư lùi về hộ mệnh, văn bối có thể chuyển bại thành thắng.

- “Thiên Hà Tinh Tấn” là chiêu thứ mấy.

- Đó là chiêu cuối cùng trong pho kiếm pháp.

Hoa phu nhân thấy nhi tử đã có vẻ chừng chạc hơn trước nhiều, suy tính như vậy cũng hợp tình hợp lý nên quay sang Tần Ngọc Long và Bành Bái hỏi :

- Hai vị hiền đệ đạo này luyện công thế nào?

Tần Ngọc Long cúi mình đáp :

- Văn bối lâu nay cùng Thương Tu tiên bối luyện kiếm, hàng ngày còn được gia phụ luyện thêm về bộ pháp. Chỉ là tư chất kém cỏi nên tiến bộ rất chậm.

Hoa phu nhân gật đầu nói :

- Luyện võ công không phải một sớm một chiều mà có được thành tựu. Tàn hiền diệt được lệnh tôn và Thương Tu tiên bối chỉ dạy là tốt rồi.

Lại quay sang Bành Bái hỏi :

- Còn Bành hiền diệt thế nào?

Bành Bái trả lời :

- Văn bối luyện “Bích Lịch chương” của tiên sư.

Hoa phu nhân gật đầu nói :

- Lệnh sư là nhất đại hào hiệp, danh mãn thiên hạ. Tuy hiền diệt một mình du lãng giang hồ nhưng vẫn không làm mất hùng phong của sư môn, nếu lệnh sư dưới tuổi vàng có biết được cũng đã được an ủi.

Dừng lại một lát, lại tiếp :

- Tiêu Dao Tiên và lệnh sư có mối giao tình vong niên. Vị tiên bối đó có kỳ vọng vào hiền diệt, chuyển cho ta một pho bí kíp võ công nhờ chuyển cho người, lại còn nhờ ta truyền thụ võ học trong đó. Nếu hiền diệt chịu học, ta sẽ truyền thụ.

Bành Bái ngẩn người nhìn sang Hoa Thiên Hồng rồi thấp giọng :

- Văn bối bản lĩnh còn non kém, đến đâu cũng gặp thất bại. Được bá mẫu dạy cho thì còn gì bằng. Văn bối xin nguyện kiên tâm. Chỉ cần trả được mối huyết thù cho tiên sư, văn bối sẵn sàng làm mọi việc.

Hoa phu nhân trầm nghĩ: “Tiểu tử này tuy tính tình thô lỗ nhưng trung trực và khí khái. Ta sẽ truyền thụ “Si Vưu thất giải” cho nó cũng tốt”.

Thấm thoát ba ngày đã trôi qua, trong không khí luyện tập khẩn trương, nhìn lại đã chiều ngày mười ba tháng bảy.

Trong ba ngày khổ luyện, võ công của Hoa Thiên Hồng tăng tiến rất nhiều, có thể nói mỗi ngày nghìn dặm. Đó là nhờ tư chất võ học thiên bẩm và kỳ duyên được hai loại thần dược trong cơ thể chàng mà có thân pháp siêu phàm và nội lực thâm hậu.

Sau ba ngày, chàng có thể giữ bình thủ với bốn vị đại cao thủ là Từ Vân đại sư, Thương Tu Khách, Triệu Tam Cô và Hoa Vân trong suốt mấy trăm chiêu.

Tốc độ tăng tiến võ học của Hoa Thiên Hồng phải nói là kinh nhân, chỉ tiếc rằng đã là mười ba, tối mai là tiền tịch của cuộc đại chiến sinh tử.

Từ Vân đại sư phấn khích nói :

- Bây giờ có thể khẳng định Thiên Át Tử không thể đương cự nổi Huyền Thiết kiếm của Hoa công tử rồi.

Khi trăng mọc, họ vẫn tiếp tục ra hậu sơn luyện kiếm.

Ở thạch lương kể cả ngày và đêm đều để lại người thủ giữ.

Hôm đó có cả Miêu Linh tam tiên, Tàn Uyển Phụng, Tống gia mẫu tử đều ở lại bên sườn núi trước thạch lương cảnh giới. Lê Hoa Tiên Tử nháy mắt nhìn Tàn Uyển Phụng cười hỏi :

- Phụng nhi, người muốn gặp tiểu Hoa sao không theo phu nhân ra hậu sơn?

- Phụng nhi không muốn gặp đâu. Chàng luyện kiếm, đến chỉ làm phiền thôi.

Tường Vi Tiên Tử nói khích :

- Phụng nhi, ta thấy hai người cả năm đã không gặp nhau. Tiểu Hoa sao không thấy đậm đà tha thiết với người, thậm chí ít khi nói chuyện.

Tần Uyển Phụng lắc đầu :

- Thời gian quá gấp rút, Tế Vong đàn đã cận kề, vì thế tâm trạng của chàng rất trầm trọng, còn thời gian đâu mà trò chuyện.

Lê Hoa Tiên Tử nhìn Tống Lăng hỏi :

- Tống Lăng, người nói vị Ngọc Đỉnh phu nhân của Thông Thiên giáo đối với tiểu Hoa thế nào?

Tống Lăng ngập ngừng đáp :

- Tôi chỉ nghe hai vị tiểu đạo nói qua nhưng không rõ quan hệ giữa họ thế nào?

Tường Vi Tiên Tử ngắt lời :

- Có gì mà phải hỏi? Nữ nhân đó đã đưa Thiên niên Linh chi tặng cho tiểu Hoa, tâm ý thế nào đã rõ quá rồi còn gì?

Chợt nghe Vô Nha Hồ Tống lão bà giận dữ nói :

- Nữ nhân đó thật là đồ cú hôi lại đòi ăn thịt thiên nga. Hoa thiếu gia còn trẻ không chịu đựng nổi sự mê hoặc cám dỗ của thứ yêu tinh đó. Ngày mai tại Tế Vong đàn, Đại tiên tử hãy dùng chút thủ đoạn để giết yêu nữ đó đi là xong chuyện.

Trong thâm tâm Tống thị tam hồ, Hoa Thiên Hồng và Tần Uyển Phụng là đôi lương duyên trời se, đồng thời cả hai người đều là chủ của họ. Đương nhiên không thể chịu đựng nổi người thứ ba chen vào, nhất là người đó lại thuộc phe địch.

Tường Vi Tiên Tử nghe vậy tán đồng ngay :

- Đại sư tỷ, chủ ý đó thật là hay. Phụng nhi tính thật thà, lại không luyện võ, sau này nhất định chịu nhiều thiệt thòi. Vì thế nên phòng trước giết nữ nhân kia đi là tốt.

Tần Uyển Phụng lo sợ kêu lên :

- Ba vị sư tỷ không làm thế được đâu. Ngọc Đỉnh phu nhân là nhi nữ của Hướng Đông Lai tiền bối, là đồng minh của chúng ta.

Tường Vi Tiên Tử trừng mắt bảo :

- Người nói bây giờ thế? Mai đây con nha đầu kia nằm sờ sờ một bên phu quân người, chẳng lẽ người ngủ yên được sao? Trừ tình địch cho rồi, người còn lười thôi...

Miêu nữ tính cả ghen, chỉ cần nói được tất sẽ làm được.

Tần Uyển Phụng vốn chịu ảnh hưởng của Hoa phu nhân, chỉ sợ ba vị sư tỷ quyết giết cho được Ngọc Đỉnh phu nhân chỉ e lỡ mất đại sự.

Chính ngay lúc đó từ đầu bên kia thạch lương có một bóng người thướt tha yếu điệu vội vã đi đến phía họ.

Dưới ánh trăng rằm, nhân ảnh kia dừng lại chốc lát bên tấm bia đá.

Bóng người thiết tha yếu điệu kia chạy xộc đến trước tấm bia đá, đọc thấy tám chữ lớn :

- Nếu là bằng hữu, trước phải xưng danh!

Người đó ngẩng mặt nhìn trời rồi thốt lên thống thiết :

- Ta có được tính là bằng hữu không đây? Nếu ta tự nhận là bằng hữu, liệu chàng có thể chấp nhận cho không? Còn những người khác nữa? Có chê cười ta không?

Do dự hồi lâu, người đó ngưng mục chú thần nhìn sang phía đối diện.

Dưới ánh trăng, ngay giữa sườn núi có mấy nhân ảnh ngồi bên thạch lương, có vẻ như họ đều là nữ nhân.

Cuối cùng người đó nghiêng chặt răng quả quyết bước qua tấm bia đá, phóng mình về phía thạch lương.

Giữa sườn núi, Miêu Linh tam tiên đã sớm phát hiện thấy người kia đang đến, nhưng khoảng cách còn khá xa, hơn nữa ánh trăng lại chiếu phía sau người đó, vì thế không thể thấy rõ diện mạo.

Lê Hoa Tiên Tử thấp giọng nói :

- Hay thật! Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Vị Ngọc Đỉnh phu nhân mà không chờ được tới Kiện Tiểu đại hội mà vội đến đây tìm chết.

Lam Hoa Tiên Tử thêm :

- Chẳng trách nào tiểu Hoa chẳng bị mê hoặc chứ? Chỉ riêng đáng vẻ thướt tha quyến rũ kia đủ làm mê muội chúng sinh rồi.

Tường Vi Tiên Tử hỏi :

- Chúng ta chờ mụ trúng “Mê Hồn tán” cho rơi xuống tuyệt cốc sau đó tra khảo một trận mới xử tử, được không?

Tổng lão bà chợt chen lời :

- Như thế phải lắm! Nữ nhân kia quyến rũ mê hoặc Hoa thiếu gia vì thế cho nó rơi xuống thâm cốc trăm trượng cho phân thân nát cốt cũng đáng đời.

Lúc này nhân ảnh thiết tha kia đã qua khỏi tấm thạch bia lao thẳng về phía họ.

Lê Hoa Tiên Tử tức giận nói :

- Xem kìa! Thị qua tấm bia mà vẫn không chịu thông phục tính danh, cậy thế là tình nhân của tiểu Hoa mà xông vào một cách tự nhiên như thế, không coi ai vào đâu cả.

Bấy giờ nữ tử đã tới đồng đá, nơi Tường Vi Tiên Tử bố trí trận địa đầu tiên.

Trong hội kỳ, để đề phòng địch nhân xâm phạm, từ khi chấp tối Miêu Linh tam tiên đã mai phục bố trí ba quan trận.

Nữ tử kia đạp chân lên đồng đá liền hít phải “Mê thần dược phấn”.

“Mê thần dược phấn” tuy không lợi hại bằng “Mê Hồn tán” được mai phục ở quan thứ hai, vậy mà nữ tử kia đã không thể chịu đựng được, chỉ thấy thân thể nhũn dần rồi ngã xuống lăn về phía thâm cốc.

Tần Uyển Phụng thấy vậy kêu lên một tiếng, chợt nhớ lại tiếng la thảm của người hôm qua lòng chợt chạnh niềm trắc ẩn, cấp giọng :

- Ba vị sư tỷ, chúng ta hãy tới đó xem, hỏi rõ mọi chuyện rồi để cho người đó lui về là được.

Lê Hoa Tiên Tử nói :

- Nha đầu ngốc nghếch ọ! Có gì hay ho đâu mà phải hỏi? Chẳng lẽ ngươi còn định đi báii mụ làm tí muội để mụ giành hết...

Chợt nghe Lam Hoa tiên tử kêu lên :

- Ái chà! Thì ra mụ Ngọc Đỉnh phu nhân này chẳng phải tay vừa...

Nguyên nhân ảnh yếu điệu kia bị lăn đi một vòng chợt gượng định thần lại, rút ra một viên dược hoàn cho vào miệng, lát sau đứng lên bước qua đồng đá, tiếp tục tiến về phía trước.

Lê Hoa Tiên Tử hậm hực nói :

- Hảo! Nếu ngươi chịu thấu “Mê Hồn tán” ta mới phục ngươi!

Tần Uyển Phụng mở tròn đôi mắt, thấy nữ tử kia đi gần đến thạch lương, nghĩ đến “Mê Hồn tán” của nhị sư tỷ lợi hại thế nào, liền hoảng hốt kêu lên :

- Ngọc Đỉnh phu nhân, đứng lại!

Nữ tử nghe gọi quả nhiên dừng bước ngẩng đầu lên.

Lê Hoa Tiên Tử trừng mắt nhìn Tần Uyển Phụng, trầm giọng quát :

- Nha đầu này! Sao dám làm hỏng chuyện?

Lam Hoa tiên tử cười khanh khách nắm tay Tần Uyển Phụng nói :

- Đi nào! Ta xem vị phu nhân này rất đẹp, mọi người hãy đến xem!

Mọi người nháo nhác đứng lên cùng hướng cả tới thạch lương, đột nhiên Tần Uyển Phụng kinh ngạc kêu lên :

- A! Thì ra là cô ta!

Lam Hoa tiên tử hỏi :

- Ai vậy?

Tần Uyển Phụng thấp giọng :

- Bạch Quân Nghi!

Lê Hoa Tiên Tử nhú mày nói :

- Thật cầu không được, không ngờ...

Chưa dứt lời đâm bổ tới trước tiên.

Lam Hoa tiên tử và Tường Vi Tiên Tử vừa nghe người đang đến lại là Bạch Quân Nghi cũng tiếp bước theo.

Chợt nghe Tống lão bà nói bằng giọng the thé :

- Ba vị tiên tử đây! Tối nay dù có trời sập cũng diệt cho được cái tên tặc nữ đó.

Lê Hoa Tiên Tử đáp :

- Há phải chờ người nhắc?

Miêu Linh tam tiên bấy giờ đã tới sát thạch lương, chỉ còn cách Bạch Quân Nghi chiếc máng bằng đá này, trên đó đã bố trí sẵn “Mê Hồn tán” vô sắc vô vị. Song phương chỉ cách nhau vài trượng.

Dưới ánh trăng trong veo, dáng Bạch Quân Nghi đứng trác lập với bộ bạch y trắng ngần như tuyết như một tiên nữ.

Nàng thật xinh đẹp tuyệt trần, đẹp đến nỗi khó hình dung được, đồng thời lạnh lùng kiêu sa, lạnh lùng kiêu sa tới mức khiến người ta khó chịu.

Sắc đẹp của Bạch Quân Nghi hiển nhiên đều làm cho Miêu Linh tam tiên phải thẹn không bằng, tự nhiên lòng sinh ghen tị. Còn vẻ kiêu sa lạnh lùng khiến họ nảy sinh phản cảm, chợt hiện sát cơ.

41. Chương 41: Ôm Hận Quyên Sinh

Lê Hoa Tiên Tử lạnh giọng nói :

- Người có phải là Bang chủ của Thần Kỳ bang chủ, tên là Bạch Quân Nghi không?

Bạch Quân Nghi càng lạnh lùng hơn, giọng như tảng băng :

- Người nói đúng. Xem trang phục theo lối Miêu tộc, hình như các người đều là đệ tử của Cửu Độc Tiên Cơ?

Lê Hoa Tiên Tử mặt lộ sát cơ, cũng đáp lạnh lùng không kém :

- Miêu Linh tam tiên, chỉ là thứ vô danh tiểu tốt!

Dừng một lát hỏi :

- Sao người không ở bên sự che chở của phụ thân lại một mình dẫn thân đến chỗ này?

Bạch Quân Nghi hừ một tiếng ngạo nghễ nói :

- Bọn mọi kia, việc gì đến các người?

Lại hướng sang Tần Uyển Phụng lên giọng hách dịch :

- Tần Uyển Phụng! Sao còn chưa đến bái kiến ta?

Chợt Tổng bà bà tức giận quát :

- Tặc tiện nữ! Người là cái thá gì bắt tiểu thư ta phải chào hỏi người chứ?

Tần Uyển Phụng định lên tới nhưng thạch lương chỉ là một cái máng bước tự nhiên bằng trụ đá rất hẹp. Miêu Linh tam tiên đứng sát vai nhau mất lối nên nàng không lên lên được đành đứng phía sau ba vị sư tử, hời vọng lên :

- Bạch Quân Nghi, người tìm ta có việc gì chỉ giáo?

Bạch Quân Nghi khinh khỉnh đáp :

- Người chớ tự đề cao mình! Ta dù gặp chuyện gì cũng chẳng thêm tự mình tìm đến người đâu! Hãy đi mời Hoa Thiên Hồng đến đây, ta có chuyện cơ mật cần nói với chàng.

Tần Uyển Phụng và Miêu Linh tam tiên nghe nói cùng sửng sốt.

Lê Hoa Tiên Tử tưởng nghe nhầm, hỏi lại :

- Người định gặp ai? Thiên Hồng ư? Làm gì vậy?

Trong thâm tâm, Bạch Quân Nghi vẫn coi Tần Uyển Phụng là tình địch nguy hiểm nhất của mình vì thế trong lòng chỉ thấy thù hận.

Nhưng Tần Uyển Phụng và Miêu Linh tam tiên chỉ biết rằng Bạch Quân Nghi đã từng bức hại Hoa Thiên Hồng, khiến chàng phải chịu kỳ sỉ đại nhục ngoài ra Bạch Tiêu Thiên đã dùng Tỏa Hồn độc châm sát hại chàng, buộc chàng phục Đan Hỏa Độc Liên.

Riêng chuyện từ sau khi chàng trùng xuất giang hồ, Bạch Quân Nghi chuyển hận thành yêu, đối với Hoa Thiên Hồng vẫn một mực ôm tấm tình si thì cả bốn người đều chưa biết, trong mấy ngày đại chiến vừa qua cũng không nghe ai nhắc đến.

Bạch Quân Nghi quét mắt nhìn Lê Hoa Tiên Tử nhưng không trả lời, chỉ nhìn Tần Uyển Phụng lạnh lùng nói :

- Ta bảo người đi mời Thiên Hồng, người không nghe thấy sao?

Tuy trong lòng có mối nghi ngờ nhưng Tần Uyển Phụng là một thiếu nữ hiền thực, nhân ái nên nén giận nói :

- Thiên Hồng bận công chuyện, hiện không có mặt ở đây. Nếu người có chuyện gì hãy nói đại khái xem, ta sẽ bảo người đến mời chàng.

Bạch Quân Nghi hừ một tiếng :

- Nói chuyện đại sự cơ mật với người ư? Sao người lắm điều thế?

Tổng lão bà rên rỉ :

- Tiểu thư việc gì phải đôi co với tên tiện tì đó? Chẳng cần biết đại sự tiểu sự gì ráo, cứ cho hấn một chưởng lẫn xuống khe là hết chuyện!

Lan Hoa Tiên Tử lòng nghi hoặc vẫn chú ý nghe, bây giờ mới nói :

- Bạch Quân Nghi! Hoa Thiên Hồng hận người lạt cốt, há chịu đến đây gặp người? Ta niệm người dù sao cũng có chút quen biết, mau hãy quay lại đi!

Bạch Quân Nghi nghe vậy, giọng run lên hỏi :

- Chàng hận ta ư? Chàng... không! Chàng là người đại anh hùng, đại hào kiệt, không nỡ ghi lỗi lầm của một nữ tử! Chàng... chàng từ lâu đã không còn hận ta nữa.

Chợt nhớ lại chuyện gì, nhìn Tần Uyển Phụng hỏi :

- Tần Uyển Phụng! Chàng mất nhiều máu như thế, vết thương...

Lê Hoa Tiên Tử chợt quát lên :

- Hắn bị Đan Hỏa Độc Liên phát tác, chết rồi!

Bạch Quân Nghi nghe câu đó giật bắn người, đôi chân run rẩy như chực ngã.

Miêu Linh tam tiên đưa mắt nhìn nhau, không nghĩ ra trong chuyện này có sự huyền diệu thế nào.

Tần Uyển Phụng cũng ngạc nhiên không hiểu mở to mắt nhìn Bạch Quân Nghi.

Chỉ nghe Bạch Quân Nghi nói lảm nhảm :

- Nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu không chàng đã đến gặp ta rồi! Chàng không bao giờ lẩn tránh ta đâu!

Rồi chợt gào lên :

- Tránh ra! Ai ngăn cản ta tất chết!

Nói rồi vung chưởng xông lên.

Tần Uyển Phụng kinh hoàng thét to :

- Đứng lại! Đứng lại!

Bạch Quân Nghi khựng lại, khi đó chỉ còn cách Mê Hồn tán chỉ có mấy thước nhưng hoàn toàn không hay biết gì, hướng ánh mắt sắc lạnh nhìn Miêu Linh tam tiên nói :

- Các người tránh ra. Nể mặt Hoa Thiên Hồng ta sẽ không làm gì các người đâu!

Lê Hoa Tiên Tử cười nhạt nói :

- Đồ nói khoác không biết thẹn! Nếu ngươi tiến thêm một bước, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ táng thân đâu!

Tần Uyển Phụng chỉ sợ Bạch Quân Nghi nóng vội mà xông lên ắt sẽ trúng độc mà sa xuống thâm cốc liền nói :

- Có việc gì hãy nói, chớ liều lĩnh xông lên. Thiên Hồng luyện kiếm sau núi, nếu quả thật có chuyện đại sự cơ mật, ta sẽ đi gọi chàng.

Bạch Quân Nghi nghĩ thầm: “Đúng thế! Ngày trước trên bờ sông Hoàng Hà, Thiên Hồng uống thuốc độc tự tận. Tần Uyển Phụng quá thương tâm si mê mấy tháng trời, vào đến Miêu Linh còn chưa tỉnh. Nếu bây giờ Thiên Hồng có chuyện gì há cô ta có thể trấn định được như thế!”

Nghĩ vậy, trong lòng Bạch Quân Nghi như cất bớt khối đá nặng, mặt đã lấy lại huyết sắc.

Lê Hoa Tiên Tử quan sát sắc diện đối phương, hiểu rằng Bạch Quân Nghi đối với Hoa Thiên Hồng tình thâm chẳng kém gì tiểu sư muội của mình, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, cười hắc hắc nói :

- Bạch Quân Nghi, người mà cũng có ngày hôm nay, thật trời xanh kém sáng suốt, biến ảo vô thường, khiến người ta khó tin.

Bạch Quân Nghi làm như không nghe, chỉ nói :

- Các người hãy mau đi gọi Thiên Hồng. Ta không thể ở đây lâu. Sau đêm nay chúng ta sẽ tính sổ với nhau, xem độc vật của Miêu Linh lợi hại hay võ học của Trung Nguyên ta cao cường.

Lê Hoa Tiên Tử cười khanh khách :

- Người thật tự nhiên phóng túng, vậy mà người ta nói rằng người Hán lễ giáo nghiêm khắc... Ta hỏi người, cứ mở miệng là Thiên Hồng vậy không sợ có người ghen tức ư?

- Vô tri Miêu nữ! Bạch Quân Nghi này là nữ nhi thanh bạch, có đâu phóng túng? Có gì mà làm người khác ghen tức?

Lê Hoa Tiên Tử không chút tức giận, cười mỉa nói :

- Hừ, nữ nhi thanh bạch... Người có biết Hoa Thiên Hồng đã đính hôn không? Người nửa đêm đến cầu kiến vậy thì tân nương của chàng ta sẽ phải tránh đi đâu?

Bạch Quân Nghi lúc đó như bị người dội một gáo nước lạnh lên đầu.

Bọn Lan Hoa Tiên Tử, Tường Vi Tiên Tử và Tần Uyển Phụng cũng sửng sốt, một lúc mới hiểu ta Lê Hoa Tiên Tử bịa chuyện giỡn chơi, Bạch Quân Nghi vốn là người thông minh nhưng lúc đó vì qua si tình, trong lòng lại nặng mối lo chưa dứt, vì thế lời của Lê Hoa Tiên Tử lại đánh đúng vào nhược điểm của nàng.

Tần Uyển Phụng là nữ nhi đa tình nên nhận ra ngay nỗi hoảng loạn của Bạch Quân Nghi, lòng nàng khởi niềm thương cảm, định nói lời cải chính nhưng Lê Hoa Tiên Tử đã cướp lời :

- Bạch Quân Nghi, còn chưa mau dứt khỏi đây sao? Hay còn chờ chính Hoa Thiên Hồng đến cho người một bài học?

Bạch Quân Nghi đứng thẩn thờ, đôi mắt vô hồn nhìn mọi người một lúc rồi quả nhiên quay người bỏ đi.

Miêu Linh tam tiên rất đắc ý, không ngờ chẳng tốn một quân một tốt chỉ bằng lời nói giỡn mà đánh bại được Bạch Quân Nghi khiến đối phương hạ trường bi thảm như thế, có lẽ còn bi thảm hơn cả cái chết.

Bạch Quân Nghi đi được mấy bước, chợt quay lại hỏi bằng giọng chua chát :

- Vị tân nương đó có phải Tần Uyển Phụng không?

Lê Hoa Tiên Tử đáp :

- Ngoài Tần Uyển Phụng, còn ai xứng nữa?

Bạch Quân Nghi tự lẩm bẩm :

- Ta đã biết mà! Vị Ngọc Đình phu nhân đâu xứng?

Chợt hỏi :

- Tất do Hoa phu nhân chủ trì cuộc đính hôn?

Tường Vi Tiên Tử càng lúc càng thấy thích thú, chợt nói chen vào :

- Đương nhiên do Hoa phu nhân chủ trì. Người mối bên nam là Thương Tu Khách, bên nữ là tử muội chúng ta, còn Từ Vân đại sư làm chứng chúc phúc, tam mai lục chứng chu toàn, người rõ cả chưa?

Bạch Quân Nghi lắc lắc đầu, tự ngôn tự ngữ :

- Ta đoán thật không sai! Lão đầu dã kia là người xuất gia, chỉ có thể làm chứng mà không thể làm mối, còn đại bên nữ do tử muội các người là phải...

Lan Hoa Tiên Tử nghĩ thầm: “Bạch Quân Nghi đẹp như thiên tiên, thế gian ít có. Nam nhân chỉ cần thấy đủ động tâm rồi. chuyện quan hệ cả đời Phụng nhi, nếu làm Bạch Quân Nghi trúng độc rơi xuống thâm cốc mà chết, khi đó chúng ta sẽ kết oán với Thần Kỳ bang không sao hòa giải được, nên theo cách Lê Hoa mà hay!”

Nghĩ đoạn thò tay vào trong nội y Tần Uyển Phụng lấy ra một chiếc túi hương còn thơm ngát da thịt của trinh nữ.

Tần Uyển Phụng không kịp giằng lại, vừa khóc vừa nói :

- Đại sư tử, đây là vật của tiểu muội...

Lan Hoa Tiên Tử cười nói :

- Chỉ là vật nhỏ thôi mà... Ta sẽ hoàn lại...

Rồi quay sang Bạch Quân Nghi hỏi :

- Bạch Quân Nghi, người có biết đồ sính lễ của nhà nam là vật gì không?

Bạch Quân Nghi lắc đầu.

Lan Hoa Tiên Tử ném chiếc túi hương sang nói :

- Trong đó là vật sính lễ, người cứ xem thì biết!

Bạch Quân Nghi nhận lấy run run mở túi ra.

Khi thấy vật trong đó rồi, đột nhiên sắc mặt tái nhợt của Bạch Quân Nghi xám lại như đất, toàn thân run rẩy, hai hàm răng va vào nhau lập cập, thậm chí không thể chịu được.

Nguyên trong chiếc túi hương là ba chiếc răng người không có gì đặc biệt, thế mà chỉ nhìn thấy ba chiếc răng ấy, Bạch Quân Nghi nhìn thấy một nỗi thống khổ không bờ bến đè nghẹt tâm hồn, lòng như sát muối.

Tình cảnh ấy khiến Miêu Linh tam tiên cũng phải run người.

Tần Uyển Phụng lệ rơi chứa chan, thốt lên nức nở :

- Sư tử!

Đột nhiên đôi đồng tử Bạch Quân Nghi mở to, từ đó trào ra dòng huyết lệ đỏ hồng.

Tần Uyển Phụng không nén nổi kêu lên :

- Bạch Quân Nghi! Sư tử ta nói dối người đó! Thiên Hồng và ta chưa đính hôn đâu!

Thế nhưng Bạch Quân Nghi thần trí đáng bán loạn, không nghe thấy Tần Uyển Phụng nói gì, ngẩng mắt lên trời cất giọng thảm thiết :

- Đây là răng của Thiên Hồng... Đúng thế... là răng của Thiên Hồng... chàng đã quỳ trước mặt ta... ta đã đánh chàng một chưởng... làm rụng ba chiếc răng này...

Tần Uyển Phụng thấy từ đôi mắt Bạch Quân Nghi huyết lệ vẫn không ngừng chảy ra, nàng vừa khóc vừa nói :

- Bạch Quân Nghi! Đó không phải là sính lễ gì cả đâu, chỉ là ta ngậm cất giữ, chính Thiên Hồng cũng không biết...

Bạch Quân Nghi vẫn không nghe thấy gì, nói lảm nhảm :

- Sao chàng cất giữ những thứ này? Chàng... vẫn cứ hận ta... Sao chàng nỡ lấy vật đó để làm sính lễ?

Tần Uyển Phụng kêu lên :

- Không phải đâu! Lúc đó ta đuổi theo xe kiệu, các người vứt chiếc áo đầm máu của Thiên Hồng xuống, ta mở xem mới thấy...

Nàng chưa kịp nói xong thì chợt thấy Bạch Quân Nghi run run đưa tay lên, bỏ ba chiếc răng vào miệng nuốt chửng.

Răng nàng đánh lập cập, bộ mặt vô cùng thiếu não đến nỗi nhìn vào không ai cảm lòng được.

Tần Uyển Phụng nài nỉ :

- Ba vị sư tử, các vị hãy nghĩ cách gì đi chứ?

Lê Hoa Tiên Tử tuy có động lòng nhưng vẫn còn hậm hực nói :

- Ai bảo hấn cuồng ngạo, tàn nhẫn thế? Chẳng lẽ trước đây hấn không nghĩ tới hậu quả?

Tường Vi Tiên Tử nói thêm :

- Phụng nhi, các người đừng nói Thần Kỳ bang tàn độc gian ác thế nào, Bạch Quân Nghi thường ngày tác uy tác phúc, không biết đã gây nên bao nhiêu tội ác, tội nghiệt mình gieo, phục ứng báo đầu, còn trách sao được chúng ta?

Tần Uyển Phụng nói :

- Cô ta yêu tiểu Hoa, cũng có thể tiểu Hoa yêu cô ta.

Lê Hoa Tiên Tử tức giận quát lên :

- Im miệng, đồ ngốc! Chẳng lẽ ngươi muốn Hoa Thiên Hồng nuốt nhục...

Lúc đó chợt thấy Bạch Quân Nghi cúi nhìn xuống khe sâu thăm thăm như đang chăm chú tìm kiếm vật gì.

Tần Uyển Phụng thất kinh quát lên :

- Bạch Quân Nghi!

Dứt lời đâm bổ tới.

Lê Hoa Tiên Tử vội vàng lao ra chop được hai tay tiểu muội, quát to :

- Ngươi muốn chết sao? Nó thần trí đã loạn, sẽ kéo theo ngươi cùng rơi xuống vực thì sao chứ?

Tần Uyển Phụng không vùng ra được, chợt quay lại nói to :

- Tổng Lăng! Hãy đi gọi tiểu Hoa nhanh lên!

Bất Tiêu Hổ Tổng Lăng định đi thì Tổng lão bà trầm giọng nói :

- Không được đi! Cứ để nữ tặc kia rơi xuống khe vực tan thân cũng mặc.

Vong Mệnh Hổ Tổng Liêu tức giận nói :

- Đừng lồi thoi nữa! Lệnh của tiểu thư không được kháng cự!

Rồi vung chưởng đánh vào lưng nhi tử.

Vô Nha Hổ Tổng lão bà thét :

- Từ từ đã!

Bất Tiêu Hổ Tổng Lăng chưa biết làm thế nào mới phải, chạy đến dần lên mấy bước rồi quay đầu nhìn lại.

Chợt thấy Bạch Quân Nghi hai tay ôm ngực, ngửa mặt kêu lên thống thiết :

- Thiên Hồng! Hỡi Thiên Hồng! Sao chàng hận thiếp đến thế? Chàng có thể đánh mắng thiếp, cả giết thiếp cũng được mà.

Rồi chợt nhìn sang Miêu Linh tam tiên nói :

- Các người chạy đi! Cả Thiên Hồng nữa, các người mau chạy đi, không thể đến Kiện Tiểu đại hội được đâu...

Tần Uyển Phụng giật mình, chợt không nén được quay lại gọi to :

- Thiên Hồng! Thiên Hồng! Mau ra đây!

Bạch Quân Nghi chợt giật nảy người, run giọng :

- Đừng gọi! Đừng gọi nữa! Ta không thể gặp mặt chàng...

Rồi đột nhiên mất đồ ngẫu lao thẳng đến...

Miêu Linh tam tiên đứng kề vai trên thạch lương nhìn thấy Bạch Quân Nghi điên cuồng lao tới sợ bị va phải, mọi người cùng rơi cả xuống vực nên không ước mà đồng, theo bản năng cùng vung chưởng lên đánh thẳng về phía trước.

Ầm!

Chỉ thấy trong khói bụi, bóng dáng thướt tha của Bạch Quân Nghi chững lại, chao đảo rồi bay vút xuống thâm cốc, từ khoảng cách mấy chục trượng, tiếng rú thảm khốc mới vọng lên...

Tần Uyển Phụng và Miêu Linh tam tiên đứng chết lặng.

Tiếng rú của Bạch Quân Nghi chưa dứt thì từ phía sau núi lại vang lên tiếng thét vang rền của Hoa Thiên Hồng.

Chàng đâm sầm chạy tới, quát to hỏi :

- Uyển Phụng, chuyện gì thế?

Tần Uyển Phụng chỉ tay xuống thâm cốc, run giọng đáp :

- Bạch Quân Nghi... cô ấy... rơi xuống khe...

Hoa Thiên Hồng trong lòng chấn động, vội lao tới thạch lương.

Lan Hoa Tiên Tử và Lê Hoa Tiên Tử phải chặt vật lăm mới giữ được chàng lại nói :

- Trên thạch lương có Cửu Độc tán.

Hoa Thiên Hồng giằng mạnh thoát ra được nói :

- Ta xuống khe!

Chợt thấy Hoa phu nhân hiện ra, nhìn Hoa Thiên Hồng lắc đầu nói :

- Vực sâu nghìn thước, ngay cả thần tiên còn khó xuống, người xuống đó sao được?

Hoa Thiên Hồng vẫn cương quyết :

- Hải nhi tin rằng mình xuống được, không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng đâu!

Hoa phu nhân nghĩ ngợi giây lát rồi gật nhẹ đầu :

- Thôi được... hải nhi đã muốn thế thì cứ theo ý mình. Nhưng hãy cẩn thận!

Hoa Thiên Hồng gật đầu rồi không chút do dự lao mình xuống vực.

Tần Uyển Phụng và Miêu Linh tam tiên vội đến bên bờ vực lo lắng đưa mắt dõi xuống.

42. Chương 42: Kỳ Duyên Kiếm Kinh

Hoa Thiên Hồng rơi thẳng xuống vực sâu dốc đứng, sâu hun hút tới hai trăm trượng, thế rất hiểm.

Chàng vốn được nhiều kỳ duyên, trước sau đã uống Đan Hỏa Độc Liên và Thiên niên Linh chi hai giống dị thảo linh dược nên chân lực tăng trưởng rất nhiều.

Tuy thân thể chàng thoát rơi xuống nhẹ như cánh én nhưng càng xuống sâu áp lực càng tăng, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Chùng được ba bốn mươi trượng, thấy mình đang rơi xuống với tốc độ kinh hồn, chàng đảo người nhằm một bờ vực phía dưới vung ra một chưởng tuy tốc độ có giảm lại nhưng người chàng lại bật ngược sang phía bờ khe bên kia.

Hoa Thiên Hồng lại nhằm bờ đối diện giáng tiếp một chưởng nữa.

Cứ thế chàng đã xuất được mười mấy chưởng, nhưng bên dưới vẫn sâu hun hút.

Tốc độ còn nhanh kinh hồn.

Đột nhiên chàng nghe tiếng nước chảy róc rách bên dưới, lòng mừng khôn xiết, vội vàng vận công vào song chưởng.

Khi lơ mơ thấy lòng khe ở bên dưới, chàng dùng hết chân lực nhằm trực diện phía dưới chân đánh xuống.

Bùm một tiếng dữ dội, khói bụi lẫn nước bắn lên tung tóe, cành lá gãy đổ ngổn ngang. Hoa Thiên Hồng giật ngược lên một cái rồi rơi bịch xuống.

Tuy đã lỡ được rất nhiều áp lực nhưng chàng vẫn giập người xuống một cú mạnh như trời giáng. Nhưng may thay chàng rơi xuống đúng lòng khe nên không đến nỗi trầm trọng, nhưng toàn thân đau nhức như bị chém, cơ thể rã rời không làm chủ được nữa.

Qua một hồi, chàng mới tỉnh trí lại, cố gượng đau vận công điều tức một hồi.

Một lát sau, chàng vẫn cảm thấy đầu vầng mắt hoa nhưng biết rằng không còn gì nguy hiểm nữa, liền gượng đứng lên, cất tiếng gọi :

- Quân Nghi! Quân Nghi!

Chàng gọi liền mấy tiếng.

Dưới ánh trăng không sáng lắm, chàng chú mục ngưng thần quan sát, chỉ thấy lòng khe âm u, ngổn ngang quái thạch, nước reo róc rách, bốn bề tịch mịch, thật là một cảnh tượng não nùng.

Bấy giờ y phục chàng rách toạc tả, chân tay có mười mấy vết xước tóc máu, chân bước vẫn còn run run nhưng vẫn cố dò dẫm tìm kiếm.

Tìm xung quanh khu vực cười vừa mới rơi xuống một hồi vẫn không thấy phát hiện được thi thể Bạch Quân Nghi đâu, chàng bất giác thốt gọi :

- Quân Nghi!

Đột nhiên từ ngay sau lưng chàng vang lên một giọng nói không mang chút biểu cảm nào :

- Bạch Quân Nghi đã chết, không ai có thể cứu được nữa!

Hoa Thiên Hồng giật mình quay lại.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn, thân bận đạo y tay cầm phát trần, mặt đeo tấm mạng đen, chính là một vị đạo cô.

Vị đạo cô đứng trên phiến đá lớn, tay bế một người, chính là thi thể Bạch Quân Nghi!

Không thể trông thấy mặt nên không biết đạo cô già trẻ thế nào, nhưng nghe giọng và dáng vẻ trang nghiêm như vậy khiến người ta chột nẩy lòng kính trọng.

Trong lòng Hoa Thiên Hồng giao tập nhiều thứ cảm xúc đau xót, tiếc thương, ân hận...

Chàng cảm thấy bồn loạn, hồi lâu mới trấn định, chắp tay hướng vị đạo cô nói :

- Tiên cô! Vị bạch cô nương này... cô ta...

Từ sau tấm mạng, chợt thấy ánh mắt đạo cô lóe lên, hình như trong đó thoáng hiện lệ quang.

Đạo cô trầm giọng nói :

- Xưa nay người đẹp như danh tướng, không để nhân gian tới bạc đầu... Ài...

Lời nói có chút huyền bí, nhưng lộ rõ nét tiếc thương.

Mắt Hoa Thiên Hồng cũng nhào lệ, chàng chợt nhìn nét mặt trắng như tờ giấy của Bạch Quân Nghi, hai bên khóe miệng còn chưa khô dấu máu, lòng đau như cắt bước nhanh đến.

Mông diện đạo cô chợt lách người bước lui một trượng, hỏi :

- Ngươi muốn làm gì?

Chàng chỉ nói thế rồi lấy từ trong túi ra một chiếc tráp ngọc nhỏ, vừa mở tráp vừa nói :

- Đây là thiên niên linh quả có thể cải tử hồi sinh...

Vị đạo cô không để chàng dứt câu, lắc đầu nói :

- Trên thế thượng há có linh được cống hiệu cải tử hồi sinh? Bạch Quân Nghi ba hồn đã mất, bảy vía đã tan, dù có Vạn niên Linh chi cũng không thể cứu nổi sinh mệnh.

- Dù thế tại hạ cũng phải tận lực thử xem...

Đạo cô lắc đầu :

- Được y bắt tử bệnh, phạt độ hữu duyên nhân... dù ngươi có thể giành lại được sinh mệnh của Bạch Quân Nghi, nhưng sau đó sẽ thế nào?

Hoa Thiên Hồng nghe câu đó rất đỗi ngạc nhiên hồi sau mới nói :

- Tiên cô thâm ngộ huyền cơ, có vẻ như biết rất rõ giữa tại hạ và Bạch Quân Nghi có mối ân oán?

Đạo cô đáp :

- Việc này truyền khắp giang hồ rất nhiều người biết. Nhân gieo gặt quả bần đạo cũng biết sơ qua.

Hoa Thiên Hồng thoáng nghĩ nhanh rồi chợt hỏi :

- Tiên cô đạo hiệu thế nào? Có quan hệ gì với Bạch Quân Nghi?

- Bần đạo từ lâu không dùng danh tánh nên đã quên, đạo hiệu thì chẳng có gì quan trọng. Còn đối với Bạch Quân Nghi lại không thân thích cũng không thù oán.

Hoa Thiên Hồng nghĩ thầm: “Đã không thân thích sao bà ta cứ dính vào chuyện của ta làm gì?”

Đạo cô nói thêm :

- Bạch Quân Nghi thân là đồng nữ, bần đạo cảm thương cô ta nặng mối tình si, chết còn ôm hận vì thế định chọn một nơi sơn minh thủy tú tự mình mai táng để khách đa tình trên thế thượng tiếc thương và nhớ lệ đồng cảm.

Hoa Thiên Hồng cười nhạt :

- Tiên cô thật là người đa tình bậc nhất trên đời. Bạch Tiêu Thiên nếu biết chuyện này tất cảm kích bất tận. Bạch Quân Nghi hồn thiên nếu biết tất cũng ngậm cười nơi chín suối!

Mông diện đạo cô làm như không nghe thấy liền nói tiếp :

- Bạch Quân Nghi thân còn trinh nữ. Ngươi đối với cô ta đã không có tình ái thì sao được đụng chạm vào di thể của cô ta? Khiến cô ta linh hồn thêm vướng bận.

Dừng một lúc, lại tiếp :

- Tuy nhiên nếu ngươi thừa nhận yêu cô ta thì bần đạo sẽ trao thi thể Bạch Quân Nghi cho người muốn xử trí thế nào cũng được.

Những lời đó khiến Hoa Thiên Hồng rất bị bất ngờ.

Chàng là bậc quân tử chí thành, chẳng lẽ đối với người chết còn nói lời không thực tâm?

Vì thế chàng không thể khẳng định.

Mông diện đạo cô thấy đối phương sững sờ không nói, đoán biết tâm sự chàng đang rối bời, chỉ thở dài nói :

- Tự cổ đa tình không dư hận,... cũng chẳng trách được ngươi!

Dứt lời quay lại ôm Bạch Quân Nghi lao nhanh vào khe núi.

Hoa Thiên Hồng đưa tay lau dòng lệ vừa ứa ra khóe mắt, quát lên :

- Đứng lại!

Đạo cô dừng bước, quay đầu hỏi :

- Ngươi còn điều gì nói nữa?

Hoa Thiên Hồng lạnh giọng hỏi :

- Có phải bà là người của Thần Kỳ bang không?

Vị đạo cô trả lời lấp lửng :

- Nói đúng cũng được, bảo không cũng được!

Hoa Thiên Hồng phát bực, xẵng giọng :

- Bà đã nói rằng đối với Bạch Quân Nghi không thân thích, cũng không ân oán, nay lại thừa nhận là người của Thần Kỳ bang, sao giọng điệu trước sau mâu thuẫn như thế?

Bấy giờ phía đỉnh núi bỗng vang lên tiếng người reo ngựa hí.

Cả Hoa Thiên Hồng lẫn vị đạo cô bất giác cùng ngưng thần chăm chú lắng nghe.

Từ trên truyền xuống tiếng gọi khẩn thiết :

- Quân nhi! Quân nhi!

Dư âm dội xuống lòng khe nghe rộn người.

Mông diện đạo cô nhìn Hoa Thiên Hồng nói :

- Bạch Tiêu Thiên đang xuống. Người muốn sống, chỉ sợ lên trời còn dễ hơn!

Dứt lời hướng về hướng bắc băng mình lao đi.

Hoa Thiên Hồng vừa sốt ruột lại vừa tức phi thân đuổi theo quát :

- Mau để tử thi xuống, nếu không đừng trách thanh kiếm này vô tình.

Đạo cô vẫn chạy, nói vọng lại :

- Người vốn là người bạc tình phụ nghĩa, trách gì thanh kiếm của người vô tình?

Chợt nghe tiếng Bạch Tiêu Thiên vang rền cả vách núi :

- Hoa Thiên Hồng! Người ở đâu?

Hoa Thiên Hồng biết Bạch Tiêu Thiên đang xuống khe, vội nói :

- Nếu bà không chịu đặt thi thể Bạch Quân Nghi xuống thì tại hạ xuất thủ đây!

Đạo cô đáp :

- Thi thể Bạch Quân Nghi đã có người của Thần Kỳ bang lo liệu, can gì đến người?

Sau một lúc, cả hai đều trầm kinh ngạc khi thấy đối phương có thân pháp thần tốc không kém gì mình.

Thấy đối phương vẫn không chịu giảm tốc độ, đang chạy, Hoa Thiên Hồng xuất thủ nhằm Linh Đài huyệt đạo cô phóng tới một chỉ.

Đạo cô cảm thấy luồng chỉ lực tập kích sau lưng nhưng vẫn không phản kháng, tiếp tục chạy.

Hoa Thiên Hồng phát chỉ, thấy đạo cô vẫn không chịu hoàn thủ, tức tối nói :

- Hoa mỗ không muốn tập kích từ sau lưng. Nếu người không tự lượng mình thì đừng trách tại hạ không khách khí.

Mông diện đạo cô nghe vậy nghĩ thầm: “Được nhi tử như thế, Hoa Nguyên Tư chết có gì đáng tiếc? Ai... chỉ tiếc rằng Quân nhi vô phúc...”

Nghĩ như vậy, miệng nói :

- Nếu người muốn cùng ta động thủ thì nên tìm một nơi vắng vẻ không ai tới được, chúng ta sẽ dốc toàn lực đấu một trận. Nếu người thắng, ta sẽ giao thi thể Bạch Quân Nghi cho người xử trí.

Hoa Thiên Hồng nghĩ bụng: “Đạo cô này tất là người của Thần Kỳ bang rồi. Bạch Tiêu Thiên đau thương vì ái nữ thảm tử, đang sôi sục căm giận chúng ta, quyết không buông tha ta. Nếu hai người liên thủ thì ta khó lòng cự lại nổi”.

Nghĩ thế đành đi theo đạo cô để đối phương muốn đi đâu thì đi.

Mông diện đạo cô tỏ ra rất thông thuộc địa hình cứ cầm đầu chạy trước Hoa Thiên Hồng bám sát theo sau.

Chạy được một chừng (...) thế núi càng lên cao, bất tri bất giác đã lên khỏi tuyết cốc.

Lúc đó (...) thấp xuống mé núi lát sau lặn hẳn, (...) tối om.

Đang chạy, đạo cô bỗng quát to :

- Cẩn thận!

Hoa Thiên Hồng chững lại, thấy đạo cô phi thân nhảy lên một bước cao tới ba bốn trượng, chàng nhìn xuống thấy một khe núi sâu hoắm, bờ bên kia cao ngược lên mấy trượng, đưa mắt ước lượng rồi nhún chân nhảy theo.

Lúc này sườn núi càng dốc, hai người cứ đi ngược mãi lên, chẳng bao lâu đã lên đến một đỉnh núi.

Mông diện đạo cô khắp người mồ hôi ướt đầm, vừa thở dốc vừa đưa mắt quan sát xung quanh rồi đi tới bên thi thể Bạch Quân Nghi cúi xuống nhìn.

Mắt nàng nhắm nghiền, mặt trắng bạch như sáp, khí tức đã tuyệt từ lâu, người lạnh ngắt như băng, hiển nhiên linh hồn đã sớm rời khỏi thi thể nàng rồi.

Hoa Thiên Hồng là người trọng tình thương nghĩa, chỉ vì gia giáo cấm nghiêm, từ nhỏ đã biết khắc chế tình cảm của mình.

Mối tình thâm của Bạch Quân Nghi đâu không làm chàng cảm động? Nhưng biết đáp lại thế nào khi hắc bạch lưỡng đạo như nước lửa không thể dung hòa, mối thâm cừu của Bạch Tiêu Thiên còn đó, di nguyện thân phụ còn đây.

Chàng đã thề cùng thân mẫu trước mộ phụ thân quyết tiêu diệt hết tà ma ác đảng, cứu thiên hạ vô lâm khỏi họa kiếp mười mấy năm triền miên.

Bình thường, chàng luôn lấy đại sự làm trọng, xem nhẹ tình ái của Quân Nghi.

Lúc này ôm thi hài nàng trên tay, nghĩ lại chuỗi ngày qua mình hờ hững khinh thị nàng, có lỗi lớn với nàng, tự nhiên hai lệ châu tuôn rơi lã chã.

Chàng khấn thầm :

- Quân Nghi! Người đã chết quên đi mọi oán cừu, giữa chúng ta nếu có cừu hận thì từ nay xin xóa bỏ, ta dù có khi nàng thì cũng bởi thân không do mình, biết làm sao được? Nếu nàng yêu ta thì hiểu cho ta cảnh huống đó, xin đừng oán hận ta...

Chợt nghe tiếng Mông diện đạo cô vang lên :

- Ngẩng đầu ba thước có thần linh. Hư tình giả ý dối lừa người đã chết, tất gặp báo ứng.

Hoa Thiên Hồng uất hận nói :

- Hàn ngôn phong ngữ... tiên cô không thấy mình qua tàn nhẫn sao?

Mông diện đạo cô thản nhiên đáp :

- Đối với người phụ tâm bạc nghĩa, bản đạo không có chút cảm thông nào.

Hoa Thiên Hồng ôm xác Bạch Quân Nghi lên quay nhìn bốn phía tìm một nơi cao ráo thoáng đãng đặt nàng xuống sau đó đến gần Mông diện đạo cô.

Đột nhiên chàng thấy trước mặt chàng, cách không xa vị đạo cô lẫm có một ngôi mộ đá có tấm bia khá lớn chừng như xưa cũ lắm.

Chàng ngọc nhiên lách thân đến trước ngôi mộ xem, thấy trên bia khắc ba chữ cổ tự “Tàng Kiếm huyết”.

Mông diện đạo cô nói :

- Hoa Thiên Hồng! Nếu người thắng được bản đạo thì xử liệu thế nào với Bạch Quân Nghi tùy tâm người. Nếu nhược bằng không thắng thì phải mau rời khỏi sơn đỉnh này. Bản đạo nể tấm tình si của Bạch Quân Nghi mà không làm thương tổn đến tính mạng người.

Hoa Thiên Hồng không đáp đưa mắt nhìn quanh, nhận thấy nơi mình đang đứng là sơn đỉnh cao vút tầng mây, bốn phía nhấp nhô núi lượn nhưng thấp hơn nhiều, quanh đỉnh rất dốc, nhìn xuống sâu hun hút đến rợn người, không biết bằng cách nào hai người chạy lên một mạch mà không để ý?

Thấy Hoa Thiên Hồng hồi lâu không đáp, đạo cô liền hỏi :

- Thế nào, người không chịu động thủ sao?

Hoa Thiên Hồng lạnh lùng nói :

- Vậy thì người cẩn thận!

Dứt lời phát trần quét sang.

Hoa Thiên Hồng thấy vậy tả chưởng phát một chiêu ngăn chặn chiếc phát trần, hữu thủ xuất chỉ điểm tới.

Chỉ nghe tiếng gió lạt tai, kinh phong ứng chỉ phát ra nhằm thẳng Huyền Cơ huyết của đạo cô, thanh thế uy mãnh kinh tâm động phách.

Mông diện đạo cô bụng kinh hãi vội vàng biến chiêu, phát trần phạt chém vào uyển mạch đối phương, ống tay áo bên tả phát mạnh phát ra luồng nhu lực đánh và ngực Hoa Thiên Hồng.

Hoa Thiên Hồng thấy lòng chấn động, bụng bảo dạ: “Một chiêu thức này của đạo cô đủ liệt vào hàng cao thủ đỉnh nhọn, lẽ nào trong Thần Kỳ bang lại có nhiều cao nhân ẩn danh đến thế?”

Nghĩ đoạn lách người tránh luồng nhu lực, đồng thời công xuất một lúc tám chưởng, đều là chiêu trong Khốn Thú Đầu Công nhưng lại tàng chứa biến hóa kỳ ảo vô cùng.

Tám chưởng vừa xuất như trường giang đại hà cuộn sóng, nếu không phải đương thế nhất lưu cao thủ thì không sao đương cự nổi.

Nhưng chiếc phát trần và ống tay áo của đạo cô lại mang tạo chỉ độc bộ vô lâm, quảng cổ tuyệt kim.

Hai bên mới qua chiêu đã xuất toàn lực, không ai dám lơ đãng sơ suất.

Sau tám chưởng đó, đột nhiên đạo cô áp chiếc phát trần lấy lại thiên cơ, cười nói :

- Hoa Thiên Hồng, sao người không phát kiếm?

Hoa Thiên Hồng đáp :

- Với tay không, chắc gì bà đã giữ được không bại lạc?

Mông diện đạo cô nổi giận nói :

- Người thật ngông cuồng, không biết trời cao đất dày là gì!

- Cứ thử xem!

Dứt lời đập đập trung quan, đi hông môn, xuất chỉ như thi triển một chiêu Lung Thả Tử đánh ra như chớp.

Đạo cô rửa thăm: “Tiểu tử hỗn láo, cần biết thân phận!”

Liên kê xoay người, ống tay áo trái dùng chiêu Đại Mạc Phi Sa quét sang, còn phát trần hoạch một đường ngang sáng rợp phạt tới uyển mạch Hoa Thiên Hồng.

Chỉ một chiêu ba thức hàm chứa sát cơ thật là thần quỷ khôn lường!

Hoa Thiên Hồng không ngờ võ công tạo chỉ đối phương uy mãnh đến thế, bụng đã thầm run, chợt thoáng có ý nghĩ hình như võ học này mình đã từng gặp ở đâu rồi...

Mông diện đạo cô cười lạnh lùng nói :

- Hoa Thiên Hồng, người thủ được một chiêu của bản đạo vân trầm tam vũ, bản đạo cam đoan bái hạ phong, xin thoái bước!

Hoa Thiên Hồng vừa nghĩ ra chiêu thức có vẻ quen chợt nghĩ đến một người, bất giác toàn thân vã mồ hôi ướt đầm, vội nhảy lui chấp tay nói :

- Tiền bối dừng tay, tiểu bối có chuyện thỉnh cầu.

Vị đạo cô lạnh lùng đáp :

- Người chết không thể phục sinh. Dẫu nói gì bây giờ cũng là vô ích.

Đồng thời vung mạnh phát trần vung cao một vòng lên đầu rồi đánh ập xuống.

Từ chiếc phát trần hàng trăm chiếc lông ngựa tản khai rồi cứ nhằm các yếu huyệt của đối phương mà kích đến.

Hoa Thiên Hồng thấy vậy phát hoảng nhưng vẫn không mất bình tĩnh, trong đầu nghĩ nhanh, dù thế nào cũng quyết không hoàn thủ.

Nghĩ vậy chàng vội đảo thân nhảy lùi.

Đạo cô một chiêu chưa dứt thủ lại như ảnh tùy ảnh lướt tới xuất thêm một chiêu, vừa quát hỏi :

- Sao người không hoàn thủ?

Hoa Thiên Hồng lập cập nói :

- Trung thần, nghĩa sĩ, hiếu tử, hiền tôn,...

Rồi lại nhảy lui thoát khỏi công thế của chiếc phát trần.

Mông diện đạo cô trong lòng cảm khái vạn phần nhưng vẫn không hề buông lỏng, vừa bước tới, vừa lạnh giọng hỏi :

- Hoa Thiên Hồng, người vì sao cũng nhường bản đạo?

Hoa Thiên Hồng đáp :

- Tiểu bối kính trọng tiền cô vì nghĩa khí đại nhân đại nghĩa...

Vừa chưa hết câu thì chiếc phát trần của đạo cô với thế lực vạn cân áp xuống.

Hoa Thiên Hồng nghĩ thầm: “Cốt nhục liền khúc ruột, có lý nào bà ta không đau lòng vì ái nữ bỏ mạng? Ta xấu tốt thế nào cũng đành chịu một chiêu, mong phần nào làm bà ta nhẹ đi chút nào nỗi thống khổ”.

Nghĩ thế rồi, chàng vận khí Đan Điền, tập trung toàn bộ chân lực vào vai tả rồi hơi nghiêng mình...

Đạo cô thấy đối phương chỉ hơi tránh chợt trở nên do dự nhưng cánh cung đã bật hết dây không thể không phát, chỉ đánh bổ xuống.

Chỉ nghe Hoa Thiên Hồng kêu lên một tiếng sầm muộn, tấm trường bào ở lưng bị đánh tới tả đến mười mấy chỗ da thịt lộ ra, máu chảy như xối, chàng lăn người ra xa hơn hai trượng.

Mông diện đạo cô sững sờ giây lát rồi bước tới ôm lấy thi thể Bạch Quân Nghi lao vút khỏi đỉnh núi, chốc lát đã mất hút trong rừng đêm mênh mang.

Hoa Thiên Hồng cố sức nhồm lên, thở dài nói :

- Ài, vị đạo cô nói không sai, người chết không thể phục sinh dẫu nói gì bây giờ cũng là vô ích.

Ngẩn ngơ một lúc, chàng vận công thử xem vết thương, thấy do mình đã vận hết chân lực phòng bị nên không thương tổn gì nhiều liền từ từ bước đi tìm đường xuống núi.

Vô tình chàng đi ngang qua gò mộ Tàng Kiếm huyết, bất giác nghĩ thầm: “Trên giang hồ có biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, người này đào mộ chôn kiếm, tất phải là một bậc cao nhân”.

Chàng đến gần, chợt phát hiện thấy ngôi mộ đã bị đào xới, xem dấu vết thì chưa lâu lắm.

Chàng lại nghĩ: “Thần vật lợi khí vốn là thứ mà các nhân vật võ lâm thường ưa chuộng, huống chi Tàng Kiếm huyết ở chốn hoang sơn này là vật vô chủ càng dễ bị người tranh đoạt. Nhưng tấm bia lâu ngày đã bị gió mưa xâm thực, tự tích chỉ thấy mơ hồ, tất được lập từ hơn vài ba trăm năm rồi, lẽ ra vật được chôn trong đó phải mất đi từ lâu, sao gần đây vẫn còn có người đào bới?”

Nghĩ đoạn, chàng động tính hiếu kỳ đến sát ngôi mộ quan sát.

Tàng Kiếm huyết chỉ rộng chừng bốn thước, xây bằng đá tảng vuông bức.

Có lẽ trước kia huyết mộ mở ra không dễ, nhưng bây giờ khi đã có người tìm kiếm thì chỉ cần dịch nhẹ, huyết đạo đã mở ra ngay.

Bên dưới đặt một phiến thanh thạch, nhưng không thấy vật gì.

Hoa Thiên Hồng nghĩ: “Thạch mộ tuy nhỏ nhưng được kiến tạo rất công phu và tinh tế chẳng khác gì mộ phần của những bậc vương giả...”

Chàng thử nhắc phiến thanh thạch lên thấy bên dưới chỉ là một huyết không hình vuông, dưới đáy huyết lại còn một phiến đá khác dài chừng ba thước, rộng một thước.

Trên mặt phiến đá này khắc đầy những dòng nhỏ li ti.

Ngoài ra không còn vật gì khác.

Lúc này phương đông đã lóe ánh dương quang, Hoa Thiên Hồng vận hết mục lực, có thể đọc được những dòng chữ nhỏ viết trên phiến đá như sau:

Khi người thành nghệ, hãy dùng Thiết kiếm để hành đạo giang hồ...

Hoa Thiên Hồng kinh hoảng cầm thanh Thiết kiếm lên tay nhìn chăm chú một lúc, thầm nghĩ: “Mẹ ta từng nói thanh Thiết kiếm này là Huyền Thiết kiếm, chẳng lẽ chính là thanh kiếm được nói đến trên phiến đá này?”

Chàng lại chú mục đọc tiếp:

Nhớ lời giáo huấn, dù danh mãn thiên hạ cũng chớ kiêu căng, quyết tâm trừ hại, nếu không danh hỷ một ngày, lúc đó chỉ nên hủy Thiết kiếm, chẳng nên bàn võ sự làm gì...

Lại tiếp:

Tĩnh trung sinh tuệ, thánh nhân đã dạy: lỗi đừng ngại sửa, dù có mắc phải lỗi lầm, hãy ngẫm nghĩ nhận rõ sai lầm, vẫn trùng xuất giang hồ, lấy công chuộc tội, mỗi ngày làm một việc thiện; mười năm như thế một ngày...

Hoa Thiên Hồng càng bị cuốn hút, đọc tiếp:

Lúc này tuy có Huyền Thiết kiếm giúp sức, công lực đã cao, một lá cỏ cộng cây trong tay có thể địch lại bất kỳ ai trong thiên hạ. Sau này khinh kiếm thắng trọng kiếm, kiếm gỗ thắng thiết kiếm, cần hiểu đạo lý đó. Càng cần mẫn luyện công, càng đủ sức hành thiện...

Dù sống trăm tuổi cũng quay lại cội nguồn. Dù công danh hiển hách cũng phải niệm sự môn mộ phái, không thể vì ta đã tuyệt mà coi nhẹ giáo huấn. Phải lấy Kiếm kinh bổ khuyết cho võ học của mình.

Hoa Thiên Hồng thấy lời giáo huấn thật thận diệu, đến câu cuối cùng chàng cho rằng ắt còn pho Kiếm kinh, nhưng tìm mãi một hồi nhưng vẫn không thấy Kiếm kinh đâu.

Chàng lại đọc tiếp:

Tuy kiếm trong tay chưa hẳn đã mạnh hơn kẻ trong tay không binh khí nhưng sự môn lấy Huyền Thiết kiếm truyền tông tất có đạo lý. Hãy đóng cửa tĩnh tu, cố sức tham tường, suốt mười chín năm trăm tư mặc tường, dẫn lĩnh ngộ hữu kiếm thắng vô kiếm, trọng kiếm thắng khinh kiếm. Còn Kiếm kinh bổ di phụ lục sau đây tặng người hữu duyên.

Hoa Thiên Hồng nhận ra Kiếm kinh đang ở nhãn tiền, lòng tỏ ra vô cùng kích động, liền đọc:

Thiên chi đạo, tổn hữu dư, bổ bất túc, cương phí...

Chàng mới đọc đến đó thì đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng quát đồng thời một luồng kinh lực đánh tới...

Hoa Thiên Hồng thất kinh, tự hỏi rằng không biết nhân vật nào trên võ lâm đương đại lại có công lực uy mãnh dường kia?

Chàng vội nhún người nhảy vọt lên cao ba trượng rời khỏi huyết mộ.

Chỉ nghe thấy một tiếng chấn động rầm trời, cả tấm bia và hai phiến đá kề cả Kiếm kinh đều bị chưởng lực đánh tơi tả.

Hoa Thiên Hồng nghiêng răng cắn giận vừa đáp xuống đất, chàng lập tức đánh mắt nhìn.

Một người đứng chú mục nhìn chàng, đứng đối diện với Tàng Kiếm huyết, chính là hung thủ Thần Kỳ bang Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên đôi môi mím chặt đứng bất động, chỉ thấy y bào theo gió bay phấp phật và đôi mắt trừng trừng nhìn chàng lộ đầy sát cơ. Cả dáng vẻ và thần sắc đều rất đáng sợ, không ai dám nhìn thẳng mặt.

Bị một chưởng tập kích, Hoa Thiên Hồng nổi giận không còn kiên nhẫn nữa, rút phát thanh Huyền Thiết kiếm quát lên :

- Bạch Tiêu Thiên, mọi chuyện không đáng nhắc đến nữa, chúng ta cần liệu một trận sinh tử tồn vong để giải quyết rốt ráo thù hận cũ, hận mới!

Bạch Tiêu Thiên biến sắc, run giọng :

- Nghe khẩu khí của ngươi thì nhi nữ của lão phu đã chết thật rồi?

Cái chết của Bạch Quân Nghi khiến Hoa Thiên Hồng rất thống khổ, người ngoài cuộc khó tưởng tượng, nhưng chàng không muốn bày tỏ nội tâm trước Bạch Tiêu Thiên.

Nghe hỏi, chàng cúi gật nhẹ đầu.

Bạch Tiêu Thiên run bắn toàn thân, sắc mặt trắng bệch, hỏi tiếp :

- Tử thi đâu?

Hoa Thiên Hồng trầm nghĩ: “Võ công của vị đạo cô cùng gia số với Bạch Quân Nghi, ngoài ra những biểu hiện vừa rồi, có thể đoán rằng bà chính là thê tử của Bạch Tiêu Thiên, thân mẫu của Bạch gia tử muội. Nhưng cũng chưa có cơ sở để khẳng định...”

Thấy Hoa Thiên Hồng hồi lâu không trả lời, Bạch Tiêu Thiên nghiêng răng hỏi :

- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi sợ hậu quả mà hủy mất tử thi rồi?

Hoa Thiên Hồng tức giận quát lên :

- Hồ đồ! Ngươi chớ đem dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử, luôn luôn nghĩ đến những chuyện xấu xa ám muội!

- Vậy tử thi đâu?

- Không phải hỏi nhiều, Hoa mẫu đã chán phải nhiều lời với ngươi rồi. Việc hôm nay chỉ có thể giải quyết bằng võ công thôi.

Bạch Tiêu Thiên chợt ngửa mặt lên cười dài một tràng.

Tiếng cười ấy nghe thật rùng rợn như quỷ khóc thần sầu, trong đó chứa đựng nỗi thống khổ, tuyệt vọng và sự tàn bạo, nổi căm hờn ghê gớm, khiến bất cứ ai nghe thấy cũng phải rùng mình khiếp đảm.

Tiếng cười kéo dài hồi lâu, dội vào vách đá cao thẳm xung quanh tạo nên những hồi âm cộng hưởng nghe lại càng đáng sợ.

43. Chương 43: Mắc Phải Mẹo Gian

Hoa Thiên Hồng nghe tiếng cười rùng rợn ấy cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, nghĩ bụng: “Tình cốt nhục, ai ai cũng thế. Bạch Tiêu Thiên tuy là nhất đại gian hùng, nhưng trước cái chết của ái nữ cũng không tránh khỏi mềm lòng nhụt chí, tuy nhiên nỗi đau thương của kẻ hung bạo sẽ mất đi sự sáng suốt. À! Cuộc chiến hôm nay, trong hai người ở đây tất có một người bỏ mạng”.

Bạch Tiêu Thiên cười xong bước đến trước mặt Hoa Thiên Hồng, đôi mắt quắc lên như mãnh thú, nói gần từng chữ :

- Hoa Thiên Hồng! Nếu hôm nay ta không giết được ngươi thì từ đây Thần Kỳ bang sẽ giải tán, Kiện Tiểu đại hội ngày mai sẽ không còn thấy người của Bạch Tiêu Thiên nữa!

Hoa Thiên Hồng trấn tĩnh, ngẩng cao đầu đáp :

- Tốt lắm! Chỉ cần Hoa mỗ còn một hơi thở nhất định sẽ liều đấu với người đến cùng, quyết không chịu rời khỏi đỉnh núi này trước người đâu!

Bạch Tiêu Thiên sát cơ chợt hiện, cười hắc hắc hai tiếng rồi vận công vào hữu chưởng đề đến trước ngực rồi lập tức đánh tạt ra.

Hoa Thiên Hồng không chịu nhường, thân thể vẫn nguyên vị, vung mạnh Thiết kiếm nghênh chiêu.

Bạch Tiêu Thiên thấy vậy trong lòng tự nhiên chấn động.

Với thân phận là Bang chủ một bang hùng hậu và có uy lực đệ nhất võ lâm, về võ học tạm coi ít ai ai sánh kịp, thủ hạ lại không ít cao thủ nhất lưu trong giang hồ, vì thế chỉ cần thấy đối phương xuất chiêu, Bạch Tiêu Thiên nhận ra ngay Hoa Thiên Hồng võ học căn bản, ứng chiêu thông minh mà thần tốc, sau này tất sẽ đại thành.

Tuy nhiên trước đây lão từng biết võ công của chàng, chỉ nhìn một chiêu đã biết võ học của đối phương tăng tiến vượt bậc, chưa từng ai có sự tiến bộ mau chóng đến thế.

Đó là điều mà Bạch Tiêu Thiên không liệu trước.

Vì không hiểu nguyên nhân do đâu, lão càng thêm lo lắng và có nét kinh sợ.

Nên biết Hoa Thiên Hồng phát ra một kiếm, đó chẳng phải là biểu lộ nội công cái thể tuyệt luân gì, cũng không phải kiếm pháp huyền ảo siêu phàm, chỉ là xét về uy thế và ứng biến lợi hại đủ chứng tỏ chàng đã già dặn kinh nghiệm như từng trải qua bách chiến, tập luyện mấy chục năm mới có được hỏa hầu đó.

Bạch Tiêu Thiên không biết rằng hỏa hầu đó do chàng hai lần diệu ngộ kỳ duyên có được thần được và trí tuệ siêu phàm của chàng mà có.

Bạch Tiêu Thiên lại sẵn tới công tiếp một chưởng.

Hoa Thiên Hồng trầm người, dùng kiếm hoa giải chưởng lực đối phương bụng nghĩ thầm: “Bạch Quân Nghi đã chết, mối bận tâm và khó xử về mối huyết cừu không còn nữa. Bạch Tiêu Thiên là tên gian hùng nhất thế, bức hiếp võ lâm, tùy tiện tàn sát quần hùng. Thêm nữa ta vì thù cha, hận vì ái nữ, mối cừu hận đó đâu thể không phục? Nhưng ta tự vấn lương tâm, không có gì đáng hổ thẹn, cần phải dốc toàn lực chi cuộc đấu sống mái này”.

Nghĩ đoạn, chàng xuất liền hai kiếm, lấy công thay thủ.

Hai kiếm vừa phát có uy lực rất lớn, trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: “Tiểu tử này quả thật luôn nảy sinh bất ngờ. Cứ vào tình thế trước mắt thì hắn đã đủ vây cánh, sẽ là một nhân vật lớn trên giang hồ. Nay Bạch Quân Nghi đã chết, cần phải giải quyết tên này, có như thế trong Kiện Tiểu đạo hội ngày mai bớt đi một trở lực lớn, nhưng phải nghĩ cách thế nào để không mất nhiều tinh lực mới được”.

Nghĩ thế liền công liền ba chiêu, quát lên :

- Dừng tay!

Hoa Thiên Hồng lùi lại, ôm kiếm trước ngực hỏi :

- Các hạ có gì chỉ giáo?

Bạch Tiêu Thiên nhìn đối phương, không lộ chút biểu cảm nào, hỏi :

- Người có biết vì sao tối qua Quân Nghi đến tìm người không?

Hoa Thiên Hồng lắc đầu lộ vẻ đau xót :

- Tại hạ đang luyện kiếm sau núi, khi được tin cô ta tới, vừa kịp chạy đến nơi thì đã...

Chàng nghẹn lời không nói hết câu.

Bạch Tiêu Thiên cười nhạt nói :

- Tên họ Hoa kia, lão phu nói rõ với người, Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo đã tạm gác mối hiềm riêng kết thành đồng minh hợp lực làm một thiết lập thiên la địa võng, chỉ chờ ngày mai Kiện Tiểu đại hội là giảng lưới tóm gọn bọn người giả danh thiện nhân nhưng là thứ tuyệt tình phụ nghĩa các người, chỉ một mẻ là sạch, không một tên sống sót.

Việc này quần hùng đã dự liệu trước, nhưng từ miệng Bạch Tiêu Thiên nói ra, Hoa Thiên Hồng không khỏi thấy lòng chấn động, biến sắc mặt.

Bạch Tiêu Thiên thở dài nói tiếp :

- Không ngờ tiện nữ hư hỏng của lão phu tối mắt vì tình si, do biết được kế hoạch bí mật đó, thấy rõ sự diệt vong của các người sờ sờ trước mắt liền quỳ trước mặt lão phu suốt một ngày một đêm ra sức khẩn cầu... Ài, trăm ngàn lần không nên... Lẽ ra lão phu cần nghiêm khắc hơn, đừng để Quân Nghi đi mới phải!

Tối đó, những thớ thịt trên mặt Bạch Tiêu Thiên giật giật mấy cái.

Lão đứng bất động không nói nữa, nỗi đau thương đè nặng trong lòng.

Hoa Thiên Hồng cũng vô cùng xúc động, lệ châu bắt giáng tràn ra.

Hồi sau Bạch Tiêu Thiên bỗng thét to :

- Hoa Thiên Hồng! Người có biết lão phu nhất thời mềm lòng đã bội phản đồng minh, giúp đỡ địch nhân, đã chấp nhận lời thỉnh cầu của Quân Nghi không?

Hoa Thiên Hồng nhẹ giọng :

- Cô ấy có hành động trượng nghĩa như vậy...

Bạch Tiêu Thiên gầm lên ngắt lời :

- Thôi dẹp, đánh giở trò giả nhân giả nghĩa nữa? Nó thật ngu ngốc, chỉ vì một kẻ phản phúc bạc tình như người thôi.

Hoa Thiên Hồng cúi đầu nói :

- Các hạ đã từng nghe tại hạ trình bày, hoàn toàn không có ý khi phụ gì lệnh ái, chỉ do thân không thể tự chủ...

Bạch Tiêu Thiên cười nhạt nói :

- Chuyện đó chỉ đáng nực cười! Người dù giữ tròn đạo hiếu, mẹ người lại chẳng từ tâm. Còn lão phu thế nào? Một tay nuôi dưỡng Quân Nghi từ nhỏ tới lúc trưởng thành, đã quá nuông chiều nghe theo đó nó mà làm hỏng mất kế hoạch của đồng minh... khiến mười ngàn thuộc hạ của Thần Kỳ bang dẫn thân vào tử địa.

Hoa Thiên Hồng kinh ngạc hỏi :

- Mười ngàn?

- Không sai! Hẳn là người dù nằm mộng cũng khó lòng tưởng tượng ra nổi.

Hoa Thiên Hồng nghĩ ngợi giây lát rồi nói :

- Các hạ hành sự, không ai lường trước được. Tuy nhiên tại hạ lại cũng không hiểu vì nguyên cớ gì mà các hạ chấp nhận lời khẩn cầu của lệnh ái?

- Ài... Chỉ là vì lão phu xét tình phu thê mẫu nữ chia lìa, Quân Nghi từ nhỏ không được gần mẫu thân. Nó đã thiếu tình mẫu tử, nay lại ôm mối tình si, lão phu không muốn để nó héo hon sầu muộn mà chết, đành cho nó đến đây báo tin, chỉ cho các ngươi một sinh lộ, nào ngờ...

Bạch Tiêu Thiên nắc lên một tiếng, đột nhiên mắt vẫn tia máu, gầm lên :

- Nào ngờ các ngươi tự xưng nghĩa hiệp, lại chỉ là bọn chẳng biết tốt xấu, lấy oán báo ân, làm hại đến tính mạng Quân nhi. Chính ngươi, Hoa Thiên Hồng! Ngươi còn mặt mũi nào gặp mặt các vị anh hùng nữa? Sao không mau tự vận, còn muốn cùng lão phu động thủ?

Hoa Thiên Hồng mặt trắng bệch, người phát tê, một lúc mới khàn giọng nói :

- Nguyên nhân cụ thể thế nào tại hạ cũng không muốn giải thích nữa. Riêng món nợ này đối với Quân Nghi, tại hạ sẽ có lúc đền đáp...

Bạch Tiêu Thiên hét to:

- Nó chết rồi!

Hoa Thiên Hồng vẫn trầm tĩnh :

- Cũng có thể tại hạ phải lấy cái chết để báo đền, chờ kiếp sau báo ân...

- Ngươi nói kiếp sau chẳng qua là lời sáo rỗng, dối trá! Theo lão phu thì ngươi tự tận ngay bây giờ.

- Nhưng cần phải chờ cho đại sự hoàn thành đã!

- Ngươi muốn chờ nhưng lão phu lại không muốn chờ.

Hoa Thiên Hồng bấy giờ đã hiểu ra ý đồ nham hiểm của Bạch Tiêu Thiên. Chàng vừa thương tiếc cho Quân Nghi, vừa căm hận kẻ bao giờ cũng tìm cách đạt được mục đích đen tối của mình bằng những thủ đoạn nham hiểm nhất kể cả lợi dụng tình cảm của nhi nữ mình.

Chàng lạnh lùng nói :

- Thân tại hạ chỉ là chuyện nhỏ, số phận của võ lâm và hàng vạn thương sinh mới là trọng. Sau khi hoàn toàn sứ mạng đó, cho dù kết quả thế nào, tại hạ mới có thể...

- Hừ, nói suông!

Bạch Tiêu Thiên chỉ nói có thể rồi lập tức xuất chiêu tấn công.

Là một trong những cao thủ đỉnh cao nhất của võ lâm đương đại, cả nhân vật lợi hại đến mức nào?

Vừa phát chiêu chiếm tay được tiên cơ, lập tức phát huy ưu thế tấn công như vũ bão không để đối phương có cơ hội hoàn thủ.

Hoa Thiên Hồng bị bao trùm trong chiêu ảnh, chỉ nghe chiêu phong rít lên rợn người, chỉ cần một phút phân tâm là dính chiêu ngay.

Chàng biết đã đến lúc quan đầu vận hết trí lực và võ học, Thiết kiếm vung lên như màn mưa dày đặc hộ kín toàn thân, cố sao duy trì được cuộc chiến.

Bạch Tiêu Thiên chiêu chiêu kinh nhân, chiêu chiêu tàn độc, muốn lập tức lấy mạng đối phương, vì mưu không thành, không thể buộc đối phương tự tận thì cần gạt đầu nhanh hơn để dành tinh lực cho Kiện Tiểu đại hội ngày mai.

Chiêu tiếp chiêu vô cùng thần tốc, không thủ đoạn nào không áp dụng, không độc chiêu nào không thi triển.

Hoa Thiên Hồng vô cùng khốn đốn, không thấy đối phương đâu, bị hãm trong trùng trùng chiêu ảnh với áp lực ngàn cân, mười mấy lần bị dồn vào hiểm cảnh tính mạng khó tồn, vậy mà Bạch Tiêu Thiên vẫn chưa đạt được mục đích.

Trận ác đấu khiến quỷ khiếp thần kinh, cát bay đá nát, xua nay trên võ lâm hiềm thấy.

Bạch Tiêu Thiên không ngờ trong võ lâm còn có người hãm thân vào Chính Phản Ngũ Thi Phong Đoạn Hồn chưởng mà cầm cự được trăm chiêu chưa bại.

Luận về các cao thủ đỉnh nhọn, ngay cả Chu Nhất Cuồng cũng không thể giữ được trăm chiêu nếu bị vây vào chưởng trận.

Vậy mà một kẻ văn sinh hậu học, mới xuất đạo chưa bao lâu vẫn cầm cự được trăm chiêu.

Bạch Tiêu Thiên chua chát nghĩ thầm: “Quân nhi, là con vô phúc... cũng là họ Bạch chúng ta vô phúc! Nếu tiểu tử này đẹp duyên cùng con, cha được truyền nhân như thế thì còn ai hơn nữa? Ngũ hồ tứ hải, hắc bạch lưỡng đạo, toàn cõi võ lâm lo gì không quy thuận Thần Kỳ bang? Nhưng nay hắn đã thành kẻ thù số một nguy hiểm nhất...”

Càng nghĩ càng oán hận, chiêu thức càng thần tốc và uy mãnh, Đoạn Hồn chưởng trận càng tỏ rõ uy lực kinh thiên động địa.

Hoa Thiên Hồng dốc toàn lực chỉ với mục đích là bảo toàn mạng sống, ngay cả thời gian để suy tính cũng không có, chỉ thấy chiêu phát ra mà hóa giải, chỉ là mong cầu sinh, không mong thủ thắng.

Phút chốc Bạch Tiêu Thiên công thêm bốn năm mươi chiêu nữa, vẫn thấy Hoa Thiên Hồng công lực và kiếm thế vẫn chưa tỏ vẻ gì suy giảm.

Lão tự nhủ: “Cứ tình thế này thì dù có công thêm ba bốn trăm chiêu vẫn chưa thể hạ thủ được tiểu tử này, trái lại, sợ rằng khi quen với chiêu thức của ta rồi tình thế lại càng khó khăn hơn...”

Bạch Tiêu Thiên thấy kéo dài trận đấu thật bất lợi, bất ngờ thu chưởng quát to :

- Dừng tay!

Hoa Thiên Hồng liền thu kiếm lùi về một bước.

Bạch Tiêu Thiên ngẩng mặt nhìn trời nói :

- Trời sắp đến Ngọ, chắc rằng Đan Hỏa Độc Liên trong người đã sắp phát tác. Hãy nghỉ đi một lúc rồi lại cùng lão phu giao thủ.

Hoa Thiên Hồng nghe nói cả kinh.

Không ngờ qua một trận ác đấu mà đã hết nửa ngày, thầm nhủ: “Ta một mình xuống cốc, chắc thân mẫu không yên tâm chút nào, Bạch Tiêu Thiên đã tìm xuống được đây tất mẹ cũng có thể xuống được. Thế thì vì sao lại không thấy? Có chuyện gì rồi chẳng?”

Trong lòng chợt trở nên nôn nóng, chàng quyết định phải nhanh chóng giải quyết cuộc chiến ở đây, liền đáp :

- Trong cơ thể tại hạ đã không còn Độc liên nữa. Nếu các hạ cần động thủ thì cứ tiếp tục.

Bạch Tiêu Thiên nhú mày hỏi :

- Chẳng lẽ Đan Hỏa Độc Liên trong người ngươi đã được giải trừ?

- Các hạ thất vọng vì điều đó?

Bạch Tiêu Thiên cười hắc hắc nói :

- Ngày trước lão phu ưu ái ngươi, tìm người để nghị hòa, tự nguyện đem nhi nữ phối hợp với ngươi. Người thác có trong người tiềm độc, không thể lấy vợ sinh con. Nay tiềm độc đã được giải, Quân nhi vẫn ôm tình xưa với hảo tâm muốn cứu các người mà tìm đến. Vậy mà ngươi thi hành độc kế sát hại nó.

Hoa Thiên Hồng giận đến phát run, lại chạnh nghĩ đến mối thâm tình của Bạch Quân Nghi lại càng tăng mối hận nói :

- Bạch Tiêu Thiên! Nữ nhi của ngươi đã thành người thiên cổ, sao còn giả trò nguy trá xúc phạm đến hương hồn cô ấy?

- Người cũng có lòng thương tâm nữa sao? Vậy mà lão phu chỉ cho rằng người là kẻ có lòng sắt dạ đá.

- Các hạ đừng nói dông dài nữa. Rốt cuộc ý định thế nào?

Bạch Tiêu Thiên cười ngụy trá, nghĩ thầm: “Lão phu muốn người tâm thần chấn loạn, mất hết ý chí, trước lúc chết phải hết sức thống khổ...”

Chợt đánh mắt sang Tàng Kiếm huyết bị chưởng lực mình đánh nát, cười hỏi :

- Hoa Thiên Hồng, người có biết mình là môn hạ của ai không?

Hoa Thiên Hồng đáp :

- Ai chẳng biết Hoa mỗ có võ học gia truyền, sao người hỏi câu thừa như thế?

Bạch Tiêu Thiên hừ một tiếng :

- Quên sư phụ tổ người là kẻ tuyệt tình bạc nghĩa.

Hoa Thiên Hồng buột miệng hỏi :

- Vậy theo người thì Hoa mỗ là môn hạ của ai?

- Kiếm Thánh Ngu Cao.

Hoa Thiên Hồng nhìn lại ngôi mộ, nghĩ thầm: “Vị tiền bối này suốt đời hành thiện, kiếm pháp cử thế vô địch, cũng xứng danh là Kiếm Thánh, tiếc rằng ta chỉ may nhận được Huyền kiếm mà chưa tiếp thu được Kiếm kinh”.

Nghĩ đến bất thể bảo điển bị hủy dưới chưởng của Bạch Tiêu Thiên, Kiếm kinh vĩnh viễn tuyệt tích, chàng nghiêng răng nói :

- Ta vốn không có ý định giết người, nhưng chính người gợi đến chuyện này, nếu ta không lấy được mạng người thì sẽ suốt đời ân hận.

Chỉ thấy Bạch Tiêu Thiên vuốt râu ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tỏ ra vô cùng đắc ý.

Hồi lâu lão cất tiếng đọc :

- Thiên chi đạo, tổn hữu đa... bổ bất túc, cương phi bạo lệ. Cương tha kiêu, nhu phi tì được...

Tới đó đột nhiên bật.

Hoa Thiên Hồng chăm chú nghe.

Hồi lâu thấy đối phương vẫn không đọc tiếp nữa, tuy nóng lòng muốn nghe tiếp nhưng không thể yêu cầu đối phương đọc tiếp, lòng càng tức giận pho kiếm quyết nhất thế bị hủy, sục sôi căm giận muốn bổ một kiếm kết liễu con người thâm độc đang cười vênh váo đầy đắc ý kia.

Bạch Tiêu Thiên giương mi cười hỏi :

- Thế nào? Lão phu bắt tài vẫn đọc trọn pho Kiếm kinh. Người tư chất thông minh tài năng cái thế, lẽ nào còn chưa đọc hết?

Hoa Thiên Hồng chợt hỏi hận :

- Lẽ ra không nên quá bị cuốn trôi vào Kiếm kinh đến nỗi để đối phương đến sát mà không hề bay biết rốt cuộc Kiếm kinh bị hủy. Nên biết người luyện võ, đối với võ học thường thừa ảo diệu còn quý trọng hơn cả sinh mạng mình.

Huống chi từ nhỏ Hoa Thiên Hồng đã luyện Huyền Thiết kiếm đối với Kiếm Thánh Ngu Cao rất có thể cùng xuất xứ, vậy pho Kiếm kinh đó tất là chỉ bảo gắn liền với Huyền Thiết kiếm.

Vì thế đối với chàng, mọi bí kíp võ bọc trong võ lâm đều không thể sánh với Kiếm kinh bổ di này.

Trước đây chàng chưa nghĩ thấu đáo, nhưng bây giờ Bạch Tiêu Thiên đề khởi lên, chàng nghĩ càng hận trong bất tri bất giác, lửa căm thù ngùn ngụt đầy sát khí, quất lên :

- Bạch Tiêu Thiên! Nếu hôm nay không phải ngươi chết thì ta vong. Nếu ta chết, Hoa Thiên Hồng này có đọc pho Kiếm Thánh cũng đều thế cả. Nhưng nếu ngươi chết...

Bạch Tiêu Thiên cười nham nhở trả lời :

- Nếu vậy lão phu mang theo bản văn tự ấy xuống suối vàng, thiên hạ sau này không còn ai biết đến Kiếm kinh bỏ đi nữa thì làm thế nào?

Rồi thở ra một tiếng mới tiếp lời :

- Tiếc rằng vị Kiếm Thánh Ngu Cao tốn biết bao thời gian và tâm huyết để đúc kết nên Kiếm kinh bỏ đi nhất thế, nay đành trở nên uổng phí, hóa hành như không, chẳng lưu truyền được cho nhân thế!

Hoa Thiên Hồng gầm lên :

- Ngươi chớ đừng vội đắc chí! Xem ta bỏ ngươi, kẻ tội nhân thiên cổ!

Dứt lời xông vào phát một kiếm.

Bạch Tiêu Thiên vốn đã phòng bị, vội nhảy tránh đi, cười nói :

- Hoa Thiên Hồng! Ngu Cao mất mười chín năm công phu để đúc kết thành năm mươi tám chữ trong Kiếm kinh phổ di. Ngươi thử tính xem phải mất bao nhiêu thời gian mới được một chữ?

Hoa Thiên Hồng nín lặng.

Bạch Tiêu Thiên lại khiêu khích :

- Tiếc rằng ngươi còn chưa học xong pho bí truyền kiếm pháp đó. Sợ rằng đời này kiếp này cũng không làm được đâu!

Hoa Thiên Hồng giận tái người, dùng tuyệt thế khinh công di ảnh đổi vị đột ngột lùi lại ba bước, nhãn châu chớp truyền, đột nhiên cố ý tạo ra một chỗ sơ hở.

Lúc này Hoa Thiên Hồng đã đạt đến hàng thượng thặng trong nhất lưu cao thủ, chẳng lẽ khi giao thủ lại còn dễ sơ hở?

Bạch Tiêu Thiên cử thủ hoàn một chiêu Hoa Thiên Hồng liền quật lại nhằm sườn trái đối phương chém tạt qua.

Bạch Tiêu Thiên lướt người qua phải tránh được, Thiết kiếm sạt qua lưng áo.

Hoa Thiên Hồng chợt nhớ tới Kiếm kinh kiếm bổ ngược lên, đồng thời tả thủ nhanh như chớp với tốc độ kinh hồn xuất một chỉ điểm tới.

Bạch Tiêu Thiên cười nhạt, nhảy một bước tới bảy tám thước tránh chiêu.

Tuy đã lường trước kiếm thế nhưng thấy đối phương xuất thủ thần tốc như vậy, lão kinh hoàng đến toát mồ hôi.

Hai người lại lao vào cuộc ác đấu.

Nếu trận đấu âm thầm giữa rừng sâu ấy truyền ra giang hồ tất khiến toàn võ lâm đều chấn động.

Năm mươi chiêu... Một trăm chiêu...

Hai trăm chiêu nữa qua đi.

Chợt Bạch Tiêu Thiên lại lên tiếng :

- Hoa Thiên Hồng! Kiếm kinh cả thấy có năm mươi tám chữ, nhưng nghĩ lại, chữ chữ liên hoàn, câu câu huyền ảo, đều chứa đựng võ học tinh diệu, chỉ cần tham tường được hết thì dư sức vận dụng suốt đời, ngươi có cho là vậy không?

Hoa Thiên Hồng trả miếng :

- Ngươi cứ việc mang xuống Âm phủ mà tham tường!...

Bạch Tiêu Thiên đánh ra một chưởng rồi lui lại nói :

- Thiên chi đạo, tổn hữu dư... người có nghĩ ta câu đó có hàm ý gì không?

Hoa Thiên Hồng bắt giác lảo lảo trong đầu :

- Thiên chi đạo, tổn hữu dư...

Đột nhiên chàng nghĩ ra chuyện gì nhảy lùi một bước hơn trượng, chú mục nhìn Bạch Tiêu Thiên, mặc nhiên không nói.

Bạch Tiêu Thiên thấy đối phương đã trúng kế mình thì mừng thầm, vuốt râu cười nói :

- Không sai! Kiếm thuật của người uy mãnh có dư, chính là sai ở bạo lệ. Nếu người hiểu được nguyên lý tả kiêu, lão phu không phải đối thủ của người.

Hoa Thiên Hồng lảo lảo trong đầu: “Thiên chi đạo, tổn hữu dư. Bỏ bất túc, cương phi bạo lệ. Cương nhi kiêu, nhu phi tì nhược...”

Rồi Thiết kiếm vung lên chém bổ xuống một nhát.

Bạch Tiêu Thiên gật đầu khuyến khích :

- Chính thế! Nếu Thiết kiếm người không có âm hưởng thì có uy lực gấp mười lần, ngay cả lão phu cũng không đương nổi.

Hoa Thiên Hồng hai mắt mở to nhìn thẳng vào Bạch Tiêu Thiên, kiếm lại vung mạnh một vòng.

Chàng ngậm không chế thực lực huy động Thiết kiếm.

Chân lực càng bị khống chế thì kiếm khí càng nhỏ, đột nhiên chém mạnh một kiếm xuống đất làm bùng lên một đám hỏa quang, đất đá bay lên tứ tán, làm hõm xuống một hố sâu rộng tới mấy thước.

Chàng tiếp tục hành công theo cách đó, kiếm lại vung lên, khống chế chân lực, bổ kiếm xuống.

Kiếm khí hầu như không còn nghe thấy nữa.

Bùng một tiếng dữ dội, lần này đám lửa bùng to hơn, âm hưởng mãnh liệt hơn.

Kiếm cắm ngập xuống đất tạo thành một vết nứt lớn sâu tới ba thước, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Bạch Tiêu Thiên đắc ý nhìn đối thủ, đột nhiên thấy chàng mắt tinh quang lóng lánh, chợt thất kinh nghĩ thầm: “Chẳng lẽ ta tạo ra kết quả trái ngược, tự mình đào huyệt chôn mình?”

Nghĩ đoạn, chợt nói to :

- Nhu phi tì nhược, khiêm nhi thoái khiêm thoái nhi kỷ!

Hoa Thiên Hồng thấy lòng chấn động, phản kiếm bổ xuống.

Bạch Tiêu Thiên kêu lên :

- Kiếm này mạnh quá!

Dứt lời liền xuất ba chưởng.

Hoa Thiên Hồng thấy rõ mình đã lâm vào hiểm cảnh, chợt nhớ lại vừa rồi Kiếm kinh nói rất có lý, vừa đúng bổ sung cho những khiếm khuyết trong kiếm chiêu của mình.

Bạch Tiêu Thiên lúc ấy đã lại vung chưởng lên công liên hoàn mấy chưởng khiến Hoa Thiên Hồng lùi liên mấy bước.

Chàng dùng ngay một chiêu Tử Cổ Thương Mang quét sang tả một kiếm, sang hữu một kiếm lại chém thẳng vào chưởng đối phương.

Kiếm khí xé không trung vang lên một tiếng nhỏ, một tiếng to khác hẳn nhau, uy lực trên than kiếm cũng theo đó hoặc giảm, không có yếu lĩnh nào.

Bạch Tiêu Thiên bám sát vào, mỗi chiêu mỗi thức đều tùy tâm ứng thủ, diệp hợp lạ thường, chẳng khác gì trong một buổi tập, công lực đều phát ra qua mười thành.

Tuy chiến cuộc theo ý, Bạch Tiêu Thiên vẫn thăm kinh sợ, không dám tơ hào khinh suất bởi vì uy lực trong kiếm thuật của Hoa Thiên Hồng đang ở mức cái thế.

Nỗi căm thù ái nữ bị chết, lòng đố kỵ vì cảm thấy thua kém đối phương càng ngùn ngụt dâng cao. Bạch Tiêu Thiên như lửa đổ thêm dầu, cơn tức giận sôi lên, ác tính lên cực điểm muốn kết liễu ngay đối thủ.

Tuy vậy Bạch Tiêu Thiên vẫn đủ tỉnh táo nhận ra rằng tuy Hoa Thiên Hồng đang mê muội, kiếm thế vẫn vô cùng lợi hại.

Chợt Bạch Tiêu Thiên hét to một tiếng, chưởng kinh vận hết chân lực đánh tạt vào.

Hoa Thiên Hồng cũng trả lại một kiếm.

Kiểm ảnh đen kịt, chưởng phóng ào ào, thật khiến kinh hồn táng đờm.

Bỗng nhiên Bạch Tiêu Thiên quát to :

- Hoa Thiên Hồng! Đây là Tiếp Vân phong ngày mai là Tết Trung Nguyên, ngươi hãy nhớ cho kỹ!

Trong tiếng hét, lão xuất tuyệt chiêu, quyền kích kiêm dùng, song thủ không ngừng biến hóa khiến Thiết kiếm của Hoa Thiên Hồng vung lên điên cuồng nhưng không tìm được mục tiêu, thoái liên mười bảy mươi tám bước.

Chợt nghe Hoa Thiên Hồng kêu lên :

- Cường nhi kiêu!

Rồi bắt chập chưởng kinh của địch, bổ xuống một kiếm!

Kiểm này xuất ra vô thanh vô tức, giữa đường đổi thế chém ngang sang.

Bạch Tiêu Thiên mừng đến phát cuồng, vừa xuất chưởng vừa quát to :

- Quân nhi đang chờ ngươi đó. Đi đi.

“Bình”

Hoa Thiên Hồng bị giáng một chưởng trúng lưng “hự” một tiếng, máu tươi từ miệng phun thành vòi.

Chàng bị đánh rơi xuống đỉnh núi, đôi mắt mờ đục còn kịp nhìn thấy thanh Huyền Thiết kiếm cũng bị đánh bật khỏi tay rơi vào cõi mệnh mang dưới chân dốc đứng.

Trên đỉnh tuyết phong trở lại cảnh thức tỉnh.

Bạch Tiêu Thiên mục quang tán loạn, da mặt tái mét đứng bên mép tuyết phong sát vực thẳm, trông căn cổ và thẳm hại như một thân cây chết đứng.

Màn đêm trùm xuống, từ tuyết phong nhìn xuống chỉ một khoảng tối đen, rồi lát sau vàng trắng tròn vành vạnh lên cao dần dần trên nền trời không một gợn mây.

Đột nhiên từ phía nam, một ánh sao băng vạch một đường sáng chói trên nền trời, sáng đến nỗi vàng trắng phút chốc mờ tối...

Một trận gió (...) đến, Bạch Tiêu Thiên (...), đưa áo lên lau mồ hôi trán.

Rồi lấp bấp trong miệng :

- Là phúc chứ không phải họa. Nếu họa đã tránh không thoát. Nay đại thế đã thành, ta còn sợ gì nữa?

Rồi quay người rời khỏi tuyết phong.

44. Chương 44: Quần Ma Dự Tế

Bấy giờ Hoa phu nhân vẫn ngồi trên sườn núi.

Suốt ngày hôm đó bà không hề di động một bước.

Từ Vân đại sư, Thương Tu Khách, Tần Bách Xuyên, Miêu Lĩnh tam tiên, chỉ trừ có Hoa Thiên Hồng, toàn bộ quần hiệp đều có mặt ở đó, diện sắc ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

Phía bờ dốc đối diện có đến hàng ngàn nhân mã, ngựa tung vó, người cấp binh khí tuốt trần, chỉ cần nhìn khí giới tỏa ánh sáng lạnh cũng đủ khiến người ta kinh tâm động phách.

Nhưng ngoại trừ tiếng ngựa hí và thỉnh thoảng động vó, người song phương im lặng như chết.

Nguyên Thần Kỳ bang đã dốc hết binh mã bố trí đối ngạn với thạch lương, chỉ cách quần hiệp của Hoa phu nhân một tuyệt cốc.

Hai bên chỉ cảnh giới mà chưa giao chiến.

Ngoài ra ở phía bắc núi còn đại quân của Phong Vân hội, phía nam có lực lượng của Thông Thiên giáo.

Nhất bang, Nhất giáo và Nhất hội đã liên thủ, chuẩn bị hợp lực đối phó với quần hiệp, mục tiêu đó không còn ai giấu diếm nữa.

Thời điểm đang đến gần, tuy vậy không gian vẫn giữ được vẻ yên tĩnh cho đến nửa đêm.

Đột nhiên từ trận địa của Thần Kỳ bang nổi lên tiếng pháo hiệu rồi từ không trung tỏa sáng một đóa kỳ hoa chói lòa.

Tiếp đó từ phía (...) vang lên những âm thanh rộn rã của muôn chiếc hồ cầm.

Tường Vi Tiên Tử ngẩng đầu lên hỏi :

- Phu nhân, nên làm gì bây giờ?

Hoa phu nhân bình tĩnh đáp :

- Bắt đầu rồi. Chúng ta cũng nên chuẩn bị xuất phát thôi.

Chợt nghe Triệu Tam Cô lớn tiếng :

- Tinh nhi đâu?

Hoa phu nhân trả lời :

- Nếu nó không việc gì thì sẽ tự đến Thiên Mục sơn, nếu gặp điều bất hạnh thì chẳng qua là số trời vậy.

Triệu Tam Cô giận run lên, hằm hè :

- Người điên rồi. Để ta xem người chết bởi tay ai...

Từ Vân đại sư thấy tình hình căng thẳng liền lên tiếng dàn hòa :

- Triệu lão thái, chuyện đã đến nước này, còn trách mắng nhau làm gì?

Chợt nghe tiếng ngựa nhất loạt hí vang. Quả nhiên người của Thần Kỳ bang bắt đầu khởi trình.

Triệu Tam Cô vẫn chưa hết giận, nhìn Hoa phu nhân trách mắng :

- Là do người, do người cả nên Tinh nhi mới bỏ chúng ta. Nếu người để mọi người đột vây...

Lan Hoa Tiên Tử buồn bã nói :

- Đều do chúng tôi cả... Nếu không làm Bạch Quân Nghi rơi xuống vực táng mạng thì không xảy ra trường hợp này.

Hoa phu nhân dịu giọng :

- Cô nương không nên tự trách nữa. Số do trời định, ai có thể bảo đảm mình sống được trăm năm? Huống gì chính tà không cùng tồn tại. Chúng ta dù bây giờ ngồi đây nhưng ai dám chắc mai còn trên nhân thế?

Triệu Tam Cô nói :

- Chờ đến Kiện Tiểu đại hội, giết hết bọn tặc tử kia đi, thanh toán hết nợ nần.

Hoa phu nhân cười tiếp lời :

- Vì thế mới phản đối đột vậy, không muốn chết một cách không minh bạch trong cuộc hỗn chiến.

Triệu Tam Cô ngắt lời rít lên :

- Ta muốn nói về Tinh nhi kia.

- Lão thái làm sao biết được Tinh nhi đã chết? Lại cũng không thể biết nó chết có xứng đáng không...

Rồi đứng lên quay nhìn mọi người bảo :

- Chúng ta cũng động thân là vừa. Dù sao cũng không tránh được cuộc chiến thì nhập trường sớm một chút cũng hay.

Chúng nhân hầu như đã mất hết kiên nhẫn, nghe nói đều đứng lên cả, lập tức khởi trình.

Thần Kỳ bang khí thế như phong, chỉ trong khoảnh khắc đã dàn thành thế trận dày đặc.

Về phía quần hiệp, Miêu Linh tam tiên đã đầu chúng nhân đi lại chất kịch độc trên thạch lương để sang bờ đôi diện (...) tử vong.

* * * * *

Thông Thiên giáo đã kiến tạo một lễ đường siêu độ vong linh các cô hồn dã quỷ ở Tỷ Ngộ cốc trong Thiên Mục sơn.

Ngay sáng mười lăm tháng bảy việc dựng đàn đã hoàn tất, trong Tỷ Ngộ cốc đèn đuốc sáng trưng, hương bay nghi ngút, khí thế uy nghi bi tráng.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử đích thân chủ trì tế lễ, mấy trăm tên đệ tử chấp sự phụ lễ và phục dịch.

Đàn tế được kiến dựng tựa vào lưng núi, trên dưới có ba tầng pháp đàn lớn nhỏ khác nhau, trên đều dựng linh vị.

Ở đàn trung gian cao nhất dựng một linh vị rộng hai thước, cao một trượng viết hàng chữ lớn, từ trên sườn núi cách cốc khẩu khá xa cũng có thể đọc được rõ:

“Thần vị anh hùng trận vong ở Bắc Minh hội”.

Dưới chân thần vị khói hương nghi ngút xếp đầy hoa quả lễ vật.

Thông Thiên giáo chủ đầu đội mũ Thiên Sư Quan, mình bận đạo bào ngực thêu chỉ vàng hình bát quái, bên ngoài khoác thêm pháp y màu vàng tay cầm pháp khí đang thi hành lễ dưới linh vị.

Từ cốc khẩu trở vào đèn đuốc sáng choang, hàng chục bàn ghế sắp ngay ngắn trong các gian lều mới dựng.

Kể hầu người hạ, kẻ lo cơm nước, người bưng bát mâm đi lại tấp nập, mùi thơm bốc lên nghi ngút, sự phục vụ quả thật chu đáo.

Tỷ Ngộ cốc là một tử cốc hình dáng như chiếc túi chỉ có một lối đi vào, giữa trưa không thấy ánh mặt trời, nửa đêm vang lên âm thanh quỷ khóc, vì thế mới có tên Tỷ Ngộ cốc.

Sang giờ Mùi, người của Phong Vân hội tiến vào cốc đầu tiên.

Nhậm Huyền đi đầu, thấy trong cốc bốn dãy lều phân biệt nhau. Người của Thông Thiên giáo vốn đã chiếm dụng dãy lều bên tả gần khu vực pháp đàn, lão liền ra lệnh cho thủ hạ chiếm một dãy lều bên tả còn lại, gần ngay cốc khẩu.

Lát sau chúng nhân đệ tử Thần Kỳ bang cũng tiến vào, trong số hơn nghìn người thì chưa tới năm trăm được vào cốc, số còn lại bố trí bên ngoài cảnh giới cốc khẩu.

Việc triển khai nhanh chóng và chính xác, chứng tỏ Bạch Tiêu Thiên điều khiển thuộc hạ nghiêm khắc và tài tình như một vị tướng quân.

Cuối giờ Mùi đầu giờ Thân, Hoa phu nhân dẫn đầu quần hùng tiến vào Tỳ Ngộ cốc.

Nhưng họ còn chưa đến cốc khẩu thì chợt thấy từ sơn đạo trên sườn núi có hơn mười người đều bận y phục bằng vải thô, tay cầm quạt hương bồ đang đi nhanh tới.

Dẫn đầu đoàn người này chính là Tiêu Dao Tiên Chu Đồng, ngay từ xa đã lớn tiếng chào hỏi, chấp tay hành lễ.

Hoa phu nhân vội bước tới nghênh đón, mới thoáng nhìn qua đã nhận ra đều là hảo hữu năm xưa, gặp nhau tay bắt mặt mừng nhưng trên mặt đều rơm rớm lệ.

Tiêu Dao Tiên Chu Đồng nước mắt lưng tròng nói :

- Phàm là những người còn sống đều tới đây cả. Chuyện thì dài, chúng ta cứ vào trong cốc đã rồi từ từ đàm đạo.

Hoa phu nhân gương cười nói :

- Chu đại ca thay đổi nhiều quá. Nếu không được nói qua, có lẽ tôi không sao nhận ra được. Còn hai vị phía sau đây sao tôi vẫn chưa biết...

Tiêu Dao Tiên Chu Đồng chỉ người đứng sau mình, một lão nhân dung mạo khó coi, dáng dấp thô tục nói :

- Vì này là Cù đại hiệp ở Hoàng Sơn, vì nóng vội luyện võ công nên bị tẩu hỏa nhập ma mới thành ra dạng như thế.

Hoa phu nhân kinh hãi nói :

- Thì ra là Cù huynh, quả thật tôi nhận không ra...

Cù đại hiệp, tức Cù Thiên Hạo cười đáp :

- Ngày xưa tôi bị trúng sáu kiếm, ngực còn dính thêm một chưởng nằm ngắc ngoải trong vũng máu, lại còn bị hai tử thi khác đè lên, ngay cả huynh đệ cũng tưởng mình đã chết rồi. Ai ngờ còn giữ được một hơi thở chưa đoạn, hai ngày sau mới sống lại.

Hoa phu nhân gật đầu nói :

- Cù huynh chưa chết, ắt bọn ma đầu thất vọng lắm...

Nói tới đó hai mắt nhìn một vị hòa thượng tuổi chừng tứ tuần ra ý hỏi.

Vị hòa thượng này chấp hai tay hợp thập, cười nói :

- Ngày xưa bản đạo là Địch Kiếm Phi, bây giờ đổi thành Nhất Tâm hòa thượng.

Hoa phu nhân “á” lên một tiếng ngạc nhiên hỏi :

- Kiếm Phi huynh đó ư? Huynh có thuật cải lão hoàn đồng hay sao mà càng tu càng trẻ lại, càng tuấn tú ra thế?:

Nhất Tâm hòa thượng thở dài nói :

- Chuyện nhiều chưa xốt lắm, một lời khó tận. Huynh đệ bị bức bách phải xuất gia, tự lấy pháp hiệu là Nhất Tâm, đó là nhất tâm báo cừ, nhất tâm rửa hận. Tôi đã không thể thấy tổ tông, lại cũng không quy ngã Phật, chỉ chờ xuống Địa ngục vạ kiếp mà thôi.

Hoa phu nhân nghĩ thầm: “Mỗi người ở đây đều có mối thương tâm, tuy vậy hình như ở Địch Kiếm Phi mỗi thương tâm nặng nề hơn cả”.

Tiêu Dao Tiên Chu Đồng chợt phát hiện thấy Hoa Thiên Hồng không có mặt nhíu mày hỏi :

- Hoa phu nhân, lệnh lang đâu?

Hoa phu nhân mặt hơi sạm lại nói :

- Nhi nữ của Thần Kỳ bang là Bạch Quân Nghi bị rơi xuống tuyệt cốc phía bên kia thăm tử, khuyến tử xuống tìm xác, cuối cùng không tìm được người cũng không thấy tử thi đâu, chết sống thế nào chưa rõ.

Vừa nghe xong, cả mười hai người trong bọn Tiêu Dao Tiên Chu Đồng thấy đều biến sắc.

Cù Thiên Hạo hỏi :

- Chuyện xảy ra lúc nào?

- Tối mười ba, đã hai ngày rồi.

Nhất Tâm hòa thượng hỏi tiếp :

- Lúc đó phu nhân không có mặt nơi hiện trường hay sao?

- Lúc đó tôi có mặt tại trường. Vì tuyệt cốc sâu tới trăm trượng dựng đứng, chỉ có khinh công của Tinh nhi mới có thể xuống được. Sau đó người của Thần Kỳ bang đưa tin về, Bạch Tiêu Thiên thả dây leo xuống. Tôi sợ Tinh nhi gặp chuyện rắc rối nên theo một lối ít dốc hơn nên chậm mất một đoạn thời gian mới xuống được đáy cốc. Xuống đó đã không còn một người nào, cả Bạch Tiêu Thiên cũng thất tích.

Cù Thiên Hạo nhíu mày tỏ vẻ trách cứ :

- Tình cốt nhục chẳng lẽ chỉ hư vô? Sao phu nhân không truy tìm tiếp?

Chợt Triệu Tam Cô buông lời mỉa mai :

- Người ta hào khí ngút trời, có coi nhi tử vào đâu? Có truy tìm hay không, ai dám quản?

Hoa phu nhân thở dài nói :

- Không phải tôi bàng quan hay thiếu chu đáo, chẳng qua lúc đó song phương đối địch, tình thế rất căng thẳng. Lại nghĩ rằng dưới tuyệt cốc chỉ có một mình Bạch Tiêu Thiên thôi, dù hắn có đuổi kịp Tinh nhi cũng không thể hại được tính mạng nó.

Nhất Tâm hòa thượng hỏi :

- Bạch Tiêu Thiên không làm gì được Tinh nhi?

Hoa phu nhân gật đầu :

- Thân thủ Tinh nhi không nhọc. Nếu nó có ý đào thoát thì Bạch Tiêu Thiên không thể làm gì được.

- Nhưng thiếu niên khí thịnh. Nếu nó không chịu đào thoát, vậy chẳng hóa ra nộp mạng cho Bạch Tiêu Thiên?

Hoa phu nhân lắc đầu :

- Tại Bắc Minh hội, chúng ta nếu không đào thoát thì không ai sống được đến nay. Nếu Tinh nhi không biết tiến thoái, không hiểu đại cục thì cũng khó lòng sống đến nay.

Nghe Hoa phu nhân kiến giải, tuy bà ta rất có uy tín nhưng những lời này không làm mọi người thỏa mãn.

Vì họ đều là những nhân vật nghĩa hiệp khí khái nên về bất mãn đều lộ rõ.

Từ Vân đại sư cao giọng niệm Phật, phá tan bầu không khí nặng nề :

- Đã là cốt nhục, ai không đau lòng? Hiện Hoa phu nhân lòng nặng ưu tư, sao chư vị không chịu nhẫn nại một chút?

Hoa phu nhân gượng cười, chấp tay nói :

- Sự việc đã tới nước này, buồn khổ cũng vô ích. Chúng ta nên vào cốc lo đại sự.

Chợt thấy một hán tử mình vận thanh bào, lưng đeo trường kiếm bước ra nói :

- Đại tẩu, Tinh nhi xuống chỗ nào để tiểu đệ xuống xem.

Hoa phu nhân nhìn lại, nhận ra thanh bào hán tử chính là báỉ đệ của trượng phu mình, danh hiệu Tư Mã Trường Thanh.

Bà trầm ngâm nói :

- Phí lực làm gì? Chẳng bằng dồn sức đối phó với địch.

- Nhưng chẳng lẽ chịu để...

Hoa phu nhân ngắt lời, giọng nói nghiêm trang hỏi :

- Người cho rằng chúng ta có thể sống thoát khỏi nơi đây ư?

Tư Mã Trường Thanh đáp :

- Tiểu đệ trong đời không đào thoát hai lần.

- Vậy còn nói gì nữa? Người dù có tìm được Tinh nhi, nỡ cũng vị tất sống sót rời khỏi cốc này. Đã biết tất chết, tìm nó hay không ích gì?

Tư Mã Trường Thanh là báỉ đệ của Hoa Nguyên Tư nhưng tuổi trẻ tính nóng nảy mà rất quyết đoán.

Khi đối địch, vị này chỉ có vong mạng không quản gì đến tính mạng mình, lại cộng với nhất thân võ học tuyệt nghệ nên những tên đại ma đầu không ai muốn động thủ với ông ta.

Tư Mã Trường Thanh đã nhiều lần bị thương nhưng không chết, bởi vậy người gọi bằng ngoại hiệu Cửu Mệnh kiếm khách.

Năm xưa trên giang hồ vị này là nhân vật khiến ma đạo đau đầu nhất. Cũng vì cá tính ương bướng đó mà Hoa phu nhân đối với báỉ đệ này nhất mực thương yêu nhưng lại rất nghiêm khắc.

Chúng nhân lúc đó đã đi gần đến cốc khẩu.

Tư Mã Trường Thanh nhìn thấy bức thần vị, sắc mặt chợt biến, lòng căm thù bốc lên ngàn ngọn.

Tần Bách Xuyên nghiêng rằng nói :

- Bọn cầu tặc. Thì ra Kiện Tiểu đại hội là để siêu độ những vong linh ở Bắc Minh hội.

Chưa dứt lời, Thông Thiên giáo chủ đã xuất lãnh môn hạ đệ tử từ pháp đàn nghênh đón.

Hoa phu nhân thấy Tư Mã Trường Thanh tay đã cầm chắc chuôi kiếm chực động thủ liền quát mắt nhìn mọi người hỏi :

- Vị nào sẽ xuất diện đáp từ đây?

Tiêu Dao Tiên Chu Đồng nói nhanh :

- Phu nhân xin đại biểu.

Nói xong lùi lại ba bước.

Mọi người đều đồng tình với Tiêu Dao Tiên Chu Đồng, cùng lùi cả lại.

Tư Mã Trường Thanh hận không thể cho ngay Thiên Ất Tử một kiếm, thấy mọi người cùng lui cả cũng đành phải thoái về sau nhưng hai đạo mục quang vẫn dán chặt vào người Thông Thiên giáo chủ.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử bước tới cách quần chúng hơn trượng thì đứng lại chấp tay thi lễ nói :

- Phu nhân và chư vị đại hiệp giá lâm, bốn giáo rất vinh hạnh. Võ lâm đồng đạo rất vinh hạnh. Vong hồn thiên hạ cũng rất vinh hạnh.

Bấy giờ Tỳ Ngộ cốc không khí thúc tĩnh nặng nề vì thế giọng nói của Thiên Ất Tử vang vọng rất xa.

Đôi nhãn châu của Hoa phu nhân phát hàn quang sáng lạnh toát lên mọi thứ uy lực vô hình khiến không ai dám nhìn thẳng vào.

Bà đáp lễ xong, chậm rãi nói :

- Kiện Tiểu đại hội để tế cấp vong linh. Tiên phu và chúng thân hữu bị bỏ mạng ở Bắc Minh hội, thừa mong được Giáo chủ kiện tiểu siêu độ, Văn thị xin bái tạ trước.

Thiên Ất Tử đáp :

- Thông Thiên giáo vì thiết lập giáo tìm hết vong hồn cho sơ lên thiên giới, đó là chức phận, có gì đáng phải tạ.

Hoa phu nhân hỏi :

- Kiện Tiểu đại hội khi nào khai mạc? Xin Giáo chủ cho biết...

- Giữa giờ Hợi, đại hội bắt đầu. Giữa giờ Tý, quý môn khai quan. Anh hùng Bắc Minh hội đều là tinh anh trong trời đất nên được cúng trước tiên.

Hoa phu nhân gật đầu nói :

- Tế lễ sắp tới, Giáo chủ đương nhiên rất bận, lúc này không dám làm phiền. Chỉ tới lúc đó Giáo chủ báo cho một tiếng để bọn Văn thị cúng tế các vong linh (...), được như vậy, Văn thị cảm khái vô cùng.

- Đương nhiên thế rồi.

Thiên Ất Tử nói xong thì lễ thoái lui.

Bấy giờ trong các dây lều đã vang lên một người huyền ảo.

Tuy ai cũng biết rằng một trường sát kiếp vô cùng dẫm máu sắp bắt đầu, nhưng cho đến lúc này vẫn chưa có hiện tượng quá khích chút nào, cũng không cảm thấy có sát khí.

Thần Kỳ bang, Phong Vân hội và Thông Thiên giáo đều tự nhận là danh gia chính phái, dù có ác ý cũng vẫn giấu kỹ không để lộ ra.

Thời gian qua dần, thấm thoát đã tới hoàng hôn.

Đột nhiên từ ngoài cốc khẩu vang lên những âm thanh quái đản lan xa bất tuyệt như tiếng quỷ khóc thần sầu, như hàng vạn oan hồn đang kêu la đòi mạng.

Những âm thanh quái đản ấu hòa lẫn tiếng pháp khí ở pháp đàn, trong Tý Ngọ cốc chợt trở nên u ám trầm lắng, đèn dóm cũng thành hiu hắt, quỷ khí râm ran, khiến người thất tim lạnh cốt, không lạnh mà run.

Một trận gió nổi lên, âm thanh trong ngoài cốc càng trở nên rùng rợn.

Tường Vi Tiên Tử là người vốn rất sợ ma quỷ, khiếp hãi đến nỗi tim nhói lên thon thót, không chịu nổi liền níu lấy tay Hoa phu nhân, run giọng nói :

- Phu nhân, đến giờ Tý mới bắt đầu mở Quỷ Môn quan sao?

Hoa phu nhân thấy nàng sợ đến nỗi mặt trắng bệch, mắt nhắm lại, liền nhẹ giọng an ủi :

- Đây chỉ là Thông Thiên giáo dùng thủ thuật hư ảo, trên thế gian làm gì có quỷ?

- Không. Quỷ thì nhất định có rồi...

- Vậy thì hãy ngồi sát vào đây.

Chợt nghe Tiêu Dao Tiên Chu Đồng kêu lên :

- Ô! Quái sự. Thì ra bọn yêu đạo cũng sợ cuồng lên kìa.

Hoa phu nhân quay nhìn, chỉ thấy trong lều đối diện Thiên Ất Tử nét mặt giận dữ đang nói câu gì với hai tên chấp sự.

Hai tên đạo sĩ này vội vàng hướng ra ngoại cốc, nét mặt lộ rõ sự kinh hoàng.

Chính lúc đó người của Thần Kỳ bang và Phong Vân hội ngồi gần cốc khẩu cùng thét lên kinh hãi nhón nháo đứng lên nhìn ra ngoài cốc.

Chỉ lát sau ở bên ngoài Tỷ Ngộ cốc bỗng xuất hiện cả đàn quỷ đầu bù tóc rối, tướng mạo vô cùng hung hãn.

Đàn quỷ gồm đủ nam phụ lão ấu, hình hài và phục trang bất nhất.

Có kẻ ăn vận theo lối triều thần, có người mặc đúng thời trang, lại có kẻ phục sức theo lối cổ từ đời Đường Hán, nhưng mỗi nét mặt đều lộ rõ nỗi oan khuất, miệng kêu la than khóc đùn đẩy nhau tiến vào trong cốc.

Hai tên đạo sĩ chấp sự của Thông Thiên giáo liều chết ra ngăn lại, vừa thấy đàn quỷ, tuy chân tay hoảng loạn lên nhưng vẫn cố trấn tĩnh cùng rút phát thanh trường kiếm.

Đàn quỷ thấy vậy cùng kêu khóc như ri :

- Ô hô... con ta đâu?

Một nữ quỷ tóc tai rũ rượi, thè lưỡi đỏ hồng dài ngoằng len ra khỏi đàn, tay múa chân giậm lao vào tên đạo sĩ đứng trước.

Lúc đó trời tối hẳn, bên ngoài chỉ một màu hỗn mang, khó phân biệt đàn quỷ đó thật giả thế nào.

Nhưng xem khí thế thì thật đáng sợ.

Hai tên đạo sĩ hồn xiêu phách lạc cùng thét lên một tiếng rồi vung kiếm chém bừa.

Chúng chợt thấy trong tay nhẹ bỗng, thanh kiếm bất tri bất giác thoát khỏi tay biến đi đâu mất.

Nữ quỷ lại thè chiếc lưỡi dài ngoằng kêu lên :

- Con ơi.

Hai tay vươn ra bỏ tới mãnh liệt.

Hai tên đạo sĩ không còn hồn vía nào nữa quay đầu bỏ chạy.

Nhưng chỉ được vài bước, một tên bị ngáng chân vấp ngã, tên khác bị một bọn lão đầu lão quỷ vồ lấy.

Cả hai bị mang vào giữa đàn quỷ.

Thôi thì chẳng khác gì vật tế, hai tên đạo sĩ bị giăng xé, y phục tả tơi, máu me bê bết ngã gục, không biết đã chết thật hay chỉ mới ngất đi?

Diễn biến chỉ trong chớp mắt.

Lúc đó trong Tỷ Ngộ cốc có tới hơn nghìn người, đều là những nhân vật trong giang hồ kẻ giết người không nháy mắt.

Nhưng nhìn thấy cảnh đó, không ai là không khỏi rợn người.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử ngồi trên pháp đàn cao nên nhìn rõ mọi chi tiết.

Miệng lão lẩm bẩm tụng niệm, tả thủ múa loạn lên không, hữu thủ cầm chắc bảo kiếm đặt trên bàn, thỉnh thoảng gơ lên.

Bọn đệ tử chấp sự bên dưới đầu óc bấn loạn, tiếng tụng kinh càng lúc càng to, tiếng gõ pháp khí càng vang rền nghe đến váng óc.

Thiên Thìn Tử giận tím mặt nhảy phắt lên khỏi lều quát lên :

- Huyền Thanh hãy trấn tĩnh lại.

Tên đạo sĩ pháp hiệu Huyền Thanh vừa lặn lội bò dậy được, nghe tiếng quát của Thiên Thìn Tử chưa kịp phản ứng thì đã bị đàn quỷ lướt qua.

Bầy quỷ lướt đi nhẹ nhàng như làn gió, phút chốc đã đến dưới pháp đàn, cất tiếng kêu la thảm thiết.

Thiên Thìn Tử mặt tái xanh vung mạnh tay, lập tức từ trong lều lao ra mấy chục tên hồng y đệ tử, tay cầm kiếm vẩy chặt lấy đám quần ma.

Bầy quỷ như không thấy gì, vẫn dăm dăm nhìn vào Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử đang ngồi trên pháp đàn, miệng không ngớt kêu gào thét kêu khóc.

Tiếng khóc khiến trời âm đất sầm, ánh sáng cũng phai mờ, nhân tâm bấn loạn.

Tường Vi Tiên Tử sợ quá ôm cứng lấy hai tay Hoa phu nhân, toàn thân run bắn, hai hàm răng va vào nhau lập cập.

Hoa phu nhân nhẹ giọng nói :

- Đừng sợ. Họ là người cả đó. Cả thầy gồm bảy mươi hai người...

Chỉ nghe Thiên Thìn Tử thét hỏi :

- Quỷ từ đâu đến? Ai là đầu sỏ hãy ra trả lời.

Không ai trả lời, bầy quỷ vẫn than khóc như không nghe thấy gì cả.

Lan Hoa Tiên Tử đến bên Hoa phu nhân, rung giọng hỏi :

- Phu nhân. Chỉ sợ chúng đúng áp lực quỷ thật. Nếu là người giả dạng sao có đến bảy mươi người mà không nghe thấy tiếng bước chân nào?

Tường Vi Tiên Tử tiếp lời :

- Không sai. Tiếng khóc rất khó nghe, hoàn toàn không giống tiếng người chút nào.

Chợt thấy Thông Thiên giáo chủ ngồi trên pháp đàn gõ mạnh kiếm xuống bàn nói lớn :

- Kiện Tiêu đại hội, siêu độ tất cả vong linh trong thiên hạ. Chúng quỷ hồn hãy mau chóng quy vị.

Nói vừa dứt, chúng quỷ kêu lên ai oán rồi cùng ngửa mặt lên trời, chỉ lát sau, tất cả từ thất khiếu huyết bỗng trào ra thì nhau ngã xuống.

Chớp mắt, trong tay Tỳ Ngộ cốc trở lại thúc tĩnh nhưng lại bao trùm quỷ khí nặng nề.

Pháp khí ngân lên mấy tiếng nữa rồi dứt.

Trong cốc hoàn toàn tĩnh lặng, đến cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Cảnh tượng dưới pháp đài thật khủng khiếp.

Bảy mươi mấy thân hình quỷ quái nằm chồng chất, đầu tóc rũ rượi, mắt trợn trừng, nhe nanh trắng nhợt, máu từ thất khiếu trào ra, vẻ mặt đau đớn.

Nhìn cảnh tượng ấy, đừng nói là quỷ, dù là người cũng khiến ai ai trông thấy cũng phải sởn tóc gáy, lạnh xương sống lưng không dám nhìn lâu.

Biến hóa ấy ngoài dự liệu của mọi người.

Chúng nhân tại trường ai nấy đều thất tim lạt cốt.

Trên pháp đàn, Thông Thiên giáo chủ kinh sợ đến chết trân, thần sắc rất khó nhìn.

Nhưng dù sao lão cũng là chủ của một giáo, chỉ một lúc đã trấn định lại.

Giáo chủ Thiên Ất giáo quát to một tiếng rồi vỗ mạnh kiếm xuống mặt bàn rồi tiếp tục lẩm bẩm đọc thần chú.

Bọn đệ tử trên pháp đàn sau phút hoảng loạn đã hơi bình tâm trở lại, tiếng pháp khí lại vang hòa cùng tiếng đọc thần chú, nhưng so với trước đã rời rạc hơn nhiều.

Không khí trong Tỳ Ngộ cốc dần dần trở lại ổn định như cũ.

Thiên Ất Tử đi đến gần số quái vật chẳng ra người chẳng ra quỷ đang nằm la liệt kia cúi xuống quan sát, thấy tất cả đã lạnh toát, khí tức đã tuyệt từ lâu.

Lão liên sai đệ tử mang những thi hài kia ra khỏi cốc và quét sạch vết máu.

45. Chương 45: Cửu Nhân Tương Hội

Thông Thiên giáo chủ dùng thần đạo lập giáo, vốn quen giả thần mạo quỷ để lừa gạt lương dân. Nay quả nhiên gặp quỷ tới tận nơi, tuy biết rõ là giả nhưng không tiện vạch trần.

Tuy nhiên bảy quỷ này xuất hiện quá đột ngột, chết quá thảm khốc nên trong Thông Thiên giáo, ngay cả những tên đầu sỏ cũng phải kinh tâm táng đởm, hồ nghi bất định.

Sau biến cố đáng sợ đó, trong các dãy lều, mọi người còn phân vân bàn tán về chuyện vừa xảy ra hồi lâu.

Tiêu Diêu Tiên Chu Đồng nói :

- Xem thần thái của Thiên Ất Tử thì chuyện vừa rồi không phải do Thông Thiên giáo bày trò. Từ đó có thể suy đoán giữa Giang hồ Tam phái vẫn xảy ra hiềm khích, vị tất đã thật sự đồng tâm hợp lực để liên thủ đối phó với chúng ta.

Hoa phu nhân không đồng tình :

- Việc này có lẽ không phải là Thần Kỳ bang hoặc Phong Vân hội làm đầu.

Cù Thiên Hạo gật đầu :

- Phu nhân nói không sai. Bọn này không phải loại ô hợp. Xem khinh công thân pháp tuyệt luân như thế, rõ ràng là cùng một môn phái, lẽ nào trong Thần Kỳ bang và Phong Vân hội một lúc có thể huấn luyện được nhiều quái nhân đến thế.

Nhất Tâm hòa thượng tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Ngoài Giang hồ Tam phái, trừ chúng ta ở đây, chẳng lẽ còn có môn phái nào khác chống lại chúng ta nữa?

Từ Vân đại sư thở dài nói :

- Cái kỳ lạ nhất là cả chừng ấy người đồng thời trào huyết từ thất khiếu ra mà chết, không biết vì lý do gì?

Lê Hoa Tiên Tử tiếp lời :

- Có vẻ như họ trúng độc. Nhưng chẳng hay do người nào hạ độc?

Từ Vân đại sư chợt nhìn Tường Vi Tiên Tử hỏi :

- Tam cô nương, vừa rồi có phải do cô nương hạ độc không?

Tường Vi Tiên Tử ngạc nhiên đáp :

- Không.

Rồi chợt sôi nổi hẳn lên :

-Ồ, vừa rồi (...). Bây giờ nếu có quái vật xuất hiện, tôi sẽ cho chúng biết mùi Cửu Độc hương, bất luận chúng có phải là quỷ thật hay không...

Chợt lúc đó bên ngoài cốc thấy đèn sáng lên, hai tên tùy nữ tay xách đèn, theo sau là một vị bạch y thiếu nữ có búi tóc cao, tiếp đó còn một vị tử y thiếu nữ nữa, chậm bước đi vào.

Tường Vi Tiên Tử nhướn mi hỏi :

- Ai vậy?

Tiêu Dao Tiên Chu Đồng nói :

- Bạch y thiếu nữ, thực chất đã là thiếu phụ, chính là Ngọc Đỉnh phu nhân, người của Thông Thiên giáo. Còn tử y thiếu nữ là Phương Tử Ngọc, thị tỳ của Ngọc Đỉnh phu nhân. Ngọc Đỉnh phu nhân họ Hương tên Hoa, là nhi nữ của Nhất Kiếm Cái Thế Hương Đông Lai.

Quần hiệp vừa nghe Chu Đồng nói đến cái tên ấy, tất cả đều đánh mắt nhìn ra.

Ngọc Đỉnh phu nhân cũng nhìn lại quần hiệp một lúc, không thấy Hoa Thiên Hồng đâu, thần sắc đột biến hẳn.

Tường Vi Tiên Tử “hừ” một tiếng, kéo áo Hoa phu nhân nói :

- Phu nhân, mặt này ít ra cũng gần ba mươi tuổi, trong đó tiểu Hoa chỉ mới có mười chín, không xứng với nhau đâu.

Hoa phu nhân thầm nghĩ: “Ài. Tinh nhi hiện sống chết chưa rõ, vậy mà cô ta còn nghĩ đến chuyện hôn phối...”

Chỉ gượng cười đáp :

- Chúng ta hôm nay chuyên tâm sát địch, mọi chuyện khác sẽ bàn sau.

Chợt Tiêu Dao Tiên Chu Đồng đề nghị :

- Phu nhân, lão hủ muốn tìm Bạch Tiêu Thiên để dò hỏi Tinh nhi hạ lạc ở đâu, ý phu nhân thế nào?

Tường Vi Tiên Tử nhanh nhẩu :

- Để tôi đi cho.

Hoa phu nhân giữ lại nói :

- Cứ chờ một lúc, để tôi tự hỏi hẳn.

Đột nhiên từ pháp đàn vang lên một hồi chuông rồi ngừng bật, chỉ còn nghe tiếng tụng niệm rì rầm của Thiên Ất Tử, tiếp đó lão đem mười ba chiếc bùa thiêu đi.

Lúc đó từ cốc khẩu có mấy chục tên đạo sĩ mặc đạo y màu vàng thêu hình bát quái, lưng đeo trường kiếm, niên kỷ đều trên tứ tuần, cứ theo từng nhóm ba người một, đi thẳng vào. Ba người sau cùng tóc râu bạc trắng, chắc phải tới tám mươi tuổi.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử rời pháp đàn bước xuống ra tận cốc khẩu nghênh đón, lại đích thân dẫn ba lão đạo đi sau cùng vào tận lều an tọa, thái độ tỏ ra rất cung kính.

Hoa phu nhân muốn chiến hữu biết rõ đối phương để thuận lợi hơn khi cuộc chiến xảy ra, liền giới thiệu với quần hiệp :

- Lão đạo ở giữa đạo hiệu là Huyền Linh, lão bên tả là Bích Linh, còn lão gầy bé bên hữu là Thanh Linh, đều là sư thúc của Thiên Ất Tử. Ba lão đạo đó đã mấy chục năm không thấy xuất hiện trên giang hồ.

Quần hiệp nghe nói vậy đều động dung.

Ba nhân vật đó đã mấy chục năm vắng bóng trên giang hồ, võ công tất phải kinh nhân.

Tuy vậy, trừ Miêu Linh tam tiên, tất cả những người còn lại đều đã xác định trước tình thế hôm nay địch cường ta nhược, đã quyết hy sinh để giữ đạo nghĩa, dù có thêm mấy cường địch thì cũng chẳng có gì đáng phỉ sợ.

Lại có nhân vật xuất hiện ở cốc khẩu.

Chu Đồng trầm giọng nói :

- Vô Lượng lão nhi đến rồi.

Chỉ thấy một lão nhân búi tóc cài trâm, áo rộng đai to, râu dài tới ngực, thần thái uy mãnh ngang nhiên đi vào cốc khẩu.

Vô Lượng Thần Quân ở Vô Lượng sơn từ mười mấy năm nay được coi là đệ nhất cao thủ hắc đạo. Lão ma này bị Hoa Nguyên Tư đánh bại ở Bắc Minh hội ngâm hận thoát xuất giang hồ theo lời ước đúng mười năm. Nay thời hạn mười năm đã hết, lão ma xuất hiện đúng vào Kiện Tiểu đại hội này tất chẳng hứa hẹn điều gì tốt lành.

Sau lưng Vô Lượng Thần Quân còn có đệ tử Cốc Thế Biểu tùy hành.

Thiên Ất Tử dẫn xuất thuộc hạ ra tận cốc nghênh tiếp, cúi đầu cười nói :

- Thần quân giá lâm khiến cây cỏ cũng được thơm lây, không ra xa đón rước thật là đắc tội.

Vô Lượng Thần Quân quét mắt nhìn quanh khắp cốc một lượt, cười đáp :

- Được tham gia thịnh hội là điều vinh hạnh. Giáo chủ chớ nên khách khí.

Rồi cười ha hả, tiếng như chuông, nghe văng cả tai.

Trong lán Phong Vân hội, bọn Yến Sơn Nhất Quái và Long Môn song sát vẫn ngồi yên vị, chỉ cười niềm nở chào đón, chỉ riêng một mình Nhậm Huyền bước ra chấp tay nói :

- Thần quân đã lâu không gặp...

Vô Lượng Thần Quân cũng chấp tay hoàn lễ đáp :

- Nhậm huynh vẫn khỏe?

Thông Thiên giáo chủ chỉ chấp tay hỏi :

- Thần quân là quý tân trong hội này, có cần để đặt một bàn riêng không?

- Kiện Tiểu đại hội chú trọng đến vong hồn, người tham gia chỉ tùy duyên mà thôi, có gì đáng bận tâm?

Vô Lượng Thần Quân nói xong đi về phía Thần Kỳ bang.

Bạch Tiêu Thiên liền bước ra nghênh đón. Hai người vốn được coi là thâm giao, sau một lúc hàn huyên, Bạch Tiêu Thiên dắt Thần quân tới ngồi ở bàn mình.

Vô Lượng Thần Quân chợt hỏi :

- Quân Nghi diệt nữ sao chưa đến?

Bấy giờ Cốc Thế Biểu đưa mắt tìm kiếm, không thấy Bạch Quân Nghi đâu, bỗng trở nên sững sờ.

Sắc mặt Bạch Tiêu Thiên bỗng trở nên âm trầm, thở dài nói :

- Hải nhi phúc mỏng, mệnh bạc, đã lìa trần thế rồi.

Cốc Thế Biểu giật mình biến sắc, buột miệng hỏi :

- Cô ấy chết thế nào?

Bạch Tiêu Thiên nghĩ thầm: “Tiểu tử này tuy không sánh được bằng Hoa Thiên Hồng, nhưng si mê Bạch Quân Nghi như thế... tiếc rằng âm dương cách biệt...”

Chỉ đáp :

- Nó chết bởi tay Hoa Thiên Hồng, còn cụ thể thế nào, lão phu cũng không được rõ.

Vô Lượng Thần Quân nhíu mày hỏi :

- Hoa Thiên Hồng có phải là nhi tử của Hoa Nguyên Tư không?

- Phải. Tiểu tử đó đã bị huynh đệ đánh rơi xuống tuyết phong vạn trượng. Bấy giờ vẫn chưa thấy hắn xuất hiện, tất đã bị tan xương rồi.

Vô Lượng Thần Quân gật gù :

- Rất tốt. Hôm nay nhỏ cỏ tận gốc rửa hận, phải diệt bằng hết. Để chẳng còn phân biệt hắc đạo bạch đạo làm gì nữa.

Bạch Tố Nghi cũng ngồi trong bàn, nghe Bạch Tiêu Thiên gọi :

- Tố Nghi lại đây, hãy thỉnh an Lý bá phụ và Cốc đại ca đi.

Nàng miễn cưỡng bước lại gần hành lễ, sắc mặt (...) lẹ.

Vô Lượng Thần Quân ngạc nhiên hỏi :

- Đây là đại hài tử?

Bạch Tiêu Thiên gật đầu :

- Nó tên là Tố Nghi, tính nết chân chất chứ không xốc nổi như Quân Nghi.

Vô Lượng Thần Quân lướt mắt nhìn Bạch Tố Nghi rồi gật đầu nói :

- Nữ hài tử chân chất dịu hiền là quý.

Chợt thở dài nói thêm :

- Chúng ta là bằng hữu thâm giao Thế Biểu và Quân Nghi đã có sự gắn bó, tiếc rằng con tạo trở trêu, gây nên trắc trở... Ài! Giá mà Quân Nghi còn sống, chúng ta thành thông gia thì mỹ mãn lắm thay.

Bạch Tiêu Thiên hiểu ra ngầm ý của Vô Lượng Thần Quân muốn kết hợp Tố Nghi với đồ nhi của mình, thầm nghĩ: “Trận quyết chiến này, việc diệt sạch tàn dư của bọn người tự xưng là nghĩa hiệp chỉ là chuyện trở bàn tay. Nhưng lợi dụng cơ hội này để đánh bại Nhất giáo, độc bá võ lâm lại là việc khó xác định trước thành hay bại. Nếu được Lý Vô Lượng tận lực tương trợ thì hy vọng thành công sẽ rất lớn”.

Nghĩ tới đó chợt thấy phấn chấn hẳn lên, lại nhìn sang Cốc Thế Biểu nghĩ tiếp: “Tiểu tử này cũng khá, võ công xuất chúng, dung mạo anh tuấn, có thể kết hợp được với Bạch Tố Nghi. Kể cũng là trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối rồi”.

Tính toán mọi chuyện kỹ lưỡng xong, cười nói :

- Thế Biểu hiền đệ anh hùng tuấn mỹ, tiếc rằng Quân Nghi vô phúc... Ài...

Than một tiếng rồi nín bặt.

Vô Lượng Thần Quân nghe đòi phương tán tụng đệ tử của mình, biết rằng bến đã đợi thuyền, liền vuốt râu cười nói :

- Bạch lão đệ, hài tử Tố Nghi đã hứa hôn với ai chưa?

- Nó lâu nay vẫn ở bên mẫu thân, huynh đệ lại bận việc bang, đâu đã nghĩ đến hôn sự?

Vô Lượng Thần Quân cười to nói :

- Nếu vậy tiểu huynh muốn mạo muội vin vào một chút cùng lão đệ kết duyên Tẩn Tẩn, chỉ sợ Thế Biểu ngu muội không vừa mắt lão đệ mà thôi...

Bạch Tiêu Thiên cười măn ý :

- Chí giao hảo hữu, chẳng nên khách khí. Chỉ sợ tiểu nữ phận bỏ liều không xứng với Thế Biểu hiền đệ.

Vô Lượng Thần Quân cười kha kha, quát bảo :

- Thế Biểu, mau tham bái nhạc phụ thân đại nhân đi.

Cốc Thế Biểu kêu lên :

- Sư phụ...

Vô Lượng Thần Quân sầm mặt, dùng Truyền âm nhập mật nói :

- Đồ ngốc, nha đầu này còn hơn Quân Nghi nhiều. Lấy nó làm vợ, người đã nắm chắc Thần Kỳ bang, chẳng bao lâu nữa Bạch Tiêu Thiên thoát vị, võ lâm sẽ là thiên hạ của người rồi?

Cốc Thế Biểu từ kinh hãi, ngơ ngác chợt trở nên vui mừng vội vàng đến trước mặt Bạch Tiêu Thiên quỳ xuống làm đại lễ.

Chợt Bạch Tổ Nghi khóc to nói :

- Cha...

- Cái gì?

- Nữ nhi... đã sớm trọng thệ... suốt đời ở bên mẫu thân, quyết không cùng người...

Bạch Tiêu Thiên phát nộ quát lên :

- Đừng hỗn.

Vô Lượng Thần Quân quan sát Bạch Tổ Nghi, thấy nàng thái độ thành khẩn không chút giả mạo, muốn xoa dịu tình hình, cười nói :

- Lão đệ đừng giận. Hải tử này thuần phát như thế cũng là đáng quý việc chắc rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Lại dùng Truyền âm nhập mật nói :

- Tâm tính của thiếu niên chẳng qua chỉ nhất thời. Chúng ta cố thuyết phục tất được. Chỉ cần lão đệ cùng đệ muội chấp thuận, không những hôn sự mỹ mãn mà việc lớn cũng thành.

Bạch Tiêu Thiên hiểu ngay ẩn ý, vậy Cốc Thế Biểu nói :

- Hôm nay thiên hạ quần anh tụ hội, chính là cơ hội cho nam tử hán thi thố tài năng. Hiền đệ hãy đến ngồi gần lão hủ, chuyện hôn nhân để lúc khác bàn thêm.

- Đa tạ thúc phụ thừa ái.

Rồi vái dài một cái, đến ngồi đối diện với Tổ Nghi.

Bấy giờ chợt thấy bốn tên thiếu niên bận khinh trang khiến một chiếc kiệu phủ rèm đen đi vào cốc khẩu.

Dung mạo của cả bốn người đều thanh tú, mới mười lăm mười sáu tuổi, bước đi như hành vân lưu thủy, không cuốn lên hạt bụi nào, vừa vào cốc liền đi thẳng đến pháp đàn.

Một đệ tử của Thông Thiên giáo bước ra hỏi :

- Chư vị anh hùng từ đâu tới?

Bốn thiếu niên đặt kiệu xuống.

Tên đứng đầu khẳng khái đáp :

- Hướng Đông Lai từ Tây Vực đến.

Câu đó khác nào tiếng sét khiến hơn nghìn người trong Tỷ Ngộ cốc thấy đều chấn động.

Phút chốc toàn trường im phăng phắc, không ai nói tiếng nào.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử, Bạch Tiêu Thiên, Nhậm Huyền, người cầm đầu các bang phái các nơi bất giác cùng rời bàn đứng cả dậy.

Nhất Kiếm Cái Thế Hướng Đông Lai, nhân vật truyền kỳ mấy mươi năm trước, đột nhiên xuất hiện chính ở Kiện Tiểu đại hội là một bất ngờ lớn nhất.

Một tên thiếu niên khiêng kiệu bước lên vén rèm đen, hai tên khác khiêng ra chiếc ghế có bánh xe, trên ghế một người vận bạch bào rộng theo phục sức người Hán đang ngồi đoan tọa.

Người này tóc phủ tận vai, râu dài tới bụng, đầu bạc trắng, chỉ nhìn cũng biết đã cao niên.

Nhưng xem kỹ, người này có đôi mắt long lanh hữu thần, da mặt hồng nhuận không thấy một nét nhăn nào, căn cứ vào nét mặt thì niên kỷ chỉ khoảng trên dưới ba mươi.

Thiên Ất Tử đứng gần nhất ngừng mục nhìn sang, chỉ trừ râu tóc đã bạc trắng cả, còn tư thái dung mạo chẳng khác gì năm xưa, chính là kỳ nhân với thanh Kim kiếm nhỏ bé đã từng làm xao động võ lâm Trung Nguyên đến long trời lở đất.

Hồi lâu, đầu óc Thiên Ất Tử mê muội đi, chẳng biết là ngạc nhiên hay sợ hãi, lo lắng hay vui mừng.

Từ các dãy lầu lần lượt đi ra Bạch Tiêu Thiên, Vô Lượng Thần Quân, Nhậm Huyền, Thiên Ất Tử thấy vậy cũng vội vàng bước nhanh ra.

Hướng Đông Lai vẫn ngồi, hai tay đặt lên gối, quét mắt nhìn bốn người đang đến gần, thốt hỏi :

- Chu Nhất Cuồng đâu?

Thiên Ất Tử cười hô hô đáp :

- Hướng thí chủ trước khi đi còn lưu lại một thanh Kim kiếm. Chu Nhất Cuồng đã vì thanh tiểu kiếm đó mà rơi xuống A tỳ Địa ngục rồi.

Chợt nghe ngoài cốc khẩu có người nói lớn :

- Lão thất phu sao dám rửa trộm lão phu?

Chúng nhân ngoảnh mặt nhìn ra, thấy Chu Nhất Cuồng chỉ còn lại độc nhất cánh tay trái đang ôm một cây thiết trượng cao chừng tám thước, treo thân lơ lửng lên không giữ mình bất động, cử chỉ cao ngạo như trên mình không phải là tứ chi cụt mất ba vảy.

Người tàn phế như vậy mà lại có hào khí dường kia quả làm mọi người khiếp phục.

Hướng Đông Lai nhếch môi cười, cao giọng hỏi :

- Chu Nhất Cuồng. Binh khí của ta có phải nằm trong tay ngươi không?

Chu Nhất Cuồng cười đáp :

- Cái đó a? Cứ hỏi Nhậm Huyền lão nhi mà đòi lại.

Rồi nhướn mi đánh sang phía Nhậm Huyền.

Hướng Đông Lai quay sang Nhậm Huyền :

- Đúng thế không?

Nhậm Huyền trầm nghĩ: “Năm xưa chúng ta cắt hết gân trên người hắn, cứ nhìn hắn dùng chiếc ghế đẩy kia cũng đủ biết hắn đã là người tàn phế rồi. Đã là tứ chi tàn phế thì còn bản lĩnh gì? Vậy hắn dựa vào đâu mà trùng phục Trung Nguyên?”

Nghĩ vậy “hừ” một tiếng đáp :

- Kim kiếm ở trong tay Nhậm mỗ thì ngươi làm gì?

Chu Nhất Cuồng quát lên :

- Giỏi lắm. Nhậm lão nhi. Ngươi phao tin rằng thanh Kim kiếm đã bị người trộm mất, thì ra ngươi chỉ phóng hỏa mù để bịp người...

Nhậm Huyền khinh khỉnh buông tiếng :

- Vậy thì sao chứ?

Nếu biết vì thanh Kim kiếm kia mà nhi tử độc nhất của Nhậm Huyền đã bị sát hại đến nay vẫn chưa tìm ra hung thủ, Kim kiếm thật đã bị trộm mất rồi.

Lão vì phát nộ mà nói càn vậy thôi.

Tuy nhiên bí mật về thanh Kim kiếm trên võ lâm không ai không biết, mười mấy năm qua vẫn nằm trong bức màn thần bí. Vì thế nay Nhậm Huyền nói như vậy nhiều người liền tin ngay.

Bạch Tiêu Thiên nói :

- Nhậm huynh, Kim kiếm đã ở trong tay huynh sao không đưa ra trước đương chúng, nhân tiện có vị Hưởng bằng hữu ở đây giải đi nhiều điều bí mật về Kim kiếm để giang hồ từ đây khỏi tranh chấp?

Chu Nhất Cuồng gào lên :

- Đúng thế! Nếu không giải bí mật của Kim kiếm, lão phu có chết cũng không nhắm mắt.

Thông Thiên giáo chủ cười kha kha nói :

- Hưởng thí chủ xa vạn dặm tới đây có phải muốn cùng hào kiệt Trung Nguyên tranh một trận thư hùng?

Hưởng Đông Lai nhìn lên linh vị của anh hùng Bắc Minh hội trên pháp đàn, thở dài nói :

- Tôi từng nghe hào kiệt của Trung Nguyên đã bị tuyệt diệt ở Bắc Minh hội, chuyện này đến đây tịnh không có ý cùng Trung Nguyên võ lâm tranh thắng phụ.

Nói câu này với ngầm ý rằng năm cao thủ trước mắt không được liệt vào hàng hào kiệt của Trung Nguyên.

Năm người nghe hiểu đều đỏ bừng mặt.

Năm xưa Hưởng Đông Lai đại náo Trung Nguyên, cuối cùng bại dưới tay của năm người liên thủ vây công thêm nữa, năm người còn dùng ngụy kế.

Bởi vậy khi nghe Hưởng Đông Lai xuất ngôn chăm biếm đều cảm thấy khó chịu.

Vô Lượng Thần Quân then quá hóa giận, thâm trầm nói :

- Hào kiệt Trung Nguyên tuy đã chết tận, nhưng hàng tầm thường vẫn còn không ít. Lão phu một mình xin được lĩnh giáo người.

Dứt lời vung chưởng đánh sang ngay. Một trận cuồng phong ứng thủ nổi lên rít gió vèo vèo khiến cả bốn dãy lều đều chấn động nghiêng ngả như trong cơn bão.

Chưởng lực của Vô Lượng Thần Quân hung mãnh như thế, mọi người chờ xem Hưởng Đông Lai tứ chi tàn phế sẽ đối phó như thế nào.

Chỉ nghe tiếng hét vang lên. Bốn thiếu niên khinh trang đứng bốn góc kiệu cùng vung tay lên, một đạo ngân quang vạch một đường sáng chói.

Lập tức chưởng kinh của Vô Lượng Thần Quân bị phân thành hai quét qua hai bên chiếc ghế có bánh xe của Hưởng Đông Lai đang ngồi.

Chưởng kinh vẫn tiếp tục cuồng tới khiến cột bay đá chạy, uy thế kinh nhân.

Vô Lượng Thần Quân mục lực vô cùng sắc sảo, khi luồng ngân quang phát ra chợt nhận thấy trong tay bốn thiếu niên, mỗi người đều cầm một thanh kiếm nhỏ màu trắng bạc chỉ dài chừng năm tấc, nhưng to nhỏ bất đồng, đồng thời ngay cả ánh sáng phát ra cũng có khác nhau.

Bốn thiếu niên hóa giải được chưởng lực lại buông thông tay đứng bất động như cũ, bốn thanh tiểu kiếm cũng không thấy đâu cả. Cứ xem thần sắc như không có việc gì vừa xảy ra.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử tuy không khỏi kinh sợ nhưng vẫn cố trấn tĩnh, cười kha kha nói :

- Cung hỉ! Cung hỉ? Hưởng thí chủ có truyền nhân thần kỳ tuyệt thế như vậy khiến bằng hữu võ lâm Trung Nguyên được khai nhãn giới.

Hưởng Đông Lai lắc đầu đáp :

- Chỉ với một chút thiên học này của chúng mà dám cùng cao thủ Trung Nguyên tranh trường luận đoản thì còn kém xa.

Vô Lượng Thần Quân “hừ” một tiếng nói :

- Người đã dám tới đây tất đã có hậu thuẫn. Vậy hậu thuẫn đâu, hãy nói rõ xem?

- Kẻ bắt tài này đã thành phế nhân, hùng tâm đã mất từ lâu rồi. Việc tranh cường đấu hận cũng miễn đề cập. Chỉ có vài việc nhỏ không đáng nói.

Lời này nhu nhược đến nỗi làm năm người sững sốt.

Vô Lượng Thần Quân hiểu rằng bốn tên thiếu niên không đáng sợ, nhưng không dễ đánh bại chúng ngay, sợ mất thanh danh nên cũng lui về.

Thông Thiên giáo chủ nói :

- Hướng thí chủ đã không có ý tranh cường đấu hận, hiển nhiên là quý tân khách của tệ giáo. Nếu còn có việc nhỏ nào, bản đạo sẽ xin tận lực làm giúp.

Hướng Đông Lai cười chậm rãi nói :

- Quả cũng có vài việc vặt. Thứ nhất, kẻ bắt tài sẽ giải bí mật của Kim kiếm để chỉ bảo cái thế khỏi bị chôn vùi xuống mộ cùng tấm thân tàn phế này...

Thiên Ất Tử lớn tiếng tuyên bố :

- Cử chỉ nghĩa hiệp đó, thiên hạ đều khâm phục và kính trọng. Còn việc thứ hai của thí chủ là gì?

- Kẻ bắt tài có mang theo một chiếc rương trong đựng vật chỉ bảo mà võ lâm Trung Nguyên dù nằm mộng cũng không có được. Kẻ bắt tài này muốn tìm một kẻ hữu duyên để ban tặng.

Hành động của Hướng Đông Lai càng lúc càng kỳ, mọi người có mặt trong cốc đều hết sức quang tâm.

Nhậm Huyền bồng “hừ” một tiếng nói :

- Chỉ riêng thanh Kim kiếm đã là điều kỳ diệu khó tin, huống hồ lại còn vật chỉ bảo nào nữa?

Hướng Đông Lai cười đáp :

- Thiên hạ bao la, có kỳ vật nào là không có? Chẳng qua khó tìm được người hữu duyên...

Chu Nhất Cuồng nói :

- Hướng Đông Lai. Quan hệ giữa chúng ta không thể nói là hảo hữu, sao ngươi có thể tùy tiện đưa vật chỉ bảo cho người?

Hướng Đông Lai đáp :

- Người biết ta đưa cho ai chứ? Nói không chừng ta sẽ ban tặng cho bằng hữu cố giao để phúc đáp ân tình ngày trước.

Nghe nói thế, hàng trăm ánh mắt chăm chăm nhìn xoáy chiếc tráp màu vàng trên tay Hướng Đông Lai như muốn nhìn xuyên vào trong đó.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử nghĩ thầm: “Hoa Nguyên Tư đối với hần có ân cứu mạng, dù hần có mang vật chỉ bảo hiểm thế tặng cho Hoa gia cũng là điều hợp tình hợp lý. Tiếc rằng giữa chúng nhân đông thế này không thể cướp đoạt...”

Đang nghĩ thì Nhậm Huyền đã quát lên :

- Hướng Đông Lai, ngươi còn việc nào nữa thì nói hết đi.

- Đương nhiên còn việc nhỏ nữa.

- Việc gì?

Hướng Đông Lai nghiêm mặt, chậm rãi nói :

- Việc thứ ba là trong Kiện Tiểu đại hội, kẻ bắt tài này trước bái tế anh linh vong hữu, sau dốc lực bạc vì cổ nhân phục cừu rửa hận.

Vô Lượng Thần Quân ngửa mặt cười dài một tràng nói :

- Nói đi nói lại gì thì người đến đây vẫn có mục đích không nhỏ.

Lại nhìn sang Thiên Ất Tử hỏi :

- Đạo huynh, Kiện Tiểu đại hội nếu không còn nghi thức nào khác thì hãy để chúng ta thanh toán ân oán giang hồ.

Thiên Ất Tử vội nói :

- Bần đạo thật đáng chết. Giờ Tý qua rồi mà tế lễ vẫn chưa bắt đầu.

Nói xong cúi người hành lễ rồi vội vã bước lên pháp đàn.

Tiếng tụng niệm và tiếng pháp khí lại nổi lên.

Hướng Đông Lai đưa mắt ra hiệu, bốn tên thiếu niên bận khinh trang liền khiêng kiệu đưa đến giữa đám quần hiệp.

Bạch Tiêu Thiên, Vô Lượng Thần Quân và Nhậm Huyền cũng trở lại chỗ của mình.

Còn Chu Nhất Cuồng nhún chiếc thiết trượng búng người lên cao đáp xuống nóc lều độc tọa ở đó.

Lát sau có ba tên đạo đồng bận hồng y, mỗi tên cầm một chiếc linh bài màu trắng bước thẳng lên pháp đài đặt ngay phía trước thần vị lớn.

Vừa nhìn thấy ba chiếc linh bài đó, mọi người trong cốc đều kinh động huyền não hẩn lên.

Nguyên ba chiếc linh bài, vừa được mang đến, chiếc chính giữa viết là linh vị Lạc Hà sơn trang Thiếu trang chủ Hoa Thiên Hồng, bên tả viết là linh vị Phong Vân hội Thiếu hội chủ Nhậm Bằng, còn bên hữu là linh vị Thần Kỳ bang Thiếu bang chủ Bạch Quân Nghi.

Hướng Đông Lai vừa vào lán chào hỏi quần hiệp mấy câu chợt thấy nhốn nháo, đánh mắt lên pháp đài thấy linh vị Hoa Thiên Hồng thì giật mình hỏi :

- Hoa phu nhân có chuyện gì vậy?

Hoa phu nhân mắt nhòa đi, người phát ngớ như bị sét đánh ngang tai, nghe hỏi một lúc mới trấn định lại, môi mấp máy hồi lâu vẫn không nói được.

Đột nhiên trong lều nhốn nháo.

Triệu Tam Cô, Hoa Vân, Miêu Linh tam tiên, Tống thị tam hủ nhất loạt xông ra khỏi lều.

Hoa phu nhân thất kinh vươn tay ra chụp Triệu Tam Cô quát to :

- Mọi người đứng lại.

Triệu Tam Cô mắt vằn tia máu, quả trượng nện thành thạch xuống đất hét lên :

- Bạch Tiêu Thiên. Có phải người giết Hoa Thiên Hồng không?

Bạch Tiêu Thiên lạnh giọng trả lời :

- Trừ lão phu ra, còn ai có thể giết được hắn?

Chợt nghe tiếng “huyech” một tiếng, Tàn Uyển Phụng ngã xuống đất ngất đi.

Hoa phu nhân lòng đau như cắt nhưng cố gượng trấn tĩnh, buông rõ từng lời dứt khoát như dao chém :

- Ai không chín tháng hoài thai? Ai không do phụ mẫu sinh thành giáo dưỡng? Tinh nhi không chết uổng phí, nhưng còn trả thù rửa hận cũng phải lượng sức mà làm...

Triệu Tam Cô vùng vẫy vẫn không thoát khỏi hai tay giữ chặt của Hoa phu nhân, giận dữ nói :

- Người lượng sức người, ta làm việc của ta, chúng ta mỗi người có việc riêng của mình, không được ngăn trở.

Hoa phu nhân trầm tĩnh nói :

- Hoa Nguyên Tư là cha, Hoa Thiên Hồng là con. Thù cha chưa báo đâu đã nghĩ đến hận con?

Cù Thiên Hạo góp lời :

- Triệu lão thái. Chúng ta sẽ tính gộp huyết cừu này một thể. Nhưng đã đợi được mười năm, bây giờ dù thêm một khắc thời gian chẳng lẽ không đợi được?

Chợt nghe từ pháp đàn vang lên tiếng chuông của người xướng lễ.

- Thông Thiên giáo chủ chỉ thị bắt đầu cuộc tế lễ Lạc Hà sơn trang và các lộ anh hùng đăng đài cúng tế.

Hoa phu nhân vội trấn định tâm thần bước tới pháp đàn.

Chúng nhân theo sau, đến trước pháp đàn thì ngừng lại.

Người xướng lễ nói :

- Lạc Hà sơn trang Lão trang chủ quy vị.

Hoa phu nhân cố ghìim dòng lệ chực trào ra, quỳ gối rạp đầu. Tần Uyển Phụng vừa mới tỉnh lại được Tổng lão bà dìu đến, nàng tự nhận mình là dâu của Hoa gia, trong lúc thương tâm không nghĩ đến xấu hổ thẹn thùng nữa cũng quỳ xuống bên cạnh Hoa phu nhân rạp đầu kính bái.

Hoa Vân là nô bộc của hoa gia cũng quỳ xuống đất bái.

Ba người tham bái xong đứng dậy lùi sang bên. Quần hiệp tiếp tục bái lạy đều được ba người hoàn bái.

Trong tiếng pháp khí, giọng người xướng lễ lại cất lên :

- Chưởng môn thất đại của Nguyên Châu Vệ gia môn Vệ Công Thiên quy vị.

Vân Mộng tam hiệp Chu Công Phàm, Thiết Thương Công, La Công Thiếu Bảo quy vị.

- Bích Lịch Tiên Tần Công Nguyên Thái quy vị.

Bích Lịch Tiên là sư phụ của Bành Bái. Bành Bái nghe nhắc đến danh hiệu sư phụ, không ghìim được nổi thương tâm liền khóc rống lên.

Tần Uyển Phụng, Miêu Linh tam tiên và Tổng thị tam hổ cũng òa lên khóc theo.

Quần hiệp nặng nề quỳ xuống bái lễ, ai nấy đều lộ vẻ vô cùng thống khổ.

Người tán lễ lại cao giọng :

- Lạc Hà sơn trang và anh hùng các lộ hãy thoái...

Tiếp đó là lễ viếng Thần Kỳ bang.

Bạch Tiêu Thiên dẫn đầu mấy trăm chúng nhân đệ tử rầm rộ kéo lên đàn.

Bạch Tiêu Thiên tuy là Bang chủ một bang lớn, nhưng vẫn biết giữ lễ tiết vì trong Kiện Tiểu đại hội, người chết phải luôn luôn được trọng vọng.

Sau Thần Kỳ bang là đến Phong Vân hội.

Phong Vân hội cúng tế xong, đột nhiên ngoài cửa cốc lại vang lên tiếng than khóc ai oán.

Đồng thời những đệ tử của Nhất bang, Nhất giáo, Nhất hội được phái cảnh giới ngoài cửa cốc khẩu hoảng loạn chạy vào cốc.

Hai tên đạo sĩ của Thông Thiên giáo mặt xám như tro chạy đến trước mặt Thiên Thỉn Tử, tay chỉ ra cốc khẩu, miệng ú ớ nói :

- Khỏi bẩm... Đàn chủ... những quái vật... đã sống lại.

- Nói gì? Ta đã kiểm tra, rõ ràng chúng đã tuyệt khí, có lý đâu còn sống lại?

- Chúng thuộc hạ đã... ném chúng xuống một hốc núi, mới rồi...

- Thế nào?

- Mới rồi chúng sống lại cả... đang kéo vào.

Ngay lúc đó từ ngoài cốc, đàn quỷ lại vừa than khóc vừa đùn đẩy nhau tiến vào cốc.

Đàn quỷ vốn đã đáng sợ, bây giờ lại thêm mặt mũi nhầy nhụa máu lại càng đáng sợ hơn.

Phút chốc đàn quỷ đã kéo vào đến dưới pháp đàn, kêu khóc như ri.

Tường Vi Tiên Tử rằng đánh lập cập sát bên Hoa phu nhân thì thầm :

- Phu nhân, sư phụ cho tôi một ít Cửu Độc hương, nhưng dặn rằng không được dùng tùy tiện, hay cho bọn quỷ này...

Hoa phu nhân bảo :

- Đừng vội. Họ chưa làm gì chúng ta, chưa nên phạm đến họ.

Bấy giờ Thiên Thìn Tử đã suất lãnh số đông đệ tử vây lấy bảy mươi tên quỷ.

Tuy vậy bảy quỷ vẫn kêu khóc không ngừng, như không thấy gì bên ngoài nữa.

Thiên Thìn Tử mặt hầm hầm quát lớn :

- Kiện Tiểu đại hội là tiếp nhận anh hùng dương gian, phổ độ oan hồn âm thế, không quản các người là người hay quỷ, hãy mau phải người cầm đầu ra đáp từ, nếu có gì cầu xin, Thông Thiên giáo sẽ làm các người mãn ý.

Vừa lúc đó từ ngoài Tỷ Ngộ cốc vang lên âm thanh lạt tai, lập tức tiếng khóc im bặt.

Phía ngoài lại thêm một đàn quỷ khác tiến vào.

Đi đầu là hai tên hắc y quỷ tốt khiêng một chiếc thanh la to đến năm thước, tiếp đó là một hồng y vạn quỷ cầm chiếc chùy lớn đánh vào chiếc thanh la.

Tiếp đó là bốn tên mặt trắng như giấy, lưng cắm xiên sắt ba mũi cưỡi trên lưng tuần mã. Cả người lẫn ngựa đi lướt như bay không phát ra một âm thanh nào, như không phải là sinh vật có xương thịt vậy.

Phía sau còn có ba mươi sáu tên quỷ khác, trong đó có kẻ chết chém chết thiêu, có kẻ như người chết đuối, có tên huyết thịt nhầy nhụa, có kẻ lòi ruột lòng thông, có tên đầu còn một nửa não trắng hếu thò ra ngoài...

Một cảnh tượng thật kinh hồn lạc phách khiến người can đảm nhất nhìn thấy cũng tim đập chân run.

Sau ba mươi sáu tên này lại đến năm tên nam quỷ đã già, đi đầu là một lão quỷ cao nghều gầy nhom, một tay cầm còng tay và xích sắt, tay kia cầm chiếc cùm chân to tướng, hẳn là quỷ đói trong ngục.

Sau năm lão quỷ, một đàn quỷ tốt khiêng tám chiếc kiệu phủ vải đen, nhưng cúng thấy được trên kiệu có bốn tên nam quỷ và bốn tên nữ quỷ.

Sau đó lại còn một chiếc kiệu lớn thêu hình long phụng do tám tên tiểu quỷ khiêng.

Đoàn kiệu đèn thắp pháp đàn, mọi người đều xuống kiệu, chỉ riêng chiếc kiệu lớn thêu hình long phụng vẫn buông kín mít.

Đoàn quỷ trước sau có đến hơn trăm tên, thanh thế hùng hậu, khiến cả Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo cùng quần hiệp kinh sợ, chưa ai dám thốt lên tiếng nào.

46. Chương 46: Uy Lực Kim Kiêm

Thông Thiên giáo chủ vẫn ngồi lặng trên pháp đàn hồi lâu, thấy trong kiệu long phụng vẫn không động tĩnh gì đành lên tiếng :

- Bần đạo là Thiên Ất Tử, Thần Thánh từ đâu tới, do vị nào thống lĩnh?

Chỉ thấy nữ quỷ ở chiếc kiệu sau cùng lướt mình lên trước nói :

- Bồn tọa là U Minh điện chủ.

U Minh điện chủ mình bận hắc bào, đầu cài một bông hoa to bằng miệng bát, trước ngực đính một chuỗi giấy vàng óng ánh, sắc mặt thâm đậm, hành động phiêu nhiên, thanh âm vừa lạnh vừa đanh, toàn thân toát ra quỷ khí không giống người sống chút nào.

Thông Thiên giáo chủ nhìn U Minh điện chủ một lúc chợt cười to nói :

- Nguyên là Điện chủ giá lâm. Xin thứ lỗi bần đạo thất nghênh.

- Nào dám.

U Minh điện chủ mi mục thanh tú chỉ chừng hai mươi tuổi nhưng thái độ nghiêm khắc mà lạnh lùng.

Thiên Ất Tử nhìn sang chiếc kiệu thêu long phụng hỏi :

- Chiếc kiệu này thêu long phụng, khí khái bất phàm, tất trong đó cùng là một vị Điện chủ?

- Đó là quan ôn của Giáo chủ chúng ta.

- Không ngờ ngoài Thông Thiên giáo chủ ra còn một vị Giáo chủ khác nữa... nhưng chẳng hay giáo phái các vị là gì, quý Giáo chủ xưng hô thế nào?

- Cái đó không thể phụng cáo.

Thiên Ất Tử nhú mày, lại hỏi :

- Quý Giáo chủ chưa chịu xuống kiệu, chẳng lẽ muốn bắt Giáo chủ đích thân mời?

- Chính là muốn đích thân người mở rèm kiệu cung thỉnh Giáo chủ ta xuống kiệu.

Thiên Ất Tử giậm tím mắt, quay lại quát :

- Bạch Liên đến mở kiệu!

Một hồng y đạo đồng ứng thanh “ạ” một tiếng rồi bước nhanh đến.

Thanh Liên và Bạch Liên là hai tên đệ tử đặc ý nhất của Thiên Ất Tử, võ công đều hơn hẳn huynh đệ sư môn, cơ mưu đa trí đều trên mọi người một bậc.

Bạch Liên chú mục vào kiệu bước đến gần thái độ dĩnh đạc không tỏ ra sợ hãi chút nào, kỳ thực đã ngầm giới bị không hề khinh suất.

Thiên Ất Tử cũng đề phòng đối phương ám toán, ngưng thần chú mục vào mỗi cử động của Bạch Liên.

Bạch Liên dừng nửa bước trước kiệu rồi nhanh như chớp đưa tay vén rèm lên.

Trong kiệu trống không, chẳng thấy bóng người nào, cũng không có ma quỷ gì.

Bạch Liên còn đang ngơ ngác thì đột nhiên một tên nam quỷ đầu đội mũ ô sa, thân bận nhất phẩm quan phục, dưới cằm có năm chòm râu xanh phùng má phun một luồng ám khí thẳng vào cổ hần.

Luồng ám khí toàn xuống khắp người khiến Bạch Liên thấy lạnh toát đến nổi run lên cầm cập.

Thiên Ất Tử thấy vậy vừa kinh vừa giận quát lên, nhưng chợt nghĩ lại đối phương còn chưa động thủ mà chỉ thổi một luồng khẩu khí cũng không thể đã thương đệ tử mình, nếu làm náo động lên thì bất tiện nên nhin lại không phát tác nữa.

Bạch Liên giương mắt nhìn tên quỷ mặc quan phục vừa thổi khẩu khí rồi chợt công tới.

Chẳng ngờ chỉ mới bước được một bước đã thấy ớn lạnh cả sống lưng, răng đánh lập cập, cương cột lạnh như băng.

Hần biết không ổn vội vận khí Đan Điền đề mục khí nhưng đã quá muộn, chưa kịp đề chút khí thực nào đã ngã nhào xuống.

Thiên Ất Tử kinh hoảng gọi to :

- Thiên Thìn...

Thiên Thìn Tử không chờ Giáo chủ sai bảo đã phi thân đến ôm lấy Bạch Liên, cảm thấy một luồng hàn khí như băng truyền sang cơ thể mình, vội vàng chạy đến bên Thiên Ất Tử.

Thiên Ất Tử cúi nhìn thấy Bạch Liên mắt nhắm nghiền, răng nghiền chặt, đôi môi thâm tím giống như một người đã chết.

Lão lập tức đưa tay sờ mạch thì phát hiện mạch tượng không còn, tim đã ngừng đập, không thể nào còn cứu được nữa.

Chuyện xảy ra thật kinh tâm, nếu không tận mắt trông thấy thì không thể tin nổi.

Thiên Ất Tử giận xanh mặt, cung tay quát :

- Hãy mang đến cho ba vị sư thúc kiểm tra xem có vết thương không?

Thiên Thìn Tử vội mang thi thể Bạch Liên vào lều.

Thiên Ất Tử đánh mắt nhìn khắp lượt quần hào và các bang các hội nghĩ thầm: “Thật là nhân hữu thượng nhân, thiên hữu ngoại thiên, xem ra bọn giả thần tác quỷ này có danh đầu không nhỏ”.

Nghĩ thế, cổ ghìim cơn tức, nhìn tên quỷ mặc quan phục hỏi :

- Nhà ngươi cũng là một tên Điện chủ?

- Bồn tọa là Hình Danh điện chủ.

- Sao Giáo chủ ngươi còn chưa đến?

U Minh điện chủ đáp :

- Giáo chủ ta giá lâm từ trước rồi. Người trần mắt thịt các ngươi không thấy đó thôi.

Thiên Ất Tử thất kinh, bất giác lướt mắt nhìn quanh, ánh mắt bất giác ngưng tại hồi lâu ở quần hiệp, bắt gặp Hưởng Đông Lai bình thản ngồi trên kiệu, nghĩ thầm: “Chính là hắn rồi”.

Liền cười to một tràng dài nói :

- Hưởng Đông Lai. Thì ra ngươi làm trò hư ảo này. Hô hô hô... Lẽ ra bản đạo nên nghĩ ta từ trước, thân ngươi đã tàn phế, đâu dám chỉ mang theo bốn tên đệ tử đến Trung Nguyên mà khoát lác báo cừu rửa hận.

Hưởng Đông Lai lắc lắc đầu đáp ngay :

- Giáo chủ đoán sai rồi. Lão hủ đâu có bao nhiêu bản lĩnh mà thống lĩnh được đám thần nhân đó?

Hoa phu nhân trong lòng nghi hoặc, dùng truyền âm nhập mật hỏi :

- Hưởng huynh, những nhân vật đó lai lịch thế nào?

- Lão hủ cũng không được rõ.

- Không chừng lệnh ái biết cũng nên....

Hưởng Đông Lai ngạc nhiên thoát khẩu hỏi :

- Cái gì?

Lúc đó chợt nghe Thiên Ất Tử cao giọng hỏi :

- Bản đạo bất chấp các ngươi là người hay là quỷ, cũng không quản ai là Giáo chủ các ngươi, chỉ hỏi các ngươi ý muốn thế nào, mục đích gì đến đây?

U Minh điện chợt lạnh giọng trả lời :

- Ta phụng mệnh đến đây, mục đích thế nào ngươi cứ chờ Giáo chủ là biết.

Thiên Ất Tử vô cùng cảm hận chỉ muốn bỏ kiếm chết tươi nữ quỷ hỗn hào kia, nhưng thấy trên trăm quỷ quái thanh thể kinh nhân nên không thể khinh thị đành nén giận chỉ tay sang đây lẽu bên tả nói :

- Các người đã phụng mệnh đến thì hãy sang đây lẽu kia đợi một lúc. Khi nào quý Giáo chủ đến thì báo cho bản đạo một tiếng.

U Minh điện chủ khoát tay rồi đi trước vào lẽu, chúng quỷ theo sau, chốc lát cả nhân mã lẫn kiệu đã vào trong lẽu ở giữa quần hiệp chính phái và Phong Vân hội. Hướng Đông Lai không chờ đoàn quỷ yên vị, dùng truyền âm nhập mật hỏi :

- Phu nhân vừa mới nói “lệnh ái” chẳng lẽ lão hủ có một nữ nhi hay sao.

Hoa phu nhân ngạc nhiên hỏi lại :

- Chẳng lẽ vị Ngọc Đỉnh phu nhân ngồi bên phía đối diện không phải là ái nữ của Hướng huynh?

Hướng Đông Lai thần sắc kinh dị hỏi lại :

- Người nào?

Hoa phu nhân chỉ tay vào Ngọc Đỉnh phu nhân ngồi giữa đám người Thông Thiên giáo trả lời :

- Vị cô nương đó tự xưng họ Hướng tên Hoa, nhận rằng mình là ái nữ của Hướng huynh.

Hướng Đông Lai lắc đầu kêu lên :

- Lạ thật... quả là quái sự. Lão hủ chưa từng lấy vợ, cũng chưa từng gần nữ nhân, làm sao lại nảy ra một nữ nhi được chứ?

Lão nói câu đó khiến quần hiệp thất kinh. Chúng nhân vốn cho rằng có nữ nhi của Hướng Đông Lai phục tại Thông Thiên giáo sẽ trợ lực thêm cho mình, hóa ra không phải thế.

Ngọc Đỉnh phu nhân đã lừa dối Hoa Thiên Hồng.

Hoa phu nhân đành đem hết chuyện được Tinh nhi kể lại cho cả Hướng Đông Lai nghe.

Hướng Đông Lai nghe xong bảo :

- Thì ra là vậy. Lão hủ không những không có nữ nhi mà Kim kiếm cũng chỉ có một chiếc chứ chẳng phải đôi “Thư Hùng” gì đâu. Chắc rằng nữ tử kia bịa đặt ra làm lệnh lang chú ý đấy thôi.

Hoa phu nhân gật đầu :

- Có thể. Tuy nhiên chuyện đó không quan trọng, chỉ là Kim kiếm hiện còn thất lạc ở đâu thì khó mà xác định.

Chợt thấy Cù Thiên Hạo đưa tay chỉ nói :

- Chư vị xem, ba tên đầu đẳng đã bắt đầu thương lượng rồi.

Chúng nhân nhìn sang, thấy từ lẽu Thông Thiên giáo một tên đạo sĩ chạy sang phía Thần Kỳ bang, lát sau lại có tên đệ tử Thần Kỳ bang chạy sang phái Thông Thiên giáo.

Chỗ tiếp giáp Thần Kỳ bang và Phong Vân hội cũng có sự trao đổi như vậy.

Hoa phu nhân nói :

- Chúng đã chuẩn bị rồi, chúng ta cũng nên sẵn sàng.

Hướng Đông Lai gật nhẹ đầu, sai bốn tên đệ tử khiêng kiệu ra khỏi lẽu đến dưới pháp đàn ngồi hướng mặt ra phía cốc khẩu.

Hướng Đông Lai hắng giọng nói to :

- Kim kiếm của lão phu hiện trong tay vị nào? Xin đứng lên nhận cho.

Chỉ nghe Nhậm Huyền giọng hậm hực đáp :

- Hướnđ lăo nhi thậť là si nhâñ nằm mộnđ.

Thônđ Thiên giáo chủ bắđ giờ đă nồđi trong lều của mình, cười nốđ :

- Ai chắđ biết, Tầđ Kiếp huyệt của Kiểm Thanh Ngự Cao ở ngay Tiếp Vậ phong này? Bắ kiểm chắ đă bị người lắ đi mắ trắ năm trướđ, trong huyệt trắ đốđ, cồ có di ngôn gì nử?

Hướđ Đônđ Lai bắđ nhiêñ nốđ tiếp :

- Nếđ (...)

Độť nhiêñ từ phớa cớk khắđ có người quắđ lên :

- Ai dắđ bắ đếđ di ngôn của Kiểm Thắđ? Hắ nộđ mặđ đắđ.

Mộđ ánh mắ đồñ rắ cớđ cớđ.

Chỉ thắđ mộť thiếủ nhiêñ tay cằđ Thiếđ kiểm chầñ bứốđ chệñ choặđ đi vắ cớđ.

Mộť tiếng kều đônđ thanh vặđ lên :

- Hoa Thiên Hồđđ.

Tườđ Vi Tiêñ Tử mừđđ đếđ phắđ cuồđđ, reo lên :

- Bắđ Tiêñ Thiên đắđ chếđ. Tiếủ Hoa vắñ cồñ sồđđ mắđ.

Rồđ kėjo tay Tầñ Uyểñ Phụng chặđ gắđ rắ đốđđ.

Hoa Thiên Hồđđ quắđ :

- Cườđđ nhứ kiềủ.

Huyềñ Thiếđ kiểm vặđ lên nhằđ đầủ Tườđ Vi Tiêñ Tử mà bắ xuốđđ.

Kiểm phắđ nhặñ nhứ chớđ, khồđđ kềđ theo chắđ kiểm khớđ nắđ, chỉ thắđ mộť ánh chớđ đեն lóể lên ngay trềñ đầủ Tườđ Vi Tiêñ Tử.

Vị tiêñ tử thắđ kình kều lên mộť tiếng, trong lúc hắđ hoặđđ chỉ cồñ biết gớ tay che lắ đầủ, đầủ ngờ rắđđ Hoa Thiên Hồđđ có thể lắđ tắđ mặđđ mình? Hướđđ hồ thể kiểm nhứ lỏđ đầđđ, dù muốđ đắđđ cầđđ khồđđ kịđ nử.

Cồñ may Hoa phủ nhậñ đă sớđđ quan sắđđ nhi tử, thắđ chặđđ cớ chỉ khắđ thườđđ nềñ cầđđ theo hai thiếủ nữ bứốđ rắ. Trong phứđđ nghìn cầñ treo sớđ tóđ, bà đă kịđ kėjo Tườđ Vi Tiêñ Tử thoắđ khồđđ lườđ kiểm.

Tườđ Vi Tiêñ Tử vừ đắđđ vừ đắđđ hắđ thệñ quắđđ lên :

- Tiếủ Hoa, người muốđ chếđ à?

Nhưng thắđ Hoa Thiên Hồđđ y bầủ xắđ xớđ, tóđ tắđ rồđ bớđ, mình đầủ vếđ mắđ, thầñ thể thì tàn tạ thì thườđđ cằđ vồ cầđđ khồđđ nốđ nử.

Hoa Thiên Hồđđ đứ đắđ mắđ thắđ thầñ nhầñ Hoa phủ nhậñ khồđđ biểủ lỏđ gì rồđ lặđ quặđ sặđđ Hướđđ Đônđ Lai đi tồđđ.

Tườđ Vi Tiêñ Tử kình hắđ nốđđ :

- Phủ nhậñ, ngay cả phủ nhậñ mà tiếủ Hoa cầđđ khồđđ nhậñ rắ sắđ?

Hoa phủ nhậñ nhệđ gặđđđ :

- Cắđ người về chớđ đi, để tắ xem thể nắđđ...

Đứđ lờđ bứốđ theo Hoa Thiên Hồđđ sớđ chặđđ gắđ sớđ vớđ Hướđđ Đônđ Lai.

Hoa Thiên Hồđđ lắ đầủ nhứ người say rượu đếđ đứốđ mắđ Hướđđ Đônđ Lai chỉ kiểm quắđđ :

- Có phắđđ người nốđ đếđđ di ngôn của Kiểm Thắđ?

Hướng Đông Lai quan sát Hoa Thiên Hồng một lúc rồi cười đáp :

- Lão hủ đầu dám, chẳng qua Thông Thiên giáo chủ nêu lên.

Hoa Thiên Hồng quay nhìn xung quanh quát hỏi :

- Thông Thiên giáo chủ, người mau dẫn xác ra đây.

Thiên Ất Tử trầm nhủ: “Hôm nay thật lắm quái sự”.

Rồi chậm rãi bước ra hỏi :

- Bồn Giáo chủ đây, người muốn gì?

Hoa Thiên Hồng trợn mắt hỏi :

- Người là Thông Thiên giáo chủ? Di ngôn thế nào? Kiếm Thánh Ngu Cao nói gì?

- Bồn Giáo chủ chưa từng nhìn thấy di ngôn...

Hoa Thiên Hồng tức giận thét :

- Cầu tặc...

Rồi chém sang một kiếm. Thiên Ất Tử kinh hoàng nhảy lùi gần một trượng.

Chợt từ nóc lều Chu Nhất Cuồng cười hô hô nói :

- Hoa Thiên Hồng... Kiếm thế uy phong lắm.

Hoa Thiên Hồng ngửa mặt lên nhìn hỏi :

- Người là ai?

- Lão phu là Chu Nhất Cuồng, cùng người từng có giao kết vong niên. Bạch Tiêu Thiên nói phét không biết thẹn, bảo rằng đã giết người rồi khiến lão phu buồn quá. Suýt nữa thì đâm cổ tự tử rồi.

Hoa Thiên Hồng gạt đầu ra vẻ cảm động rồi quay lại quát hỏi :

- Bạch Tiêu Thiên hãy mau dẫn xác ra đây cho thiếu gia.

Mắt chàng lướt khắp quần hùng chỉ vì linh trí đã mất nên không nhận ra Bạch Tiêu Thiên là ai.

Cốc Thế Biểu nhíu mày nói :

- Bạch thúc phụ, văn bối muốn ra đánh nhau với hắc vì Quân Nghi muội mà rửa hận.

Vô Lượng Thần Quân “hừ” một tiếng vẻ đe dọa.

Bạch Tiêu Thiên cười đáp :

- Tiểu tử này gặp nhiều kỳ duyên, võ công phi phàm, lão phu còn khó thắng hắc. Hiền đệ không phải là đối thủ của hắc đâu.

Vô Lượng Thần Quân góp lời :

- Văn Chiêu Ý tâm tính khó lường, để ta thay lão nhi người cảnh giới đề phòng thị ám toán.

Bạch Tiêu Thiên gạt đầu chấp tay tạ rồi nhảy ra khỏi lều.

Hoa Thiên Hồng mở to mắt phượng nhìn quanh, gọi :

- Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên lạnh giọng :

- Tiểu nhi người điên thật hay giả đó?

Chu Nhất Cuồng trên nóc lều nói to :

- Hoa Thiên Hồng, Bạch lão nhi nhục mạ người đó.

Hoa Thiên Hồng ngược mặt lên hỏi :

- Ai là Bạch lão nhi?

- Là Bạch Tiêu Thiên đó mà.

Hoa Thiên Hồng lập tức vung kiếm chém liền.

Kiểm kinh thật kinh nhân khiến Bạch Tiêu Thiên sợ hãi nhảy lùi năm sáu thước.

Hoa Thiên Hồng gào lên :

- Được lắm. Cường nhi kiêu.

Lại một kiếm nữa bổ sang.

Bạch Tiêu Thiên kinh hãi lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này quả thật lợi hại, luyện được xuất kiếm vô thanh, nhanh vô tỉ. Còn may hắn đang điên loạn, nếu tỉnh trí lại thì có ai địch nổi với hắn?”

Liền đem hết sở học bình sinh ra đối địch.

Vừa xuất kiếm, Hoa Thiên Hồng vừa hét :

- Thiên chi đao, tồn hữu dư. Bồ bất túc, cương phi bạo lê. Cương nhi kiêu, nhu phi tỳ nhược.

Cứ mỗi câu chàng quét ra một kiếm.

Bạch Tiêu Thiên dùng tuyệt học Chính Phản Phi Phong Đoạn Hồn chưởng đốc toàn lực đối phó.

Hai người võ công cao cường tạo nên trường ác đấu kịch liệt chưa từng thấy, chưởng phát ra tuy không chạm được trường kiếm nhưng nghe chưởng phong ràn rạt như sóng triều gió lốc, cát bay đá chạy rào rào, những mái lều rung lên nghiêng ngả cũng khiến toàn trường kinh hồn bạt vía.

Ngay cả Vô Lượng Thần Quân, kẻ tự nhận mình là đương thế đệ nhất nhân cũng nhúu mày lè lưỡi, hào khí mất đi không ít.

Sau một hồi, Bạch Tiêu Thiên cứ từng bước thoát lui đến kiếm thứ sáu thì lão hốt hoảng nhảy lùi đến hơn hai trượng.

Chuyện ấy thật khó tin.

Đường đường chính chính là một vị Bang chủ Thần Kỳ bang mà bị hãm mãi vào thế hạ phong, thảm hại đến thế thì còn đâu là thế diện?

Hoa phu nhân, Vô Lượng Thần Quân và Thiên Ất Tử cứ di động theo hai đối thủ.

Cả Hướng Đông Lai cũng bảo bốn tên đệ tử đẩy ghế bám sát trường đấu.

Trong các gian lều mọi người đều đứng lên hết sức chăm chú theo dõi cuộc ác đấu.

Độc Gia Cát Diêu Sách xuất lãnh Tâm đường Đường chủ và toàn bộ Hoàng Kỳ hộ pháp của Thần Kỳ bang xông vào đấu trường vây thành nửa vòng tròn, còn phía quần hiệp cũng bị hút tới đấu trường vây nửa vòng còn lại.

Vô Lượng Thần Quân mấy lần định xuất thủ tương trợ nhưng thấy Hoa phu nhân mắt hổ đăm đăm nhìn tới, luôn luôn giám sát bên cạnh nên không dám vọng động.

Cả Độc Gia Cát Diêu Sách mấy lần định cho thủ hạ động thủ nhưng thấy Nhất giáo, Nhất hội vẫn án nghị bất động, quần hiệp lại sẵn sàng ứng chiến nên không muốn thiết thời vẫn kiên nhẫn đợi thời cơ.

Trong trường đấu chợt nghe Hoa Thiên Hồng hét to :

- Khiêm nhi thoái, khiêm nhi thoái kỷ.

Lại liên tiếp hai kiếm công sang.

Bạch Tiêu Thiên đã dùng hết sở học bình sinh đến hai kiếm cuối cùng này thì biết không thể đương cự nổi, không còn cách nào hơn đành ép thân sát đất lăn đi mấy vòng.

Thuộc hạ Thần Kỳ bang thất kinh, sợ Hoa Thiên Hồng truy kích nên đồng thanh hét lên một tiếng vang rền như sấm.

Hơn trăm người võ công thâm hậu cũng hét lên có uy lực bạt sơn phá thạch.

Tiếng hét làm Hoa Thiên Hồng đứng lại ngơ ngác nhìn quanh.

Bạch Tiêu Thiên đứng lên, thờ phào một cái rồi đột nhiên mắt lóe tinh quang chiếu thẳng vào hai mắt Hoa Thiên Hồng, miệng lầm bầm đọc :

- Thắm ẩn mật, tu hộ trì, Huyền Thiết kiếm, tiết thiên cơ.

Hoa Thiên Hồng giật mình lùi một bước, quát hỏi :

- Cái gì?

Bạch Tiêu Thiên lạnh giọng đáp :

- Không nhắc lại hai lần. Người tự mình nghĩ đi.

Dứt lời vung chưởng đánh sang.

Hoa Thiên Hồng hét lên :

- Người đọc lại lần nữa.

Chàng giận cực độ, vung Huyền Thiết kiếm xuất một chiêu Thiên Hà Tinh Tán hóa thành ngàn ánh chớp đen đậm tối.

Bạch Tiêu Thiên nghiêng răng nói :

- Hôm nay không giết được người, lão phu thề không làm người.

Song chưởng cùng xuất liên hoàn mười mấy chưởng bức được Hoa Thiên Hồng xoay quanh vòng vây người phải sau lưng.

Hoa phu nhân và Vô Lượng Thần Quân cũng xoay theo hai đối thủ.

Trong cuộc chiến hôm nay song phương đều rắp tâm tàn sát đối phương nên chẳng cần nói gì đến quy củ. Dù có đồng loạt xông lên mười người đầu một cũng không sao, miễn là hạ sát được địch nhân là được.

Tuy vậy chưa bên nào dám cầm chắc phần thắng về mình, chỉ sợ bên nào liều mạng xông lên trước tất sẽ chịu thiệt thòi, vì thế còn chờ thời cơ, cũng không ai dám khinh suất.

Hoa Thiên Hồng rối trí lạc xuống hạ phong, mới một lúc đã lâm vào hiểm cảnh.

Quần hiệp thấy vậy đều khẩn trương lên chuẩn bị xông vào ứng chiến.

Bọn thuộc hạ Thần Kỳ bang cũng mỗi lúc mỗi áp sát vào chuẩn bị công kích.

Trong lúc đó Thông Thiên giáo và Phong Vân hội vẫn chưa có động tĩnh gì, chỉ bấy quỳ không rõ lai lịch chưa hề tỏ thái độ.

Hoa Thiên Hồng lại hét lên :

- Người hãy đọc lại lần nữa!

Bạch Tiêu Thiên “hừ” một tiếng lách mình sang nhanh như ánh chớp bức Hoa Thiên Hồng rơi vào mục tiêu của Chính Phản Thi Phong Đoạn Hồn chưởng.

Lê Hoa Tiên Tử thấy Hoa Thiên Hồng gặp hiểm, nghĩ rằng khẩu quyết của Bạch Tiêu Thiên có sự huyền bí nào đó liền đọc :

- Thắm ẩn mật, tu hộ trì, Huyền Thiết kiếm, tiết thiên cơ.

- Không đúng. Người đọc lại.

Hoa phu nhân lo lắng nghĩ thầm: “Hoa nhi điên dại như thế, chẳng biết đó là phúc hay là họa nữa...”

Lúc đó Bạch Tiêu Thiên xuất liền mấy chiêu, khiến kiếm chiêu của Hoa Thiên Hồng bấn loạn.

47. Chương 47: Kiếm Thánh Ngao Du

Hoa phu nhân xông đến định ứng cứu cho Hoa Thiên Hồng thì chợt cảm thấy một luồng chưởng phong đánh tới sau lưng mình.

Trong suốt cuộc chiến, bà ta luôn luôn theo dõi Vô Lượng Thần Quân, biết rõ nếu như mình ứng cứu cho nhi tử, nhất định lão ma đầu này sẽ nhất định không để yên nên đã có kế hoạch từ trước.

Thấy chưởng ập đến, Hoa phu nhân nghĩ thầm: “Dù phải trả giá thế nào, hôm nay cũng quyết lấy cho được mạng người!”

Liền không chú ý đến nhi tử nữa, thì triển Bích Lịch thủ pháp quay phắt lại, hai chân bám chặt trên mặt đất, hữu thủ đã vận công giương lên...

Đây chính là chỗ thâm độc của Bạch Tiêu Thiên. Hoa phu nhân luyện công trong cổ động và chuyện Cổ Mục Tiên Bà bị thương, lão không hề báo cho Vô Lượng Thần Quân.

Đến khi hai chưởng cùng xuất, Vô Lượng Thần Quân mới phát hiện chưởng tâm của Hoa phu nhân đen khác thường, bấy giờ mới có định tránh đi cũng không kịp nữa.

Chỉ nghe bình một tiếng dữ dội.

Song chưởng tiếp nhau, Hoa phu nhân vẫn trụ vững không xê dịch, tuy nhiên mặt cũng hơi tái đi, lộ vẻ đau đớn.

Trong lúc đó Vô Lượng Thần Quân kêu lên một tiếng thoái liền mấy bước, miệng hô ra một vòi máu tím ngắt, sắc mặt dần dần co lại trông thật khủng khiếp, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Cửu Tỳ thần chưởng của Vô Lượng Thần Quân tuy lợi hại nhưng không đương nổi chưởng lực của Hoa phu nhân đã tích lũy bằng chính sinh mạng mình.

Cùng lúc này Bạch Tiêu Thiên cười to một tiếng đắc chí rồi công liền mấy chưởng.

Chợt nghe vang lên một tiếng quát như sấm, Cù Thiên Hạo và Cửu Mệnh kiếm khách Tư Mã Trường Thanh song song lao vào, phía Thần Kỳ bang, Độc Gia Cát Điều Sách cùng bọn Hoàng Kỳ hộ pháp cũng nhất loạt xông tới.

Thân pháp của Cù Thiên Hạo vô cùng thần tốc không ai sánh kịp. Chỉ thấy thân ảnh loáng qua, lão đã xuất hiện trước Bạch Tiêu Thiên đánh ra một chưởng.

Bạch Tiêu Thiên cả kinh tự hỏi: “Lão quái nhân này là ai?”

Rồi biến chiêu nghênh tiếp.

Hai chưởng tiếp nhau nổ ầm một tiếng, cả hai cùng kinh hãi lùi lại một bước.

Chợt nghe Hướng Đông Lai cất giọng rất âm vang :

- Các vị dừng tay nghe lão hủ nói một lời.

Bạch Tiêu Thiên nhìn quanh một cái rồi vung tay ra lệnh :

- Thần Kỳ bang lùi lại!

Bọn Điều Sách được lệnh lập tức thi hành.

Tuy mô tả lại khá dài nhưng từ lúc Hoa phu nhân phát chưởng cho đến này chỉ có khoảng khắc.

Vô Lượng Thần Quân vừa ngã xuống thì Cốc Thế Biểu vội vàng chạy đến lo lắng gọi :

- Sư phụ!

Vô Lượng Thần Quân nhồm lên thều thào nói :

- Sư phụ không xong rồi!

Dừng một lúc, lại gượng hết tàn lực nói tiếp :

- Đi nhanh đi! Lòng người khó lường, chúng ta không hợp... đến...

Chưa nói xong câu, mi mắt đã khép lại, ngã giữa người ra đất.

Cốc Thế Biểu gào lên :

- Sư phụ...

Rồi ôm Vô Lượng Thần Quân, cắn hận nhìn Hoa phu nhân lần nữa rồi phóng mình lao đi.

Tình thế hỗn loạn đã dần dần yên tĩnh lại.

Những lời cuối cùng của Vô Lượng Thần Quân khiến mọi người suy nghĩ, tuy là kêu huynh gọi đệ nhưng ngấm ngầm mưu hại nhau, tranh đoạt quyền lợi...

Bạch Tiêu Thiên thấy hai phái kia không hành động gì liền bảo thủ hạ rút về lều.

Mọi người cũng trở về vị trí cũ.

Chỉ còn Hướng Đông Lai và Hoa Thiên Hồng còn ở lại dưới pháp đài.

Hướng Đông Lai hỏi :

- Xin hỏi Giáo chủ, Kiện Tiểu hội sẽ kéo dài bao lâu?

Thiên Ất Tử đáp :

- Dự định bảy ngày bảy đêm.

Hướng Đông Lai ngẩng lên nhìn trời rồi nói :

- Bây giờ sắp đến Ngọ, vậy là đã qua một ngày đêm.

Thì ra trong cốc không thấy mặt trời, kỳ thực đã qua giờ Ngọ.

Thiên Ất Tử vuốt râu cười hỏi :

- Hướng thí chủ hỏi thế có ý gì?

- Chúng ta đến đây là khách, Kiện Tiểu hội lại kéo dài tới bảy ngày, chắc Giáo chủ không thể để chúng ta chết đói ở đây...

Thiên Ất Tử cười hô hô nói :

- Lương vật đã chuẩn bị chu toàn, chỉ sợ quần hiệp đa nghi nên chưa dám sai thủ hạ phụng dâng.

- Giáo chủ thân phận thế nào? Đâu phải hạ hạ độc vào đồ ăn thức uống? Hơn nữa Giáo chủ đứng ra chủ trì đại hội, làm thế sao phải đạo đãi khách?

- Hướng thí chủ giáo huấn rất phải!

Thiên Ất Tử nói xong đi vào hậu cốc.

Hướng Đông Lai cũng sai bốn tên đệ tử ghé vào lều của quần hiệp.

Bấy giờ Triệu Tam Cô lẩn quần bên Hoa Thiên Hồng vì sợ chàng gặp chuyện gì rắc rối chẳng, rồi một lúc bước đến gần hỏi :

- Tinh nhi, ngươi có nhận ra ta không?

Hoa Thiên Hồng lại hét lên :

- Hãy đọc lại lần nữa!

Đồng thời vung kiếm chém sang.

Triệu Tam Cô nổi giận vung trượng lên đỡ, quát nói :

- Nghiệt súc điên rồi!

Phụt một tiếng, chiếc trượng của Triệu Tam Cô bị thanh Thiết kiếm chém đứt gọn

Triệu Tam Cô ngẩn người kêu lên :

- Súc sinh ngươi muốn chết sao?

Trong cơn tức giận, vừa tiếc cây Ưng Đầu trượng, lão bà định cho Hoa Thiên Hồng mấy bạt tai, nhưng vì sợ Thiết kiếm vô tình nên không dám tới gần.

Hướng Đông Lai cười nói :

- Xin Triệu lão thái bớt giận, lão hủ tự có biện pháp.

Triệu Tam Cô nhướn cao đôi mi thưa bạc trắng nói :

- Nếu có biện pháp thì mau làm hẩn tỉnh trí lại, ta không giằn cho hẩn một trận là không được.

Bấy giờ Tần Uyển Phụng ở trong lều thấy âm ỉ đã chạy ra, Hoa phu nhân nói :

- Tam Cô và Uyển nhi đi vào đi không cần phải lo đâu!

Triệu Tam Cô lườm Hoa Thiên Hồng một cái nữa.

Tần Uyển Phụng cúi nhặt nửa chiếc Ưng Đầu trượng rồi cùng Triệu Tam Cô trở vào lều.

Hướng Đông Lai dùng phép truyền âm nhập mật nói với Hoa Thiên Hồng :

- Thăm hộ trì, tu ẩn mật, khu quỷ kiếm, tiết thiên cơ!

Hoa Thiên Hồng giật mình quay ngoắt lại chăm chăm nhìn Hướng Đông Lai.

Hướng Đông Lai thầm nghĩ: “Xem ra tiểu tử này chỉ là tâm thần chuyên nhất, tuy tẩu hỏa nhập ma nhưng thần trí còn chưa bấn loạn”.

Nghĩ đoạn, dùng truyền âm nói thêm :

- Vừa rồi Bạch Tiêu Thiên lừa ngươi. Nay lão hủ lấy Kiếm kinh bổ di đọc hết cho ngươi một lượt, hãy chú ý lắng nghe!

Dùng một lát, bắt đầu đọc :

- Thiên chi đạo, tồn hữu dư...

Từ đầu đến cuối vừa đúng năm mươi tám chữ.

Hoa Thiên Hồng mắt phượng mở tròn xoe lộ vẻ kinh dị, môi mấp máy như muốn nói điều gì.

Hướng Đông Lai lại dùng truyền âm nhập mật đọc lại Kiếm kinh lần nữa rồi nói :

- Ngươi nghe rõ cả rồi chứ? Nếu chưa nhớ thì cứ hỏi, nếu thuộc rồi thì gật đầu.

Hoa Thiên Hồng mấp máy môi lẩm nhẩm đọc một lúc, sau đó gật đầu.

Chợt nghe Chu Nhất Cuồng từ trên nóc lều hỏi :

- Hoa Thiên Hồng các ngươi làm gì vậy?

- Đừng náo chuyện!

Hướng Đông Lai cường nhẹ giọng nói :

- Hải tử, ở đây không có chỗ cho ngươi đâu. Rất có thể thiên hạ đều cùng chết ở đây không ai sống sót thoát ra được. Ngươi trẻ tuổi, tương lai còn dài nên sớm rời khỏi chỗ này.

Hoa Thiên Hồng sững sốt lặng người đi một lúc rồi quay lại nhìn chúng nhân tụ tập đầy cốc, thần thái mơ hồ bất định.

Hướng Đông Lai quay mặt vào lều gọi :

- Hoa Vân!

Hoa Vân chạy vội ra hỏi :

- Hướng gia có gì sao bảo?

Hướng Đông Lai lại dùng truyền âm nhập mật nói :

- Thiếu gia người tâm thần chưa tỉnh, nếu lưu lại trong cốc này khó tránh khỏi họa sát thân. Người hãy dẫn nó ra khỏi cốc thoát đi, chờ khi nào thần trí ổn định lại nói.

Hoa Vân thấy điều này rất hợp ý mình nhưng vẫn còn băn khoăn, trả lời cũng bằng truyền âm nhập mật :

- Hướng gia nghĩ rất đúng, nhưng chủ mẫu...

- Chủ mẫu người nói gì thì đã có ta đảm trách. Chiến cuộc sắp nổ ra, hãy mau đi đi!

Hoa Vân nghĩ thầm: “Giang hồ Tam đại mỗi khi liên thủ thì thế lực rất lớn. Chúng ta chỉ thừa mấy người, dù có phục được đại hận cũng khó bảo tồn được tính mạng. Hoa Vân ta chết không đáng tiếc nhưng Hoa gia chỉ còn chút cốt nhục là thiếu gia đây, ngọc đá cùng vỡ sao đáng?”

Nghĩ thế liền có ngay chủ ý, không quản ý phu nhân thế nào, cúi mình nói :

- Tiểu nhân xin nguyện nghe lời sai bảo, hoài vọng Hướng gia khuyên bảo chủ mẫu tôi mấy câu.

- Lão hủ hiểu, các người mau đi đi!

Hoa Vân vội vàng nhìn Hoa Thiên Hồng nói :

- Xin thiếu gia theo lão nô!

Rồi quay người hướng ra khẩu cốc.

Hoa Thiên Hồng ngơ ngác đưa mắt nhìn Hướng Đông Lai, người vừa đọc Kiếm kinh bỏ đi cho chàng hiển nhiên là người đáng tin cậy nhất.

Hướng Đông Lai mỉm cười, dịu dàng nói :

- Hải tử! Hãy mau theo hẩn đi, Kiếm Thánh Ngu Cao chờ người ngoài cốc đó.

Hoa Thiên Hồng chớp chớp mắt rồi xốc Thiết kiếm lên sải bước đuổi theo.

Độc Gia Cát Diêu Sách thấy chủ tớ Hoa gia ra khỏi cốc, lòng đầy hồ nghi nói :

- Bang chủ, chúng ta có nên ngăn hai tên đó lại không?

Bạch Tiêu Thiên lắc đầu đáp :

- Tiểu tử đó chẳng phải hạng tham sinh úy tử. Mẫu thân hẩn còn trong cốc, nó nhất định sẽ quay lại.

- Nhưng nó linh trí đã mất, chỉ sợ Hoa Vân lão nhi dẫn nó đi mất không trở lại đâu!

Bạch Tiêu Thiên nghe nói cả kinh vội nhìn ra thì chủ tớ Hoa Thiên Hồng đã đi xa, không thấy đâu nữa.

Lão vừa đứng lên định ra lệnh đuổi theo thì chợt nghe Hướng Đông Lai cười kha kha nói :

- Bạch Tiêu Thiên, mau lại đây nghe lão hủ giảng về chuyện Kiếm Thánh Ngu Cao!

Bạch Tiêu Thiên không biết làm thế nào, bây giờ dù có đuổi theo cũng đã muộn, đành liếc xéo Hướng Đông Lai với vẻ giận dữ.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử đi ra khỏi lều, cười nói :

- Hướng thí chủ, cuối cùng câu chuyện này thế nào? Bần đạo xin rửa tai nghe đây!

Hướng Đông Lai không đáp, nhìn Bạch Tiêu Thiên hỏi :

- Bạch Tiêu Thiên, di ngôn bài của Kiếm Thánh Ngu Cao người đã đọc chưa?

- Bốn Bang chủ đã đọc, vậy thì sao?

Thiên Ất Tử cười chen vào nói :

- Bần đạo có nghe tiên sư nói lại rằng Kiếm Thánh Ngu Cao thịnh danh vào cuối đời Đường được coi là một trong những vị tổ sư của võ lâm Kiếm thuật thần thông, phẩm cách thánh thiện. Tiếc rằng mệnh yếu, kiếm pháp bị thất truyền...

Bạch Tiêu Thiên cười nhạt ngắt lời :

- Đạo huynh biết cổ sự võ lâm không ít. Chỉ tiếc ở Tế Vong đàn này không thích hợp đàm kim luận cổ.

Mọi chuyện đều có thể xảy ra. Tỉ như vừa rồi, Lý Vô Lượng tự nhận là thiên hạ vô địch, không coi ai ra gì, vậy mà Hoa phu nhân chỉ phát một chiêu đã lấy ngay mạng hắn.

Bạch Tiêu Thiên trầm nghĩ: “Đúng thế! Văn Chiêu Ý vừa phát chiêu đó nếu đánh vào mình thì cũng mất mạng chẳng nghi! Xem lại việc hôm nay cần phải thận trọng mới được”.

Thông Thiên giáo chủ nói :

- Kiếm Thánh Ngu Cao viết trong di ngôn, Bạch huynh có thể đọc lại cho mọi người cùng nghe để tăng phần kiến thức không?

Bạch Tiêu Thiên gật đầu :

- Quả thật Bạch mỗ có đọc qua một lần trên tấm bia văn, nếu các vị muốn nghe thì Bạch mỗ đọc lại không hại gì...

Rồi háng giọng đọc :

- Khi người thành nghệ, hãy dùng Huyền Thiết kiếm để hành đạo giang hồ. Nhớ lời giáo huấn, dù danh mãn thiên hạ cũng chớ kiêu căng, quyết tâm trừ hại, nếu không danh hủy một giây, tự đó chỉ nên hủy Thiết kiếm, chẳng nên bàn vô sự làm gì... Tĩnh trung sinh tuệ Thánh nhân đã dạy: “Lỗi đừng ngại sửa, dù có mắc phải lỗi lầm, hãy ngẫm nghĩ nhận ra sai lầm, vẫn trùng xuất giang hồ, lấy công chuộc tội, mỗi ngày làm một việc thiện, mười năm như thể một ngày”.

Đọc tới đó thì ngừng lại.

Bấy giờ trong cốc không khí lặng phắc, cả nghìn con mắt đều ngưng tụ trên người Bạch Tiêu Thiên.

Chợt từ trên nóc lều Chu Nhất Cuồng hỏi to :

- Bạch lão nhi, còn gì nữa?

Bạch Tiêu Thiên đọc tiếp :

- Lúc này tuy có Huyền Thiết kiếm giúp sức, công lực đã cao, một cọng cỏ lá cây cũng có thể địch lại bảy kỳ ai trong thiên hạ. Sau này sẽ khinh kiếm thắng trọng kiếm, kiếm gỗ thắng thiết kiếm. Phải hiểu đạo lý đó, càng cần mẫn luyện công, càng đủ sức hành thiện. Dù sống trăm tuổi vẫn quay lại cội nguồn. Dù công danh hiển hách cũng phải niệm sư môn một phái, không phải vì ta đã tuyệt mà coi nhẹ giáo huấn. Phải lấy Kiếm kinh bổ khuyết cho võ học của mình.

Chu Nhất Cuồng sốt ruột quát lớn :

- Gì mà người toàn đọc giáo huấn của tên cha căng chú kiết nào thế? Hãy mau đọc Kiếm kinh đi!

Bạch Tiêu Thiên thông thả đọc :

- Thiên chi đạo, tổn hữu dư. Bỏ bất túc, cương phi bạo lệ. Cương nhi kiêu, nhu phi tì nhược. Khiêm nhi thoái, khiêm thoái nhi kỹ. Thâm hộ trì, tu ẩn mật, khu quỷ kiếm, tiết tiên cơ...

Lê Hoa Tiên Tử chợt kêu lên :

- Láo toét! Bạch Tiêu Thiên! Thì ra người đã lừa tiểu Hoa, chẳng trách gì hắn cứ một mực bảo đọc lại.

Bạch Tiêu Thiên cười nhạt, muốn mắng lại nhưng nghĩ mình là chủ một bang mà đấu khẩu với nữ nhi tiểu bối thì mất thanh danh đi, nên nhịn lại.

Bấy giờ những vị cao nhân đều lẩm bẩm mấy câu khẩu quyết.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử ngẫm nghĩ một lúc rồi đánh ra một chưởng kêu to :

- Quả thực rất diệu! Bạch huynh còn gì nữa?

Bạch Tiêu Thiên đáp :

- Những hàng chữ sau đã bị người khác xóa đi. Chỉ trừ người đầu tiên phát hiện ra nó, ngoài ra không ai đọc được.

Thiên Ất Tử nghĩ thầm: “Không sai. Nếu ở địa vị mình phát hiện thấy Kiếm kinh bỏ đi sau khi nhớ kỹ cũng xóa hết, thậm chí mấy câu đầu cũng không muốn cho ai đọc được”.

Đột nhiên Chu Nhất Cuồng từ trên nóc lều phi thân xuống trước mặt Hướng Đông Lai nói :

- Lão Hướng, chúng ta hãy kết giao bằng hữu, thế nào?

Hướng Đông Lai cười kha kha đáp :

- Tuyệt lắm! Ngày xưa trong số năm người vây hại lão hủ có cả ngươi, nhưng ngươi đã bị báo ứng rồi, chúng ta đều là người thân tàn phế, đồng nạn tương lân, vì thế nên chuyển thù thành bạn mới đúng.

- Chính thị! Hướng lão đệ, ngươi trước hết hãy nói rõ chuyện tẩm văn kinh và di ngôn của Ngũ Cao. Lão Chu ta linh cảm rằng những chuyện đó với thanh Kim kiếm của ngươi rất có quan hệ!

Thông Thiên giáo chủ vội vàng bước lên một bước, run giọng nói :

- Chu huynh suy đoán không sai. Hướng thí chủ trong hồ lô quả thật có nhiều chuyện thú vị.

Hướng Đông Lai ngửa mặt cười một tràng dài, hồi lâu mới nói :

- Giáo chủ, Chu lão đệ! Các ngươi có biết rằng trong Mai Kiếm huyết trước đây vốn không có vật gì, sau mới đột nhiên xuất hiện Di ngôn bìa không?

Chu Nhất Cuồng nói :

- Đó chính là điều huynh đệ muốn biết.

Thiên Ất Tử nhú mày hỏi :

- Theo ngữ khí của Hướng thí chủ thì chẳng lẽ chính thí chủ đã dựng nên chuyện di ngôn?

Hướng Đông Lai nghiêm giọng :

- Quả thật lão hủ đã làm việc đó, nhưng là chuyện nghiêm túc, hoàn toàn không phải trò đùa.

Nhậm Huyền cất giọng thâm độc :

- Ngươi nghiêm túc chỗ nào? Ta đồ rằng ngươi chỉ dựng chuyện cốt cúi giục mọi người tranh đoạt.

- Thánh nhân đã dạy: Vật phải tự hủy để trùng sinh. Nếu người ta không sinh tham tâm, lão hủ dù có gì trò cũng vô ích.

Thiên Ất Tử cười nói :

- Phật gia nghiêm cấm thanh tâm, Thông Thiên giáo lại không có điều cấm kỵ nào, Hướng thí chủ hãy nói rõ chuyện về di ngôn bìa đó.

Hướng Đông Lai trầm giọng kể :

- Mười lăm năm trước. Di ngôn bìa của Kiếm Thanh Ngu Cao đột nhiên xuất hiện ở Tây Vực, ngoài ra còn có một thanh Huyền Thiết kiếm và một thanh Kiếm kiếm nhỏ cùng chiếc tráp lão hủ mang theo đây. Cả bốn thứ bảo vật đó không biết bằng cách nào rơi vào tay tiên tổ của lão hủ.

Chu Nhất Cuồng nói :

- Nói vậy cũng có lý, giả dụ có người từ Tây Vực đến tìm ẩn ở Trung Nguyên, tưởng có bảo bối gì trong Mai Kiếm huyết nên mới đào mang về tây Vực...

Hướng Đông Lai cười nhạt :

- Nếu vậy tiên tổ lão hủ bị mang tiếng là đạo tặc mất rồi!

Thiên Át Tử nóng lòng muốn nghe liền bảo :

- Cái đó không quan hệ. Sau đó thế nào?

- Chuyện sau đó thì dài, chúng ta nên lược bớt những chi tiết không cần thiết. Chỉ biết hiện tại pho di ngôn của Kiếm Thánh đang ở trong chiếc hộp này.

Những lời đó vừa phát ra, lập tức cả nghìn đôi mắt di chuyển sang chiếc hộp nhỏ trên đầu gối Hướng Đông Lai, nhìn không chớp.

Hướng Đông Lai cười to, quay lại bảo một đệ tử :

- Người hãy đưa hộp cho chư vị anh hùng quá mục.

Chợt nghe Lan Hoa Tiên Tử kêu lên :

- Khoan đã!

Hướng Đông Lai nhíu mày hỏi :

- Cô nương có cao kiến gì?

Lan Hoa Tiên Tử cười nói :

- Hướng lão tiên bối, vị Ngu Cao xưng hiệu là Kiếm Thánh, tất ngoài kiếm thuật siêu phàm còn nhân phẩm cũng thánh thiện, đúng vậy chứ?

Hướng Đông Lai gật đầu :

- Đúng vậy!

- Nếu thế thì pho Kiếm kinh nên giao lại cho người có phẩm cách hoàn mỹ, tài đức song toàn mới đúng.

Chu Nhất Cuồng xằng giọng :

- Người lôi thôi gì thế?

- Ta không muốn để di ngôn của Kiếm Thánh rơi vào tay hạng vô sỉ.

Chu Nhất Cuồng giận sôi lên quát :

- Người mạ ai thế? Đừng tưởng chút bản lĩnh của ngươi dọa được mọi người. Lão Chu ta không coi độc vật của Cửu Độc Tiên Cơ vào đâu...

Hướng Đông Lai chợt hỏi :

- Thì ra cô nương là cao tước của Cửu Độc Tiên Cơ, nhưng chẳng hay là đệ tử thứ mấy?

- Tôi là lão đại, sau còn mười hai sư muội nữa. Hoa Thiên Hồng là tình lang của tiểu sư muội tôi.

Hướng Đông Lai cười nói :

- Thì ra cô nương chính là Lan Hoa Tiên Cô trong Miêu Lĩnh tam tiên. Xin chớ trách lão hủ thất cung...

- Không dám! Hướng lão tiên bối biết nhân vật trong giang hồ thật không ít!

- Không dám giấu gì cô nương, ý lão hủ muốn tặng lại pho Kiếm kinh này cho Hoa công tử...

- Chính thị! Phải vậy mới đúng!

Hướng Đông Lai nói tiếp :

- Tiếc rằng Hoa công tử hiện tại thần trí không tỉnh, nếu lão hủ tặng pho Kiếm kinh này cũng là vô dụng. Nói chưa chừng còn khiến Hoa công tử mất mạng nữa.

Lê Hoa Tiên Tử giọng lạnh lùng :

- Vậy là người định lừa tiểu Hoa sao? Ai dám lấy mạng nó chứ?

- Hoa đại hiệp đối với ta có ơn cứu mạng, lão hủ đâu thể lấy oán báo ân...

- Vậy có đúng trong hộp này là pho Kiếm kinh không?

- Đương nhiên! Đó là tâm huyết cả đời Kiếm Thánh Ngu Cao đúc kết trong đó.

- Vậy thì theo ý tôi, nếu quả thật tiền bối thực tâm thì hãy đưa nó cho Hoa phu nhân, sau này sẽ trao lại cho Hoa Thiên Hồng.

Hướng Đông Lai lắc đầu :

- Theo lão hủ biết thì Hoa phu nhân đắc tâm, đã quyết tử ở Tỷ Ngộ cốc này, vì thế đưa cho bà ấy chỉ làm lợi cho người khác. Tuy nhiên hiện tại lão hủ chỉ để mọi người quá mực, còn giao tặng cho ai thì tạm thời chưa nói tới.

Lê Hoa Tiên Tử cười khanh khách nói :

- Nếu chỉ là quá mực thì cho tôi xem một chút được chứ?

Hướng Đông Lai cười nói :

- Vị cô nương này thật tinh quái lắm!

Rồi quay lại bảo tên đệ tử :

- Huyền Thanh, đưa Kiếm kinh cho cô nương quá mực!

Thiếu niên được gọi là Huyền Thanh cúi đầu dạ một tiếng rồi đến trước Hướng Đông Lai cúi bưng chiếc tráp nhỏ lên, hai tay nâng cao.

Lê Hoa Tiên Tử cầm lấy xem, chỉ thấy chiếc hộp dài chừng tám tấc, rộng bốn tấc để vừa vịn một pho sách.

Mặt tráp màu vàng lóng lánh, trên mặt viết hai chữ theo lối cổ tự Kiếm kinh.

Tuy chiếc hộp giống như làm bằng vàng khối nhưng lại không có khe hở nào, lại cũng chẳng thấy nắp, chẳng biết mở nó ra sao?

Lê Hoa Tiên Tử xoay đi xoay lại một lúc mới cười nói :

- Hay thật! Chẳng trách gì lão tiền bối cứ tự nhiên như không, vật bảo bối mà dễ dàng trình ra trước mắt mọi người, thì ra trong đó có cơ quan!

Hướng Đông Lai cười hô hô đáp :

- Lòng người khó lường, lão hủ lại chẳng phải là kẻ ngu ngốc.

Chu Nhất Cuồng quát to :

- Cơ quan gì? Hãy đưa cho lão phu xem!

Lê Hoa Tiên Tử giọng mỉa móc :

- Người nóng nảy như thế, chẳng giống một nhân vật thành danh chút nào...

Chu Nhất Cuồng trợn mắt hét lên :

- Người muốn chết!

Dứt lời đơn chưởng vung lên đánh tới.

Lê Hoa Tiên Tử cười khanh khách lướt người tránh khỏi.

Hướng Đông Lai chợt nói :

- Chu lão đệ đừng lo, pho Kiếm kinh này là vật chí bảo, chỉ trừ người cuối cùng là chủ nhân, ngoài ra không ai đọc được một chữ.

Chu Nhất Cuồng thu chương hỏi :

- Vì sao?

- Bất kỳ ai đã đọc qua vài câu trong Kiếm kinh rồi, đầu não bị nhập tâm, không thể buông nó ra được nữa.

- Vì sao?

- Chu lão đệ, người không thấy Hoa Thiên Hồng chỉ mới biết mấy câu đầu mà kiếm pháp thần diệu, uy lực vô tỉ đến mức Bạch lão bang chủ cũng không đứng nổi? Đủ thấy ai có trong tay Kiếm kinh đủ thành vô địch.

Chu Nhất Cuồng nghĩ thầm: “Hắn nói thế không sai. Vừa rồi nếu Bạch lão nhi không đọc bậy làm bầm loạn tâm thần Hoa Thiên Hồng, chỉ sợ đã chết dưới kiếm tiểu tử đó rồi”.

Bạch Tiêu Thiên cũng nghĩ: “Ta biết pho Kiếm kinh chỉ vẹn vẹn có năm mươi tám chữ, làm sao có uy lực làm người ta thành thiên hạ vô địch được chứ?”

Lão thầm đọc lại một lần, quả nhiên nghiệm ra trong Kiếm kinh tàng chứa võ học uyên thâm, mỗi câu mỗi chữ đều mở ra khả năng hấp thụ kiếm thể tối thượng vô hạn.

Chỉ nghe Thiên Ất Tử nói :

- Hướng thí chủ, các vị đầu khẩu mãi làm bản đạo sót ruột quá rồi, không biết thật giả ra sao. Hãy để bản đạo xem qua một chút rốt cuộc nó có uy lực thế nào?

Hướng Đông Lai đáp :

- Đương nhiên!

Rồi ngoảnh lại nhìn Lê Hoa Tiên Tử nói :

- Cô nương đã quá mực, giờ hãy nhường cho mấy vị này...

Lê Hoa Tiên Tử cười khanh khách đáp :

- Đồ vật này quý báu như thế, tôi không muốn rời...

- Vật đã có chủ, cô nương dù muốn cũng đành chịu vậy...

Lê Hoa Tiên Tử dẫu môi nói :

- Thì đây vậy!

Rồi dụng lực đẩy chiếc hộp ra, tình cờ rơi thẳng trước mặt Bạch Tiêu Thiên!

Bạch Tiêu Thiên thấy tim mình nhảy dựng lên, bụng bảo dạ: “Thật là thiên ý muốn lão phu trở thành đệ bá thiên hạ?”

Liền cúi xuống nhặt chiếc hộp lên.

Thiên Ất Tử quát lớn :

- Không được đụng vào!

Dứt lời phát chương, một luồng tiềm lực vô thanh áp tới lưng Bạch Tiêu Thiên.

Chu Nhất Cuồng cũng vung tiếp đơn chương. Nhậm Huyền thấy hai người xuất thủ cũng ngăm đánh ra một chương.

Ba luồng chương lực cùng nhằm Bạch Tiêu Thiên đánh tới, khí thế hung mãnh dị thường, Bạch Tiêu Thiên vừa kinh vừa nộ nhún mình một cái nhảy cao lên hai trượng vừa tránh được ba chương lực.

Nghe nổ ụp một tiếng dữ dội, ba luồng chưởng giao nhau làm đất cát bắn lên rào rào, sau một lúc quang đãng lại vẫn thấy chiếc hộp vẫn nằm nguyên vị trí cũ.

Bạch Tiêu Thiên đáp xuống, sắc mặt tái xanh, quát lớn :

- Thiên Ất Tử, ngươi muốn giao thủ với lão phu sao?

Chu Nhất Cuồng nói :

- Thiên lão tạp chủng, Bạch lão nhi khiêu chiến với ngươi đó!

Thông Thiên giáo chủ cười kha kha nói :

- Bạch huynh sao nóng nảy thế?

- Bạch mỗ tuy không phải nóng nảy nhưng không biết nhịn hai lần.

Thiên Ất Tử, Chu Nhất Cuồng và Nhậm Huyền đánh mắt nhìn nhau rồi đột nhiên cùng vung chưởng đánh sang Bạch Tiêu Thiên.

Lúc này Bạch Tiêu Thiên đã cúi xuống lần nữa tuy đã sắp chạm đến chiếc hộp vàng, nghe chưởng phong ập đến biết rằng nếu mình lấy được Kiếm kinh thì tất bị thương dưới chưởng ba người.

Không biết làm sao, lão đành nhảy sang bên tránh hai luồng chưởng lực của Chu Nhất Cuồng và Nhậm Huyền.

Hướng Đông Lai reo to lên tán thưởng :

- Thân pháp cái thế! Uy danh Thần Kỳ bang quả nhiên không hư!

Bạch Tiêu Thiên giận đến mặt tái xanh, vung chưởng nhằm Thông Thiên giáo chủ đánh sang.

48. Chương 48: Quần Tà Cướp Bảo

Thiên Ất Tử thấy Bạch Tiêu Thiên chỉ ra mặt đối địch với mình, tức giận quát lên :

- Bạch huynh, ngươi muốn đánh nhau với ta thật sao?

Tả chưởng đã ngậm vận sẵn công lực lập tức phát ra.

Bạch Tiêu Thiên cảm thấy luồng chưởng phong uy mãnh quá không thể khinh thị đành tránh sang bên.

Nhậm Huyền thấy chỉ cách có năm thước, lưng lại hướng sang phía mình, không bỏ lỡ cơ hội, đánh ngay ra một chưởng.

Cả ba người đồng thời xuất thủ gần như đồng thời, trước sau chỉ trong chớp mắt.

Chu Nhất Cuồng chớp lấy thời cơ đâm bổ tới pho Kiếm kinh.

Nhưng ba người kia tuy phát chưởng nhưng mắt vẫn không rời chiếc hộp, thấy vậy cùng đổi thế đánh sang Chu Nhất Cuồng.

Chu Nhất Cuồng cười lên hô hô, chỉ lẩn đi mấy vòng đã tránh khỏi chưởng lực ba người, tay giữ chặt chiếc hộp vàng.

Lão phần nhân tứ chi đã mất ba, nay cánh tay nguyên vẹn duy nhất lại cầm chiếc hộp, sau khi lẩn đi hết lực đành dừng lại, lập tức bị Bạch Tiêu Thiên, Thiên Ất Tử và Nhậm Huyền vây lấy.

Chu Nhất Cuồng hiểu rõ rằng trước mặt chỉ là kinh địch, ở Tý Ngọ cốc này mình sẽ không gặp chút thuận lợi nào.

Nay trong tay đã cầm chiếc hộp thì có mọc cánh cũng không thoát.

Lão nghĩ bụng: “Chẳng quản sống chết gì, cứ cười lên hô hô một trận cho đã rồi lại tính!”

Nghĩ vậy lão làm thế thật!

Sau một tràng xuống tiểu, lão hỏi to :

- Hướng lão nhi, trong hộp này có đúng là Kiếm kinh hay rắn rết.

Chưa dứt câu, sắc mặt Chu Nhất Cuồng chợt biến, tay lỏng ra cơ hồ đánh rơi chiếc hộp.

Thông Thiên giáo chủ cười hỏi :

- Lão Chu, rắn rết cắn người sao? Ném sang đây!

Chu Nhất Cuồng đảo mắt nói :

- Nhậm Huyền cầm lấy, ta nhường cho người đây!

Rồi ném chiếc hộp sang.

Nhậm Huyền thầm nghĩ: “Chu Nhất Cuồng đối với ta chỉ có hận thù, đâu lại có lòng tốt thế? Tất có thủ đoạn gì đây...”

Đang do dự thì chiếc hộp đã lóc lên trước mặt rồi.

Lão nghĩ rằng đây là vật tuyệt thế. Dù có mạo hiểm cũng không thể bỏ qua liền phát tay áo cuốn chiếc hộp vào trong lần vải rộng rồi đánh mắt nhìn sang, thấy năm ngón tay của Chu Nhất Cuồng đã đen sạm lại hiển nhiên đã trúng phải một loại chất kịch độc nào đó.

Bạch Tiêu Thiên cũng nhận ra điều đó, nghĩ bụng: “Thật dễ sợ! Nếu vừa rồi mình lấy được chiếc hộp thì đã trúng độc rồi”.

Nghĩ vậy, mồ hôi toát ra.

Thiên Ất Tử cười nói :

- Bạch huynh, Chu lão nhi đã cứu huynh, đừng quên ân nghĩa đó nha!

Bạch Tiêu Thiên mĩa mai :

- Hừ! Tâm trường của Giáo chủ thánh thiện như thế... Huynh đệ đã lỡ trách nhầm người tốt...

Nhậm Huyền bấy giờ tranh thủ hai người bận đấu khẩu đã lén bỏ đi, nhưng đâu qua được mắt đồng bọn?

Chỉ vài bước nhảy Bạch Tiêu Thiên và Thiên Ất Tử đã chặn ngay trước mặt lão, hỏi :

- Nhậm huynh quên mất rằng Giang hồ Tam đại đã có minh ước?

- Huynh đệ không dám quên, nhưng minh ước chỉ quy định cùng công thủ mà không hạn chế không cho phép huynh đệ nhận lễ vật của bằng hữu.

Thiên Ất Tử nói :

- Trong giang hồ lấy nghĩa khí làm đầu. Đã là minh ước tất các nạn đồng chia, có phúc đồng hưởng. Nếu Nhậm huynh thấy lợi quên nghĩa như vậy thì đâu còn là minh ước nữa?

Chợt có bóng người lách động, Yến Sơn Nhất Quái và Long Môn nhị sát hiện ra sau lưng Nhậm Huyền.

Bạch Tiêu Thiên cười nhạt :

- Phong Vân hội cạy đông người, chẳng lẽ Thần Kỳ bang ít hay sao?

Liền phát tay, lập tức Độc Gia Cát Diêu Sách dẫn theo mười mấy tên Hoàng Kỳ hộ pháp vây lấy Yến Sơn Nhất Quái và Long Môn nhị sát.

Song phương rút dao tuốt kiếm nhìn nhau hằm hằm sẵn sàng động thủ.

Nhậm Huyền thầm nghĩ: “Nếu xảy ra xung đột, Thông Thiên giáo tất đứng về phía Thần Kỳ bang, Phong Vân hội đối địch cả ba mặt tất bất lợi”.

Nghĩ vậy đành nuốt giận nói :

- Chẳng lẽ Bạch huynh muốn cùng Phong Vân hội quyết một trận thư hùng, nổi da nấu thịt?
- Huynh đệ có làm chuyện đó hay không, hoàn toàn do Nhậm huynh quyết định.

Đương nhiên lão không đời nào cạm chịu để Kiếm kinh lọt vào tay người khác.

Thiên Ất Tử bấy giờ mới lên tiếng :

- Nhậm huynh, hiện ở Tý Ngọ cốc này tất cả quần huynh đang tụ tập, sự tồn vong của Giang hồ Tam đại được quyết định trong Tể Vong đàn.

Nhậm Huyền nhìn sang bọn Hoa phu nhân, lại đánh mắt về phía gần hai trăm quái vật, chợt thấy sống lưng nổi gai.

Thấy tình thế quả là hiểm nghèo, Nhậm Huyền xuống giọng :

- Huynh đệ thấy trong chiếc hộp này chưa hẳn đã là Kiếm kinh, chúng ta nên làm gì?

Thiên Ất Tử nói :

- Nhưng cũng nên thử mở nó ra xem sao đã!
- Việc đó xin nhường lại cho đạo huynh.
- Nhậm huynh đã không muốn mạo hiểm thì huynh đệ sẽ đảm nhận vậy. Nếu trong đó là Kiếm kinh thật thì chúng ta sẽ chia ba phần cho Giang hồ Tam đại, được chứ?

Nhậm Huyền không còn cách nào khác, đánh phất nhẹ tay áo, chiếc hộp vàng bắn ra thẳng vào người Thiên Ất Tử như ánh chớp.

Thiên Ất Tử biết Nhậm Huyền cố ý chơi ác đành chịu mất thể diện còn hơn mất mạng, vung tay đánh một chưởng khiến chiếc hộp bị chấn rơi xuống đất.

Hướng Đông Lai cười hô hô nói :

- Đạo trưởng cẩn thận, trong hộp có chứa chất nổ cực mạnh đó.
- Hướng thí chủ nói không sai. Cẩn thận bao giờ cũng là thượng sách.

Rồi quay lại quát bảo :

- Thanh Liên mở hộp xem bên trong đựng gì?

Một tên hồng y đạo đồng từ trong lều đi ra đến trước Thiên Ất Tử thi lễ, lấy trong túi ra một đôi găng tay đeo vào, sau đó mới nhặt chiếc hộp lên.

Đôi găng tay có tác dụng phòng độc, tuy vậy trán Thanh Liên vẫn toát mồ hôi, chảy ròng ròng trên mặt.

Cả hơn ngàn đạo mục quang cùng hướng về vào tên đạo đồng với sự sốt ruột mỗi lúc tăng.

Thông Thiên giáo chủ thấy đồ đệ luống cuống như vậy liền nói :

- Người dùng đoản kiếm phá ra, nhưng hãy cẩn thận!

Thanh Liên vội đặt hộp xuống, lấy trong người ra một thanh đoản kiếm chém thẳng vào một góc hộp.

Chỉ nghe “choang” một tiếng, chiếc hộp vẫn không suy sụp.

Thanh Liên trán đầm mồ hôi, vận hết công ực chém thêm mấy lần, thế mà chiếc hộp không sứt mẻ một mảnh nhỏ nào.

Toàn trường thấy vậy “ồ” lên kinh ngạc.

Thanh Liên là đệ tử đắc ý nhất của Thiên Ất Tử, công lực kiếm pháp đâu phải bình thường. Hơn nữa thanh đoản kiếm chỉ cần nhìn qua cũng là bảo kiếm, vậy mà vẫn không làm sứt mẻ chiếc hộp nhỏ xem như vàng ròng, chẳng biết nó làm bằng chất liệu gì?

Hiển nhiên bên trong phải là một vật vô cùng quý giá.

Ai cũng có chung ý nghĩ đó.

Thông Thiên giáo chủ quát lên :

- Mang Bàn Long bảo kiếm ra đây!

Thanh Liên ứng lệnh chạy vào lều lấy ra một thanh trường kiếm chuôi khảm xà cừ khắc hình một con thương long, lông lánh sinh động như thật.

Thiên Ất Tử rút kiếm khỏi vỏ, nước thép trong xanh lông lánh phát hàn quang, thực là kiếm bén.

Hướng Đông Lai cất giọng thán phục :

- Tuyệt kiếm!

Trong giang hồ từng đồn đại nhiều về thanh Bàn Long bảo kiếm này nhưng người ngoài Thông Thiên giáo chưa ai từng được thấy, bấy giờ đều tỏ ra ngưỡng mộ.

Thiên Ất Tử cười nói :

- Kiếm này không vật nào khắc chế, ngay cả thiên tướng tà binh cũng không làm gì được nó.

Dứt lời chậm bước tới trước chiếc hộp vàng dí mũi kiếm vào góc hộp vận thập thành công lực đâm xuống.

Hướng Đông Lai cảnh cáo :

- Giáo chủ hãy cẩn thận, trong đó xác thực là Kiếm kinh đó, nếu dễ hư tổn thì không có cách gì bổ khuyết được đâu!

Bấy giờ Thiên Ất Tử đã vận toàn lực đâm kiếm xuống.

Đương nhiên kể cả công lực lẫn thanh bảo kiếm Thiên Ất Tử phải hơn Thanh Liên nhiều lần, không những thế trong Tỷ Ngộ cốc này có thể nói không ai sánh được.

Vậy mà lạ thay chiếc hộp nhỏ vẫn trơ trơ không chút sứt mẻ.

Điều kỳ diệu ấy càng khiến giá trị vật đựng trong đó càng tăng.

Thiên Ất Tử biết rằng mình dù có phí thêm tâm lực cũng vô ích, không chừng hại đến thanh kiếm báu, lại còn làm trò cười cho thiên hạ, liền tra kiếm vào bao, quay sang Hướng Đông Lai cười nói :

- Hướng huynh, bản đạo rất lấy làm ngưỡng phục.

Hướng Đông Lai lắc đầu :

- Di vật của tiền nhân thuở xưa, không phải do lão hủ tạo ra.

Bạch Tiêu Thiên cao giọng hỏi :

- Hướng Đông Lai, ngươi biết cách mở hộp chứ?

- Đương nhiên biết.

- Ngươi có thể tiết lộ bí mật đó không?

- Cái đó còn chưa biết. Tuy nhiên huynh đệ cho rằng các hạ đã đọc qua toàn văn Kiếm kinh bổ di, như vậy có thể tính là đệ tử ký danh của Kiếm Thánh Ngu Cao, người xứng đáng nhất được kế thừa pho Kiếm kinh này...

Thiên Ất Tử cười hô hô nói :

- Bạch huynh, xin chúc mừng!

Bạch Tiêu Thiên hừ một tiếng, lạnh giọng :

- Thôi đừng giở trò phỉnh phờ nữa, hay chỉ ra cách mở hộp xem.

Hướng Đông Lai điềm nhiên nói :

- Người đã đọc qua toàn văn Kiếm kinh bổ di chỉ nên cố tham tường, chỉ sau ba bốn năm đã có thể thành thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Thiên Ất Tử và Nhận Huyền đứng bên Bạch Tiêu Thiên có cùng ý nghĩ: “Nếu hôm nay để Bạch Tiêu Thiên tẩu thoát cùng chiếc hộp, ba bốn năm sau hẳn thành vô địch thiên hạ, chúng ta không còn ai xứng là đối thủ của hắn, như vậy chẳng phải thiên hạ do Thần Kỳ bang độc bá ư?”

Hướng Đông Lai nói tiếp :

- Cách mở chiếc hộp rất đơn giản, chỉ là...

Nói chưa xong, đột nhiên Chu Nhất Cuồng lặn đến nhanh như con sóc dùng ống tay áo rộng cuốn chiếc hộp vào.

Không ai kịp phản ứng, và căn bản cũng không ai muốn ngăn trở.

Hướng Đông Lai hỏi :

- Chu Nhất Cuồng, chắc người cũng muốn biết cách mở hộp.

- Biết cũng được, không biết cũng không sao cả.

- Mãnh hổ nan địch quần hồ, hảo hán cũng khó địch nổi đông người. Theo ta, chuyện về Kiếm kinh này người nên rút lui là tốt.

Chu Nhất Cuồng nghĩ thầm: “Độc chất trên chiếc hộp đương nhiên do Lê Hoa Tiên Tử thi triển nhưng vì nó là hậu sinh tiểu bối nên không tiện bức bách đòi giải được”.

Lão nghĩ ra một mẹo, cười nói :

- Tuy chiếc hộp này không bị do kiếm làm hư tổn. Nhưng lão phu đã vận hết công lực lên hộp rồi, chỉ cần ấn tới, pho Kiếm kinh bên trong dù giả hay thật cũng không còn một nét chữ nào.

Bọn Bạch Tiêu Thiên nghe vậy cả kinh, cả ba đều lấy thế sẵn sàng xông tới.

Chu Nhất Cuồng quát to :

- Nếu ai vọng động, lão phu hủy pho Kiếm kinh này ngay.

Thiên Ất Tử nhẹ giọng nói :

- Bạch huynh, Nhậm huynh, Chu lão nhi không việc gì không dám, chúng ta nên nhân nhượng một chút vậy.

Hai người đành ngậm hận đứng yên.

Chu Nhất Cuồng cười hắc hắc nói :

- Hướng lão nhi, đưa giải được đây.

- Chiếc hộp đó của lão hủ vốn không có độc.

- Cái đó lão phu không cần biết. Hộp là vật của người, lão phu chỉ hỏi chơi thôi.

Hướng Đông Lai cười nói :

- Người ta bảo rằng đồng tiền nào qua tay người tham tài cũng bị khuyết mất một miếng...

Lê Hoa Tiên Tử đang ngồi trong lều, nghe vậy nói ra :

- Hướng lão tiền bối đang nói móc văn bối đó sao?

- Kha kha! Lão hủ không dám.

Hoa phu nhân nhìn Lê Hoa Tiên Tử thấp giọng nói :

- Cục diện hôm nay, Chu Nhất Cuồng đối với ta có lợi mà không có hại, cô nương nên đưa giải được cho lão.

Lan Hoa Tiên Tử gật đầu, lướt người tới trước Chu Nhất Cuồng nói :

- Người chỉ làm rách việc.

Dứt lời ngửa tay ra, trong lòng bàn tay trắng trẻo thấy có một viên thuốc màu hồng.

Chu Nhất Cuồng chợt nghĩ: “À người Miêu này dung mạo như hoa nhưng toàn thân đều có độc không thể khinh suất”.

Nghĩ đoạn, nói với vẻ bàng quan :

- Lão phu chỉ đòi giải được ở Hướng Đông Lai, không muốn nhận thịnh tình của người khác.

Lan Hoa Tiên Tử nhún đôi mày liễu nói :

- Giải được này chỉ có một viên. Người đã không lấy, bây giờ ta cho ai là tùy ở ta, người không được hiếp bách người đó nữa.

Thiên Át Tử vội tiếp lời :

- Nếu vậy cô nương hãy đưa giải được cho bản đạo!

- Hay lắm, chính hợp ý ta!

Chu Nhất Cuồng thất kinh há miệng phùng mang hút mạnh, viên được hoàn chui tọt ngay vào cổ.

Nhưng lão chợt nghĩ nếu như trên tay đối phương có độc nữa tất đã nằm gọn trong bụng mình, nghĩ đến đó, bất giác tái mặt đi.

Hoa phu nhân gọi :

- Cô nương về chỗ!

Miêu Linh tam tiên tuy bướng bỉnh thành tinh nhưng vẫn kiêng nể Hoa phu nhân.

Lê Hoa Tiên Tử nghe gọi liền đi nhanh vào lều.

Chu Nhất Cuồng uống xong giải được, độc chất tiêu trừ ngay, liền đặt hộp trước mặt hỏi :

- Hướng lão đệ, cách mở hộp thế nào?

Hướng Đông Lai nói :

- Người vừa gọi ta là lão nhi, giờ lại đổi thành lão đệ, người sao lươn lẹo thế?

Chu Nhất Cuồng cười hô hố nói :

- Việc xưng hô sớm tối bất nhất. Thôi đề cập gì đến chuyện vật ấy, hãy đi vào chính sự thôi.

Hướng Đông Lai nghiêm trang nói :

- Chiếc hộp đó không có cơ quan gì cả, chỉ là một thứ vật liệu thuần nhất không có cách mở.

Chu Nhất Cuồng gầm lên :

- Cục cứt! Đã là vật liệu thuần nhất thì làm sao để Kiếm kinh vào trong đó được?

- Đó là kiệt tác của tiên hiền ngày xưa, lão hủ làm sao biết được?

- Người đã thấy Kiếm kinh chưa?

- Chưa?

- Nếu chưa thấy sao người biết trong đó là Kiếm kinh? Chẳng phải đặt chuyện lừa người?

Chợt Bạch Tiêu Thiên chen lời :

- Rõ ràng ngoài hộp viết hai chữ Kiếm kinh. Người không biết chữ hay bị mù mắt đo?

Chu Nhất Cuồng phát nộ liền vung tay phát ra một chưởng

Bạch Tiêu Thiên thi triển Hà Sộc Lập Uy hóa giải chưởng Chu Nhất Cuồng đồng thời hoàn lại một chiêu.

Hai người đã đấu với nhau suốt mười năm ròng rã nên đã quá quen với chiêu thức của đối thủ, vì thế chỉ mới xuất chiêu là không cần thăm dò mà dùng ngay những chiêu lợi hại nhất.

Chiêu thức liên miên bất tuyệt, chưởng lại chưởng đi như thoi đưa khiến những người có võ công cao cường nhất trong đấu trường cũng phải mắt hoa đầu loạn, không nhận ra họ dùng chiêu thức và chưởng pháp gì.

Đột nhiên từ ống tay áo trái Bạch Tiêu Thiên phát ra một luồng chưởng lực cực mạnh, đồng thời lão vung chân trái tung một cước đá ập tới lão đại Chu Nhất Cuồng.

Ba chiêu cùng xuất, thế như lôi đình, nhanh như chớp giật, lợi hại cô cùng, nếu là người khác chắc không đương nổi.

Nhưng Chu Nhất Cuồng vốn đã quen với cách ra chiêu của đối thủ, vừa thấy tay áo phát ra đã lặn qua một vòng, đồng thời thi triển Khốn Thú Đầu Công đánh ra một chưởng cực mạnh.

Tả chưởng và cước của Bạch Tiêu Thiên lạc không, hữu chưởng của lão lại vung lên tiếp chưởng.

Bình một tiếng như sét, Bạch Tiêu Thiên bị bức lùi một bước, trong khi đó thân hình tròn lẳn như quả bóng của Chu Nhất Cuồng cũng lặn đi nửa vòng.

Song phương đều chịu thiệt thòi như nhau, bốn mắt hổ đăm đăm nhìn nhau còn chưa biết ra chiêu nào tiếp theo.

Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử lên tiếng dàn hòa :

- Hai vị đều là bằng hữu thâm giao, đừng tranh chấp nữa. Chúng ta sẽ chia Kiếm kinh làm bốn phần, thế nào?

Chu Nhất Cuồng nói :

- Toàn là nói hươu nói vượn, ngay cả chiếc hộp còn chưa mở được, vậy mà cứ đòi chia chác.

Cả bốn người cùng nhìn sang Hướng Đông Lai.

Hướng Đông Lai cười nói :

- Chiếc hộp này trên đời chỉ có một vật khắc chế nó.

Cả bốn miệng đồng thanh hỏi :

- Vật gì?

- Nếu có Kim kiếm ngày trước của lão phu là mở được ngay, không tổn chút sức lực nào.

Nhậm Huyền chợt nói to :

- Vậy thì để lão phu mở cho!

Những lời ấy khiến mọi ánh mắt đổ dồn về phía Nhậm Huyền.

Chu Nhất Cuồng hét lên :

- Nhậm lão nhi, mau đưa Kim kiếm ra, nếu không sẽ chết không có đất táng thân đâu.

Nhậm Huyền cười nhạt đáp :

- Chỉ sợ ngươi muốn mà không đủ sức thôi.

Chu Nhất Cuồng tụ sẵn công lực vào đòn chưởng, chờ lúc xuất kỳ bất ý là tập kích.

Trong khi đó Nhậm Huyền cũng đoán ra tâm ý đối phương, ngầm vận công phòng bị.

Chợt nghe Thiên Ất Tử nói :

- Nhậm huynh, suốt mười năm nay chúng ta không hiểu ra điều bí mật của Kim kiếm, nhưng nay thì giải được rồi.

Nhậm Huyền lạnh lùng đáp :

- Chỉ có người mới giải được thôi, còn ta vẫn chưa hiểu.

- Nhậm Huyền chớ làm ra vẻ hồ đồ nữa. Chỉ có Kim kiếm mới mở được võ học tối thượng, thế chẳng phải nó liên quan đến một pho bí kíp vô địch thiên hạ?

Nhậm Huyền nghĩ thầm: “Nói vậy không sai. Ngay cả Bàn Long bảo kiếm thần kỳ như thế mà vẫn không mở được chiếc hộp, thế chẳng phải Kim kiếm là vật duy nhất để chiếm đoạt được Kiếm kinh?”

- Nhưng Kim kiếm của ta đã bị người trộm đi, còn mất thêm một mạng của Bằng nhi nữa...

Tuy vậy bây giờ nói rõ sự thực đó, trừ tên đích thân trộm kiếm ra sẽ không ai tin điều đó. Nhưng nếu không nói thì bao nhiêu tai họa sẽ đổ xuống đầu...

Giọng Thiên Ất Tử lại vang lên :

- Chỉ vì thanh Kim kiếm đó mà Nhậm Huynh, Bạch huynh và Chu huynh tranh ám đấu cả chục năm nay, đã tổn mất hòa khí lại làm suy yếu mối liên minh, đến hôm nay tất phải làm rõ một lần cho rốt ráo.

Nhậm Huyền lạnh giọng :

- Đạo huynh suy luận thật cao thâm khiến huynh đệ vô cùng khâm phục. Tiếc rằng Kim kiếm đó đã bị người trộm mất, cho dù đạo huynh hùng biện bao nhiêu thì cũng phí lời.

Chu Nhất Cuồng gầm lên :

- Thối mồm! Dù là trẻ lên ba nghe cũng không vào!

Nhậm Huyền sát khí đằng đằng đánh giọng nói :

- Lão sát phu! Nếu không tin lão phu thì người làm gì?

Chu Nhất Cuồng tính hung bạo nghe vậy đinh xông vào động thủ.

Thiên Ất Tử xua tay nói :

- Chu Huynh cứ bình tĩnh. Huynh đệ có một cách có thể chứng minh thanh Kim kiếm của Nhậm huynh có bị trộm thật không?

Nhậm Huyền quát hỏi :

- Cách gì?

- Kim kiếm vốn ở trong tay Nhậm huynh, nhưng nếu đã mất đi thật thì dù Nhậm huynh có được tráp cũng không biết cách mở...

Nhậm Huyền tức giận ngắt lời :

- Vậy theo người nên thế nào?

- Theo thiên ý của bản đạo thì Nhậm huynh nên rút khỏi cuộc tranh đoạt này.

Chu Nhất Cuồng khoái chí kêu lên :

- Chí phải! Nếu hấn lại muốn khư khư tranh chiếc hộp, chúng tao chuyện mất trộm Kim kiếm là bịa ra để lừa người, chưa chừng việc nhĩ tử của người chết cũng là điều giả mạo.

Nhậm Huyền nộ khí xung thiên, mặt tái xanh tái xám, gầm lên :

- Được! Được, được được! Nhậm mỗ không rút khỏi vụ Kiếm kinh này xem các người chia phần ra sao.

Thiên Ất Tử mắt liếc nhìn Bạch Tiêu Thiên nói :

- Bạch huynh, chuyện Kim kiếm mất tích đã lâu, không phải một lúc có thể tìm về được, vì thế theo ý bản đạo, chiếc hộp vàng này tạm thời do ta và huynh bảo quản.

Bạch Tiêu Thiên gật đầu :

- Đạo huynh nói rất đúng.

Thiên Ất Tử nói thêm :

- Bạch huynh đã từng đọc qua toàn văn Kiếm kinh bỏ đi, chỉ nên chú tâm tham tưởng, cho dù không thành thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng chỉ ít luyện thành tuyệt nghệ như Hưởng thí chủ. Vì thế pho Kiếm kinh đối với Bạch huynh không có tác dụng gì nhiều.

Bạch Tiêu Thiên nói :

- Nếu vậy huynh đệ tạm gác việc tham tưởng Kiếm kinh để chú tâm bảo quản chiếc hộp vàng này...

Chu Nhất Cuồng vùng chưởng đánh tới, quát lên :

- Đứng nằm mộng!

Bạch Tiêu Thiên xuất chưởng đánh bật chưởng lực của Chu Nhất Cuồng, rít lên :

- Lão tàn phế! Thông Thiên giáo và Phong Vân hội đã thống nhất chuyện này rồi. Nếu người cả gan dám ngăn cản là tự mình tìm chết đó.

- Hắc hắc, Bạch lão nhi, nếu người đã muốn giao thủ thì cứ ra đây cùng lão phu đánh nhau một trận ra trò, thề một tên chưa chết thì tên kia quyết không dừng tay.

Bạch Tiêu Thiên nghĩ thầm: “Kiếm kinh bỏ đi đúng là nguyên lý võ học huyền ảo. Tiểu tử Hoa Thiên Hồng chỉ nghe được mấy câu mà uy lực của kiếm thể đã tăng lên từng chiêu một, tiếc rằng võ học ta không thiên về kiếm nên nhất thời chưa thể hấp thụ được những tinh túy của nó, nếu không gặt đầu lão tàn phế này một lần cho xong”.

Nghe vậy, lập phớt lờ Chu Nhất Cuồng, quay sang Hưởng Đông Lai nói :

- Cả Kim kiếm lẫn chiếc hộp đồng thời lạc vào tay người. Vậy sao người không lấy Kiếm kinh ra, điều này khiến người ta nghi ngờ.

Có mấy giọng hòa theo :

- Đúng vậy!

Hưởng Đông Lai cười nói :

- Ta chưa luyện Kiếm kinh bỏ đi mà các người bốn người liên thủ còn không thắng nổi ta, vậy thì luyện kiếm để làm gì?

Bạch Tiêu Thiên, Thiên Ất Tử, Chu Nhất Cuồng và Nhậm Huyền nghe thế cùng đỏ mặt.

Nhưng đó là sự thực, không sao phản bác được.

Bạch Tiêu Thiên nghĩ bụng: “Võ công luyện đến trình độ cảnh giới như hần, đúng là chẳng vội gì luyện Kiếm kinh thêm nữa”.

Nghĩ thế, ý muốn chiếm đoạt Kiếm kinh càng trở nên cấp thiết. Lão lại biết rằng cả Thiên Ất Tử lẫn Nhậm Huyền không đời nào khoanh tay để mặc cho mình độc chiếm Kiếm kinh, việc này chỉ có thể giải quyết bằng võ công mà thôi.

Thiên Ất Tử lại nói :

- Bạch huynh, chỉ vì chuyện Kim kiếm mà huynh giam khốn Chu huynh đến mười năm, vì thế nên để Kiếm kinh cho Bạch huynh bảo quản chỉ bằng lời nói thì sợ rằng...

Bạch Tiêu Thiên nghe Thiên Ất Tử gợi lên mối hận thù, hiểu rõ tâm địa hần nên cười nhạt nói :

- Nếu thế thì Kiếm kinh sẽ do đạo huynh bảo quản.

Thiên Ất Tử đáp :

- Cũng được, bản đạo sẽ cố gắng không phụ lòng chư vị...

Chưa dứt lời vung mạnh ống tay áo cuốn chiếc hộp nhỏ vào.

Chợt nghe Nhậm Huyền quát lớn :

- Ai lấy chiếc hộp này chính là kẻ trộm Kim kiếm và sát hại nhi tử của lão phu, huynh đệ Phong Vân hội sẽ tính sổ với hần, bất chấp hắc đạo hay bạch đạo, quyết một trận tồn vong.

Thiên Ất Tử biến sắc nói :

- Nhậm huynh, sao dám ngậm máu phun người? Bần đạo quyết không thể nhịn...

- Nhịn được hay không cũng phải nhịn!

Từ trong lều vang ra giọng nói của Huyền Linh Tử :

- Chuyện về Kiếm kinh bốn giáo xin rút lui.

Chỉ cần nghe những lời này, mọi người đều biết người vừa phát ra có nội công cực kỳ thâm hậu, nhưng cảm thấy tiếng nói như phát ngay bên tai, âm vang rõ mồn một từng tiếng, nghe không có vẻ gì là cổ (...)

Hoa phu nhân vốn đã giao thủ với một trong ba lão đạo đều là sư thúc của Thiên Ất Tử và Thanh Huyền chân nhân, nay nghe vậy không khỏi sững sốt.

Thiên Ất Tử thoáng ngó người nhưng sau nghĩ lại: “Sư thúc nói thế cũng phải. Hiện tại ai giữ cũng chỉ là tạm thời, sau khi hội tề xong thu hồi cũng thế cả”.

Nghĩ đoạn chấp tay nói :

- Thông Thiên giáo xin rút lui. Vị nào thích thì cứ lấy.

Chu Nhất Cuồng nghe nói thò tay chộp lấy.

Bạch Tiêu Thiên đứng bên vội đánh ra một chưởng.

Chu Nhất Cuồng nghe chưởng phong rít lên từ sau lưng, tay đang cầm chiếc hộp vàng liền lăn sang nửa vòng tránh chưởng.

Bấy giờ Thông Thiên giáo chủ và Nhậm Huyền đứng ngay trước mặt Chu Nhất Cuồng cũng xuất chưởng đánh tới, Chu Nhất Cuồng không kịp tránh, kêu lên :

- Lão phu đã nói, nếu các người không chịu rút...

Bạch Tiêu Thiên và Nhậm Huyền vốn biết Chu Nhất Cuồng là kẻ liều mạng, sợ rằng lão sẽ hủy luôn phu Kiếm kinh bất chấp tính mạng của mình nên thấy Chu Nhất Cuồng cầm chặt chiếc hộp trong tay đành thu chưởng về, riêng Thiên Ất Tử vốn biết mình khó lòng tranh đoạt, hơn nữa sư thúc đã có lời rút lui, trong lúc đó lão đứng quá gần nên cũng không kịp thu chưởng.

Chu Nhất Cuồng vừa tránh khỏi chưởng Bạch Tiêu Thiên chưa kịp nói hết câu thì trúng một chưởng của Thiên Ất Tử vào vai phải ngay chỗ cánh tay bị cụt.

Lão nghiêng rằng nói :

- Lũ cuồng... lão phu thà đập đổ...

Liền vận công bóp mạnh.

Một tiếng nổ vang lên như sét kèm theo ánh lửa sáng lòa làm rung động toàn Tỳ Ngộ cốc cùng tiếng kêu ghê rợn khiến tất cả những người trong cốc đều đứng hẩn dậy.

49. Chương 49: Châm Ngòi Phát Nổ

Tiếng nổ chính phát ra từ chiếc hộp bằng vàng, không hiểu chất nổ bên trong được kích thích thế nào mà hai lần kiếm đâm dao chém cũng không nổ, chỉ khi Chu Nhất Cuồng vận công bóp mạnh làm tác động vào bên trong mới phát nổ.

Sau tiếng nổ hồi lâu, khói bụi dần dần lắng lại, mọi người chú mục nhìn vào.

Cảnh tượng trước mắt làm ai nấy kinh hồn lạc phách.

Tầm thân tàn phế của Chu Nhất Cuồng hầu như không còn lại chút gì ngoài chiếc gậy sắt mà lão dùng làm công cụ di chuyển và một ít thịt xương cháy xém.

Ngoài Chu Nhất Cuồng, Thông Thiên giáo chủ Thiên Ất Tử đứng gần hơn cả, hai chân bị xét nát nằm lộn trên mặt đất, không ngừng rú lên đau đớn.

Kể đến là Nhậm Huyền tay phải bị đứt gọn đến gần bả vai, ngực cũng bị thương mấy chỗ đang ôm lấy vết thương ngồi phịch xuống phong bế kinh mạch cầm máu.

Huyền Linh Tử ra lệnh cho Thanh Liên :

- Mau chặt cụt đôi chân cho Giáo chủ người rồi đưa hắn vào đây!

Thanh Liên vâng mệnh chạy ra dùng tiểu kiếm cắt cụt đám thịt nhầy nhụa cho Thiên Ất Tử rồi đưa vào lều.

Bạch Tiêu Thiên đứng phía sau xa hơn cũng bị chấn động lùi lại mấy bước, tức giận nhìn Hướng Đông Lai nói :

- Thì ra họ Hướng người đưa tạc đạn lừa người...

Hướng Đông Lai trầm tĩnh đáp :

- Các người bị báo ứng như vậy là phải lắm. Ta chịu tàn phế mười mấy năm nay, cốt để nhìn thấy cuộc báo thù này, tiếc rằng chỉ riêng người lọt lưới.

Bạch Tiêu Thiên nhảy tới một bước định phát chiêu, nhưng nghĩ lại cả Vô Lượng Thần Quân với Cửu Tỷ thần chương vẫn bị bốn tên đệ tử của Hướng Đông Lai hóa giả dễ dàng, bụng nghĩ thầm: “Sao ta lại không khích cho hai phái kia trả thù, để tọa quan sơn hổ đấu?”

Bấy giờ ba cao thủ của Phong Vân hội là Bát Bích Tu La Tra Thanh, Yến Sơn Nhất Quái cũng Chữ Nguyên Cực đang định đưa Nhậm Huyền vào lều dưỡng thương.

Bạch Tiêu Thiên nhìn ba người nói :

- Nhậm huynh đã phong bế kinh mạch, tạm thời chưa việc gì, ba vị trước diệt tên họ Hướng này báo thù cho Nhậm huynh đã.

Ba cao thủ của Phong Vân hội có Yến Sơn Nhất Quái vốn là tên đại ma đầu từ lâu đã nổi danh trên giang hồ, còn Chữ Nguyên Cực và Bát Bích Tu La Tra Thanh là Nhị đương gia và Tam đương gia, võ công cao cường, tính khí nóng nảy.

Nghe Bạch Tiêu Thiên nói vậy chẳng lẽ còn rút lui, liền xông đến trước chiếc xe đẩy.

Hướng Đông Lai biết không thể tránh được cuộc chiến đã lệnh cho bốn tên thủ hạ phòng bị.

Cả ba tên đồng thời hét lên :

- Hướng Đông Lai, nộp mạng đây!

Đứt lời chiêu cùng xuất.

Bốn tên tiểu đồng ở bốn góc chiếc xe đẩy cùng đưa tay lên, những thanh tiểu kiếm tỏa ánh ngân quang phân tán chiêu lực của Chữ Nguyên Cực và Bát Bích Tu La Tra Thanh khiến hai luồng chiêu kinh đối phương đối hướng ập về phía sau.

Cũng đồng thời với ba cao thủ của Phong Vân hội xuất chiêu, Bạch Tiêu Thiên hét lên một tiếng, chồm thẳng vào Hướng Đông Lai phát một chiêu cực mạnh.

Bấy giờ bốn tên tiểu đồng đang bận hóa giải chiêu lực của Chữ Nguyên Cực và Tra Thanh, vì thế Hướng Đông Lai buộc phải phát chiêu nghênh chiêu hộ thân.

Hướng Đông Lai vốn đã bị Bạch Tiêu Thiên, Thiên Át Tử, Chu Nhất Cuồng và Nhậm Huyền ngày xưa vây đánh cắt hết gân trên người, sau này không thể dụng binh khí được, chỉ truyền thụ võ công cho bốn tên đệ tử, riêng mình chỉ phục hồi được một phần, có thể dùng chỉ chưởng để hộ thân, tuy vậy cũng không phải tầm thường.

Biết cuộc chiến trước mắt vô cùng bất lợi nhưng chính Hướng Đông Lai mạo hiểm đến đây cốt trả thù cũng đã xác định trước điều này.

Bạch Tiêu Thiên vừa phát chưởng, Hướng Đông Lai cũng dốc hết công lực trong mười năm tu luyện phát ra một chưởng.

Cùng lúc đó bốn tên tiểu đồng đưa tiểu kiếm hóa giải chưởng kinh của Chử Nguyên Cực và Bát Bích Tu La Tra Thanh.

Chưởng lực của Bạch Tiêu Thiên và Hướng Đông Lai tiếp nhau nổ một tiếng dữ dội, Bạch Tiêu Thiên bị chấn lùi hai bước, chân khí nghịch xung, kinh hãi nghĩ thầm: “Tưởng rằng tên này mất hết võ công, dùng bốn tên tiểu đồng xuất trận thay mình, sao nội lực hắn vẫn còn uyên thâm như vậy?”

Hướng Đông Lai cũng bị luồng chân lực đẩy chiếc xe lùi về mấy thước, trong khi khí huyết còn bị đảo lộn thì chợt thấy một vòng thép màu đen bay thẳng tới đập vào ngực rồi dội ra. Đó là binh khí của Yến Sơn Nhất Quái.

Hướng Đông Lai bị chấn thương nặng, miệng phun ra một vòi máu.

Từ lều quần hiệp, mấy cao thủ lao nhanh rồi đưa xe vào.

Chử Nguyên Cực và Yến Sơn Nhất Quái cũng đưa Nhậm Huyền vào lều, chỉ riêng Bát Bích Tu La Tra Thanh đứng ngạo nghễ nhìn quần hiệp đầy vẻ thách thức.

Từ trong lều của quần hiệp một người xông ra.

Người này cụt một tay, chỉ còn tay phải cầm trường kiếm, râu ria tua tủa, chính là oan gia đối đầu của Tra Thanh - Thương Tu Khách đã xuất trận.

Bát Bích Tu La Tra Thanh cười hắc hắc hai tiếng, thâm trầm nói :

- Thương Tu Khách, ta với ngươi thù sâu như biển, cũng chẳng cần chi phải nhiều lời. Hắc bạch lưỡng đạo, ai còn ai mất chỉ hôm nay xác định, ta và ngươi trước hết quyết một trường sinh tử để phân cao hạ.

Thương Tu Khách phát kiếm nói :

- Cũng kể ngươi là hảo hán.

Thương Tu Khách vốn không nhiều lời, lại rất trọng nghĩa khí. Mấy chục năm nay luật lệ giang hồ đã không còn tồn tại nữa.

Trong cuộc chiến thường thấy chuyện lấy đông hiệp ít, lấy thịt đè người, bất chấp liêm sỉ.

Tra Thanh là người của Phong Vân hội, lại là Tam đương gia mà chấp nhận đơn đả độc đấu là điều đáng quý rồi.

Thương Tu Khách khen hắn là tay hảo hán, như vậy cũng tỏ ra trong lòng ngưỡng phục vậy.

Tra Thanh hừ một tiếng rồi bước lên vùng chưởng công sang ngay tay.

Bát Bích Tu La Tra Thanh danh bất hư truyền, chỉ còn lại độc một cánh tay nhưng liên hoàn công liên tám chưởng như bão táp.

Thương Tu Khách kinh hãi nghĩ thầm: “Lão tặc này không phải tay vừa, mới một thời gian ngắn mà võ công tăng tiến không ít”.

Dưới màn chưởng ảnh dày đặc không nhận rõ hư chiêu thực chiêu gì, nếu cố công hóa giải ắt dễ mất tiên cơ, Thương Tu Khách liền thi triển một chiêu Tiểu Chỉ Nam Thiên, trường kiếm nhằm Mi Tâm huyết của đối phương đâm tới.

Đây là chiêu lấy công thay thủ, phát huy uy lực của binh khí so với tay không.

Chưởng pháp Tra Thanh tuy kỳ ảo nhưng không thể lợi hại bằng trường kiếm liên hoàn.

Bát Bích Tu La Tra Thanh vội lùi lại rồi lao sang bên tả Thương Tu Khách, người theo chưởng đến, tấn công tới tấp.

Thương Tu Khách đổi thế, kiếm lại vung động, lấy công đổi công không nhường một phân một tấc.

Hai đối thủ là cừu gia thâm căn cố đế, chỉ cần xuất thủ là dốc toàn lực, vừa đấu võ công vừa đấu ý chí, thế không đợi trời chung thì còn kể chi thủ đoạn tàn độc sát thủ?

Lúc này sau mấy dãy lều bọn tín sứ của Giang hồ Tam đại đi đi lại lại, cử chỉ hấp tấp vội vàng, hiển nhiên là cả ba phái đang thương nghị đại sự khẩn cấp.

Trong lều, quần hiệp cũng vạch kế hoạch cuối cùng chuẩn bị cho trận huyết chiến sắp xảy ra.

Trong trường chiến cuộc đang căng thẳng, ngoài trường tình thế càng khẩn trương, cảnh tượng đã khiến người ta ghẹt thở.

Chợt Thương Tu Khách quát to một tiếng, trường kiếm rút lên vẽ những đường sắc lạnh như ánh chớp vẩy lấy Bát Bích Tu La Tra Thanh trong màn kiếm ảnh.

Lại nghe chưởng phong ầm ầm nghe đến sồn gai ốc, chưởng lực của Tra Thanh cũng chuyển thế trở nên uy mãnh hơn chấn lùi trường kiếm của Thương Tu Khách.

Đó là Cẩm La Truy Hồn chưởng pháp vang danh giang hồ.

Mấy ngày vừa qua Thương Tu Khách đấu luyện cùng Hoa Thiên Hồng với những chiêu kiếm ác liệt nhất nên song phương cùng tiến bộ rất nhiều và thu được không ít kinh nghiệm.

Cẩm La Truy Hồn chưởng pháp phát huy uy lực khiến kiếm thế nhất thời bị chấn lui, nhưng lập tức Thương Tu Khách đổi chiêu giành lại thế chủ động vừa mất.

Phút chốc, cuộc đấu đã kéo dài nửa thời trường, song phương đã đấu tới ba trăm chiêu.

Đó là cuộc ác đấu vô cùng kịch liệt xuất phát từ mối cừu hận hai người nén giữ từ lâu.

Cả hai đều muốn bắt đối phương trả nợ cho cánh tay của mình.

Đương nhiên Thương Tu Khách có mối thù sát thê diệt sư trầm trọng hơn, vì thế kiếm xuất ra càng ác liệt hơn.

Ai cũng hạ quyết tâm rằng phải giết được đối phương mới cam tâm, vì thế trận đấu càng kéo dài càng ác liệt, đặt hai người vào thế có tiến không có thoái.

Trong các lán, không khí đột nhiên trở nên trầm lắng.

Mọi người chú mục theo dõi cuộc chiến, đều nhận ra rằng cuộc chiến này tất phải có người vĩnh viễn nằm lại tại trường mới chấm dứt.

Một lúc Bát Bích Tu La Tra Thanh bị áp vào kiếm thế của Thương Tu Khách, tình thế xem chừng không thể duy trì lâu.

Trong lều của Phong Vân hội mỗi ánh mắt ngưng thị vào trường đấu với vẻ căng thẳng.

Nhậm Huyền bị đoạn mất một cánh tay đang phụ được trị thương.

Mới điều tức vận công xong, lão nhìn chiến cuộc rồi nhú mày với với Chử Nguyên Cực ngồi phía sau mình :

- Nhị đệ hãy xuất trận, làm như thay thế tam đệ. Nếu đối phương cho người tham chiến nữa thì chúng ta sẽ phái người thứ ba. Nếu Thông Thiên giáo ứng chiến, chúng ta sẽ tạo ra tình trạng hỗn loạn rồi theo kế hoạch đã dự định mà tiến hành.

Chử Nguyên Cực ứng lệnh xuất trường.

Hoa phu nhân ngồi lượng trận thấy vậy trầm giọng nói :

- Tam đệ xuất trận!

Tư Mã Trường Thanh lập tức xông ra chặn đường Chữ Nguyên Cực.

Phía Phong Vân hội vốn đã có kế hoạch.

Tư Mã Trường Thanh vừa ra, Yến Sơn Nhất Quái cũng nhảy vào trường đấu.

Triệu Tam Cô nổi giận định đứng lên nhưng Hoa phu nhân giữ lại nói :

- Đối phương đông người, phe ta lại ít. Chưa đến lúc tối cần thiết, chúng ta nên bảo toàn lực lượng.

Bấy giờ Tư Mã Trường Thanh đã rút kiếm nhìn chăm chăm vào đối thủ.

Yến Sơn Nhất Quái tháo từ cổ tay ra một vòng thép đen kịt to bằng miệng bát đưa lên ngang ngực rồi đưa mắt ra hiệu cho Chữ Nguyên Cực.

Chữ Nguyên Cực hiểu ý quát to một tiếng rồi vung chưởng tấn công.

Tư Mã Trường Thanh quét ánh hàn quang vào Chữ Nguyên Cực và Yến Sơn Nhất Quái, thấy Chữ Nguyên Cực đánh chưởng đến vẫn đứng bất động.

Vốn Chữ Nguyên Cực vừa phát chưởng đó là hư chiêu, chỉ chờ Tư Mã Trường Thanh đối phó là Yến Sơn Nhất Quái xông vào đối địch, còn mình chỉ viện cho Tra Thanh đối phó với Thương Tu Khách.

Nào ngờ Tư Mã Trường Thanh không phản ứng, thấy mình xuất chưởng cũng như không, Chữ Nguyên Cực bỗng nổi khùng, hư chiêu hóa thành thực chiêu, chưởng vận thập thành công lực đánh tới.

Tư Mã Trường Thanh cười nhạt tránh sang trái nửa bước.

Chợt thấy ánh chớp đen lóe lên, Yến Sơn Nhất Quái đã vung chiếc vòng thép lao vào cuộc chiến.

Công lực của Yến Sơn Nhất Quái cao hơn Chữ Nguyên Cực do vậy chiêu tuy phát sau nhưng cùng đến đồng thời. Tư Mã Trường Thanh liền vung kiếm chống trả.

Tư Mã Trường Thanh mệnh danh là Cửu Mệnh kiếm khách, mỗi khi xuất trận đều đánh vong mạng, xuất chiêu tận lực nên các nhận vật hắc đạo đều tránh không muốn đối địch.

Tư Mã Trường Thanh dụng kiếm như đao nhằm chiếc vòng thép chém tới một nhát, đồng thời để kiếm theo đà đâm vào sườn trái Chữ Nguyên Cực.

Tuy vừa rồi không hai kiếm, nhưng chỉ một chiêu, kiếm thế vô cùng phạm tốc và cũng lợi hại lại làm hai tên của Phong Vân hội phải lùi lại.

Chữ Nguyên Cực không ngờ Yến Sơn Nhất Quái lại hèn kém đến thế, ngay chiêu đầu của đối phương đã không ngăn nổi, lúc đó muốn tránh cũng đã hơi muộn.

Ánh hàn quang lóe lên, chiếc trường bào của Chữ Nguyên Cực bị kiếm rạch một đường ở sườn trái dài đến hai thước, máu tươi thấm đỏ cả vạt áo.

Yến Sơn Nhất Quái vừa thẹn vừa tức vội càn múa vòng xông vào, công liền mấy chiêu khiến Tư Mã Trường Thanh phải xoay kiếm lại chống đỡ, nhờ thế cứu được mạng Chữ Nguyên Cực.

Chữ Nguyên Cực thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc, mặt đỏ lựng rồi lại tái đi, tuy nhiên vết thương chỉ sượt qua da thịt nên chưa nguy hại gì, lướt mắt nhìn thế trận rồi đột nhiên lao về phía Thương Tu Khách.

Nhưng Tư Mã Trường Thanh đã đề phòng.

Thấy Chữ Nguyên Cực lao sang, Tư Mã Trường Thanh nhằm phía sườn còn chưa bị thương chém sang một kiếm khiến hắn phải nhảy tránh sang bên trái.

Yến Sơn Nhất Quái vốn từ lâu đã nổi hung danh trong hắc đạo trên giang hồ, nay tuy hai người đánh một vẫn bị đối phương chiếm được thượng phong, bất giác giận đến phát cuồng, tay múa tít chiếc vòng tấn công như vũ bão.

Với một cao thủ như Yến Sơn Nhất Quái tận lực tấn công như vậy, Tư Mã Trường Thanh cũng buộc phải đưa hết sức đối phó.

Vì thế Chữ Nguyên Cực thoát khỏi tầm khống chế của Tư Mã Trường Thanh, không nói một lời nào xông vào tấn công Thương Tu Khách.

Thương Tu Khách phát một kiếm chặn được thế công Chữ Nguyên Cực, lạnh giọng nói :

- Tra Thanh, hôm nay nợ nần nữa chúng ta thanh toán một lần cuối cùng, chỉ có một người sống sót ra khỏi đấu trường này thôi.

Bấy giờ Bát Bích Tu La Tra Thanh chợt nghe ra lời ám chỉ trong câu nói của Thương Tu Khách.

Khi bắt đầu cuộc đấu, chính Tra Thanh đã thách đối phương phân cao hạ quyết một trận tử vong, chẳng lẽ mới nói chưa lâu mà đã nuốt lời?

Vì thế trong lòng không khỏi cảm thấy hổ thẹn, xẵng giọng nói với Chữ Nguyên Cực :

- Nhị ca lùi về đi. Diêm Vương hôm nay đã định phận ai, người đó phải chết.

Chữ Nguyên Cực gắng gượng :

- Nhị ca ta không tin vào chuyện ma tà.

Thâm ý hần là bất chấp luật lệ giang hồ.

Thương Tu Khách cười nhạt :

- Không tin thì ta cho ngươi thấy quỷ.

Dứt lời một kiếm chém tới, nói thêm :

- Càng tốt, cứ gọi hôm nay Diêm Vương gọi hai huynh đệ ngươi về Thập điện vậy!

Là nhân vật thứ hai và thứ ba trong Phong Vân hội, chẳng lẽ cả Nhị đương gia và Tam đương gia liên thủ với một nhân vật không mấy tiếng tăm? Lại còn bị đối phương chọc quê như vậy?

Vì thế Bát Bích Tu La Tra Thanh tức giận quát lên :

- Nếu nhị ca không mau lùi lại, tiểu đệ sẽ chết ngay cho ngươi xem!

Quả nhiên Thương Tu Khách khen Tra Thanh là hảo hán cũng xứng đáng và hạ người còn chút khí khái như Bát Bích Tu La Tra Thanh trong Giang hồ Tam đại cũng chẳng được mấy người.

Chữ Nguyên Cực ngó người lạng đi một lúc, phát một chưởng rồi thoái lui.

Thương Tư Khách nói :

- Tra Thanh, Thương Tu Khách phục ngươi đó.

Rồi một chưởng đâm tới.

Tra Thanh dùng bộ pháp tránh sang, hoàn lại một chưởng.

Chữ Nguyên Cực đứng một bên, hai người lại tiếp tục quần đả nhau trong cuộc ác đấu mới, bụng nghĩ thầm: “Ta cứ đứng đây lượng trận, đến khi cần vẫn có thể xuất thủ, mặc cho hần nói...”

Chợt nghe Yến Sơn Nhất Quái kêu lên :

- Cẩn thận phía sau!

Chữ Nguyên Cực quay lại, thấy một lão hán mặt đỏ như lửa, vận y phục bằng vải gai, người lùn tịt và mập ú, tay cầm chiếc quạt bồ đoàn đến sau lưng hần từ lúc nào.

Chữ Nguyên Cực kinh hãi nghĩ thầm: “Tên họ Chu này công lực thế nào mà chỉ đến cách có ba bước ta cũng không hay?”

Lão hán thấp lùn chính là Tiêu Dao Tiên Chu Đồng.

Tiêu Dao Tiên Chu Đồng cười nói :

- Người không cần phải khẩn trương, lão phu không phải là người thích đánh lén đâu! Tiếp chiêu!

Chiếc quạt bồ đoàn khê vung lên phất thẳng vào diện môn Chữ Nguyên Cực.

Chữ Nguyên Cực y bào vốn đã bị kiếm của Tư Mã Trường Thanh xẻ một đường dài, nay chiếc quạt tuy phất nhẹ nhưng tạo nên chướng phong rất lớn khiến chỗ rách xòe ra thấy rõ cả mảng bụng đầy lông, kinh hãi nhảy lùi lại một trượng.

Lúc ấy, nghe Thương Tu Khách quát to :

- Tra Thanh! Người và ta phân thắng bại chiêu này!

Vừa dứt tiếng, thân hình đã lao vút lên cao tới hai trượng.

Bát Bích Tu La Tra Thanh cười nhạt chân giẫm tỳ ngọ, hoành chưởng trước ngực ngược mắt nhìn lên chờ thời cơ phát chiêu.

Từ trên không, thanh trường kiếm của Thương Tu Khách múa lên những vòng sáng rực áp cuống đỉnh đầu đối thủ.

Một tiếng thét vang lên, tiếp đó những âm thanh rào rào như xé vải, sau đó lại bịch một tiếng.

Thương Tu Khách xuất một chiêu La Vọng Trí Phách áp sát nửa thân trên của Tra Thanh, trường kiếm mặc sức tung hoành trên cơ thể đối phương khiến Bát Bích Tu La Tra Thanh máu thịt nhầy nhụa bắn khắp mặt đất.

Trong khi đó Tra Thanh cũng kịp phát ra một chưởng trúng vào vai tả Thương Tu Khách làm nát cả bả vai, toàn thân bắn ngược lên không xoay mấy vòng.

Chữ Nguyên Cực thấy tam đệ đang trong thế hiểm muốn lao tới cứu nguy nhưng Tiêu Dao Tiên Chu Đồng đã múa tít quạt bồ đoàn buộc hẳn phải đứng nguyên vị đối phó.

Những diễn biến đó trước sau chỉ cách nhau nửa câu nói.

Chưa kịp nhìn lại thì Thương Tu Khách và Bát Bích Tu La Tra Thanh đã ngừng cuộc ác đấu rồi.

Người của Phong Vân hội cũng thét lên như sấm rền, mấy chục người lao vào trường đấu.

Thương Tu Khách chân vừa chạm đất đã quát to một tiếng, trường kiếm lại vung lên như bàn long bá vĩ lia mạnh một phát, đầu Bát Bích Tu La Tra Thanh bị chém lìa khỏi cổ bắn xa vào giữa đám đông.

Tiêu Dao Tiên Chu Đồng thấy thuộc hạ của Phong Vân hội ào ạt xông ra, biết cuộc hỗn chiến đã bắt đầu, tay phải vẫn dùng chiếc quạt hương bồ đối phó với Chữ Nguyên Cực còn tay trái nhằm ngực đối phương ra một chưởng.

Chưởng này chính là Sát Quân Long trong Si Vưu thất giải.

Chu Đồng đã bưng lên sát khí quyết lấy mạng địch nhân để đối phó với quần tặc.

Chữ Nguyên Cực đang cảnh giới chiếc quạt lợi hại của đối phương đâu ngờ đến đòn sát thủ này.

Ngực vừa trúng chưởng, hắn chỉ kịp hự lên một tiếng, máu đen phun ra miệng đổ mình xuống chết tươi.

Tiếp đó, Tiêu Dao Tiên Chu Đồng xông vào chúng nhân đệ tử của Phong Vân hội, quạt múa chưởng phát như vào chỗ không người, tiếng la thảm vang lên dội tới tấp, xác người đổ xuống không đếm kịp.

Thủ hạ của Phong Vân hội trên dưới tám mươi người đều đã xuất trận, chỉ trừ Nhậm Huyền bị cụt một tay đang phục dược và Cổ Mục Tiên Bà mắt bị mù, lại còn nội thương chưa khỏi hẳn là vẫn còn ngồi nguyên vị chưa tham gia cuộc hỗn chiến.

50. Chương 50: Cốt Trung Đại Chiến

Nhậm Huyền bị mất cánh tay phải không còn khả năng tham gia cuộc chiến, cùng Cổ Mục Tiên Bà bị nội thương trầm trọng thấy thuộc hạ của Phong Vân hội bị tiêu diệt gần hết, đã hai lần lên tiếng đề nghị Bạch Tiêu Thiên xuất binh ứng cứu đều bị làm ngơ, bấy giờ mới hiểu dã tâm của Bạch Tiêu Thiên muốn mượn tay quần hùng tiêu diệt hai phái để độc bá võ lâm.

Mối lo ngại ấy đến lúc này đã còn gì phải nghi ngờ nữa.

Tuy vậy Nhậm Huyền thấy tình thế của Phong Vân hội đã tuyệt vọng, không gì còn có thể cứu vãn được, chỉ đành ngao ngán thở dài.

Thiên Ất Tử bị tạc đạn cửa cụt hai chân đến gần sát móng, sau khi ngất đi được cứu tỉnh lại, tuy hùng tâm không còn như lúc trước nhưng thấy bốn giáo thủ lực vẫn còn mạnh.

Quan sát cuộc chiến một lúc, lão nhận thấy nếu trận đánh kéo dài, phe hiệp nghĩa thế ít tất không địch nổi đông người sớm muộn gì cũng bị tận diệt, nhưng Thông Thiên giáo cũng tổn thất không ít, cùng lắm chỉ sót lại một số tàn binh bại tướng mà thôi.

Bấy giờ Thiên Ất Tử mới hiểu ra thâm ý của Bạch Tiêu Thiên, hướng sang gian lều đối diện hét lên :

- Bạch Tiêu Thiên ngươi không thấy gì hay sao?

Bạch Tiêu Thiên nhìn sang, thản nhiên hỏi :

- Gì thế?

Thiên Ất Tử nghiêng rằng nói :

- Ngươi không thấy đã đến lúc cho thủ hạ mình xuất trận rồi hay sao?

Bạch Tiêu Thiên đứng trên trường án quan chiến, thấy lực lượng song phương đã tới tả, phía Thông Thiên giáo hơn trăm người tham chiến, giờ chỉ còn hai ba chục người và phần đông trong số họ cũng đã kiệt sức và đang say máu, chỉ cần ác chiến kéo dài vài khắc nữa là tuyệt diệt, còn phía nghĩa hiệp phân nửa cũng đã bị giết hoặc đã bị thương, xem chừng không còn duy trì được lâu nữa.

Quả nhiên thời cơ đã đến!

Quân sư xuất lĩnh Hoàng kỳ hộ pháp chuẩn bị!

Tuy vậy còn chưa được lệnh xuất phát!

Bấy giờ Triệu Tam Cô đấu với Thiên Thìn Tử và Thanh Hư Tử, không biết đã qua mấy trăm chiêu, Triệu Tam Cô đã bị Hoa Thiên Hồng chặt đứt mất Ứng Đầu trượng phải nhặt thanh thiết trượng của Chu Nhất Cuồng làm khí giới, chợt quát to một tiếng vung thiết trượng nhằm đầu Thiên Thìn Tử đánh một cú vỡ đầu chết tươi.

Thanh Hư Tử kinh hoảng thoái lui vừa đúng tầm không chế của Từ Vân đại sư. Hắn đang lúng túng thì bị một mũi Lăng Nha trượng của đại sư đâm xuyên qua bụng chết không kịp ngáp.

Nhị Sát Hình Trụ thấy vậy chớp thời cơ vung chưởng đánh xuống Thiên linh cái Từ Vân đại sư nhưng Triệu Tam Cô kịp thời vung thiết trượng ứng cứu nên phải thâu chưởng về nhảy sang bên né tránh.

Hoa phu nhân, Thanh Linh Tử, Nhất Tâm hòa thượng, Bính Linh Tử và Cù Thiên Hạo cùng Huyền Linh Tử đang dốc hết thần trí và công lực từng đôi một đấu nhau, tuy gần như đã sức cùng lực kiệt nhưng vẫn chưa ai bị thương tích gì.

Lúc này gần một trăm tên Hoàng Kỳ hộ pháp đã dàn hàng phía sau Độc Gia Cát Diêu Sách chuẩn bị xuất trận.

Bạch Tiêu Thiên phát Phong Lô lệnh thét vang :

- Tiến!

Diêu Sách dẫn đầu đoàn người, gươm đao sáng loáng, khí thế hung mãnh xông thẳng vào cửa trận phía Đông nam.

Hoàng Kỳ hộ pháp vốn là những cao thủ tinh túy nhất được chọn lọc từ Tam đường nên võ công đều thuộc hàng thượng thặng.

Đại Sát Hình Kiên đấu với Tiêu Dao Tiên Chu Đồng, chiêu thức của Hình Kiên bị chiếc quạt hương bồ chế trụ Chu Đồng lợi dụng thời cơ xuất một chiêu trong Si Vưu thất giải kết liễu tính mạng tên đại ma đầu này.

Ở góc Đông nam, quần hiệp lúc đó chỉ còn lại năm sáu người. Bành Bái ra sức đấu với hai tên Kim đao thị vệ, chàng hét lên một tiếng vang như sấm, vung chưởng đánh chết ngay một tên, nhưng còn chưa kịp quay lại thì bị tên thứ hai sẵn đến xuất liền hai đao, một đao bị tả chưởng của Bành Bái đánh bay đi, nhưng đao hấn cũng đã kịp cắm ngập vào vai đối phương trước khi bị một chưởng táng mạng.

Như vậy Bành Bái tả xung hữu đột đã diệt được gần chục tên thủ hạ của Phong Vân hội và Kim đao thị vệ của Thông Thiên giáo.

Hắn sư phụ của Bành Bái là Bích Lịch Tiên Tồn Công Nguyên ở tuổi vàng thấy đệ tử mình phục thù hung mãnh như thế cũng đã ngậm cười.

Tuy vậy bị một đoạn đao cắm ngập vào vai, chàng cũng đã lão đảo ngã xuống.

Trong lúc đó còn hai tên khác múa đao xông vào.

Tần Ngọc Long đứng gần Bành Bái nhất, chỉ nhảy một bước đã chém bằng cánh tay một tên thị vệ bức bên kia phải lùi lại rồi được Bành Bái lên.

Một tay Tần Ngọc Long dìu Bành Bái, tay kia vung kiếm chống đỡ những tên khác tiếp tục công sang, thế rất nguy cấp.

May chàng học được bộ pháp tinh diệu của phụ thân nên linh hoạt tránh được những thế đao ô ạt và hiểm hóc của đối phương.

Chợt vang lên giọng nói của Tiêu Dao Tiên Chu Đồng :

- Bành nhi và Ngọc Long mau lùi lại vào bên tả dựa lưng vào ta!

Tần Ngọc Long nghe vậy thu triển Loạn Ngũ Hành Mê Tông bộ pháp ẩn đông hiện tây thấp thoáng trong trận hỗn chiến, tay vung trường kiếm bảo hộ Bành Bái lùi về hướng đó.

Lại nghe Hoa phu nhân nói to :

- Tống Liêu bình tĩnh! Không được ham đánh quá.

Lúc này trường đấu đã hoàn toàn hỗn loạn, tiếng binh khí chạm nhau nghe đinh tai nhức óc, tiếng người la hét xung sát, tiếng kêu tuyệt vọng của những kẻ bị thương hoặc người sắp tử nạn nghe vô cùng thê thảm tạo thành một quang cảnh kinh hoàng chưa từng thấy.

Giọng nói của Hoa phu nhân hàm chứa nội lực tuyệt luân vang khắp đấu trường khiến những đấu thủ đang bắn loạn hoặc sôi máu trong cuộc tàn sát ít nhiều bình tâm lại.

Tổng thị tam hồ sau khi được Hoa Thiên Hồng truyền nghệ, ba người một nhà cùng luyện nội công của Lạc Hà sơn trang, chiêu pháp Khốn Thú Đấu Công của Chu Nhất Cuồng, lại được Cửu Độc Tiên Cơ truyền thụ Tam Tinh Vô Cực trận nên đấu pháp vô cùng nhịp nhàng thuần thực, một nhà ba người ý hợp tâm đầu, liên thủ đấu với đám thuộc hạ của Thông Thiên giáo hơn hai chục tên võ công vào loại tầm tầm đã phát huy uy lực không ít.

Tính khí của ba người đều cương trực ghét ác như cừu, đánh vong mạng có thể coi như quá ham đánh giết chẳng quản sống chết.

Cả ba người (...) càng say máu, mấy lúc lâm vào hiểm cảnh, trong một cuộc đấu (...) chợt nghe Hoa phu nhân cảnh tỉnh mới vội vàng lùi lại.

Trận hỗn chiến này là chiến sự khốc liệt nhất, quy mô lớn nhất trên võ lâm kể từ sau Bắc Minh hội cũng là cuộc ác đấu sinh tử duy nhất giữa hai phái chính tà sau mười năm những nhân vật nghĩa hiệp buộc phải mai danh ẩn tích.

Nhất bang, Nhất hội, Nhất giáo và phe hiệp nghĩa tổng cộng bốn phái với gần bốn trăm người tham chiến, tuy mỗi phe đều có nhân vật thống lĩnh, nhưng vì võ công cao thấp không đều nhau, vì thế cuộc đấu mới bắt đầu chưa lâu, tình thế đã vô cùng hỗn loạn.

Những kẻ võ công kém hơn dần dần bị triệt tiêu không mấy người đủ khả năng và cơ hội tự bảo vệ mình.

Độc Gia Cát Diêu Sách từ góc Đông nam được mật lệnh của Bạch Tiêu Thiên chưa vội xuất đấu, chỉ vây bọc vòng ngoài, cả trăm người vũ khí lấp lăm trong tay, đưa mắt nhìn vào.

Thủ hạ Phong Vân hội chỉ còn sót lại vài người, còn lại phần lớn là người của Thông Thiên giáo lúc này có muốn thoát ra cũng không được nữa.

Quần hiệp lúc này mỗi lúc một gia tăng.

Trong số hơn hai trăm thủ hạ của Phong Vân hội và Thông Thiên giáo tuy chỉ còn sống sót ba bốn chục người, nhưng đều là những cao thủ đỉnh nhọn, trong lúc đó lực lượng mình cũng chỉ còn một nửa đang duy trì tiếp cuộc đấu mà thôi.

Tình hình trở nên cấp bách, chắc rằng không thể kéo dài được bao nhiêu.

Hoa phu nhân một lần nữa dự liệu cục thế.

Phe quần hiệp ít người, còn đối phương lại đông. Nếu lấy binh đấu binh, tương chọi tương thì không thể tránh khỏi tất cả đều bỏ mạng tại đây.

Đành rằng đã xác định hy sinh, nhưng nếu chọn đấu pháp lấy mình thượng tử địch trung tử, lại chọn trung tử đấu hạ tử khi đó sẽ hiệu quả hơn, địch nhân bị sát thương nhiều hơn mà phái mình cung duy trì lâu hơn.

Vì thế bà quyết định phải tự mình tiêu diệt một tên đầu não rồi chi viện dần xuống bên dưới.

Nghĩ đoạn, Hoa phu nhân liên tục xuất chiêu công liền mấy chiêu.

Hoa phu nhân đã quyết tâm hạ độc thủ, chỉ sau mấy chiêu đã vận hết sở học khiến Thanh Huyền Tử không đương nổi.

Phút chốc, Thanh Liên Tử vùng kiếm loạn xạ, miệng thét ầm lên, nhưng vẫn điên cuồng chống đỡ như một con dã thú.

Huyền Linh Tử thấy vậy trong lòng chấn động nhằm đối phương công liền mấy kiếm rồi bỏ sang phía Thanh Liên Tử.

Cù Thiên Hạo thét lên một tiếng, thanh đại đao (...) mấy chiêu tuyệt học (...), Cửu u truyền thanh (...) bám sát lấy Huyền Linh Tử mà tấn công dồn dập.

Huyền Linh Tử không bứt được khỏi Cù Thiên Hạo liền nổi giận, trường kiếm vừa phản công bất tuyệt, chiêu lực lại đánh sang như vũ bão.

Thật là một cặp đấu điên cuồng.

Cù Thiên Hạo đã xuất hết sở học, lại gặp đối thủ trên cơ, xem chừng càng lúc càng núng thế.

Bên này Thanh Linh Tử càng lúc càng chống trả rời rạc, chân tay luống cuống.

Hoa phu nhân không nghĩ ngợi gì hơn nữa, chi viện cho đồng đội là thiết yếu nhất, liền nghiêng răng đánh ra một chiêu.

Chiêu phát ra như điện chớp, mạnh như cuồng phong!

Thanh Linh Tử không kịp phát kiếm đỡ.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng vang rền cả đấu trường, Thanh Linh Tử ngã ịch đập đầu xuống đất, mặt ngửa lên trời, miệng phun huyết cao đến bốn năm thước, khi thân còn chưa tiếp hẳn đất thì đã hồn lìa khỏi xác.

Hoa phu nhân sắc mặt tái xanh, chỉ kịp giữ người trầm ổn thì đã vội lao nhanh về phía Huyền Linh Tử.

Huyền Linh Tử thấy thế vội vàng thu kiếm về phòng vệ, không tự chủ được bất giác lùi lại mấy bước.

Hoa phu nhân nói :

- Cù huynh, hãy giao lão đạo này cho tôi.

Cù Thiên Hạo tự biết mình không phải là địch thủ của Huyền Linh Tử, nhưng vẫn còn quan tâm đến Hoa phu nhân khi thấy thần sắc bà không được như bình thường.

Hoa phu nhân giục :

- Đi đi giúp những người khác.

Cù Thiên Hạo đành đề thực khí bức hàn độc trong người ra, lao sang bên phải nơi cuộc đấu còn diễn ra gay go giữa Nhất Tâm hòa thượng và Bính Linh Tử.

Cù Thiên Hạo tuy không địch nổi Huyền Linh Tử nhưng đến những nơi khác như mãnh hổ xông vào giữa đàn dê, ánh đao loang loáng tới đâu là tiếng la hoảng vang lên tới đó.

Chỉ phút chốc đã có năm tên Kim đao thị vệ táng mạng dưới đao Cù Thiên Hạo.

Chợt nghe Bính Linh Tử quát to một tiếng, đâm thẳng kiếm vào ngực Nhất Tâm hòa thượng.

Nhất Tâm hòa thượng lùi mình tránh nhưng vẫn bị mũi kiếm sâu và ngực bốn năm tấc, máu tóe ra lẫn những bọt, chắc rằng đã chạm tới phổi.

Nhất Tâm hòa thượng tuy trúng kiếm chưa táng mạng ngay nhưng đã thụ trọng thương, không thể tiếp tục chiến đấu.

Cũng lúc đó phái quần hiệp lại chết thêm một người nữa Tần Ngọc Long bị một cao thủ của Thông Thiên giáo là Ngũ Âm đạo nhân chém một kiếm, suýt nữa thì đứt gọn cánh tay phải.

Trận đấu đến lúc ấy cực kỳ khốc liệt, tiếng sắt thép va chạm nhau loảng xoảng, tiếng kêu la kinh thiên động địa khiến quỷ khóc thần sầu, những người đứng ngoài quan chiến phải rung mình khiếp đảm.

Cù Thiên Hạo lao nhanh về phía Bính Linh Tử, đúng lúc lão đạo vừa đâm kiếm vào Nhất Tâm hòa thượng chưa rút về.

Cù Thiên Hạo nghiêng chặt rằng, chỉ bằng một đường đao Chu Thiên Mỵ Ảnh chém xả xuống bả vai, thân hình của Bính Linh Tử bị chém đứt rời từ vai đến xuống tới sườn chết không kịp kêu lên một tiếng, thanh bảo kiếm vẫn nắm chặt trong tay.

Cả hơn trăm tên quỷ quái vẫn ngồi bất động trong gian lều ngay bên ngoài lều Hưởng Đông Lai, Miêu Linh tam tiên và Tần Uyển Phụng đang ngồi, tất cả trên mặt không lộ ra chút gì xúc động.

Như thể họ đang ở một thế giới hoàn toàn khác, thản nhiên như không có trận chém giết dẫm máu đang xảy ra. Nhậm Huyền từ lâu đã lạnh lòng, thấy thủ hạ đang bị tiêu diệt đến tận cuối cùng, chỉ thấy tràn dâng một nỗi chán chường tuyệt vọng vô cùng, không còn cảm giác nhục, vinh, đau óc như mù hắc đi, không biết đau xót, cũng không còn căm thù gì nữa.

Thiên Ất Tử hai chân bị phế, bên mình không còn một kẻ thân tín nào, ngay cả Ngọc Đỉnh phu nhân biến đầu mất không thấy tham gia vòng chiến cũng không ở cạnh mình, cũng không còn quan tâm đến nữa.

Khác với Nhậm Huyền, trong lòng Thiên Ất Tử trào dâng một nỗi căm hờn, sục sôi như sóng đối với kẻ mới đây không lâu chính lão đã lấy tính mạng của bản thân mình và hơn trăm thủ hạ đệ tử, kể cả ba vị sư thúc của mình mà thế hoạn nạn cùng chia vinh quang cùng hưởng.

Thật mỉa mai thay!

Bạch Tiêu Thiên tỏ ra vô cùng đắc ý.

Đến lúc này lực lượng của Thần Kỳ bang là hùng hậu nhất, kế sách chu đáo và vô cùng mưu lược.

Cả ba phái tham chiến đều thương vong trầm trọng, chỉ có Thần Kỳ bang là chưa chịu tổn thất nào.

Ngoài gần một trăm tên Hoàng Kỳ hộ pháp tính nhuệ nhất, còn thêm trăm tên tử hạ của Tam đường và một trăm tên đệ tử khác nghiêm mật ở cốc khẩu.

Hiển nhiên việc toàn thiên hạ võ lâm phải quy hàng dưới cờ Thần Kỳ bang là điều không làm nghi ngờ trong lúc này nữa.

Trong gian lậu của quần hiệp lúc này chỉ còn lại đám người là Hường Đông Lai, Miêu Linh tam tiên và Tần Uyển Phụng.

Tần Uyển Phụng võ công quá kém nên Hoa phu nhân không cho phép tham gia cuộc chiến.

Còn Miêu Linh tam tiên vì Cửu Độc Tiên Cơ xưa nay không tham gia vào những chuyện ân oán ở võ lâm Trung Nguyên nên chưa đến lúc cấp bách nhất.

Hoa phu nhân không muốn để đồ đệ của bà ta rước lấy hận thù, cho dù với bọn tặc nhân tàn bạo nhất

Tiêng Hường Đông Lai do lực bất tòng tâm, tứ chi bị tàn phế, lại bị nội thương cho nên trong lòng hết sức quan tâm lo lắng cho số phận quần hào vẫn không có khả năng xuất trận.

Tần Uyển Phụng lòng rối như tơ khi thấy ố thương vong của quần hiệp mỗi lúc một tăng, tình thế càng lúc càng nguy khốn.

Khi Hoa phu nhân dùng chưởng sát thủ tiêu diệt Thanh Linh Tử, Tần Uyển Phụng nhân thấy Hường Đông Lai không những không phấn khởi mà nét mặt lộ vẻ lo lắng, ngạc nhiên nói :

- Hường lão tiên bối, chưởng lực của Hoa phu nhân lợi hại như thế sao không phát huy nhiều hơn để diệt bớt địch thủ đi?

Hường Đông Lai thở dài đáp :

- Phu nhân luyện hai thứ chưởng lực, một thứ cực mạnh là Thiên Lôi chưởng, một thứ cực độc là Hắc Sát chưởng, hai thứ chưởng lực này kết hợp với nhau tuy có thể sát hại địch nhân cao cường nhất nhưng cũng ví như nước trong bình, cứ uống hết một ngụm là cạn hết một ít, đến khi dùng hết cũng là lúc sức cùng lực kiệt không có gì có thể bổ sung, như ngọn đèn khô dầu, cả tính mạng cũng khó lòng giữ được.

Tần Uyển Phụng kinh hoàng hỏi :

- Vậy chưởng lực đó dùng bao lâu thì hết?

Hường Đông Lai trả lời :

- Cái đó khó nói, để giết những tên võ công tầm thường thì chỉ dùng vài thành công lực cũng đủ, vì thế gần như không tốn bao nhiêu nội công nhưng để giết một cao thủ như Thanh Linh Tử vừa rồi buộc phải vận đến mười hai thành, chỉ cần dùng thêm vài lần như vậy, công lực cũng đủ khô kiệt.

Cả bốn nữ nhân nghe giải thích, lòng sợ đến phát run.

Tần Uyển Phụng nhìn Lan Hoa Tiên Tử nói :

- Đại sư tỉ, xin hãy nghĩ ra cách gì, đừng để phu nhân phải dốc tận công lực!

Lan Hoa Tiên Tử nhú mày đáp :

- Ta cũng đang đau đầu nghĩ cách giúp Hoa phu nhân, nhưng lão đạo sĩ đó võ công cao cường quá, chúng ta không thể tiếp cận được...

Vừa nói tới đó thì trong trường đấu bỗng nghe tiếng Tần Bách Xuyên tức giận hét to.

Mọi người kinh hãi quay nhìn vào.

Nguyên ở đấu trường đột nhiên Độc Gia Cát Diêu Sách một mình lao vào giao thủ với Tần Bách Xuyên.

Tần Bách Xuyên vốn không phải đối thủ với tên quân sư này, lại còn ba tên thủ hạ của Thông Thiên giáo vây công nên chỉ sau phút chốc chiêu thức trở nên rời rạc, bị dồn vào hiểm cảnh.

Tần Uyển Phụng kêu lên :

- Đại sư tỷ!

Lan Hoa Tiên Tử vung tay nói :

- Lê Hoa, Tường Vi nhanh theo ta!

Dứt lời lao nhanh vào vòng đấu.

Lê Hoa Tiên Tử và Tường Vi Tiên Tử cũng vội vàng bám theo.

Tuy Miêu Linh tam tiên đã xuất hiện nhiều trên giang hồ nhưng chưa từng chứng kiến một trận nào tàn khốc và đẫm máu, có nhiều người tử thương đến như vậy.

Khi chứng kiến còn giữa được trấn tĩnh phần nào, nhưng một khi tự mình gia nhập vào cuộc huyết chiến ấy không khỏi cảm thấy bồn loạn.

Ba người lao thẳng đến đám Hoàng Kỳ hộ pháp của Thần Kỳ bang đang vây bọc bên ngoài, trong phút chần chừ chợt nghe Bạch Tiêu Thiên quát to :

- Coi chừng Miêu nữ phóng độc!

Lan Hoa Tiên Tử nghĩ thầm: “Lão tặc này đến là căn cơ!”

Liền hét lên :

- Ai muốn sống thì tránh ra!

Dứt lời vung tay phát ra một thứ mê độc vô sắc vô vị.

Chúng nhân Thần Kỳ bang vừa thấy ba nữ tử ăn vận theo lối Miêu Cương trong lòng đã có chuẩn bị, khi thấy Lan Hoa Tiên Tử vung tay, cả bọn lập tức bế khí ngưng thở, nhất loạt phát chưởng ra.

Chưởng lực hung mãnh của mấy chục người cùng phát tại thành một khối đánh thẳng vào Miêu Linh tam tiên khiến ba người không chịu nổi phải lùi về, không có cách gì tiếp cận được.

Tần Bách Xuyên bị vây đánh đang úng thế, may nhờ Cù Thiên Hạo đến kịp vung bảo đao giải vây.

Độc Gia Cát thấy Liêu Linh Tam Tiên tham gia vào vòng đấu, sợ có điều gì sơ sẩy nên quay về vị trí cũ xuất lãnh bọc thuộc của mình vẫn vây chặt đấu trường.

Tiêu Dao Tiên Chu Đồng đấu với Nhị Sát Hình Trụ chiếm được tiên cơ, nhưng Tần Ngọc Long bảo hộ Bành Bái lại bị Ngũ Âm đạo nhân uy hiếp mạnh, tay phải lại thụ thương, tuy được Chu Đồng chi viện nhưng tình thế vẫn rất nguy cấp.

Ngũ Âm đạo nhân vung kiếm đánh bay mất kiếm của Tần Ngọc Long đồng thời quay tiếp nửa vòng nhằm thẳng vai chàng chém xuống.

Cù Thiên Hạo băng tới, chỉ một đao đã chém xả cả cánh tay lẫn kiếm Ngũ Âm đạo nhân.

Lão đạo rú lên ôm cánh tay đẫm máu lùi sang vừa lúc hứng luôn một chưởng của Chu Đồng ngã xuống chết dưới chân Nhị Sát Hình Trụ.

Cửu Mệnh kiếm khách Tư Mã Thường Thanh ác đấu với Yến Sơn Nhất Quái suốt mấy canh giờ vẫn không thắng được, tính vốn dễ nóng lại càng giận sôi lên, hữu thủ xuất liên mấy kiếm, đồng thời tả thủ phát ra cả chục chưởng bắt buộc Yến Sơn Nhất Quái không còn khả năng hóa giải buộc phải tiếp chiêu.

Chiếc vòng thép tiếp với trường kiếm nghe loảng xoảng một trận văng óc, đồng thời chưởng chạm nhau âm âm, cả hai đấu đã lâu, cùng thở hồng hộc như trâu nhưng Tư Mã Thường Thanh không hề có ý định dừng tay, hữu thủ chém tiếp một kiếm, tả thủ cũng đánh thêm một chưởng.

Yến Sơn Nhất Quái muốn thôi cũng không được, bị cuốn hút vào cuộc chiến với Cửu Mệnh kiếm khách thật phiền phức hết chỗ nói, chỉ có một đường sống một chết mà thôi. Và Tư Mã Thường Thanh vốn cao số, vì luôn luôn gặp may mắn, bởi vậy mới có biệt danh Cửu Mệnh!

Trên giang hồ ai cũng ngán gặp Tư Mã Thường Thanh là vì những lý do ấy.

Lại nói, Tư Mã Thường Thanh xuất tiếp hai chiêu, Yến Sơn Nhất Quái một lần nữa phải dùng vòng tiếp kiếm, tay trái nhằm hung bộ đối phương đánh trả một chưởng.

Yến Sơn Nhất Quái liền đấu hai chiêu này hy vọng Tư Mã Thường Thanh tránh thể lưỡng bại câu thương tránh đi, mình sẽ biến chiêu chiếm lại ưu thế.

Nhưng tính như vậy đối với Cửu Mệnh kiếm khách là hoàn toàn sai lầm! Vì Tư Mã Thường Thanh chẳng quản ai sống ai chết, muốn kết thúc nhanh cuộc đấu, vì thế chấp nhận ngay một phương pháp lưỡng bại câu thương không thu chưởng và kiếm vẫn phát thẳng.

Vòng và kiếm choang một tiếng chớp lửa, gần như lúc đó cả hai đều trúng chưởng loạn choang lui lại chấn lực hoàn toàn tương đồng.

Tư Mã Thường Thanh bị một chưởng vào ngực phải hơi chéch lên cao một chút gần vai, bị nội thương không nhẹ.

Yến Sơn Nhất Quái lại trúng chưởng vào ngay giữa khoang bụng, ruột gan như thắt lại, hiển nhiên đã đứt dập bên trong.

Tư Mã Thường Thanh bị đánh nát xương vai, buồng rơi trường kiếm xuống đất, tâm phé cũng bị chấn thương nhưng không nặng lắm nên cố một lúc thì đứng chững lại được.

Yến Sơn Nhất Quái hự một tiếng ngã ngửa ra, bụng oằn lên mấy cái rồi nằm im, mắt trợn ngược.

Như vậy Cửu Mệnh kiếm khách lại gặp gặp hạnh vận tuy chiêu thức hoàn toàn giống nhau, công lực tương đồng, chưởng kinh cũng giống nhau nhưng nhờ trúng chỗ không nguy hiểm đến tính mạng nên một lần nữa còn bảo toàn được tính mệnh.

Đó là cuộc chiến kéo dài nhất và thảm khốc nhất.

Đồng thời chiến sự trong vòng đấu đến đó cũng lặng đi.

Đáng chú ý nhất lúc này chỉ còn Hoa phu nhân và Huyền Linh Tử nhưng lão đạo vừa trúng hai chưởng liên hoàn Thiên Lôi chưởng và Hắc Sát chưởng ngồi bệt xuống, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Hoa phu nhân loạn choang hồi lâu mới giữ được thăng bằng, mặt không còn chút huyết sắc lướt mắt nhìn lại một lượt khắp trường đấu, nét mặt không có biểu cảm nào.

Lúc này trận chiến im lặng hẳn.

Về phía quần hiệp, lúc bước vào tham gia trận đấu cả thấy là hai mươi năm người, nay chết mất bảy, bị thương bảy người khác, số còn lại phần lớn cũng đã bị thương.

Phía Thông Thiên giáo chỉ còn lại Thanh Liên và hai ba cao thủ cùng bốn tên Kim đao thị vệ và mấy tên thuộc hạ khác, còn Phong Vân hội trừ Nhị Sát Hình Trụ vẫn còn sức chiến đấu, tất cả còn lại đều đã bị tiêu diệt.

Xét về thực lực, nếu còn đấu tiếp chắc rằng phe nghĩa hiệp chiếm ưu thế hơn vì Triệu Tam Cô, Tần Bách Xuyên và Từ Vân đại sư chưa bị thương, vài người khác vẫn còn khả năng chiến đấu, riêng Miêu Linh tam tiên chưa hề tham gia vào cuộc chiến.

Nhưng so sánh lực lượng có vẻ khả quan hoàn toàn không tính đến lực lượng hùng hậu nhất lúc đó là Thần Kỳ bang với ba trăm người chưa hề hao tổn một tên quân nào.

Bạch Tiêu Thiên biết rằng thời cơ đã chín muồi, thầm nghĩ : “Cả ba phái coi như đã diệt vong, chỉ còn trở lực không đáng kể”.

Còn hơn trăm nhân vật quý quái kia, lai lịch tuy rằng đáng nghi nhưng xem ra lực lượng chừng đó thì Thần Kỳ bang dư sức đối phó.

Kể từ giờ phút này, toàn bộ võ lâm Trung Nguyên đã là thiên hạ của bốn bang rồi!

Về đặc ý lộ ra không hề giấu diếm, Bạch Tiêu Thiên đứng uy nghi như vị thống tướng trước đoàn quân phát mệnh Phong Lôi lệnh!

Dưới trường án tử hữu tám tên hắc y đại hán đưa hồ giá lên miệng đồng thanh thổi lên tấu khúc nghe rất thê lương như tiếng quỷ khóc thần sầu.

Sau âm thanh ấy là tiếng hô SÁT vang rền từ hàng trăm cái miệng.

Gần trăm tên Hoàng Kỳ hộ pháp, miệng hét vang, tay cầm binh khí tranh nhau lao vào đấu trường.

Ngoài ra còn bọn Lạc đường Đường chủ Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên, mỗi tên xuất lĩnh bộ thuộc của mình hướng ra cốc khẩu vốn đã có một bộ phận canh giữ ở đó, canh giữa thêm một vòng nội vị.

Cốc khẩu chỉ rộng có mấy trượng mà chừng đó người thủ giữ, tính sơ đã tới hai trăm tên, đừng nói con chim không thể bay thoát mà ngay con kiến bò cũng bị phát hiện.

Xem dạng đó, chắc rằng nếu không được phép của Bạch Tiêu Thiên thì bất kỳ ai cũng đừng mong ra khỏi Tỷ Ngộ cốc này.

51. Chương 51: Ngư Ông Đắc Lợi

Lúc đó tình cảnh nguy khốn của quần hiệp giữa trận đã hiện rõ sờ sờ, kết cục diệt vong là không tránh khỏi.

Lan Hoa Tiên Tử nóng lòng như lửa đốt nghĩ thầm: “Tuy chúng ta chỉ đi theo để chiếu cố tiểu muội, nhưng đã gặp hoàn cảnh này đành dốc lòng tương trợ, chẳng lẽ bỏ tay nhìn họ chết?”

Nghĩ vậy liền vung tay nói to :

- Lê Hoa, Tường Vi theo ta!

Rồi nhún mình lao vút lên cao xông vào giữa trận.

Hai vị sư muội cũng phóng mình theo, vượt qua đầu người bọn Thần Kỳ bang mà vào.

Lượn về võ công, trong số bọn Hoàng Kỳ hộ pháp của Thần Kỳ bang có rất nhiều cao thủ vượt trội Miêu Linh tam tiên, chính ba người cũng hiểu rõ như vậy.

Việc mạo hiểm xông vào trận bằng cách đó rất có thể bị địch nhân tiêu diệt.

Nhưng bản lĩnh dụng độc của Miêu Linh tam tiên uy chấn giang hồ không ai không biết, người của Thần Kỳ bang cũng kiêng kỵ mười phần.

Ba người đi tới đâu, chúng nhân vội vàng nhắm mắt ngừng thở, nhao nhao nhảy tránh, chỉ vung chưởng lên trời một cách rời rạc.

Miêu Linh tam tiên lại vận hết khinh công lướt nhanh như trên đầu chúng nên chưởng lực của đối phương không đạt được hiệu quả như trước.

Ba người vừa chạy vừa thi triển độc tán, chỉ thấy trên đường họ vừa đi qua đã có đến bảy tám tên ngã xuống.

Độc tán phát tác rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, bọn Hoàng Kỳ hộ pháp bị trúng độc đã sùi bọt mép, mặt đen tím lại, có tên rên la lăn lộn, có tên bụng đã phình ra, toàn thân phù thũng như kẻ chết trương, cảnh tượng đó càng khiến bọn người Thần Kỳ bang kinh hoàng chạy dạt sang hai bên để tránh.

Tuy vậy bọn chúng lùi ra chừng một trượng thấy đã an toàn liền nhất tề vung chưởng đánh lên.

Miêu Linh tam tiên chạy sát nhau cứ giẫm lên đầu người mà lướt trên cao, bị luồng chưởng kinh từ hàng chục nắm chưởng phát đến khiến cho bay tít lên cao.

Bấy giờ giữa vòng đấu tình trạng vô cùng bi thảm.

Khi Bạch Tiêu Thiên phát lệnh công kích, quần hiệp và thuộc hạ Phong Vân hội và Thông Thiên giáo không giao thủ nữa.

Từ đó bắt đầu một cuộc tàn sát.

Bọn Hoàng Kỳ hộ pháp tiên vào đến đầu là đao kiếm vung lên đến đó, bất kể là người quần hiệp, Thông Thiên giáo hay Phong Vân hội, hễ gặp người còn sống là đâm chém mặc sức.

Thoạt tiên hai kẻ chịu hậu quả nặng nề là người hai phái Phong Vân hội và Thông Thiên giáo.

Chúng ở gần vòng vây của Thần Kỳ bang hơn, lại không chút đề phòng những kẻ đồng minh lại hạ độc thủ với mình.

Khi nhận ra những vị đồng minh của Thông Thiên giáo chỉ kịp chống đỡ một lúc, giết được bốn năm tên Hoàng Kỳ hộ pháp rồi cũng bị tiêu diệt.

Riêng Nhị Sát Hình Trụ thì cay cú hơn.

Hắn vốn không có thiện cảm gì với Thần Kỳ bang, có lần đã bắt giữ và định giết thứ nữ của Bạch Tiêu Thiên là Bạch Quân Nghi.

Nay thấy bọn người Thần Kỳ bang tàn sát những tên còn sống sót cuối cùng của hai phái đồng minh, hai mắt long lên sòng sọc như thú dữ, nghiêng răng nói :

- Chúng bay đúng là tàn độc hơn cả sói lang ăn thịt đồng loại. Tiếc rằng chúng ta hiểu ra điều này quá muộn.

Dứt lời vung chiếc vòng thép lao vào đối phương dùng hết sức bình sinh đánh giết.

Nhị Sát Hình Trụ say máu hăng chiến như con thú dữ bị thương, không ai đương nổi.

Chỉ phút chốc đã có năm sáu tên Hoàng Kỳ hộ pháp trúng chưởng hoặc bị vòng thép đập chết.

Độc Gia Cát Diêu Sách xông tới trở kiếm quát :

- Họ Hình người sao không thúc thủ...

Hình Trụ đã nổi điên, không chờ đối phương nói hết đã lao vòng tới.

Trước khí thế hung mãnh ấy, Diêu Sách né mình tránh đi. Chiếc vòng thép đã đập vỡ đầu thêm một tên Hộ pháp rồi mới quay về, Hình Trụ vừa phát chưởng, vừa khua vòng thép liều chết ác đấu với Độc Gia Cát Diêu Sách.

Song phương võ công chẳng hơn kém nhau bao nhiêu, nhưng Hình Trụ ác đấu đã mười mấy thời trường, công lực giảm sút nhiều, lại bị trúng mấy kiếm toàn thân đầm máu.

Chỉ cầm cự được hơn mười hiệp, Hình Trụ bị trúng một kiếm vào ngực ngã xuống.

Bọn Hoàng Kỳ hộ pháp lập tức ủa đến bằm vằm Nhị Sát Hình Trụ thành muôn mảnh.

Trong Tý Ngọ cốc cảnh tượng thật vô cùng bi thảm.

Thấy người chồng chất như núi, máu loang đầy mặt đất, hơn hai trăm người bị giết chết trong một khu vực chỉ vài ba chục trượng vuông, mùi tử khí xông lên không sao chịu nổi.

Bấy giờ hai phái Phong Vân hội và Thông Thiên giáo, trừ Nhậm Huyền, Cổ Mục Tiên Bà và Thiên Át Tử đã trọng thương ở ngoài vòng đấu, số thủ hạ hoàn toàn bị tận diệt.

Phía quần hiệp vẫn còn tuyệt vọng chống trả hung binh mãnh tướng của Thần Kỳ bang, tuy tinh thần không giảm sút nhưng sức lực chẳng còn bao nhiêu.

Miêu Linh tam tiên vào được giữa vòng vây là một thuận lợi không nhỏ giúp quần hiệp duy trì chiến sự lâu hơn.

Ba người vừa đánh vừa vung tay thi triển độc tán tạo thành một hành lang chừng hơn trượng khiến những người trong phạm vi đó ngã gục xuống ngay.

Bọn Hoàng Kỳ hộ pháp, kể cả Độc Gia Cát Diêu Sách cũng phải lùi ra khỏi hành lang đó nghĩ cách đối phó, không dám mạo hiểm lao vào.

Quần hiệp lúc ấy chỉ còn Hoa phu nhân, Triệu Tam Cô, Từ Vân đại sư Tần Bách Xuyên, Cù Thiên Hạo và Tiêu Dao Tiên, cộng thêm Miêu Linh tam tiên vừa đến là cả thầy chín người

Trong số bốn tên tiểu đồng của Hướng Đông Lai chỉ còn lại hai sống sót, hai tên kia đã bị giết.

Số còn lại hai mươi một người khác, chỉ còn vài người bị trọng thương nằm ngoắc ngoải, hầu hết đã táng mạng từ lâu.

Bên ngoài vòng, khi cuộc chiến tạm ngưng, Nhậm Huyền và Thiên Ất Tử mới biết thực chất hiện trạng.

Nhậm Huyền đã hiểu rõ dã tâm của Bạch Tiêu Thiên nên chỉ chưa chút thở dài.

Thiên Ất Tử chỉ cho rằng Bạch Tiêu Thiên chỉ mượn tay quần hùng để diệt hai phái kia thôi, không ngờ hắn ra lệnh cho chính thủ hạ mình sát hại đồng minh, tức giận để nổi hai đồng tử lòi ra, gào lên :

- Bạch Tiêu Thiên, không ngờ ngươi còn độc hại hơn ca sói lang.

Bạch Tiêu Thiên cười nhạt :

- Vô độc bất trượng phu... Đạo trưởng vào địa vị Bạch mỗ, hắn cũng hành động như vậy thôi.

Thiên Ất Tử nghiêng chặt răng há miệng hét lên một tiếng rồi đột nhiên tắc nghẹn trong cổ.

Cổ Mục Tiên bà bà từ đầu đến giờ vẫn ngồi bất động, không lộ ra một biểu cảm gì.

Bà ta không còn nhìn thấy diễn biến trước mắt, tuy vậy thính giác còn rất sắc bén.

Hiển nhiên chỉ cần nghe âm thanh cũng biết chiến sự diễn ra khốc liệt thế nào, nhưng vẫn hướng đôi mắt vô quang vào giữa trận, trên mặt không chút súc động, như hồn đã bay vào một thế giới khác.

Toàn trường...

Độc Gia Cát Diêu Sách cử người xin chỉ thị tiếp của Bang chủ, đồng thời cũng nghĩ kế đối phó với độc tán của Miêu Linh tam tiên.

Còn phe nghĩa hiệp cũng căng thẳng chờ trận chiến cuối cùng kết thúc sứ mệnh của mình mà họ biết rõ chỉ diễn ra sớm hay muộn thôi.

Trời tối sặc lầu, trong Tý Ngọ cốc, suốt hai ngày vừa qua, dù là đêm hay ngày đèn đuốc vẫn thấp sáng rực.

Không ai biết cuộc đấu đã kéo dài bao lâu nữa.

Trong cảnh im lặng nặng nề ấy, bỗng một giọng nói thánh thót vang lên :

- Thiếu Đạt! Hãy mau hạ lệnh rút quân.

Bạch Tiêu Thiên nghe nói thì giật mình.

Thiếu Đạt là biệt hiệu thời trẻ của Bạch Tiêu Thiên, và suốt đời chỉ có một người xưng hô như thế với mình.

Người đó chính là thê tử đã từ hôn, nhưng lão vẫn không thể nào quên được.

Bạch Tổ Nghi bỗng khóc òa lên gọi :

- Mẹ...

Tiếng gọi vừa dứt, từ phía cốc khẩu lướt đến một vị đạo cô dáng vẻ thướt tha, dung diện kiêu diễm phi thường.

Tay phải đạo cô cầm chiếc phát trần, tay trái ôm một thiếu nữ diễm lệ.

Thiếu nữ đó là Bạch Quân Nghi, thứ nữ của Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tổ Nghi mừng đến phát cuồng, lao đến ôm chặt lấy Bạch Quân Nghi nói rói rít :

- Muội muội! Thế mà chúng ta đều tưởng muội chết rồi!

Bạch Quân Nghi hình dung tiểu tụy, dáng vẻ ảm đạm, trong đôi mắt tuyệt đẹp long lanh lệ quang, đôi môi mấp máy nhưng không thốt lên được lời nào.

Vị đạo cô chính là Hứa Hồng Mai, (...)

(Thiếu mất 2 trang)

Còn có nhiều người vẫn chưa chết lẫn lộn rên rỉ.

Quần hiệp lục tìm trong đồng thi thể ấy thu lại tất cả người mình, trong đó có một số người còn sống.

Tần Uyển Phụng bị thương năm chỗ, nhưng vẫn chưa chết, được Tần Bách Xuyên mang vào lều.

Miêu Linh tam tiên tìm được Tống thị tam hổ trong đồng tử thi, chỉ Vong Mệnh Hổ Tống Liêu chưa chết, thê tử Vô Nha Hổ Tống lão bà và Bất Tiểu Hổ Tống Lăng đã đoạn khí từ lâu.

Từ Vân đại sư tìm được tử thi Nhất Tâm Hòa Thượng, còn Cù Nhiên Hạo bế xác Tư Mã Trường Thanh lên, nhưng nhận ra Cửu Mệnh kiếm khách quả nhiên trường mệnh, bị đến gần mười vết thương, vai ngực bị giập nát nhưng vẫn còn chưa tuyệt khí.

Tiêu Dao Tử Chu Đồng cũng tìm được thi thể Bành Bái.

Ngoài ra mười mấy nhân vật khác cũng được thu nhất lại đưa cả vào lều.

Cuối cùng Tần Uyển Phụng diu Hoa phu nhân lúc đó gần như đã tiêu tán hết công lực đi vào trong lều tĩnh dưỡng.

Như vậy, phía quần hiệp trong số hơn ba chục người kể cả Hướng Đông Lai và bốn đệ tử, nay chỉ còn sống mười mấy người, thương vong như vậy là quá nửa.

Thi thể Thương Tu Khách được tìm thấy sau cùng.

Dù không còn sống, nhưng Thương Tu Khách cũng đã tự tay trả được món nợ của bản thân và thê tử của mình và tham gia rất đắc lực vào việc tiêu diệt cừu nhân.

Chắc hẳn hiện giờ anh linh của ông cùng thê tử đã ngậm cười nơi chín suối.

Trong những người tham chiến, ngoài Miêu Linh tam tiên vào sau, chỉ có Triệu Tam Cô là bình yên vô sự, không bị chút thương tích nào.

Bà lão này trước sau đã nghênh chiến với nhiều cao thủ của Thông Thiên giáo là Thiên Thìn Tử, Thanh Hư Tử, Ngũ Âm đạo nhân và hai tên sư đệ của Thiên Thìn Tử là Thanh Tĩnh và Thanh Nhân.

Trong chiến cuộc, Triệu Tam Cô bằng cây thiết trượng của Chu Nhất Cuồng đã giết người vô số, vậy mà không bị vết thương nào.

Trong quần hiệp, Triệu Tam Cô không phải là người có võ công thuộc hàng cao nhất, phải tính rằng bà có đại phúc.

Triệu Tam Cô nói :

- Để lão bà ta đi thu thập thi hài của Chu Nhất Cuồng lão nhi. Hắn không phải địch nhân, vừa có công truyền thụ võ học cho Tĩnh nhi, kể lại có chút ân nghĩa. Hơn nữa nhờ chiếc thiết trượng của hắn mà lão bà ta gặp may cũng nên.

Triệu Tam Cô đi vào đấu trường lát sau đưa ra một bọc nhỏ đựng trong miếng vải, thở dài nói :

- Thi thể Chu lão nhi chỉ còn lại cái sọ và một ít xương bị cháy queo mà thôi. Vốn dĩ hình hài lão ta đã không còn nhiều nhận gì cho dù không chết.

Chúng nhân cấp cứu những người bị thương, những người khác đưa thi thể người chết trang trọng để vào một nơi, mặt ai cũng lộ vẻ đau khổ, trầm mặc hành sự không nói câu gì.

Bạch Tiêu Thiên lệnh cho thủ hạ thu nhặt những tên thuộc hạ bị thương chữa trị, thi thể để riêng một nơi chờ sang mang đi mai táng, còn hai phái Phong Vân hội và Thông Thiên giáo không có người lo liệu, sai mấy chục tên thủ hạ của Lục đường mang hết những tử thi còn lại bỏ vào một hốc phía ngoài cốc chôn cất.

Phía những nhân vật quỷ quái vẫn không hề có động tĩnh gì.

Lúc này quả thật Thần Kỳ bang không còn đối thủ nữa. Quần hiệp hầu như sức cùng lực kiệt, chỉ có Miêu Linh tam tiên là ít nhiều cần lưu tâm mà thôi, nhưng Bạch Tiêu Thiên không có ý định làm khó dễ ba vị đệ tử của Cửu Độc Tiên Cơ, trái lại còn muốn họ nhanh chóng rời khỏi đây.

Vì thế, Bạch Tiêu Thiên chỉ lệnh cho bọn Hoàng Kỳ hộ pháp chỉ canh chừng cảnh giới quần hiệp, sau khi đợi lệnh mới được động thủ.

Lão đắc ý nghĩ thầm: “Những người này hạ thủ vào lúc nào mà chẳng được. Nhưng chẳng hay Hồng Mai đề xuất chuyện gì?”

Nhậm Huyền, Cổ Mục Tiên Bà và Thiên Át Tử biết rằng số phận đã được an bài, chỉ ngồi như pho tượng.

Đền đuốc đã được đốt sáng lên, tuy trong cốc không còn vẻ rừng rợn như trước nhưng không khí vẫn nặng nề u uẩn.

Chừng nửa canh giờ nữa thì việc thu thập tử thi tiến hành xong.

Hứa Hồng Mai vẫn chưa đề xuất ý định.

Trong Tý Ngọ cốc lại trở về cảnh thức tĩnh, mọi người chờ xem Bạch Tiêu Thiên sẽ có hành động gì tiếp theo, tuy biết trước rằng khó chờ ở hán nghĩa cử tốt đẹp gì.

Gió đêm phơ phất bốc lên mùi huyết tanh nồng nặc.

Hứa Hồng Mai vẫn ngồi im lặng bên Bạch Quân Nghi, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía quần hiệp.

Bạch Tiêu Thiên sau phút xúc động ban đầu khí mới gặp thê tử và nữ nhi, lúc này y lấy lại vẻ đường bệ của một vị Bang chủ sắp trở thành bá chủ thiên hạ.

Lão lướt đôi mắt sáng quắc nhìn quanh, dừng lại hơi lâu ở gian lều của những nhân vật quỷ quái, tay phải vuốt râu, tai trái giương cao chiếc lệnh kỳ lóng lánh ánh vàng, lại nhìn sang lều của quái nhân lần nữa nghĩ thầm: “Bọn này chắc ẩn cư từ lâu, gần đây mới xuất hiện trên giang hồ. Xem thái độ của chúng bằng quan như thế, nhìn cuộc huyết chiến cũng như không, chứng tỏ kẻ cầm đầu có bản lĩnh không phải tầm thường”.

Mặt khác lại nghĩ: “Nhưng dù bản lĩnh cao cường thế nào cũng chỉ bất quá là một nhân vật hắc đạo nổi danh nào đó mà thôi, cùng lắm chỉ như Vô Lượng Thần Quân, đâu phải thiên tướng”.

Ngoài ra, trong số trăm tên quỷ quái này, cho dù một nửa là cao thủ nửa kia chỉ là hạng tầm tầm, như vậy cũng chỉ mấy chục người.

Chục năm nay trên giang hồ có những cao thủ nào đáng kể đâu.

Cho dù có cao thủ kiệt xuất cũng là chuyện tính trên đầu ngón tay.

Nhìn chung lại, bọn quái nhân này tuy xuất hiện đột ngột, cũng không thể thắng được Thần Kỳ bang với lực lượng đông hơn và cao thủ được tuyển chọn và huấn luyện mười mấy năm gồm những tên nổi danh nhất trên giang hồ.

Tính toán kỹ lưỡng, cân nhắc trước sau cẩn thận như vậy xong, Bạch Tiêu Thiên mới thấy đàn quỷ này không còn đáng lo nữa.

Mục quang lão lại hướng sáng phía quần hiệp.

Hoa phu nhân vừa qua trước sau đã chứng chết Vô Lượng Thần Quân, Thanh Linh Tử và Huyền Linh Tử, những người có thể coi là võ công thượng thặng nhất giang hồ đương đại.

Về đấu pháp và chiêu thức, mỗi người trong số họ có thể đấu với Hoa phu nhân độc lực hàng trăm chiêu.

Vậy mà chỉ trong một thời gian không dài, thậm chí với một chiêu như trường hợp Vô Lượng Thần Quân, họ đã trúng độc thủ chỉ vì Hoa phu nhân đã sử dụng Nhất lực giáng thập rồi chí cương và chí độc, cương mãnh đến độ không thể kháng cự nổi.

Tuy ba người đã bị chưởng giết chết nhưng toàn bộ võ công do Hoa phu nhân khổ luyện trong cổ động cũng đã bị tiêu diệt hết.

Võ công tiêu tận, chỉ còn lại thân thể bị nội thương, chẳng khác gì người không có võ công, không thể động thủ được nữa.

Trừ Hoa phu nhân ra, không còn ai đáng ngại nữa.

Bạch Tiêu Thiên chợt trở về với thực tại, không còn suy tưởng nữa, nhìn thê tử xinh đẹp tuyệt trần, người trước đây cùng Hoa phu nhân được giang hồ mệnh danh là Võ lâm Nhị mỹ, nay đã trở thành người xuất gia, chợt ho khan nói :

- Phu nhân hãy nghỉ ngơi một lúc, để ta xử trí xong việc ở đây rồi chúng ta sẽ bàn luận.

Hứa Hồng Mai đáp :

- Hôm nay ông đã thu được thắng lợi to lớn, có thể nói là tâm mãn ý đủ rồi. Nay còn việc gì cần tự mình xử trí nữa.

Trong dáng vẻ, cách nói năng Hứa Hồng Mai vẫn tỏ ra được sức hấp dẫn của một trang quốc sắc thiên hương nghiêng nước nghiêng thành thấy năm xưa, tuy bây giờ đã ở độ tuổi trung niên.

Bạch Tiêu Thiên ngơ ngàng, chấp tay nói :

- Phu nhân từ lâu đã giữ bỏ hồng trần, tưởng rằng không vướng vào tục sự nữa. Theo ngu ý của Thiếu Đạt, phu nhân không nên dính dáng vào chuyện giang hồ là hơn.

Hứa Hồng Mai nhú đôi mày đen nhánh, hướng đôi nhãn châu sắc lạnh nhìn trượng phu một lúc rồi lạnh lùng nói :

- Chúng ta đã cách xa nhau hơn mười năm, hôm nay mới gặp. Nay ông đã là Bang chủ, trước mặt bao nhiêu thuộc hạ, hy vọng ông nói lời lẽ thận trọng hơn để trước mặt bao nhiêu thuộc hạ khỏi ảnh hưởng đến sự tôn nghiêm của vị Bang chủ.

Bạch Tiêu Thiên biến sắc, nhưng chỉ trong giây lát đã lấy lại vẻ trầm tĩnh như thường, mỉm cười nói :

- Thiếu Đạt tuy là người quê kệch, phu nhân lại là người lễ hạn, từ ngày kết tóc se tơ vẫn chưa xảy ra trường hợp hiểu lầm hoặc mâu thuẫn gì đáng tiếc, Thiếu Đạt vẫn cảm thấy mình đã bao giờ tỏ ra thất lễ đâu?

Hứa Hồng Mai cười đáp :

- Nếu vậy xin có mấy lời thỉnh giáo?

- Nếu phu nhân còn có chuyện gì chưa rõ, Thiếu Đạt xin làm minh bạch.

Hứa Hồng Mai lấy giọng nghiêm trang hỏi :

- Thần Kỳ bang này do ai sáng lập?

Bạch Tiêu Thiên đáp :

- Điều này... đương nhiên phu thê chúng ta đồng tâm hiệp lực sáng lập bốn bang.

Hứa Hồng Mai gật đầu :

- Nếu vậy những chuyện đại sự trong bang, tôi cũng có phần trách nhiệm.

Bạch Tiêu Thiên có vẻ luống cuống, cười đáp :

- Đương nhiên! Giữa chúng ta từng thề nguyện, hoạn nạn cùng chia, hạnh phúc...

Hứa Hồng Mai xua tay ngắt lời :

- Đó là chuyện riêng trong khuê phòng, lúc này không nên đề cập đến. Tôi chỉ muốn biết ông định giải quyết tàn cục hôm nay ở đây như thế nào?

- Chúng ta mất nửa đời tâm huyết. Mục đích là gì chúng ta đều rõ. Không phải chỉ bằng vào cuộc chiến hôm nay và giành được thắng lợi.

Dừng một lúc, lại tiếp :

- Lúc sáng lập Thần Kỳ bang, chúng ta đã cùng nguyện ước thống nhất giang hồ, mở ra cục diện mới cho võ lâm, lập nên cơ nghiệp muôn đời, thế thiên hành đạo...

Hứa Hồng Mai sốt ruột xua tay ngắt lời :

- Thiếu niên vô tri, suy nghĩ những chuyện viển vông nông cuồng dám mạo thiên bất kinh, nay sao còn nhớ đến những chuyện nông cuồng và rò dại ấy?

Trên mặt Bạch Tiêu Thiên đã thoáng nét tức giận :

- Dù sao đó cũng là túc nguyện của chúng ta. Ngày nay may mắn thu được thành tựu, với cuộc chiến này đã thay đổi đại cục võ lâm. Hy vọng năm xưa đã trở thành hiện thực...

Hứa Hồng Mai lại ngắt lời :

- Sao có thể khẳng định?

Giọng Bạch Tiêu Thiên đầy hào khí :

- Kể từ hôm nay phàm là người trong võ lâm đều là thuộc hạ của Thần Kỳ bang, giang hồ như vậy chẳng lẽ còn chưa thống nhất?

Hứa Hồng Mai chỉ tay vào mấy dãy lều, chất vấn :

- Còn những người kia? Chẳng lẽ họ cũng là thuộc hạ của Thần Kỳ bang hay sao?

Bạch Tiêu Thiên gật đầu đầy vẻ tự tin :

- Con sâu cái kiến cũng còn tham sống... Nay đại thế đã thành, ta tin rằng họ đều là những người biết thức thời.

- Ông nói như thế nghĩa là nếu ai không chịu quy hàng Thần Kỳ bang thì chỉ còn một đường chết nữa thôi?

Trong đôi mắt Bạch Tiêu Thiên hơi lộ ra nét ác độc :

- Để thuận lẽ trời, hợp lòng người, hành sự đôi khi cũng phải tỏ ra cứng rắn.

Hứa Hồng Mai lắc đầu :

- Hơn mười năm tịnh tu tôi đã tham ngộ ra một đạo lý. Ông là người hám công danh, hùng tâm cao ngất, vì thế tôi hiểu rõ những lời ông vừa nói, cả những dự định tiếp theo, và cũng chính đó là điều mà tôi không thể nào tiếp thụ...

- Chúng ta là đạo phu thê, có đạo lý nào có thể dần dần đàm giải. Thiếu Đạt tuy là người lỗ mãng những vẫn đáp ứng được tâm ý của phu nhân.

Hứa Hồng Mai cười nói :

- Chúng ta có thể coi là nhi nữ thành đào, thiết nghĩ rằng chẳng nên dùng những lời ngọt ngào ấy nữa.

Bạch Tiêu Thiên nhú mày ngó người một lúc mới nhú mày hỏi :

- Nhưng rốt cuộc tâm ý của phu nhân là thế nào?

Hứa Hồng Mai đưa mắt nhìn khắp lượt mấy trăm chúng nhân thuộc hạ của Thần Kỳ bang, đột nhiên xằng giọng nói :

- Thần Kỳ bang này do hai ta cộng đồng sáng lập. Nhưng nhiều năm nay tôi không có điều kiện điều hành, ông đã đơn thân thao túng nó, biến thành công cụ của mình để xưng hùng xưng bá mấy chục năm nay. Cứ theo lý thì nay đã đến lúc ông nhường lại cho tôi độc quyền điều hành nó, chứng tỏ uy quyền của mình trong mấy năm.

52. Chương 52: Trở Lại Bất Ngờ

Bạch Tiêu Thiên nghe nói sững sốt, nhưng cuối cùng thì chợt hiểu, phải có lý do gì thế tử của mình mới đến đây vào lúc này.

Lão nghĩ ngợi một lúc, chưa biết nên xử thế nào cho phải, đồng thời giữ tôn nghiêm trước bộ thuộc.

Cuối cùng ông chỉ ôm quyền nói :

- Hồng Mai, chúng ta là phu thê, ta không bao giờ có ý làm thương tổn đến nàng, nhưng cách giải quyết trước mắt quan hệ đến đại sự thành bại và vinh nhục của cơ nghiệp với một đời tâm huyết. Chúng ta không nên vì tình riêng mà làm hại đến việc công, làm tiêu tan tiền đồ đang mở ra.

Hứa Hồng Mai lắc đầu, vẻ cương quyết :

- Thần Kỳ bang do cả hai người sáng lập, vì thế việc công hay việc tư cũng có thể coi là một.

Bạch Tiêu Thiên sắc mặt biến sắc dần :

- Hồng Mai, nàng vẫn cố chấp như thế, ta biết làm thế nào?

- Không phải cố chấp. Tôi đòi hỏi quyền lợi chính đáng của mình.

Bạch Tiêu Thiên rụt rè hỏi :

- Vậy theo ý của nàng thì ngu huynh trước mắt phải làm gì?

Hứa Hồng Mai nói rành rọt :

- Ông hãy theo cách trước đây của tôi, giao lại Phong lôi lệnh, từ bỏ trọng trách trong bang, tìm một nơi yên tĩnh tham Tiên tu Phật, dưỡng tâm hồi tính, ngẫm lại sự đời, mười năm sau hãy trở lại, tôi sẽ giao trả Thần Kỳ bang.

Bạch Tiêu Thiên nghĩ: “Người nói năng lưu loát xem ra đúng lý đúng tình, nguyên là từ đầu đã có chuẩn bị, mưu kế đã có sẵn rồi!”

Lúc này mấy trăm đôi mắt hướng vào hai người chờ xem diễn biến tiếp theo và quyết định tối hậu.

Những đề nghị của Hứa Hồng Mai đối với tất cả mọi người đang có mặt tại hiện trường là điều vô cùng hệ trọng.

Cả Tỵ Ngộ cốc tĩnh lặng như tờ.

Nên biết lúc đó ba phái Phong Vân hội, Thông Thiên giáo và phe nghĩa hiệp hầu như đã bị tiêu diệt.

Hiện phóng mắt vào thiên hạ không tìm ra một lực lượng nào có thể đối kháng với Thần Kỳ bang.

Chỉ cần Bạch Tiêu Thiên hạ lệnh thì việc tiêu diệt hết những người còn còn sống sót trong Tỵ Ngộ cốc dễ như trở bàn tay và chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Vì thế cuộc tranh chấp giữa phu thê không những chỉ quan hệ đến một mình Thần Kỳ bang mà còn quan hệ đến sinh mạng của tất cả những người đang có mặt, cũng đồng thời quan hệ đến vận mệnh của toàn võ lâm.

Bạch Tiêu Thiên cảm thấy rất khó xử, một cơn giận đột nhiên trào dâng nhưng lão nén lại được, hiểu rằng đây là lúc cần phải trấn tĩnh nhất để khỏi trở nên lỗ bịch.

Lão nghĩ ngợi đề tìm một kế sách chậm rãi nói :

- Thần Kỳ bang là do ta và nàng đồng sáng lập, điều đó không ai phủ nhận. Nhưng hiện tại thành phần đã có nhiều thay đổi lớn, các nguyên lão trong bốn bang rất nhiều người mới, quyền hành lớn, hành sự đầy năng lực, lại thông hiểu nhiệm vụ. Nếu giao cho nàng thống lĩnh, việc đó không phải là không thể. Nhưng dù sao nàng là nữ lưu, nếu làm lãnh tụ chỉ sợ nhiều người không phục.

Hứa Hồng Mai nghĩ thầm: “Nếu hôm nay không đoạt được quyền đó thì chỉ có cách kích cho bang chúng sinh loạn phản để giải tán đi, như vậy mới hy vọng triệt được điều ác đã thành thâm căn cố đế, mới cứu được võ lâm thoát khỏi đại họa”.

Nghĩ đoạn liền hỏi :

- Quân Nghi nói với tôi rằng sau khi ông chết, Thần Kỳ bang do nó chấp chưởng đứng không?
- Cái đó chưa thể nói trước.
- Nếu không phải do con cái kế nhiệm thì sao gọi là cơ nghiệp muôn đời.

Bạch Tiêu Thiên đáp :

- Nếu Bạch Quân Nghi đủ khả năng, được mọi người ái mộ thì có thể tiếp chưởng. Nếu không được như vậy thì cũng phải tuyển hiền tài..

Hứa Hồng Mai ngắt lời :

- Cái đó thì không phải bàn. Giả sử Bạch Quân Nghi có khả năng tiếp quản chức tân Bang chủ thì còn nói gì đến chuyện nữ lưu. Thuộc hạ hoặc vị nguyên lão nào dám không phục. Lại nói hai ta kết tóc phu thê, nếu người nào không phục tôi, đối với ông không mang tội bất trung hay sao? Vì thế quyền chấp chưởng ông cứ việc yên tâm giao lại.

Bạch Tiêu Thiên hiểu rằng đấu khẩu với thê tử chỉ mang lại điều bất lợi thôi, vì thế sầm mặt lạnh giọng nói :

- Hồng Mai nàng đã thánh tu thoát tục, chớ nên xen vào chuyện võ lâm, hãy nghĩ đến tình nghĩa xưa...
- Nếu không nghĩ đến tình xưa, tôi cũng chẳng muốn trở lại làm gì.

Bạch Tiêu Thiên biết thê tử không chịu lùi bước, đành giọng hỏi :

- Nếu mà không giao quyền chấp chưởng, nàng sẽ làm gì?

Hứa Hồng Mai trấn tĩnh hỏi lại :

- Nếu tôi nhất định muốn tranh đoạt quyền Bang chủ, thì ông sẽ hành động thế nào?

Bạch Tiêu Thiên nổi giận :

- Nếu ngươi thật không biết tiến thoái, ta đành phải đoạn tình tuyệt nghĩa, quyết lấy mạng ngươi.

Hứa Hồng Mai cười nhạt hỏi :

- Sao trước tiên ngươi không hỏi xem trong Thần Kỳ bang có người nào vì ngươi mà động thủ với ta không?

Bạch Tiêu Thiên ngơ ngác quay nhìn lại bọn thuộc hạ của Thần Kỳ bang rồi nghĩ thầm: “Nếu Bạch Tiêu Thiên này hạ lệnh cho thuộc hạ đấu giết thê tử thì còn mặt mũi nào mà làm bá chủ võ lâm. Hắc hắc... thật là đại trượng phu cũng khó dạy bảo thê tử giữ nghiêm bốn phận”.

Lão tự phụ là một bậc anh hùng, không muốn mang tiếng sai thủ hạ giết thê tử, nhưng nghĩ lại võ công Hứa Hồng Mai không kém mình.

Từ mười năm nay, lão đã khổ công tu luyện nhiều để đấu với Chu Nhất Cuồng, nghĩ ra rất nhiều chiêu thức võ công, trong lúc đó Hứa Hồng Mai nhập thiền, dù võ công không mai một thì cũng chẳng tăng tiến bao nhiêu.

Lão tự nghĩ: “Ta đã hỏi Tổ Nghi và Quân Nghi, cả hai đều nói không thấy mẫu thân luyện võ. Chỉ xem võ công của Tổ Nghi không được cơ bản cũng có thể xác định võ công của Hồng Mai không được tu tập thêm gì”.

- Nghĩ kỹ rồi, ta tâm ý đã quyết. Chúng ta tuy là phu thê nhưng chuyện tư không thể làm cản trở việc công. Nàng hãy lùi về nghĩ ngơi, lúc khác ngu huynh sẽ hầu chuyện.

Rồi quay sang tỷ muội Quân Nghi ra lệnh :

- Tổ Nghi, Quân Nghi! Hãy mời thân mẫu vào lều nghỉ ngơi.

Hại vị tỷ muội nhìn sang phía mẫu thân nhưng vẫn đứng bất động, không nói gì.

Hứa Hồng Mai lấy chiếc phát trần đưa cho Bạch Quân Nghi rồi nhìn Bạch Tiêu Thiên trầm giọng nói :

- Việc hôm nay không thể giải quyết bằng miệng được nữa. Chúng ta cần phải luận thắng bại bằng võ công, lấy cường nhược để định ngôi tôn tọa Bang chủ Thần Kỳ bang.

Bạch Tiêu Thiên giận dữ hỏi lớn :

- Người thật sự muốn động thủ với ta sao?

Hứa Hồng Mai kiên quyết :

- Nếu người không chịu thoái vị thì không còn cách nào khác.

Hứa Hồng Mai đáp :

- Nếu ta còn chưa chết thì quyết không chịu nhận thua. Người là thân nam tử muốn nghĩ sao cũng được.

Bạch Tiêu Thiên đã giận sôi lên, nghiêng răng hỏi :

- Vậy là người đã quyết tìm chỗ chết?

- Cái đó khó trả lời. Nếu ta may thắng được người một chiêu nửa thức, chưa chừng cả hai đều đảm bảo được mạng sống.

Bạch Tiêu Thiên giận đến hai mắt đỏ ngầu.

Vậy là khó tránh khỏi cuộc giao thủ với thê tử.

Nhưng điều kiện cuộc đấu đặt ra thật là khó khăn.

Nếu chỉ ấn chứng võ công thì lão dễ dàng chấp nhận.

Quả tình lão không muốn cuộc đấu một mất một còn với thê tử chút nào, nhưng lại không thể để quyền điều khiển Thần Kỳ bang cho Hứa Hồng Mai được.

Nói đến chuyện dùng võ công khổng chế thê tử thì lại là chuyện không có khả năng vì muốn làm được chuyện đó thì võ công phải hơn hẳn.

Đằng này không chênh lệch nhiều, Hứa Hồng Mai lại quyết không nể tình, lão làm sao có thể mạo hiểm?

Chung quy, lão vẫn chưa giải thích được Hứa Hồng Mai hành động như vậy bởi là nguyên nhân nào.

Từ lâu lão đã hiểu rằng thê tử không muốn chứng kiến việc trượng phu ngày càng trở nên tàn ác hơn, khắc nghiệt hơn khi cư xử với bằng hữu và những nhân vật khác trong giang hồ.

Và sau Bắc Minh hội, bà ta đã quyết chí ly hôn, không chịu chung sống với người mà bà ta gọi là tàn bạo.

Những tưởng như vậy là thôi, đâu ngờ đến chuyện hôm nay.

Trăm suy vạn tính, Bạch Tiêu Thiên vẫn chưa nghĩ ra một kế hoạch nào vẹn toàn.

Lao ngẫm thử dài, đi đến trước mặt Bạch Tổ Nghi nói :

- Người hãy cầm lấy chiếc Phong lôi lệnh này, cũng coi như tạm thời giữ quyền chấp chưởng bốn bang.

Bạch Tổ Nghi gạt đầu hai tay nhận chiếc kỳ lệnh lấp lánh ánh vàng cất vào trong túi.

Tính Bạch Tổ Nghi vốn thiện lương, chưa biết những trò hiểm ác của người đời.

Thấy cha mẹ tranh nhau quyền chưởng lệnh bốn bang, nàng cũng không phân biệt rõ ai đúng ai sai, chỉ âm thầm gạt lệ mà thôi.

Bạch Tiêu Thiên nhìn trưởng nữ nghĩ thầm: “Nếu rùi ta lạc bại, đành xa góc biển chân trời, từ này không còn được gặp họ nữa. Nhưng nếu ta giết mẫu thân chúng, dù hài tử này tính tình đôn hậu nhất định cũng sẽ thù hận ta suốt đời”.

Lại nhìn thứ nữ Quân Nghi nghĩ: “Nha đầu này vẫn còn chưa chết, hẳn là khi rơi xuống vực đã được mẫu thân nó đỡ lấy. Hắc hắc... Nha đầu này vẫn hận ta như thân mẫu nó, chẳng để ý lão tử ta sống chết thể nào đâu!”

Sau đó lão chân chính lại trang phục rồi bước tới giữa một khoảng đất rộng trước lầu.

Bọn thủ hạ thấy phu thê Bang chủ chuẩn bị giao thủ đã thu dọn một đấu trường khá rộng không xa đấu trường đầm máu trước đây vẫn còn đọng đầy những vũng máu chưa kịp khô.

Bạch Tiêu Thiên và Hứa Hồng Mai cũng bước ra giữa đấu trường, đứng đối diện nhau thủ thế.

Mấy trăm cặp mắt đầm đăm nhìn vào hai đấu thủ kỳ quặc này.

Hai người nhìn nhau hồi lâu, trong người đều đã vận công giới bị, nhưng vẫn chưa ai xuất thủ.

Bạch Tiêu Thiên nghĩ thầm: “Nhường nhịn đã lâu, vậy mà bà ta không chịu xuất thủ. Ta đường đường là Bang chủ danh chấn thiên hạ, trước mặt thê tử lại biểu thị sự nhu nhược hóa chẳng làm trò cười cho thiên hạ?”

Nghi đoạn, tả thủ hoành ngang thủ giữ môn hộ, hữu thủ xuất song chỉ điểm tới.

Hứa Hồng Mai phát mạnh tả thủ đẩy lùi chỉ phong, hữu thủ đánh ra một chưởng.

Bạch Tiêu Thiên vội vàng biến chiêu đổi thức, tả thủ dùng một chưởng Tương Như Hộ Bích cự địch, hữu thủ thi triển Thương Ưng Tróc Thố truy sang.

Đây chỉ là một chiêu phổ thông, Hứa Hồng Mai hóa giải dễ dàng.

Mấy chiêu đầu Bạch Tiêu Thiên chỉ xuất thủ để mở đầu cuộc chiến, vì thân phận Bang chủ, đồng thời là thân nam tử hán nên không thể chiếm tiên cơ, vì thế cố ý nhường nhịn.

Đó cũng là lẽ tự nhiên của bậc trượng phu.

Hứa Hồng Mai không khách khí gì, xuất liền ba chiêu chiếm ngay thế thượng phong.

Lúc này song phương đã sẵn sàng cho cuộc ác đấu.

Hứa Hồng Mai chiếm ưu thế là liền công liên tục bảy chiêu, tuy không uy mãnh nhưng vô cùng hiểm hóc khiến Bạch Tiêu Thiên phải lúng túng đối phó.

Đến lúc này Bạch Tiêu Thiên mới hiểu rõ thê tử võ công cũng có nhiều chỗ độc đáo mà mình chưa từng biết nên không dám sơ suất, vận hết sở học đối địch.

Chỉ trong giây lát, hai người đã kịch đấu năm sáu mươi chiêu, vô cùng thần tốc.

Chiêu trước vừa phát, chiêu sau tiếp liền, người công người thủ mau lẹ nhìn đến hoa mắt, liên miên bất tận.

Bấy giờ trong trường đấu phải kể Bạch Tiêu Thiên là cao thủ bậc nhất, thế mà đấu với một vị đạo cô mảnh mai kiều diễm như vậy mà cũng phải đưa hết bản lĩnh vẫn không giành lại được lợi thế.

Phút chốc những người đứng ngoài quan đấu chỉ thấy hai bóng người loang loáng, chiêu qua chiêu lại như thoi đưa không còn phân biệt được chiêu số nữa.

Trận đấu càng lúc càng quyết liệt, dần dần âm hưởng vang lên những cú tiếp chưởng vang rền hơn.

Người của Thần Kỳ bang vốn biết võ công của Bang chủ rất cao cường, nhưng còn chưa biết võ học của Bạch Tiêu Thiên kỳ ảo đến mức nào. Bấy giờ chỉ cần nhìn vào cách hóa giải chiêu của Hứa Hồng Mai mới biết cả hai đều hết sức tinh diệu.

Chớp mắt hai người đã giao thủ trên trăm chiêu, Hứa Hồng Mai vẫn chiếm thượng phong

Bạch Tiêu Thiên chống đỡ rất vất vả, người ướt đầm mồ hôi.

Ngoài ra trước đây lão đã từng bị thương bởi tạc đạn trong chiếc hộp vàng và sau đó chấn thương khi đấu với Hưởng Đông Lai, tuy không trầm trọng nhưng vẫn còn ảnh hưởng đến nội lực.

Nhưng phải đối địch với tốc độ thần tốc như vậy, chỉ cần nội lực kém một chút là mất đi ưu thế và rất có thể dẫn đến bại cuộc.

Bạch Tiêu Thiên hiểu rằng nếu không nghĩ ra cách gì nhanh chóng khống chế được đối phương để trận đánh kéo dài thì việc thất bại là điều cầm chắc.

Những người quan chiến biết cuộc đấu đã đến hồi quyết định, ai nấy cũng trở nên khẩn trương, mở to mắt ngưng thần hút chặt vào đấu trường.

Đột nhiên Hứa Hồng Mai hét lên một tiếng, song thủ công kích tấp nập, đồng thời đôi thảo hải vung cao song cước thành thế liên hoàn tạo áp lực buộc Bạch Tiêu Thiên phải lùi lại đối phó rất khó khăn.

Nhìn tấm thân mảnh mai với song cước liên tục tung lên nhẹ nhàng như múa nhưng đầy uy lực, cảnh tượng ấy rất ngoạn mục.

Song thủ hộ thân, song cước tấn công như cấp phong tụ vũ, phút chốc đã được năm sáu mươi chiêu, như vậy Hứa Hồng Mai đã xuất ra hơn trăm cước.

Bạch Tiêu Thiên vừa đánh vừa lùi, đột nhiên hét to một tiếng nhảy vút lên cao năm sáu thước, từ trên cao thân thể xoay đi một vòng.

Những người đứng quanh bắt giắc thốt lên tiếng kêu kinh hãi.

Bạch Tiêu Thiên xoay một vòng rơi xuống ngoài tầm khống chế, sắc mặt tái xanh, đáng vẻ thảm bại, nhưng trong lòng lại dùng dằng lửa hận.

Cuộc chiến vừa qua thật vô cùng quyết liệt mà Bạch Tiêu Thiên chưa từng gặp phải, đã mấy lần sa vào hiểm cảnh phải vận hết tinh lực và kinh nghiệm mới thoát hiểm, nhưng đã thoát ra rồi mà nghĩ lại vẫn còn lạnh cả người.

Hứa Hồng Mai đứng cách đó bảy tám thước, sắc mặt tái nhợt, hơi thở dồn dập.

Vừa rồi qua gần trăm chiêu tấn công thần tốc, bà hầu như đã dốc tận sức lực với quyết tâm giành thắng lợi.

Tiếc rằng đến phút cuối chuẩn bị tung chiêu tối hậu thì Bạch Tiêu Thiên đã mạo hiểm thoát ra ngoài tầm khống chế, chỉ bị trúng một cước nhẹ không nguy hiểm lắm.

Hai người đứng đối diện nhau, cùng vận công điều tức, hết sức kiềm chế mỗi kích động đang trào lên mãnh liệt.

Hiện giữa hai người ân tính đã trở nên xa xôi quá, dường như trong lòng mỗi người chỉ còn lại mối hận thù nảy sinh ngày càng sâu đậm trong cuộc kịch chiến sống mái vừa rồi.

Đồng thời cả hai đều minh bạch rằng công lực của đối phương đều tăng tiến vượt bậc, nếu tiếp tục cuộc đấu thì không ai dám tự tin là mình cầm chắc thắng lợi.

Sau sự im lặng kéo dài, Hứa Hồng Mai lên tiếng :

- Thiếu Đạt, lượng binh khí đi!

Bạch Tiêu Thiên hoành ngang đôi mày, diện mạo rất khó coi, hần học nói :

- Rốt cuộc giữa chúng ta cứu oán gì?

Hứa Hồng Mai thản nhiên đáp :

- Không phải chuyện oán cứu, chỉ là cần phải trừ ác căn ma chướng thôi.

Bạch Tiêu Thiên phẫn nộ quát lên:

- Ta hành sự theo lối trần tục, ngươi đã là người thiên, không được can dự vào.

Hứa Hồng Mai cười chua chát :

- Cứ ngỡ lúc đầu chúng ta cùng đồng đạo hợp...

Bạch Tiêu Thiên ngắt lời :

- Đã nói đến lúc đầu, sao lại xảy chuyện bây giờ?

- Lúc đầu ta và người đều tuổi trẻ cuồng ngạo khờ dại, kiến thức thiển bạc. Hành động và ý nghĩ lúc đó là sai lầm.

Bạch Tiêu Thiên tức giận nói :

- Thần Kỳ bang tuy có nghìn vạn thuộc hạ, nhưng bang quy nghiêm minh, giới luật tường tận, đã không sát quan tạo phản, lại không...

Hứa Hồng Mai không để trạng phu nói hết, xua tay ngắt lời :

- Ta hỏi người, Thần Kỳ bang có nghìn vạn thuộc hạ, lực lượng hùng hậu nhưng đã làm được gì có ích cho đồng đạo, cho thương sinh? Trừ việc sát nhân, phóng hỏa, áp bức, khi hiếp thiện dân. Cơm no thịt thừa, áo mũ xênh xang của những người này do đâu mà có?

Bạch Tiêu Thiên hừ một tiếng, trả lời :

- Trời sinh, tất trời dưỡng. Người học đạo chỉ có mấy ngày, biết một mà chưa biết mười. Những lời rao giảng đạo của đức thánh hiền đó, thiên hạ nghe đã nhiều rồi. Ta là thảo dân lỗ mãng, người cũng chỉ là thê tử của ta, không bàn tới những thứ luân lý cao siêu ấy thì hơn.

Hứa Hồng Mai cười nhạt nói :

- Nếu thế, người hãy lượng binh khí đi, chúng ta sẽ đánh tiếp.

Bạch Tiêu Thiên nghiêng răng hỏi :

- Có phải người quyết thề cùng ta không đội trời chung?

Hứa Hồng Mai (...) đáp :

- (...) Còn giải pháp khác là hãy giao ra Phong Lô lệnh, đi quy ẩn một thời gian.

Dừng một lúc, bà nhẹ giọng nói :

- Nếu ông còn nghĩ tình phu thê, cũng có thể giải tán Thần Kỳ bang thoát xuất giang hồ, tôi sẽ bầu bạn cùng ông cùng ông ngao du bốn biển, tìm sơn viếng đạo, vui vầy cùng hương hoa dị thảo, hưởng vui thú điền viên, cầu trường sinh bất lão.

Bạch Tiêu Thiên thoát đầu sững sốt.

Hiển nhiên lời đề nghị ấy đối với bất kỳ ai cũng vô cùng quyến rũ.

Được trọn đời hưởng lạc thú thần tiên cũng có thiên nhiên hoa thơm cỏ lạ, bên mình là thê tử đẹp như tiên giáng hạ và hai nhi nữ như hoa buổi sớm, thử hỏi nhân sinh còn đòi hỏi gì hơn nữa?

Thoạt đầu Bạch Tiêu Thiên do dự hồi lâu, đã thấy động tâm nhưng sau lại nghĩ rằng: “Ý kiến của Hứa Hồng Mai tuy hấp dẫn, có hảo tâm, nhưng Bạch Tiêu Thiên ta đang trong thời cơ ngàn năm có một cơ hội bá chủ vô lâm, xưng tôn thiên hạ, điều vinh quang ấy sao có thể để tuột khỏi tay? Bỏ mất cơ hội ấy để tìm thú vui tầm thường há chẳng phải là ngu ngốc quá hay sao?

Hứa Hồng Mai nhận ra vẻ do dự bất quyết trên mặt trạng phu, hiểu rằng trong lòng ông ta đang nảy sinh mâu thuẫn, liền nhẹ giọng nói thêm :

- Trăng tròn rồi trăng khuyết, triều cường rồi triều sẽ hạ. Phong Vân hội và Thông Thiên giáo cũng từng hiển hách một thời, thế mà chỉ bằng một cuộc chiến hôm nay đều thành hư không, nào còn lại gì? Thần Kỳ bang xác thực là đang chiếm độc tôn, thanh thế đang lúc sung mãn nhất. Ông hãy coi như thế là công thành danh toại, thoát xuất vào lúc này để anh danh trường lưu, mới tính là người thông minh.

Bạch Quân Nghi cất giọng khẩn thiết :

- Cha! Mẹ nói rất đúng, chúng ta hãy cùng nhau thoát ải, không màng thế sự, thư thư và còn nguyên suốt đời hầu hạ bên cha...

Bạch Tiêu Thiên quát lên :

- Bây giờ không được, còn quá sớm!

Hứa Hồng Mai nói :

- Nhân sinh được mấy hồi, biết đâu là sớm muộn?

Bạch Tiêu Thiên vẫn rên rĩ :

- Còn Thần Kỳ bang?

- Dù sao cũng không thể lưu lại cho con cháu muôn đời, tốt nhất nên sớm giải tán.

Bạch Tiêu Thiên cười hắc hắc hỏi :

- Người cho rằng để những người này tản ra giang hồ tự mình hành sự không ai khống chế, đó là phúc cho võ lâm, cho thiên hạ thương sinh hay sao?

Hứa Hồng Mai nghĩ thầm: “Đúng như thế. Bọn người này đều không phải là giống thiện lương. Nếu thả chúng ra giang hồ, hiển nhiên tác ác đa đoan. Nhưng cứ để Thần Kỳ bang độc bá giang hồ, thích làm gì thì làm không chút kiêng kỵ, chỉ cần một thời gian là ăn bám gốc rễ thành thâm căn cố đế, hiệp nghĩa đạo bị tận diệt vĩnh viễn không có ngày hồi sinh thì còn nguy hại cho võ lâm, cho thương sinh nhiều lắm. Như vậy chẳng thà giải tán, dù sao hành sự lẽ tử cũng không đáng sợ bằng”.

Nghĩ đoạn nhìn Bạch Tiêu Thiên nói :

- Thần Kỳ bang vốn do chúng ta cùng sáng lập, nay chúng ta cùng giải tán. Trước đây do hành sự thế nào, sau này cũng như thế, ai hưởng thiện thì hưởng quả phúc, những kẻ tàn ác đa đoan tất sẽ có ngày bị hủy diệt. Nghiệt chương chẳng phải do ông hoặc tôi tạo ra, ông không việc gì phải lo nghĩ.

- Vậy chẳng lẽ hai mươi năm tâm huyết, nay đành để mặc cho nước chảy xuôi?

Hứa Hồng Mai không còn giữ được kiên nhẫn nữa, tức giận nói :

- Dù nói bao nhiêu, người vẫn cứ bám lấy chút hư danh, không chịu từ bỏ tục niệm. Chúng ta chỉ đành quyết một trận đấu sinh tử tồn vong mà thôi.

Rồi chợt lấy trong người ra một thanh liễu điệp nhuễn kiếm đánh giọng nói :

- Việc hôm nay không thể thỏa hiệp. Danh phận phụ thế giữa chúng ta từ đây như thanh kiếm này.

Coong một tiếng, thanh nhuễn kiếm trong tay Hứa Hồng Mai bị chấn gãy mất một đoạn nhỏ ước chừng hai tấc, bay thẳng về phía Bạch Tiêu Thiên!

Bạch Tiêu Thiên vươn tay dùng song chỉ kẹp lấy mũi kiếm gãy, da mặt khi xanh xám, khi tái mét.

Chúng nhân biết rằng kích động giữa đôi phu thê đã lên tới đỉnh điểm, trước mắt không còn gì phân giải nữa, chỉ còn trường đấu mất còn để phân thắng bại mà thôi.

Bạch Tiêu Thiên cắt đoạn kiếm gãy vào túi, cũng lấy ra một thứ binh khí.

Binh khí này là một sợi dây bằng gân trâu dài ước hai trượng, một đầu dính chín mũi Nguyệt Nha sắc như nước thành mười tám mũi nhọn lớn nhỏ dài ngắn khác nhau tỏa ánh thép đen bóng rợn người, thật là một thứ binh khí kỳ lạ.

53. Chương 53: Cửu Âm Giáo Chủ

Bạch Tiêu Thiên cầm lên một mũi Nguyệt Nha rồi không nói một lời nào phất nhẹ tay, đầu sợi gân trâu đứt mất một đoạn chừng nửa thước cùng với ba chiếc Nguyệt Nha, chỉ còn lại trên tay sáu chiếc Nguyệt Nha mười hai mũi.

Bạch Tiêu Thiên làm thế là do Hứa Hồng Mai tự chấn gãy nhuễn kiếm của mình.

Lão không muốn chiếm ưu thế về binh khí so với thê tử nên cũng cắt ngắn đi một đoạn.

Chúng nhân thấy vậy đều tỏ vẻ khâm phục.

Hứa Hồng Mai lạnh giọng nói :

- Bây giờ chỉ lấy công đạo giải quyết, ngươi cứ tận lực thi triển sở học, kiếm ta sẽ không lưu tình đâu.

Bạch Tiêu Thiên gào lên :

- Ngươi vào chiêu trước đi! Ta nhường chiêu đầu. Tình nghĩa phu thê từ nay đã tuyệt.

Hứa Hồng Mai không nói gì thêm, lướt người tới xuất một kiếm.

Bây giờ ngay từ đầu cả hai đã đưa hết tuyệt nghệ của mình.

Bạch Tiêu Thiên đưa roi lên đỡ, sáu chiếc Nguyệt Nha vẽ thành muôn vòng đen kịt như mãnh xà hút lấy thanh nhuyễn kiếm.

Nhưng thanh kiếm nhỏ mỏng manh lại uốn lượn uyển chuyển khéo léo tránh những đường cuốn của chiếc roi, khi chuyển đông, khi chém tây, thoát ẩn thoát hiện, tiến thoái theo bộ pháp cực kỳ huyền ảo.

Sợi dây gân trăn của Bạch Tiêu Thiên có lợi thế tầm không chế xa và rộng nên sở trường viễn chiến, vì thế thu phát không linh hoạt bằng.

Trong lúc đó thanh nhuyễn kiếm của Hứa Hồng Mai ra chiêu vô cùng thần tốc và ác hiểm, tuy Bạch Tiêu Thiên múa roi bao phủ kín người hộ thân nhưng vẫn có những sơ hở, nhiều lúc cảm thấy tựa hồ như không thể bảo vệ được yếu huyệt luôn luôn bị hai mũi kiếm đe dọa.

Người xem trước đã thán phục vì chiêu chỉ của hai người, nay lại càng lóa mắt vì binh khí sở trường của họ được sử dụng linh hoạt vào ảo diệu không thể tưởng tượng.

Chớp mắt hai người đã giao thủ ba bốn chục chiêu, cả hai đều thừa cơ hội tạo ra những mối đe dọa cho nhau, đồng thời hóa giải chiêu đối phương vào thời điểm quyết định nhất.

Cứ xem tình thế thì Hứa Hồng Mai quyết tâm hơn nhiều, sẵn sàng thí thân quyết hạ đối phương.

Trong lúc đó Bạch Tiêu Thiên không nguyện ý để lưỡng bại câu thương, lại cũng không muốn giết chết thê tử xinh đẹp mỹ mạo nhất thế, vừa tận lực chống đỡ, vừa nghĩ kế đối phó.

Lão thấy rằng nếu tiếp tục ác đấu theo cách này thì không khỏi dẫn đến kết cục bi thảm.

Vốn là một bậc gian hùng, chợt một ý nghĩ thoáng qua nhanh, lão công mấy chiêu rồi quát :

- Dừng tay!

Đồng thời nhảy lùi hai trượng.

Hứa Hồng Mai nói :

- Nếu ngươi nhận thua thì giao Phong Lôi lệnh ra.

Bạch Tiêu Thiên cười hô hô đáp :

- Nghĩa phu thê trăm năm không thể quên. Dù ai thắng ai bại cũng đều như nhau cả.

- Vậy giao mau Phong Lôi lệnh!

- Phu thê một thể thống nhất, giao cũng có sao?

Rồi quay sang trưởng nữ gọi :

- Tố Nghi, đưa Phong Lôi lệnh!

Bạch Tố Nghi vội vàng bước lên, hai tay đưa kỳ lệnh dâng lên.

Chúng nhân lòng đầy hoài nghi, không biết tâm ý Bạch Tiêu Thiên thế nào.

Nhưng nhìn vẻ mặt lão, mọi người đều có dự cảm rằng lão tất có nguy kế.

Chỉ thấy Bạch Tiêu Thiên cầm Phong Lôi lệnh mở ra giương cao hô lớn :

- Tọa thiên hộ pháp nghe lệnh!

Tron số Hoàng Kỳ hộ pháp có tám lão nhân bước ra cúi người bẩm :

- Thuộc hạ nghe lệnh.

Bạch Tiêu Thiên trầm giọng :

- Canh giữ phu nhân. Không được thắng, không được bại, không được hại đến một cọng lông chân. Ai trái lệnh mang đầu đến dâng!

Hứa Hồng Mai bây giờ mới biết mình mắc mẹo gian, nổi giận kêu lên :

- Bạch Tiêu Thiên! Người dám hạ lệnh cho thủ hạ động thủ với ta hay sao?

Bạch Tiêu Thiên nhếch mép môi cười đáp :

- Người tạp niệm còn chưa thoát, hôm nay đành phải tạm quản thúc một lần.

Hứa Hồng Mai quát lên :

- Đồ dối trá!

Liền xuất kiếm xông lên.

Bạch Tiêu Thiên nhảy lùi thêm một trượng, liền đó tám tên Đầu tọa hộ pháp nhảy ra chặn lại.

Hứa Hồng Mai quét ánh mắt căm giận nhìn tám tên Hộ pháp đầu tọa quát hỏi :

- Các người cả gan động thủ với ta sao?

Cả tám lão cùng chấp tay, cúi đầu đáp :

- Phu nhân minh xét, chúng thuộc hạ không thể tự chủ.

Phía ngoài, Bạch Tiêu Thiên đồng dục hô :

- Phong Vân hội từ nay giải tán, Giang Bắc lục tỉnh, các Phân đà đều phải quy thuận dưới cờ của Thần Kỳ bang. Nhậm đương gia có ý kiến gì không?

Nhậm Huyền nói gì với Cổ Mục Tiên Bà mấy câu rồi uể oải nói :

- Phong Vân hội từ nay giải tán, điều này chẳng có gì đáng nói nữa. Nhưng Giang Bắc sẽ quy thuận vào tay người nào, chúng ta không muốn để ý đến.

Lão đã đoạn một tay, thuộc hạ không còn người nào, lòng sớm đã than lạnh tro tàn, hào khí vô lực, bây giờ còn hùng tâm chính kiến gì nữa? Chẳng qua chỉ còn một cái xác không hồn.

Bạch Tiêu Thiên gật đầu, lại đánh mắt nhìn sang Thiên Ất Tử, xẵng giọng tuyên bố :

- Thông Thiên giáo kể từ nay cũng giải tán, đạo quán các nơi cũng sẽ bị triệt bỏ. Địa bàn Giang Nam sẽ do Thần Kỳ bang chưởng quản, Giáo chủ có đề xuất gì khác?

- Thông Thiên giáo sẽ bị xóa danh sách khỏi Giang Nam. Bang chủ cứ việc cho người đến tiếp quản.

Hai chân lão bị tạc đạn xé nát, bị cắt tận móng, thương thế còn nặng hơn cả Nhậm Huyền.

Ba vị sư thúc tử trận, toàn bộ giáo đồ bị giết, lão còn tham vọng gì nữa?

Thân thể đã thành tàn phế, chỉ còn cách chịu nhận thua, may ra còn sinh lộ.

Bạch Tiêu Thiên lấy làm mãn ý, lại lướt ánh mắt sang phía dãy lầu của quần hiệp.

Hoàng Sơn Cù Thiên Hạo cười hô hô một tràng dài, cất giọng sang sảng :

- Hiệp nghĩa đạo từ nay cũng giải tán. Thiên hạ vô lâm quy hết về một tay chấp chưởng của Bạch Tiêu Thiên, hô hô hô...

Ngữ điệu và ngôn từ không giấu sự châm biếm.

Bạch Tiêu Thiên hừ một tiếng nghĩ thầm: “Những người này quyết không sợ chết. Đương nhiên phải nhân dịp này nhổ cỏ tận gốc để trừ hậu hoạn, nhưng Văn Chiêu Y là hậu bối của Hồng Mai, nếu mình hạ lệnh giết chúng đi thì không những đối với giang hồ mang tiếng đánh người ngã ngựa, mà Hồng Mai suốt đời không nhìn mặt mình, có thể làm ảnh hưởng đến cả Quân Nghi và Tổ Nghi... Nhưng chúng chẳng qua là cá nằm trên thớt, để rồi dần dần tính liệu sau”.

Nghĩ vậy lão cố tình không hiểu ám chỉ châm biếm trong lời nói của Cù Thiên Hạo, gật đầu nói :

- Xin đa tạ sự ưu ái của Cù đại hiệp. Nếu mọi người ở đây đã một lòng như vậy, Tết trùng cửu này sẽ là đại lễ khai phủ của Thần Kỳ bang trong hai mươi năm. Thiên hạ quần hùng sẽ nhận được thiệp mời đến chúc mừng, nhân tiện có các chức vị ở đây lão phu xin thông báo trước.

Lời lẽ và thái độ tỏ ra rất ngông cuồng tự phụ.

Triệu Tam Cô đứng phắt lên định nói câu gì nhưng Hoa phu nhân giữ lại ra hiệu ngồi yên.

Quần hiệp bất bình nhưng thấy vậy tạm nhịn lại.

Chỉ thấy Thiên Ất Tử tiếp lời :

- Đại lễ ấy, đương nhiên cũng là đại lễ đầu tiên ra mắt toàn thiên hạ võ lâm.

Bạch Tiêu Thiên gật đầu, thái độ vô cùng tự mãn :

- Đương nhiên! Đương nhiên! Lão phu sẽ tuyên bố giang hồ nhất thống!

Thiên Ất Tử nói giọng nhần nhục :

- Vậy bản đạo nhất định sẽ đến mừng.

Nhậm Huyền cũng nói :

- Nhậm Huyền đã là nhân văn dã hạc, có một đại lễ như thế, có lẽ nào không đến?

Bạch Tiêu Thiên thấy đã đến lúc quyết định, liền hướng vào gian lều của những nhân vật quý quái hỏi :

- Ý kiến của các vị thế nào?

Không có tiếng trả lời.

Những kẻ quái dị nửa quỷ nửa người kia vẫn ngồi tĩnh lặng, nét mặt bàng quang, như không nhìn thấy gì, như đang ở một thế giới nào khác.

Bạch Tiêu Thiên thấy không cần phải khách khí nữa, nói bằng giọng đe dọa :

- Thế nào, ai là kẻ cầm đầu các người mau ra đáp từ!

Đám quái nhân vẫn im phăng phắc.

Bạch Tiêu Thiên không nhịn được nữa, tay giơ cao Phong Lô lệnh lên quát :

- Hoàng Kỳ hộ pháp chuẩn bị! Thủ hạ Lục đường giữ chặt cốc khẩu sẵn sàng chi viện!

Có tiếng dạ ran lên, không khí trong cốc đang trở nên căng thẳng.

Đột nhiên có một bóng đen từ phía hậu cốc lướt lên những ngọn cây tựa như bóng ma rồi đáp xuống Pháp đàn không một tiếng động.

Phút chốc, chúng nhân hướng mắt vào nhân vật ấy.

Dưới ánh đèn sáng rực, có thể thấy rõ đó là một trung niên thiếu phụ xinh đẹp nhưng ăn mặc cổ quái theo dạng triều phục cổ xưa, nhưng phục màu huyết dụ thêu kim tuyến, đầu đeo đầy trang sức, tay cầm một lá cờ nhỏ cũng màu huyết dụ, giữa thêu một cái đầu lâu màu trắng.

Bạch Tiêu Thiên chợt dạ nghĩ thầm trong đầu: “Nữ quái này hiển nhiên võ công cũng không kém ta, nhưng cho dù thế nào cũng không thể đương nổi tám tên Đầu tọa hộ pháp, còn những quái nhân kia lại không có gì đáng sợ”.

Liền lấy giọng uy nghiêm nói :

- Bốn tọa nhắc lại: Kẻ nào cầm đầu các người hãy hiện diện đáp từ.

Thiếu phụ vận nhung phục gật đầu, Ngọc Đỉnh phu nhân và U Minh điện chủ đứng hầu phía sau.

Bạch Tiêu Thiên hỏi :

- Các hạ thân phận thế nào?

Đến lúc đó mới nghe thiếu phụ mở miệng :

- Bốn nhân là Giáo chủ.

Giọng bà ta tuy êm nhỏ nhưng hàm chứa một uy lực rất khó biểu hiện.

Bạch Tiêu Thiên lại hỏi :

- Xin được hỏi giáo hiệu?

Thiếu phụ giọng cao lá cơ màu huyết dụ thêu hình đầu lâu, đáp gọn :

- Cửu Âm giáo!

Ba tiếng phát ra như tiếng sét giữa trời quan khiến số đông trong Thần Kỳ bang và quần hiệp cả kinh thất sắc.

Tuy rất ít người chứng kiến nhưng sự cố về Cửu Âm giáo trên giang hồ không ai không biết.

Đó là một giáo phái thanh thế bậc nhất và tàn bạo bậc nhất trên trăm năm nay trên võ lâm, ba mươi năm trước đã bị hắc bạch lưỡng đạo tiêu diệt.

Ba mươi năm nay không ai còn nghe nói giáo phái này nữa, nhưng dư âm của trận kịch chiến ba mươi năm trước giang hồ vẫn còn đồn đại mãi.

Để tiêu diệt được giáo phái này nhiều môn phái trên võ lâm gần như bị xóa tên, những môn phái khác đều bị tổn thất nặng nề phải mất hàng chục năm mới có thể khôi phục lại được.

Tuy nhiên cũng nhờ thế mà giang hồ được bình lặng hai mươi năm, cho đến Bắc Minh hội mười năm trước.

Quả là nạn trước chưa qua, nạn sau lại khởi.

Bạch Tiêu Thiên nghĩ thầm: “Cửu Âm giáo có nhiều tà môn lợi hại, nhưng ngày xưa theo truyền ngôn đều đã bị diệt cả. Hơn nữa nhìn niên kỷ nữ quái này chỉ trên dưới tứ tuần, tất không phải là giáo đồ ngày xưa. Rất có thể chỉ là một bọn người giả thần mạo quỷ, vị tất đã có chút bản lĩnh nào”.

Còn Thiên Ất Tử gương cặp mắt đỏ ngầu nhìn Ngọc Đỉnh phu nhân với vẻ căm giận, hẩn rửa thầm: “Thì ra yêu nữ kia tiềm phục vào bốn giáo chỉ để làm gian tặc. Không ngờ lại là môn hạ của nữ quái kia... Nhưng nha đầu đó có mục đích gì?”

Như chợt hiểu ra, lão nhón nhắc nhìn vào thanh Bàn Long bảo kiếm đang để bên mình với một nỗi lo lắng không yên, nhưng chưa biết hiện tại phải là gì.

Phía quần hiệp, Triệu Tam Cô hằm hằm nói :

- Thả bọn quái đó! Đúng thế, chỉ nhìn chiếc kỳ lệnh kia, lão bà tử ta nên nghĩ ra mới phải.

Hướng Đông Lai hỏi :

- Triệu lão thái, chẳng lẽ Sài Ung năm xưa còn có truyền nhân hay hậu nhân gì?

Triệu Tam Cô lắc đầu :

- Lần đó lão bà tử ta có tham gia. Trong cuộc đại chiến ở Cửu Giang sào huyết của Cửu Âm giáo bị thiêu hủy hoàn toàn, tất cả thủ hạ thân tín nhất của Sài Ung đều bị giết. Hẳn không có gia quyến mà chỉ có bốn đệ tử đều đã bị giết sạch.

Hướng Đông Lai lại hỏi :

- Vậy là bọn này chỉ giả mạo thôi. Nhưng không biết kỳ lệnh kia là thật hay giả?

Triệu Tam Cô đáp :

- Xem tình hình thì đúng vậy, màu huyết dụ, giữa thêu hình đầu lâu màu trắng.

Hoa phu nhân nói :

- Tôi nghe nói sau này dư đảng của Cửu Âm giáo vẫn còn không ít, ngay Bạch Tiêu Thiên cũng thâm nhập vào một số tên làm thủ hạ trong Thần Kỳ bang, có khả năng...

Rồi bỗng nhiên bà gật đầu nói thêm :

- Chắc là đúng vậy rồi! Cứ xem thì bọn quái nhân này chỉ có một số tà thuật mà võ công không thuộc hạng cao cường. Nhưng vị Giáo chủ kia đã công nhiên lộ diện, tất phải có cơ sở.

Cù Thiên Hạo hỏi :

- Phu nhân cho rằng chúng bố trí người tiềm phục trong Thần Kỳ bang?

- Rất có khả năng như vậy.

- Chúng ta cần phải làm gì?

Hoa phu nhân thở dài :

- Chắc chắn rằng không tránh khỏi được cuộc chiến và Bạch Tiêu Thiên khó chiếm được tiện nghi. Nhưng không đời nào lão chịu đầu hàng, dù sao chúng ta cũng không đủ sức. Ài...

Hướng Đông Lai góp lời :

- Dù ai thắng, chúng ta cũng chẳng được hơn gì, cần phải có kế hoạch chuẩn bị trước đi thôi!

Hoa phu nhân gật đầu :

- Chúng ta có thể liên kết với Thần Kỳ bang với điều kiện Hứa thư thư chấp chưởng Bang chủ.

Triệu Tam Cô ngắt lời :

- Chúng ta liên minh với Thần Kỳ bang ư? Không đời nào...

Hoa phu nhân ngắt lời :

- Lão thái chớ vội! Chúng ta đã biết hảo tâm của Hứa thư thư rồi. Dù sao đó cũng là hy vọng duy nhất.

Hướng Đông Lai nói :

- Lão hủ cho rằng không có khả năng Bạch Tiêu Thiên giao lại Phong Lô lệnh cho Hứa Hồng Mai.

Hoa phu nhân lắc đầu :

- Nếu trong trường hợp biết không có khả năng thắng lợi, nhất định hắn sẽ giao lại. Khi đã mất cơ nghiệp, hắn vẫn còn mối hy vọng về gia đình.

Cù Thiên Hạo hỏi :

- Nhưng có thể hắn bỏ mặc Thần Kỳ bang tan tác mà không có ý kháng cự nếu thấy lực lượng địch nhân quá lớn.

Hướng Đông Lai nói :

- Không có khả năng đó. Bạch Tiêu Thiên tuy là kẻ tàn bạo, nhưng không phải là kẻ hèn nhát. Hắn sẽ quyết chiến đến cùng.

Hoa phu nhân tỏ ý tán thành :

- Tôi cũng nghĩ thế. Cốt sao hắn giao kỳ lệnh cho Hứa thư thư, chúng ta có thể còn hy vọng.

Lại nghe Bạch Tiêu Thiên hỏi :

- Quý giáo đến tham dự Tế Vong đàn tất có mục đích, sao từ đầu không có biểu hiện gì, và đến bây giờ sao các người mới hiện thân.

Phu nhân cười nhạt phản vấn :

- Vậy Bang chủ lúc này có thể thẳng thắn nói ra mục đích của mình đến tham gia Tế Vong đàn này?

Bạch Tiêu Thiên cười hắc hắc đáp :

- Đương nhiên! Thứ nhất cúng tế vong linh các bằng hữu đã bỏ mình vì Bắc Minh hội.

Phu nhân hất hàm sang phía Thiên Ất Tử thăm hỏi ngồi một mình, nhếch môi cười hỏi tiếp :

- Bốn nhân đã chứng kiến sự thành kính của Bang chủ đối với anh linh các vị tiên liệt đó, đặc biệt với vị Giáo chủ Thông Thiên giáo chủ trì cuộc hội tế này.. Còn mục đích chủ yếu?

Bạch Tiêu Thiên đành giọng đáp :

- Thống nhất võ lâm!

- Chí khí lắm! Bang chủ tự tin mình đủ sức làm chuyện đó?

Bạch Tiêu Thiên nhún mày nói :

- Chẳng lẽ các hạ không biết Giang hồ Tam đại đã thống nhất sát nhập vào Thần Kỳ bang. Ngoài Nhất hội Nhất giáo ra, trên võ lâm hiện còn môn phái nào có thể.

Phu nhân ngắt lời :

- Có đấy, có môn phái nào dám đương đầu với Thần Kỳ bang.

Bạch Tiêu Thiên kinh ngạc đến nỗi hồi lâu không nói nên lời, mắt nhìn trân trân vào mặt đối thủ rồi nhìn vào quần ma, sau đó ngửa mặt cười hắc hắc... một tràng dài, hỏi :

- Các hạ muốn nói tới cái gọi là Cửu Âm giáo với mấy kẻ nửa người nửa ngợm này?

Phu nhân không tỏ vẻ tức giận, điềm nhiên đáp :

- Không sai!

- Các hạ không nằm mộng đấy chứ?

- Không!

Bạch Tiêu Thiên nghiêng răng nói :

- Vậy các ngươi có bản lĩnh gì cứ tận lực thi triển...

- Bang chủ đừng quên chính ngươi mới có tham vọng thống nhất giang hồ, độc bá võ lâm, nhân thể bốn bang cũng bày tỏ thành ý rằng chính bốn nhân cũng có mục đích ấy. Vì thế trước hết Bang chủ hãy tự biểu thị bản lĩnh của mình.

Lời nói này có sức chấn động còn mạnh mẽ hơn sự xuất hiện của phu nhân lúc trước.

Không những cả Bạch Tiêu Thiên mà cả Hứa Hồng Mai, tỷ muội Bạch Quân Nghi và nhất là Thiên Ất Tử và Nhậm Huyền đều bị bất ngờ như gặp phải rắn rết.

Bạch Tiêu Thiên cười nhạt hỏi :

- Các hạ cho biết phương pháp thống nhất giang hồ?

Phu nhân trả lời ngay :

- Trước hết tiêu diệt Thần Kỳ bang và tất cả những ai không chịu đầu nhập vào bốn Giáo, sau đó thống nhất giang hồ.

- Hắc hắc... khẩu khí không nhỏ. Vậy là chúng ta không thể tránh khỏi đối đầu.

- Không sai trừ khi Bang chủ giao lại Phong Lô lệnh, chịu sự quản thúc của bốn nhân.

Bạch Tiêu Thiên không còn nén nổi cơn giận, sắc mặt tái xanh trông rất đáng sợ.

Lão vung lệnh kỳ lên quát :

- Thuộc hạ Thần Kỳ bang nghe lệnh: Hoàng kỳ hộ pháp sẵn sàng xung trận, đệ tử Lục đường do Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên bao vây địch chỉ trừ lực lượng của Lục đường chủ giữ chặt cốc khẩu!

Chúng nhân Thần Kỳ bang được lệnh đều rầm rập chuẩn bị, không khí trở nên khẩn trương sôi động hẳn lên.

Chợt nghe phụ nhân vung cao lệnh kỳ quát :

- Giáo đồ Cửu Âm giáo nghe lệnh. Tất cả về tập hợp sau lệnh kỳ theo thứ tự và số hiệu!

Lệnh vừa ban, từ trong lều lữ quỵ, hai tên nam quỵ khiêng ra chiếc thanh la lớn, phía sau một tên khác cầm chiếc chủy đồng đến đứng phía sau U Minh điện chủ và Ngọc Đỉnh phụ nhân đánh lên một hồi.

Sau đó là ba tiếng.

Bỗng nhiên xảy ra một biến cố bất ngờ.

Từ trong hàng ngũ Đầu tọa hộ pháp của Thần Kỳ bang có ba tên đi thẳng về phía Cửu Âm giáo chủ.

Bạch Tiêu Thiên nhìn lại, nguyên ba tên đó là Xa Nhất Hồn, Lâm Khôi và Cổ Định Phách.

Ba tên này gọi là Cửu Dương tam quỵ, vốn là thuộc hạ cũ của Cửu Âm giáo, sau khi giáo này bị diệt tới hai mươi năm mới bắt đầu nhập vào Thần Kỳ bang.

Lúc đó chúng cũng đã nắm rõ thân phận mình, nhưng Bạch Tiêu Thiên cho rằng Cửu Âm giáo bị tiêu diệt đã lâu, tàn quân không thể một lúc tiêu diệt hết nên thu thập một số tên dư đảng từ nay thành vô chủ cũng không hại gì.

Vậy mà giờ đây chúng không từ mà biệt.

Bạch Tiêu Thiên sững sờ, kinh ngạc hơn là tức giận.

- Cong! Cong!

Tiếng thanh la lại vang lên.

Sau khi Cửu Dương tam quỵ bỏ đi, lại có thêm hai tên Hoàng kỳ hộ pháp rời hàng ngũ, tiếp đến lại ba người, sau đó thêm bốn tên, sau bốn tên lại bốn tên khác...

Biến cố xảy ra thật vô cùng đột ngột khiến Bạch Tiêu Thiên không biết phải làm gì đứng chết lạng như trời trồng, sắc mặt khi xanh khi tím, đôi môi run rẩy nhìn rất khó coi.

Đây thật là một đòn trời giáng mà xưa nay đã chưa từng trải qua.

Tiếng thanh la tiếp tục vang lên.

Trong số các thuộc hạ của Lục đường còn có một đoàn người cũng tách khỏi hàng ngũ đi về phía Cửu Âm giáo chủ.

Đoàn người này chừng ba chục tên, do Tứ đường chủ dẫn đầu!

Như vậy là trong thoáng chốc đã có tới gần bốn chục tên Hộ pháp và hai chục tên thuộc hạ của Lục đường rời khỏi hàng ngũ Thần Kỳ bang trở về với Cửu Âm giáo.

Bạch Tiêu Thiên bấy giờ mới hiểu ra :

- Bọn chúng không đi cả bọn mà đi theo thứ tự từng nhóm hai ba người, chính là theo thứ tự thời gian đầu nhập vào Thần Kỳ bang, tên nào gia nhập trước thì bỏ đi trước, thứ tự đó không chút sai lệch.

Phút chốc Hoàng kỳ hộ pháp và thủ hạ Lục đường đã khuyết mất gần một nửa.

Lại một hồi thanh la nữa vang lên.

Bấy giờ Độc Gia Cát Diêu Sách đứng bên Bạch Tiêu Thiên cũng đưa mắt cung kính nhìn sang Cửu Âm giáo chủ, lại liếc nhìn Bạch Tiêu Thiên, trong mắt lóe lên một tia gian xảo nhưng tắt đi rất nhanh, rồi đột nhiên bước nhanh về phía Cửu Âm giáo chủ.

Trong lòng sôi sục căm hận, Bạch Tiêu Thiên lao vút tới vung roi đánh xuống.

Tiếng thanh la vang lên rộn ràng khiến Độc Gia Cát Diêu Sách không phát hiện ra mình bị tập kích.

Hơn nữa biến cố xảy ra nhanh và bất ngờ đến nỗi không ai kịp la lên cảnh báo.

Chỉ trong chớp mắt, ngọn roi bằng sợi gân trắng, đầu dính sáu chiếc Nguyệt nha sắc như nước buộc thành nhiều tầng đã cuộn lấy thắt lưng Diêu Sách trong tiếng rít gió xé tai.

Bạch Tiêu Thiên nghiêng răng giật mạnh sợi dây về, Độc Gia Cát Diêu Sách rú lên một tiếng thảm thiết, người giật ngược ra sau, phần bụng và lưng bị xé nát, gan ruột lòi ra lầy nhầy nhìn mà ghê cả mắt.

Tuy vậy, hắn vẫn chưa chết, mắt nhìn Bang chủ hờn oán nhưng không nói được gì.

Bạch Tiêu Thiên vẫn chưa hết giận, gầm lên :

- Phản tặc!

Đồng thời một chưởng giáng thẳng xuống đầu Diêu Sách là vỡ tan, máu me óc não bay tứ tán.

Toàn trường lặng đi, vô cùng kinh hoàng trước biến cố vừa xảy ra.

Cửu Âm giáo chủ cười nhạt hỏi :

- Bang chủ xử lý một phản đồ như vậy, còn những kẻ khác định xử lý thế nào?

Bạch Tiêu Thiên phóng đôi tròng mắt như hai tia lửa nhìn đối phương lạnh giọng :

- Chúng cũng sẽ có cùng số phận!

Cửu Âm giáo chủ cười nhạt nói :

- Cái đó còn chưa biết được.

Lúc đó gần bảy chục tên vừa rời hàng ngũ Thần Kỳ bang đứng thành hàng ngũ phía sau chiếc kiệu thêu hình long phượng.

Tiếp đó bảy quý trong lễu chỉnh tề bước ra đứng vào hàng, không còn lộn xộn kêu khóc như trước đây nữa, ngay cả hình thái và dung mạo cũng đã hoàn toàn thay đổi. Hoàn toàn không có hình quý cụt đầu đứt mắt, cũng không có ai gan ruột lòng thông...

Bấy giờ bảy quý đã thành đội ngũ chia thành hai đội, một đội là những hán tử tinh tráng, y phục tuy đa dạng nhưng chỉnh tề, dẫn đầu là một lão nhân quốc thước, lưng đeo một thanh Quỷ Đầu đao.

Đội thứ hai đứng bên hữu đều là nữ nhân, phần lớn trong số đó là trung niên thiếu phụ, ngoài ra là thiếu nữ.

Dẫn đầu đội này là một lão ầu, chừng tám mươi tuổi, tóc tai bạc trắng, tay cầm Quỷ Đầu trượng.

Hiển nhiên những tên quý đứt đầu lòi ruột chỉ là những hình nộm.

Tất cả số quý này biến thành hai đội binh, lưng đeo binh khí, hàng ngũ tề chỉnh, ước độ một trăm tên.

Chợt một hồi thanh la vang lên, hai lão nhân xuất lãnh hai đội bước ra trước mặt Cửu Âm giáo chủ, chấp tay cúi mặt lần lượt nói :

- Thuộc hạ Tả hộ pháp Trịnh Phác cung hầu!

- Thuộc hạ Hữu hộ pháp Ngô Quyền Hồng cung hầu!

Cửu Âm giáo chủ khoát tay ra lệnh :

- Về chỗ chờ lệnh!

Tả hộ pháp Trịnh Phác và lão bà Hữu hộ pháp Ngô Quyền Hồng lùi lại đứng sau lưng Cửu Âm giáo chủ.

Hoa phu nhân nhìn Triệu Tam Cô hỏi :

- Triệu lão thái biết hai lão ma đầu đó không?

Triệu Tam Cô đáp :

- Sao không biết. Lão tặc Trịnh Phác nguyên trước đây là Đàn chủ Phân đàn Giang Tây, còn lão yêu bà Ngô Quyền Hồng là một trong tám tên Phó tổng hộ pháp, kẻ duy nhất của Tổng đàn lọt lưới.

Hướng Đông Lai tỏ ra quan tâm hỏi :

- Tất võ công chúng không phải tầm thường?

- Đại khái không dưới ba lão đạo Huyền Linh, Bính Linh và Thanh Linh Tử.

Hoa phu nhân cắn môi nói :

- Xem ngữ khí của vị Giáo chủ thì Cửu Âm giáo chủ không kém dã tâm và tàn ác so với Thần Kỳ bang, nên thành phần gồm những kẻ của tặc giáo năm xưa, đủ chứng minh lời bà ta nói không hư. Xem ra tình hình này Thần Kỳ bang kém thế nhiều, chúng ta phải tùy lúc đứng về phía họ, đó là phương sách cuối cùng.

Triệu Tam Cô mở to mắt hỏi :

- Thế nào? Giúp Bạch Tiêu Thiên?

Hoa phu nhân lắc đầu :

- Không phải giúp Bạch Tiêu Thiên và ủng hộ Hứa Hồng Mai, rồi các vị sẽ thấy Hứa thư thư sẽ tìm mọi cách đoạt Phong Lô lệnh để cứu văn tình thế...

Hướng Đông Lai lo lắng nói :

- Theo lời Triệu lão thái nói thế, chúng ta lại đều sức tàn lực kiệt cả, không biết có thể xoay chuyển được tình thế...

Triệu Tam Cô trở nên nóng tiết :

- Đẳng nào cũng chết, giết thêm tên nào, đồng đạo vô lâm bớt được tai họa ấy, lo là phải suy tính?

Hoa phu nhân gật đầu :

- Được, chúng ta sẽ thống nhất như thế, nhưng không nên hành động quá sớm, xin hãy theo lời Chiêu Ý...

Mọi người gật đầu.

Hoa phu nhân quay sang Miêu Linh tam tiên nói :

- Xin đa tạ ba vị Tiên tử đã tận lực giúp đỡ, lát nữa cuộc chiến diễn ra, cớ khẩu chắc sẽ không có sự phòng bị nào đáng kể, ba vị nên nhân cơ hội đó mà trở về Phù Hương cốc...

Lan Hoa Tiên Tử khẳng khái nói :

- Chúng ta sẽ ở lại đây, cùng nhau sinh tử với chúng một trận!

Hoa phu nhân cảm kích nói :

- Chí khí của ba vị, chúng tôi xin tâm lãnh. Nhưng lệnh sư không vắn đến ân oán của vô lâm Trung Nguyên, chắc rằng sẽ không hài lòng khi biết chư vị tham gia vào chuyện này.

Lan Hoa Tiên Tử nói :

- Sự phụ vì quan hoài đến tiểu Hoa mà cho chúng tôi đến đây. Việc này cũng là việc của tiểu Hoa, lẽ nào lão nhân gia lại không hài lòng để chúng tôi giúp đỡ?

Lê Hoa Tiên Tử góp lời :

- Phu nhân đừng bàn thêm nữa, chúng tôi quyết không rời khỏi cốc này đâu.

Thấy thái độ ba người cương quyết như vậy, Hoa phu nhân đành gật đầu :

- Vậy Chiêu Ý xin thay lời mọi người đa tạ trước...

Bấy giờ giữa đấu trường U Minh điện chủ trở về đứng trước đội nữ quỷ thay Hữu hộ pháp Ngô Quyền Hồng, còn Hình Danh điện chủ bước lên thay Tả hộ pháp Trịnh Phác, trái lại hai tên Hộ pháp xuất lĩnh bọn Hoàng kỳ hộ pháp mới từ Thần Kỳ bang trở về.

Cửu Âm giáo chủ đồng dặc ra lệnh :

- Hộ pháp đường hiện đặt dưới sự chỉ huy của Trịnh tả hộ pháp và Ngô hữu hộ pháp. Chúc vị và số hiệu tạm thời vẫn giữ nguyên như cũ.

Bọn Hoàng kỳ hộ pháp cúi đầu tuân lệnh.

Chợt Ngọc Đỉnh phu nhân cúi đầu nói :

- Cổ Loan Âm có việc cần mật báo!

Ngọc Đỉnh phu nhân dùng thuật Truyền âm nhập mật nói gì đó với Cửu Âm giáo chủ, hai người trao đổi một lát rồi Giáo chủ quay lại nói một câu với Tả hộ pháp Trịnh Phác.

Chỉ thấy lão chấp tay dạ một tiếng rồi nhanh như chớp lao vút về phía gian lều của Thiên Ất Tử, chụp lấy thanh Bàn Long bảo kiếm trong tay Thiên Ất Tử, sau đó lướt nhanh người về, hai tay dâng kiếm lên cho Cửu Âm giáo chủ.

Hành động chỉ diễn ra trong nháy mắt, và chỉ bằng hành động đó cũng đủ chứng tỏ thân thủ võ công của Trịnh Phác đã vào hàng cảnh giới xuất quỷ nhập thần.

Không những không ai kịp phản ứng, ngay cả Thiên Ất Tử đã có sự chuẩn bị cũng không kịp trở tay thì thanh bảo kiếm đã bị cướp mất, chỉ còn kêu lên thất thanh :

- Kim kiếm...

Nghe hai tiếng Kim kiếm, Nhậm Huyền vội nhìn sang hỏi :

- Kim kiếm đâu?

Thiên Ất Tử nói to :

- Bạch bang chủ! Kim kiếm trong... Bàn Long bảo kiếm... của bản đạo!

Nhậm Huyền bước lại gần Thiên Ất Tử, trừng mắt hỏi :

- Kim kiếm? Thế ra ngươi... sát hại Bằng nhi của ta?

Nhìn thái độ hung hăng của Nhậm Huyền, Thiên Ất Tử run sợ nói :

- Không! Bản đạo không biết... Ngọc Đỉnh phu nhân...

Nhậm Huyền quay lại, mắt vờn tia máu nhìn Ngọc Đỉnh phu nhân hỏi :

- Ngươi... ngươi...

Ngọc Đỉnh phu nhân còn do dự thì Cửu Âm giáo chủ đã cười nói :

- Cổ Loan Âm, cho phép ngươi nói hết sự thật, để lúc chết hản khỏi ân hận!

- Đệ tử tuân lệnh!

Rồi hướng sang Nhậm Huyền nói :

- Ngươi muốn biết?

Đôi môi Nhậm Huyền giật giật, trả lời :

- đương nhiên!

- Trước hết bổn phu nhân cho người biết rằng thanh Kim kiếm của Nhậm Bằng giữ chỉ là kiếm giả.

- Chuyện đó hẳn bây giờ người mới biết?

- Đúng thế! Sau khi bổn phu nhân kể lại chuyện giết lầm Nhậm Bằng, Thiên Ất Tử mới nói rằng thanh kiếm đó là giả. Không phải có hai thanh Kim kiếm mà chỉ có một. Thanh Kim kiếm thật hiện ở trong Bàn Long bảo kiếm của Thiên Ất Tử...

Thiên Ất Tử hậm hực nói :

- Cổ Loan Âm, bổn Giáo chủ đối với người không bạc tại sao...

Ngọc Đình phu nhân cười độc địa :

- Người chỉ là tên quỷ dâm dục, đâu phải vô cớ hại đãi ta? Đến như Nhậm Huyền cũng thế, hưởng thụ đủ rồi, chết cũng đáng...

Nói ra câu đó, Ngọc Đình phu nhân nét mặt vẫn trầm tĩnh như không có gì, thật là một mỹ nhân trân tráo.

Nhậm Huyền chợt gầm lên :

- Dâm nữ...

Dứt lời phi thân đến thẳng Ngọc Đình phu nhân, tả thủ duy nhất vận hết kinh lực đánh ra một chưởng...

54. Chương 54: Ma Quỷ Tranh Cường

Chỉ nghe một tiếng bịch trầm đục.

Mọi người nhìn lại, thấy người trúng chưởng không phải là Ngọc Đình phu nhân, mà chính Nhậm Huyền bị bắn lên cao rồi rơi xuống trước mặt Bạch Tiêu Thiên, miệng ọc ra một vòi máu, gãy mấy cái rồi nằm yên.

Tả hộ pháp Trịnh Phác nhếch môi cười lạnh lạnh, thu chưởng về, hẳn là lão vừa phát chưởng.

Ngọc Đình phu nhân nhìn Thiên Ất Tử, rồi chợt nhìn sang Bạch Tiêu Thiên hỏi :

- Bạch Tiêu Thiên, người có muốn biết bí mật về chuyện Kim kiếm không?

Bạch Tiêu Thiên nín lặng, không hưởng ứng cũng không phản đối.

Ngọc Đình phu nhân lại nhìn Hướng Đông Lai hỏi :

- Hướng Đông Lai, người tất biết bí mật đó?

- Đương nhiên!

- Tốt lắm, nay đã có ta, người và Thiên Ất Tử biết về bí mật này, ta nói ra để mọi người cùng biết cũng không hại gì. Vả lại có biết mà không làm gì được, mang bí mật xuống mồ thì có ảnh hưởng gì đến bổn Giáo?

Lời nói nghe xác xược, hoàn toàn không tương đồng chút nào với vẻ kiêu diễm của cô ta.

Lan Hoa Tiên Tử hừ một tiếng, nói :

- Thật là trân tráo bỉ ổi, cũng thật là kiêu ngạo độc ác... Sao tiểu Hoa có thể bị hắn quyến rũ được chứ?

Giọng Ngọc Đình phu nhân lại vang lên :

- Hướng Đông Lai, đúng là pho Kiếm kinh của Thánh Kiếm Ngu Cao tàng chứa trong Huyền Thiết kiếm của Hoa Thiên Hồng và chỉ có thứ bình khí sắc bén bậc nhất thiên hạ là Kim kiếm mới chặt đứt được Huyền Thiết kiếm để lấy pho Kiếm kinh đó, trở thành người đệ nhất vô lâm chứ gì? Ta chẳng biết tên cáo già giả huyệt Thiên Ất Tử với thủ đoạn gì mà đoạt được Bàn Long bảo kiếm, cũng không biết hắn do đâu mà biết được bí mật đó, bổn phu nhân chỉ mất chút ít hoa nhụy là đoạt được những điều khiến toàn vô lâm ao ước kia. Nay thanh Huyền Thiết kiếm của Hoa Thiên Hồng sớm muộn gì cũng về tay bổn phu nhân, lúc đó...

Cửu Âm giáo chủ nhìn Ngọc Đỉnh phu nhân, tiếp lời :

- Đồ nhi, lúc đó cả thiên hạ vô lâm sẽ là của con...

Đột nhiên, Bạch Tiêu Thiên cười gằn, nói :

- Chuyện đó đâu dễ vậy!

Rồi giơ cao lệnh kỳ, quát lên :

- Tất cả thủ hạ ở ngoài cốc khẩu tiến vào! Chỉ trừ Lục đường chủ vẫn giữ chặt cốc khẩu.

Có tiếng ứng lệnh vang lên, hơn trăm người từ cốc khẩu rầm rộ tiến vào đứng thành hàng ngũ đối diện với người của Cửu Âm giáo.

Bạch Tiêu Thiên giương cao Phong Lô lệnh nói :

- Anh em! Hai mươi năm nay chúng ta đồng cam cộng khổ, cùng chung tay góp sức xây dựng bốn Bang mới được thế lực hùng hậu như ngày nay. Nếu đại sự viên mãn như Bạch mỗ trù định thì chúng ta đồng hưởng vinh quang. Nay có bọn người từ lâu không nghe tầm tích trên giang hồ, ngấm ngầm cho người đầu nhập vào bốn Bang, được Bạch mỗ thu nhận, ưu ái chiều chuộng không biết bao nhiêu, vậy mà chúng vẫn rắp tâm quay lưng ngoảnh mặt, hứa với chủ chúng định tiêu diệt bốn Bang, và cũng công khai tuyên bố như thế. Anh em cùng Bạch mỗ đã nhiều năm nằm gai nếm mật, hoạn nạn cùng chia, phú quý cùng hưởng, bây giờ nỡ đâu đành để nhìn người khác khi hiếp lăng nhục. Chúng ta đành quyết một trận tử chiến, thắng thì cùng nhau trị vì thiên hạ vô lâm, nếu lỡ thua cũng không đến nỗi thẹn với lời nguyện thề thừa trước, anh em nghĩ thế nào?

Bọn thủ hạ Thần Kỳ bang vốn là những tên ma đầu quen tay chém giết, tính tình bạo hung, ngạo mạn; đâu từng cúi đầu nhún nhường trước một ai?

Nghe Bang chủ nói khích, hung tính nổi lên, trăm miệng cùng hô vang :

Bạch Tiêu Thiên cười, trở cờ quát lớn :

- Vậy là tốt, tiến lên!

Trong tiếng hét vang trời, ánh binh khí vung lên sáng rực, hai lực lượng hung tàn lẫn xả vào nhau trong một cuộc tàn sát rừng rợn.

Xét về thực lực, Thần Kỳ bang trội hơn về số lượng, đồng thời vì xông pha nhiều trên giang hồ nên cũng thiện chiến hơn.

Nhưng Thần Kỳ bang ngoài hơn bốn chục tên Hoàng Kỳ hộ pháp, bọn thủ hạ của Lục đường và bọn bảo vệ dưới sự chỉ huy của Ngao Tam chỉ là hạng tầm thường, võ công bất quá chỉ thuộc hàng nhị, tam lưu.

Tuy vậy ngoài hơn bốn mươi tên Hoàng Kỳ hộ pháp, còn khoảng hai chục tên Đường chủ, Phó đường chủ, Tiêu sư, Chấp sự và Hộ pháp của các Phân đường tuy võ công cao thấp khác nhau nhưng cũng đáng liệt vào hàng cao thủ.

Còn về phía Cửu Âm giáo, chừng trăm tên giả thần mạo quỷ chỉ chuyên về ma thuật, trong số đó chỉ chừng vài chục cao thủ biết dùng khí độc để tàn sát đối phương, số còn lại chỉ giỏi hóa trang và tà thuật, lại ít kinh nghiệm tham chiến nên không có nhiều kinh nghiệm đối địch.

Sau nửa canh giờ chiến đấu, cuộc chiến dần dần thu gọn lại.

Chừng trăm tên thuộc hạ võ công thuộc loại kém của song phương đã bị thương vong thây nằm la liệt.

Như vậy mỗi bên lực lượng còn chừng trăm người, đều thuộc hàng cao thủ.

Hứa Hồng Mai và tử muội Bạch Tố Nghi không tham chiến. Còn Bạch Tiêu Thiên tay cầm Phong Lô lệnh đứng ngoài lượng trận và chỉ huy.

Phía Cửu Âm giáo, sư đồ Cửu Âm giáo chủ cũng đứng bên chiếc kiệu long phượng đã được đưa khỏi vòng đấu, đứng quan sát thế trận.

Hơn bốn mươi tên Hoàng Kỳ hộ pháp đấu với gần bốn mươi tên mới đây là đồng bọn, nhưng hiện đã thành kẻ địch.

Xét về thực lực, mặc dù phía Thần Kỳ bang có đông hơn chút ít, nhưng ít cao thủ hơn.

Trong số Đầu tọa hộ pháp có ba tên cao cường nhất là Cửu Dương tam quỷ đều đã phản mặt về với Cửu Âm giáo nhưng năm tên còn lại quây lấy nhau đấu với ba tên, thế cũng tạm quân bình.

Mười mấy cao thủ của các Phân đường cùng một số tàn dư thủ hạ quẫn nhau với bọn giả danh ma quỷ, lúc này song phương đều bị diệt phần lớn, bảy quỷ chỉ còn ba bốn chục tên nhưng có U Minh điện chủ và Hình Danh điện chủ võ công cao cường, đến bốn năm tên Hộ pháp và Chấp sự các Phân đường vây đánh không lại.

Đặc biệt lợi hại bên phía Cửu Âm giáo phải tính đến Tả hộ pháp Trịnh Phác và Hữu hộ pháp Ngô Quyên Hồng.

Chỉ mới xuất trận một lúc, hai tên này xông vào trận như vào chỗ không người, giết một lúc hơn chục tên thủ hạ các Phân đường và ba tên Hoàng Kỳ hộ pháp, khiến các cao thủ bậc nhất trong Thần Kỳ bang là Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Khiên, Giáng Long Thủ Phí Ninh, Trần Kinh Bắc, Đỗ Tử Đường đều là Lục đường chủ phải vây lại đối phó.

Tuy vậy phía Thần Kỳ bang cũng có một sát tinh là Ngao Tam, lão xông vào đám thủ hạ của Cửu Âm giáo, tha hồ vung chưởng tàn sát, giết một lúc mười mấy tên giả quỷ, khiến tên nam quỷ Hình Danh điện chủ phải vung đao nghênh địch.

Hai người giao thủ chừng hai mươi chiêu, Hình Danh điện chủ núng thế lùi lại, xuất liền bốn năm chưởng rồi bắt thần lao vào phòng mang phung một luồng khí đen trắng vào đối thủ.

Nhưng thân thủ của Ngao Tam cực kỳ mau lẹ.

Biết đối phương có tà môn, lão đã ngầm phòng bị.

Khi thấy tên Điện chủ lao vào, lão không dám khi thị rồi nhảy lui một bước sang trái tới gần tránh khỏi.

Luồng hơi độc đẩy thổi ập vào hai tên thủ hạ của Thần Kỳ bang khiến chúng ngã lăn ra, miệng phun bọt trắng, mặt thâm tím lại, ú ớ mấy tiếng rồi tắt thở.

Nhưng đã gọi là thổi chân khí độc môn thì đâu có thể thi triển liên tục.

Ngao Tam hiểu rõ điều này, liền áp vào tấn công kịch liệt, chỉ sau năm chiêu đã tung liền hai chưởng hạ gục đối phương.

Lão còn bồi thêm hai chưởng vào đầu khi Hình Danh điện chủ đã ngã xuống làm hắn vỡ nát đầu chết không kịp ngáp.

Ngao Tam vừa kịp quay lại thì nghe bên tả có tiếng thét kinh hoàng và đám người của Thần Kỳ bang hốt hoảng lùi lại.

Lão nhìn sang, thấy Hữu hộ pháp Ngô Quyên Hồng vừa hạ sát Trần Kinh Bắc, đánh bị thương Đỗ Tử Đường rồi vung Quỷ Đầu trượng lao vào đám thủ hạ Thần Kỳ bang.

Mụ tới đâu, Quỷ Đầu trượng vung lên làm thây người đổ ngổ ngang đến đó.

Tiếng kêu la hoảng loạn nổi lên, chúng nhân Thần Kỳ bang không ai đương nổi, nhao nhao giạt cả lại.

Ngao Tam hét to một tiếng, rút phất thanh đại đao từ trong tay một tên thủ hạ lao vào nghênh chiến.

Một đao một trượng bắt đầu quẩn lấy nhau, như vậy Ngao Tam đã giúp được cho đám thủ hạ khỏi tan vỡ.

Xét về công lực, chỉ sau vài chục chiêu đấu, song phương có vẻ ngang ngửa nhau, nhưng Ngô Quyên Hồng sử dụng trượng pháp thành thạo tinh luyện hơn, chiêu thức liên tiếp xuất ra vô cùng lợi hại.

Ngao Tam vừa mới xem qua đã biết trượng pháp của đối phương uy mãnh, không thể dùng chưởng chỉ đối phó nên buộc phải đoạt thanh đại đao làm khí giới nghênh địch.

Nhưng lão không tinh thông lắm về đao pháp, chỉ thỉnh thoảng dùng tả chưởng bổ trợ thêm mới duy trì được một thời gian.

Chừng qua trăm chiêu, Ngô Quyên Hồng hét to một tiếng, xuất liền năm trượng.

Chúng nhân đều bị giạt cả ra ngoài vòng đấu của hai người tới hai ba trượng.

Quý Đầu trượng rít lên nghe sồn tóc gáy tạo thành một màn trượng ảnh dày đặc với áp lực kinh nhân chực ập xuống đầu.

Ngao Tam biết không thể hóa giải được vội vàng nhảy lùi một bước tránh thế công thần tốc.

Không ngờ Ngô Quyên Hồng như ảnh tùy ảnh lao bổ người tới, Quý Đầu trượng lại vung lên khí thế vạn cân.

Ngao Tam không còn chỗ lùi nữa đành múa đao đón đỡ.

Choang!

Hai thứ binh khí vừa giao nhau, thanh đại đao của Ngao Tam lập tức bị đánh bằng đi về một đường vòng cung sáng lóa lên không rồi rơi xuống bên ngoài trận.

Đồng thời cách đó không xa, Tả hộ pháp Trịnh Phác dùng thanh Quý Đầu đao, có đến năm sáu mươi cân đánh lùi Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên tiện thể đưa ngược lưỡi đao về.

Giáng Long Thủ Phí Ninh vừa xuất chưởng sang, Trịnh Phác khê lách mình tránh rồi bổ xuống một đao xả Phí Ninh thành hai đoạn.

Phiên Thiên Thủ vốn lấy hai địch một vẫn bị dồn vào hạ phong, huống gì bây giờ động lực đấu với Trịnh Phác thì duy trì được bao nhiêu?

Bại cục của Thần Kỳ bang đã sờ sờ.

Chỉ cần đấu thêm vài chiêu nữa, cả Ngao Tam lẫn Phiên Thiên Thủ Hầu Gia Hiên chắc chắn sẽ thất thủ, lúc đó Thần Kỳ bang bị tan vỡ là điều không tránh khỏi.

Bạch Tiêu Thiên hiểu ngay tình thế, liền ném ngay lệnh kỳ cho Bạch Tố Nghi, tay cầm Mãng Cân tiên phi thân lao vào giữa vòng đấu.

Lúc đó Ngô Quyên Hồng vừa vung trượng đánh xuống vai phải của Ngao Tam.

Nghe bịch bịch hai tiếng, vai phải Ngao Tam bị trượng đánh xuống vỡ nát, đồng thời lão cũng đã xuất tả chưởng đánh trúng ngực trái đối phương.

Tuy chưởng lực của Ngao Tam đã không còn đủ mạnh nhưng cũng khiến Ngô Quyên Hồng lão đảo mắt thẳng băng.

Khi bà ta còn chưa kịp thu trượng về thì Bạch Tiêu Thiên đã xông tới vung chiếc roi với sáu lưỡi Nguyệt Nha vòng đứng vào cổ Ngô Quyên Hồng giạt mạnh khiến chiếc cổ đứt lìa.

Đầu lâu Ngô Quyên Hồng bay ngược về phái Bạch Tiêu Thiên rơi ra phía sau, còn cái thầy không đầu thì đổ ập xuống, máu từ cổ họng phun thẳng vào mặt Ngao Tam.

Bạch Tiêu Thiên chưa kịp định thần thì chợt thấy một cái bóng đen lướt nhanh qua mặt.

Lão theo bản năng vung Mãng Cân tiên ra, nhưng còn chưa kịp thì triển chiêu thức thì một tia chớp đã lóe lên trước mặt.

Bạch Tiêu Thiên vội vàng né tránh mình sang trái đã nghe phập một tiếng.

Thoạt tiên, ngay cả Bạch Tiêu Thiên còn chưa nhận thức được việc gì xảy ra.

Chỉ nghe xung quanh cùng la lên một tiếng kinh hãi, lão có cảm giác thân bên phải mình nhẹ đi, nhưng vẫn chưa cảm thấy đau đớn.

Sau tiếng kêu kinh hoàng lan khắp đám đông, Bạch Tiêu Thiên mới nhìn rõ Tả hộ pháp Trịnh Phác đang đứng trước mặt mình với nụ cười tự đắc.

Chợt thấy chỗ vai đau nhói lên, cánh tay phải của mình đã đứt phăng đến tận bắp vai, toàn bộ cánh tay và chiếc Mãng Cân tiên nằm chổng chơ trên mặt đất.

Mãi đến lúc đó máu mới phun ra.

Cả Hứa Hồng Mai và Bạch Quân Nghi cùng thét lên một tiếng, xông vào giữa trận.

Tiếp đó, cả Triệu Tam Cô, Từ Vân đại sư và Cù Thiên Hạo cũng nhảy vào đấu trường.

Chợt vang lên tiếng thét lạnh lạnh nhưng đầy uy lực :

- Dừng tay!

Đó là mệnh lệnh của Cửu Âm giáo chủ.

Thực ra không cần bà ta ra lệnh, cuộc chiến cũng gần như ngừng hẳn ngay sau khi Bạch Tiêu Thiên thụ thương dưới Quỷ Đầu đao của Trịnh Phác.

Phía Thần Kỳ bang chỉ còn sống sót có mười mấy tên Hoàng Kỳ hộ pháp trong đó có phân nửa đã bị thương.

Hơn trăm thủ hạ đệ tử của Lục đường chủ chỉ còn lại chưa tới hai mươi tên với ba tên Chấp sự và một tên Tam đường Đường chủ là Đỗ Tử Tường.

Phía Cửu Âm giáo tuy thiệt hại không kém phần nặng nề nhưng xem lại lực lượng vẫn hùng hậu hơn.

Hiện vẫn còn một tên cao thủ bậc nhất là Tả hộ pháp Trịnh Phác chưa bị thương thế gì cả, U Minh điện chủ cũng vậy.

Trong ba tên Cửu Dương tam quỷ Đầu tọa hộ pháp chỉ Lâm Khôi là bị giết, Xa Nhất Hồn bị thương nhẹ, còn Cổ Định Phách thì chưa hề hấn gì.

Ngoài ra còn gần hai chục tên trong Hộ pháp đường là hơn hai mươi tên giả quỷ.

Lại có Giáo chủ và Ngọc Đỉnh phu nhân còn chưa tham chiến.

So sánh lực lượng, cho dù có thêm cả mấy nhân vật hiệp nghĩa còn đủ sức chiến đấu, Cửu Âm giáo vẫn mạnh hơn.

Ngay từ khi Bạch Tiêu Thiên bị thương, chúng nhân thủ hạ Thần Kỳ bang đã lập tức mất tinh thần, số lớn đều lùi lại chực bỏ chạy, bị mấy cao thủ trong Cửu Âm giáo giết mất một số.

Sau khi Cửu Âm giáo hạ lệnh ngưng chiến, toàn trường trở nên lặng phắc, chỉ có tí muối Bạch Tổ Nghi diu phụ thân vào lều tĩnh dưỡng.

Ngao Tam tuy bị thương nặng ở vai nhưng vẫn cố trụ lại, đứng bên Hứa Hồng Mai, không vào lều trị thương.

Hứa Hồng Mai gọi :

- Tổ Nghi, mang lệnh kỳ cho ta!

Bạch Tổ Nghi vội mang Phong Lôi lệnh, hai tay nâng lên cho mẫu thân.

Lúc đó Bạch Tiêu Thiên ngất đi đã được cứu tỉnh lại đang phong bế kinh mạch cầm máu, chỉ đưa mắt thần thờ nhìn vào đấu trường mà không nói gì.

Cửu Âm giáo chủ mặc cho Hứa Hồng Mai hành sự, không ngăn trở.

Hứa Hồng Mai giơ cao cờ lệnh, đồng dục nói :

- Hiện tại ta chấp chương Thần Kỳ bang chủ, ra lệnh từ giờ phút này giải tán Thần Kỳ bang. Nhưng kêu gọi những người có tâm huyết vì đạo nghĩa hãy cùng ta tiêu diệt yêu đạo, không sợ...

Cửu Âm giáo chủ quát lên ngắt lời :

- Thế nào? Người không chịu nhìn gương tượng phụ của người.

Hứa Hồng Mai không để ý, vẫn giương cao kỳ lệnh tiếp :

- Kể cả Lục đường chủ Đồng Hào, nếu không muốn ở lại thì tự giải tán.

Tả hộ pháp Trịnh Phác cười hắc hắc nói :

- Ra thoát khỏi cốc này đâu có dễ dàng như thế?

Nói xong cầm ngang thanh Quỷ Đầu đao định nhảy ra chặn cốc khẩu.

Cửu Âm giáo chủ xua tay ngăn lại :

- Tả hộ pháp, cứ để họ đi.

Trịnh Phác đành lùi lại.

Lúc này đang có chừng hai mươi thuộc hạ của Thần Kỳ bang len lét đi ra hướng cốc khẩu để thoát khỏi đầu trường.

Trong số hai mươi thủ hạ của Lục đường chủ Đồng Hào chỉ có năm mươi người theo Đường chủ vào cốc, số còn lại tìm cách lẩn ra ngoài cốc.

Chúng nhân thuộc hạ của Thần Kỳ bang đến thời điểm cuối cùng chỉ còn hơn ba mươi người, trong đó đã có tới bảy tám người bị thương.

Xem ra lực lượng trung thành với Bang chủ phu nhân quá ít ỏi.

Tuy vậy Hứa Hồng Mai không hề tỏ ra lo lắng khi thấy thuộc hạ dưới quyền mình còn quá ít.

Trái lại bà hình như còn có vẻ phấn khởi hơn.

Chờ tất cả chúng nhân của Thần Kỳ bang tập hợp hết phía sau Hứa Hồng Mai, Cửu Âm giáo chủ mới cất tiếng :

- Hứa phu nhân. Tình thế đã đến hồi quyết định, xin phu nhân cho biết chủ ý cuối cùng.

Hứa Hồng Mai hỏi lại :

- Vậy cũng xin Giáo chủ khẳng định thêm một lần nữa mục đích chỉ hướng...

Cửu Âm giáo chủ buông rõ từng tiếng :

- Bỏ Giáo chủ xin nhắc lại một lần cuối cùng: tiêu diệt tất cả những ai không chịu đầu hàng bổn giáo, tuyên bố thống nhất võ lâm. Nếu các vị tự lượng sức có thể tranh hùng với bổn giáo, xin cứ việc thi triển hết bản lĩnh.

Dừng một lúc, lại nói thêm :

- Nhưng trong trường hợp đó, nếu tính mạng không được bảo đảm, chớ trách bổn Giáo chủ không nói trước.

Triệu Tam Cô là người đầu tiên không chịu nổi những lời xúc phạm đó, quát lên bằng giọng the thé :

- Im mồm, yêu tặc...

Trịnh Phác lừ lừ bước tới cười khùng khục nói :

- Triệu đại nương chớ lỗ mãng, nếu muốn sống thêm chút ít..

Triệu Tam Cô không còn giữ nổi bình tĩnh, vung chiếc gậy sắt của Chu Nhất Cuồng, gào lên :

- Lão tạp chủng, bà tử ta bỏ xác người...

Lập tức song phương tạo nên một cặp đấu không cần có thượng lệnh, không cần theo bất kỳ quy củ giang hồ nào, xuất chiêu bằng hết sức bình sinh và vận hết sở học..

Trịnh Phác vốn là một cự thần của Cửu Âm giáo, ác danh đã vang lừng bốn mươi năm trước.

Trong lúc đó, Triệu Tam Cô tuy uy danh không hiển hách bằng, nhưng đến nay tuổi đã ngoài chín mươi, về bối phận so với Trịnh Phác còn trên một bậc.

Xét về võ công, Triệu Tam Cô tuy thua kém Trịnh Phác, nhưng tính tình vốn quật cường ương bướng, khi tranh cao hạ không bao giờ tiếc mạng mình trong những cuộc chiến sinh tử thế này.

Vì vậy trong năm mươi chiêu đầu thế chiến vô cùng quyết liệt.

Trịnh Phác tuy võ học có uyên thâm hơn, nhưng với một nhân vật rất đối ngao cường như Triệu Tam Cô cũng phải dốc toàn lực đối địch.

Triệu Tam Cô không chút nhường nhịn vẫn đều đặn đặt phát chiêu.

Lại thêm năm mươi chiêu nữa qua đi, Trịnh Phác mới chiếm được thượng phong.

Cửu Âm giáo chủ đứng ở ngoài vòng đấu, lúc đó đột nhiên lướt người vào quát lên :

- Triệu lão bà! Chẳng qua vừa rồi bốn giáo tạo cho người một sinh lộ. Nếu các người tỏ vẻ quá khích, đừng trách bốn Giáo chủ sát tận!

Cù Thiên Hạo hừ một tiếng nói :

- Các hạ tuyên bố tiêu diệt hết những người không chịu đầu hàng, can gì phải thác có nữa? Muốn giết muốn mổ cứ tận lực thi triển, chúng ta đã sẵn sàng chịu chết ở đây từ lâu.

- Tốt lắm! Bốn Giáo chủ sẽ thành toàn cho các người!

Rồi vung Bàn Long bảo kiếm quát :

- Vây diệt!

Gần năm chục chúng nhân đệ tử Cửu Âm giáo từng tốp vây lấy tàn binh bại tướng của Thần Kỳ bang bắt đầu cuộc tàn sát, dần dần là hai tên còn lại trong Cửu Dương tam quỷ và U Minh điện chủ.

Trong tiếng la man rợ, hàng ngũ của Thần Kỳ bang càng lúc càng thưa dần.

Lan Hoa Tiên Tử chỉ để Tường Vi Tiên Tử ở lại bảo hộ Hoa phu nhân, Hương Đông Lai và những người bị thương, còn mình Lê Hoa Tiên Tử và Tần Bách Xuyên cũng xông vào đấu trường.

Lan Hoa Tiên Tử đối địch với U Minh điện chủ, Lê Hoa đấu với Cổ Định Phách, còn Tần Bách Xuyên giao thủ với Xa Nhất Hồn.

Bấy giờ hai tên đường chủ thì Đổng Tử Đường đã bị thương, Đổng Hào cùng mười mấy tên thủ hạ liền chết cự với bốn chục tên của Cửu Âm giáo đang điên cuồng tàn sát, tình thế càng lúc càng bi đát, chỉ sau một thời gian chừng tuần trà thì cả Đổng Hào cũng bị thương.

Triệu Tam Cô cùng Từ Vân đại sư liên thủ đấu với Tả hộ pháp Trịnh Phác vẫn không sao chiếm được ưu thế.

Cửu Âm giáo chủ đấu với Hứa Hồng Mai, chỉ sau mười chiêu đã dồn đối phương vào thế bí, buộc Cù Thiên Hạo phải xuất thủ tương trợ.

Cửu Âm giáo chủ võ công thật kinh nhân, Bàn Long bảo kiếm rút lên như bão lốc khiến hai người liên tục phải thoái lui, chỉ sau hai mươi chiêu đã đâm trúng sườn Cù Thiên Hạo, đồng thời xoay kiếm đánh bật thanh nuyễn kiếm của Hứa Hồng Mai.

Bạch Quân Nghi thấy mẫu thân gặp nguy hiểm liền nhảy vào tương trợ nhưng bị Ngọc Đình phu nhân lao ra chặn đường, cười khanh khách nói :

- Nha đầu, hôm nay ta thay dung diện cho người, để khỏi ngày đêm tơ tưởng đến Hoa Thiên Hồng.

Bạch Quân Nghi rút lên :

- Đồ vô sỉ!

Ngọc Đình phu nhân không chút tức giận, vẫn cười khanh khách nói :

- Vô sỉ hay không, nhưng ta đã chung đụng được với người trong mộng của người...

Bạch Quân Nghi vừa căm giận vừa nôn nóng giải nguy cho mẫu thân nên không nói nữa xuất chưởng đánh ngay.

Nhưng công lực của nàng kém xa Ngọc Đình phu nhân nên chỉ chốc lát chiêu thức trở nên chệch choạc.

Ngọc Đình phu nhân cười giả lả :

- Nha đầu, trước hết ta mượn ba chiếc răng để trả cho tình lang người...

Dứt lời xuất liền hai chưởng, một đánh thẳng vào mặt Bạch Quân Nghi, một nhằm vào hũu chưởng của nàng đang tuyệt vọng công sang.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Ba tiếng trầm đục vang lên như tiếp liền nhau.

Bạch Quân Nghi bị một chưởng trúng ngay miệng, nàng lão đảo lùi lại, nhổ ra một búng máu lẫn bọt, còn có cả mấy chiếc răng.

Đồng thời Ngọc Đình phu nhân cũng ngã sấp xuống, miệng ộc máu tươi thương thể xem ra còn nặng hơn Bạch Quân Nghi gấp bội.

Người đánh trọng thương Ngọc Đình phu nhân chính là Ngao Tam.

Vai phải lão ta đã bị Ngô Quyên Hồng dùng trượng đánh nát, nhưng vẫn gượng dậy, biết mình không thể tham chiến đành đứng sau Hứa Hồng Mai.

Nhưng thấy thiếu chủ bị nguy, lão đã dùng hết sức bình sinh đánh ra một chưởng giải cứu.

Với nội lực thâm hậu như Ngao Tam, tuy thụ thương nhưng tả chưởng dùng hết chân lực đã không nhẹ chút nào.

Cửu Âm giáo chủ thấy đồ đệ bị thương liền lao ngay tới, chỉ một kiếm đã chém chết Ngao Tam.

Từ Vân đại sư vung Thiết Nha sản ra chống cự nhưng vẫn không cứu được mạng lão ta, chỉ sau vài chiêu, chiếc Thiết Nha sản đã bị thanh bảo kiếm của Cửu Âm giáo chủ khổng chế.

Lúc đó Cù Thiên Hạo đã bị thêm một kiếm vào đùi chạm tới xương nên chỉ cố gượng đứng vững mà không giao thủ được.

Hứa Hồng Mai thấy Từ Vân đại sư gặp nguy liền xông tới giải cứu, Cửu Âm giáo chủ liền phạt mạnh một kiếm đẩy bật Từ Vân đại sư lùi lại mấy bước, sau đó quay lại tiếp tục giao thủ với Hứa Hồng Mai.

Cửu Âm giáo chủ đã nổi giận, vô công lại thượng thặng, chỉ thấy thanh bảo kiếm vung lên loang loáng như bàn long bá vũ, khí thế uy mãnh vô cùng.

Hứa Hồng Mai không thể nào đương nổi.

Lúc này bại cục của Thần Kỳ bang đã hiện rõ.

Tất cả đám thủ hạ này chỉ còn không tới mười người, cả Lục đường chủ Đồng Hào cũng bị giết, Tần Bách Xuyên bị thương, Cù Thiên Hạo bị loại khỏi vòng chiến, Triệu Tam Cô và Từ Vân đại sư đang bị Trịnh Phác dồn ép, xem chừng không còn có thể duy trì được lâu.

Cửu Âm giáo chủ hét lên một tiếng, Bàn Long bảo kiếm xuất một chiêu Phiền Thiên Cái Hải đánh gãy ngang thanh Liễu Diệp nhuyễn kiếm của Hứa Hồng Mai, bảo kiếm khua lên liên tiếp một vòng rồi nhằm thẳng đỉnh đầu đối phương bổ xuống.

Bạch Tố Nghi, Bạch Tiêu Thiên, cả Bạch Quân Nghi đang đứng lão đảo đều kêu lên kinh hoàng.

Xem ra không ai có thể cứu mạng Hứa Hồng Mai được nữa.

55. Chương 55: Mây Tạnh Trời Quang (hoàn)

Tiếng kêu kinh hoàng khiến Từ Vân đại sư hoảng hốt quay lại, vừa định vung Thiết Nha sản lao tới giải cứu thì Trịnh Phác đã chém tới một đao làm Từ Vân đại sư bị thương vào vai trái.

Quỷ Đầu đao lại tiếp tục vang lên...

Nhưng đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, một nhân ảnh từ đầu lướt tới như cơn lốc, một ánh chớp lóe lên ngay trên đầu Hứa Hồng Mai cách có gang tấc.

Choang!

Một đốm lửa bùng lên như sét đánh vào mỏm đá, tàn lửa bay tứ tung và tiếng rền lộng óc.

Thanh Bàn Long bảo kiếm bị chém đứt đôi bay lên trời, từ giữa đoạn thân kiếm và lưỡi kiếm bị chém đứt, một vật nhỏ màu vàng chói rơi ra, vạch một đường vòng cung sáng lóa trên nền trời.

Tiếp đó là những tiếng kêu vang thoảng thốt :

- Kim kiếm!

- Hoa Thiên Hồng!

Tiếng kêu còn chưa dứt thì nhân ảnh đã lao nhanh sang trái.

Lại một ánh chớp đen lóe lên chặn ngang thanh Quỷ Đầu đao đang bổ xuống đầu Từ Vân đại sư khiến thanh đại đao đứt phăng.

Tả hộ pháp Trịnh Phác bị chấn lùi, hữu thủ tê đi, chưa kịp hoàn hồn thì Triệu Tam Cô xông lên vung thiết trượng bổ thẳng xuống đầu.

Chỉ nghe một âm thanh khô khốc, đầu Trịnh Phác đã bị vỡ tan.

Giáo đồ Cửu Âm giáo phân vân lùi cả lại, chính là thời điểm tốt cho Triệu Tam Cô tiêu diệt.

Hướng Đông Lai kêu to :

- Triệu lão thái đừng loạn sát nữa! Hãy nhặt Kim kiếm!

Triệu Tam Cô cười hích hích nói :

- Cái đó để sau, ai dám lấy mất mà sợ? Quá đã! Quá đã!

Cứ mỗi tiếng quá đã là một mạng người về chầu tổ.

Hoa phu nhân đành giọng :

- Triệu lão thái!

Mãi đến lúc đó, Triệu Tam Cô mới thôi tàn sát, theo tay chỉ của Cù Thiên Hạo đến nhặt thanh Kim kiếm, cầm trong tay ngắm soi một lúc rồi cười nói :

- Chỉ có cục vàng nhỏ, bắt quá tiêu xài được một năm là cùng, vậy mà không biết bao nhiêu người mất mạng vì nó. Thật kỳ cục...

Lúc này, Tần Uyển Phụng dìu Hoa phu nhân, hai tên tiểu đồng cùng đẩy xe Hướng Đông Lai vào giữa đấu trường.

Hoa Thiên Hồng giắt thanh Huyền Thiết kiếm vào vỏ chấp tay chào hỏi mọi người rồi đến trước Hoa phu nhân hỏi :

- Mẹ bị thương sao?

Hoa phu nhân gật đầu :

- Mẹ bị nội thương, nhưng không sao...

Hoa Thiên Hồng lấy ra một chiếc hộp nhỏ nói :

- Hải nhi còn có Thiên niên linh chi, mẹ hãy phục vào sẽ khỏi ngay thôi..

Hoa phu nhân lắc đầu :

- Tinh nhi, Cổ Loan Âm bị trọng thương, nên mang linh dược đó cho cô ta.

Hoa Thiên Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Cổ Loan Âm ư? Là ai thế?

Hoa phu nhân trả lời :

- Là Ngọc Đình phu nhân.

Rồi chỉ tay sang một nữ nhân nằm sấp mặt xuống đất, bất động không biết còn sống hay đã chết.

Hoa Thiên Hồng nghĩ ngợi giây lát rồi bước tới gần cúi xuống đỡ Ngọc Đình phu nhân nằm ngửa ra.

Tần Uyển Phụng nhanh chóng chạy đến giúp đỡ.

Nàng đưa tay xem mạch rồi nói :

- Cô ta còn sống, tuy rằng mạch rất yếu.

Hoa phu nhân hướng dẫn cách phục dược, Hoa Thiên Hồng đưa cành Thiên niên linh chi cho Tần Uyển Phụng, tự mình dùng lực bóp hàm khiến Ngọc Đình phu nhân há miệng ra, Tần Uyển Phụng bấm một nơi ở cuống lá cho mủ trắng nhỏ vào, sau đó còn vò nát chiếc lá thành vụn bột bỏ vào miệng Ngọc Đình phu nhân.

Bạch Quân Nghi chăm chăm mắt nhìn, nét mặt lộ rõ sự ác cảm, nghĩ thầm: “Nếu lúc đó mình bị yêu nữ kia làm trọng thương thì chàng có sẵn sóc như vậy không? Nhất định không rồi! Chàng vẫn còn hận ta vì ba chiếc răng ấy... Thiên Hồng, chàng có biết yêu phụ ấy đã trả thù cho chàng? Cũng đúng ba chiếc răng... Đúng thế, chàng đã cùng thị ân ái, thị đã trả thù cho chàng, và chính Thiên niên linh chi cũng là bảo vật của yêu nữ đó tặng chàng... Ta là gì chứ? Ta có nghĩa lý gì đâu đối với chàng? Chỉ có lòng thù hận mà thôi...”

Một lúc sau Ngọc Đình phu nhân đã bắt đầu hồi tỉnh, chớp chớp mắt mấy cái rồi mở ra.

Triệu Tam Cô đến bên Hoa phu nhân hỏi :

- Nên giải quyết tặc nữ đó thế nào?

Rồi chỉ tay vào Cửu Âm giáo chủ.

Cù Thiên Hạo nói :

- Võ công mụ ta rất cao cường, nếu để lại sẽ gây hậu họa, cần phải phế đi.

Triệu Tam Cô hậm hực nói :

- Theo lão bà tử thì nên thịt, thịt tất!

Cửu Âm giáo chủ cười nhạt nói :

- Mụ quỷ bà! Không chết là may, nay lại còn múa mép... Ai làm gì được bốn Giáo chủ?

Nói xong sấn đến phía Hoa Thiên Hồng, cúi xuống cắp lấy Ngọc Đình phu nhân rồi quát bảo giáo đồ :

- Rút!

Triệu Tam Cô kêu lên :

- Tinh nhi, ngăn tặc nữ kia lại!

Hoa Thiên Hồng đứng lên, hỏi Tần Uyển Phụng :

- Vị đó là ai?

Tần Uyển Phụng đáp :

- Cửu Âm giáo chủ.

Hoa Thiên Hồng lại hỏi :

- Quan hệ thế nào với Ngọc Đỉnh phu nhân?

- Hình như là sư đồ...

Triệu Tam Cô lại quát lớn :

- Tinh nhi, bắt lấy hắn...

Hiển nhiên hiện tại trong trường đấu, ngoài Hoa Thiên Hồng ra, không ai xứng đáng là đối thủ của Cửu Âm giáo chủ.

Hoa Thiên Hồng tần ngần một lát rồi lắc đầu thở dài nói :

- Tinh nhi không thể....

Tường Vi Tiên Tử nói :

- Tiểu Hoa hẳn còn đem lòng quyến luyến con yêu nữ kia...

Hoa Thiên Hồng buồn bã nhìn Tường Vi Tiên Tử không nói gì.

Cửu Âm giáo chủ cấp lấy Ngọc Đỉnh phu nhân đi ra cốc khẩu, bọn giáo đồ còn chừng hai chục tên lấm lét đi theo, lòng nơm nớp lo sợ không biết bà già cốc để nhào như quả táo khô kia có đuổi theo tàn sát không?

Nhưng chúng lo lắng vô ích, không ai ngăn lại.

Quần hiệp đưa mắt nhìn theo tàn quân bại tướng của Cửu Âm giáo chủ đi nhanh ra khỏi Tỷ Ngộ cốc.

Triệu Tam Cô hậm hực bỏ gậy xuống đất nghe “choang” một tiếng.

Hoa phu nhân nhẹ giọng khuyên giải :

- Triệu lão thái bốt giận. Bọn này không có thù oán gì với chúng ta, hơn nữa chúng còn góp phần tiêu diệt Thần Kỳ bang..

Triệu Tam Cô vẫn không phục :

- Nhưng nếu Tinh nhi không đến kịp thì chẳng phải chúng ta đã bị giết sạch rồi sao? Hơn nữa rồi đây sẽ còn mối họa lớn...

- Chắc rằng chúng không đến nổi gây họa nhiều. Sau này không chỉ Tinh nhi luyện Kiếm kinh...

Lúc đó Hoa Thiên Hồng bảo Tần Uyển Phụng :

- Phụng muội, mau đưa linh dược cho mẹ uống vào.

Tần Uyển Phụng khẽ đáp một tiếng rồi chạy đến bên Hoa phu nhân.

Hoa phu nhân lắc đầu nói :

- Nay linh dược chỉ còn một chút này, hãy nghiền nát ra cho những người trọng thương uống vào để đảm bảo tính mạng, ta hiện chưa cần đâu.

Sau một hồi tranh luận, mọi người thống nhất đưa linh dược tán nhỏ ưu tiên chữa trị những người thương thể nặng nhất như Cửu Mệnh kiếm khách Tư Mã Trường Thanh và vài người khác, số còn lại chia đều mỗi người một ít, cả Bạch Tiêu Thiên cũng có một phần.

Bạch Tiêu Thiên lúc đó đã hầu như bình phục hẳn, cánh tay cụt đến tận vai không còn lưu luyến nữa.

Lão buồn bã nhìn chúng nhân lắc đầu nói :

- Lão phu không xứng đáng được chư vị quan hoài...

Hiển nhiên hùng tâm của lão tiêu mất dần cứng với sự thảm bại của bản thân, thương thể và bại cục của Thần Kỳ bang.

Bây giờ nhìn dáng vẻ thảm hại của Bạch Tiêu Thiên, người cay cú nhất là Triệu Tam Cô cũng thấy rằng hình phạt đó đối với lão cũng đủ, không cần phải truy cứu rốt ráo đến món nợ xưa này nữa.

Đối với một bậc gian hùng như Bạch Tiêu Thiên, khi hùng tâm đã mất, thân bị tàn phế thì mạng sống còn quan trọng gì nữa?

Bạch Tổ Nghi nhìn phụ thân, dịu dàng hỏi :

- Cha, bây giờ cha sẽ chấp nhận yêu cầu của mẹ chứ?

Bạch Tiêu Thiên buồn bã gật đầu :

- Còn nói gì cha không chấp nhận? Chỉ sợ mẫu thân con...

Hứa Hồng Mai nhìn trượng phu, một niềm thương xót ngập tràn trong lòng.

Hơn mười năm nay, thỉnh thoảng bà vẫn nhớ về trượng phu với một nỗi dằn vặt, chỉ mong muốn có một ngày hôm nay để gia quyến đoàn tụ.

Trong sự chia ly đó, không phải bà là người hoàn toàn không có lỗi.

Chính bà ngày xưa đã góp phần làm tăng tính kiêu ngạo và độc ác của Bạch Tiêu Thiên.

Chỉ lúc này, hùng tâm không còn nữa, thân bị tàn phế, tính kiêu ngạo và độc ác ấy mới giảm bớt đi nhiều.

Trước mắt, chính bà và nhi nữ của mình mới có thể tẩy trừ đi hết ác căn của Bạch Tiêu Thiên, đem cuộc sống diên viên hạc nội mây ngàn để nghiền ngẫm cuộc đời, ăn năn sám hối những tội ác trước đây đã phạm phải.

Nghĩ vậy, bà nhẹ gật đầu.

Bạch Quân Nghi liếc mắt nhìn Hoa Thiên Hồng rồi nhìn Hứa Hồng Mai nói :

- Vậy thì chúng ta đi khỏi đây thôi mẹ...

Tuy nói vậy nhưng nàng vô cùng hy vọng không ai hưởng ứng mình, muốn rằng những phút giây cuối cùng bên Hoa Thiên Hồng sẽ kéo dài mãi mãi..

Hứa Hồng Mai quá hiểu tâm sự của nữ nhi, cười nói :

- Không cần vội. Mẹ còn chưa kịp nói lời cảm ơn cứu mạng của Hoa thiếu hiệp.

Những lời đó khiến Bạch Quân Nghi vui mừng khôn tả.

Nhìn ánh mắt phờ phớt của nữ nhi, Bạch Tiêu Thiên ngẫm thử dài :

- Nữ nhân hướng ngoại, quả không sai! Thật ra nếu ta hành động khác, chắc hẳn Quân nhi đã được hành phúc bên tiểu tử họ Hoa rồi, quả là một đôi loan phụng trời se, tiếc rằng...

Hao Vân đến bên Hoa phu nhân để nghị :

- Cuộc đại chiến đã kéo dài đến hai ngày, bây giờ chúng ta hãy chôn cất tử thi, còn lão nô sẽ chuẩn bị thức ăn sau đó mới có thể rời Tỷ Ngộ cốc này được.

Hoa phu nhân tán thành ngay.

Mọi người lúc đó mới cảm thấy đói và mệt.

Tuy vậy ai cũng bắt tay ngay vào việc.

Hứa Hồng Mai ra lệnh cho đám thủ hạ còn lại của Thần Kỳ bang cùng quân hùng thu dọn chiến trường.

Vì người chết quá nhiều, người sống lại ít nên phải mất chừng hai canh giờ, Cù Thiên Hạo và Từ Vân đại sư đã hồi phục nhiều.

Riêng Triệu Tam Cô qua hai ngày đại chiến vẫn không hề bị thương chút nào, thật vô cùng tốt phúc.

Chỉ Tư Mã Trường Thanh mới đúng là Cửu Mệnh, sau khi được ưu tiên linh được đã tỉnh lại, tính mạng không còn nguy hiểm nữa.

Tần Ngọc Long tuy bị thương đến năm sáu kiếm nhưng không chạm vào nội phủ nên đã qua khỏi nguy hiểm, cùng Vong Mệnh Hồ Tổng Liêu ngồi trầm ngâm mãi bên mộ Tổng lão bà, Tổng Lăng và Bành Bái, sắc diện vô cùng sầu thảm.

Nhưng nỗi đau lòng dần dần cũng nguôi ngoai, điều an ủi lớn nhất của mọi người là rửa được thù chung nợ riêng và cứu vô lâm từ nay thoát khỏi tai họa.

Sự phấn chấn dần dần trở lại thì Hoa Vân cùng mấy người khác mang bữa ăn dọn ra.

Hai ngày tận lực chiến đấu, mọi người cảm thấy đói bụng kinh khủng, khi thấy bàn ăn thịnh soạn được bày ra, ai nấy nuốt nước bọt ừng ực.

Thù bạn nay ngồi chung một bàn, oán thù đã xóa tan, tuy vậy nỗi lòng của Bạch Tiêu Thiên vẫn còn nặng trĩu.

Khi thói kiêu ngạo và lòng tham danh vọng mất đi, con người lão trở nên đáng thương.

Bấy giờ lão mới thấy ra sự hy sinh và lòng nhân hậu của quần hiệp, xúc động nói :

- Phu nhân lão hủ đã mang đến cho phu nhân và chư vị biết bao đau thương tang tóc, dám xin...

Hướng Đông Lai cười ha hả ngắt lời :

- Bạch huynh còn nói đến chuyện thù oán làm gì? Huynh đệ hiện cũng đã thành người tàn phế, tiếc rằng không yên bề gia thất để được hưởng thú hạc nội mây ngàn như Bạch huynh, đó là điều đáng mừng.

Hoa phu nhân nói :

- Nếu Nguyên Tư được biết có ngày hôm nay, hẳn trong lòng rất thanh thản, dưới chín tuổi có thể ngậm cười.

Từ Vân đại sư góp lời :

- Buông dao đồ tể, lập tức thành Phật. Sau này Bạch thí chủ tất được hưởng quả phúc lớn.

Bạch Tiêu Thiên chấp tay :

- Xin đa tạ! Xin đa tạ!

Hứa Hồng Mai và Hoa phu nhân nguyên là bằng hữu vong niên, trước đây tình thân như tử muội, cùng được giang hồ mệnh danh là Vô lâm Song mỹ.

Do Thần Kỳ bang trở thành đối địch với quần hiệp mà Hứa Hồng Mai tránh mặt, bỏ nhà ẩn cư, nay thấy kết cục tốt đẹp như vậy đều tỏ ra rất mãn ý.

Tuy vậy trong lòng Hứa Hồng Mai dường như còn điều gì u uẩn nên trầm mặc ít nói.

Hoa phu nhân hiểu ra tâm sự của bằng hữu, thỉnh thoảng lướt mắt nhìn rồi quay sang nhìn Hứa Hồng Mai mỉm cười như thâm nói :

- Hãy yên tâm!

Hiển nhiên Hứa Hồng Mai rất lo cho tâm trạng của Bạch Quân Nghi.

Bà hiểu thứ nữ có cá tính rất cương quyết và đã quá nặng tình với Hoa Thiên Hồng.

Một khi mối tình đó trở thành tuyệt vọng, ngay cả tính mạng cũng khó mà bảo đảm.

Vừa rồi chính nàng do tuyệt tình mà lao xuống tuyệt cốc, may tình cờ có bà ở đó nhi nữ mới khỏi táng mạng.

Ai dám bảo đảm chuyện đó lại không xảy ra lần nữa.

Tuy tính nết của Bạch Quân Nghi ương bướng hơn nhiều so với bào thư nhưng nàng lại có tình cảm thâm thiết, vì thế được cả Hứa Hồng Mai và Bạch Tiêu Thiên quý mến.

Nếu nhi nữ lỡ có bề nào, mối liên hệ phu thê lập tức bị lung lay.

Vì chuyện quan trọng như thế nên Hứa Hồng Mai không thể không lo nghĩ.

Hoa phu nhân biết mình có ảnh hưởng rất lớn đến nhi tử.

Nay đại sự đã thành, bà không thể ngăn cản được Hoa Thiên Hồng trong chuyện riêng tư nữa, nhưng bà lại không muốn can thiệp vào chuyện đó.

Hiện tại bà biết rất rõ là nhi tử và Tần Uyển Phụng tuy chưa đính ước nhưng rất quyến luyến nhau.

Chính bà và Tần Bạch Xuyên tuy không hẹn mà đồng, cùng muốn tác thành cho mối lương duyên đó.

Nhưng phận làm trai năm thê bảy thiếp, nếu cả Hoa Thiên Hồng và Tần Uyển Phụng cùng thuận tình thì bà cũng tìm cách tác hợp cùng Bạch Quân Nghi

Nhưng bà lại không thể đề xuất việc ấy.

Chợt nghe Lan Hoa Tiên Tử hướng sang Tần Bạch Xuyên hỏi :

- Tần lão bá! Nay việc lớn đã xong, lão bá định đưa khuê nữ của mình về Tịnh Châu hay cho theo chúng tôi trở lại Miêu Cương?

Tần Bạch Xuyên cười kha kha đáp :

- Nữ nhi ngoại hướng, lão hủ từ lâu đã không quản thúc được nó rồi!

Lan Hoa Tiên Tử nhìn lại Tần Uyển Phụng cười nói :

- Phụng nhi, bây giờ người có muốn trở về Miêu Cương nhận y bát của sư phụ không?

Tần Uyển Phụng đỏ mặt cúi gầm mặt xuống đất, lí nhí trả lời :

- Muốn...

Lan Hoa Tiên Tử chọc già :

- Cái gì? Sao không nói to lên chứ? Không ai nghe gì cả!

Tần Uyển Phụng đỏ mặt đến tận mang tai ấp úng :

- Đại sư tỷ...

Hiển nhiên nàng phải trả lời không muốn mới đúng với tâm sự trong lòng nàng.

Mọi người cũng hiểu ra điều đó.

Hướng Đông Lai chợt nói :

- Hoa phu nhân, lão hủ là người ngoài, nhưng có một điều tâm ý, không thổ lộ.

Hoa phu nhân hỏi :

- Đồng đạo chi giao, chẳng nên khách sáo. Hướng huynh có việc gì xin cứ hãy nói rõ.

- Lão hủ không hiểu phu nhân có muốn lấy Phụng nhi làm dâu không?

Hiển nhiên lão sợ rằng nếu lúc này không quyết định, Tần Uyển Phụng trở lại Miêu Cương lại thêm rắc rối.

Hoa phu nhân trả lời :

- Văn thị vốn có ý đó, đã muốn cầu thân. Nhưng Phụng nhi lại có hy vọng kế thừa được y bát của Tiên cơ, sợ rằng nếu tiến hành hôn sự sẽ lỡ mất cơ duyên của nó.

Lan Hoa Tiên Tử cười nói :

- Cái đó phu nhân chẳng cần bận tâm. Trước khi đến đây, sư phụ đã chỉ thị rằng nếu Phụng nhi tiến hành hôn sự với tiểu Hoa, sư phụ sẽ hàng năm một lần vào Trung Nguyên, y bát vẫn được truyền cho Phụng nhi, đồng thời kết tình hòa hiếu.

Hiển nhiên Cửu Độc Tiên Cơ đã có dự tính từ trước.

Lan Hoa Tiên Tử quay sang Hoa Thiên Hồng gọi :

- Tiểu Hoa!

Hoa Thiên Hồng đứng lên.

Lan Hoa Tiên Tử lại hỏi :

- Người hiểu tâm ý sư phụ chứ?

Hoa Thiên Hồng gật đầu :

- Tinh nhi hiểu rồi, xin ngỏ lời cảm tạ Tiên cơ...

Nhưng Lan Hoa Tiên Tử vẫn chưa chịu buông tha hỏi tiếp :

- Vậy là người chấp nhận lấy Phụng nhi làm vợ chứ?

Người Miêu vốn không thích nói quanh co, cả việc yêu đương hay hôn sự, họ cho rằng cần minh bạch, không có gì đáng phải rụt rè giấu diếm.

Tuy Lan Hoa Tiên Tử đã tứ tuần, nhưng do thuật trụ nhân mà dung mạo chẳng khác gì thiếu nữ hai mươi tuổi, nói ra điều đó không có một chút đỏ mặt, cảnh tượng xem ra cũng có phần ngộ nghĩnh.

Nhưng Hoa Thiên Hồng và Tần Uyển Phụng lại ngượng chín cả mặt, cúi đầu không dám trả lời.

Lan Hoa Tiên Tử nghiêm giọng hỏi :

- Thế nào? Có lấy hay không sao không trả lời?

Hoa Thiên Hồng đành phải gật đầu :

- Có...

Hoa phu nhân cười thay lời :

- Việc hôn sự sẽ do Văn thị và Tần huynh bàn bạc, sẽ thân đến Phù Hương cốc thỉnh mời Tiên cơ và các vị sư tỷ muội.

Đến lúc này Bạch Quân Nghi không còn có thể chịu đựng được nữa.

Mặt nàng đầm lệ, kéo áo Hứa Hồng Mai run giọng nói :

- Mẹ! Chúng ta còn ở đây làm gì nữa? Đi thôi!

Hứa Hồng Mai cũng thấy trái tai gai mắt trước sự vắn hỏi rớt rảo của Lan Hoa Tiên Tử vừa rồi.

Tuy trong lòng cũng biết vậy là hợp lẽ, nhưng vẫn cảm thấy có sự bất bình, liền đứng lên nói :

- Hoa thiếu hiệp! Ôn cứu mạng vừa rồi lão thân tâm lãnh, nhất định sẽ có ngày báo đáp. Giờ xin cáo biệt!

- Bá mẫu

Triệu Tam Cô nói giọng oang oang :

- Bá mẫu nào? Phụng nhi không có mẫu thân, sao người lại gọi người khác là bá mẫu?

Đương nhiên Hoa Thiên Hồng không gọi theo ý là Nhạc mẫu, chỉ là Hứa Hồng Mai và Văn Chiêu Ý vốn là bằng hữu thâm giao, chàng gọi như vậy cũng là hợp lẽ.

Nhưng Triệu Tam Cô ghét cay ghét đắng Bạch Tiêu Thiên, nhân đó ghét lây cả Bạch Quân Nghi, không đời nào chịu để cho Hoa Thiên Hồng có mối quan hệ gắn bó với tặc nữ kia.

Tình hình càng lúc càng trở nên gay gắt.

Hoa phu nhân nhẹ giọng nói :

- Hứa thư thư...

Bấy giờ Bạch Quân Nghi đã đứng phắt lên đi ra hướng cốc khẩu, bước chân nặng nề như đeo đá.

Tần Uyển Phụng cắn môi nghĩ ngợi giây lát rồi quả quyết đứng lên lao theo nít chân Bạch Quân Nghi lại nói :

- Bạch thư thư, xin lưu bước đã!

Bạch Quân Nghi thấy trong lòng thoáng có hy vọng, nhưng vẫn lạnh lùng hỏi :

- Có chuyện gì?

Tần Uyển Phụng nhẹ nhàng nói :

- Uyển Phụng có một yêu cầu với thư thư...

- Yêu cầu gì?

- Xin thư thư từ này sống bên Uyển Phụng cùng với Hoa Thiên Hồng..

Trái tim Bạch Quân Nghi nhảy rộn lên, nàng hỏi như không phải bằng giọng của chính mình.

- Không thể được...

- Lẽ nào thư thư không yêu chàng?

- Không... Trái lại... chàng sẽ không chấp nhận. Chàng vẫn còn hận ta...

- Thư thư hiểu sai rồi. Điều này Uyển Phụng biết. Chàng không bao giờ hận thư thư, nếu không có thư thư, chàng sẽ không bao giờ có được hạnh phúc thật sự. Và cả Uyển Phụng cũng không thể nào bù đắp nổi.

Bạch Quân Nghi quay lại nhìn thẳng vào mắt Tần Uyển Phụng hỏi;

- Thật vậy ư? Tần thư thư nói thật chứ?

- Uyển Phụng không nhầm đâu, dám đoán chắc với thư thư như vậy.

Hoa Thiên Hồng và Hoa phu nhân, Hứa Hồng Mai cả Miêu Linh tam tiên cùng bước lại gần họ.

Miêu Linh tam tiên cười tươi, hoàn toàn không có vẻ gì tỏ ra thù địch như trước.

Nhìn ánh mắt mãn nguyện của mẫu thân và Hoa phu nhân, nhất là tình yêu sáng ngời trong đáy mắt Hoa Thiên Hồng, nàng tin chắc lời nói của Tần Uyển Phụng là hoàn toàn xác thực.

Nàng bổ đến ôm chặt lấy Tần Uyển Phụng, thốt lên :

- Tần thư thư, mọi tin tỷ! Ôi, mọi hạnh phúc quá!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-mon-nhat-kiem>